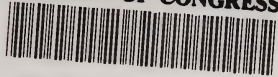

LIBRARY OF CONGRESS

00013758451

Class PA 4035

Book A3

1821

H70VI
bu

Imp. of
17550

Homerus.
11
S C H O L I A
A N T I Q U A
I N
H O M E R I
O D Y S S E A M

MAXIMAM PARTEM
E
CODICIBUS AMBROSIANIS
AB
ANGELO MAIO
PROLATA
NUNC E CODICE PALATINO
ET ALIUNDE
AUCTIUS ET EMENDATIUS EDITA
A
PHILIPPO BUTTMANNO D.

ACCEDUNT
FRAGMENTORUM ILIADIS AMBROSIANORUM
NOTITIA ET EXCERPTA

BEROLINI
IN LIBRARIA NYLIANA
MDCCCXXI.

PA 4035
A3
1821

IN EXCHANGE

University of Chicago

MAR 27 1917

P r a e f a t i o.

Cum anno praeterito dudum illa promissa Ilias Ambrosiana cum adjecto scholiorum ad Odysseam, quae Majus e codd. ejusdem bibliothecae congesserat, libello ad nos transmissa esset, illud statim intelligebamus, Germanorum maxime esse, omnia quae in tantae molis volumine et nonnisi magno pretio comparando, ad rem criticam et philologicam spectarent separare et cum pulvisculo in parabiliorem librum transferre. Quam provinciam suasu amicorum in me suscepi. Cumque re nondum satis examinata putarem intra paucorum mensium spatium fieri hoc posse, populum litteratum de hoc meo consilio certiores statim feci. Mox aliquot foliis transcriptis id facile sentiebam scholia ista, quanquam suo merito non destituta et digna utique quae publici juris facta esent, tamen, quod Majus putabat, cum Villoisonianis illis non esse comparanda, certe pro mole sua studiosis satisfacere non posse: unde verebar ne expectationem fallerem. Itaque consilium meum non quidem mutavi, sed ampliavi, neque repetitionem tan-

tum Ambrosianorum illorum, sed scholiorum librum in Odysseam, quantum nunc quidem fieri posset, plenissimum dare constitui. Primum enim excerpta Porsoni Harlejana quae partim quidem, ut apparet, ex iisdem scholiis in Harlejano etiam codice obviis, partim ex aliis consimilibus in illo solo conservatis, sumpta sunt, ad partes vocanda erant. Tum in collectione *breviorum* quae vocari solent scholiorum persaepe eadem, quae in Ambrosianis, inveni: unde iis quae collectioni illi peculiaris essent nostrum librum eo minus carere posse intellexi, quod illius etiam exempla in perpaucorum manibus sunt. Denique cum constaret inter Palatinos illos codices qui nunc denuo Heidelbergae asservantur, unum esse Odysseae qui scholia ad aliquot libros uberiora contineret, hujus etiam compos fieri studui: et si quid eius generis aliunde adhuc corradi posset, illud non negligere, certum erat. De quibus omnibus nunc paulo accuratius exponendum est.

Et de Ambrosianis quidem scholiis primum e Maji praefatione excerpemus quae scire nostra interest. Sic ille: „Inter codices Homeri „Ambrosianos, quos ego diligenter omnes excussi, quinque Odysseam continere comperi, „atque ex his tres quaesitum illum commentariorum thesaurum exhibere. Primitus in 4to „codex — Part. sup. B. 99. — in bombycina „charta quarto decimo saeculo scriptus frequentia habet scholia sed tamen plerumque „brevia usque ad librum XXI. inceptum. Secundus item bombycinus in 4to codex — „Part. sup. E. 89. — sub eadem aetate scriptus „Chioque in Italiam devectus novem tantum „prios libros complectitur cum scholiis copiosis, ita tamen ut, siquando recentiore charta

„quod non semel accidit est suppletus, ibi
 „scholia pauciora sint. *) Tertius in fol. co-
 „dex lineus — Part. sup. Q. 88. — haud anti-
 „qua manu exaratus universam Odysseam pre-
 „tiosissimis et uberrimis scholiis instructam ha-
 „bet, quae tamen scholia in postremis libris
 „rarescunt. Hic codex ab Italo homine Ca-
 „millo Bosio bibliothecae nostrae olim dona-
 „tus graeca nihilominus manu sine dubio scri-
 „ptus fuit. Singuli vero codicum horum scri-
 „ptores satis difficilibus litterarum compendiis
 „delectati videntur. Jam ego ad haec scholia
 „exscribenda seu prolixa seu etiam contracta,
 „nec non ad glossas versibus interjectas dili-
 „genter excerpendas, patienti complurimum
 „mensium opera incubui: neque sane labor
 „modicus fuit trium codicum partes in unum
 „volumen compingere, sua quodque scholium
 „sede collocare, interpunctionem adjungere, lau-
 „datos, praesertim Homeri, locos ab innumeris
 „mendis purgare, Eustathium et minora edita
 „scholia pro re nata consulere, plagulas quo-
 „tidie emendare, typis instare, sic omnia deni-
 „que moderari ut quam citissima editio et po-
 „litissima evaderet.” In his verbis quanta se-

*) De hac re ad calcem libri *ε* accuratius Majus
 ita: „Ultra hunc librum nonum nihil est in codice E.
 „mutilo. Immo et complura folia charta linea recen-
 „tiore in eodem codice suppleta fuerunt, cum vetustiora
 „bombycina folia excidissent. Jam in chartis his re-
 „centioribus paucissima scholia erant praeterquam ini-
 „tio. Quodsi quis cupit cognoscere quaenam scholia
 „codicis E in suppletis novisque foliis extiterint, is sciab
 „nova esse folia *α*, 1 — 61, *β*, 20 — 97, 235 — 280.
 „*γ*, 21 — 108, *ζ*, 308. ad fin. *η*, 1 — 12. *θ*, 26 — 71,
 „394. ad fin.: tum et liber *ε* universus in recentioribus
 „codicis E supplementis scriptus est.”

ges indicata sit ei cui licebit hos codices iterum tractare, vix monitu opus est. Nam Majus tali labori nequaquam parem esse tot ab eo edita volumina satis jam testata sunt, immo ipse suis nos verbis docet, qui „laudatos, praesertim Homeri, locos ab innumeris mendis se „purgasse” in gloriae parte sibi ponit. Interim illis quae tamen adsunt fruamur; praesertim cum permultos quoque Homeri locos, sibi fortasse non inventos, Majus cum ipsis mendis, quorum usum critici norunt, apposuerit.

Jam ex longiori oratione, qua meritum horum scholiorum ita extollit, ut quam parum idoneus harum rerum aestimator sit sponte cuique pateat, pauca haec excerpenda sunt. „Et „in Veneto quidem, ait, Iliadis codice signa „etiam critica versibus apposita erant: verum „haec in nostris multo recentioribus Odysseae „exemplaribus praetermissa fuerunt, linea ex- „cepta, quae ad versuum spuriorum ac veluti „circumscriptorum caput plerumque, in co- „dice praesertim Q, producitur.” — — „Scri- „pturae mendis Ambrosiana exemplaria non „carent: idque vitii genus codicem E praeser- „tim obsedit. Haec ego saepe sustuli, inter- „dum vero prope intacta reliqui: paucissi- „mos denique hiantes aut conclamatos locos „asteriscis distinxi. Neque enim graecis scho- „liis latina mea scholia quasi quaedam pon- „dera appendenda esse putavi.” Nimirum notas Majus scholiis hisce nullas adjecit, sed emendationes aliquot suas ipsis scholiorum verbis uncis inclusas inseruit. Nos utramque rationem, prout quoque loco commodum visum est, adoptavimus.

Tandem ubi Ambrosiana Odysseae scholia cum *Venetis Iliadis* comparat, haec profert Majus, quorum ad ipsa scholia indicata ratio-

nem melius habuissem, si praefationem prolixam et tam pauca tamen utilia propinquantem ad singulos locos semper conferre per festinationem licuisset. „Duos tantummodo notavit Vil-
 „loisonus locos quibus Venetus interpres suo-
 „rum in Odysseam scholiorum meminit: nimi-
 „rum ad Il. α, 294. εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον, ait scho-
 „liastes, οὕτως ὀρθοτονητέον τὴν ἀνωθυμίαν.
 „ἀντιδιαζαλτικὴ γὰρ ἐστὶν· περὶ δὲ ταύτης τῆς
 „ἀναγνώσεως ἐντελέξερον διαληφόμεθα ἐν τῇ γ
 „τῆς Ὀδυσσεΐας, ὅταν περὶ τῆς Ὀδυσσεΐας γραφῆς
 „ἐπιζητῶμεν, πότερον, τοῦ ἕνεκά σοι προτέρω, ἢ,
 „τοῦ ἕνεκά τοι. Jam vero hic promissus a Ve-
 „neto scholiaste locus apparet nunc in Ambro-
 „sianis scholiis ad Od. γ, 50.” Vides, quam le-
 pide Majus eum ipsum locum testem unitatis
 horum interpretum producit, qui diversitatem
 potius probat: nam scholium allegatum nihil
 praebet nisi ad scripturam τούνεκα σοὶ lectio-
 nem Zenodoti τούνεκά τοι cum hujus ratione,
 quam brevissimis; de ἐντελεξέρω autem illa pro-
 contraria ratione διαλήψει ne vestigium qui-
 dem. Pergit Majus, verbaque apponit Veneti
 scholiastae ad Il. μ, 157. ἄς τ' ἄνεμος ζαῆς·
 ὡς ὑγίης. οὕτως καὶ ὁ Ἀσκαλωνίτης. παραιτη-
 τέον δὲ τοὺς βουλομένους βαρύνειν ἴσως πλα-
 κηδέμεντας ἐκ τῆς αἰτιατικῆς τῆς εἰς ν περαιω-
 θείσης. ῥηθήσεται δὲ ἐν τῇ μ τῆς Ὀδυσσεΐας περὶ
 τῆς προσωδίας: quoniam autem tale praecep-
 tum in scholiis ad Od. μ invenit nullum, le-
 gendum apud Venetum censere se ait ε pro μ.
 Nimirum ob scholium codicis sui B. ad ε,
 368. quod ita habet: Ὀξυτόνωσ τὸ ζαῆς: nihil
 amplius. Majus, si ad manus sibi fuissent Por-
 soniana codicis Harl. excerpta, ex illis quae in-
 de apposuimus ad μ, 313. (ζαῆν) ipse, opinor,
 auguratus esset plenius illud a Veneto indicatum
 scholium in Harlejano codice quaerendum esse.

Deinceps alia e Venetis scholia cum Ambrosianis comparanda Majus indicat haec: ad Il. *σ*, 375 — ad Od. *δ*, 131. ad Il. *σ*, 382. — ad Od. *θ*, 267. E. ad Il. *ν*, 30. — ad Od. *α*, 35. ad Il. *χ*, 80. — ad Od. *β*, 300. ad Il. *χ*, 51. — ad Od. *τ*, 183. et *μ*, 70. ad Il. *ζ*, 494. — ad Od. *ο*, 312. ad Il. *λ*, 147. — ad Od. *τ*, 34. E quibus ultimum gratus accipio; quamvis rectius cum versu Od. *τ*, 28. comparandum. Nam cum ibi ad vocem *χοϊνιξ* scholiastes scripserit *καὶ οὐ διὰ τοῦτο χωρίζον τῆς Ἰλιάδος τὴν Ὀδυσσεϊαν· καὶ κεί γάρ εἰσι τοῦδε εὐτελέξερα ὀνόματα· ὄλλιον δ' ὡς ἔσσειε βαλῶν*: quae verba sunt ex Il. *λ*, 147.: sero nunc admoneor de simili ad illum versum scholio: *ἡ διπλῆ — ὅτι ἐν Ἰλιάδι εὐτελέει κέχρηται λεξιδίοις, οὐ μόνον ἐν Ὀδυσσεΐα χοϊνικός καὶ λύχνον· πρὸς τοὺς χωρίζοντας*: quo cognito notam meam, quam inutile pondus scholio illi appensum vere Majus dixerit, nunc retracto.

Ceterum e tribus his Ambrosianis quod facile lector ipse peritus sentiet, solus codex Q. scholia continet melioris generis pleraque et in quibus haud paucae reperiuntur et genuinae antiquiorum grammaticorum reliquiae. Contra quae e codd. B. et E. solis proudeunt maximam partem aut leuia aut futilia sunt et inepta, atque ideo tantum typis hic etiam repetenda, ne quid pereat in quo criticae veritatis vel scintillae quaedam aliunde fortasse focillandae lateant. Nihil autem magis doleo, quam quod scholia haec omnia, qualiacunque sunt, ex ipsis codicibus transcribere mihi non licuerit. Nam Maji exemplum mihi legenti et exscribenti et iterum legenti nimium quantum patuit, in graecis certe codicibus legendis non satis illum versatum esse. Hinc nullum fere scholium paulo disertius est in quo non verum sensum vel interpunctione

vel mala in minutioribus lectione oblitteratum ex sola re et ex orationis natura agnoscere et restituere facile potuerim. Idque ubi vel minimae dubitationi locus esse posset, ita feci ut correctionem meam uncis inclusam apponerem. Sed in certis iisque minutis levibusque hoc idem ubique si fecissem, taedium legentium, praesertim in talibus auctoribus, movissem. Itaque tacite talia quam plurima correxi. Quod quanto meo jure fecerim, paucis aliquot speciminibus planum opinor fecero. Ac talia quidem, quale est ad η, 75. ubi apud Majum legitur *παρὰ πόντου διαλεχθέντων*, pro *πόντου*; et μ, 104. ubi *διὰ* explicatur *φοβερὰ παρὰ τὸ Διὸς* pro *παρὰ τὸ δέος*; et λ, 298. ubi Leda ridicule dicitur *Θέτιδος* filia pro *Θεσίου*; haec, inquam et alia similia multa e scholiis vulgatis vel e codice Palatino corrigere poteram; uti et ad η, 148. mendosum Mediol. *ἄλλιν*, ope scripturae Palatinae *πᾶσιν* transiit in verum *παισίν*. Quemadmodum itaque talia tacitus merito; et tacita etiam auctoritate, nisi quod singulis scholiis codices, unde prodeat quodque, omnes una subnotantur, correxi; ita recte, opinor, tacitus itidem egi quando sine ulla auctoritate ad ι, 364. pro *Ἰβυως* reposui *Ἰβυκος*, et ad δ, 274. pro *τὸν Ἐλενον* — *τὴν Ἐλένην*, et bis μ, 51. τ, 574. pro *τῆς τρίποδος* — *τῆς τρέπιδος*, et τ, 574. pro *δρύνου τελείου* — *δ. σελεύς*, et ι, 301. pro *οὐμὴν* — *ὁ ὑμὴν*, et ρ, 442. pro *ἄ πέπεισαι* — *ἄ πέπυσαι*, et τ, 183. pro *ἐξιάσσε* — *ἐξασιάσσε*, et κ; 279. (ubi in ipso quod praecedit scholio legitur *ὁ χνοῦς*) pro *χνοῦσων* — *χνοάσων*, et ad θ, 279. pro *λύοιτο δοκοῦν* — *λύει τὸ δ*. Tam manifesta haec sunt ut in exemplo, ubi talia non correcta leguntur, repetendo liberum, in minoribus potissimum, editori iudicium relictum sit. Neque si quid in

talibus ego peccaverim, magnum damnum fuerit; cum necessarium sit omnino ut codices hi Ambrosiani, cum primum fieri poterit, iterum diligentius excutiantur, et graviora etiam illa ulcera sanentur, quae plane intacta reliqui.

Codex *Palatinus* quo usus sum est is quem indicavit *Fr. Wilken* in libro *Geschichte der alten Heidelbergischen Büchersammlungen* Heidelb. 1817. 8vo. p. 277. num. 45. ejusque usum debeo humanitati et liberalitati praefectorum Bibliothecae Heidelbergensi, *Schlosseri* et *Kayseri*. Cetera quae ei codici praeter *Odyseam* et *Batrachomyomachiam* insunt a *Wilkenio* paucis verbis indicata, parvi vel nullius pretii sunt, et aliunde nota. E versibus autem barbaris et inficetis *Odyseae* subjectis liquet scriptum esse codicem anno nostrae aerae 1200. Jam libris *Odyseae* α — γ . et ϑ sqq. scholia quidem sunt allita, sed pauca, eaque non optima. Libri autem δ . ϵ . ζ . η . margines habent repletos scholiis scriptis a manu longe diversa, scriptura minutissima et propter compendia lectu difficili. Et haec quidem scholia melioris utique sunt notae maximamque partem conspirant aut cum *Q.* aut cum *Harlejanis*, quantum quidem ex *Porsonianis* excerptis videre licet.

Harlejana illa scholia dolendum quidem est huic collectioni inseri nondum potuisse. Interim *Porsonus* ita excerpserit ea, ut eorum quae ad rem criticam proxime faciant, non ita multa videantur desiderari; nisi quod, ut ex collatione *Palatinorum* et *Ambrosianorum* apparet, causas judiciorum et censurarum suppressit fere. Repetivi autem excerpta illa omnia, et quidem ita ut *Porsonus* ea dedit: quare nemo latinum sermonem inter scholia ista antiqua miretur: quo semel admissio, satius esse censui, me et ipsum, quae ad constitutionem et adornationem

horum scholiorum spectarent, meo passim sermone illis interserere.

In *Vindobonensibus* etiam codicibus scholia, quamvis oppido pauca, extare ex Alteri, qui ea excerpserit omnia, editione notum est. Ea itaque inde transumsi, maximam quidem partem nonnisi crisi ceterorum inservientia, pauculis tamen aliunde non¹notis, neque spernendis illis, hinc quoque prodeuntibus.

E *scholiis vulgaribus*, uti dixi, nonnisi ea assumenda duxi quae paulo uberiora sunt, vel, quamvis brevia, justam tamen ad locum homerici adnotationem continent. Pars eorum longe maxima quae, ut constat, meras et quidem fere putidas, certe notissimas, *glossas* continet, aut etiam tenuem breviationem eorum quae pleniora nunc e ceteris codd. prodeunt, in nota sede reliqui: ubi eam, quam tamen habent, utilitatem criticis semper praebebunt. Nam minus doctis longe melius hodie in lexicis et in animadversionibus provisum est. Tamen diligenter vel haec minutiora in vulgatis scholia perlustravi, et ubi quidquam inesset quod sive ad criticam lectionis, sive ad res faceret, aut qualicumque de causa mirum et inexpectatum esset, illud secrevi et nostrae huic scholiorum congeriei inserui. Dolebam autem quod ad hanc operam usus mihi non esset editionis scholiorum vulgatorum principis Romanae. Sed in tam imperfecta horum omnium editione, qualem hodie dare possumus, quibus maxima eorum pars, Ambrosiana puta, nonnisi negligenter exscripta, Harlejana nonnisi excerpta ad manus sunt, hoc profecto non ita magnum desiderium esse videbitur. Quodsi integra olim homericonum omnium scholiorum ex ipsis fontibus haustorum editio parabitur, tum brevioris etiam hujus, qui dicitur, scholiastae ratio plenius ha-

benda erit. Atque tum quidem glossae quoque non erunt negligendae. Cumque in antiquioribus editionibus haec scholia non modo sine textu, sed sine numeris etiam versuum descripta sint, solisque lemmatibus, haud raro corruptis, ad locos suos relata: utilissimam ea apponendi rationem esse censeo hanc, ut separatim singulis ceterorum scholiorum paginis subjiciantur, ordine eorum, qui est in edd. antiquis, non mutato, immo numeris etiam versuum ad quos referenda videntur non nisi interdum velut per conjecturam inter uncas additis. Tamen uberiora quae isti congeriei insunt scholia in ejusmodi etiam editione majori collectioni inserenda videntur; sed ita ut in minori locus eorum ubique indicetur. Nam multum valere ad crisin harum rerum ordinem, quem in exemplis antiquis servant singula, et viciniam, satis perspectum est criticis.

Universa autem haec scholia ita dispescui et adornavi, ut quam fieri posset rarissime eadem dicta iterarentur. Itaque ubi idem scholium in diversis libris quoad sermonem discreparet aliquantum, illam ejus formam quae plenior et melior esset, praetuli, ejusque siglam primam posui, de varietatibus et omissionibus tunc tantum monens ubi aliquanto graviore essent. Designant autem siglae B. E. Q. tres codd. Ambrosianos supra memoratos, Pal. Palatinum sive Heidelbergensem, Harl. Harlejanum, Vulg. scholia vulgata sive quae dicuntur breviora, Vind. Vindobonenses codices, cui siglae numerum codicis cujusque ut est apud Alterum addidi, praeterquam quod ab initio ubi e codice tantum 56. scholia afferuntur hunc numerum addere neglegebam.

Jam quod ad meam in emendandis hisce scholiis operam attinet illud minime quisquam

credat velim, me omnia ea quae plane intacta reliqui, vel intelligere, vel probare. Nihil enim aequae taediosum mihi quidem videtur ac si, in talibus praesertim quae tanti plerumque non sunt, aut conjecturae quae quidem parum sint evidentes, aut signa et verba dubitantia vel mirantia cumulentur. Sed in levioribus etiam vitiis, quibus tollendis facile quemque parem judicabam, satius duxi scripturam exempli mei, sive codex fuerit manuscriptus sive liber editus, sine mutatione repraesentare, ut de natura ejus judicium esset etiam lectoribus.

Ceterum cum in priori potissimum operae meae parte paulo festinantius agerem, multa quae ad emendanda loca corrupta aut ad illustranda alia facerent non statim animadvertēbam. Hinc factum ut totum librum postea relegendi haud pauca se offerrent, quae cum lectoribus tamen communicare meum esse putarem. Quare non dubitavi Addendorum satis largam segetem in libri calce addere. Quid, quod nunc etiam ubi haec scribo aliqua suppetunt, quae quin hic etiam mantissae loco apponam idonea nulla est causa.

β, 195. ἄτομον. Scr. ἀπότομον.

γ, 50. Vid. supra p. VII

γ, 171. Ad Alcmanis fragm. cf. etiam Suid. in Ψύρα et Paroemiographos. Reddideris autem metro dactylico mutatione revera nulla scribendo: Πάρ θ' ἱερόν.

ξ, 235. ἢ ἐκείνος χρυσαργύρω. Scrib. ἢ, ἢ ἐκείνος χρυσὸν ἀργύρω.

θ, 80. Ἀνεβίβασε. Scr. vid. ἀνεβίβασε: quanquam hoc etiam verbum de oraculo aliunde mihi nota notum.

η, 11. extr. Scr. προσυλξῆσαι, ut schol. ι, 187, h. e. exhibet, commonstrat antea.

κ, 7. Facile in hoc scholio agnoscas hominem Alexandrinum regibus suis adulantem.

- λ, 120. Scrib. Ἄντι τοῦ καί. ὅπως ἂν ἦ, καὶ δόλω καὶ φανερώς. In seqq. autem in hunc fere sensum sermo refingendus est: καὶ γὰρ ἐνταῦθα τὸ ἡέ ἀντι τοῦ καί. ἀπίθανον γάρ κ. τ. λ.
- λ, 266. init. Restituendus pluralis numerus, τοὺς Ἡλεκτρώωνος παῖδας — ἀγωνιζομένους, ex insequentibus et ex historia apud Apollodorum.
- μ, 313. Vid. supra p. VII
- ο, 321. Confudisse dixi glossatorem *δρησοσύνην* cum *δαιτροσύνην*. Sed collato schol. ad σ, 76. et Hesychii glossa *Δρασεῆρας, τοὺς ὀροποιούς, μαγειροῦς*, video nunc, fuisse jam inter antiquiores qui vocem *δρησῆρ* ita intelligerent, ducti fortasse hoc ipso Homeri loco, ubi versibus 322. 323. hujus potissimum ministerii opera nominantur.
- τ, 28. Vid. supra p. VIII
- υ, 250. Conf. schol. β, 300.
- υ, 302. in schol. Vulg. priori, *Φασὶ τὸν ἠφαιζότευκτον*, ante articulum τὸν ins. *Τάλων* e Suida et Zenobio.
- χ, 84. Etym. M. ex Oro: *Περιρῶνδής. περιρῶαγής, περιρῶνής. οὕτως Ἀλέξανδρος ὁ Κοιτιάεύς. Πίος δὲ περιφερής, περιρῶνής.*
- χ, 188. *ἐκ τῆς κόρης.* Emendandum hoc ex Etym. M. v. *κουρόσυνα*, ubi leguntur haec: *Κοῦριξ (sic), ἐκ τῆς κόρσης, τουτέστι τῆς κεφαλῆς, ὅθεν καὶ ἡ κουρά. ἐν Ἑπομνήματι χ' Ὀδυσσεΐας.*

Sane omnium horum supplementorum utilitatem perditam fere existimo, cum vix credibile sit, quemquam, quoties haec scholia consulat, additiones etiam in singulis circumspicendum esse. Quare, si usquam, hic certe quam maxime opus est, ut notulas ubique ad Addenda illa vel ad hanc Praefationem remittentes ante omnem libri usum quisque apponat.

Finem dicendi facio spondendo, si quando satis larga ad hunc librum accessio unde unde prodeat, ea possessores hujus voluminis, quantum quidem in me erit, non esse carituros.

Ἐπιγραφαὶ

τῶν τῆς Ὀδυσσεΐας ἑαφωδιῶν.

- α. ⁽¹⁾ εἰς ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς Τηλέμα-
χον. Μνηστήρων εὐαχία.
- β. Ἰθακησίων ἐκκλησία, καὶ Τηλεμάχου ἀποδημία.
- γ. Ἀφιξίς Τηλεμάχου εἰς Πύλον. Ἄλλως. Τὰ ἐν Πύλῳ.
- δ. Ἀφιξίς Τηλεμάχου εἰς Σπάρτην. Ἄλλως. Τὰ ἐν
Λακεδαιμόνι.
- ε. Ἀπόπλευς ἢ Ἀνάπλευς Ὀδυσσεΐος παρὰ Καλυψῆς. Ἄλ-
λως. Καλυψῆς ἄντρον. Ὀδυσσεΐος σχεδία, ἢ,
Τὰ περὶ τὴν Σχεδίαν.
- ζ. Ὀδυσσεΐος ἀφιξίς εἰς Φαίακας.
- η. Ὀδυσσεΐος εἰσοδος πρὸς Ἀλκίνον.
- θ. Σύστασις τῆ Ὀδυσσεΐος πρὸς τοὺς Φαίακας. Ἄλλως.
Τῶν παρ' Ἀλκίνοιο προδιήγησις.
- ι — μ. Ἀλκίνοιο ἀπόλογος ἢ ἀπόλογοι, ἢ, Τὰ τῆ Ὀδυσ-
σεΐος παρὰ Ἀλκίνοιο.
- ν. Τὰ περὶ Κίρκου, καὶ Λωτοφάγους, καὶ Κύκλωπας.
Ἄλλως. Κυκλώπεια.
- ξ. Τὰ περὶ Αἰόλου, καὶ Λαιτρυγόνων, καὶ Κίρκης. Ἄλ-
λως. Κίρκης νύπτρα.
- λ. Νεκρομαντεία, ἢ, Νέκυια. Conf. ω.
- μ. Τὰ περὶ Σειρήνας, καὶ Σκύλλαν, καὶ Χάρυβδι, καὶ
βόας Ἥλιου.
- ν. Ὀδυσσεΐος ἀπόπλευς παρὰ Φαιάκων, καὶ Ἀφιξίς εἰς
Ἰθάκην.
- ξ. Ὀδυσσεΐος πρὸς Εὐμαιον ὁμιλία, ἢ, Πρὸς τὸν σωτή-
την ἀνάβασις.
- ο. Τηλεμάχου ἐπάνοδος. Μνηστήρων λόχος. Τηλεμά-
χε πρὸς Εὐμαιον ἀφιξίς.
- π. Ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεΐος ὑπὸ Τηλεμάχε.
- ρ. Ἐπάνοδος Τηλεμάχου εἰς Ἰθάκην.
- σ. Ὀδυσσεΐος καὶ Ἴρου πνυγμή.

- τ. Ὀδυσσεύως καὶ Πηνελόπης ὀμίλια. Τὰ νύπτρα, ἢ,
 Ὁ ὑπὸ Εὐρουκλείας ἀναγνωρισμός.
 υ. Τὰ πρὸ τῆς μνηστροφονίας.
 φ. Τόξου θείσις.
 χ. Μνηστροφονία, ἢ, Μνηστῆρων φόνος, ἢ, Μνηστ-
 ροκτονία.
 ψ. Ὀδυσσεύως ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνωρισμός
 ω. Σπονδαί, ἢ, Νέκυια. Conf. λ.

Has inscriptiones, quarum in Codd Ambross. et Palatino nullae comparent, ad fidem potissimum dedi Barnesii, nisi quod accentum in vocabulis *Κυκλωπεία* et *Νέκυια*, qui perperam poni solet, ad analogiam revocavi; inscriptionem autem *Ἄλκιος ἀπόλογος* vel *ἀπόλογοι*, quam Barnesius inscriptionibus rhapsodiae & immiscuit, Wolfio praeunte ad rhaps. ι. cum sqq. retuli. Quamquam de hac re mihi quidem nondum satis constat. Cf. Arist. Poet. 16. cum ej. Rhet. 3, 16.

Illas etiam, quae metricas se venditant, inscriptiones apposuissem, si quid ejus saltem leporis, quo illae in Iliadem non carent, prae se ferrent. Nunc pessimis et verbis et numeris conceptas in Ernestiana, cui lubet, et antiquioribus editionibus quaerat.

Ἐπίθροισι τῆς ὅλης Ὀδυσειάσ. 1)

Μετὰ τὴν Ἰλιε ἄλωσιν ἕκαστος τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἰδίαν ἀπῆλθε σκηπὴν. καὶ διὰ τῆς νυκτὸς ἀδήλωσ ἐσφάγη ὁ Αἴας, καὶ εὐρέσθη πρῶτος κείμενος. ζῆσισ ἔν γέγονε μεγάλη ἐν τῷ στρατῷ καὶ πάντες ὑπενόον δόλω φονεῦσαι τὸν τὸν Ὀδυσσεά. μελλόντων δὲ εἰς ἀλλήλους τῶν Ἑλλήνων χωρεῖν καὶ ἐμφυλίε κρίνεσθαι πολέμω πρῶτος Ὀδυσσεὺς ἐκίψασ τὰ ἑαυτῷ πλοῖα ἀφώρμησε τῆς Τροίας καὶ μετ' ἐκεῖνον ἀπαντες ἐφεξῆσ. καὶ τοῦτο γέγονεν αἴτιον τὸ διαλεχθῆναι (scr. διαλυθῆναι) τὸ στρατεύμα τῶν Ἑλλήνων καὶ καταλιπεῖν τὴν Τροίαν μετὰ τὴν αὐτῆς ἄλωσιν.

Ὡσ ἔν Ὀδυσσεὺς εἰς τὴν ἰδίον ἠπειγέτο πατρίδα περιπλεύσας εἰς χώραν λεγομένην Μαρώνειαν καὶ συγχωρόμενος τῶν νεῶν ἀποβῆναι διακρίνεται τίτοις πολέμω. καὶ λαμβάνει τὸν πλῆτον αὐτῶν ἀπαντα. ἐκεῖ δὲ τὴν Ἐκάβην καταρωμένην τῷ στρατῷ καὶ θορούβες κινῆσαν λίθων βολαῖσ ἀνεῖλε καὶ παρὰ τὴν θάλασσαν καλύπτει ὀνομάσας τὸν τόπον Κυρὸς σῆμα. καὶ παραγίνεται εἰς χώραν λεγομένην Λωτοφάγον, ἐκεῖ δὲ πάλιν πολεμήσας ἠττήθη. καὶ φυγῶν καταλαμβάνει νῆσον λεγομένην Σικανίαν, τὴν νυνὶ λεγομένην Σικελίαν. ἡ δὲ νῆσος αὕτη τρίγωνος ἔσασ ἀπὸ τριῶν ἀδελφῶν ἐκρατεῖτο ἀλλήλοις συνερχόμενον (scr.

1) Nugax hoc argumentum, quod e cod. Palat. transcripsi, e nugacissimi scriptoris Io. Malelae de Vlysse narratione (Chronogr. 5. p. 144 sqq. Ed. Hod.) breviatum esse dicas. Obstat tamen quod extrema de Alcinoο, Telegono etc. ibi non extant, sed cum iis quae apud Dictyem lib. 6. p. 5. 6. et 15. Ed. Dacer. leguntur fere conspirant. Atqui Malelas sua etiam illa e Dictye se hausissē testatur p. 134, quae tamen in Dictye nostro Latino non inveniuntur. Illis itaque qui criticam horum auctorum tractant, non inutilis fortasse erit haec lacinia.

συνεχομένων) ὅς οἱ τῆς χώρας ὠνόμαζον Κύκλωπας. ὁ μὲν γὰρ πρῶτος ἐκαλεῖτο Κύκλωψ, ὁ δὲ δεύτερος Πολύφημος, καὶ ὁ τρίτος Ἀντιφάτης. ἕτοι γεγονάσι παῖδες Σικανῶν ἄνδρες θυμητοὶ καὶ ἄγριοι κατακρατῆντες τῆς χώρας καὶ τὰς ἐμπόριον ἀναρροῦντες. ὡς ἔν' Ὀδυσσεὺς περὶ τῶν (sic) Ἀντιφάτου ἦλθεν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ διαφθειρομένους εἶδε, ἔφυγεν εἰς ἕτερον μέρος τῆς νήσου καὶ περιπίπτει τῷ κατεμένῳ Κύκλωπι. καὶ συλληφθεὶς ὑπ' αὐτῷ πολλὰς μὲν τῶν ἐταίρων ἀπολλύει, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ σπηλαίῳ κατακλεισθεὶς ἐμηχανάτο πῶς ἄρῃαι σωθῆναι. καὶ προσαγγεῖν αὐτῷ λύτρα χρυσῆ τε καὶ ἀργύρου πλήθος τὸν ὑπ' ἐκείνου διέφυγε θάνατον. καὶ διὰ νυκτὸς ἐπιβὰς τῇ ὁκάδῃ περιπίπτει τῷ λεγομένῳ Πολυφῆμῳ καὶ καταπονηθεὶς ὑπ' αὐτῆ καὶ πολλὰς ἀποβαλὼν δάροις αὐτὸν καὶ οἴνω προσενεχθέντι μετέβαλεν. ἦν γὰρ ἀήθης τῆς τοῦ οἴνου γεύσεως. ἀπολυθεὶς δὲ λοιπὸν ἔφυγεν ἀρπάσας τὴν ἐκείνου θυγατέρα ἣν εἶχε μονογενῆ. ταῦτα Σίσυφος ὁ Κῶος ¹⁾ ἔξέλετο. οἱ γὰρ ἄλλοι ποιητικῶς ἔγραψαν, ὅτι τρεῖς ὀφθαλμοὺς εἶχον οἱ Κύκλωπες σημαίνοντες τὰς τρεῖς ἀδελφὰς ἀλλήλοις συγκειμένους, ὁ δὲ Πολύφημος ἕνα. ὃν καὶ ἐτίφλωσε μετὰ πυρὸς, ὅτι τὴν θυγατέρα αὐτῆ ἐκκαυθεὶς ἔρωτι ἀφελματο. Ἐκείθεν δὲ εἰς τὰς Αἰολίδας νήσους ἐλθὼν πρὸς Κίρκην καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Καλυψὴ τὰς θυγατέρας Ἄτλαντος ὑπ' αὐτῶν ἐδέχθη (scr. ἐδέχθη vel ἐδεξιόθη), αἱ τὰς νήσους κρατῆσαι ἰέρειαι ἤλου καὶ σελήνης ὑπέρχον. ἢ ἔν' Κίρκῃ ἰέροια ἦσα ἦλσε καὶ μουσικὰς ἠπίσαστο πράξεις καὶ τοὺς ὄρωμένους ὑπ' αὐτῆς ἄνουσον (f. ἀνούσιον) εἰς φαντασίαν μετέβαλε καὶ παραμένειν αὐτὴ λυσσῶντας ἔρωτικῶς παρεσκευάζεν. ἢ δὲ Καλυψὴ ἔχουσα πλήθος ἀνθρώπων τοῦτους ἐν ὕλοις ἐγύμναζεν ὡς καὶ φορῶσα αὐτὴν ἦν τῇ ἀδελφῇ ²⁾. ἢ δὲ Κίρκῃ τὸν Ὀδυσσεῖα ὑποδεξαμένη ἐθεράπευεν ἐλπίδι τῆ κρατεῖν αὐτὸν ἐν τῇ νήσῳ καὶ σὺν αὐτῇ βασιλεύειν. οὗτος δὲ γνωρίσας τινὰς τῶν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς στρατείας ἐπυθάνετο παρ' αὐτῶν τίνας χάριν ἐν ἐκείνῃ διάγχει τῇ νήσῳ. οἱ δὲ εἶπον ὅτι ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκριφέντες προσεπέλασαν τῇ νήσῳ καὶ πόμα μαγικὸν παρὰ τῆς Κίρκης λαβόντες ἔρωτι κεκράτηνται αὐτὴν καὶ τῆς ἰδίας ἐπιλάθοντο πατρίδος. ὅπερ

¹⁾ Commenticius scriptor, quem ut alios ejus farinae multos praeter Malelam nemo novit. Vid. Vossium et Fabricium.

²⁾ Latet in mendosis hisce, διάφορον sive ἐχθρὰν eam fuissorion. Vide Malelam.

Ὀδυσσεὺς μαθὼν τοῖς ἰδίοις ἐκέλευσε μηδενὸς ἄφασθαι τῶν ἀπὸ τῆς Κρόκης αὐτοῖς φερομένων βρωμάτων ἢ πομάτων. ἢ δὲ Κρόκη θαυμάσασα πῶς εὗρεν αὐτὸν εἰδότα τὰς αὐτῆς μαγγανείας ὑπῆλθε τὸν ἄνδρα δάροις πολλοῖς καὶ ἤτησεν αὐτὸν μῆναι παρ' αὐτῇ τὴν ὥραν τοῦ χειμῶνος ὁμοίασα αὐτῷ ἐν τῷ ἱερῷ ὡς οὔτε αὐτὸν οὔτε τιὰ τῶν σὺν αὐτῷ βλάψει. οὕτω τοίνυν Ὀδυσσεὺς διατρέψας μετ' αὐτῆς καὶ μεγάρις αὐτῇ ἐγκύμονα καταλείψας αὐτὴν ἀποπλῆει τῆς νῆσου· Ἐκεῖ ἐν δὲ ἀνήχθη εἰς ἑτέραν νῆσον ἣς ἐκράτει Καλυψὼ τῆς Κρόκης ἀδελφῆ, μετ' ἣς πάλιν χροόνισας παραγέγονεν εἰς τὴν ἑλμνην τὴν καλεσμένην Νεοποντιὸν (scr. Νευπομποπὸν e Malela), ἐν ἣ δια φασμάτων ἔγνω τὰ μέλλοντα συμβαίνειν αὐτῷ. ἐκεῖθεν εἰς τὰς Σειρηναίικας ἐκρίπτεται πέτρας, καὶ τὴν καλεσμένην Χάρουβδιν καὶ Σκύλλαν, ἣτις ἐν στενωπῷ τόπῳ κειμένη ὑποδέχεται τὰ τῆ ἀνεανθῶ ρεύματα καὶ τὴς παρεμπροσθέντας βυθίζει. ἐκεῖ δὲ πάντας τὰς ἑταίρους μετὰ τῶν πλοίων ἀποβαλὼν αὐτὸς περικαθίσας σάνδι ἐν τοῖς ρεύμασι τῆς θαλάσσης ἐφέρετο. Τοῦτον ἑωρακότες τιγὲς Φοίνικες πλείοντες ἐν τοῖς ὕδασι φερόμενον ἀναλαβόντες ἤγαγον ἐν Κρήτῃ πρὸς Ἰδομενεία γυμνόν. ὃν ἑωρακὸς Ἰδομενεὺς ὑπεδέξατο καὶ κρατήσας τὴν ὥραν τῷ χειμῶνος ἐξέπεμψεν αὐτὸν πρὸς Ἀλκινόου εἰς Φαιακίαν τὴν νυκτὶ λεγομένην Κρόκουραν δεδωκῶς αὐτῷ ταῦς δύο καὶ ἄνδρας ἐπιλέκτες πεντήκοντα. παραλαβὼν οὖν τοῦτον Ἀλκίνας ὁ βασιλεὺς καὶ θεραπεύσας αὐτὸν πέμπει πρότερον κατασκόπες εἰς Ἰθάκην ἐν σχήματι πραγματείας ὀφειλλοτάς τὰ περὶ τὸν οἶκον αὐτῆ καὶ τὴν γυναῖκα μαθεῖν. οἱ δὲ γνόντες τὰ περὶ τούτων ἐπαρχήσαν πρὸς Ὀδυσσεῖα εἰς Φαιακίαν καὶ ἀπήγγειλαν αὐτῷ πάντα. Συμπαράλαβὼν οὖν Ὀδυσσεὺς (f. inserendum γὰρ παρ') Ἀλκίνε μετὰ πλείονων στρατιωτῶν καταλαμβάνει τὴν Ἰθάκην. καὶ τοῖς μνηστῆρσιν ἐπέλθων ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ εὐωχομένοις ἅπαντας ἀνείλε, καὶ καθάρας τὸν οἶκον ἐκ τῶν ἐπιβουλεμάτων αὐτῷ δόλον (sic) ἀνακτιῖται καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν γυναῖκα. Καὶ βιώσας χρόνους πολλοὺς ὑπὸ τῆ ἰδίῃ παιδὸς Τηλεγόνου τῆ ἀπὸ τῆς Κρόκης αὐτῷ γενομένης καταλύει τὸν βίον. τὸν γὰρ ἀπὸ τῆ νύκτ' ἀθανάτον ἐκ τινων μαντευμάτων ἐλπίζων, τὸν Τηλέμαχον ἐφυλάττετο καὶ συνείπει αὐτῷ παρηγεῖτο. ὅτε ἐν ὁ Τηλέγονος τὴν Ἰθάκην κατέλαβε καὶ ἑαυτὸν τῷ πατρὶ κατεμήνυε μὴ προσδεχομένου αὐτὸν τῶν φυλάκων κἀντεῦθεν κραυγῆς γενομένης ὡς ἔτι νυκτὸς οὔσης, νομίσας Ὀδυσσεὺς τὸν Τηλέμαχον εἶναι, ἀνίσταται μετὰ ξίφους. καὶ συμπεσὼν Τηλεγόνῳ πλήττεται ὑπ' αὐτῆ τῷ κέντρῳ τῆς τρογύχου. καὶ

τούτω τῷ τρόπῳ Ὀδυσσεὺς ἀναιρεῖται. μαθὼν ἔν Τηλέγο-
ρος ὅτι τὸν πατέρα ἀνείλε πένηθσας αὐτὸν πικρῶς ἀνε-
χώρησε τῆς Ἰθάκης.

Sequitur in Cod. Palat. aliud, et justum quidem
argumentum Odysseae, quod exhibitum etiam a Clarkio
ante Odysseam, cum ad verbum transcriptum sit e Tzet-
zae Comm. ad Lycophr. 818., hic repetere nolui.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΥΣΣΕΙΑΝ.

Α.

Υπόθεσις. Θεῶν ἀγορὰ γίνεται περὶ τοῦ τὸν Ὀδυσσεῖα εἰς Ἰθάκην πεμφθῆναι ἀπὸ τῆς Καλυψῆος νήσου. μετ' ἣν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς Ἰθάκην παραγίνεται πρὸς Τηλέμαχον ὁμοιωθεῖσα Μέντη βασιλεῖ Ταφίων. γινομένης δ' ὁμιλίας παραινέσασα Ἀθηνᾶ Τηλέμαχῳ παραγενέσθαι διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ζήτησιν εἰς Πύλον μὲν πρὸς Νέστορα, εἰς Σπάρτην δὲ πρὸς Μενέλαον, ἀπαίρει ἔμφρασιν δοῦσα ὡς θεὸς εἶη. καὶ τῶν μνηστῆρων γίνεται εὐνοχία. Vulg. Pal.

Ἡμεῖρα ἐν ἡ θεῶν ἀγορὰ, Ποσειδῶνος ἐν Αἰθιοπία ὄντος, Ἀθηνᾶ Διὸς ἐπιτρέψαντος εἰς Ἰθάκην κατελθοῦσα ὁμοιοῦται Μέντη Ταφίων βασιλεῖ, καὶ ξενισθεῖσα παρὰ Τηλέμαχῳ παρορμαῖ αὐτὸν κατὰ τῶν μνηστῆρων. καὶ ὑποτίθεται αὐτὸν διαπλεῦσαι εἰς Πύλον πρὸς Νέστορα, κάκειθεν εἰς Σπάρτην πρὸς Μενέλαον. καὶ αὕτη ἀφανῆς γίνεται τοῖς μνηστῆρσι. Τηλέμαχος δὲ ἐσπέρου γενομένου εἰς ὕλον ἐτραίπη. Q.

Ἀπὸ τῆς ἐναγωνίου καὶ πολεμικῆς Ἰλιάδος ἐπὶ τὴν ἠθικὴν μεταβῶμεν Ὀδύσειαν. οὐδὲ γὰρ αὕτη τελείως ἀφιλοσόφητος. αὐτίκα τοίνυν ἐν ἀρχῇ τὴν Διὸς Ἀθηνᾶν ὑπὸ Διὸς ἀπογελλομένην εὐρίσκομεν, εὐλόγως. ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀγαν νεότητος ἤδη τὴν εἰκοσιετῆ ἡλικίαν ὑπερκύπτων μετέβαινον εἰς ἄνδρας καὶ τις αὐτὸν ὑπέδραμε τῶν γινομένων λογισμὸς ὡς οὐκέτι χρὴ διακαυτερεῖν ἐπὶ τετραετῇ τῶν μνηστῆρων ἀσωτίαν. τοῦτον τοίνυν τὸν ἀθροισόμενον τῷ Τηλέμαχῳ λογισμὸν Ἀθηνᾶς ἐπιφάνεια ἠλληγόρησεν. ὁμοιωθεῖσα γὰρ γέροντι ἤκει. E.

1. Εἰπέ μοι ἄνδρα Μοῦσα τὸν πλαγηθέντα μετὰ τὸ πορθῆσαι τὴν Τροίαν καὶ ἐκ τῆς τοιαύτης πλάνης ἰδόντα ἄσσα πολλὰ, καὶ νοῦν ἔχοντα ἐκ τοῦ ὁμιλῆσαι ἄλλοδαποῖς ἀνθρώποις. ἃ γὰρ εἶχον ἐκεῖνοι πολιτευόμενοι ταῦθ' οὐ-

τος τῆ πείρα μαθῶν, νοῦν γινῶναι, λέγεται. νοῦν γὰρ ἐν-
ταῦθα τὴν πείραν νοητέον. ἔγνω οὖν νοῦν, ἀντὶ τοῦ ἐμ-
πορικὴν γινῶσιν εἶχεν. Ε.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα] Γελοῖοι οἱ τὸ, ἄνδρα
μοι, ἀνδρείον ἀκούοντες. ἔσαι γάρ, ἀνδρείον καὶ πολύ-
τροπον ἔννεπε. τὰ γὰρ ἐπίθετα πρὸς τὰ κύρια προσηγο-
ρικὰ τάττεται ¹⁾. τὸ οὖν ἄνδρα κυρίως παρ' αὐτῷ τίθε-
ται, τὸν ἀντιθέμενον (scr. ἀντιτιθέμενον hic et in sq.
schol.) τῇ γυναικί, ὡς περ ὁ ἄρρη, ὡς ποιεῖ ἔφη, ἀνήρ
ἢ γυνή· εἴ τ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἐξήκει τεθνεῶτος ²⁾ ἢ
γυναικός (Il. ρ, 434.), καὶ, ἀνὴρ ἀπ' αἰῶνος ὄχετο ³⁾ νέος
(Il. ω, 725.), καὶ, ὅς γε μετ' ἀνδρῶν ἔξει ἀριθμῷ (Od.
λ, 449.), καὶ τὸν (scr. τὸ,) ἄνδρα γέροντα (Od. σ, 53.),
ὡσεὶ ἔφη ἄρρηνα γέροντα· καὶ, ῥῆϊα λαθῶν φύλακας ἄν-
δρῶν δμῶσας τε γυναικας (Il. ι, 477.)· καὶ συγκριτικῶς ὡς
πρὸς τὰς γυναῖκας· αὐτὸς γὰρ ἔφη, ἔ γάρ πω τοῖον εἶ-
δον ⁴⁾ βροτῶν ὀφθαλμοῖσιν οὔτ' ἄνδρα οὔτε γυναῖκα (Od.
ξ, 160.). καὶ ἀνδρότης δὲ ἢ τοῦ ἀνδρός δύναμις ἢ ποι-
ῦσα ἀνδρότητα καὶ ἡβην (Il. χ, 363.). ἐπ' ἄλλων γὰρ
τῶν μὴ οωζόντων ἔξιν φησί, κτενέει δέ με γυμνὸν ζῶντα
αὐτως ὡςτε γυναῖκα (Il. χ, 124.), οὐχ ὡς ἄνδρα καὶ ἄρ-
ρηνα, ὡς περ ἐν ἄλλοις, Ἀχαιῶδες οὔτ' Ἀχαιοί (Il. β, 235.).
καὶ, μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα καὶ ἀνήνορα θείη (Od. κ, 301.),
μὴ σε θηλύνη. Q.

Ἄνῆρ σημαίνει τέτταρα, τὸν φύσει, ἢτοι τὸν ἀντιθέμενον

¹⁾ Hoc vult. Si ἄνδρα hic esset instar epitheti, aliud desi-
deraretur substantivum. Cf. schol. sq. Quae hic sequuntur pessime
quoad sensum permista sunt: melius habet schol. sq.

²⁾ Hic statim monebo, me ob usum horum scholiorum criti-
cum, qui nemini praecripi debet, in verbis Homeri aliorumque ve-
terum auctorum omnes vel minutissimas aberrationes mendasque,
nisi qua sunt manifesta operarum Mediolanensium peccata, intactas
relinquere, idque, ut temporis chartaeque parcam, ne monito
quidem, nisi ubi utile visum fuerit, lectore; qui facili negotio Ho-
meri certe, quem ad manus habebit, versus ipsos evolvere et po-
test et debet.

³⁾ Perbona hinc efficitur lectio ὄχετο pro eo quod nunc ibi
legitur, quodque difficultate non caret, ἄνῆρ, ἀπ' αἰῶνος γέος ὄλεο
(v. Heyn). Nam Homerum foimam ὄχετο in eadem temporis
ratione usurpare potuisse, qua alias οἴχεται, patebit conferenti Od.
ν, 415. cum ρ, 294. Quamquam usutatus sane eo sensu οἴχεται:
quare α, 242. ex antiquis editis et ex nostro scholiaste, οἴχεται ἄϊ-
σοσ reponendum, ut Il. λ, 288. οἴχεται ἀνὴρ ὄρισος.

⁴⁾ Memorabilis haec quoque lectio, pro ea quae nunc ibi
obtinet, obliiterato digammo, τοιοῦτον ἴδον.

γυναικί, ὡς ποτε ἔφη, ἀνὴρ εἴ ἢ γυνή (Il. ω, 707.?), καί, μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήγορα θείη, ἢ γὰρ εὐρίσκειται δύο ἐπίθετα ἀνευ κυρτοῦ ἢ προσηγορικῆ. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν ἀνδρείον, ὡς τὸ, ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος (Il. δ, 498.). ἢ καὶ τὸν ἀνδρὸς ἡλικίαν ἔχοντα, ὡς τὸ, ὅπε νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἔξη ἀριθμῶ· καὶ τὸν γήμαντα, ὡς τὸ, ἀνδρα φ' ἔδοσαν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ (Il. τ, 291.). καὶ τὸν φύσει, ὡς τὸ, ἀνδρες κίχλησκον καλλίξανοί τε γυναῖκες (Il. η, 139.). Ἀνὴρ δὲ γέγονε παρὰ τὸ ἀνύειν δύνασθαι, γυνή παρὰ τὸ γενῶν, ἄρσην παρὰ τὸ ἀρόσαι. E. Q.

Ἄνδρα, νῦν τὸν φύσει. οὐ γὰρ εὐρίσκειται κ.τ.λ. usque ad καλλίξανοί τε γυναῖκες. Vulg.

Ἀπορία. Πολύτροπον] Οὐκ ἐπαινεῖν φησιν Ἀντισθένης Ὅμηρον τὸν Ὀδυσσεῖα μᾶλλον ἢ ψέγειν, λέγοντα αὐτὸν πολύτροπον. ἐκ ἔν τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ τὸν Δίαυτα πολύτροπους πεποιηκῆναι ἀλλ' ἀπλῶς καὶ γενιὰδας· οὐδὲ τὸν Νέστορα τὸν σοφὸν ἢ μὰ Δία δόλιον καὶ παλιμβολὸν τὸ ἦθος ἀλλ' ἀπλῶς τε Ἀγαμέμνονι συνόντα καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, καὶ εἰς τὸ στρατόπεδον εἴ τι ἀγαθὸν εἶχε συμβουλεύοντα καὶ οὐκ ἀποκρινόμενον (ἀποκρυπτόμενον em. Mai.): τοῦτον ἀπέχε τοῦτον τρόπον ἀποδέχεσθαι ὁ Ἀχιλλεὺς ὡς ἐχθρὸν ἠγεῖσθαι ὁμοίως τῷ θανάτῳ ἐκείνου ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη (Il. ι, 313.).

Ἀύσις· Λέγων (Λύων em. Mai.) οὖν ὁ Ἀντισθένης φησὶ, Τί ἔν; ἀρὰ γε πονηρὸς ὁ Ὀδυσσεύς ὅτι πολύτροπος ἐκλήθη; καὶ μὴ διότι σοφὸς οὕτως αὐτὸν προσείρημε; μήποτε ἔν ὁ τρόπος τὸ μὲν τι σημαίνει, τὸ ἦθος, τὸ δὲ τι σημαίνει, λόγου χρῆσιν; εὐτροπος γὰρ ὁ τὸ ἦθος ἔχων εἰς τὸ εὖ τετραμμένον· τρόπος δὲ λόγος αἰτίου (scr. αἰτία) αἰ πλάσεις· κέχρηται τῷ τρόπῳ καὶ ἐπὶ φωνῆς καὶ ἐπὶ μελῶν ἐξαλλαγῆς καὶ ἐπὶ τῆς αἰδόνος, ἢ τε θαματοτροπῶσα χεῖρ πολυχηρία φωνῆν (Od. τ, 521.). εἰ δὲ οἱ σοφοὶ δεινοὶ εἰσι διαλέγεσθαι, καὶ ἐπίσανται (f. ἐπίσανται καὶ) τὸ αὐτὸ νόημα κατὰ πολλὸς λέγειν τρόπος· ἐπιστάμενοι δὲ πολλὰς τρόπος λόγων περὶ αὐτῶ (f. περὶ τῶ αὐτῶ), πολύτροποι ἂν εἴεν. οἱ δὲ σοφοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσι. διὰ τῆτό φησι τὸν Ὀδυσσεῖα Ὅμηρος σοφὸν ὄντα πολύτροπον εἶναι ὅτι δὴ τοῖς ἀνθρώποις ἠπίστατο πολλοῖς τρόποις συνεῖναι. ἔτω καὶ Πυθαγόρας λέγεται πρὸς παῖδας ἀξιοθεῖς ποιήσασθαι λόγους διαθεῖναι πρὸς αὐτὰς λόγους παιδικῆς, καὶ πρὸς γυναικῆς γυναιξὶν ἀρομολίας, καὶ πρὸς ἀρχοντας ἀρχοντικῆς, καὶ πρὸς ἐφήβους ἐφηβικῆς. τὸν γὰρ ἑκάστης (f. ἑκάστοις) πρόσφορον τρόπον τῆς σοφίας ἐξευρίσκειν σοφίας ἐξεί· ἀμαθίας δὲ εἶναι τὸ πρὸς τοὺς ἀνο-

μοίς ἐντυγχάνοντα τῷ λόγῳ τὸ μονότροπον. ἔχειν ¹⁾ δὲ τῆτον καὶ τὴν ἰατρικὴν ἐν τῇ τῆς τέχνης κατορθώσει, ἡσκηκυίας τῆς θεραπείας τὸ πολύτροπον διὰ τὴν τῶν θεραπευομένων ποικίλλας σύσασιν. τρόπος μὲν ἔν τὸ παλίμβολον, τὸ τῆ ἡθες πολυμετάβολον. λόγῳ δὲ πολυτροπία καὶ χρῆσις ποικίλη λόγῳ εἰς ποικίλλας ἀκοὰς μονοτροπία γίνεται. ἐν γὰρ τῷ ἐκάσῳ οἰκείον. διὰ καὶ τὸ ἀρμόδιον ἐκάσῳ τὴν ποικίλλαν τῆ λόγῳ εἰς ἐν συναγεῖρει τὸν ἐκάσῳ πρόσφρον. τὸ δ' αὖ μονειδὲς ἀνάρμοσον τὸν πρὸς ἀκοὰς διαφόρεσ πολύτροπον ποιεῖ τὸν ὑπὸ πολλῶν ἀπόβλητον ὡς αὐτοῖς ἀπόβλητον λόγον. Q.

Πολύτροπον] Πολλῶν τρόπων ἔμπειρον ἢ ἐπὶ πολλὰ τρέποντα τὴν διάνοιαν. Pal.

2. Τερὸν πτολιπόρθον] Διὰ τὸ κτισθῆναι (τετειχίσθαι Vulg.) ὑπὸ θεῶν. ἢ διὰ τὴν πρὸς Δία εὐσέβειαν. E. Vulg. ἢ πᾶν τὸ τιμὸς περιεκτικὸν καὶ φυλακτικὸν ἱεροῦ τῶν θεῶν. E.

Ἐπερσε] Διὰ τὸν Ἄχιλλεα ὀνομάζει ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεῖα πτολίπορθον, καὶ ταῦτα πόλεις ἀπέειρεσ τῷ Ἀχιλλεῶσ πορθήσαντος; καὶ λέγομεν, ἐπεὶ ὁ Ἀχιλλεὺς πολλίδριά τινα ἐπέσχεν, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς διὰ τῆς οἰκείας φρονήσεως τὴν περιφνημον Τροίαν ἐπόρθησε, δι' ἣν οἱ Ἕλληνας πολλῆς κακοπαθείας μετέσχηκαν ²⁾ κατασχεῖν αὐτὴν θέλοντες, διὰ τῆτον ἔ τὸν Ἀχιλλεα ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεα ὀνομάζει πτολίπορθον. E.

3. Νῶον ἔγνω] Νῶσ τριχῶσ λέγεται, θεωρητικὸς, φυσικὸς, πραγματικὸς. θεωρητικὸς, ὡς ὅταν ὁ φιλόσοφος τὴν τῶν ὄντων γῶσιν περισκοπῇ· φυσικὸς, ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐπίσης νοῦν ἔχομεν· πρακτικὸς, ὡς ὅταν τις ἰδὼν πολλὰς πόλεις καὶ χώρας κἀκείνων γενόμενος ἔμπειρος ἐξ ἐκείνων γῶσιν συνάξῃ. ἐκ γὰρ τῆς ἐμπειρίας ἢ γῶσισ συνάγεται. E.

4. Ὅν κατὰ θυμόν] Ἐνταῦθα στικτέον εἰς τὸ, ὄν κατὰ θυμόν ἀρνούμενος ³⁾. τὸ ἐφ' ἑαυτῷ ⁴⁾ περιποιῶν καὶ σώζων ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἐταίρους. ἢ ἀντικαταλασσά-

¹⁾ Hoc ἔχειν libenter praecedentibus affigerem, si haberem quomodo sequentia constituerem.

²⁾ Sic, pro μετεσχήκασι: v. Gramm. meam ampliozem §. 37. Obs. 5.

³⁾ Rectius editum in schol. vulg. πάθεν ἄλγεα] ἐνταῦθα σικτέον· εἶτα ὄν κατὰ θ. α.

⁴⁾ H. e. quantum quidem in ipso erat: ne videlicet obijciatur, non servasse illum socios.

μενος τὴν ἑαυτῆ ψυχὴν καὶ τὴν εἰς τὸν οἶκον τιμωρίαν ὑπὲρ τῶν ἑταίρων· οἷον αὐτὸς ἀπολέσθαι θέλων ἵνα σώσῃ τὲς ἑταίρους. διαληπτέον δὲ ἐπὶ τὸ νόσον. Q. Vulg.

5. Ἀρνούμενος] Ἀντικαταλλάσσων, ἀντιδιδούς τὰ ἄλγεα διὰ τὴν ἣν ψυχὴν καὶ διὰ τὸν νόσον τῶν ἑταίρων. ἢ ἀντιδιδὸς τὴν οἰκίαν ψυχὴν διὰ τὸν νόσον, ἀντὶ τῆ ὑπὲρ τῆ νόσου, τῶν ἑταίρων, οἷον αὐτὸς ἀπολέσθαι. B. Ἀντιποιοῦμενος, ἀντικαταλλάσσόμενος καὶ περιποιούμενος. Pal.

8. Οἱ κατὰ βουῆς] Μυθικῶς μὲν λέγει ὅτι οἱ τοῦ Ὀδυσσεύς ἑταῖροι τὰς βῆς τῆ ἡλῆς ἔφαγον καὶ διὰ τῆτο ἐκ ἐδυνήθησαν ὑποσρέψαι εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν. ἀλληγορικῶς δὲ βῆς ἡλῆς τὰς ἡμέρας νοεῖ, ἅς οἱ τῆ Ὀδυσσεύς φίλοι κακῶς διεβίβασαν, ὕσερον δὲ (scr. δῆ) θελήσαντες ὑποσρέψαι πρὸς τὰς οἰκίας αὐτῶν. E.

Ἐμνήσθη τούτων ἐπεὶ ἐκ προαιρέσεως ἀδικήσαντες ἀπώλοντο. Vulg.

Ἐπερίονος] Ἐπιθετικῶς τῆ ἡλῆς, ἀπὸ τῆ ὑπὲρ ἡμᾶς ἵναί. Ἡσίοδος δὲ (θ. 374.) Ἐπερίονος αὐτὸν ἐγενεαλόγησεν. Vulg.

10. Ἀμόθεν] Παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ἔστιν ὄνομα ἁμὸς ἰσοδυναμοῦν τῷ τίς. καὶ ἀπὸ τῆτι γίνεται τὸ ἀμόθεν. δηλοῖ δὲ τὸ ἀπὸ τινος μέρους τῆτιων. ἀπὸ δὲ τῆ ἀμόθεν γίνεται καὶ τὸ οὐδαμόθεν. ἀπὸ δὲ τῆ ἁμὸς ἐπιρρῆματος γίνεται τὸ ἀμωσγέπως καὶ τὸ οὐδαμῶς. E.

Τῶν ἀμόθεν γε] Τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα ὀπόθεν θέλεις πράξεων ἀπὸ τινος μέρους ἀρξαμένη διηγοῦ ἡμῖν. ἀμόθεν ποθέν, ἐξὶ λέξις τῶν Ἀπτικῶν. ἢ ἀπὸ τινος μέρους ὀπόθεν θέλεις. Vulg.

Ἐἴπε καὶ ἡμῖν] Ὡς σὺ οἶδας ἵνα καὶ ἡμεῖς γνῶμεν. Vulg.

11. Φύγον αἰπὺν ἔλεθρον] Χειμῶνος γεγονότος πολλοὶ τῷ τῆς θαλάσσης κύματι κατεκλύσθησαν. E.

13. Ἦδὲ γυναικός] Οἰκείως προστέθεικεν, ἵνα καταφρονήσῃ ¹⁾ καὶ θεᾶς ἐρώσης. Vulg.

14. Καλυψὼ θυγάτηρ ἦν τῆ Ἀτλαντος. ὄρος δὲ ἦν μέγα ὅπερ καὶ λέγεται βασιάζειν κίονας κατέχοντας τὸν ἕρανὸν καὶ τὴν γῆν. Q.

18. Ἐνθα] Τότε, χρονικὸν ἐπιρρῆμα καὶ τόπος. Vulg.

21. Ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ] Ὀδυσσεὺς δὲ λέγεται παρὰ τῆς ὁδοῦ καὶ τὸ ὕω, τὸ βρέχω. λέγουσι γὰρ ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ

¹⁾ Hoc est, ut exhibeat illum contemnentem —. Notandus tironibus hic usus dicendi cūm particula ἵνα in hisce scholiis, e. g. Schol. ι, 353.

ἐγενήθη. ἐγὼ δὲ καὶ Νικόλαος λέγει ὅτι Ὀδυσσεὺς λέγεται παρὰ τοῦ Ὀδυσσεύω, τὸ μισῶ. οὕτω γὰρ ἐκλήθη διὰ τὸ συμβεβηκός, ὡς καὶ ἐκ τῶν ῥαψωδιῶν ἕξει μαθεῖν. Schol. Cod. Vind. 56. Cf. infra ad 75.

22. Ἄλλ' ὁ μὲν ἐς Αἰθίοπας] Μυθικῶς μὲν φασὶ τὸν Ποσειδῶνα εἰς Αἰθίοπας κατὰ καιρὸν ὄρισμένον παραγιγόμενον παρ' ἐκείνων τιμᾶσθαι. ἀλληγορικῶς δὲ Ποσειδῶν λέγεται τὸ ὕδωρ. ἐπεὶ δὲ τὸ ὕδωρ ἦτοι ὁ ὠκεανὸς τὴν πᾶσαν γῆν κυκλοῖ, καὶ ὅτι ὁ Νεῖλος κατὰ καιρὸν ὄρισμένον ἀρδεύει τὴν τῶν Αἰθίοπων γῆν καὶ ἀΐξει τὰ δένδρα, κατὰ τοῦτο λέγεται τὸν Ποσειδῶνα ἦτοι τὸ ὕδωρ τιμᾶσθαι παρ' αὐτῶν ὡς πολλῶν ἀγαθῶν ἐκείνοις παρεκτικόν. E.

Μετεκέλαθε] Τὸ κει δὲ διὰ τὸ μέτρον. Harl. Γρ. δ' φθ. (h. e. γράφεται διφθογγος) διὰ τὸ μέτρον. Pal.

23. Διχθὰ δαδαίαται] Αἰθίοπες ἀνατολικοὶ καὶ δυσμηκοί. κατοικεῖσι δὲ ἀμφότεροι πρὸς τῷ ὠκεανῷ. τέττε χάριν φησὶν, ἔσχατοι ἀνδρῶν. E. Νενέμηται, μεμερισμένοι εἰσίν. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐπ' ἀνατολὰς εἰσιν, οἱ δὲ ἐπὶ δυσμᾶς. τινὲς δὲ πρὸς τῷ Νεῖλῳ στήλονται αὐτὲς λέγουσιν. Vulg. Q. Pal.

27. Ἀθροοί] Δασυνητέον ¹⁾ τὸ α· καὶ πρὸ τέλους ἢ ὄξεϊα ἐπειδὴ σημαίνει ὁμῶ ²⁾. Harl.

28. Τοῖσι δέ] Ἐν τέτοις δὲ τοῖς θεοῖς. Vulg.

29. Ἀμύμονος Αἰγίοθοιο] Ἡ τοῦ καλῆ πρὸ τῆ μοιχεῦσαι, ἢ τῆ κατὰ γένος ἀγαθοῦ. Pal. Vulg.

30. Τηλεκλυτός] Οὗ πόρρω ἢ δόξα διέχεται. Pal. Vulg.

Ὄξυτονητέον τὸ τηλεκλυτός ὡς ἀγακλυτός. εἰ μὲν πωτικὸν κατ' ἀρχὴν συντεθείη, βαρύνεται, εἰ δὲ ἄλλο τι τῶν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, ὀξύνεται. διὸ σημειώμεθα τὸ ναυικλυτός ὀξυνόμενον· τὸ δὲ δορικλυτός ἐν παραθέσει ἐστίν. Q.

31. Ἐπεα πτερόεντα προσηύδα] Γράφεται, ἔπε' ἀθανάτοισι μετήδα. Harl. Pal.

32. Ὡ πόποι] Ὡ πάπα. ἔσι δὲ ἐπιρῶμα σχετλιασμοῦ δηλωτικόν. Vulg. Πόποι οἱ θεοὶ κατὰ τὴν τῶν Ἀρουόπων φωνήν· καὶ ἐπιρῶμα ἀπὸ τῆ φεῦ. E.

1) Cf. ad β, 183. not.

2) Vide Piersonum ad Moerin p. 19. Sed hanc regulam parum constanter servasse videntur antiqui; dixere enim ἄλογος et ἀδελφός cum leni. Alibi tamen (ad δ, 405.) rem repetit Scholiastes. Porson.

33. Ἐξ ἡμέων] Ταῦτα ἔ συμφωνεῖ τῇ πάσῃ μυθοποιῶν καθ' ἣν εἰσάγει τὰς θεὰς πολλῶν αἰτίας συμφροῶν. δυνατὸν μὲν οὖν λύειν τῷ προσώπῳ διὰ τὸ τότε μὲν τὸν ποιητὴν λέγειν, νῦν δὲ τὸν Δία. μᾶλλον δ' ἂν τῇ λέξει λύοιτο· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφίσιν ἀτασθαλίῃσιν· ὡς καὶ τῶν θεῶν αἰτίων, ἔ μὴν ἀπάντων γε καθάπερ οἱ ἄνθρωποι νομίζουσι. Q.

Οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν] Τὸ ἐξῆς, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσιν ἀτασθαλίαις, ὃ ἐξὶ ταῖς ἑαυτῶν, ἐν ἴσῳ τῷ αὐτοὶ αἰτιοί εἰσιν. οἱ δὲ περισσὸν τὸν καὶ σύνδεσμον· ἢ ξικτέον, οἱ δέ. Vulg.

34. Ὑπερ μόρον] Μόρον τὴν μοῖραν. ἢ ῥα¹) καὶ γὰρ κακὸν μόρον ἠγῆλάξεις (Od. λ, 618.). καὶ ἀλλαχοῦ φησι, μοῖραν δ' οὐτίνα φημι (Π. ζ, 488.). ῥητέον ὅτι τῆς μοίρας τὸ μὲν εἶδε μονότροπον τὸ δὲ ἀμφίβολον, ὡς ἐν Πριάδι ἀπέδειξεν· ὡς ἐν τῷ, μήτηρ γὰρ τέ μέ φησι διχθᾶδιαις κῆρας φερόμεν (Π. ι, 410.) Q.

35. Ὡς καὶ νῦν] Σημειεῖται. Ἄρισταρχος λέγει τὸν καὶ περιτεύειν. Τὸ δὲ, ὑπὲρ μόρον, ἔ σύνθετον, ἀντὶ τῆς ὑπὲρ τὸ πεπωμένον. Q.

36. Γῆμ' ἄλεχον] Γαμήλιος ὢν ὁ θεὸς ἀναγκαιῶς τῶν γάμων προνοεῖται. ἢ τὸ πᾶν προκατεσκευάσται πρὸς τῷ μέλλοντι λεχθῆναι ὑπ' Ἀθηναῖς. Q.

38. Ἐρμείαν πέμψαντες] Ἐκπέμψατε· δυνικῶς γὰρ· ἢ ἐπὶ τῷ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· γαμήλιοι γὰρ οὗτοι· ἢ ἐπὶ θεῶν καὶ θεαινῶν· ἢ ἐπὶ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. οὕτως δὲ καὶ Ἄρισταρχος καὶ Ζηνόδοτος. Q.

Ἡ Μασσαλιωτικὴ²) γράφει, πέμψαντε Μαίας ἐρικυδέας (sic) ἀγλαὸν νιόν. Harl.

Πέμψαντε δυνικῶς Ἄρισταρχος καὶ Ζηνόδοτος³). Harl.

Ἄργειφόντην] Τὸν ἄργον φόνε καὶ εἰρηνικόν· ἢ τὸν φρονεύσαντα Ἄργον τὸν πολυόμματον κύνα, ὃς ἐφύλασσε τὴν Ἰώ. Vulg.

Ὁ Ἐρμῆς πεμφθεὶς πρὸς τὸν Αἰγισθον ἀντικροῦς τῆ-

1) Non mala hinc efficitur lectio ἢ ῥα — pro vulgato ἢ τίνα καὶ σὺ κ. μ. η.

2) Solus hic locus est ubi MS. noster Massiliensem editionem commemorat. Massiliensem Iliadis editionem aliquoties laudat Eustathius; saepe scholia a Villoisono edita. Porson.

3) Apparet hos grammaticos legisse Ἐρμείαν πέμψαντε Μαίας ἐρικυδέος νιόν, ut appellatur deus in Hyrn. Merc. 89. At hic secundum illam lectionem prima in Μαίας corrigienda esset. Pro ἐκπέμψατε in schol. Q. videtur fuisse Ἰρ. πέμψαντε.

το δηλοῖ τὴν ἐκ θεῶν ἀνθρώποις λόγῳ τῷ κατ' ἀρετὴν δωρεάν, φύσιν ἔχοντος ἀποτρέπει μὲν τῶν κακῶν ἐπὶ δὲ τὰ ἀγαθὰ πάρορμῶν. Μυθικῶς μὲν Ἑρμῆς διάκτορος καὶ Ἀργειφόντης λέγεται ἐκ τῷ διακτορεῖν καὶ ἀγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν· καὶ Ἀργειφόντης ὅτι Ἄργον ἀνείλε τὸν παρόπτην ὃν ἦ Ἡρα φύλακα τῆς Ἴνῆς (sic) ἐπέζησε τῆς Ἴνῆς παίδος. ἀλληγορικῶς δὲ ὁ προφορικὸς λόγος Ἑρμῆς λέγεται παρὰ τὸ ἐρμηνευτικὸς εἶναι, καὶ διάκτορος ὅτι διεξάγει τὰ τῆς ψυχῆς καὶ νοῦ ἐνθυμήματα, Ἀργειφόντης δὲ ὡς ἀργὸς καὶ καθαρὸς φρόνου. παιδεύει γὰρ καὶ ῥυθμίζει καὶ προαῖνει τὸ θυμικὸν τῆς ψυχῆς. ἢ ὅτι τὸν Ἄργον κύνα ἀναιρεῖ, τοῦτέστι τὰ λυσσώδη καὶ ἀτακτα ἐνθυμήματα. καὶ παρὰ τὸ ἀργεννὰ ἦτοι καθαρὰ φαίνειν τὰ τῆς ψυχῆς ἐνθυμήματα. Ε.

39. Κτείνειν] Γράφεται, κτείνειν. Harl.

40. Ἀτρεΐδαο] Μετὰ τῷτο ὑποσικτίον. ἢ τούτου ἰ) Ἀτρεΐδε Ἀγαμέμνονος, τῷ Ὁρέσου. Vulg. Pal.

42. Ἄλλ' οὐ φρένας] Κακ' τοῦτε δηλον ὅτι δύο περιέκασόν εἰσιν εἰμαρμέναι, αἰρεῖται δὲ ἕκασος ἢν βούλεται 2). Vulg.

46. Ἐοικότι] Ὁμοίω. Vulg.

47. Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος] Ἐμφαίνει τοὺς μνηστῆρας. Vulg.

Ὡς ὄλλοιτο] Γράφεται, ἀπόλοιτο. Pal.

Ῥίξοι] Ἐπιτελοῖη, παρὰ τὸ αἷμα πράττων. Vulg.

48. Δαΐφρονη] Πολεμόφρονη. δαΐς γὰρ ἡ μάχη· ὅταν δὲ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης 3) λέγη, δεδακνῖα (Barnes. e ms. δεδακνῖα) κατὰ φρένας τοῦτέστι μεμαθηκνῖα, ἐξ οὗ τὴν συνετήν καὶ σώφρονα βούλεται δηλοῦν. Vulg.

Δαίεται] Διακόπτεται. τὸ γὰρ καίεται ἐρώσης. Vulg.

49. Δηθά] Πολλά. Vulg.

50. Ὅθι τ' ὄμφαλός ε. θ.] Μέση τῆς περὶ αὐτὴν θαλάσσης· ἢ τὸ βάθος. Vulg. Barnes.

52. Ἀτλαντιος θυγάτηρ] Ἡσίοδος δὲ ἐν θεογονίᾳ (359.) φησὶ τὴν Καλυπῶ θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος. Vulg. Barnes.

Ὀλοόφρονος] Ὀλεθροῦ· ἐπεὶ πολέμιος τοῖς θεοῖς· καὶ γὰρ τοῖς θεοῖς ἐπολέμει. οἱ δὲ τὸ ἐξῆς, θαλάσσης Ὀλοόφρονος. οἱ δὲ ἐδάσυναν, ἢ περὶ τῶν ὄλων φρονοῦντος. αὐτὸς

1) Pal. τοῦ. Scrib. vid. τοῦ τοῦ i. e. τοῦ υἱοῦ τοῦ —.

2) Cf. supra schol. 34. et Il. i, 410 sqq.

3) Immo de Euryclea conjuge Laertae o, 356.

γὰρ ὁ Ἄτλας τὸν κόσμον βασάζων παραδίδοται. ἢ γε-
γραπτο κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν ὀλοόφρων· ὁ ἐστὶν ὀλοό-
φρων· εἰτά τις μὴ νοήσας προσέθηκε τὸ ος. Vulg.
Pal. Q. 1)

53. Ἐχει δέ τε] Νῦν, ἐπιμελεῖται· ὡς καὶ ἐκεί, καὶ
μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον (Od. δ, 737.). ἢ κρατεῖ καὶ
βασάζει. Vulg. Pal.

56. Αἰμυλίοισι] Παραλογιστικοῖς. ἢ εὐνοϊκοῖς καὶ
οἷον συγγενικοῖς 2). τοῖς μετ' ἐμπειρίας συνετοῖς καὶ προσ-
ηέσι. Vulg.

58. Ἰέμενος καπνὸν ἀποθρόσκοντα] Τρόπον ἐρμη-
νείας ἀντίτροφόν φασιν εἶναι, ὅταν ἀνατρέφωσι τὸν σχη-
ματισμὸν αἱ λέξεις· καὶ τὸ, χωσάμενος πολεμιχθεῖς, ἀντὶ
τοῦ ἐχώσσατο (scr. χασσάμενος πελεμικήθη (Il. δ, 535.)
ἀντὶ τῆ ἐχάσσατο) κονίσσαλος αἰνυπ' (sic) ἀέλλης (Il.
γ, 13.), ἀντὶ τοῦ κονισσάλου· καὶ, παρώχθηκε πλέων νῦξ
τῶν β' μοιράων (Il. κ, 252.), παρὸν οὕτως φάναι, τὸ πλέον
τῆς νυκτὸς δύο μοίρας. τὸν αὐτὸν τρόπον κἀνθάδε. Ὀδυσ-
σεὺς δὲ καπνὸν ἀποθρόσκοντα ἰμειρόμενος ἰδεῖν ἢς γαίης
θανεῖν ἰμειροῖται. τινὲς δὲ λείπειν φασὶ τὸ τῦτε. Q.

59. Ἦς γαίης] Ἐνταῦθα σικτέον. τὸ γὰρ ὄλον, ὁ
πρότερον ἐπιθυμῶν κάπνον τῆς πατρίδος ἰδεῖν νῦν εὐχεται
διὰ τὰ κατέχοντα θάνατον. Vulg.

60. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς Ἀ. π. ν. χαρίζετο ἱερὰ ῥέ-
ζων] Ἐκεῖνος μὲν τὰ παρ' αὐτῆ ἐπιθύων, σὺ δὲ εἰ κεχα-
ρισμένος (Barn. e ms. -ως) ἐλάμβανες. Vulg.

62. Ὠδύσσαο] Ὠρογίσθης ἢ προσέκρουσας. τῷ γὰρ
ὀδύσασθαι ἐπὶ τῆ προσκρούσει ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. E.

63. Καλῶς τὸν Δία νεφεληγερέτην φησί. Ζεὺς γὰρ
λέγεται ὁ ἀήρ· τῶν δὲ ἀναθυμιάσεων πυκνὸν μὲν ἐν τῷ
ἀέρι ἐγείρονται αἱ νεφέλαι. καὶ διὰ τοῦτο νεφεληγερέτην
τὸν Δία φησί. E.

66. Περὶ μὲν νόον κ. τ. ε.] Ἀντὶ τῆ περιεξίν ἀπάν-
των καὶ συνέσει καὶ εὐσεβείᾳ. Vulg.

67. Οὐρανὸν] Οὐρανῷ τὴν κεφαλὴν ἀναλογεῖν λέγει.
θεοὺς δὲ φησι τὰς αἰσθήσεις. E.

1) Verba ὀλοόφρων· ὁ ἐστὶν ὀλοόφρων, apud Barnesium tantum
comparent, qui ex ms. GC. scholium hoc se supplevisse refert:
contra in Q. ultima sic sunt corrupta et decurtata: ἢ ἐγγέγραπτο
παρὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν: nihil amplius.

2) Nimirum ab αἶμα derivat: in ultima autem explicatione.
(deest enim ἢ ante τοῖς) ab αἵμων.

68. Γαιήοχος λέγεται ἢ ὁ ἔχων ἦτοι συνέχων τὴν γῆν, ἢ ὁ ὀχόμενος ἢ βασάζόμενος ὑπὸ τῆς γῆς. E.

Ἀσκέλις σημαίνει τὸ ἄγαν σκληρόν. σκέλλειν γὰρ ἐστὶ τὸ σκληροποιεῖν, καὶ ὁ σκελετός κατεσκληρώς διὰ τὴν ἀσαρκίαν. καὶ Ἀσκληπιὸς κατὰ ζέρησιν μετὰ ἠπιότητος, καὶ διὰ τῆς Ιατρικῆς μὴ εἶναι σκέλεσθαι. ἐντοτε δὲ ἀσκέλις τὸ ἐπὶ πᾶσι σημαίνει. καὶ ὁ Σοφοκλῆς (Antig. 475.) σίδηρον ὀπτὸν ἐκ τῆς πυρός περισκέλλειν (sic, pro περισκέλλῃ) θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖς ἂν ἐσίοις. Ὁ δὲ ἀπέδωκεν ἀσκέλιως ἀδιαλείπτως κατὰ μετάληψιν. τὸ γὰρ ἀσκέλις ἄβατον ἀπόρευτον. Πορφύριος. E. Q. Ἀσκέλις, ἀμετακινήτως, κατὰ ζέρησιν τῶν σκελῶν. ἢ ἀδιαλείπτως καὶ ἄγαν σφοδρῶς. Vulg.

Αἰέν (sic)] Ἄει καὶ διὰ παντός. Vulg.

69. Ὅν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσει] Ὅν τῆς θυγατρὸς ἐξέρησεν. μίαν θυγατέρα εἶχεν ὡς ὀφθαλμόν. Pal. (Vid. supra in Argum. Odysseae p. 4. med.)

70. Ἀντίθεον Πολύφημον] Ὁ αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τὴν ἄνοιαν ἐξισάζων τοῖς θεοῖς. ἔσι γὰρ εἰς ἐκείνων περὶ ὧν λέγει, οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισι ἐρίζεσκον περὶ τόξων (Od. θ, 225.). κοινῶς γὰρ λέγεται (scr. λέγει) περὶ αὐτῶν ὁ Πολύφημος, οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχοιο ἀλέγβειν ἐδὲ θεῶν μακάρων (ε, 275.) E. Ἀντίθεον νῦν τὸν ἐναντιόμενον θεοῖς, τὸν ἀσεβῆ. Vulg.

70. Ἔσκεν 1)] Ἐπῆρχεν. Vulg.

71. Θώωσα] Μήτηρ Πολυφήμου Κύκλωπος κυρίως ἕτως λεγομένη. Vulg.

Νύμφη] Γράφεται, μήτηρ. Pal.

72. Φόρκυνος θυγάτηρ] Ἐνάλιος γὰρ θεὸς ὁ Φόρκυν. Vulg.

Μέδοντος] Μέδοντος ἐν σπέσι, ἦτοι τῷ Ποσειδῶνος. ἦτοι ὄντινα ἔτεκεν ἐν σπέσι τοῦ μέδοντος τῆς ἀλὸς τῆς ἀτρυγέτου, ἦτοι τῷ Ποσειδῶνος. Q. Βασιλεύοντος. συνήθως γὰρ καὶ τὸς ὑπάρχους (ὑπάρχοντας Pal.) βασιλεῖς ἔλεγον. ἢ συναπτέον, μέδοντος ἐν σπέσι, ὡς καὶ ἐν σπηλαιῖσι τῷ Ποσειδῶνος γεννηθῆναι τὸν Κύκλωπα. Pal. Vulg.

74. Ἐκ τοῦ δή] Ἐκ ταύτης δὴ τῆς αἰτίας. Vulg.

75. Πλά-

1) Sic jam in antiquis scholiorum editionibus, ut e ms. reposuit Barnes. pro eo quod in Schrevel. Ed. est ἔσκειν. In textu Homeri est ἐστὶ μέγισον: pro quo fuerunt itaque qui legerent ἔσκε μέγισον.

75. Πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης] Τάτε δ' ἔνεκεν ἐνεποδίσθη μὴ οἴκοι εἶναι μέχρι δεῦρο. ἃ γὰρ δὴ περὶ τάτε οὐδὲ ἐκεῖνός τι ἐβούλευσε κατ' αὐτοῦ, πλὴν τοῦ διατρίβειν μόνον ἐν τῇ πλάτῃ. E.

Σίληνός ὁ Χίος ¹⁾ ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ τῶν μυθικῶν ἱστοριῶν Ἀντίκλειαν φησι τὴν Ὀδυσσεύος μητέρα ἐγκύμονα ὀδεύουσαν παρὰ τὸ Νήριον τῆς Ἰθάκης ὄρος ὕσαντος πολὺ τοῦ Διὸς ὑπὸ ἀγωνίας καὶ φόβου καταπεσοῦσαν τὸν Ὀδυσσεύα ἀποτεκεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ταύτης τῆς ὀνομασίας τυχεῖν ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὁδὸν ὕσεν ὁ Ζεὺς. E. Cf. ad 21.

85. Ὠγυλίην] Ἐν τῇ κατ' Ἀντίμαχον Ὠγυλίην γράφεται ²⁾. διαφέρουσι δὲ οἱ τόποι. τὴν μὲν γὰρ Ὠγυλίαν ἐντὸς εἶναι πρὸς ἐσπέραν, τὴν δὲ Ὠγυλίαν κατὰ Κρήτην ³⁾ Ἡσίοδος φησι κείσθαι τὸν δ' Ὠγύλιον. ἢ δ' Ὠγύλη. νῆσον δὲ ταύτην οἱ καλοῦς καλοῦσιν. Pal.

Τὰ παλαιὰ πάντα ὠγύγια καλοῦσιν ἀπὸ τινος ἀρχαίου Ὠγύγε βασιλεύσαντος Ἀθηνῶν. ἴσως δὲ καὶ οὕτως ἐκάλειτο ἡ νῆσος αὕτη. E.

87. Ὡς κε νέηται] Γράφεται, ὡς κεν ἵκηται. Pal.

88. Ἰθάκηνδ'] Γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ δε, Ἰθάκην ἐσελεύσομαι. Harl.

89. Θείῳ] Γράφεται, θήσω ⁴⁾. Harl.

92. Ἀδιῶ] Ἦτοι λεπτὰ πρὸς σύγκρισιν τῶν βοῶν. ἢ ἀπὲρ τοῦ ἀδιῶς, ἵνα ἢ πυκνῶς καὶ συνεχῶς. E. Q. Vulg.

Ἐλλίποδας λέγει βόας, ὡς ποιοῦντας τὴν τῶν ποδῶν κίνησιν ὡσπερ ἐλικοειδῆ· ἔλικας δὲ ὡς ἐλικοειδῆ κέρατα ἔχοντας. Q. Pal.

Ἦτοι ἐλικοειδῆ κέρατα ἔχοντας ἢ μέλανας· ἐλικόν

¹⁾ Eodem auctore et iisdem fere verbis haec narrat Tzetzes ad Lycophr. 786.

²⁾ In Harl. et Q. γράφει, in Pal. sigla γρ. Usque ad hanc vocem autem Porsonus scholium Harl. transcripsit.

³⁾ Hucusque Majus e cod. Q. unde mendosam in aliquibus Pal. scripturam correxi: sequentia mendosissima intacta relinquenda erant. Conf. Steph. Byz. v. Ὠγυλος. Hesioidea autem illa locum videntur habuisse in illa Γῆς περιόδῳ quam citat Strabo 7. p. 302.; eoque, siue separatim hoc fuerit carmen siue alius pars (cf. Heyn. ad Apollod. 1, 9, 21.), alia etiam fortasse geographica retuleris quae sub Hesiodi nomine leguntur ap. Strab. l. c. p. 300. 327. Schol. Apollon. 4, 892. Etymol. v. Βύβλος.

⁴⁾ In Pal. haec vox appicta est sine sigla γρ. ut glossa.

γὰρ κατὰ διάλεκτον τὸ μέλαν. ὄθεν καὶ ἐλικώπιδα κούρην τὴν μελανόφθαλμον. Q. Cf. ad δ, 320.

93. Πέμψω δ' ἔς Σπάρτην] Εἰς τὸν Μενέλαον, διὰ τὸ ὑπερον τῶν ἄλλων τοῦτον ἐλθεῖν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. E. Ἄτοπος εἶναι δοκεῖ Τηλεμάχου ἢ ἀποδημία πρῶτον μὲν κίνδυνον προξενούσα τῷ νέῳ, δεύτερον ἐπανάστασιν τῶν μνηστήρων ἀπειλοῦσα, τρίτον οὐκ ὠφελοῦσά τὴν ζήτησιν τοῦ πατρὸς. ἀλλ' ἔδει τὸν ἐν γυναιξὶ τεθραμμένον, λυπαῖς τεταπεινωμένον, ῥητορειῶν οὐ πεπειραμένον οὐδὲ πώποτε, πολύτροπον γενέσθαι παραπλησίως τῷ πατρὶ, καὶ τοῦτο κερδάναι τῇ πλάνῃ, καὶ κοινωνεῖν τῷ πατρὶ τῶν κατορθωμάτων ἐν τῇ μνηστηροκτονίᾳ. ἀσφαλίζεται δὲ τὰ κατ' οἶκον πρῶτον μὲν ἐπαναστήσας τὸν δῆμον κατὰ τῶν μνηστήρων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, δεύτερον ταῖς ὑποσχέσεσιν ἀνεξικακεῖν διδάξας τοὺς μνηστῆρας εἰπὼν, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω (β, 223.). E.

Post versum 93 adduntur in margine codicis Q. item in margine Cod. Harl. versus duo hi:

Ἐκεῖθεν δ' ἔς Κρήτην τε παρ' Ἰδομενῆα ἄνακτα.
Ὁ γὰρ δεύτερος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων ¹⁾.

95. Ἐχθισιν] Ἐν τῇ κατὰ ἄρινον ²⁾ γράφεται, λάβησι. Harl.

96. Τὸ λέγειν τὴν Ἀθηναῶν καλὰ πέδιλα φορεῖν οὐκ ἄλλο δηλοῖ ἢ ὅτι τῆς φρονήσεως αἱ ἐνεργητικαὶ δυνάμεις σιβαραὶ καὶ ἄλκιμοί εἰσι. τὸ δὲ ἐπέχειν ἔγχος ἐν ᾧτινι δαμάξει τοὺς ἥρωας τὸ πληκτικὸν ὑποσημαίνει τῆς φρονήσεως. ὁ γὰρ φρόνιμος διὰ τοῦ οἰκείου λόγου πλήττει τὸν ἀτακτοῦντα. τὸ δὲ τὴν Ἀθηναῶν ἐξ οὐρανοῦ κατελθεῖν οὐκ ἄλλο αἰνύττεται ἢ ὅτι ἡ φρόνησις ἐκ τοῦ νοῦ κατέρχεται (cf. ad 101.). E.

97. Τά μιν] Ἐπερ, αὐτήν. Τὸ μὲν τριγενές ἐστιν, ἀρσενικὸν, καὶ μιν φωνήσας (Il. α, 201. et al.), θηλυκὸν, ὡς ἐνθάδε, οὐδέτερον, αὐτέ μιν νῆες Ἀχαιῶν (Il. α, 237.). Pal.

98. Ἀπείρονα γαῖαν] ³⁾ Τὴν πέρας μὴ ἔχουσαν διὰ

¹⁾ Vid. infra Schol. γ, 313. it. β, 359. δ, 702. Ceterum prior versus emendatus ita scribendus Κεῖθεν δὲ Κρήτηνδε —: posteriorem habet α, 286.

²⁾ Lege Ἐανόν. Rhiani editio vel editiones saepe citantur. Vide ad β, 311. γ, 24. Porson.

³⁾ Conf. prolixius appositum hoc Porphyrii scholium in Schol. Ven. ad Il. ξ, 200, in quo eadem quae hic habemus veterum poetarum fragmenta partim emendatus partim mendosius leguntur.

τὸ εἶναι στρογγυλοειδῆ. ἢ σφαιροικὴν καὶ κυκλικήν· ἢ καθ' ὅσον πρὸς ἡμᾶς ἄπειρος ἐστὶ εἰ καὶ τῇ φύσει πεπεράσται· τεταρτημόριον γὰρ μόνον τῆς γῆς οἰκεῖται· ἢ ἀπὸ τοῦ περικαλλῆς καθάπερ τοῖς διαγράφειν τὰ κατ' αὐτὴν βουλομένοις ἐστὶ πρόδηλον. λαμβάνεται γὰρ τὸ ἄπειρον καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν Γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγῆνορος παιδὸς Δημολόχης, Τὴν πλείους ἐπιχθονῶν ἀνδρῶν μνησεύοντο, καὶ πόλλ' ἀγλαὰ (scilicet ἀνθρώπων μνησεύον καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ) δῶρ' ὀνόμηναν Ἰφθίμοι βασιλῆες ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος. Ἰσέον δὲ ὅτι ἄπειρος ὁ κύκλος καὶ ἢ σφαῖρα λέγεται ἢ διὰ τὸ μὴ πέρασι διαφόροις ἀφορίζεσθαι κατὰ ξέρησιν τοῦ α, ἢ διὰ τὸ πολλὰ τέρατα (πέρατα em. Mai.) ἔχειν κατ' ἐπίτασιν τοῦ α. οὐ γὰρ ἂν ἔλθοι τις τοῦτο ἐπ' αὐτὸ τὸ πέρασ ἴσως ἔχον διὰ τὸ ἰσοπέρασον εἶναι διὰ τὴν ἐκ τοῦ μέσου πρὸς τὸ περίξ ἴσην ἀπόστασιν κατ' ἰσότητα τοῦ α. οὕτως Ἀριστοφάνης Δαναΐσι, δακτύλιον χαλκοῦν φέρειν ἀπείρονα, ἔφη δηλῶν τὴν σφενδόνην μὴ ἔχοντα πέρασ ¹⁾ καὶ διὰ τοῦτο ὁμοιομερῆ ὄντα. ὁμοίως καὶ Αἰσχύλος, τὰς ἐν κύκλῳ ἐξώσας καὶ ἀπείρονοι σχήματι φησι ἴσασθαι· ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸν γέρας ²⁾ κύκλῳ περιέσατε ἐν λόγῳ τ' ἀπείρονοι εὐξασθε· τουτέστι ἐν τάξει κατὰ κύκλον. ὁ γὰρ λόγος ἐστὶ τάξις, ἐπεὶ καὶ λοχαγὸς ὁ ταξίαρχος. E.

Ἄμα προηὲς ἀνέμοιο] Ἄμα, ὁμοίως· ἀλλαγῶ δὲ χρονικὸν ἐπιρῶμα, ὡς τὸ, ἄμα γίνεται τόδε καὶ ἄμα τόδε. E.

99. Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος] Ἀθετοῦνται μετὰ ἀσεβείων, ὅτι ἐν τῇ τῆς Ἰλιάδος (primus x, 135. duo sequentes ε, 746.) καλῶς. Vulg.

101. Ὀβριμοπάτερη λέγεται ἢ Ἀθηνᾶ διότι τῆς φρονήσεως πατήρ ὁ νοῦς ἐστὶ. πάντων δὲ κρεῖττον καὶ ἰσχυρότερον ὁ νοῦς. E.

¹⁾ I. scilicet τὸν σφενδόνην μὴ ἔχοντα πέρασ. Pollux 7, 33, 7. τὸν δὲ περιετῆ καὶ ἀλιττον δακτύλιον ἀπείρονα καλοῦσιν. Aliud exemplum ministrat Boeckhius simulque errorem corrigit commissum sibi in libro Staatshaush. d. Athen. II. p. 300. ubi in inscriptione Attica (Chandl. II. 4. lin. 39.) in verbis Δακτυλίας ἀπείρον χρυσος Chandlero praeceunte reposuit ἄπυρος, cum deberet ἀπείρων pro ἀπείρων. Hesych. ἀπείρονα· πέρασ μὴ ἔχοντα.

²⁾ Scribe e schol. cit. πυρὸς σέλας: et mox pro περιέσατε — περίεσι, em. Hermannos in Diss. de Aeschylī Danaidibus, ex qua fabula sumptos hos versus conjicit.

103. Δήμος] Τόπω ἐν Ἰθάκῃ ὅπου ἦν τὸ Ὀδυσσεύς βασιλεῖον ¹⁾. Vulg. Pal.

105. Ταφίων] Τάφος ἢ νῆσος τῶν Ἐχινάδων ἢ κατόικον Τηλεβοῶν. Vulg.

107. Πεισοῖσι] Τοῖς κύβοις. ἀπὸ δὲ τοῦ παίξειν ἐσχηματίζει· ἢ παρὰ τὸ πίπτειν βολλοῖς τὸ πειεῖν ²⁾ πεισοὶ δὲ οἱ (sic) ψῆφοι. Vulg.

108. Ῥινῶσι] Διὰ τούτου τὸ βλαῖον ἐμφαίνει τῶν μνηστήρων, τὸ (scr. τῶ) καὶ τὰς βύρσας ὑποφρωννύειν τοῖς θρόνοις. Q. Vulg.

109. Ἀυτοῖσι] Νικίας δύο μέρη τοῦ λόγου ποιεῖ, αὖ, καὶ, τοῖσιν. Δοξασχος δὲ ἐν, ὃ καὶ ἄμεινον. E. Q.

110. Οἱ μὲν, κήρυκες, οἱ δὲ, θεράποντες. οἱ μὲν, οἱ δὲ, σχῆμα, γοργότης. Ms. Barnes.

112. Ἄμεινόν φησιν Ἡρωδιανὸς ἀναγινώσκειν, καὶ προτίθεντο· οὐ γὰρ ὅλως τὸ μᾶλλον ἀκόλουθον· οἱ μὲν οὖν ἔριστον, οἱ δὲ σπόγγοισι νίξον, οἱ δὲ κρέα ἐμίριζον. καὶ ἄλλως τῶν παράτατικῶν τοῦ τίθημι ἐνεργητικῶς οἶδε λεγόμενον ὁ ποιητής, οὐ παθητικόν, παρὰ δὲ σφι τίθει (Od. α, 142.). ἀκόλουθον πληθυντικόν, νίξον καὶ προτίθεντο ³⁾. E.

Νίξον] Ἀπέμπτον. Ἰδέ] Ἀντὶ τοῦ καί. Προτίθεντο] Προετίθεισαν. Vulg.

113. Καλῶς πρῶτος Τηλέμαχος Ἀθηναῶν ὄρα ὡς αὐτὸς μόνος ἀπὸ τῶν ἄλλων φρονιμώτερος, τῶν μνηστήρων περὶ συμπόσια ἀσχολημένων. E.

115. Ὀσσομένος] Ἀειδωλοποιούμενος καὶ φανταζόμενος, προσδοκῶν· ἢ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑποβλέπων. Vulg.

119. Βῆ δ' ἰθύς] Ἐπορεύθη ὡς ἐπὶ τὸ πρόθυρον

¹⁾ Conspirat Stephanus v. Δήμος: sed recte utrumque reprehendit Barnesius comparans versum v, 97.

²⁾ Verba βολλοῖς τὸ πειεῖν, quae e ms. inseruit Barnesius, ita videntur emendanda β' ἀορίστη πειεῖν.

³⁾ Verba scholii emendare, nisi quod ἐνεργητικῶν et παθητικῶν videtur scribendum, nunc non vacat contento variantem apud antiquos lectionem inde eruisse hanc

Νίξον καὶ προτίθεν, τοῖ δὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

Quae unice vera est lectio. Atque in glossis etiam vulgatis quas huic scholio subjunxi apparet tertium lemma corruptum esse e προτίθεν. Ordo autem earundem ostendit, hunc quidem scholiasten legisse

Νίξον ἰδέ προτίθεν, τοῖ δὲ κ. π. δ.

οὐκ ἔνδον ἀλλὰ πρὸ τοῦ οἴκου ἐν τῷ τυκτιῷ καλουμένῳ
δαπέδῳ (δ, 627.) Q. Vulg.

121. Ἐδέξατο] Ἐλάβετο μὲν τῆς δεξιᾶς σπενδόμενος
τῷ φίλῳ. ἐδέξατο δὲ τὸ ἔγχος ὑπονοῶν μὴ ἄρα τῶν ἐχ-
θρῶν τις εἴη. E.

124. Δεῖπνε] Τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἀρίστου. Vulg.

Μυθήσεται] Γράφεται, μυθήσεται. Pal.

126. Ὑψηλοῖο] Γράφεται, ποιητοῖο. Pal.

127. Πρὸς κίονα] Νοητέον δὲ ἀπέξυσθαι τοὺς κίονας
(E. τὰ ξύλα) καὶ ἐνταῦθα ἀποτίθεσθαι τὰ δόρατα. E. Vulg.
Οἰκονομικῶς δὲ εἶπεν, ἔνθα περ ἄλλα ἔγχεα Ὀδυσσεύς, ἵνα
μὴ ἀπορήσῃ τις ἔμπροσθεν, ὅτι, ποῦ, εὐρέθησαν τὰ δό-
ρατα πρὸς φόνον τῶν μνηστῆρων. E.

128. Ἐϋξόου] Ἀπέξεν τὰς κίονας καὶ ἐν αὐταῖς ἐπε-
τίθεν τὰ δόρατα. E.

130. Αὐτὴν δ' εἰς θρόνον] Ἀποφαίνει διὰ τοῦτο καὶ
ἄλλο τι καθήκον, ὅτι τοῦ ἰδίου θρόνου παρεχώρησε τῷ ξένῳ
ὁ Τηλέμαχος. πάντα οὐκ ἐλέγχει τὸ σῶφρον τοῦ νέου τὰ
τοῦ . . . τότε ἔγχος ἀναλαμβάνων καὶ τοῦ θρόνου παρα-
χωρῶν. Θρόνος δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνω θεωρεῖν, ἦτοι ὁ ἐπηρε-
μένος. E.

Ἐπὶ λίτα] Προπερισπαστέον· ἐνικὸν γὰρ ἔστι μετα-
πλασθὲν ἀπὸ τοῦ λίτον. Q. Pal.

Λεπτὸν περιβόλαιον ἢ λινοῦν ὕφους. Pal.

Κλισμόν] Δίφρον ἀνάκλιτον ἔχοντα, καθέδραν. Vulg.
Cf. ad 145. et δ, 123.

132. Ἐκτοθεν ἄλλων] Τὸ γὰρ μεταβῆναι εἰς ἕτερον
οἶκον ὑποψίαν ἂν παρέσχεν τοῖς μνηστῆρσιν ἐπιβουλῆς.
ὁπότε καὶ ἐξῆς διὰ τὸ ἰδιολογεῖν αὐτὸν πολυπραγμονεῖ,
τίς ὁ ξένος. E. Q.

133. Ὀρυμαγδῶ] In marg. Harl. ὀρυμαγδῶ κυρίως.
Pors. in Add. ad ι, 235. (Cf. eund. primo loco ad eund.
versum et Schneid. in Lex.)

Ὀρυμαγδῶ (sic)] Κυρίως μὲν τῷ ἐν ὄρει πρόφω. ἔστι
γὰρ κατὰ τὸ ἔκτυμον ὀρυμαγδῶ, νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ θορύ-
βου. Vulg.

134. Ἀθήσειεν] Ψιλοῦτέον τὸ ἀθήσειεν. ὅταν γὰρ ἐν
συναλοιφῇ τὸ ψιλούμενον ἐν ἀρχῇ φωνῆεν ἐπικρατήσῃ, καὶ
τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐπικρατεῖ, οἷον ὦ ἑταῖρε, ὦταῖρε ἰ). Q.

Ἐπερφιάλοισι] Ἐπερσπόνδοις· οἷον οἱ Πριάμει παῖ-

1) Spectat scholium ad derivationem formae ἀθήσαι a ple-
niori ἀθηῖσαι, docetque spiritum asperum vocis ἠδύς absorptum
esse a leni in syllaba ἄ.

δες, οὐ ὤμοσαν τοῖς Ἑλλησι μὴ καταλύσαι τὴν ἀγάπην· ἐκεῖνοι δὲ παρέβησαν τὰ ὄρη (scr. ὄρκια). ὤμοσαν δὲ μετὰ φιάλης ὄρκον εἰπόντες· ὡςπερ τὸ ὕδωρ χέεται ἐκ τῆς φιάλης, οὕτως ἡ ψυχὴ τοῦ ἀθετήσαντος τὸν ὄρκον. E.

136. Ἀμφίπολος]. Ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν δεσποτην ποιεῖσθαι. καὶ ἔστιν ἐπὶ γυναικός, πρέσπολος δὲ ἐπὶ ἀνδρός Deest Codicis Ambr. sigla.

Προχόω] Ἀγγεῖω προχυτικῶ, ἀπὸ τοῦ χεῖν τὸ ὕδωρ τῷ καθ' ἡμᾶς ξέει. Vulg.

Λέβητος] Τοῦ καθ' ἡμᾶς χερνίβω. Vulg.

138. Νίψασθαι] Πρὸ τῶν βρωμάτων ἐπίπτοντο, ἵνα εὐαγῶς ἐπὶ τὰς σπονδὰς ἔλθωσι· μετὰ δὲ ἄριζον οὐκέτι καὶ γὰρ δὲ ¹⁾ ποικίλοις ἐχρῶντο βρώμασιν. ἄλλως τε ἄσεμνον ἀπονίπτεσθαι μετὰ σπονδῆν. E. Q.

139. Σίτον δ' αἰδοιῆ] Σωφρόνως ἔφαρσε κοσμοῖσι ὀνόμασιν· ἐπὶ δὲ τῶν ἀσεβῶν ἔμπροσθεν (147), παρενήνεον ἐν κανίοισι. E.

140. Εἶδατα] Καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔδει τὸ ἐσθίω, ἔδας, τὸ ἐνικόν, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ἰῶτα, εἶδας, τὸ πληθυντικόν, τὰ εἶδατα. Pal.

Χαριζομένη παρ' ἐόντων] Ἐκ τῶν ὄντων ἀφρόνως παραβάλλουσα. τινὲς δὲ, παρὰ μερόντων καὶ μὴ ταχέως σηπομένων, ἵνα ἐκ τούτου τὰ ἐν τῷ κελλαρίῳ ἀπόθεται δηλώσῃ. E. Q. Ἐκ τῶν παρεόντων ἐπιδιδούσα. Vulg.

142. Κύπελλον ἐτυμολογεῖται παρὰ τοῦ ἐν αὐτῷ χεῖσθαι τὸν πηλὸν ἢ τὸν οἶνον, χύπελλον καὶ κύπελλον. E. Q.

143. Θάμ' ἐπώχετο] Τὸ σπονδαῖον τοῦ κήρυκος καὶ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ξένου δηλοῖ. E. Q.

145. Κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε] Κλισμοὶ μὲν εἰσιν οἱ ἔχοντες καὶ ἄπερ εἰσὶν ἐξέχοντα (Pal. om. εἰσιν: scr. vid. ἔχοντες κλινηῖρα ἐξέχοντα) πρὸς τὴν τῶν ὤμων ἀνάπαυσιν. ἐν αὐτοῖς γὰρ ἐπερείδουσι τοὺς ὤμους οἱ καθήμενοι. οἱ δὲ μὴ ἔχοντες ταῦτα, θρόνοι. E. Q. Pal. Cf. ad 132.

147. Παρενήνεον] Παρεσώρενον. ἐκ τούτου δὲ τὸ πληθος τῶν ἐδεσμάτων ἐκφαίνει. Τὸ δὲ ὄνειδατα δηλοῖ τὰ ὄνησιν ἐμποιοῦντά, τὰ ἐδέσματα. Pal. E. Vulg.

149. Ἰαλλων] Ἐδίδουσαν, ἐξέτειναν (scr. -ον.) Νώμησαν] Ἐμίρισαν. (150.) Ἀυτὰρ ἐπεὶ] Ἐπειδὴ δέ. Vulg. ²⁾

¹⁾ An καὶ γὰρ οὐ —? an οὐ γὰρ δὴ?

²⁾ Harum glossarum media spectat ad versum a grammaticis reiectum, de quo vid. Barnesium. Qui tamen, cum dicit apposi-

151. Ἄλλα μεμήλει] Πιδανῶς, ἵνα ὁ Τηλέμαχος και-
ρὸν σχῆ. Vulg.

152. Μολπή] Ἡ μετ' ᾠδῆς παιδία. Vulg.
Ἀναθήματα] Πληρώματα, κοσμήματα. ἢ μεταφορὰ
ἀπὸ τῶν τοῖς θεοῖς ἀνατιθεμένων. E. Τῆς εὐωχίας
τὸ κόσμημα. ἢ μεταφ. etc. Vulg.

154. Ὅς ὁ ἦειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη] Προανε-
φώνησεν ¹⁾, ἵνα ὁ Φῆμιος σαθῆ ἐν τῇ μνηστροφωνίᾳ. Vulg.
Ἀνάγκην μαρτυροῖ τῷ ᾠδῷ (Pal. Σύνεισιν μ. τοῦ ἀοιδου)
προαπαλλάσσων αὐτὸν (Pal. ins. δικαίως) τῆς μνηστρο-
φωνίας. E. Q. Pal. Sed in E. Q. πορπεραμ subjungit-
tur, καὶ προκαταλαμβάνων τὴν κατηγορίαν etc. quae mox
iterum leguntur suo loco ad 158.

155. Φορμίζων] Τὰς χορδὰς φουμίζων. γίνεται δὲ
ἐκ τοῦ φροίμιον καὶ φροίμζω, φορμίζω, κατὰ μετὰθεσιν
τοῦ ρ καὶ ἐκβολὴν τοῦ ι. Deest sigla Cod.

158. Ξεῖνα φίλε] Προκαταλαμβάνει τὴν κατηγορίαν
ἵνα μὴ νομισθῆ παρὰ τῷ ξένῳ τῆς ἀταξίας αἴτιος εἶ-
ναι. E. Q.

160. Παῖ' ἐπεὶ ἀλλότριον] Τὸ ἐξῆς, ἐπεὶ ρεῖα. Ἡρέ-
μα παραδηλοῖ ὅτι οὐκ ἀρτεσκεῖται τοῖς θρωμένοις, καλύειν
δὲ ἀμήχανος. E. Q.

161. Αὐτὸς ὅς ἐστι] Προληπτικῶς, ἵνα μὴ παραμυθέ-
μενος αὐτὸν ὁ ξένος πολλάκις ψεύσῃται. στήγει γὰρ οὐ-
δεὶς ἄγγελος κακῶν ἐπῶν (Soph. Antig. 277.). E.

162. Ἐπ' ἠπέροιο (sic in ed. ant.)] Ἐπὶ τῆς γῆς.
Vulg.

163. Ἰθάκηνδε] Κἂν τὴν Ἰθάκην, φησὶν, εἶδεν ὁ
Ὀδυσσεὺς τῆς πλάνης ἐπαταξυύξας, ἠύξαντο ἂν ἅπαντες
οἱ μνηστῆρες ἐλαφροτέρως κτήσασθαι πόδας πρὸς τὸ φυ-
γεῖν αὐτοὺς τὴν τοῦ Ὀδυσσεὺς ὀργὴν, παρὸ ²⁾ πλουσιώ-
τεροι γενέσθαι. Q.

164. Ἐλαφρότερος ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ ἔλαφος,
ἐλαφρός, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ἠ ἐλαφρός. Q.

tam esse a scholiorum compilatore hanc glossam „ad v. 148.“ non
recte dicit, ut apparet ex ordine quo eam ex ed. ant. posui. Nam
in Schreveliana edit. glossa quaeque ad numerum sui versus re-
vocata est, cum in edd. ant. glossae singulae saepe copita verum
etiam versuum ordinem disiectae sint. Ceterum versum Νῶ-
μῃσαν etc., si admittitur, recte poni post v. 147, et ego censeo.

¹⁾ Vid. Not. ad β, 20.

²⁾ Παρὸ hoc aevo valuit etiam μᾶλλον ἤ: vid. ad 321.

165. Ἡ ἀφνειότεροι] Κοιμίζιον τὸ ἤ· διασαφητικός γὰρ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ εἶπερ (scr. ἤπερ), οὐ διαζευκτικός. εὐξονται μᾶλλον ταχεῖς εἶναι ἤπερ πλούσιοι. Q.

166. Οὐδέ τις ἡμῖν] Τοῦτο τὸ ῥητὸν οὕτως συντακτικόν· οὐδέ τις φησὶν ἂν εἶπη ¹⁾ ἀπὸ τῶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, τὸν Ὀδυσσεῖα ἐλεύσεσθαι πρὸς ἡμᾶς, εἶπερ, ἦτοι ἐπειδὴ, ἄλλο τοῦδε, καὶ τότε, τὸ νόσιμον ἡμᾶρ, ἦτοι ἡ ἡμεῖρα τῆς ἐκείνου ἐπιστροφῆς. Q.

167. Θαλπωρῆ] Χαρά. κατ' ἐνίας δὲ τῶν πάντων ἀξιολόγων ἐλπωρῆ. ἵνα λείπει (scr. λείπη) ὁ καὶ· οὐδεμία ἡμῖν ἐλπίς ἔστιν ἐκείνου, καὶ εἴτις εἴποι αὐτὸν ἐλεύσεσθαι. E.

168. Φησὶν] Ἐν δὲ τῷ φησὶν (scriptum voluit φησιν) ἐν παρολίῃ ἔστιν ἡ σι. διὸ καὶ προπερισπαστίον. Q. ΦΗΣΙΝ. φάιν, εἶπη. Vulg.

171. Ὀπποῖός ἢ δ' ἐπὶ νηός] Ξένος ἢ ἰδίας. Q. Ἀρίσαρχος ὀπποῖός τε. Ἄλλως. Οἰκειότερον ἀπὸ Εὐμαίου ἂν λέγειντο (sic). διὸ ἔντισιν οὐκ ἐφέροντο. Harl. ²⁾

172. Εὐχετόωντο (sic)] Ἐκαυχώοντο. Vulg.

173. Οὐ μὲν γὰρ τί σε] Ἐθικὸν τοῦτο ὡς τὸ, οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός· ἔσσι (Od. τ, 163.). ὡς εἰ ἔλεγε πεζὸν μὲν γὰρ σε ἀδύνατον ἐηλυθῆναι. E. Q.

174. Εὐ εἰδῶ] Τὸ εἰδῶ Τυραννίων μὲν βαρύνει, Ἀρίσαρχος δὲ περισπᾶ, ᾧ καὶ πεισέον. Q.

175. Ἡὲ νέον μεθέπεις] Ὁ δευτερός ἢ περισπᾶται· ἐρωτηματικῶς (scr. ὅς) γὰρ ἔστι. καὶ τὸ ἔσσι ἐγκλιέον. E.

Μεθέπεις] Γράφεται, μεθέπη. Harl. Sed μεθέπεις Schol. infra 255. Porson.

Ἡ καὶ] Ἐκ πλήθους (cod. Q. πλήρης: conf. schol. δ, 519. ε, 104.) ὁ καὶ. τῷ καὶ γὰρ ἐκεῖνος οὐ χρῆται εἰ μὴ ἀιαγασθῆ ὑπὸ τοῦ μέτρου. οὕτως Ἀρίσαρχος. E. Q.

176. Γράφεται, ἔσαν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. Harl. Ἔσαν conflatum est ex duabus lectionibus ἔσαν et ἔσαν. Porson. Quicquid est, scribendum in scholio ἔσαν.

177. Ἐπίστροφος] Τὸ ἐπίστροφος ἤγουν ἐπιστροφικός ἦν τῶν ἀνθρώπων. εἰς ἑαυτὸν ἔστρεψε τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀρετῆς καὶ φρονήσεως καὶ εὐγενείας. B. Ἐπιμελής. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον. ἢ οὐ λόγον ἐποιοῦντο

¹⁾ Desunt verba quaedam sic fere supplenda: οὐδέ τις ἡμῖν θαλπωρῆ, καὶ τις φῆσιν, ἢ, ἂν εἶπη, ἀπὸ τῶν ε. α. Aberravit scriba a priori τίς ad alterum, et verbum φῆσιν quod grammaticus voluerat conjunctivum esse (vid. mox ad 168.) mutavit in tritius illud φησιν: quo facto excidit explicativum ἢ.

²⁾ Vid. infra ad ξ, 188 — 190.

πάντες ἄνθρωποι. ἢ ἐπερχόμενος καὶ ἐπιδημῶν. Ἄλλως. Ἐπίτροφος ὁ φροντιστής, ὁ ἐπιτροφεύμενος τῶν ἀνθρώπων φιλόξενος, ἤγουν ἐπιτροφήν καὶ ἐπιμέλειαν ποιούμενος τῶν ἀνθρώπων. ἢ οὐ λόγον ἐποιοῦντο πάντες ἄνθρωποι. E. Cf. Vulg.

179. In scholio τοῖ (non σοῖ) legitur. Pors. ex Harl.

182. Νῦν δ' ὦδε] Οὐδέποτε κεῖται τὸ ὦδε [οὕτως ὡς ὄρας] ¹⁾ τοπικὸν παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ οὕτως. E. Q. Vulg. Ἦτοι οὕτως ὡς ὄρας, ὡς ἰδιώτης, οὐχ ὡς ἐπέβαλε βασιλεῖ. Τὸ δέ, ἄλλοθρόος, ἀντὶ τοῦ ἀλλογλώσσης. ἐπεὶ οὐτ' ἦν ὁμὸς θρόος οὐτ' ἴα γῆρος (II. δ, 437.). Q.

183. Ἐπ' ἄλλοθρόος] Γράφεται, ἐς ἄλλοθρόος. Harl.

184. Ἐς Τεμέσην] Πόλιν ἐν Οἰνότροις ἢ νῦν Τέμψον καλεσμένη, ἢ Βρεντησία. Q. Τὸ νῦν Βρονησίον καλούμενον κατὰ δέ τινας Ἰταλούς. E.

Τεμέση πόλις Κύπρου· κατὰ δέ τινας τῆς Ἰταλίας, ὃ νῦν Βρεντήσιον (Vind. Βρενδέσιον) καλοῦσι (Vind. addit καὶ Τέμψαν). Vulg. et Cod. Vind. 56.

Αἴθωνα σίδηρον] Ἡ μέλανα διὰ τὸ ἀνέργασον, ἢ λαμπρὸν ἀπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ αἴθοντος. E. Vulg.

185. Νῆς δέ μοι ἦδ'] Προφασίζεται νόσφι εἶναι τὴν ναῦν, πρὸς τὸ μὴ καὶ ἑτέρος ἐθέλειν ξενίσαι· τὸν δὲ πλοῦν μακρὸν τε καὶ ἀναγκαῖον εἶναι, πρὸς τὸ μὴ κατασχεθῆναι παρ' αὐτοῦ. Πορφυρίσ. E.

Τὸ ἦδε ἀναφορικῶς εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ δευτικῶς. Vulg.

Περισπαστόν δὲ τὸ ἦδε. ἔστι γὰρ ἀντωνυμία ἀναφορικῆ. Προηθητοῦντο δὲ (sc. versus 185. 186.) ὑπὸ Ἀρισοφάνους· κατ' ἐνίων δὲ τῶν ἀντιγράφων οὐδ' ἐφέροντο. Q.

186. Ἐν λιμένι Ρεῖθρον] Ὄνομα τοῦ ἐν Ἰθάκῃ λιμένος, τὸ Ρεῖθρον, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ἐπεὶ ἔκρουεν ἔχει· ἢ ἀπὸ τοῦ συρρεῖν εἰς αὐτὸν χεϊμάρες πολλοὺς ἀπὸ τοῦ Νηῆος ὄρας. Vulg.

Νηῖω] Τῷ πρὸς ὑποδοχὴν νεῶν εὐθέτω ὄρει Ἰθάκης. Vulg.

Ἰπὸ Νηῖω ὑλήντι] Διαφέρει Νήριτον καὶ Νηῖον. δύο δὲ ἔστιν ὄρη τῆς Ἰθάκης· τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν ὄρος καταειμένον ὑλῆ (Od. ν, 351.). καὶ, ἡμεῖς δ' ἔξ Ἰθάκης ὑπὸ Νηῖου εἰλήλυθμεν (Od. γ, 81.). ὅπερ κάθυρον ὄν εἰς τὸν ὑποκείμενον λιμένα πλείζον ῥεῦμα ἐνδίδωσι. ὅθεν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος Ρεῖθρον προσηγόρευσε τὸν λιμένα.

¹⁾ Verba inclusa hic alieno loco inserta desunt in schol. vulg.

μηὺς δέ μοι ἔσηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλιος ἐν λιμένι Πείθρῳ ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήντι. τῷ γάρ, λιμένι Πείθρῳ, δηλοῖ, ἐν καλῷ λιμένι Πείθρῳ, ὡς εἴ τις ἔλεγεν ἐν καλῷ λιμένι τὸ Ρεῖθρον. Τὸ δὲ Νήριτον (scr. hic et mox Νήρικον) πόλισμά ἐστι τῆς κατ' ἀντικρὺς Ἡπέλω· ὡς ὅτε Νήριτον εἶλον ἐνκτίμενον πτολλεδρον, ἀκτὴν Ἡπέλοιο. (Od. ω, 377.) E. Q.

188. Εἶπερ τε γέροντ' εἶρηαι] Εἰς ἀξιόχρεων μάρτυρα τὴν πίσιν ἀναφέρει. δευτέραν πίσιν τῆς καθαρᾶς φιλίας ποιεῖται τὴν ἀκριβολογίαν τῆς κακοδυλείας ¹⁾ Q.

192. Παρτιθεῖ] Ἐνεσῶς χρόνος, ἀπὸ τοῦ τιθῶ, διὸ περισπάται. Pal.

193. Ἀνὰ γυνὸν ἀλωῆς] Ἀλωὴν καὶ τὴν πολύδειδρον γῆν φησιν· ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλωή (Od. η, 122.)· καὶ τὴν ἀμπελόφυτον, σταφυλῆσι μέγα βρόδυσαν ἀλωὴν (Il. σ, 561.)· ὁμοίως καὶ τὴν σιτοφόρον γῆν. Deest sigla codicis. Ἀλωή λέγεται καὶ ἡ πολύδενδρος γῆ, καὶ ἡ ἀμπελόφυτος, καὶ ἡ σιτοφόρος, καὶ ἡ δασεῖα. B. E.

Βαδίζοντα εἰς τὸν γονιμώτατον τόπον τῆς γῆς οἰνοφόρου. ἐσήμαιε τὸν ὑπὸ τοῦ γῆρας μετὰ ὀδύνης καὶ ἀνίας ἥρέμα καὶ βαρέως βαδίζοντα. Q.

194. Νῦν δ' ἦλθον] Διὰ γὰρ τοῦτο εὐελπιν ποιεῖ τὸν νέον. Τὸ δὲ ἐξῆς, ἔφαντο γὰρ δὴ αὐτόν. Pal.

195 ²⁾. Ἄλλ' ἔτι πῃ] Διὰ τοῦτο δύσελπιν ποιεῖται τὸν νέον. διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν, νῆσω ἐν ἀμφιρῦτῃ (198.), δυσχερεῖς αὐτῷ τὸ ἐκφυγεῖν ὑπεσήμανεν ὡς ἐν νῆσω ὄντι· οἱ γὰρ ἐν γῆ εὐχερῶς δραπετεύουσιν. E. Q.

196. Οὐ γὰρ πω τέθνηκεν] Οἶδά, φησι, ὅτι οὐ τέθνηκεν· ᾧ μὲν δὲ αὐτόν καὶ ἐπανέληλυθέναί. Q. Pal.

198. Χαλεποὶ δέ μιν] Χαλεποὶ ἄνδρες, ἤγουν ὁ Κύκλωψ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ. Ἀρπιάσας Ὀδυσσεὺς τὴν θυγάτηρα τοῦ Κύκλωπος, ὁ Κύκλωψ μετὰ πολλῆς ἰσχύος νῆας ποιήσας κατὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐφέρετο, καὶ οὕτως οὐκ εἶα αὐτὸν πρὸς τὴν οἰκείαν ἐπιτρέψαντες (f. ἐπιστρέψαι). Pal.

202. Οὐκέτι] Οὐδαμῶς. Vulg. Ed. ant. Nam in recentioribus lemma mutatum in οὔτε τι.

Οὐτ' οἰωνῶν σάφα εἰδῶς] Ἡρέμα παρεδήλωσεν ἡ Ἀθηναῖ ἥτις ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι καὶ μάντις (scr. μάν-

¹⁾ Tam absona haec vox ut fere suspicer scriptum olim fuisse ἀποδημίας, respicique versus 259 sqq. ubi cf. Schol.

²⁾ Aut scribendum 197. aut lemma ponendum ἀλλά νυ τόνγε. Sed rectius omnino habet schol. Pal. ad 194. Q. ad 255.

των) καὶ τῶν οἰωνῶν δεόμενοι, τὸ δὲ θεῖον ἐξ αὐτοῦ προηγιώσκει τὸ μέλλον. E. Q.

204. Οὐδ' εἶπερ τε] In margine Cod. Harl. Ἄλλ' εἶπερ τε σιδήρεα δέσματα ἔχησι φράσσεται ὡς κεν νήηται. κἄν ἔχη (lege ἔχοι) ἔμφασιν ἢ γραφή. Porson.

Δέσματα ἔχησι] Ἀντὶ τοῦ δεσμεῖα (scr. δεσμοί) ἀττικῶς· τὰ γὰρ ἀρσενικά οὐδετέρως λέγουσιν. ἀπὸ τοῦ δέω δέσμα (Vulg. δέσματα) καὶ ἀπὸ τοῦ ξίω ξίσματα. ἐκτέταται δὲ ὡς τὸ ἀνείρατα, προσώπατα. E. Cf. Vulg.

207. Εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο] Πειραστικῶς πυνθανεται, πῶς Ὀδυσσεὺς ὦν οὐκ ἀνδρίζεται. λείπει δὲ εἰς τὸ τόσος τὸ ὦν, ἢ τῆς τηλικούτος ὦν. E. Q.

Πονῶ πονήσω ἐν ψυχῇ· πονῶ πονέσω ἐπὶ σώματος¹⁾. E.

208. Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε] Ἀρισοφάνης καὶ Ἀριστοφάνης, αἰνῶς μὲν, ἔχει. καὶ ἔχει τι εἶδος (scr. εἰκός) ἢ γραφὴ αὐτῆ. Τὸ δὲ, τοῖον ἐμισγόμεθα, ἀντὶ τοίως, ὡς νῦν (scr. ἀντὶ τοῦ, ὡς νῦν) καὶ ἡμεῖς ἐγὼ τε καὶ σύ. Q.

209. Ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθα] Οὕτως ὡς ἡμεῖς ἐμίχθημεν σήμερον, καὶ μετὰ τοῦ σοῦ πατρὸς ἐμισγόμεθα. Q.

212. Ἐκτοτε (sic ant. edd.)] Ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου. Vulg.

214. Τοι γὰρ ἐγὼ τοι] Τὸ πρῶτον τοί οὐκ ἔστιν ἀντωνυμία· οὐδέποτε γὰρ ἀρσενικὸν (scr. ἀρσενικὸν) τὸ τοί· ἀλλ' ἔστιν ἀντὶ τοῦ δή. B.

Ἀτρεκέως] Ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίσ καὶ τοῦ τρέχω· ὁ μὴ παρατρέχων τὴν ἀλήθειαν. ἢ ἀπὸ τοῦ α καὶ τοῦ τρῶ τὸ φοβοῦμαι· ὁ γὰρ τὴν ἀλήθειαν λέγων οὐ δέδιεν. γίνεται γοῦν ἀτρεῆς καὶ ἀτρεκής. E.

Καταλέξω] Γράφεται, ἀγορεύσω. Harl.

215. Μήτηρ μὲν τέ μέ φησι] Εἰ μηδεὶς τῶν γεννωμένων δύναται γνῶναι τὸν πατέρα, πόθεν ἢ γνῶσις τοῖς παισὶ τοῦ πατρὸς; τὸ γὰρ, μήτηρ μὲν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε οὐκ οἶδα ὅπως μὲν ἔχη, ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου· ὅτε γὰρ ἀπεδήμησε παῖς ἦν μαζῶ, διὸ μόνου τοῦ ὀνόματος παρὰ τῆς μητρὸς γίνεται ἀκροατὴς ἀκούων ὅτι τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐστὶ παῖς· εἰ δὲ καθόλου, εὐ γὰρ πᾶσι τις ἐὼν γόνον ἀνέγνω, πόθεν ἢ γνῶσις; ἔδει γὰρ φάναι, ἐγὼ γὰρ οὐκ εἶδον τὸν γεγεννηκότα, ἀλλὰ μὴ καθόλου ποιεῖται (scr. ποιεῖσθαι) τὴν ἀπόφασιν ὡς μηδεὶς εἰδότης

²⁾ Haec quomodo huc venerint non exputo.

τὸν αὐτοῦ πατέρα. Ὅρθῶς οὖν ὁ Σέλευκος εἶρηκεν ὅτι δεῖ λαβεῖν τὸ, εἰ μὴ μήτηρ φαίη τοῦ ἔμμεναι. καὶ γὰρ εἰ καὶ τέθνηκεν ἅμα τῷ γενέσθαι τὸν παῖδα, ἢ μήτηρ διδάσκει τοῦ πατρὸς τὸν ὄνομα· κἂν περιῆ καὶ παρῆ ἢ μήτηρ δεικνυσὶν ὅτι τούτου ἐστὶ παῖς· ὥστε τὸ, οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω, προσλαβόντες (scr. -ας) δεῖ τὸ, εἰ μὴ μήτηρ φαίη τοῦ ἔμμεναι, δοκιμάζειν. εἰ μὴ ὀρθῶς εἶρηται. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ζητοῦσι τίς ὁ νοῦς τοῦ μὲν ξένου ἐρωτήσαντος, ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον, εἰ δὴ ἐξ αὐτοῦ τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος· αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ εἰκας κείνη. τοῦ δὲ ἀποκρινομένου, τοιγὰρ ἐγὼ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω· μήτηρ μὲν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω. τίς γὰρ ἢ διάνοια τοῦ λέγοντος, οὐδεὶς τὸν πατέρα ἀνεγνώρισεν; οὐ γὰρ αὕτη ἢ ἀκολουθία, ὅτι μὴ παρόντος ἐστὶν ὁ λόγος εἰ γνωρίζεις τούτον, ἀλλὰ περὶ ἀπόντος περὶ οὗ οὐκ, εἰ μὴ γνωρίζεις, ἐχορῆν λέγειν ἀλλ', εἰ μὴ πεπίστευκεν. ὁ γὰρ λόγος, εἰπέ μοι εἰ τοῦ Ὀδυσσεύος εἰ παῖς, ὁ δ' ἔφη, οὐκ οἶδα· παρὰ γὰρ τῆς μητρὸς ἀκήκοα Ὀδυσσεύος εἶναι· οὐ γὰρ αὐτὸς ἐώρακα. πρὸς δὲ τὸ, παρὰ μητρὸς ἤκουσα, οὐκ ἔχει λόγον τὸ, οὐ γὰρ τις δι' ἑαυτοῦ τὸν πατέρα ἐγνώρισεν. ἔσω οὖν τὸ ἀνέγνω ὡς πρὸς τὴν ἀκοὴν ἐπίστευσεν. κἂν οὕτω λαμβάνηται ἔσαι ὁ λόγος, ἢ μήτηρ μὲν ἔφη ἐκεῖνος εἶναι, ἐγὼ δὲ οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ τις δι' ἑαυτοῦ παρὰ τοῦ ἑαυτοῦ πατρὸς ¹⁾ τὴν πίσιν ἔσχεν. ἐνθάδε δεῖ πάλιν ἀκοῦσαι, εἰ μὴ παρὰ πατρός πύθοιτο, κἂν σεβαστικῶς ἐκδέξη λόγον· οὐδεὶς γὰρ αὐτοῦ τὸν πατέρα ἀνεζήτησε καὶ ἀνηρεύνησεν, ὅντως εἴη ὁ λεγόμενος. λεγούσῃ δὲ τῇ μητρὶ πᾶς πεπίστευκεν ἄνευ ζητήσεως διὰ τὸ σέβειν τὸ πρὸς τοὺς τεκόντας. Q.

Οὐ γὰρ πῶ τις ἐὼν γόνον] Καὶ ἀλλαγῶ, τὸν δ' ἐμὸν πατέρα φάσ' ἔμμεναι (Od. δ, 387.). ὁμοίως Εὐριπίδης ²⁾, μήτηρ φιλοτέκνος μᾶλλον πατρός. ἢ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδ' ἐόντας, ὁ δ' οἶεται. καὶ Μένανδρος, αὐτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε πῶς ποτ' ἐγένετο ³⁾, ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πι-

¹⁾ Scrib. vid. περὶ τοῦ ε. π. et mox παρὰ μητρὸς πύθοιτο. Sed nimis impedita totius hujus loci argumentatio ut pro certo quicquam pronuntiem.

²⁾ Fragm. Inc. 57.

³⁾ Ap. Eustath. ad h. l. τοῦ ποτ' ἐγένετο, unde Clericus (fr. inc. 157.) fecit τοῦ προνογιγνετο, nescio quo auctore.

εεύομεν. Τινὲς δὲ ταῦτα τὸν Τηλέμαχόν φησι λέγειν ἐπεὶ μικρὸς καταλέλειπται. E.

Πορφυρίε εἰς τὸ αὐτό. Καὶ τὸ, οὐκ οἶδα, οὐκ ἀπισοῦντός ἐστιν, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ὀδυσσεῖα φησὶν ἀγροεῖν οὐχ ἑωρακῶς. οὐδὲ γὰρ ἂν δύναίτο τις τοὺς γονεῖς ἐξ αὐτοῦ γνῶναι. E.

217. Ὁφελον] Τὸ ὄφελον ἀντὶ τοῦ εἶθε, ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον. ἠγχομένη ἐγὼ εἶναι τινος υἱὸς μάκαρος ἀνδρὸς ὃν ὁ θάνατος κατέλαβεν ἐν τοῖς ἰδίῳις κτήμασι καὶ μὴ ἐν πλάνῃ καὶ ξένοις τόποις. Q.

218. Ἐπὶ γῆρας] Οὐκ ἀνασρεπτεῖον τὴν ἐπί. Ἐπὶ νεότητος δὲ εἰς μεираκιώδη προνέενυκεν ἀφελειαν, εὐδαλμονα λέγων τὸν ἐν ἰδίῳις οἴκοις τελευτῶντα. B. E.

221. Γλαυκῶπις] Γίνεται μὲν καὶ ἀπ' ἄλλων, γίνεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ γλαύσσω, τὸ βλέπω. B.

225. Τίπτε δέ] Τί σε ἀναγκαῖον ἔχει. Εἰ γὰρ ἦν, φησὶ, ἔρανος φειδωλῶς ἤσθιον ἂν ὡς ἴδια ἐσθίοντες. Pal.

226. Εἰλαπίν' (Schol. Vulg. εἰλαπίνῃ)] Λέγεται ἢ πολλῶν εὐωχία, ἐν ἣ κατὰ εἶλας καὶ συσροφᾶς εὐωχοῦνται. E. Vulg.

Ἐπεὶ οὐκ ἔρανος] Ὡς τοῦ ἐράνε (Cod. E. male ὡς γάμου) κοσμιωτέρου καὶ εὐτελεστέρου ὄντος· καὶ εἰκότως· ὁ μὲν γὰρ γάμος καὶ αἱ ἄλλαι εὐωχίαι φιλικᾶ τινι γίνονται, ὁ δὲ ἔρανος ὡς ἕκασός τι κομίσσειεν· ἔρανος οὖν λέγεται τὸ ἀπὸ συμβολῆς δεῖπνον. E. Vulg.

Εἰλαπίνῃ ἢ πολλῶν εὐωχία ἐν ἣ κατὰ εἶλας πίνεσιν· ἔρανος ἢ ἐκ κοινοῦ εὐωχία. Ἡσίοδος (ε. 721.), ἐκ κοινοῦ πλείη τε χάρις ¹⁾, τὸ κόσμιον τῶν ἐράνων δηλῶν. εἰ γὰρ ἦν ἔρανος φειδωλῶς ἤσθιον ὡς ἴδια ἐσθίοντες. B. Q.

227. Ὡς τέ μοι] Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅτι. τὸ δὲ ἐξῆς, ὅτι μοι δοκοῦσιν ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως. Q.

228. Νεμεσῆσαιτο] Τὸ συναθροισθῆναι τοὺς μνηστῆρας οὕτως (ins. ὡς) ἔτυχε καὶ εὐωχεῖσθαι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀδυσσεῖος μέμφαιτο ἂν τις ἀνὴρ συνετός. Q.

231. Μεταλλᾶς] Πολυπραγμονεῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μετάλλων. B. Ζητεῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μέταλλα ψηλαφῶντων. Pal.

232. Μέλλεν μὲν ποτε] Αὕτη ἢ λέξις οὐδέποτε κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ χρονικῶς, ἀλλ' ἐκάστοτε ἀντὶ τοῦ ἐφέκει. E. (hic et ad δ, 274.) Q. Vulg.

¹⁾ Non pejor profecto haec lectio quam vulgata (πλείη δέ) qua disjunguntur membra versus.

234. Νῦν δ' ἐτέρως βούλοντο] Ἦτοι ἐβουλεύσαντο. τινὲς δὲ γράφουσι, ἐβάλλοντο θεοί, ἀντὶ τοῦ μετέβαλον. ἔχει μῆντοι λόγον καὶ τὸ ἐβούλοντο ἦτοι ἐβουλεύσαντο, ὡς τὸ, Τρωσὶ δ' ἐβούλετο νίκην (Il. η, 21.) E. Q.

Ἐβούλοντο] Ἰωνικὴ συζολή. Τινὲς ἀντὶ τοῦ, οἱ θεοὶ κακὰ ἐβαλον. Pal. Porsonus de Harlejano scholio ita: „Scholiastes agnoscit ἐβούλοντο addens tamen τινὲς δὲ γρ. ἐβάλλοντο θεοὶ ἀντὶ τοῦ μετέβαλλον.” — Schol. Vulg.: Ἐβούλοντο] Ἠβούλοντο, ἤθελον. Mirum si notissimam formam ἐβούλοντο revera sic explicarit Scholiastes.

236. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι] Ἐπεὶ ἂν Ὀδυσσεὺς μετὰ τῶν ἰδίων φίλων ἐδαμάσθη ἦτοι ἀπέθανεν ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ, οὐκ ἂν ἀκαχοίμην ἦτοι ἐλυπούμην. Q.

Ἐπεὶ οὕτω text. ἐπεὶ οὐκ'· schol. (sic). Porson. ex Harl.

238. Ἠὲ φίλων] Τοὺς ἐτάρας ἀπὸ τῶν φίλων διαίρει ὁ ποιητής. οἱ μὲν γὰρ ἑταῖροι οἱ προσοικειωθέντες κατὰ φιλίαν· οἱ δὲ φίλοι οἰκειοὶ καὶ κατὰ γένος προσήκοντες ὡσπερ ὁ ἔτης. ἔται γὰρ καὶ οἱ συνείσιοι, γείτονες δὲ οἱ πλησίον μένοντες· γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάω κωδάλιμοιο (Od. δ, 16.) καὶ ὅτι ἑταίρους τοὺς συνδιαίτους καὶ ἠγαπημένους οἶδε, καὶ φησι, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἔην εἰλαπινασῆς (Il. ρ, 577.)· καὶ ἐρίφρας ἑταίρους τοὺς διὰ τὰς χρείας φίλους· καὶ τὸ, τοῖος γὰρ τοι (ins. ἑταῖρος) ἐγὼ πατρῴως εἶμι, ὡς τοι νῆα θοῆν τελῶ καὶ ἄμ' ἔφομαι αὐτός (Od. β, 286.), καὶ, ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἐτάρας αἰψ' ἔθειλοντήρας συλλέξομαι (291.). φίλος γὰρ υἱός, καὶ φίλη μήτηρ, καὶ φίλα γυνίκα, καὶ φίλαι χεῖρες. Καὶ διακρίνων φησὶ, εἰ μετὰ οἷς ἑταῖροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ ἢ φίλων ἐν χερσὶν ἐπεὶ πόλεμον πολύπευσεν. οὐκ ἂν φησι ἐλυπήθην εἰ ἐν τῇ Τροίᾳ μετὰ τῶν ἑταίρων ἀπόλετο πολεμῶν, ἢ εἰ κατεργασάμενος τὸν πόλεμον ἐπανέλθων ἐν ταῖς χερσὶ τῶν οἰκειῶν ἐτελεύτησε. Καταχρώμενος δὲ καὶ τοῦ φόβου τὴν φύζαν ἐτέρα λέξει φύζα λέγει φόβου κοινόντος ἑταίρῳ (Il. ι, 2.)· καὶ, ἄνεμον (scr. ἔκμενον) οὐρον ἱεὶ πλησίον ἐσθλὸν ἑταῖρον (Od. λ, 7.)· καὶ πάλιν ὄλων (scr. ὄλην) τὴν οἰκειότητα δηλῶν φησιν, ὄφρα ἴδη πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε φίλους τε (Il. γ, 163.), τὸν ἄνδρα, τοὺς συγγενεῖς, τοὺς οἰκειούς. E. Q.

Ἐπεὶ πόλεμον πολύπευσε] Κατειργάσατο μεταφορικῶς. πολύπη γὰρ εἶδος βοτάνης θανασίμου· καὶ τὴν τῶν ἐρίων ἤδη κατειργασμένην εἴλησιν πολύπην λέγομεν. E. Cf. Vulg.

239. Τύμβον μὲν ἐποίησαν] Διὸ ἂν αὐτῷ ἐποίησαν

τύμβον διὰ τὸ ἀποθανεῖν ἐν τῷ πολέμῳ. πρὸς τὸ πρῶτον δὲ ὑπήντησεν. B.

241. Ἄρπυιαι] Αἱ τῶν ἀνέμων συστροφαί, ἢ αἱ τιμωρητικαὶ θεαί. B. Nῦν τοὺς ἀνέμους τοὺς ἀρπακτικούς, ἢ τὰ ἀρπακτικὰ ὄρνεα. E. Δαίμονες, ἢ ἀνεμοὶ ἀρπακτικοί. Vulg.

Ἀηρεΐψαντο] Ἠοπαξαν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τὰ ἱερεῖα κατεργαζομένων. Pal.

242. Ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς τὸ, οἴχει ἄϊσος, κατὰ ἀναφώνησιν. B.

244. Ἄλλα θεοί] Ἀναγκαῖον μὲν ἡ λύπη τοῦ πατρός· τῆς δὲ λύπης τὸ δεινὸν ὁ τῆς ἀπωλείας τρόπος. E.

245. Ὅσσοι γάρ] Διὰ τέτε ἀπολογίαν τοῦ μὴ ἐπιχαλεῖν (scr. ἐπιχειρεῖν) ἐμφαίνει τὸ πλῆθος ἐξαριθμούμενος. διὰ δὲ τοῦ ἄριστοι δηλοῖ ὅτι οὐ πρὸς ἰδιώτας ἀλλὰ πρὸς πόλεις ὅλας ἐστὶν αὐτῷ ὁ ἀγών· ὅπερ ἐπισημαίνεται καὶ διὰ τοῦ, Ἰθάκην κατακοιρανέεσιν· ὡσεὶ εἰκότως κρατεῖται. E.

246. Δουλιχίῳ] Νήσῳ κατὰ τὴν Κεφαλληνίαν. Ζακύνθῳ, νήσῳ καὶ αὐτῇ τῆς Κεφαλληνίας. Σάμῃ. τὴν Σάμον Σάμην εἶπε. ἔστι δὲ καὶ αὐτὴ κατὰ τὴν Κεφαλληνίαν. Vulg.

Σάμῃ τε] Τὴν Σάμον Σάμην καλεῖ. τρεῖς δὲ Σάμοι, Ἰωνικὴ, Κεφαλληνικὴ, Θρακικὴ. B. Σάμος αὕτη κατὰ τὴν Κεφαλλήνην. Schol. Cod. Vind. 56.

249. Στυγερόν γάμον] Αὐτῇ συγερόν διὰ τὴν πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα πίσιν· ἢ Τηλεμάχῳ συγερόν εἰ βούλοιο ἰδεῖν ἄλλῳ συνοῦσαν τὴν μητέρα. E.

Ἡ ἐμὴ φησι μήτηρ οὔτε ἀπαρνεῖται τὸν συγερόν τῶν μνηστέρων γάμον τῶν βιαζόντων αὐτήν, οὔτε τέλος αὐτῷ δίδωσι, τὸν ἑσὸν ὃν ὡς ἐγγυητὴν ἐκείνοις δέδωκεν παρ' ὅλην μὲν ἡμέραν ὑφαίνουσα, παρὰ δὲ τὴν τῆς ἡμέρας τελευτὴν ἐκλύουσα καὶ ἀφανίζουσα, ὡς μὴ πέρας λάβῃ τὸ ἔργον τὸ τοῖς μνηστέρσιν αὐτοῖς καταθύμιον. Q.

251. Τάχα] Αὕτη ἡ λέξις οὐ τίθεται παρὰ τῷ ποιητῇ δισακτικῶς ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἀλλ' ἐκάστοτε ἀντὶ τοῦ ταχέως. Vulg.

252. Ἐπαλασῆσασα] Τὸ ἐπαλασῆσασα δηλοῖ τὸ ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν ὡς ἀλάσοις καὶ δεινοῖς οὔσι δεινοπαθῆσασα. εἰάν δὲ ἢ χωρὶς τοῦ ε, παλασῆσασα, ἔσαι τῷ παλαιῷ, ὃ ἐστὶ τῷ ἀγκῶνι (cod. Q. τῷ ἀγωνισῆ) τῆς χειρὸς νύξασα. E. Q. Vulg. Ἀνασενάξασα, δεινοπαθῆσασα. ἢ μετὰ τῶν παλαμῶν τύψασα αὐτόν. Pal.

Παλλάς] Ἐπιθετικῶς ἢ Ἀθηνᾶ, ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ· ἢ ὅτι Πάλλαντα ἀνείλεν, ἓνα τῶν γιγάντων. Vulg.

254. Δεῦει] Ἐν τῇ κατὰ Δρισοφανῆν ἐγγραφτο δεύη, ἢ ἢ πρὸς τὸν Τηλέμαχον ὁ λόγος· ἀλλὰ μὴ πολλοὺς δεῖ ¹⁾· καὶ τὸ πολλὸν συνάπτη (scr. -ει) τῷ δεύῃ. ποτὲ δὲ ἄμεινον ἢ διὰ τοῦ εἰ γράφειν ²⁾. καὶ ἔστιν οἶον τῆς ἀρχαίας γραμματικῆς ἐν τῇ καὶ τοῦτο τῶν ὑπολείμμενων. Q.

³⁾ Ἡ πολλὸν δεύει ³⁾] Ἐπὶ πολλὸν λείπει τούτους τιμωρίαν ὑποσχεῖν. δεύει, ἐνδεῖ, λείπει. Vulg.

255. Εἰ γὰρ νῦν ἐλθῶν] Τὰ ἔπη ταῦτα ζητοῦμεν (ἐξαιτοῦμεν Q.), τὸ, εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι σαλή ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε τοίος ἐὼν οἶον μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε· εἶτα μετ' ὀλίγον, τοίος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεὺς, καὶ εἴη ἐν τοῖς μνηστῆρσιν τερπόμενος, ἀπαντας ἀκυμόρους γενέσθαι. πῶς γὰρ ἂν ἢ φοβερὸς ὁ εἰς ποτὰ καὶ τέρψιν δείπνων τρέψας τὴν διαίτην; πῶς οὐκ ἄτοπον τῷ Μέντῃ μὲν ὠμοιωμένην τὴν Ἀθηνᾶν, τῷ Ἀγχιάλῳ παιδί ληθηδόνως ἀσεβείας κατηγορεῖν τοῦ πατρός; εἰ γὰρ ὁ Ἴλλος θεοὺς σεβόμενος τὸ θανάσιμον φάρμακον ἔδωκεν, ὁμολογουμένως ἂν εἴη ἀσεβής ⁴⁾. Τὸ μὲν αὐτὸν (scr. πρῶτον) ζήτημα οὕτως ἂν λυθεῖν. εὐχεται γὰρ αὐτὸν ἰδεῖν ἐν τοῖς μνηστῆρσιν ἔχοντά πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε, τῇ ἡλικίᾳ καὶ τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ τοῖον ἐόντα, οἶον τὰ πρῶτα ἐνόησα παρὰ τῷ Ἀγχιάλῳ ξενιζόμενον. τὸ δὲ λέγειν, πίνοντά τε τερπόμενον τε, οὐ τῆς εὐχῆς ἐστὶ μέρος, τῆς δὲ πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα πατρικῆς ξενίας ὑπόμνησις. ἐπεὶ γὰρ ὁμοίωται Μέντῃ καὶ ἠρώτηται ὑπὸ Τηλεμάχου, ἢ νέον μεθέπεις ἢ καὶ πατρῷός ἐσσι ξένος (175.), καθόλου δὲ λέγει, ξείνοι

1) Scr. vid. ἀλλὰ μὴ, πολλὸν δεῖ. Nimirum ceteris δεύει erat pro impersonali δεῖ (vid. mox schol. vulg.) ut Od. ι, 540. ἐδεύησαν.

2) Scr. μήποτε — γράφειν; ut sit commendatio scripturae 2. pers. -ει pro -ῃ tanquam antiquioris.

3) Hoc δεύει, quod est in antiquis edd. in recentioribus hic et mox mutatum est in δεύῃ.

4) Sententia sic fere supplenda εἰ γὰρ ὁ Ἴλος θεοὺς σεβόμενος τὸ θαν. φάρμ. οὐκ ἔδωκεν, ὁ δ' Ἀγχιάλος ἔδωκεν, ὁμ. ἂν εἴη ἀσεβής.

νοι δ' ἀλλήλοισι ¹⁾ πατρώοι εὐχόμεθ' εἶναι (187.). κατὰ μέρος δὲ ἐξηγῆται, ὅτι ἐν οἴκῳ ἡμετέρῳ πολλάκις αὐτὸν εἶδον πίνοντά τε τερπόμενόν τε. τὸ οὖν, τοῖος ἐὼν οἷόν μιν τὰ πρῶτ' ἐνόησα οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, οὐκ ἔχει ἀναφρορὰν πρὸς τὸ, πίνοντά τε τερπόμενόν τε, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς ἡλικίας ῥωμαλέον, οἷος ὡφθη ἐλθὼν τότε. καὶ ἐπὶ (scr. ἐσι) τὸ ἐξῆς, εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς, ἔχων πῆληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε, πάντες τ' ὠκύμοροι γενοίαιτο πικρόγαμοι τε. ἐνθάδε μὲν οὖν τοιοῦτου ὀφθησομένου ἀνδρείου καὶ μετὰ ὄπλων χρεῖα· ἐπὶ δὲ οἴκῳ τῷ ἡμετέρῳ ἐνόησα πίνοντά τε τερπόμενόν τε. Q. E. ²⁾

258 Πίνοντά τε τερπ. τε] Τὸν ἀγαθὸν πᾶς δείκνυσε καιρὸς, οἷος ἂν ἦ ἐν τοῖς ἔργοις. Vulg,

259. Ἐξ Ἐφύρης] Κορίνθου. Ἐσι καὶ ἑτέρα πόλις Ἐφύρη ἢ λεγομένη Βαγνετία. Β. Πόλις Θεσπρωτίας· δύο δὲ εἰσιν, ἢ τε Θεσπρωτικὴ ἢ νῦν καλουμένη Κόρινθος ἢ τῆς Ἥλιδος, καὶ ἢ κατὰ τὴν Ἠπειρον. Ε. Πόλις Θεσπρωτίας. Ἐφύραι δὲ τρεῖς εἰσίν· ἢ τε Θεσπρωτικὴ, ἢ νῦν Κόρινθος, καὶ ἢ τρίτη Ἥλις. Vulg. Cf. Schol. β, 328.

Παρ' Ἴλου] Τινὲς Ἴροι γράφουσι ³⁾ . . . παῖς καὶ πρόξενος ἐν Ἠπειρωτικοῖς Ἴρον φησι Μερμερίου παῖδα. Harl.

Ἀνωτέρῳ μὲν γράψαντες λελύκαμεν τοῦ (scr. τὸ τοῦ), σαλὴ πῆληκα καὶ δύο δοῦρε, ὅπερ ἐσι τὸ πρῶτον ζήτημα. νῦν δὲ σκοπήσωμεν πῶς καὶ τὸ δεύτερον τοῦ, παρ' Ἴλου Μερμερίδαο. καὶ φαμεν οὕτως λύοντες, ὅτι ἀμφοτέρως (scr. -ω) εἶχον τὸ θανάσιμον φάρμακον, ὃ τ' Ἴλος καὶ ὁ Ἀγχιάλος· καὶ εἰ ἦν ἀσεβὲς τὸ δίδοναι, ἀσεβὲς ἦν καὶ τὸ κερτῆσθαι. (ins. εἰ δὲ μὴ ἀσεβὲς τὸ κερτῆσθαι,) οὐδ' ἀσεβὲς τὸ δίδοναι. ἀλλ' ὁ μὲν Ἴλος οὐκ ἔδωκε, τοὺς θεοὺς φάμενος εὐλαβεῖσθαι, ὁ δὲ Ἀγχιάλος ἔδωκεν, οὐδὲ εὐλαβήθη πρὸς τὴν δόσιν ὅτι οὐδὲ τὴν κτῆσιν. οὐτ' οὖν αὐτὸς οὔτε ὁ Ἴλος τοὺς θεοὺς εὐλαβήθησαν. ἀλλ' ὁ μὲν εἰς τὰς ἑαυτοῦ ἀνάγκας οὐκ ᾤετο εἰ ἐκέκτητο ἀσεβεῖν, τὸ δὲ ἄλλοις δίδοναι πλημμελείαν ἔχειν· ὁ δ' Ἀγχιάλος τῷ (scr. τὸ) δοῦναι Ὀδυσσεῖ φίλῳ ὄντι, ὃν ἴσον ἑαυτῷ τιμᾶν τις

1) Cod. Q. ἀλλήλοι: in loco ipso vulgatur ἀλλήλων.

2) Posui scholium integrius ut est in Cod. Q.: ex cod. autem E. qui breviano multa pessumdedit, scripturam tamen aliquoties, et plerumque quidem tacitus, et supplevi et emendavi.

3) Lege Ἴρου. Sequitur verbum, quod legere nequeo. Porson.

ἐχοῖν, οὐκ ᾔετο πλημμελὲς εἶναι. ὦν (ins. γὰρ) ἢ κτῆσις οὐκ ἀδελος οὐδὲ ἢ τούτων μετάδοσις πλημμελὲς, εἰ φίλοι εἶεν οἱ λαμβάνοντες· καὶ¹ (scr. καί) ὦν ἢ κτῆσις εἰς τὰς ἀνάγκας οὐκ ἀσεβῆς, τούτων ἢ μετάδοσις τοῖς ἄγαν φίλοις οὐ νεμεσητή. διὸ τῷ μὲν Ἴλω οὐ μεταδόντι ἀπολογία, ὅτι μὴ ἄγαν αὐτὸν εἶχε φίλον, τῷ δὲ Ἀγχιόλω μεταδιδόντι οὐδεμία ἀσεβεία: φιλέεσκε γὰρ τὸν Ὀδυσσεῖα αἰ-
 ρῶς. E. Q.

261. Φάρμακον διζήμενος] Προκατεσκεύασεν, ἵνα μὴ ζητῶμεν πῶς ἀπὸ μιᾶς πληγῆς ἀναιροῦνται οἱ μνηστῆρες. E. Q. Vulg.

Ἄφρα οἱ εἶη] Ζηνόδοτος, ἄφρα δαεῖη. ἐλέγχεται δὲ ἐκ τοῦ ἐπομένου, ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν. Harl.

262. Ἴδους χολεσθαι] Ἐζητήται πῶς ἐν τῇ Ἰλιάδι οὔτε τοὺς ἠωᾶς φασί (ins. χολεσθεῖσι) χρῆσθαι βέλεσι· τῶν γὰρ τοξενθέντων πολλοὶ σώζονται· οὔτε τὸν Ὀδυσσεῖα τόξῳ χρῆσθαι φασιν. ἀμέλει ἐν τῇ Δολωνίᾳ καὶ παρὰ Μηριόνης χράται τόξῳ (Il. κ, 260.), καὶ πάλιν, τὸ δ' οὐποτε διὸς Ὀδυσσεὺς ἐρχόμενος πόλεμόνδε ἠρεῖτο (Od. φ, 38.). ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεῖᾳ καὶ περὶ τῶν χολεσθέντων ἰῶν φησι, καὶ, αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλας εἰλόμεθ' ἐν νηῶν (ι, 156.). καὶ, εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐϋξυρον ἀμφαράσθαι (θ, 215.). δῆλον οὖν ὅτι προκατεσκευάσματα τῆς μνηστροκτονίας εἰσὶ καὶ τοῦ λέγειν, ἄφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί, τόξῳ ὅγε μνηστῆρων ἔνα γ' αἰεὶ ᾗ ἐν οἴκῳ βάλλε τιτυσκόμενος, τοὶ δ' ἀγχιεῖνοι ἐπιπτον (χ, 116.). ἦν γὰρ τὸ βέλος οὐ μόνον διὰ τοῦ σιδήρου ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ φαρμάκου ἀναιροῦν. ὅθεν οὐδὲ δύνανται δευτέρας πληγῆς. E. Q.

263. Ἐπεὶ ῥα θεούς] Φασί¹), καὶ πῶς αὐτὸς κέκρητο εὐσεβῆς ὦν; ἀλλ' ὁ μὲν Ἴλος εἰς τὰς ἰδίας ἀνάγκας οὐκ ᾔετο τὴν κτῆσις ἀσεβῆ. E.

Θεὸς αἰὲν ἔοντας] Δόξαι φέρονται περὶ τῷ κόσμῳ, ὦν ἢ μὲν γενητὸν καὶ φθαρτὸν τοῦτον ὑποτίθεται ἢ δὲ γενητὸν μὲν, ἀφθαρτὸν δέ· ἢ δὲ ἀγένητον μὲν, φθαρτὸν δέ· ἢ δὲ ἀγένητον καὶ ἀφθαρτὸν, ἧς δόξης φαίνεται εἶναι καὶ Ὅμηρος· διὸ καὶ τὰς θεῶς, ἦτοι τὰ σοιχεῖα, αἰὲν ἔοντας λέγει. E.

264. Φιλέεσκε γάρ] Καὶ οἶδεν ὅτι καὶ ἐχθρῶν σήσεται (scr. χρῆσεται). Vulg.

1) Scriptum in Mediol. φησί; quod ratione non careat, si Homeromastigem mente concipias. Reposui tamen φασί, collatis aliis locis, maxime ad ε, 47. ubi vid.

267. Θεῶν ἐν γένασι] Ταῖς τῶν ἀξέρων κινήσειν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν γονάτων. ἀπὸ γὰρ τῆς τῶν ἀξέρων κινήσεως γίνονται τοῖς ἀνθρώποις τὰ εἰμαρμένα. Pal. hic et ad vers. 400.

268. Ἡ κεν νοσήσας] Καλῶς εἰς ἀμφιβολίαν κατέστησεν ἐπιγεύρουσα τὸ μειράκιον. δῆλον δὲ ἐκ τῆς ἐπιφορᾶς, σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα, δηλονότι μὴ περιμένοντα ἐκεῖνον. E. Q.

270. Ὅπως καὶ μνηστῆρας ἀπώσσει] Τὸ τὴν Ἀθηναῖαν παροτρύνειν τὸν Τηλέμαχον εἰς ἀποσόβησιν τῶν μνηστῆρων ἐκ ἄλλο αἰνύττεται ἢ ὅτι Ἀθηναῖ λέγεται ἢ φρόνησις, ὑπὸ δὲ τῆς οἰκείας φρογῆσεως ὁ Τηλέμαχος παροτρύνθη τοὺς μνηστῆρας ἀποσοβῆσαι. E.

272. Ἀύριον] Ψιλωτέον τὸ αὐριον· ἢ γὰρ αὐ δίφθογγος πρὸ συμφώνε ψιλῆται, αὐλός, αὔρα· αὐὼ τὸ φλογίζω· αὐὼ δὲ, τὸ ξηραίνω, δασύνεται. E.

Εἰς ἀγορῆν] Ἴνα ἔχη μαρτυρῆν τὸ πλῆθος τῶν ἐκείνων δικαίων κολάσεων. Q.

275. Μητέρα δ' εἶ οἶ] Τῇ ἀρχαίᾳ συνηθείᾳ ἐγγράπτο μῆρ'. τῆτο ἀγνοήσας τις προσέθηκε τὸ α¹). Ἡ σικτέον, μητέρα δὲ, ὑποκρινόμενον τὸν διασκεπτόμενον. τὸ μὲν ἀκόλεθον ἦν οὕτως· μητέρα δὲ, εἶ οἶ θυμὸς ἐφορμάται γαμέεσθαι, αὐτῇ ἀπίτω ἐς τὸ μέγαρον. οὐ γὰρ ἂν ἐτοίμως ἐδέξατο ὁ νεανίσκος ἐκδιῶξαι τὴν μητέρα²). E. Q.

276. Ἀψ] Ὅπισω· καὶ ἀποκοπῇ τῆ ω ὄπισ, καὶ συγκοπῇ τῆ ι ὄπς, καὶ τροπῇ τῆ ο εἰς α, καὶ τῆ π καὶ ς εἰς ψ, ἄψ. B. Ἐπιτόρημα συντακτικὸν καὶ καιρὸ παρασατικόν, πάλιν, εἰς τοῦπίσω, καὶ ἐκ δευτέρου. Vulg. Barnes.

Μέγα δυναμένιοι] Ἐν τῷ γάμῳ τῆς θυγατρὸς, οἷον πολλὴν ἐσίαν ἔχοντος καὶ μέγα ἰσχύοντος εἰς τὸ ἐκδῆναι. Ἐδνα δὲ λέγει τὰ ὑπὸ νυμφίων διδόμενα παρὰ τὸ ἔδραν καὶ παραμονὴν προσξενεῖν τῇ νύμφῃ. τὰ δὲ ὑπὸ πατρῶων

¹) Hucusque Porson. ex Harl. e quo solo istud compendium μῆρ' enotatum est; pro quo scholium vulg. (quod præcedit usque ad v. διασκεπτόμενον) perverse exhibet μητέρα ἀντὶ τοῦ μῆτρο. Barnesius vero nescio unde edidit μῆτρο ἀντὶ τοῦ μῆτρο. Cf. supra ad v. 52. Ex Ambrosianis codd. loco horum cujusque Majus protulit vocem Ἄλλως, quasi a verbo τοῦτο novum scholium inciperet.

²) Mens enarratoris est, Minervam, quae voluerit dicere, matrem dimitte, sermonem suum corrigere, et, quasi præcedat nominativus, pergere ita, αὐτῇ ἀπίτω.

κειμήλια ¹⁾. ἔδνα τὰ διδόμενα δῶρα ὑπὸ τῷ γαμῆντος τῇ γυναικί· φέραι δὲ τὰ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, παρὰ τὸ φέρειν εἰς εὐνήν. E. Q.

277. Οἱ δὲ γάμον] Συνεκδοχικῶς οἱ περὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα Ἀζεροδιαν. ἀδελφοὶ δὲ αὐτῆς Πολύμηλος, Ἀμάσιλος καὶ Λαοδίη. ²⁾ E.

"Εἶδνο] Ἀπὸ τοῦ ἦδω, τὸ εὐφραίνω, τὰ ἠδοτήν ἐμποιοῦντα. B. Δῶρα τὰ διδόμενα ὑπὸ τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμῆνῃ. εἴρηται δὲ τὰ ἔδνα τὰ τὴν ἔδραν καὶ παραμονὴν προσενίζοντα τῇ νύμφῃ. Vulg. Barnes. Cf. Schol. 276.

278. "Επεσθαι] Ἀκολουθεῖν. Harl. sed in textu ἔσεσθαι.

279. Σοὶ δ' αὐτῷ] Τὰ μὲν γὰρ πρῶτα περὶ τῆς κτήσεως ἦν καὶ τῶν μνησῆρων καὶ τῆς μητρός· τὰ δὲ ἕξης πρὸς αὐτὸν μόνον, ὅσα ἔμελλεν ὠφεληθῆσεσθαι ἐκ τῆς ἀποδημίας συντυχῶν τοῖς πρεσβυτέροις ἀνδράσι. E. Q.

283. Φέρει κλέος] Τὰς γὰρ φήμας εἰς Δία ἀναφέρουσιν. ἔνθεν καὶ πανομφαίε Διὸς εἰς ὃν πᾶσα φήμη καὶ κληδὼν ἀναφέρεται· ὅσων δὲ τὴν ἐκ θεῶν κληδὼνα περὶ ἀγνοουμένων. E.

"Ἦτε μάριζα φέρει] Κληδὼνα καὶ φήμην περὶ ἀγνοουμένων. Κλέος] Νῦν κληδὼνα τετέξι κλέος καὶ δόξαν. Vulg.

284. Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον] Πέμπει αὐτὸν παιδευθησόμενον, καὶ ἅμα ἔνδοξον γενόμενον, ἐπεὶ διὰ πατέρα ἀπεδήμησεν. Vulg.

Πέμπει αὐτὸν πεισόμενον παρὰ τῷ Νέστορος· οὗτος γὰρ εἶχε τὴν ἀπὸ γῆρας ἐμπειρίαν· εἶτα εἰς Σπάρτην πρὸς Μενελάον· οὗτος γὰρ ἀπὸ τῆς ὀκταέτης πλάνης ἐπανεηλύθει νηυσί· κοινῶς δὲ δοξασθησόμενον διὰ τὴν ἀναξήτησιν τῷ πατρός. E.

Τῆς Ὀδυσσεύου οὐκ ἐχέσης ἐξ αὐτῆς ποικιλίαν ἰκανήν, τὸν Τηλέμαχον ἐξελεθεῖν εἰς Σπάρτην καὶ Πύλον ποιεῖ, ὅπως ἂν τῶν Ἰλιακῶν ἐν παρεκβάσεσι πολλὰ λεχθεῖν διὰ τε τοῦ Νέστορος καὶ τοῦ Μενελάου. E. Παιδευθησόμενον αὐτὸν ὡς Νέστορα πέμπει. Περὶ δὲ τῆς ἀποδημίας Τηλεμάχου εἶπομεν (ins. εἰς τὸ), πέμψον δ' εἰς Σπάρτην τε (93.) καὶ νῦν δὲ λεκτέον ὡς ὑπόθεσιν αὐτὴν πεποιήκειν ὁ ποιητὴς ποικιλίας λόγων καὶ ἐξαλλαγῆς ἰδεῶν, ἵνα μὴ μονότροπος ἦ τῆς ποιήσεως ὁ τρόπος. Q.

¹⁾ Eustath. τὰ δὲ ἀπὸ τῶν πατέρων ἐπιμείλια (ex II. i, 147. Sed κειμήλια repetitum etiam in schol. horum codd. ad β, 195. ubi in schol. vulg. est μείλια.

²⁾ Vid. ad δ, 797.

285. Κεῖθεν δ' ἐς Σπάρτην τε] Πῶς εἰς Σπάρτην ἔλθων οὐ συντηγχάνει Ἰκαρίω; ἢ ἐπεὶ (f. ἐκείνω) καθ' Ὀμηρον ἐν Ἰθάκῃ ὄντος· ἢ ἀπέχθονται αὐτῷ αὐτός τε καὶ ἡ μήτηρ ἀναγκάζοντι αὐτὴν γαμηθῆναι, ὡς αὐτὴ φησι, μάλισσα δ' ὀτρύνουσι τοκῆς γήμασθαι (τ, 158.) E. Q.

289. Εἰ δέ κε τελευτήσῃ] Ἐρατρίων τοῖς προειρημένοις ὅπου μαρτυρεῖται τὴν παρουσίαν αὐτῆς. ἀναγκαστικῶς ποικίλλας ἐκφέρει τὰς γνώμας, ὑπὲρ τῆς μὴ πάντα προσανέχειν αὐτὸν τῇ Ὀδυσσεύος παρουσίᾳ (Q. ἐπανέχειν — τῆς — -ας). E. Q.

Τελευτήσῃ δια τῆς η. Harl.

291. Κτεροῦξον] Τὰ καίω τῆς ἕρας νεγομισμένα τοῖς νεκροῖς ἐπιτάφια, ἢ τὰ ἐναγίσματα, ἢ καθάρματα. κυρίως δὲ τὰ ἐπὶ τοῖς κτενομέτοις ἐπιτάφια, ἀπὸ τῆς ἰκετηρίου τινεῖς εἶναι. E.

294. Φράζεσθαι] Γενναῖως χοῆται τῇ συμβεβῆ. οὐ γὰρ σπείσασθαι τοῖς μνηστῆρσιν αὐτὸν ἀξιοῖ καὶ τέρεσθαι τοῖς ἰδοῖσι ὅπως οἱ πολλοὶ ὑπ' ἀρχῆς συμβελεύειν εἰδῆσασιν, ἀλλὰ τιμωρίαν παρὰ τῶν ἀδικησάντων λαβεῖν. E. Q.

297. Νηπιόχας ὄχευιν (Vulg. νηπιόχοις ὄχευειν)] Τὰ νέων φρονεῖν καὶ φέρειν· ἢ ὄχεῖσθαι ὑπὸ νεότητος, ιετέζιν ἄφρονα εἶναι. Q. Vulg.

Τηλικός ἐσσὶ] Τὸ ἐσσὶ γίνεται ἐκ τῷ ἔω, ἐμί, ἔς. ε-δέποτε δὲ ῥῆμα μονοσύλλαβον βραχυκαταληκτικῆ πλὴν τοῦ θές, δός, ἔς. γίνεται δὲ προσθήκη τῷ ἑτέρω σ, ἐσσ. ἐπεὶ δὲ πάλιν λέξις ἑλληνικὴ οὐδέποτε καταλήγει εἰς δύο σύμφωνα τὰ αὐτὰ, προσθήκη τοῦ ι γίνεται ἐσσί. E.

298. Ἡ ἔκ ἀίεος] Ἐξ ὁμοίων ἢ τροπῆ. καὶ οὔτοι γὰρ ὅσον ἐφ' ἑαυτοῖς καὶ Πηνελόπην ἐμοίχευσαν καὶ τὴν βασιλείαν ἀφείλοντο. E.

300. Αἰγισθον] Οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸν Κλυταιμνήστρας ὑπὸ παιδὸς φόνον¹⁾. E.

Ἐκτα] Πολλοὶ συσέλλουσι τὸ α τῷ ἔκτα, νομίζοντες ἀποκοπὴν εἶναι τοῦ ἔκτανε· ὁ δὲ Ἀριστοτολεὺς ἐκτελεῖ. Q.

308. Ὡστε πατήρ] Μιμῆμενος πατρικὸν ξένον ἐπιτιμῆσει ἐχρήσατο. ὁ δὲ συνετῶς ἐκ ἐδυσχέρωνεν, ἀλλὰ καὶ χάριν ὁμολογεῖ. E.

313. Διδούσι] Ἀπὸ τοῦ διδῶ. οἶδε δὲ αὐτοῦ τὴν κλισίαν ὁ ποιητὴς· δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοσά διδοῖς (Il. ι, 164.)· οἶδε δὲ καὶ τὸ δίδωμι E. Q. (sed Q.: οἶδε καὶ τὴν δύναμιν).

¹⁾ Cf. ad γ, 303. cum not.

316. Δῶρον δ' ὅ τοι καὶ μοι (sic text. sed e correct.)] Γράφεται, ὅτι κεν μοι. Pal.

317. Ἄντις ἀνερχομένῳ] Ἐπορεύονται ἐκ τῆς Ἰταλίας. Vulg.

318. Ἄξιον ἔσαι ἀμοιβῆς] Ἄξιος ἀμείβεται, ἢ τὸναντίον παρ' ἐμὲ καλὸν δῶρον λάβοις ἂν, ὥστε ἄξιον ἀμοιβῆς γενέσθαι. καὶ γὰρ οἱ ξενισθέντες ἐδίδουσαν δωρα· Βελιεροφόντης δὲ χρυσὸν ποιήριον (II. ξ, 220.) Q. Vulg.

320. Ὅρνις δ' ὡς ἀνόπαια] Εἶδος ὄρνιθος, ἢ ἀπὸ τῆ ἄνω πέτεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄνω ἔχειν τὰς ὄπας. B. Ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀνόπαια προπαροξυτόνως ἀναγιγνώσκει ὄνομα ὄρνιθος λέγων· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀνόπαια ἀντὶ τῆ ἀοράτως, ἢ ἢ ἑδύτερον πληθυντικόν, ὡς τὸ πυκνὰ μάλα ξανάχων (II. σ, 318.)· διὸ καὶ προπερισπαστίον φησίν. οἱ δὲ, ἀνὰ ὄπην, ἢ καὶ καπνοδόχος καλεῖται. Καλῶς (κακῶς em. Mai.) δὲ ὁ Ἡρακλείδης φησίν, ἐν ταῖς ὁμοιότησι μὴ ἐπιφίρεσθαι τὸ ὄρνις, τὸ κέριον. ἔλαθε γὰρ αὐτὸν τὸ, ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος (II. ξ, 290.). Ἄλλως. Οἱ μὲν ἀντὶ τῷ, ταχέως ὄρμησεν. ἔσι γὰρ εἶδος ὄρνιθις. οἱ δὲ προπαροξυτόνως ἀντὶ τοῦ ἀοράτως. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῆς καπνοδόχου, ἢ ὄπην λέγουσι Φωκεῖς. ἔνιοι δὲ ἀνὰ τοὺς ¹⁾ ὄπας ὁ ἔσι τὰς ὀφθαλμούς. E. Q. Cf. Vulg.

321. Θῆκε μένος] Τὸ μένος ἐπὶ ψυχικῆς προθυμίας λαμβάνεται, τὸ δὲ θάρσος ἐπὶ τῆς ἀνδρείας. Διαφέρει δὲ θάρσος θράσος. τὸ μὲν γὰρ θάρσος εὐλογόν ἐσι παράσημα τῆς ψυχῆς, τὸ δὲ θράσος τὸναντίον. E.

Ἔθηκε δὲ εἰς τὴν ψυχὴν τῷ Τηλεμάχῳ μένος καὶ προθυμίαν τῆς τῷ πατρὸς ἀναψηλαφήσεως καὶ τῷ φόνου τῶν μνηστήρων νῦν παρὸ πρότερον. Q.

324. Ἀυτίκα] Καλῶς τὸ αυτίκα· ἔ γὰρ ἔδει ἐγγρονηζόντα παρέχειν αὐτοῖς ὑποψίαν τῆς συνουσίας τοῦ ξένου. E. Pal.

325. Αἰοιδός] Οὗτος ὁ αἰοιδὸς ἀδελφὸς ἦν Χαρίε τῷ Κλυταιμνήστρας ὁδοῦ, στυάρας ἀπὸ Λακεδαιμόνος Ἰθάκη²⁾. E.

326. Εἶατ' ἀκέοντες] Δασυντέον τὸ εἶατο· εἶατο γὰρ ἐσι. τὸ δὲ εἰ προσελθὼν τηρεῖ αὐτῷ τὸ πνεῦμα, ἕως εἴως, ἕνεκα εἴνεκα. οὐδὲ μάχεται τὸ εἴλωσ ἀπὸ τοῦ ἔλωσ (scr.

¹⁾ Sic e schol. vulg.: male in Mediol. ἀντὶ τοῦ.

²⁾ Immo Πηνελόπη; ut hanc igitur et Clytaemnestram, sorores patruales, duo fratres cantores Lacedaemone, alter illam in Ithacae alter hanc Mycenae secutus sit. Vide ampliora in scholis ad γ, 267. ubi pro Chario. Charidemum dictum Clytaemnestrae cantorem, et praeterea duo alia ejusdem nomina invenies.

Ἔλος) γεγονός. οὐ γὰρ δισδὸν τὸ τῆς χρήσεως οὐδὲ ἔστι τις ἔλως, ἀλλ' αὐτόθεν παρὰ τοῦ ἔλως (scr. Ἔλος) ἐχηματίσθη ποιητικῶ πλεονασμῷ¹⁾. E. Q.

327. Ἐπειτέλλατο] Φησὶν ὅτι ἡ Ἀθηναῖα προσετέλλε τῷ Φημίῳ ἵνα τὸν ἐκ τῆς προνοίας νόσον τῶν Ἀχαιῶν εἰς οἰκίαν αἰοιδὴν ἔχη (f. ἐνθῆ). οὐκ ἄλλο δὲ τοῦτο αἰνύσσεται ἢ ὅτι Ἀθηναῖα λέγεται ἡ φρόνησις, ὑπὸ δὲ τῆς οἰκείας φρονήσεως συνῆκεν ὁ Φήμιος τὸ αἰεῖν τὸν νόσον τῶν Ἀχαιῶν. Ἀποροῦσι δὲ τινες λέγοντες διατί ὁ Φήμιος τοῦτο ποιεῖ; καὶ ταῦτα τῆς Πηνελόπης ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ᾠδῇ δακρυομένης. καὶ φησὶν ὅτι οἰκονομικῶς ὁ Φήμιος τοῦτο ποιεῖ²⁾ ἵνα τῆς τοιαύτης αἰοιδῆς τοῦ Φημίου ἢ Πηνελόπης ἀκροατικῆ τοῦ οἰκείου ἀνδρὸς μνημονεύη καὶ ἀποσοβῇ τοὺς μνηστῆρας. E.

328. Ὑπερωϊόθεν] Κωλύεται τὰ περὶ Ὀδυσσεύς λέγειν ὁ αἰοιδὸς, ἐπεὶ τάχα ἀκούσας ὁ Τηλέμαχος οὐκ ἐν ἐπιδήμησε (scr. ἀπεδ.), καὶ οἱ μνηστῆρες ἀπηλλάττοντο τῆς Πηνελόπης, οὕτω δὲ ἢ πᾶσα οἰκονομία τῆς ὑποδείσεως διελύετο. Q.

329. Πηνελόπεια] Ὡσπερ ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος τὸ περιμάχητον πρόσωπον Ἐλένης ἐνεφάνισεν ἡμῖν ὁ ποιητὴς οὕτω καὶ νῦν τὴν περιμάχητον σωφροσύνην Πηνελόπης. καὶ Ἐλένη γὰρ ἐπιφοιτᾷ τῷ ἄριστῳ (Od. δ, 121.), καὶ Ἀρήτη τοὺς Φαλακας εὐ φεύγει (η, 141.) E. Q.

Alter scribit in Cod. Vind. 5. post hunc versum legi istum:

Ἐξ ποσιν ἐκβεβαῦϊα τριδάκτυλος ἐξεφαάνθη.

330. Κλιμακα δ' ὑψηλήν] Καὶ πῶς ἤρχετο πρὸς ἔρασας; ἀλλ' ἐνικάτο τῷ διὰ τῆς Ὀδυσσεύς μνήμης πένθει, καὶ παύειν ἄλλως τὸν αἰοιδὸν οὐκ ἐδύνατο. ἄλλως τε περὶ τὸν ἐχέφρονά ποσιν φιλόσοργον ἦθος ἀποδεικνύει, τῶν ἔρασων ἕκασον ἐκπαιδεύουσα πρὸς σωφροσύνην. οὐ γὰρ ἀπλῶς βιάσασθαι τὴν γυναῖκα τοῖς μνηστῆρσιν ἄριστο, ἀλλὰ νόμῳ γαμῆν τὸν ἀρεσκόμενον αὐτῇ. E. Q.

¹⁾ Ex perversa hujus scholii oratione hic qualiscunque sensus est eliciendus. Diphthongum ει asperum non admittere nisi ubi poetica sit ectasis litterae ε, ut in εἶατο, εἶως, εἶνεκα. Neque adversari huic regulae vocem εἶλως: quamvis enim haec non ex alio ejusdem sensus vocabulo εἶλως productione facta sit, derivari tamen illam ab nomine urbis Ἔλος, ita ut ex hoc statim, pleonastico illo alias poetico, formatum sit appellativum εἶλως. Conf. Lex. de Spirit. Valck. pag. 240.

²⁾ H. e. Phemius, e consilio Homeri ad oeconomiam Odysseae spectante, ita facit. Ne forte corrigas ὁ ποιητὴς τοῦτο ποιεῖ.

Κατεβήσεται (sic in ed. ant. non -ατο)] Κατήλθεν.
Vulg.

334. Ἄντα παρειάων] Τὸ, ἄντα παρειάων σχομένη, οὐ πάρεργον, ἀλλὰ δηλαδὴ καθελούσα τῆς κεφαλῆς μετὰ χειρῶν εἶλε· καὶ ἄλλως παρ' Ὀδυσσεύς ἔμαθε κρύπτειν ἐν συμποσίοις τὸ δάκρυον. ἀλλ' οὐδὲ τῆς εἰσεως τῶν θεοραπαίων ἢ κατὰσσις ὑποφαίνει τῆς δεσπολνῆς τὴν κατὰσσις. (sequuntur verba τουτέστι προκαλυψαμένη κ. τ. λ. quae vide mox in scholio cod. Q.) E.

Τὸ δὲ ἄντα παρειάων οὐ πάρεργον οὐδὲ ἑτεροῶδες· ἀλλὰ πρὸ τῶν παρειῶν παρασχούσα, τουτέστι προκαλυψαμένη τῷ καλλίματι τοῦ προσώπου, φησὶν ὁ ποιητής, καὶ πρὸ τῶν λόγων σαφροσύνην αὐτῆς ἐκφαίειν. Q.

337. Οἶδας] Τὸ (scr. τῷ) οἶδας οὐκ ἐχρήσατο. — Ζηρόδοτος γράφει εἶδεις, καὶ Ἀρίσταρχος οὐ δυσχεραίνει τῇ γραφῇ. Harl.

340. Ταύτης δ' ἀποπαίε' αἰοιδῆς] Δέδιε γὰρ μὴ θάνατον Ὀδυσσεύς ἄσας ἀναπερῶση τοὺς μνηστῆρας. E.

344. Καθ' Ἑλλάδα] Ἑλλάδα τὴν Θεσσαλίαν φησὶ. Ἑλλὰς γὰρ πόλις Θεσσαλίας· φεύγων ἔπειτ' ἀπάνευθε καθ' Ἑλλάδα ¹⁾ (Il. ι, 474. s. 478.) E.

346. Φθονεῖς] Λαμβάνεται ἐπὶ τοῦ λύειν (scr. κωλύειν ex Eust.) καὶ μέμφεσθαι. γράφεται δὲ καὶ φθονεῖς ἀντὶ τοῦ συνετίξεις ²⁾. E.

Ἐρήρον αἰοιδόν] Τὸν ἄγαν ἀρμόζοντα τὴν φωνὴν αὐτοῦ πρὸς τὸ μέλος τῆς κιθάρας. E.

349. Ἀλφειῆσιν] Ἐπινοητικοῖς, ἐφευρετικοῖς, ἀπὸ τοῦ ἀλφῶ, τὸ εὐρίσκω (cod. B. ψηλαφῶ), ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἄλφα. B. E.

352. Νεωτάτη ἀμφιπέληται] Περί τινων λέγεται συνετελοθῆναι. Vulg.

353. Ἐπιτολμάτω] Ἐπομενέτω. διὰ τῆς τόλμης ὑποφαίνει τὸ τοῦ πάθους μέγεθος. E.

354. Ὁ γὰρ Ὀδυσσεύς] Ὡς πεπαιδευμένος ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἤδη καὶ συμβουλεύει τῇ μητρὶ, οὐκ ἐξαίρετον λέγων δυστυχεῖν τὸν πατέρα. τοιαῦτα δὲ φησὶν εἰς ῥαθυμίαν τοὺς μνηστῆρας προκαλούμενος ὥστε μένειν ἀπαρραφ-

¹⁾ Vulgatur ibi δι' Ἑλλάδος εὐρυχώροιο: noster nisi memoriter recitat, habuit καθ' Ἑλλάδα καλλιγυναικα.

²⁾ Videtur hoc verbum positum esse sensu reprehendendi, castigandi sicut σαφροσίξιν. Variam autem lectionem fuisse credo φρονεῖς, quod transitive vel causative usurpari potuisse censebant in grammatici.

λάκτως τὸν Ὀδυσσεΐα. E. Q. Ἄποπον δὲ καὶ τὸν μὴ
δυναμένον τὰς πράξεις τῶν μνηστῆρων κωλύειν ἀτόπως (scr.
ἀποτόμως, vel ἀόκτως) τούτοις ἐπιτιμᾶν. Ἐφ' ἐν δέον
ἀναγνωσθῆναι τὸν εἶχον, οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπάλασε
νόστιμον ἡμᾶρ. E. Cf. sq.

355. Ἐν Τροίῃ· πολλοί] Διασολῶς (Vulg. διασολῆ)
ἀναγνωστέον. ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἐκ (Vulg. ἐ γὰρ Ὀδυσσεὺς:
addend. vid. μόνος) ἐν Τροίᾳ ἀπώλετο. Q. Vulg.

356. Ἄλλ' εἰς οἶκον] Ἐπὶ τοῦ Ἐκτορος εὐπρεπῶς εἶ-
χον οἱ εἶχοι πρὸς Ἀνδρομάχην (II. ζ, 490.) καὶ ἐν τῇ το-
ξείᾳ τῶν μνηστῆρων (Od. φ, 350.). Q.

Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰουσα] Ὅσοι μεταγράψασι, ἀλλὰ σύγ-
εισελθῆσα ¹⁾, καὶ πάλιν, θαμβήσασα (ins. πάλιν) θαλα-
μόνδε βεβήκει, ἀγνοῦντες (f. ἀπορῶντες) ὡς σκλήρωδες,
οἴκοι τὴν Πηνελόπην οὔσαν προτάσσεσθαι οἴκαδε ἀπελ-
θεῖν, ἀγνοῦντες (f. ἀγνοῦσιν) ὡς Ὀμηρος τὸν οἶκον ποτὲ
μὲν καθολικῶς λαμβάνει ἄλλοτε δὲ μερικῶς ἐπὶ τῷ ἀνδρῶ-
νος ἢ τῆς γυναικωνίτιδος, ὡς ἐκεῖ, σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φι-
λοίτιος ἄλλο θύραζε, κλήϊσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερ-
κέος αὐλῆς (Od. φ, 387.). E. Q. Ἀρίσταρχος δὲ ἀθε-
τεῖ, ἄμεινον λέγων αὐτοὺς ἔχειν ἐν Ἰλιάδι, καὶ ἐν τῇ το-
ξείᾳ τῶν μνηστῆρων. Q. Harl. Addit Porsonus ex alio
scholio: ἐν δὲ ταῖς χαριετέραις γραφαῖς ἐκ ἦσαν.

360. Οἰκόνδε βεβήκει] Τὴν αἰφνίδιον σύνεσιν ἐκ-
πλαγεῖσα τῷ παιδός. Τὸ δὲ, ἔνθετο θυμῷ, τὸ παιδευτι-
κὸν ὅτι οὐ χρὴ εἰς τὴν τῶν λόγων δύναμιν. Q.

361. Μῦθον] Γρ. λόγον. Pal. ²⁾

365. Ὀμάδῃσαν] Ἐθορεύθησαν κοινολογέμενοι περὶ
τῆς Πηνελόπης, ὅτι συνετὴ γυνή, ὅτι εὐμορφος. ὄθεν Τη-
λέμαχος μὴ ἐνεγκῶν ἐξήλεγξε τὴν ὕβριν. E. Q. Ἐθο-
ρεύθησαν· ὄμαδος γὰρ ὁ θοῶς. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ
ἄδειν. B. Διὰ τὴν Πηνελόπην ἐθορυβήθησαν (sic) οἱ
μνηστῆρες, ὅτι συνετὴ γυνή καὶ φρόνιμος. Pal.

Ἄνα μέγαρα σκιάοντα] Τὰ μεγάλα, τὰ ἀποτελοῦντα
σκιάν διὰ τὸ ὕψος. ἢ τὰ σκιάδη, τὰ κωλυτικά καύσωτος
καὶ χιόνος (scr. χειμῶνος ex Eust.), πρὸς ἀντιδιασολὴν
τῶν ὑπαίθρων οἰκημάτων, οἷα τῶν ἀσκεπῶν ἡλιακῶν. E.

366. Κλιθῆναι] Ἦτοι μετὰ ταῦτα τοῦ κοιμηθῆναι
ἠῦξαντο ἐπεὶ ἐθαύμασαν αὐτὴν ἰδόντες. B.

¹⁾ Hoc ex Harlemano quoque scholio refert Porsonus.

²⁾ Posui hoc, ut appareat in hoc etiam codice interdum glossas
introduci cum sigla γρ. Vid. et ε, 267. et cf. not. ad β, 334.

370. Καλὸν ἀνεῖμεν ἐς τὴν αἰοιδῆ] Μικρὸν ἀνήκεν ὁ αἰοιδὸς (κιθαρωδὸς Q.) καὶ εὐθὺς πᾶσα ἀκοσμία. ἄμεινον οὖν ἡγείται τοῦ αἰοιδοῦ ἀκούειν αὐτοῦς ἢ παρέχειν αὐτοῖς σχολήν. E. Q.

371. Τοιοῦδ' οἷος] Τῆτο κατὰ τῆ (scr. τὸν) Πυθαγόρου λόγον. ἐκεῖνος γάρ φησιν, ὡς ἔξω γεγόμενος τῆ σώματος ακηκοα ἐμμελῶς (ἐμμελῆς em. Mai.) ἀρμονίας. E. Θεοῖς ἐναλλήγκιος] Ἡ ταῖς μύσαις, ἢ ταῖς τῶν ἀστέρων ἀπηγήσεσι. Pal.

Quaquam saepius ordo in glossulis vulgatae collectionis turbatus est, illud tamen prae ceteris mirum, hoc loco inter glossas ad κίοντες et ἀπληγτως legi hanc Κατακέετε] κοιμάσθε: quam Barnesius delevit ut ad η, 188. (dixerim potius ad σ, 408.) pertinentem.

373. Ἀπληγτως] Ἀποτόμως, ἀπαγορευτικῶς, ἀφροντίσως. ἀπὸ τοῦ ἀπό καὶ τῆ λέγω (scr. ἀλέγω) τὸ φροντίζω. E.

374. Ἐξίναί μεγάρων] Προλέγων πολλάκις ἀναπολόγητον αὐτοῖς παρίσσει τὴν κατηγορίαν, ὡς καὶ τῷ Αἰγύσθῳ. E. Q.

375. Ἀμειβόμενοι] Ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλους καὶ ἀμοιβῆς ἀποδεχόμενοι εἰς τὰς οἰκείας οἴκας, ἕκ εἰς τὸν ἑμὸν. B. Ἦγεν κατ' ἀμοιβῆν ἀπερχόμενοι καθεκάσθη ταῖς ἰδίαις κατασηκηνώσεσι. Pal.

378. Κεῖρετ'] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν ἀπελθόντων ἐν χωράφιω¹⁾, καὶ κατανεμομένων τὰ ἐν αὐτῷ. E.

Ἐπιβώσομαι] Ἐπιβόησομαι, κατὰ τροπήν τῆ ο καὶ η εἰς ω μέγα· ἐπιμαρτύρομαι, ἐπικαλέσομαι. E.

379. Δῶσι] Διαμερίζεται δῶ· τὸ δὲ σι κατ' ἐπέκτασιν. B.

Παλίντιτα] Ὑπὲρ ὧν ἕξ ἑτέρη τιμωρία γίνεται. Vulg. Vid. et Schol. 394.

380. Νήποινοι] Πολύπονοι· ἐκτὸς διοικήσεως (scr. δικήσεως)· ἦτοι ἀβοήθητοι, εἰρωνικῶς. E.

381. Ὀδάξ] Μετὰ τῶν ὀδόντων· ἀπὸ τῆ δήκω, δήξω, δήξ καὶ δάξ, καὶ πλεονασμῷ τῆ ὄ, ὀδάξ, ἦτοι δακόντες τὰ χεῖλη. E.

383. Ἀντίνοος] Πρῶτος τῶν μνησῆρων ἀπὸ τῆ ὑψηλῶς ἀγορεύειν. B.

386. Ἰμφιάλω] Τῇ ἀμφοτέρωθεν ῥεομένη ἐν θαλάσση. B.

389. Porsonus ad lectionem vulgatam εἶπερ μοι καὶ

¹⁾ Χωράφιον, praedium, ager cultus. Vid. Ducangium.

ἀγάσσει refert, in margine cod. Harl. scriptum esse: ἐν ἐνίοις, νεμέσσει: et in alio scholio, εἰ καὶ μοι νεμεσῆσαι.

Ἀντίνοε] Πῶς Ἀντίνοε εἰπόντος, μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλω Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων ποιήσειεν, ὃ τοι γενεῇ πατρῴϊόν ἐστιν, ὃ Τηλέμαχος ὡσπερ τούναντιον ἀκίβητος φησὶ, καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλομι θεῶ διδόντος ἀρεσθαι; εἰ μὲν γὰρ εἰρήκασι, βασιλῆά σε ποιήσειαν οἱ θεοὶ, ἀκόλουθον ἦν φάναι, καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλομι, ὡς καὶ αὐτῶ ἐθέλοντος τὸν Δία δῆθεν πιεῦσαι αὐτῷ τὴν βασιλείαν καὶ συνευχομένῳ τῷ φαιμένῳ δέ, μὴ ποιήσειέ σε μηδὲ δοίῃ σοι ὁ θεὸς τὴν βασιλείαν, ἀλλ' οὐ τούναντιον ὅτι βασιλευσάτω εὐχεταί ¹⁾), ὡσπερ τί παραστῆσαι βέλεται ὁ Τηλέμαχος; Ῥητέον ἔν ὅτι ἐστὶ τῆτο, τὸ δεικτικόν, καὶ ἔ κοινῶς τὸ προειρημένον ὑπὸ τῷ Ἀντίνοε ἀναφέρεται. ἀλλ' ὅτι ἡ περίοδος τῆ λόγῳ ἀντιέσραπται. ἔστι γὰρ αὐτῆ, ἔ μὲν γὰρ τι κακὸν βασιλευμένῳ, αἰψά τέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμηέσσερος αὐτός. καὶ κεν τῆτ' ἐθέλομι Διός γε διδόντος ἀρεσθαι. ἢ ²⁾ φῆς τῆτο κάκιον ἐν ἀνθρώποισι τεύχθαι; καὶ ἐπάγει, καὶ μὴν ἐκ ἔστι κακόν. ἔ μὲν γὰρ τι κακὸν βασιλευμένῳ. διατί δέ; αἰψά τέ οἱ δῶ, καὶ τὰ ἐξῆς. Ἐἴτα περὶ μὲν τῆς βασιλείας φησὶ μὴ ἀμφισβητεῖν, περὶ μὲντοι τῆ κρατεῖν τῆ ἑαυτῆ οἴκῳ. ἀλλ' ἦτοι βασιλῆές εἰσιν Ἀχαιῶν καὶ ἄλλοι, καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς τῆς βασιλείας μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν βασιλέα ἐπὶ τῆ τύχῃ κειμένης, τῶν δὲ κτημάτων ὧν δέδωκεν ὁ βασιλεὺς ὀφείλοντα κύριον εἶναι ὄν (f. ῥ) δέδωκε. Πῶς ἔν ὁ λόγος ῥητορικὸς καὶ ἐνθυμηματικὸς. διὸ καὶ τῆς περιόδου ἀνηραμμένης προσήνεται (scr. ἀντεσραμμένης προσηνέεται). E.

Ἄλλως. Ὁ μὲν ἠύχετο μὴ τυχεῖν αὐτὸν τιμῆς. ὁ δὲ σαρκάζων αὐτὸν φησὶ, βέλομαι βασιλεύειν, καὶ εἰ διδάσκει οἱ θεοὶ λάβοιμι ἄν. ἀλλ' ἐπειδὴ εἰσιν ἐπιτήδειοι εἰς βασιλείαν ἕτεροι, αὐταρχες ἐμοὶ τῶν ἐμῶν ἀρχεῖν. Ἠρέμα δὲ πῶς παραδηλοῖ τῷ Ἀντίνοε ὅτι, κἂν αὐτὸς ἐμβληθῆ τῆς τιμῆς, ἐκ ἀπονητὶ κρατήσει ὁ Ἀντίνοος ἢ ἕτερός τις τῶν μνηστῆρων. εἶναι γὰρ καὶ ἄλλες ἐπιτηδεύες εἰς τὸ ἀρχεῖν. E. Q.

Καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλομι] Τὸ ἰδιωτεύειν Διὸς βουλομένου. ἂδὲ γὰρ ἐστὶ πάνυ κακόν (ol. καλόν). Vulg.

¹⁾ Legendum puto: ἀλλὰ τούναντιον, ὅτι βασιλευσάτω εὐχεταί sc. ἀκόλουθον ἦν φάναι. Sequentia autem sic, ὡς τί —; h. e. Quid ergo significare vult T.?

²⁾ Sic in edd. quoque Homeri antiquioribus; non ἦ: recte.

394. Ἄλλ' ἦτοι βασιλῆες] Ὁ λέγει τοιαῦτόν ἐστι βασιλεῖς εἰσι πολλοὶ ἐν τῇ ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, ἦτοι ἐπιτήδειοι εἰς τὸ ἄρχειν· ἀφ' ὧν τις τὸ βασιλεύειν ἔχει (f. ἔξει) ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἐμῷ πατρὸς Ὀδυσσέως, διὰ τὸ θανεῖν ἐκείνον; ἐὰν ἡμῖν ὁ Ζεὺς δώσει ἔργα παλίντροπα ¹⁾, ἦτοι ἐναντία τῶν πράξεων τῶν μνηστήρων, καὶ βοηθήσει, ἐγὼ ἔσομαι ἀναξ τοῦ ἐμῷ οἴκῳ καὶ ἐγὼ ὑμεῖς. Q.

398. Ἀηῆσατο] Ἀπὸ λείας πολεμικῆς ἐκτῆσατο. λεία γὰρ κυρίως ἡ τῶν πολεμικῶν λαφύρων συναγωγή. Pal. Vulg.

403. Βίηφι] Γρ. βίηται. Pal.

404. Ναιετασίης] Τὸ ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ, φημισμένης οὔσης, ἦτοι ἡμῶν ζώντων. B.

405. Ἔρεσθαι] Περὶ τῆ ξένης ἦτοι Ἀθηναῖς τῆς μεταβληθείσης εἰς τὸ εἶδος τῷ Μέντῳ. Q.

406. Εἶναι] Ἀντὶ τῆ ἵεναι, ὡς Ησίοδος (ε. 351.), καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι· ἐπεὶ τοῦτο διασολογία εὐρίσκειται. Q.

408. Πατὴρ φέρει ἐρχομένοιο] Τινὲς γράφουσι, οἰχομένοιο ²⁾, ἀμεινόν δὲ εὐφημίζεσθαι τὴν ἀφιξίν τὸν Εὐρύμαχον ὑποθωπεύοντα Τηλέμαχον πρὸς τὸ μαθεῖν περὶ τῆ ξένης. E. Q.

413. Εὐρύμαχ' ἦτοι] Ἡ μὲν ἐρώτησις ἀπλή περὶ τῆ ξένης εἴ τι ἀγγέλλοι (sic)· ὁ δὲ ἐν κεφαλαιῷ δηλώσας τὸ κεχαρισμένον Εὐρύμαχῳ πάντα (scr. ταῦτα) ἐπάγει, οἶον, ἐὰν τις ἐλπίς ἐφ' ἡμᾶς ἀγγεῖλαις μαντείας ³⁾· αὐτὸς δὲ προσέχειν ἔθεντ' φησι. διότις ἔν ἔργον ἐστὶ Τηλεμάχῳ ἐν ῥαθυμίᾳ αὐτὸς διαφυλάσσειν. E. Q.

Ἐμοῖο] Ἀγνοοῦντές τινες, ἐμεῖο, γράφουσιν· ὁμοίως Ἰλιάδι, μνήσαι πατρὸς σεῖο (ω, 486.), δῖον ἀνικῶς (f. κτητικῶς. Pors.). Harl. Vid. Heyn. ad Iliadis locum et Wolf. Proleg. p. 209. not.

415. Ἦτινα μήτηρ] Τινὲς ψιλῶσι τὸ, ἦτινα μήτηρ, ἢ ἦ, εἴτινα. (Hucusque ex Harlejano Porsonus.) ἀμεινον δὲ ἐστὶ δασύνειν. Ἐξεφαύλισεν ὡς γυναικεῖον ἐν ταῖς τοιαύταις μαντεῖαις πιεεύειν. E. Q.

416. Ἐς μέγαρον] Δεόντως περὶ τῆ προσώπε τάλῃ-

1) Var. lect. pro παλίντροπα vers. 379.

2) Harl. γρ. πρὸς οἰχομένοι (sic) φέρει.

3) F. ἐὰν τις ἔλθῃ ἐλπίς ἐφ' ἡμᾶς ἐξ ἀγγελίας ἢ μαντείας.

Θῆ λέγει εἰς τὸ τὴν ὑποψίαν ἀνελεῖν τῷ πεποίθεσθαι παρ' αὐτοῖς ¹⁾ περὶ Ὀδυσσεύως. Q.

Καλέσσασα Θεοπρόπον] Τοῦτο δὲ λέγει ἐπεὶ ἡ Πηνελόπη τῆς μάντις καλέσσα ἠρώτα περὶ τῷ Ὀδυσσεύως. B.

417. Ἐκ Τάφου] Τάφος σημαίνει τέσσαρα· τὴν νῆσον, ὡς τὸ, Ταφίοισιν φίληρέμοισιν ἀνάσσει· τάφος ἢ ἐκκλησίαις, ὡς τὸ, ταφῶν δ' ἀνόρσεν Ἀχιλλεύς (Il. ι, 193.): τάφος ὁ ἐπιτάφιος δειπνος, ὡς τὸ, δαίνυ (sic) τάφου Ἀργείοισι (Od. γ, 309.)· τάφος καὶ τὸ μνημεῖον. E. Cf. schol. ad γ, 309.

420. Ἐγνώ] Ἐγνώ καὶ ἐβλεύσατο μὴ εἰπεῖν αὐτοῖς τὴν βελὴν ἣν συνέθετο αὐτῷ ὁ Μέντις. Pal.

421. Ἰμερόεσσα] Τὸς πίζεις πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν λαμβάνουσαι· ἐμρόνων δὲ ἦν τὸ μὴ πιστεύειν ἐχθρῷ. E. Q.

422. Ἐπὶ ἔσπερον] Ὅπως (scr. ἔτως) εἶπε τὴν ἔσπεραν. Ἀκρῶς δὲ κατηγορεῖ τῆς τῶν ἀργῶν ἀπραξίας. ὑπὸ γὰρ ἀργίας προσδέχονται, πότε νύξ ἐπιγίγνεται. E. Q.

423. Ἐσπερος] Μετέπλεσε τὴν ἔσπεραν εἰς τὸ ἔσπερινὸν δειπνον. Vulg.

424. Ἀῆ τότε κακκείοντες] Κατακοιμηθησόμενοι, ἔφεσιν ἔχοντες κοιμηθῆναι. E. Q.

Ἐνιοι, δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὑπὸ δῶρον ἔλοντο. μεταποιηθῆναι δὲ φασιν ὑπὸ Ἀριστοφάνους τὸν εἶχον. E. Q. Harl. ἐν δὲ τῇ Ἀργολικῇ προστίθεται. E. Q.

426. Περισκεπίω] Ὑψηλῷ, ὅθεν ἔστι περισκεπασθαι, ἢ πανταχόθεν ὀρωμένω, τῷ μεσαιτάτῳ. E. Ἐν τῷ περισκεπίῳ τῆς αὐλῆς, ὃ ἔστι ἐν τῷ μεσαιτάτῳ καὶ πανταχόθεν ἐκ τῆς αὐλῆς σκοπεμένω. Q.

427. Μερμηρίζων] Καὶ εἰς πολλὰ μερμηρίζων (scr. μέρη μερίζων) τὴν ψυχὴν, καὶ ἐνθυμέμενος περὶ τῆς ἔσομένης ἐκκλησίας. E. Q. Cf. Vulg.

429. Εὐρύκλει' Ὠπος] Ἀκριβῶς διέξεισι τὰ περὶ αὐτῆς, ἐπεὶ πολλὰ μέλλει δι' αὐτῆς γίνεσθαι. Q. Ὠπος, προπερισπασέον, διὰ τὴν ἀντίφρασιν πρὸς τὸν ὀφθαλμόν. Vulg. Πεπλασμένα εἰσι (sic) τὰ παρόντα ὀνόματα.

Εὐρύκλεια ἢ εὐρὸν καὶ μέγα κλέος ἔχουσα, ἢ θυγάτηρ τοῦ Ὠπος, τῷ περιβλέπτει, ἀπὸ τῷ ὄψι ὁ ὀφθαλμὸς, τῷ υἱῷ τῷ Πεισινόρῳ, ἢ γυν τῷ ἰσχυρῷ, τῷ τῆς ἀνδρας πείθοντος ἢ τῆς ἀνδρείας, ἀπὸ τῷ πείθειν τὴν ὀρέην (scr. ἠρορέην). Pal.

¹⁾ An τοῦ πεπόσθαι παρ' αὐτῶν? sc. τῶν μάντιων. An παρ' αὐτοῦ sc. τοῦ Μέντιου. Nam videtur mihi hoc scholium spectare potius ad v. 417.

431. Ἐεικοσάβοια] Εἴκοσι νομίσματα ἐγκεχαραγμέ-
νες ἔχοντα βῆς· ἢ εἴκοσι βοῶν τιμὴν. (Deest sigla codicis).

433. Ἀλέεινε γυναικός] Τῆτο πρὸς τὸ δεῖξαι τὸ σῶ-
φρον ἵ) ἐκ γένους. ἅμα δὲ συχάζεται τῶν πολλῶν ὁ Ὀμη-
ρος, τίνας ποτὲ ἔχουσιν ὑποψίας. E. Q. (sed Q. τίνας
ποτε ὑποψίας ἔχουσιν.)

438. Γρηός] Γρ. γραίης. Pal.

Πυκιμηδός] Καὶ τοῦτο πεπλασμένον... τῆς 2), ἦγεν
τῆς πυκνά καὶ συνετὰ μῆδεα εἰδῶση (sic). Pal.

440. Τρητοῖσι] Τορνευτοῖς, ἱμαντιοδέτοις. Q.

441. Ἐπέρουσσε κορώνη] Ἐπεοπάσατο τῷ κόρακι λε-
γομένῳ. E. Vulg.

Κορώνη τὸ ἄκρον τῆ τόξου εἰς ὃ ἡ νευρὰ τίθεται. λέ-
γεται δὲ καὶ ὁ κρίκος τῆς θύρας· καὶ τὸ ζῶον· καὶ ὄρ-
νεον ἄλλο θαλάσσιον ὃ καλεῖται αἰθουα, λάρος 3). καὶ
εἶδος σεφάνου ὃ (scr. τὸ) ἐκ τῶν ἰῶν πεπλεγμένον· καὶ ὁ
κόραξ. Τῷ κριμῷ, ᾧ ἐπισπώμεθα τὴν θύραν, ἦτοι τῷ
λεγομένῳ κόρακι, καὶ τῷ ἐπισπαστῷ (ita hic et in Vulg.)
τῆς θύρας. Q.

442. Ἐτάνυσσεν ἱμάντι] Τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν
(Vulg. ἐφ' ἡμῶν) κλειθρον. δύο δὲ εἶχε τὰς ἱμάντας ἐξηρ-
τημένους διὰ τινῶν τρησῶν, ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ (Mediol.
ἐν μὲν — ἐν δὲ) ἐξ ἀρισερῶν εἰς τὸ δύνασθαι καὶ ἀνοῖ-
ξαι καὶ κλειῶσαι. νῦν μὲν τὸ κλειθρον παρέτεινε καὶ πα-
ρήγαγε τῷ ἱμάντι. E. Q. Vulg.

Ἄλλοις. Ὡς ἐνημῖνε τινὸς ἱμάντος τῷ κλειθρῷ πρὸς
τὸ παρολισθεῖν αὐτὸν ἀπὸ τῆ ἔξωθεν ἐπικλείοντος. E.

Ἐτάνυσεν] Ἦγεν ἐκρέμασεν τὴν κλήϊδα (sic) τῷ
χώρῳ. Pal.

443. Οἶός ἀώτῳ] Τῷ ἄνθει καὶ τῷ καλλίσῳ τῆ προ-
βάτου. λέγει δὲ τῶν ἐξ ἀπαλῶν ἐρίων γεγονότων περιβο-
λαίων. Vulg. Ἦγουν τοῖς πέπλοις τοῖς ἀπὸ τῶν ἀπαν-
θισμάτων τῶν μαλλίων 4) τῶν προβάτων κατεσκευασμέ-
νοις. Pal.

1) Telemachi scilicet.

2) Quæ punctis notavi legere non potui: sed videtur esse
ἐσίν, ut vox τῆς sit delenda.

3) Vid. schol. e, 66.

4) Μαλλίων, sic duplici λλ scribenda videtur hæc vox ubicun-
que vellus et floccos significat, ut infra ad δ, 135. ubi vel ex ac-
centu patet pro μαλλίων scribendum esse μαλλίων. Contra μάλιον
uno λ et proparoxytone non nisi de capillis in usu fuisse videtur:
cf. Schneid. et Ducangium.

B.

Ἐπιθέσεις. Συναγαγὼν ἐκκλησίαν Τηλέμαχος παραγγέλλει τοῖς μνηστῆρσιν ἐξίεναι τῆς οἰκίας Ὀδυσσέως. καὶ λαβὼν παρὰ μὲν Εὐρυκλείας τὰ πρὸς τὴν ἀποδημίαν ἐπιτήδεια, παρὰ δὲ Ἀθηναῖς ἑταίρους τε καὶ ναῦν, εἰς πλοῦν ἀνάγεται ἡλῆς δύναντος. Vulg. E. Q. Pal.

Ἄμα ἔω Τηλέμαχος συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τοὺς Ἰθακῆσιους κελεύει τῆς οἰκίας μνηστῆρας ἀπακλιάττεσθαι. καὶ ναῦν αἰτήσας παρ' αὐτῶν ὅπως εἰς Πύλον καὶ Σπάρτην πορευθῆ ἀποτυγχάνει. παρὰ δὲ Νοήμονος λαβὼν καὶ ἐφόδια παρὰ Εὐρυκλείας τῆς τροφοῦ λάθρα τῆς μητρὸς ἐκπλεῖ. MS. Barnes.

1. Τὸ ἦμος τροχαῖκόν ἐσι καὶ διὰ τοῦτο ψιλοῦται. Ἀπὸ μέρους καλῆ ἠριγένεια, ἢ ἢ τῷ ἦρι γεννωμένη τουτέσι τῷ ὄρθρῳ, ἢ ἢ τὸ ἦρ γεννώσα τουτέσι τὴν πρωΐαν. E. Ἡριγένεια] Ἡρ γεννώσα, τουτέσι τὴν πρωΐαν, ἢ ἐν τῷ ἦρι γεννωμένη, ὅπερ ἐσιν ὄρθρος. Q. Vulg. Ῥοδοδάκτυλος δὲ ἀπὸ τῆς πρωΐνης ἀνατολῆς καὶ τοῦ χρώματος τοῦ περὶ τὸ διάστημα τὸ πρωΐνόν τὴν ἡμέραν δι' ἐπιθέτου κεκόσμηκεν. Vulg.

Ῥοδοδάκτυλος ἠώς] Ἡὼς διάφορα σημαίνει· τὴν τε σωματοειδῆ θεὸν διὰ τοῦ φάναι τὸν ποιητὴν, ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαθοῦ Τιθωνοῖο (II. λ, 1.)· καὶ τὸν ὄρθρον φερωνύμως κληθέντα ἀπὸ τοῦ ὄρθουσθαι ἡμᾶς ἀπὸ τῆς κοίτης καὶ περὶ τὰ οἰκεῖα τρέπεσθαι ἔργα, ὡς ὅταν φησὶν, ἠὼς μὴν ἢ (sic Mediol.) κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἴαν (II. θ, 1.)· καὶ τὸ ἀπὸ πρωΐας μέχρις ὥρας ἔκτης διάστημα, ὡς τὸ, ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο (Pal. -αι) ἱερὸν ἡμαρ (II. θ, 66.)· καὶ τὴν ὅλην ἡμέραν καθ' ὃ σημαίνόμενον ἡμέρα νοεῖται ὃ ἀπὸ ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου δρόμος μέχρι δύσεως (Vulg. ins. ὁπότε τὴν ὑπὲρ ἡμᾶς ποιεῖται φορὰν ὃ θεὸς οὔτος, τὸ παρ' ἡμᾶς διεξιὼν ἡμισφαίριον) ὡς τὸ, οἶ ρ' ἐξ Ἀσκανίης ξεριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ (Pal. ἀμοιβῆ) ἠοῖ τῇ προτίρη (Pal. ins. τότε δὲ ὃ Ζεὺς ἦρχε μάχεσθαι. — II. ν, 793.)· καὶ, ἡματι τῷ προτέρῳ ὄτ' ἐμαλνετο φαίδιμος Ἔκτωρ. (II. φ, 5.)· καὶ τὸ συναμφοτέρον ἡμέραν τε καὶ νύκτα καθ' ὃ σημαίνόμενον καὶ τοῖς (Vulg. et Pal. καὶ παρὰ τοῖς) μαθηματικοῖς νοεῖται, ὡς τὸ, ἠὼς δὲ νοί ἐσιν ἦδε δυωδεκάτη ὄτ' ἐς Πίον εἰλήλουθα (II. φ, 80.)· καὶ τὴν ἡλίου πάροδον, καὶ τὸν τόπον ὅθεν ἀνατέλλει ὃ ἥλιος κατὰ Ἀρίσταρχον.

ὦ φίλοι οὐ γάρ ποι ἴδμεν ὄπη ζόφος ¹⁾, οὐδ' ὄπη ἥλιος φασσίμβροτος εἶς' ὑπὸ γαῖαν, οὐδ' ὄπη ἀννεῖται (Od. κ, 190.). νῦν γάρ, καθά φησιν ὁ Κρότης ²⁾, τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μέμνηται μερῶν, ἄρκτου, μεσημβρίας, ἀνατολῆς καὶ δύσεως, ἅπερ ἀλλήλοισ ἐξ ἀντιθέτου ἀντίκειται, ἡ μὲν ἄρκτος τῇ μεσημβρίᾳ ἡ δὲ ἀνατολὴ τῇ δύσει. E. Q. Pal. Vulg.

Ἐπιπομεν δὲ καὶ τί τὸ διάφορον τῆς ῥοδοδάκτυλου πρὸς τὴν κροκόπεπλον. διὰ μὲν τοῦ κρόκου τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς ὀλίγον δὲ τῆς ἡμέρας δηλοῖ, ἐν οἷς καὶ μετὰ τὸν ἑωσφόρον αὐτὴν ἀνατέλλειν φησίν, ὅτε μετὰ κροκόπεπλον (Il. ψ, 227.). διὰ δὲ τοῦ ῥόδου τὸ πολὺ μὲν τῆς ἡμέρας ὀλίγον δὲ τῆς νυκτὸς δηλοῖ, ἐν οἷς τῷ ὄρθρῳ αὐτὴν ἐπάγει, ἡμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς· καὶ τὸ, ἡμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φῶς ἐρέων ἐπὶ γαῖαν ὄντε μετὰ κροκόπεπλος ὑπερὸ ἄλλα κίδνατο ἠώς (Il. ψ, 226.). γεννήσας δὲ ἐκ τῆς κροκόπεπλου τὸν ὄρθρον ἐπάγει τὴν ῥοδοδάκτυλον. Ἐν δὲ τῷ, ἠώς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, τὸ ἐκίδνατο παρατάσιν ἔχει, οὐ συντέλειαν. ἐπεὶ γὰρ σφαιροειδοῦς ὄντος τοῦ κόσμου καὶ τῆς γῆς οὐχ ἅμα πᾶσι κατὰ τὸ αὐτὸ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει οὐδὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἡμῶν ἐνίσταται, εἰκότως τὸ ἐκίδνατο ἔφη, τὴν ἐν παρατάσει ἄλλοτε πρὸς ἄλλους ἐπιβολὴν παριστᾶς τῆς πορείας. Καὶ ὅτι σὺν τῷ ἀποτελέσματι καὶ τὸν κύριον τοῦ ἀποτελουμένου εἶναι βούλεται. εἰ μὲν (scr. ἡ μὲν) γὰρ θεὸς κροκόπεπλος, ὡς ἂν οὐσα ἔννοος τὴν καὶ ἔμψυχος καὶ ἐν σώματι· τὸ δὲ ἀπ' αὐτῆς φῶς σκεδάννυτο περὶ τὴν γῆν. ὁ δὲ λαβὼν τὴν σωματοειδῆ θεὸν ἐν τῷ κροκόπεπλος συνήνησεν αὐτὴν τῷ σκεδαννυμένῳ ἀπ' αὐτῆς φωτὶ, εἰπὼν αὐτὴν ἄλλ' οὐχὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς φῶς σκεδάννυσθαι. ἔνθα δῆπου ἡ σωματοειδῆς ἐπεπόρευτο, ἀλλὰ τὸ ἀπ' αὐτῆς

¹⁾ Sic E. Q. Pal., nisi quod Pal. habet οὐ γάρ πη. Schol. vulg. integriore sermone οὐ γάρ πη ἴδμεν ζόφος, οὐδ' ὄπη ἠώς: quae omnia fortasse non negligenda sunt, ob digamma laesum in vulgata apud Homerum, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὄπη ζόφος, οὐδ' ὄπη ἠώς. Quamvis enim facillimum sit τὴν omittere, ex illis tamen indicis fortasse colligas lectum etiam olim fuisse

Ἦ φίλοι, οὐ γάρ πω ἴδμεν ζόφος οὐδ' ὄπη ἠώς·

eo sensu formulae οὐπῶ. qui est μ, 208. Ἦ φίλοι, οὐ γάρ πῶ τι κακῶν ἀδαήμονές εἰμεν, et alibi.

²⁾ Sic e schol. vulg. Nam in Ambross. et Pal. est ὁ Σωκράτης.

τῆς φῶς ἡμερινόν. ἀλλ' οἶδεν, ὅπου τὸ ἀποτελεσμα, ἐκεῖ καὶ τὸ ἀποτελοῦν. E. Q.

2. Ὠρονυ' ἄρ'] Τὸ διὰ τῆς προτροπῆς τῆς θεοῦ πρόθυμον τῷ νέου διὰ τῷ ὄροντο ἐσήμανε. Q.

3. Εἶματα ἐσάμενος] Αἰτῆν τῆς προσόδου τὴν ἀφήγησιν ὡς καὶ τῷ κοίτε πεποιῆται, οἰκείως τῇ ὄσφανεῖα καὶ τῷ πατρὸς πένθει· ἐχ οἷός ἐσιν Ἀγαμέμνων προῖών, μαλακὸν δ' ἔνδυσε χιτῶνα, περὶ δὲ μέγα βάλλετο φάρος (Π. β, 42.). B. Q.

Περὶ δὲ ξίφος] Σημαίνει ὅτι τὸ παλαιὸν ὤμοις τὰ ξίφη περιεβάλλοντο καὶ ὡς ἐν Ἰλιάδι φησὶν ὁ ποιητὴς, τῇ ῥα δύο τελαμῶνε περι στήθεσσι τετάσθην, ἥτοι ὁ μὲν σάκεος ὁ δὲ φασγάνε ἀργυροήλε (Π. ξ, 404.). E.

7. Κηρύσσειν] Οὐδὲν ἀντιπράττεισιν οἱ εἰχοὶ πρὸς τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, οἰκειότεροι δὲ μᾶλλον εἰσιν ἐν Ἰλιάδι (β, 51.). Q.

9. Αὐτὰρ ἐπεὶ ὃ' ἠγερεθεν] Οὐ γὰρ ἔδει προφθάνειν αὐτὸν τὴν σύνοδον ἀλλὰ συνειλεγμένων τῶν πολιτῶν ἀπιέναι. E.

10. Παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος] Ὡς κυνηγὸς πρόεισιν ὁ νέος οὐκ ἀποθεν τῶν τοῦ πατρὸς ἐπιτηδευμάτων, καὶ γὰρ ἐκεῖνος περὶ τὸν Ἄργον ἐσπουδακῶς φαίνεται (Od. ρ, 291. sqq.), καὶ τὸ σύμβολον τοῦ σώματος ἀπὸ κυνηγεσίων ἔσχε ¹⁾. ἐν τῇ χλαυδί αὐτοῦ ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἔλλον ἀσπαίροντα λῶων (Od. τ, 228.). οὕτω γὰρ οἱ εὐγενεῖς τῶν νέων ἐπαιδεύοντο, καὶ ὁ Μέναιδος, ἐλεύθερόν τι τόλμης εἶ, πονεῖν θήραν λέγοντας, ὅπλα βασιάζειν ²⁾. ἢ ἀντὶ τοῦ μὲν σκῆπτρου τὸ δόρυ κατέχει· ὡς οὐ συγχωρούμενος δὲ εἶναι βασιλεὺς ³⁾, κύνας ἔχει ἐπομένους, δηλονότι διὰ τὴν ἐπιβουλήν τῶν μνηστῆρων, οὐδὲ ἀκολούθους ἔχει θεράποντας. E. Q.

11. Ἀμα τῶγε δὴ κύνες] Τοῦτοῦ τινες πρὸς τὸν ἄγροικον παλαιὸν βίβν. ἢ ὡς φιλακόλουθον τὸ ζῶον ἔπεται οὐ κατὰ προαίρεσιν αὐτοῦ. E. Q.

1) Scribe, praesunte Eustathio, κυνηγεσίτου οὐλήν (Od. τ, 393.) ἔσχε, καὶ ἐν τῇ κ. τ. ε.

2) Scr. vid. — ἐλεύθερόν τι τόλμῃσι πονεῖν, Θηρῶν λέοντας, ὅπλα βασιάζειν —.

3) Schol. vulg. haec tantum excerpit: Ἀντὶ σκῆπτρου τὸ δόρυ κατέχειν ὡς οὐ συγχωρούμενος εἶναι βασιλεὺς. Recte. Hinc in supra positus voculam δὲ post συγχωρ. transfer inde post vocem κύνας, ubi recte respondebit superiori μὲν. Nam illud quoque οὐδὲ ἀκολούθους ἔχει θεράποντας commodiori loco ponere nil attinet.

14. *Ἔξιν δὲ γέροντες*] Τοῦτο εἰς ἕλεγχον τῶν μνηστῆρων. ἦτοι ὃν ἐτίμων οἱ γέροντες διὰ τὸ γένος, τοῦτον ὑβρίζον αὐτοὶ καὶ ἀπηξίλουν βασιλεῖα εἶναι αὐτόν (scr. αὐτῶν). E. Q.

15. *Τοῖσι δ' ἔπειθ'*] Εὐκρίτως δημηγορεῖ. δέδιδε γὰρ αἰψῶ τῶν παίδων, τοῦ μὲν τῆ ἀπουσίας, τοῦ δὲ τῆ ἀξίας. Ἄμα δὲ τῷ γέροντι τοῦ δημηγορεῖν ὁ Τηλεμαχος ἤρξατο. καὶ οὐκ ἐπαίρεται τῆ τιμῇ τῶν γερόντων ὁ νέος, ἀλλὰ μίμναι τὸ ἐθνικὸν τοῦ πατρός. τοιοῦτος γὰρ καὶ ὁ Ὀδυσσεύς ἐν τῷ λέγειν, οὐ ταχέως ἀρχομενος. ἀλλὰ, εἴσκεν ὑπαὶ δὲ ἴδσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας (Il. γ, 217.) E. Q.

16. *Καὶ μυρία ἤδη*] Ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ γήρωσ κυφοὶ γίνονται καὶ οἱ τυχόντες, καὶ οὐ διὰ τὸ γῆρας δεῖ θρασύνεσθαι, πρόκειται (scr. πρόσκειται), καὶ μυρία ἤδη. E.

18. *Εὐπωλον*] Καλοῖς ἵπποις χρωσμένην. ἢ ἐν ἧ καλῶς ἀναστρέφεται τις. Q. Pal. Cf. Barnes.

20. *Πύματον*] Ἦτοι προφαγῶν ἄλλους ἐν πρώτοις ὕστατον ἔφαγεν αὐτόν. B.

Ἐπιφρονέων] Ὅτι τάχα ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεύσ καὶ ἐκίετι ἀνθρώπων ἔφαγεν. ἢ τὸν ἐν τάξει ἔσχατον. ἢ ἐπιφρονῶν (vid. mox) τοῦτον εἶρηκεν. Q. Ἦτοι τὸν ἐν τάξει ἔσχατον. ἢ ἐπιφρονέον ¹⁾ τοῦτο εἶρηκε, ὄντως πύματον καὶ ἔσχατον, διὰ τὸ τιμωρηθῆναι αὐτόν ὑπὸ Ὀδυσσεύσ. ἢ πύματον τῶν ἔξ. ἢ δόρπον πύματον. οὐκέτι γὰρ ὁ Κύκλωσ ἔφαγε, συναποβαλὼν τῷ φωτὶ καὶ τὸ ζῆν, ὡς καὶ λέγεται. Vulg. Barnes.

Δόρπον] Τὸν καθ' ἡμᾶς δεῖπνον. Τρισακτῆσ δὲ τροφαῖσ ἐχρῶντο. καὶ τὴν μὲν πρώτην ἐκάλουσ ἀριζον, ἣν ἐλάμβανον πρώτας σχεδὸν ἔτι σκοτίας οὔσης. καὶ ὠνομάσθη ἀριζον ἢ παρὰ τὸ τοὺσ λαμβάνοντας εἰσ ἀριζείαν ἔρχεσθαι (Vulg. εἰσ τὴν ἀριζείαν προέρχεσθαι), ἢ ἀπὸ τοῦ προσφέρεσθαι ταύτην πρώτην τροφήν, (Vulg. inserit παρὰ τὸ ἄειρε ὠνομασμένησ τῆσ λέξεωσ. μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μήτερ, Il. ζ, 264.) τὴν δὲ δευτέραν δεῖπνον, τὸ καθ' ἡμᾶς λεγόμενον ἀριζον, μεθ' ὃ δεῖ (Vulg. ἔδει) ποιεῖν (Vulg. ins. ὅπερ ἐστὶν ἐνεργεῖν. λαμβάνοντες γὰρ ταύτην τὴν τροφήν πάλιν περὶ τὰ πολεμικά ἔργα ἐπόνουσ). τὴν δὲ τρίτην δόρπον, τὸ καθ' ἡμᾶσ λεγόμενον δεῖπνον, ἀπὸ τοῦ τὸ δόρυ παύειν, ἢ τὸ δεόμε-

¹⁾ In mss. ἐπιφρονέων, ἐπὶ φρονέων; unde Barnesius fecit ἐπιφρονέων; rectius ἐπιφρονῶν hic et in scholio Q. Confer. ἀναφρονεῖν et προαναφρονεῖν in schol. α, 154, β, 127. 284. 367.

νον ὕπνου. E. Vulg. Sed Vulg. loco postremorum ἀπὸ τοῦ κ. τ. ε. haec habet: καὶ ἔσι κατὰ τὸ ἔτυμον ἰαύερπον, ὅταν εἰς τὸ ἰαύειν πορευώμεθα ¹⁾, ὅπερ ἐστὶ κοιμᾶσθαι. Αἰσχύλος δὲ καὶ τῆς τάξεως τῶν ὀνομάτων μάρτυς λέγων, ἄρισσα, δεῖπνα, δόρπα αἰρεῖσθαι (fragm. inc. 46. et ad illud not. Butler.)

23. Ἄλλ' οὐδ' ὡς τοῦ λήθετο] Τὸ συμβαῖνον εἰς τοὺς γονεῖς παρεφύλαξεν. οὐ γὰρ οὕτως ἢ τῶν ζώντων παρσία εὐφραίνει ὡς ἢ τοῦ ἀπελθόντος ἀπώλεια λυπεῖ. οὗτος οὖν τρεῖς ἔχων οὐ πάύεται τὸν ἀπολωλότα ὀδυρόμενος. E. Q.

24. Τοῖς ὄγε] Τινές, τοὺς ὄγε. Harl.

28. Νῦν δέ τίς] Τὸ τίς πνευματικὸν καὶ ἐνθάδε τυγχάνον φυλάσσει τὸν ἴδιον τόπον. Q.

30. Ἐκλυεν] Τινές, πολέμιων στρατοῦ. ἄμεινον δὲ, τοῦ ἐπὶ Ἰλιον στρατεύσαντος. οὗτος γὰρ ἅμα μὲν ὡς περὶ δημοσίων πραγμάτων ἐρωτᾷ, ἅμα δὲ καὶ τὰ αὐτῷ διαφέροντα πολυπραγμονεῖ. Q.

31. Ὅγε] Γρ. καὶ, ὅτι. Harl.

33. Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι] Ἔως τοῦ εἶναι ἢ εἰρημῆ. τὸ δὲ ὀνήμενος ἠθικῶς ἀναπεφώνηται, ἄξιος ὀνήσεως. Q. Τοῦ ὀνήμενος λείπει τὸ εἶη, ἀντὶ τοῦ, εἶη ὀνηθησόμενος. ἢ δὲ εἰρημῆ εἰς τὸ εἶναι. τὸ δὲ ὀνήμενος ἠθικῶς ἀναπεφώνηται. B. Ἀντὶ τοῦ ὠφελῶν αὐτὸς ἑαυτὸν εἶη καὶ ὀνησιν αὐτοῦ λάβοι. E.

35. Φήμη] Τῇ κληδόνι, τῇ μαντείᾳ. λέγει δὲ τὸν λόγον τοῦ Αἰγυπτίου, ὃν ὡς μαντεῖαν ἐπεδέξάμενος ὁ Τηλέμαχος ἐχάρη οἰωνιζόμενος ἐκ τούτου ὅτι τὰ κατὰ σκοπῶν (scr. σκοπὸν) αὐτῷ πάντα εἰς τέλος ἀχθήσεται. E.

39. Καθαπτόμενος] Πρὸς ἐκείνον τὸν λόγον ἀποτείνόμενος. τὸ γὰρ καθαπτομαι ἐπὶ δύο λαμβάνεται, ἐπὶ καλοῦ τε καὶ κακοῦ. ἐπὶ καλοῦ μὲν ἀντὶ τοῦ, πρὸς σὲ ποιῶμαι τὸν λόγον· ἐπὶ κακοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ ὑβριστικῶς διατίθεμαι, ὅπερ καὶ γενικῆ συντάσσεται. B.

40. Τάχα εἶσαι] Γρ. τάχα μαθήση. Harl. Est glossa. Vid. not. ad 334.

41. Ἠγεῖρα] Ζηνόδοτος, ἠγειρε. ἐλέγχεται δὲ διὰ τοῦ, μάλιχα δ' ἐμέ· ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, αὐτόν. Harl.

42. Γελοῖος (γελοῖως em. Pors.) γράφει Ζηνόδοτος,

¹⁾ Hoc ineptissimum utique etymon plane non assequaris nisi rationem habeas cognationis quae est inter graecum δ et litteram i vel j (dj).

ἦϊονα (nempe pro ἀγγελίην. Fors.), ἀπὸ τοῦ αἴειν ὃ ἐστὶν ἀκούειν. Harl.

45. Ὁ μοι κακ' ἔμπεσ' οἴκῳ (sic ed. ant.)] Μετὰ τοῦτο ὑποσικτέον. Vulg.

Ἄριστοφάνης, ὃ μοι κακὰ ἔμπεσε. τὸ δὲ, ὃ μοι, ἀντὶ τοῦ, ὅτι μοι. Harl. Q. 1)

46. Δοιὰ] Ὁ μὲν Ἄριστοφάνης κακῶς πληθυντικῶς γράφει 2). ὃ δὲ Ἄρισταρχος τὸ δοιὰ ἀντὶ τοῦ διχῶς ἀνύει (scr. ἀκούει). E.

Ἄρισταρχος τὸ δοιὰ ἀντὶ τοῦ διχῶς. συναπτέον αὐτὸ τοῖς ἀνω καὶ σικτέον. Harl.

47. Πατὴρ δ' ὡς ἠπιος ἦεν] Οἱ ἀρχαῖοι τὴν βασιλείαν ἐτίθειον εἰς τρία ἐπίθετα. τὸν μὲν πρῶον βασιλέα ἀνόμαζον πατέρα, τὸν ἀπηνῆ καὶ θυμώδη, δεσπότην, τὸν φειδωλὸν καὶ φιλόχρυσον, κάπηλον. B.

48. Νῦν δ' αὖ] Οὐχ ὡς πρὸ ἐκείνων τοῦ πατρὸς τὴν οὐσίαν, ἀλλὰ τὴν κατηγορίαν αὐξῶν τῶν νέων. ἄλλως τε τοῦτο μὲν ἀμφίβολον, ἐκεῖνο δὲ πρόδηλον. Q.

50. Ἐπέχραον] Ἄριστοφάνης, ἐπέχρων. Harl.

51. Τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες] Τουτέστι τῶν ἐνθάδε ἄριστοι (scr. ἄριστων) υἱοί. καὶ μὴν δάδεκα μόνον ἦσαν ἀπὸ τῆς Ἰθάκης. ἀλλ' ἐκείνων ἔδει μάλιστα κατηγορεῖν, οὐς ἔδει συλλαμβάνεσθαι τῷ πολίτῃ βιαζομένῳ. B.

Ἐκατὸν δέκε καὶ ὀκτὼ σχεδὸν ὄντων τῶν ἀπάντων μνηστῆρων, ἀπὸ τούτων δὲ ἐκ τῆς Ἰθάκης, δύο καὶ δέκα πάντες ἄριστοι (π, 251.), ῥηθέντες, ζητεῖ Ἡρακλείδης, πῶς ὁ Τηλέμαχος σμικρύνει ἐν τῇ δημηγορίᾳ συστέλλων τὸ πλῆθος εἰς μόνους τοὺς Ἰθακησίους. τί γὰρ ἔφη, μητέρι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούση, τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι. τὸ γὰρ πολὺ φορτίον τῆς μνηστῆρας περιήρηκε συσείλας τὸ πλῆθος εἰς τοὺς ἐνθάδε, τοὺς ὄντας ἐλάχιζον μετὰ τοῦ παντὸς πλήθους. Φαίη δ' ἂν τις ἐν Ἰθάκῃ δημηγοροῦντα τὸν Τηλέμαχον τῶν ἐξ Ἰθάκης εἰκότως κατηγορεῖν. ῥηθέντων δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀπολογία μᾶλλον ἦν τοῖς πατράσι τῶν Ἰθακησίων, ὅτι οὐχ οἱ ἡμέτεροι μόνον ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, καὶ δεῖ πρότερον ἐκείνους κωλύειν πλείους ὄντας. τοῖς γὰρ πολλοῖς ἀκολοθήσειν καὶ

1) Dedi schol. Harl. quoniam fieri non potest quin aut Magnus, aut scriba codicis Ambros. B. errarit, dum in eodem iisdem verbis concepto scholio scripturam Aristophaneam exhibet ita, κακὸν ἔκπεσε. Certe verbi ἐκπίπτειν locus hic esse vix potest, et pluralem requirit id quod de Aristophane refertur in scholio seq.

2) Nimirum scribebat κακὰ — δοιὰ.

τοὺς ἐλάττους. εἰ γὰρ ἀπλῶς ἔφη, μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούση, κοινῶς ἂν κατηγορήσεν ἀλλοδαπῶν καὶ ξένων ἐν ἀλλοτρίοις ἀκροαταῖς. ἡ δὲ ἐπαγωγὴ ἢ τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι, ἴδιον τὸ ἀδίκημα ἐποίησεν, ὡς καὶ τῶν ἄλλων τούτοις ἀκολοθησάντων, ὅτι τῶν ἀρίστων ἐν Ἰθάκῃ ἦσαν παῖδες οἱ Ἰθακήσιοι μνηστῆρες, ὡς ἂν οὖν ἡγεμόσι οἱ ἄλλοι εἶποντο. ἐν πᾶσι γὰρ τὸ ἡγεμονοῦν ὀλιγώτερον τῶν ἀρχομένων· καὶ τῷ ἡγεμονοῦντι καὶ τὸ ὀλίγιον ἢ πείθεται τὸ ἄλλο πλῆθος εἰς τε τὰς ἐπιθέσεις καὶ τὰς ἀποχὰς τῶν πραττομένων. Q. 1).

52. Οἱ πατὴρς μὲν] Διαβάλλει τὴν μνηστῆραν ὡς πρόφρασιν οὔσαν τῆς ἀρπαγῆς τῶν χρημάτων. ἔξοδον γὰρ κατὰ νόμους μνηστῆρῶν παρὰ νόμοις ἡμῶν ἐνοχλοῦσιν. Δίηλον ἐκ τούτων, ὅτι Ἰκάριος Ἰθακήσιος ἦν. ἔφη γοῦν, εἰς οἶκον. εἰ γὰρ ἦν ξένος, ἔφη ἂν πρὸς τὸ ἄστυ ἢ πρὸς τὴν γαίαν. εἰ δὲ ἦν Σπάρτιατης, πῶς εἰς Σπάρτην ἐλθὼν Τηλέμαχος οὐ συνέτυχεν αὐτῷ; πῶς τε ὁ φιλοδέσποτος Εὐμαῖος κατηγορεῖτο (scr. κατηγορεῖ) τῇ δεσποίνῃ λέγων, ὡς ἄφρατ' Ἑλένης ἀπὸ φύλον ὄλεσθαι πρόχην (ξ, 68.); Ἰκάριος γὰρ καὶ Τυνδάρεως ἀδελφοί, καὶ περιείχετο τῇ κατάρῃ ἢ Πηγελόπῃ, εἴπερ ἐκεῖνη (ἐκεῖνε om. Mai.) τοῦ Ἰκαρίου ἦν θυγάτηρ. πῶς τε Ἀθηναῖ ἐν Σπάρτῃ ὄντι τῷ Τηλεμάχῳ φησὶ, ἡδὴ γὰρ ῥα πατὴρ τε κασίγηται τε κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαι (ο, 16.); ὡς γὰρ ἐν Ἰθάκῃ οἰκούντων ποιεῖται τὸν λόγον. Q.

53. Ὡς κ' αὐτός] Γρ. ὅς. Pal. Ὡς] Γρ. ὡς. Harl. Ἐδνώσαιτο] Ἐδνα ἐπιδώσει· καὶ κυρίως μὲν ἔδνα ἐστὶ τὰ διδόμενα ἀπὸ (Pal. ὑπὸ) τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμυμένη· νῦν δὲ καταχρηστικῶς κεῖται ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ χρημάτων ἐπιδοῦν. Q. Vulg. Pal.

58. Τὰ δὲ] Τὰ ἐπὶ συντριβῇ ἡμετέρα θελήματα τούτων. B.

Κατάνεται] Τελειοῦται· ἀπὸ τοῦ ἀνώ, ἄνω, ῥῆμα. B.

59. Οἷος Ὀδυσσεύς] Οὐκ ἐσμὲν τοιοῦτοι οἷος ἦν ὁ Ὀδυσσεύς. ἐὰν ἐπιχειρήσωμεν, ὀλοθρευθήμεν ἂν. Q.

60. Ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι] Ἐλεγχθήμεν ἄσθενεῖς ὄντες καὶ ἄποροι δυνάμεως. καὶ ἐπιχειρήσαντες ἀνελεῖν αὐτούς, τάχα ἀνααιρεθήσόμεθα. Q.

1) Ex hoc ut videtur scholio, in quo bis legitur vulgata textus μητέρι μοι, Porsonus excerpit μητρί τ' ἐμῇ et bis ἐπέχραον; quorum illud refert esse etiam in Schol. Ced. Townl. ad II. i, 225. Effeceris autem inde μητρί γ' ἐμῇ.

63. Οὐ γὰρ ἔτ' ἀνοχετα] Αἰτιᾶται ὁ Ἡρακλείδης καὶ τὸ τῆς Τηλεμάχευ δημηγορίας ἀνοικονόμητον. δέον γὰρ, ἔφη, ἀξιοῦν καὶ ἰκετεύειν συνάρασθαι αὐτῷ πρὸς τὴν τῶν μησηήρων τοῦ οἴκου ἀπαλλαγὴν, ὃ δὲ ἐπιπλήσσει λέγων, οὐ γὰρ ἔτ' ἀνοχετα ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε· καὶ τὸ ὅτι, εἰ μὴ πάρεςιν ὁ πατήρ ταῦτα πάσχειν ἐπανατεινόμενος, οὐ γὰρ ἔστιν ἀνὴρ οἶος Ὀδυσσεὺς ἔσκειν ἀρῆν ἀπὸ τοῦ οἴκου ἀμύναί· ἡμεῖς δ' οὐ νύ τοι τοῖσι ἀμύναίμεν (58 — 60). καὶ ἔτι πικροτέρως πρὸς τοὺς Ἰθακησίους ὄντος τοῦ λόγου, καὶ τὴν πάλιν (καὶ πάλιν em. Mai.), ἄλλες τ' αἰδέσθητε, ἔφη, περικτίονας ἀνθρώπους θεῶν δ' ὑποδέσαστε μῆνιν. Ἄγνοεῖ δὲ ὁ κατήγορος τὴν δύναμιν τῆς δημηγορίας. συμπλέκεται γὰρ βασιλικὸν φρόνημα δέησι καὶ ἰκεσίᾳ. καὶ ἔστι οὐχ ἀπλῶς ὁ λόγος ἀτυχοῦντος, ἵνα δέησις ἢ μόνη, ἀλλὰ βασιλέως ἀδικουντός (scr. ἀτυχοῦντός) τε ἅμα καὶ ἀδικουμένου ὑφ' ὧν ἦκιστα ἔχορῃν· ὃ δὲ λόγος πρὸς τοὺς ἀδικουντας. διὸ ἢ μὲν παρῶσθια τῆς ἐπιπλήξεως βασιλικῆς, ἢ δὲ δέησις· παραμεμίνυται (sic) γὰρ καὶ δέησις· οἰκεία τῷ δυστυχοῦντι, λίσσομαι ἢ μὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἢ δὲ Θέμιδος. Q.

65. Ἄλλους τ' αἰδέσθητε] Ἐλέγχει τὸ πλῆθος, ὅτι ἔχορῃν καὶ αὐτὸ τῶν παρ' αὐτοῦ λόγων πάσχοντος διακωλύσαι τὰ τολμώμενα. πάντη δὲ προβάλλεται τὸν ἔλεον (ins. καὶ) τὴν πρὸς τοὺς ἔξω αἰδῶ. Q.

Περικτίονας] Γείτονας· ἀπὸ τοῦ περίξ, τὸ πλησίον, ἦτοι τοὺς περὶ ἐκείνους ὄντας, πλησιασάς, περίξ κατοικούντας. B. E.

67. Ἀγασσάμενοι] Ἀπὸ τοῦ ἄγω γίνεται ἄγαμαι, ὃ σημαίνει δύο, τὸ θαυμάζω καὶ τὸ μέμφομαι. ὡσαύτως καὶ τὸ θαυμάζω δύο σημαίνει, τὸ κατηγορῶ καὶ τὸ ἐπαινῶ. B.

Τινὲς τὸ ἀγασσάμενοι ἀντὶ τοῦ μεμφάμενοι ἐκλαμβάνουσιν. οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ σημαίνει τὸ ἐκπλαγέντες ὡς ἐπὶ τινὶ μεγάλῳ παρανομήματι δῆλον (scr. δηλονότι). E.

68. Λίσσομαι] Ἐκ τοῦ καιροῦ. τὴν γὰρ προσεσηκῦσαν τῶν ἐκκλησιῶν θεῶν ἐπικαλεῖται. τινὲς δὲ ἀήθησαν Θέμιδος ἄγαλμα ἐκφέρεισθαι εἰς τὰς ἐκκλησίας. Παρατηρητέον δὲ ὅτι καὶ Εὐκλεία ¹⁾ παρὰ Διὸς ἔχει τοῦτο γέρας Θέμις. Q.

1) Sic Majus. Tu noli reconditis quicquam inde sperare: est enim haec vox mera corruptela ex his, ἐν Ἰλιάδι. Nam respicitur II. v, 4. Ζεὺς δὲ Θέμις κέλευσε θεοῦς ἀγορῆνδε καλέσσαι.

Θέμιδος] Αἰολικῶς, τῆς Θέμιδος. Vulg.

70. Σχέσθε φίλοι] Πῶς τοὺς μνηστῆρας φίλους κάλει; ἢ ὁ λόγος πρὸς τοὺς Ἰθακησίους, οἷον ἀντίσχεσθέ μου. διὸ καὶ Ἀρισφάνης γράφει, μή μ' οἷον ἐάσατε, ὅ ἐσι καὶ ὑμεῖς ὑποσυμπαθήσατε. Ἀρίσταρχος δὲ τὴν μὲν γραφὴν οὐκ ἀμείβει ¹⁾ τὸ δὲ οἷον ἀκούει πρὸς τὸ πένθος τοῦ πατρὸς· ἐπιτρέπατέ μοι μόνον ἐν τῷ πένθει εἶναι, καὶ μὴ ἄλλα ἐπισωρεύετε κακὰ. ἢ καὶ ἀφ' (scr. ἐφ') εἰαντοῦ φησι, ἐμὲ μόνον ἐάσατε σχολάζειν τῷ πένθει καὶ μὴ ἐπιφέρεσθε. πάνδεινον γὰρ τὸ μὴ πενθεῖν ἐξουσίαν ἔχειν. Q. Βοηθήσατε. τὸ γὰρ φίλοι ἀνάρμοσον κατὰ τῶν μνηστῆρων, ἵνα ἢ ἀπόσχεσθε. Vulg.

Πρὸς τοὺς Ἰθακησίους ὅλους· εἰάν ὁ πατήρ μου δυσμενέων καὶ ἐχθραίνόμενος ὑμῖν ἦν, ἐάσατέ με πάσχειν. τὸ δὲ μὴ παρελκόν. B.

72. Δυσμενέων κακ' ἔρεξεν] Τὸ ἔρεξεν, καὶ τὸ δυσμενέων μετοχή. Πεφασμένον (f. πεπλασμένον) δὲ τῷ λόγῳ χρῆται οὐκ ἀντικρὺ εὐεργέτην καλῶν τὸν πατέρα. Q.

74. Τούτους ὀτρύνοντες] Οὐχ ὅτι ὠτρυνον αὐτοὺς εἰς τὸ φανερόν ἐκείνοι, τοῦτο ἐγκαλεῖ Τηλέμαχος, ἀλλ' ὅτι παῖδας ὄντας αὐτῶν τοὺς μνηστῆρας οὐκ ἐπέιχον. οὐς γὰρ τις κωλύειν δυνάμεσας, διὰ τὸ εἶναι κύριος αὐτῶν, ἐὰ πλημμελεῖν, οὗτος ἂν εἴη ἀντικρὺς ὁ τὴν τῆς ἀδικίας ἐξουσίαν αὐτοῖς δεδωκώς. E.

75. Ὑμέας] Ἀντικειμένου λύσις. τῷ γὰρ, τούτους ὀτρύνοντες, ῥάδιον ἀπαντῆσαι ὅτι οὐκ ὀτρύνομεν οὐδὲ κοινωνοῦμεν τῆς εὐχάσις. πολλῷ οὖν φησι αἰοστώτερον ὑμᾶς ἐσθίειν ἢ περ τοῖς μνηστῆρσιν ἐπιτρέπειν. Q. Οἱ γὰρ μὴ ἐνιστάμενοι τῇ βίᾳ τῶν μεираκίων, σχεδὸν ἐπιτρέπεσι καὶ ἐπὶ τὰ ἀμαρτήματα προκαλεῖνται. Q. Pal.

Πρόβασιν] Τὴν κτήσιν τῶν τετραπόδων, ἀφ' ἧς προβαίνει ἡ βσία. τὰ κτήματα καὶ τὴν πρόσδοτον. E.

77. Ποτιπνυσοίμεθα] Προστερνιζοίμεθα, παραβάλοιμεν· ἢ ἀχώρισοι γινοίμεθα φιλοφρονέμενοι καὶ προσπλεκοίμενοι. B. Προσλαλοίμεθα, φιλοφρονῶς ἀπαιτοῦμεν, παρακαλοῦμεν, προσομιλοῦμεν. E.

Προτιπνυσοίμεθα, μετὰ τοῦ ρ. Harl. Δηλοῖ δὲ τὸ στερνιζοίμεθα ἢ ἀχώρισοι γινοίμεθα. Καὶ ἔδει μὲν ἡμᾶς ὑποστίζειν εἰς αὐτὸ, τὸ δὲ μῦθος τοῖς ἐξῆς ἀποδι-

¹⁾ Verba Ἀρισφ. — ἐάσατε et Ἀρίσταρ. — ἀμείβει excerptis e Cod. Harl. Porsonus.

δόναι. ἀλλ' οὐδέποτε ὁ εἰκοσὸς χρόνος τοῦ ἠρωϊκοῦ στιγμῆν ἐπιδέχεται ¹⁾. Harl. Q.

79. Ἀπρήκτους] Πρὸς ὅς οὐδὲν ἐστὶ πράξασθαι. B. E. Q.

Νῦν δὲ ἔωτες εἴτερος αἰθέριον ταῦτα ἐμβάλλετε μοι ὀδύνας. οὐ γὰρ δυνήσομαι καταπρᾶξαι ἐπὶ τῇ ταῦτα ἀναλαβεῖν. E.

81. Ἀναπρήσας] Ἀντὶ τοῦ ἀνομβρήσας καὶ δακρύων πλήθος προῖεῖς. Ζηνοδοτος δὲ γραφας (γραφῶν Harl.), δάκρυα θεορὰ χείων, ἐκλέλυκε τὴν μεγαλειότητα (hucusque Porson ex Harl.) τοῦ στίχου. δάκρυ ἀναπρήσας. δαιμονίως ἑαυτῷ ἐπιμαρτυρεῖ ὁ ποιητὴς ὅτι πρὸς τὸ οἰκτρότατον προῆκε τὸν λόγον. Q.

85. Τηλέμαχ' ὑψηρόρη] Μεγάλη κατηγορία προδιαβάλλων τὸν λόγον ὡς συκοφαντικὸν καὶ δεινὸν εἰπεῖν ἀποφαινῶν (scr. ἀποφαινέει) τὸν Τηλέμαχον. Q.

Μένος ἄσχετε] Ἀκατάσχετε τῇ δυνάμει· εἰρωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἀδύνατε. B. E. Q. Vulg. Pal.

88. Ἄλλα φίλη μήτηρ] Τὸ μὲν πρῶτον ἔγκλημα, μητέρι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελοῦσα, ἔκων παρήκεν· οὐ γὰρ ἦν τοῦτο λύσαι· ὡς νομίμως δὲ γενομένης μνηστείας, τὴν ἑξαπατῶσαν αὐτὸν (f. αὐτοῦς) αἰτίαν φησὶν εἶναι. λέληθε δὲ αὐτῶν ὁμολογῶν τὴν βίαν· ἐπεὶ γὰρ (del. vid. γὰρ) τῆς ὑπεραθέσεως φανερὰ ἢ τῆς γυναικὸς πρόφασις. Q.

89. Τάχα δ' εἶσι] Κυρίως τὸ τάχα. ἐστὶ γὰρ τοῦ ἀπεργνωκίτος περιγενέσθαι τῆς Πηνελόπης. Τὸ δὲ εἶσι προπερισπασέον· σημαίνει γὰρ τὸ ἐπελεύσεται, πληρωθήσεται. Q.

94. Μέγαν ἴσον ἐνὶ μεγάροισιν] Οὐ ποιητικῶς κόσμου χάριν προσέφθιται τὸ μέγαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ πολυχρόνιον τῆς τοῦ ἔργου κατασκευῆς. Καὶ ὁ ἄφαρ ἀντὶ τοῦ ἑξαίφνης. Q. — Vid. et ad 338.

95. Περιμέτρον] Μέγαν, περισσὸν μέτρον ἔχοντα. φασὶ δὲ, μὴ μνηστεύεσθαι ἴσου ἐξῶτος. Vulg. Barnes. ²⁾

96. Κοῦροι] Διὰ τὸ κοῦροι ὀνειδίξει αὐτοῦς, ὡς οὐδέον ταύτην τὴν ἡλικίαν τὴν μὴ προσήκουσαν μνάσθαι. Ἄλλως. Διονύσιος ὁ Θράξ ἰδίᾳ μὲν τὸ κοῦροι, ἰδίᾳ δὲ τὸ,

¹⁾ Conf. hanc notam cum regula a Bentlejo tradita ad Lucan. l. 231. Porson.

²⁾ Cod. E. distr. buit hoc scholium inter 95. et 97. ubi, pro φησὶ, iidem videtur scribendum φασὶ. Nam gnomen haec verba capiunt sic fortasse conceptam: ἴσου δ' ἐξῶτος μὴ μνηστεύεσθαι ὀμειόν.

ἔμοι μνηστῆρες, διασέλλει. καὶ ἡμῖν δὲ οὕτως δοκεῖ, ἢ ἢ, ὡ ἔμοι μνηστῆρες. Δημήτριος δὲ ὁ Ἰξίων μετὰ τὴν ἀντωνυμίαν ἐσιζεν, ἵνα, φησὶ, τὸ ἀπροεπίς αὐτῶν ὀνειδίζηται. Q.

97. Μίμνεται] Φησὶ δὲ μὴ ἐξεῖναι μνηστεύεσθαι ἰσοῦ ἐσῶτος. E. Vid. ad 95.

98. Μεταμάνια (sic in textu)] Γρ. μεταμάλια ἢ μεταμῶνια. Pal.

Μεταμῶνια] Μάταια. μὴ ὄνεῖν, μὴ ὄνια, μῶνια καὶ μῶλια, ὡς νίτρον λίτρον, πνεύμων πλεύμων. Vulg. 1).

100. Τανηλεγείος θανάτοιο] Τοῦ μακρὰν ἀφροντίσιαν παρέχοντος. ἢ τοῦ μακροκοιμήτε, ἀπὸ τῆς ταναῶν τὸ μακρὸν καὶ τοῦ λέγω τὸ κοιμῶμαι. B. E.

102. Ἄτερ σπειρω] Ὡς ἀξίς ἱματίς σπινθίζοντος. οὐ γὰρ παντελῶς ἐσπινθίσει. Γίνεται δὲ ἀντὶ (scr. ἀπὸ) τοῦ ἐνσπείρεσθαι καὶ ἐγκεῖσθαι τοῖς μέλεσιν ἱματίς, ὡς Ὀμηρος ἀπανταχῆ φησιν. E. Q. Σπείρον, ὕφασμα δυνάμενον σπειροῦν καὶ σπαργανοῦν τὸ αὐτῷ περιτιθέμενον. ἢ ἱμάτιον, ὡς τὸ σπείρα κάκ' ἀμφ' ὄμοισι (Od. δ, 245.) Vulg.

105. Νύκτας] Γρ. νύκτωρ. Harl. Pal. Est glossa: vid. not. ad 334. et ad α, 361.

Ἐπὴν δαΐδας] Εὐτελείας ἠρωϊκῆς δηλωτικῆ ἢ τῶν δάδων παράθεσις. Πηνελόπη, φασίν, ἢ φιλοσοφία. ἰσὸς ἢ ἐπίθεσις τῶν προτάσεων δι' ὧν αἱ συλλογιστικαὶ συμπλοκαὶ ἀνάλυσις ἢ οὕτω καλεμένη παρὰ τοῖς φιλοσόφοις, ἧς οὐκ ἐπαύεσιν οἱ παχέεις καὶ σπάταλοι μνηστῆρες. διὸ καὶ παύεσιν αὐτὴν κύβοις αὔθις ἐπιρρήσαντες ἑαυτούς. θεῖον γὰρ ἔργον τὸ τοιοῦτον. διὸ καὶ ἡ Πηνελόπη λέγει ἐξῆς θεὸν ἐμπνεῦσαι αὐτῇ τὰ κατὰ τὸν ἰσόν (Od. τ, 138.). θεράπαινα δὲ ἢ προστετηκνῦια τῇ φιλοσοφίᾳ συλλογιστικῆ μέθοδος. δαΐδες δὲ αἱ τῆς γνώσεως. Vulg.

106. Τρίστετες] Ὁ μὲν χρόνος βαρέως, τὸ δὲ μετεσχηκὸς τοῦ χρόνου ὀξυτόνως. E. Vulg. Barnes. Cf. Ammon. in v.

107. Ἄλλ' ὅτε τέτατον ἦλθεν ἔτος] Ἡὸς οὖν ἀνωθεν ἔλεγεν, τάχα δ' εἴσι τέτατον, οἷον τελειωθήσεται; ταῦτα δὲ πρὸς τὰ μικρῶ πρόσθεν εἰρημένα περὶ τῆς ἀσσυ-

1) Non sine magno taedio ea quae hinc ad finem hujus secundi libri e scholis vulgatis sumpta sunt transcripsi. Constat enim maximam partem ex Eustathio compilata esse, ubi integrius et melius fere leguntur. Ne tamen ejus rei judicium penes me solum esset, devoravi.

φρονίας. εἶπε γὰρ ἔμπροσθεν, ἤδη γὰρ τρίτον ἐσίν· διὸ καὶ τινες μετεποίησαν, ὡς δίδετες μὲν ἔληθε δόλω· ἀλλ' ὅτε δὲ (scr. δῆ) τρίτον ἤλυθεν ἔτος. οὐδὲν δὲ ἐναντίον ἔχει τὰ ἔπη. τὸ γὰρ τάχα ἐκεῖ ἀντὶ τοῦ ταχέως, τὸ δὲ εἶσιν ἀντὶ τοῦ, διέρχεται καὶ τὸ τέταρτον. E. Q.

Καὶ ἐπήλυθον ὥραι] Ὁραὶ τοῦ τετάρτου ἔτους, ὡς συνίμπροσθεν ἔλεγε, τάχα δ' εἶσι τέταρτον, οἷον τελειωθήσεται. Vulg.

108. Καὶ τότε δέ τις ἔειπε γυναικῶν] Προοικονομία (Schol. vulg. ποιητικὴ οἰκονομία) εἰς τὰ ἐξῆς, ἵνα καὶ τὴν τῶν θεραπειῶν ἀναφρασίαν ἐτοίμως ὑποδεξόμεθα. (Vulg. παραδεξόμεθα). E. Q. Vulg. Δηλεῖται δὲ ἡ δελικὴ ἀπιζία. Vulg.

111. Ὡδε] Τὸ ὦδε ἀντὶ τοῦ οὕτως· τὸ δὲ ὑποκρίνονται ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται. B.

Ἀντὶ τοῦ οὕτως ἀποκρίνονται. ὅρα δὲ ὅπερ ὁ Ἀντίνοος ἑαυτῷ ταῦς ὄλες μνηστῆρας ὑποκρίνεται, ὡς αὐτὸς ὦν ὧ πάντες. καλῶς ἄρα πρὸ πάντων αὐτὸς πεσεῖται ὑπ' Ὀδυσσεύς βληθείς. Vulg.

114. Τῷ ὅτιω] Ὡς Πηνέλεω. τὸ γὰρ τῷ μετὰ τὸ γενέσθαι ὅτω διεκρίθη (E. διηρέθη), ὡς τὸ ὅτι ὅτιο, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ τ εἰρήσεται, ὅτιό σε χρή (Od. α, 124.). E. Q.

115. Εἰ δ' ἔτ' ἀνίησει] Γράφεται καὶ, εἰ δέ τ' ἀνίησιν, ἀντὶ τοῦ ἀναπέθει ἢ λυπεῖ. E. — Pors. e Schol. Harl. εἰ δέ τ' ἀνίησεις.

Εἰ δέ τ' ἀνίησει γε πολὺν χρόνον ὕλας Ἀχαιῶν· ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἔμεν (127.). οὕτως τὸ ἐξῆς. τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσε. λείπει (scr. ἢ λείπει) καὶ Ὀμηρικῶν ἔθει αὐτὸ ἀπολύσασθαι. εἴωθε γὰρ ὁ ποιητὴς τῷ οἷ (scr. τῷ εἰ) μηδὲν ἀνταποδιδόναί, οἷον, ἄλλοι (scr. ἄλλ' εἰ) μὲν δώσουσι γέρας (Il. α, 135.). Q. Ἡ ἀνταπόδοσις ἐν τῷ, ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα. τὰ δὲ λοιπὰ διὰ μέσε. ἢ ἀνταπόδοτον τὸ εἰ, καθὼς εἴωθε ποιεῖν, ὡς καὶ τὸ, ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας. Vulg.

120. Ἡ Τυρώ] Σαλμωνέως θυγάτηρ. ἔσχε δὲ παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος Νηλία καὶ Πελλίαν. Ἀλκμήνη Ἡλεκτροῦνος. Μυκῆνη Ἰνάχε θυγάτηρ καὶ Μελίαν τῆς Ὠκεανοῦ, ἧς καὶ ἀριστέρος (scr. Ἀρίεστος) Ἄργος, ὡς ἐν τῷ Κύκλω φέρεται. B. E. Q.

Ἐὐπλόκαμος] Γρ. εὐσέφανος. Harl.

Εὐσέφανος] Καλὴν κεφαλὴν ἔχεσα. σεφάνη δὲ κόσμος γυναικεῖος. E. Barnes.

121. Ὅμοῖα] Πικρῶς καθαψάμενος τῆς Πηνελόπης

διαχέαι αὐτὴν βούλεται τοῖς ἐγκωμίοις. ἅμα δὲ καὶ τὴν μνηστῆραν εὐλογόν φησι περὶ ἐναρέτε γυναικὸς γινομένην. E.

122. Ἦδη] Πάντα μὲν ἠπίετο· τοῦτο δὲ μόνον ἠγνόει ὅτι μέλλομεν κατεσθίειν τὸν σὸν οἶκον. B.

123. Τόσσα] Μέχρι τοσοῦτου. Ἀριστοφάνης, βίोटός τε τεός, ἢ, οἱ μνηστῆρες ἔδονται. Q. 1).

125. Τιθεῖσιν θεοῖ] Φρονεῖν τὴν Πηνελόπην φησὶν (Vulg. Θεόσοφον λέγει τὴν Π.). ἀλλ' οὐχ οὗτος ὁ νοῦς· ἀλλ' ἐρεθίζει τὸν Τηλέμαχον ἀπώσασθαι τὴν μητέρα, εἰ διὰ τὸ ἴδια συμφέρον παρορᾷ τὰ τοῦ Τηλεμάχου. E. Vulg. Ἔσι δὲ τοῦτο καὶ φήμη ἐσχηματισμένη. ἀληθῶς γὰρ οὕτως ἀπέβη τοῖς μνηστῆρσι. Vulg.

126. Ποιεῖται] Ἀντὶ τοῦ γίνεται. B.

127. Ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα] Τοῦτο πρὸς κακοῦ τοῖς μνηστῆρσιν. ἔξδον σωθῆναι ἄλλην τραπομένης ὁμοῦ πάνυ ὁμοῦ εὐρεθέντες πανωλεθρίαν ἔπαθον. καὶ εἶη ἂν ὁ τελευταῖος οὗτος τοῦ Ἀντινόου λόγος, ὡς οἶά τις κατὰ τῶν μνηστῆρων προεκθετικὴ ἀναφώνησις. Vulg.

130. Ἀντίνοε] Πυκνότητα καὶ συντομίαν καὶ ἰσχυρὰ νοημάτων ἐνδείκνυται ὁ Τηλέμαχος. Vulg.

Δόμων ἀέκυσσαν ἀπῶσαι] Καὶ οὗτος τεχνικῶς ἄγαν (Vulg. τεχνικὴν ἄγαν μερικὴν) τὴν ἀντιθῆσιν ποιεῖται. περὶ γὰρ τῆς ἀπάτης καὶ τῆς ὑποσχέσεως σιωπᾷ. παρατηρήσας δὲ ὅπη μάλιχα ἀπηουθρίασεν Ἀντίνοος πρὸς τοῦτο τὴν ἀντιθῆσιν ποιεῖται. ἔσι γὰρ πρόσφορον ἐν πλήθει τὸν ὑπὲρ τῆς φύσεως λόγον ἀντικαταστήσαι. Ὅρα δὲ καὶ τὴν ὑπαλλαγὴν τοῦ ῥήματος· ὁ μὲν γὰρ ψιλῶς εἶπεν ἀπόπεμψον· ὁ δὲ οὐκ ἂν φησιν ἀπώσασθαι. καὶ ὁ μὲν μητέρα, ὁ δὲ, ἢ μ' ἔτεχ' ἢ μ' ἔθρεψε. καὶ ἐπὶ τούτοις τὸ ἐνίψω. Q. Vulg.

131. Ἡ μ' ἔτεχ'] Ἰδία τῶν χρημάτων (scr. Διὰ τῶν ῥημάτων) ἔδειξε τοὺς ἐν τῷ τίκτειν καὶ προσφέρειν κινδύνους. ἔσι δὲ κινητικὰ ταῦτα (ins. ἐάν) ἐν τοῖς πρεσβυτέροις καὶ γονεῦσιν ὁ λόγος. E. Ἐπίτασιν δηλοῖ γνησιότητος τὸ

1) Porsonus ex scholio Harl. sibi ut videtur non intellecto hoc tantum refert „Aristophanes videtur legisse μνηστῆρες ἔδονται.” Simul monet in textu codicis supra τῶν scriptum esse τὸν σὸν. Hinc colligo grammaticos offendisse in verbo ἔδονται sine sub-jecto posito, ejusque rei binas attulisse medelas. Quarum lenis- sima videbatur ut scriberetur βίोटός τε τεός, et forma ἔδονται, lin- gua scilicet antiqua, passive acciperetur: altera audacior, qua pro verbis καὶ κτήματ' propinabant nominativum μνηστῆρες praecedentibus jungendum aut sic, βίोटον τεὸν οἱ μνηστῆρες, aut sic, βίोटον τὸν σὸν μνηστῆρες.

ἢ μ' ἔθρεψε. πολλὰ γὰρ μητρες ἐκτιθέασι ταῖς τίθαις τὰ τέκνα. διὸ καὶ ἀποσέρονται διὰ τὴν ἀπονον Εἰλήθυιαν. Vulg.

132. Κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν] Καὶ ζικτίον. λέγει γὰρ ὅτι κακὸν ἐσι πολλοῖς ὑπέχειν τιμωρίαν ἀποπέμφαντι τὴν θυγατέρα τῷ Ἰκαρίῳ. Q. Barnes. Sed in Q. adduntur in fine haec verba: μῦθον ἐνίψω e v. 137. nescio qua incuria.

133. Ἰκαρίῳ] Κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων ἢ τούτων ἐξήγησις ἡμάρτηται. φασὶ γὰρ, ἔθος ἦν εἴ τις ἐκὼν ἐξ οἴκου γυναῖκα ἀπέπεμψε χρήματα ἀποτίνειν τοῖς ταύτης συγγενεσι καὶ τῷ πατρὶ. φησὶν οὖν ὅτι κακὸν ἐσι καὶ οἶον ἀλυσιτελὲς ἐὰν ἐκδιώξω τῶν οἴκων τὴν μητέρα. πολλὰ γὰρ ἀποτίσω τῷ Ἰκαρίῳ. Ἄμεινον δὲ οὕτω διασελλεῖν, κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν. καὶ οὐ περὶ χρημάτων φησὶν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπαγομένων. ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἀλλὰ δὲ δαίμων δώσει. εἶτα καθ' ὑπέροβατον, αἶκ' αὐτὸς ἐκὼν Ἰκαρίῳ ἀποπέμφω τὴν μητέρα. ἐπεὶ εἰ περὶ χρημάτων ἔλεγε, σμικρολόγος ἂν ἐφαίνετο. B. Vulg. Ἐκὼν] Γρ. ἐγὼν. Harl.

134. Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι] Εἰ ἐπαγέλθοι ὁ Ὀδυσσεύς. οὐ γὰρ ἀπεγνώκει αὐτὸν παντελῶς. Τινὲς δὲ, ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς, τοῦ αὐτῆς πατρὸς· καὶ εἰ ζῆσαι τῷ Ἰκαρίῳ. B. E. Q.

Τοῦ πατρὸς] Οὐ γὰρ ἀπεγνώκει αὐτόν. ἐπειδὴ φησὶν, ὁσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν (α, 115.). ἄλλως τε κατὰ Καλλίμαχον (fr. 262.), χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων. διὸ Ἀριζαρχὸς ἀθετεῖ τὸ (scr. τόν), ἴσσειται, ὡς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω. περισσὸς γὰρ ἐστὶν οὐ πρὸς ταύτην τὴν ἀπόδοσιν. Vulg.

135. Ἀρήσειτ' Ἐρινύς] Τοῦτο ἔλεγὸν ἐπιθεάζειν τῷ δαίμνι οἱ ὕπερον, ὡς παρὰ Φερεκράτει (v. Eustath.). Vulg.

137. Ἔσσειται] Ἀθετεῖται μὲν ὑπὸ Ἀριζαρχοῦ. Harl. Vid. ad 134.

140. Ἀμειβόμενοι] Ἐξ ἀμοιβῆς εἰς ἐνὸς ἐκάστου οἴκων πορευόμενοι. E.

143. Ἐπιβώσομαι] Ἐπικάλισσω. ἐπὶ κατάρας καὶ εὐχὰς τραπόμενος πρὸς τὰ ἐξῆς εὐκαταφρόνητοί ἐσε πρὸς ἐπιβουλὰς ¹). Q.

1) Suspicor scripsisse hominem εὐκαταφρόνητός ἐσι: h. e. eo quod ad preces et imprecationes descendit illud efficit Telemachus, ut eum contemnant proci, neque insidias timeant e postremis ejus verbis (πρὸς τὰ ἐξῆς), intra domum eos fortasse perituros esse.

Αἶν' ἔοντας] Ἐπὶ τὸ ἔοντας εἰκτέον. ἢ γὰρ ἔξῃς πε-
ρίοδος καθ' αὐτὴν ἔσιν· αἴκε Ζεὺς δῶσι νήποινοί κεν
πείτα. Q.

144. Αἴκε ποτὲ Ζεὺς δῶσι] Γρ. ποθί. Harl. in-
ter lineas.

146. Τῷ δ' αἰετῷ εὐρύτοπα Ζεὺς] Ἡ μὲν ἔξ ὄρους
ἄφ' ἑξῆς τὴν ἔξ ἀγοῶν ἐπάνοδον Ὀδυσσεὺς καὶ τοῦ παιδὸς
σημαίνει· καὶ ἢ μὲν ἐν ἀρχῇ ἡρεμαία πτήσις τὴν μετὰ
ἡσυχίας κάθοδον· ὁ δὲ κατὰ τὴν ἀγορὰν αὐτῶν θόρυβος
τὴν κατὰ τὴν πόλιν γενομένην ταραχὴν· ὁ δὲ τιναγμὸς
τῶν πτερῶν τὴν ἐλάττωσιν τῶν κρειτόνων (Vulg. ἀπώ-
λειαν καὶ ἐλάττωσιν τῶν ἀρχομένων, sic)· τὸ δὲ κατα-
δρῦσαι τὰς παρειὰς τὸν τῶν μνηστῆρων ἐσθήμανε φόνον.
διὰ δὲ τὸ ἀνατολικὸς (Vulg. κατὰ ἀνατολὰς) ὄρμησαι,
ὅτι οἱ μὲν δύο νικήσωσιν οἱ δὲ μνηστῆρες ἐν ζόφῳ γενή-
σονται. E. Q. Vulg.

Τῷ] Τινὲς τὸ τῷ περισπῶσιν ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχε ἀκέ-
ροντες. Q. Cf. Barnes.

148. Τῷ δ' ἔως μὲν] Οἱ αἰετοὶ σημαντικοὶ δεξιῶν
ἦτοί ἀγαθῶν. δεξιὰ γὰρ τὰ ἀγαθὰ οἶδεν Ὀμηρος. αἰετὸς
δὲ παρὰ τὸ ἔτεον, τὸ ἀληθές. E.

Μετὰ προίης ἀνέμοιο] Ὡς ἡσυχῇ τὸ ἔργον τὰ πρῶτα
διαχειριζόμενοι. Vulg.

149. Πησιῶ ἀλλήλοισιν] Ἐπεὶ οὖν ἀποσατοῦσιν ἀλ-
λήλων ταῖς βελαῖς. Vulg.

151. Πτερὰ πολλὰ] Ἡ δίοτι πολλοὺς ἀπέβαλον καὶ
τῶν ὑπηκόων, μνηστῆρας δὲ καὶ κήρυκας καὶ τινὰς τῶν τοῦ
οἴκου· ἢ δίοτι θανατώσασσι τοὺς μνηστῆρας οἷσους ἐπαφιέν-
τες πτερόεντας. Vulg.

152. Πάντων κεφαλὰς] Κοινὴν βλάβην δηλοῖ. Vulg.
Ἔσσαντο] Ἐν τῇ Ριανοῦ, ἔσσαντο (ἔσσαντο em. Pors.),
ἀντὶ τοῦ ἔσσαν καὶ κληδόνα ἔποτεν. Harl.

153. Ἀρυσάμενω δ' ὀνύχεσσι] Ἐπειδὴ οὐ μόνον
μνηστῆρσιν ἀλλὰ καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἰθακησίων ἔσαι κακὰ,
καὶ πολλοὶ τὰς παρειὰς ἐπ' αὐτῷ δρῦνται. καὶ Ταμ-
βλιχος οἶδεν ὄρνιδας οἱ αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἀναιροῦσιν ἐπὶ δη-
λώσει μέλλοντος κακοῦ· ὑπὲρ φύσιν μέντοι. Vulg.

154. Δεξιῶ ἦϊξαν] Ἀνατολικοί. δεξιὰ γὰρ ἀνατο-
λικὰ λέγει ὁ Ὀμηρος· εἴτ' ἐπιδέξει ἑᾶσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέ-
λιόν τε, εἴτε τ' ἀριστερὰ ποτὶ ζόφον (H. μ., 239.) E. Q.

Καὶ πόλιν αὐτῶν] Πόλιν πλάττει ἰδίαν τοῖς αἰετοῖς ὁ
Ὀμηρος· εἶποι δ' ἂν τις καὶ πόλιν αὐτῶν τὰς τῶν ὄρων
κορυφάς. B. Ἡ τῶν Ἰθακησίων, ἢ τῶν αἰετῶν, ὡς
ἐπαναστραφέντων ἔνθα ᾤκουν· ὁ καὶ ἐδήλου, ὡς καὶ Ὀδυσ-

σεὺς καὶ Τηλέμαχος ἀνελόντες τοὺς μνηστῆρας αὐθις εἰς ἀγροὺς ἀπελεύσονται· ἵνα πάλιν καὶ οἰκίαν τὴν καταπαυσιν τῶν ἀείων λέγη, διὰ τιμὴν τοῦ βασιλικοῦ τούτου ζώου. Vulg.

156. Ὁμοίαν δ' ἀνὰ θυμὸν ἄπερ τελέεσθαι ἔμελλον] Οἱ γὰρ κακοὶ τὰς πράξεις κακὰς καὶ τὰς ἐλπίδας ἔχουσι. τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν σημείων τοῖς μὲν ἀγαθοῖς τὸ θαρρῆν τοῖς δὲ πονηροῖς ἀποτροπὴν ποιεῖ τῶν τετολημμένων. E. Q. Vulg.

Ἄπερ pro ὡπερ Aristophanes. Pors. ex Harl.

Ἐμελλον διὰ τοῦ ο· τούτο γὰρ Ὀμήρῳ σύνηδες. Harl.

157. Ἀλιθέρσης] Τὸ Ἀλιθέρσης φιλοτικόν εἰ καὶ παρὰ τὸ ἄλις (scr. ἄλις) ἐγένετο, εἰς ἰδιότητα τοῦ ὀνόματος. E. Νησιώτη καὶ ἀλιευτικῶ πρόπον ὄνομα, ὃ ἐν τῇ ἀλί δηλονότι θερόμενος. Vulg. Ὁ διὰ πυρὸς (scr. διάπυρος) ἐν τῇ ἀλί¹). Μαρτυρεῖ δὲ αὐτῷ καὶ χρόνον καὶ φύσιν εἰς ἔπαινον. B. E.

165. Ἐγγύς ἐών] Ἀλλὰ μὴν ἐν Ὠγγυγία ἐσίν, ὥςτε οὐκ ἐγγύς ἐσιν. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως· τὸ γὰρ ἐγγύς καὶ ἐπὶ χρόνου καὶ ἐπὶ τόπου τάσσεται· νῦν οὖν ἐπὶ χρόνου παρέλληπται. Q. Et sic fere etiam B. E.

Φυτεύει] Κατασκευάζει. ἐνθεν οἱ ὕπερον ὑπορύττειν τὸ δολιεύεσθαι. Vulg.

167. Οἱ νεμόμεσθα] Συνάγει καὶ ἑαυτὸν τοῖς κακωθῆναι μέλλουσι διὰ τὸ φιλάληδες. Vulg.

Ἰθάκην εὐδέλεον] Τὴν εὐ πρὸς δαίτην κειμένην· ἢ εὐσημον, εὐπεριόρισον· τοιαῦται γὰρ αἱ νῆσοι ὡς πρὸς συγκροσιν τῶν ἠπείρων τῷ ὕδατι περιγραφόμεναι· ἢ τὴν λαμπράν, ἀπὸ τοῦ εὐ καὶ τοῦ ἔλη, ἢ θερμασία. B. E. Q. Τὴν πρὸς δυτικὸν μέρος εὐ ἔχουσαν. ἀναλογεῖ γὰρ τὸ ἀνατολικὸν καὶ ἑῶν μέρος τοῦ κόσμου τῇ πρώτῃ τῆς ἡμέρας, τὸ δὲ δυτικὸν καὶ ἐσπερινὸν τῇ δαίτη καὶ ἐσπέρα. ἢ εὐδέλεον τὴν εὐ ἔχουσαν τοῦ ἀέρος κατὰ τὴν δαίτην μάλλον τῆς ἡμέρας ἢ τὴν πρώταν. ἢ εὐδέλεον τὴν πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος κειμένην παρὰ τὸ ἐνδεῆ εἶναι τῆς ἔλης ἢ τοι τῆς θέρμης. E. Εὐπεριόρισον ἢ εὐδήλον καὶ φανεράν, καθὸ νῆσός ἐσιν. πᾶσαι δὲ αἱ νῆσοι συγκροινόμεναι ἠπείροις εὐδηλότατα ἔχουσι τὰ ὄρια. ἢ τὴν (Schol. Barnes. ins. εὐ) πρὸς δύσιν καὶ δαίτην κειμένην· δαίτη γὰρ ἢ δύσις. Q. Pal. Barnes. (Vid. et ad ι, 20.)

¹) Manifestius etymon in voce θέρσος, quae Aeolica est forma pro θάρσος, et unde Thersitae quoque nomen est audaci homini: vid. Etym. M. in v. et Schol. Ven. ad Il. β, 212.

169. Καὶ γὰρ σφιν] Καὶ γὰρ λώϊον αὐτοῖς ἐστὶ τὸ ἄφαρ παύσασθαι. B. Q.

Ἄφαρ] Συναπτικῶς, εὐθὺς, ἀπὸ τοῦ ἄπτω, ἄψω, ἦφα, ἄφαρ. ωλοῦται δὲ Αἰολικῶς. Vulg.

Λώϊτερον] Γρ. λώϊον. Harl. Est glossa: vid. not. ad 334.

170. Μαντεύσομαι] Porsonus e schol. Harl. μαντεύομαι.

171. Καὶ γὰρ ἐκείνῳ] Συναπτικῶς ἐαυτὸν ἐπὶ μαντικῇ ταῦτα λέγει. Vulg.

172. Ὡς οἱ ἐμυθεόμην] Συναπτικῶς ἕως τοῦ, πολὺμητις Ὀδυσσεύς. δύναται τις καὶ ἐπὶ τὸ ἐμυθεόμην εἰζειν τοῖς ἄνω αὐτὸ ἀποδιδούς, καὶ ἄφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν, ὅτε Ἰλιον ἐσανέβαινον, ἵνα ὑποβίβωμεν μετὰ τὸ Ἀργεῖοι καὶ Ὀδυσσεύς, ἢ δὲ ἀπόδοσις, φῆν κακὰ πολλά. E. Q. Vulg.

174. Φῆν πολλά κακὰ παθόντα] Μέχρι τοῦ, τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται, σύνοψις πάσης τῆς Ὀδυσσειας. Vulg.

178. Εἰ δ' ἄγε] Τὸ εἶα καὶ ἄγε καὶ φέρε ἐπιρροήματα παρακελευσματικά. τὸ εἰ ἀντὶ τοῦ εἶα. B.

180. Ἀμείνων] Γράφεται, ἀμείνω, χωρὶς τῆ ν, ὅπερ καὶ κάλλιον ¹⁾. Harl.

182. Φοιτῶσ'] Τινὲς ποτῶντο (scr. ποτῶντο). οὐδὲ ἀκυρότερον ἐπὶ ὀρνίθων τὸ ποτῶντο. Q.

Οὐδέτι] Γράφε, οὐδέ τε. ἐστὶ δὲ ὁ τέ περισσός. Q. Οὐδέ τε] Περισσός ὁ τέ. ἐν δὲ τοῖς εἰκαιότεροις γράφεται οὐδέτι. Harl.

183. Ὡλετο τῆλ'] Τὸ τῆλε σημαίνει καὶ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν, ὡπερ νῦν, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης (Π. β, 863.), καὶ τὴν εἰς τόπον, τῆλέ με εἰργουσι ψυχαί (Π. ψ, 72.) Q.

Ὡς καὶ σύ] Τὸ ὡς ἀναφορικόν ἐστὶ, καὶ συναπτικῶς αὐτὸ τοῖς ἐπάνω. ἢ ἀντὶ τοῦ εἶθε, καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς αὐτὸ ἀναγινώσκον. Q. Vulg.

185. Ὡδ' ἀνήης] Ἀπὸ τοῦ ἀνήμι, ὡς τιθείης. κυνηγετικὴ ἢ λέξις, ὅτε τις κύνα τοῦ δεσμοῦ ἀνεῖς ἀφήσῃ κατὰ θηρός. Vulg. Ἡ μεταφορὰ τῆς λέξεως εἰληπταὶ ἀπὸ τῶν κυνηγετῶν ἀφιέντων τὰς ἱμάνας. E. MS. Barnes.

¹⁾ Mirum, Nominativum in ο hic commendari, qui alias, ut Zenodotus longe rejicitur. Vid. Schol. Π. α, 80. et al. Nam cum ταῦτα illud strui nequit.

Ἀνιείης] Δασυντήον ¹⁾. ἔσι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἀναπείθοις ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνηγῶν τῶν ἐφιέτων τοῦς ἰμάντας τοῖς κυσί. φιλοὶ δὲ Ἑλλάδικος παρὰ τὴν ἀνίαν ἐκδεχόμενος, τὸ λυποῖης. εἰ δὲ τοῦτο, ἐχοῖν γράφειν ἀνιείης. τοιαύτη γὰρ ἡ δευτέρα συζυγία. Q. Harl. Vulg.

189. Παρφαμένος] Παραπείσας, παραλογισάμενος, συμβουλευσας· ἐκ τοῦ παραινῶ καὶ τοῦ φῆς (scr. φημί), ἀπὸ τῆς παρά προθέσεως καὶ τοῦ αἴνος, ὁ λόγος. E.

190. Ἀνιήρεςρον] Ἀνηρότερον. ὡς τὸ αἰδοιέσερον. ὄφειλε γὰρ ἀνιήρότερον. οὕτω καὶ ἀμορφέσερον, δικαίεσερον, ἀκρατέσερος ἀπὸ τοῦ ἀκρατος, σπουδαιέσερος, ἀναγκαιέσερος, ἀλλοιέσερος, ἐπιτηδειέσερος, ἀφνειέσερος. καὶ Ἀριστοφάνης κατὰ Σέλευκον ἔγραψε φιλοκτεανέσατε (II. α, 122.). Vulg.

192. Τοῖ (sic in Mediol.) δὲ γέρον ἐπιθήσομεν] Ἦτοι ἐπιβαλοῦμεν θωῶν τουτέστι ζημίαν, ἦντινα τίνων, τουτέστιν ἀποτίνων καὶ ἀποδιδούς, ἀσχάλλεις (scr. ἀσχαλεῖς) ἦτοι δυσχερανεῖς. Q.

Γ'α. ἐπιθήσομαι. Harl.

195. Μητέρα ἦν ἐς πατρός· οἱ δὲ γάμον τεύξουσι] Τὸ σχῆμα περιττὸν, άτομον. Vulg.

Μητέρα ἦν ἐς πατρός] Ἠδέως τῷ σχήματι ἐχρήσατο· εἰπὼν γὰρ, ἐς πατρός, μετέβη εἰς πληθυντικόν· οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, δηλονότι οἱ μνηστῆρες ²⁾, καὶ εὐτρεπίσυσεν ἔεδνα ὅσα δεῖ ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ παιδί δίδεσθαι παρὰ τῶν γαμούντων. Κεϊμήλια ³⁾ δὲ τὰ παρὰ τοῦ πατρός τῆς νύμφης δίδόμενα, ἦγον τὰ ἐξώπροικα. E. Q. Ἔδνα τὰ παρὰ τοῦ νυμφίου, μεῖλια δὲ τὰ παρὰ τοῦ πατρός τῇ νύμφῃ δίδόμενα. Vulg.

199. Μνηστῆος ἀργαλέης] Τῆς μέχοι νῦν ἀκατεργάσου. Vulg. Ἐξωθεν ληπτεόν, πρὸ τοῦ γῆμαι τὴν σὴν μητέρα. B.

Ἐπει

¹⁾ Nempе in accuratis editionibus addiderant spiritum etiam in media voce ut ἀνιείης, φιλιππους. Porson. Ceterum in antiq. edd. Schol. Vulg. scribitur Δασυντητέον: cf. ad α, 27.

²⁾ Immo auctor primorum hujus scholii verborum volebat πατήρ καὶ ἀδελφοί. Illud tamen et in Schol. Vulg. ubi leguntur verba, εἰπὼν, ἐς πατρός, usque ad τῶν γαμούντων. Videntur itaque jam olim excidisse quaedam propter repetitionem eorundem verborum, in hunc modum: οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, δηλονότι πατήρ καὶ ἀδελφοί. τινὲς δὲ λαμβάνουσι τὸ, οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, δηλονότι οἱ μνηστῆρες.

³⁾ Vid. ad α, 276. not.

Ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν] Προσιπᾶν, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἑμῆς, οὔτε Τηλέμαχον οὔτε τὴν μαυτεῖαν, οὐκέτι ἐπήγαγεν, οὔτε ἄλλον τινά. καίτοι ὁ λόγος ἀπῆται. ἀλλ' (Q. ins. ἦν) εἶχεν ἀπέχθειαν πρὸς τὸ πλῆθος. Vulg. Q.

200. Οὐτ' ἐν Τηλέμαχον] Θρασύτερα ταῦτα τῶν Αντινόε. Πολύμυθον, ἀκριτόμυθον. σκώπτει εἰς ποσότητα: ὁ γὰρ Ἀντίνοος εἰς ποιότητα λόγῳ ἔσκωπεν. Vulg.

203. Κακῶς βεβρώσεται] Ὁμολογεῖ τὴν βίαν. Οὐδέποτ' Ἴσα, ἦγεν αἰεὶ ἐλαττωθήσεται. Vulg.

204. Διατρίβησιν] Διατρίβειν τὸ χρονοτριβεῖν, ἀναβάλλεσθαι καὶ τριψομερεῖν. Vulg.

206. Εἵνεκα τῆς ἀρετῆς] Ὁ δὲ Ἀρξισαρχος λείπειν φησὶ τὸ ἄρθρον, ἢ ἡ, εἵνεκα τῆς ταύτης ἀρετῆς· ἰαῆ (scr. ἰακόν) δὲ τὸ ἔθος εἶναι. Q. Ἀρξισαρχος δὲ ὑπώπτει τὸν εἶχον, νεωτερικὸν λέγων ὄνομα τὸ τῆς ἀρετῆς. πιθανὸν δὲ συναθετεῖν αὐτῷ καὶ τὸν πρὸ αὐτῆ καὶ τὸν μετ' αὐτῆ (scr. αὐτόν). Q. Harl.

209. Ἄγανοί] Γρ. ἀγανοί. οἱ δὲ, Ἀγαιοί. Harl.

210. Ταῦτα μὲν] Λεῖπει ἢ εἰς, ἀντὶ τοῦ εἰς ταῦτα. Vulg.

212. Ἄλλ' ἄγε μοι δότε] Τὴν ὑπόνοιαν ἀποτριβόμενος αἰτεῖται παρὰ τῶν μνηστῆρων τὰ πρὸς τὴν πορείαν. πῶς γὰρ ἐδύνατο σκαιορεῖν (Vulg. σκευωρεῖν) κατ' αὐτῶν πολίτας ὀπαδῆς ἔχων. E. Vulg.

213. Διαπρήσσωσι κέλευθον] Τὸ πρήσσω, τὸ περῶ, γίνεται ἀπὸ τῆ περάω περῶ, ὁ μέλλων περάσω καὶ κατὰ συγκοπὴν πρᾶσω, καὶ πρήσω τροπῇ τῆ α εἰς η. ἐπεὶ δὲ ὁ μέλλων θεματοποιεῖται προσλαμβάνει καὶ ἕτερον σ πρὸς ἀντιδιασολὴν τοῦ ἀφ' οὗ γέγονε μέλλοντος. B.

214. Ἡμαθόεντα] Ὡς τὸ, ὀλοόεντος ἐχίδνης ¹⁾, ἀντὶ ὀλοόεσσης. E.

222. Χεύω] Πτολεμαῖος ὁ τοῦ Ὀροάνδρου χρεῖω (χεῖω em. Pors.) γράφει, καὶ Ἀρξισαρχος, Ἡρωδιανὸς δὲ χεύω, ἢ ἔνεσῶς ἀντὶ μέλλοντος. Harl.

Ἐπὶ κτέρεα] Τὰ κάτω τῆς ἔρας νενομισμένους (f. -ένα εἰς) νεκρῆς· ἢ ἀπὸ τῆ ἰκετήριόν τι εἶναι. E.

226. Ἐπέτροπεν οἶκον] Ἐπίτροπον, οἰκονόμον εἰς τὸν οἶκον αὐτῆ ἐποίησε. B.

229. Κέλυτε Ἰθακήσιοι] Ὀρῶν τὲς μνηστῆρας ἀπηρυθριακότας οὐ πρὸς αὐτῆς ἀποτείνεται, ἀλλὰ πρὸς τὸ κοινόν. E. Q. Vulg. Οὐδέν τι δικαιολογικὸν ἔχει ἡ

¹⁾ Nicand. Ther. 129. ψολόεντος ἐχίδνης.

δημηγορία, καταφορική δὲ καὶ ἀγαθῶ ἐπιτρόπῳ πρό-
πεσα. Vulg.

232. Καὶ αἴσυλα ῥέζου] Ἀπορῆ. βραχὺ διασαλεύειον
ἐπὶ τὸ ῥέζου· τὸ γὰρ ὡς ἀπὸ τῆς ὅτι ἐξίν. Q.

Αἴσυλα ῥέζει] Ἄδικα παιεῖ, οἰονεὶ αἰσούσυλα, τοῦ κα-
θήκοντος σεσυλημένα. Vulg.

ἢ ῥέζων. Harl.

233. Ὀδυσσῆος θελοῖο] Οἱ μνηστῆρες μέμνηται τοῦ
Ὀδυσσέως, ἔχ ὡς θεῖε μέντοι, ἀλλ' ὡς γυναῖκα εὐεῖδῃ
ἔχοντος καὶ ἀφνειῶ. Vulg.

236. Κακοῦράφησι] Τινὲς δὲ γράψαι, κακογρα-
δίησιν. Harl.

237. Παρθέμενοι κεφαλᾶς] Προτείναντες ὡς ἐπι-
ξείνω¹⁾ ἤγεν ἐπικόπῳ, ὡς κοπήναι. Vulg.

Παρθέμενοι] Ἐρέχυρον θέμενοι, ἀπὸ τῆς, ὡς μὴ ἐπι-
κείμενοι τὰς ἑαυτῶν κεφαλᾶς ἀλλὰ παρατιθέμενοι αὐτάς,
ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τῆς παραβάλλοντες. Vulg.

Εἰς τιμωρίαν ὑποθέμενοι τὰς ἰδίας κεφαλᾶς, ἢ ὡς
ἐρέχυρον τιθέμενοι, ὡς μὴ ἐπικείμενοι τὰς ἑαυτῶν κεφα-
λᾶς, ἀλλὰ παρατιθέμενοι. Τὸ δὲ σφᾶς ὄξυντιόν. B. Q.

238. Οἶκον Ὀδυσσῆος] Μετωνυμικῶς τὰ ἐν τῷ οἴ-
κῳ· τὸ δὲ ἐναντιον, μετὰ δαίμονας ἄλλας (Il. α', 222.),
τὸν τόπον τῶν θεῶν. ὁμοίως καὶ τὸ, σύεσαι παρήμενον
(Od. ν. 407.). Q.

240. Ἄνεω] Ἐστὶν ἄναος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ ἄναος
ὁ ἄφρων· καὶ ὡς περ ἐκ τοῦ Μενέλαος Μενέλεως ἔτιος
ἄναος ἄνεως. κλίνεται δὲ καὶ ἄνεω, ὡς τοῦ Μενέλεω. B.

Καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν] Αἰσχύνει τὰς Ἰθακήσιες, εἰ
μηδὲ λόγοις ἀπτόνται τῶν βιαίων μνηστῆρων· τὸ γὰρ χερσὶ
δύσχερέερον. Vulg.

242. Λειόκριτος] Οἶον ἔκκριτος τοῦ λαῶ. Ὁ ποιη-
τὴς τὸν μὲν Ἀντίνοον ἀπλῆτερον ἐποίησε δημηγορεῖν καὶ
ἀφελῆτερον, τὸν δὲ Εὐρύμαχον ἐμβριθῆτερον καὶ ἀδρότε-
ρον. ἐνταῦθα δὲ Λειόκριτόν τινα μνηστῆρα βραχυλόγον
μὲν πλάττει θρασύτερον δὲ· ὅς ἐ μόνον τὸν Ὀδυσσεῖα ἐξεν-
τελλίξει, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγορὰν ταχὺ λύσει. ὡς ταύτην τὴν
ἀγορὰν Θέμις μὲν ἐκάθισεν, ἀθεμίσε δ' ἄνδρὸς ὕβρις
ἔλυσεν. Vulg.

244. Πανέμεν] Ριανὸς γὰρ καὶ παύεται· καὶ λόγον

¹⁾ Nota quidem vox ἐπὶ ξηρον ex Hesychio et locis ab Intpp.
ibi allatis: sed hic tamen videtur legendum ἐπὶ ξηρῶ, quamvis vo-
cabulum ξηρός, κομμός e Suida tantum notum sit.

καὶ τὸν μάντιν εἰπεῖν, φραζώμεθ' ὡς κεν καταπαύσομεν,
οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ παύσεθων (168.), καὶ τὸ ἡμέας ὀτρύνων
καταπαυέμεν. Q. Harl. 1).

245. Ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι] Ἐδειξεν ἔν ὅτι γαστρι-
μαργίας ἔνεκεν ἐπράσσετο πᾶν. Τινὲς γράφουσιν, ἀνδράσι
καὶ παύροισιν. ἄμεινον δὲ πλεόνεσσι γράφειν, ἢ ἡ ἐπὶ
τῶν κωλύοντων· εἰ δὲ καὶ πλείονες κωλύοιεν, φησι, πε-
ριέσσονται εὐωχόμενοι. Q. Pors. ex Harl. excerpisit verba
Τινὲς — κωλύοντων.

Περὶ δαιτί] Οἱ γὰρ ἐν δαιτί ὄλονται ἀνυπόστατοι εἶ-
ναι τὴν ἀλήθειαν τῷ οἴνε ζοατηγένητος αὐτοῖς. Λέγει δὲ ὅτι
ἀγογάλον τοῖς Ἰθακησίοις, καὶ πλέονας ὄντας ἀντικατα-
στῆναι δαιτυμένους τοῖς μνηστῆρσιν· ὅπερ ἐστὶ κύριον τῷ
ἀδυνάτῃ. Vulg.

249. Οὐ κέν οἱ κεχάροίτο] Ἄμα γὰρ ἰδοῦσα ξερή-
σεται. Vulg.

251. Εἰ πλεόνεσσι ἐποίτο] Εἰ πολλοὶ αὐτῷ ἐποι-
το 2), ἢ εἰ πολλὰς ὀπαδὰς ἔχει. Τινὲς δὲ γελοῖως, μάχοιτο,
γράφουσι· δύναται δὲ καὶ ἔτιως νοεῖσθαι, εἰ σὺν πολλοῖς
μάχοιτο. Q. Cf. Harl.

254. Πατρῶνοί εἰσιν ἐταῖροι] Διασφρητικῶς, ἐπειδὴ
καὶ ἔτιοι ἦσαν οἱ ὑπὲρ Ὀδυσσεύς εἰπόντες (Q. ἀπαν-
τες). E. Q.

256. Τέλειε δ' ὁδόν] Τάχα ὡς μὴ δυναμένη τῷ Μέν-
τορος καὶ τῷ Ἀλιθέρῃ παρασχεῖν αὐτῷ τὰ ἐπιτήδεια πρὸς
τὸ πλεῖν. Q.

257. Δῦσεν — αἰψηρόν] Ὡς ἀπὸ δεσμῶ τινος. Αἰ-
ψηρόν, ἀντὶ τῷ αἰψηρῶς, ὡς τὸ, τότε μοι γάνοι εὐρέϊα

1) Intactam posui Maji e cod. Q. scripturam. Harlejanus post
verba καὶ λόγον habet ἔχει δια: Porsonus praeterea corrigit τὸ τὸν
pro καὶ τὸν: pro illo γὰρ autem in fronte certissima videtur ejus-
dem emendatio γρ. h. e. γράφει. Ita haec procedit scholii facies:
Ῥανὸς γράφει, καὶ παύεται· καὶ λόγον ἔχει, διὰ τὸ τὸν μάντιν εἰ-
πεῖν, φραζώμεσθ' — παύσεθων, καὶ τὸ ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέ-
μεν. Tamen vel sic me quidem plane latet Rhiani ratio: nisi forte
emendabat ille καταπαυεσθαι (καταπαύεσθ' ἀγογάλεον). Tum scho-
liastes vulgatam defendit his verbis: καὶ (malis sane ἀλλὰ) λόγον
ἔχει — καὶ τὸ, η. ο. καταπαυέμεν.

2) Permirum non solum, hoc ita a quoquam explicari, sed et
ipsam hanc varietatem ἐποίτο pro μάχοιτο nasci potuisse. Qua-
re suspicor antiquam et veram apud poetam scripturam, fuisse Εἰ
πλείονες οἱ ἐποίτο, qua corrupta in πλεόνεσσι, natum est primum
sponte ἐποίτο, tum ejus loco per correctionem suffectum μάχοιτο.

χθών (Il. δ, 182.), ἀντὶ τῆ εὐρύ. Vulg. Γράφεται, λαυσηρήν· ταχέϊαν. Pal.

Λαισηρήν Harl. in scholio et ex emend. in textu.

Porson.

260. Ἴων ἐπὶ θινὶ θαλάσσης] Ἐὰν κατὰ δοτικὴν γράφηται τὸ θινί, βραχέως (Harl. βραχὺ) διασελῶμεν ἐπὶ τὸ Ἴων καὶ τὰ ἑξῆς συνάπτομεν. εἰ δὲ αἰτιατικῆ, ὡς Αἰδυμός φησὶ γράφειν Ἀρίσαρχον, μετὰ τὸ θαλάσσης διασελῶμεν. Q. Harl. Βραχὺ διασελῶμεν καὶ μετὰ τὸ ἄλός. Q.

Alterum schol. Ἐπὶ θινί, καὶ, ἐπὶ θίνα, διχῶς. Pors.

262. Κλυθί μοι ¹⁾] Ὁ μὲν Τηλέμαχος ἰπλῶς θεὸν ἐπικαλεῖται· ἀγνοεῖ γὰρ τίς ἦν θεῶν ὁ φανεὶς αὐτῷ· ὁ δὲ ποιητὴς, εὐχετ' Ἀθηναίη, φησὶν. B. Q. Pal. Vulg.

263. Ἡεροειδέα πόντον] Μέλινα δίκην αἴερος, ἢ βαθύν, ἢ ἀναπεπταμένον καὶ μέγαν. ἢ διὰ τὸ μόνον αἴερα ὁραῖσθαι τοῖς πλέουσιν· ἢ ἐπεὶ τὸν αἴερα καθορᾶν ἐστὶν ἐν τῷ ὕδατι. ἢ ὅτι αἴερι ὁμοία ἢ θάλασσα τὴν χροιάν. Vulg. B. E. Q.

267. Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος] Εἰκότως ἄρα ἦκεν ἐπὶ τὴν εὐχὴν, μηδὲ τὰ πρὸς τὴν ἕξοδον ἔτοιμα ἔχων ὁ νέος. Q.

270. Τηλέμαχε] Πρὸς παῖδα εὖ γεγονότα τὸ, οὐδ' ὀπιθεν. Vulg. Προτροπικῶς, ὡς περὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐμφρόνως διατεθειμένε· ὑδὲ ὕπερον κακὸς ἔση, εἰ Ὀδυσσεύς παῖς τυγχάνεις καὶ τῆς πατρῴας σποράς ἔχεις τὸ σύμβολον. Vulg. Q.

271. Εἰ δὴ τοι] Εἰ δὲ ἢ σὴ ψυχὴ δέδεκται τι τῆς ἐκείνου προθυμίας δίκην σεναγμῆ (scr. σαλαγμῆ)· μέγας γὰρ ἦν ἐκεῖνος εἰπεῖν τε καὶ προᾶσαι· τάχις (scr. τάχα) καὶ τὴν προκειμένην ὁδὸν ἐχὶ ματαίως πορεύσει. Τὸ, οἷος ἐκεῖνος, κατὰ ἀναφώνησιν εἴρηται εἰς ἔπαινον τῷ Ὀδυσσεύς τῷ πατρὸς Τηλεμάχε. B. E. Q.

Ἐνέσακται] Ἐοικεν ἠοτῆσθαι τῆς ἀρχικῆς σπερματικῆς τῆ εἶναι δυνάμεως. Vulg.

273. Οὗτοι ἔπειθ' ἄλλη] Ἀλλή καὶ ἀτέλεσος ἐκ ἀνευ αἰετισμῆ λέγονται. ἔσεται μὲν γὰρ ἢ ὁδὸς διὰ τὴν ἄλα, ἄλλη, ὡς διὰ θαλάσσης πλέοντι· ἀλλ' ὅμως ἐκ ἄλλῃ ἔσαι, τριτέσι ματαία καὶ κενὴ οὐδ' ἀτέλεσος. εἰ γὰρ πατρῴξεις, ἀγαθὸς ἔση καὶ ἐ μάρτην ὀδεύσεις. ἀλλὰ μὴν πατρῴξεις, ὡς ἢ δημηγορία σε ἔδειξεν. ἔστιν ἄρα ἐπὶ σοὶ ἀγαθὴ ἐλ-

¹⁾ In lemmate antiquo schol. vulg. est κλυθμεν, quod est ex vera hic et ubique scriptura κλυθί μοι.

πίς. Ὁ δὲ ποιητὴς τῷ χωρίῳ ἐπεμβάλλει καὶ γνωμικὸν σεμνότερον, ἐν ᾧ περὶ διαθέσεως παίδων φιλοσοφεῖ, καὶ Ὀδυσσεῶς ἔπαινον. Vulg.

275. Οὐ σ' ἐγ' ἵ) ἔπειτα] Γρ. οὐ σέ γ' ἔπειτα, χω-
ρίς τῆ τέ. Harl.

276. Παῦροι γάρ τοι παῖδες] Τὸ αἴτιον τοῦ δι-
ασμοῦ. Vulg.

277. Πατὴρ ἀρείε] Ὅποιος Ἡρακλῆς πρὸς Ἀμφι-
τρώνα, Ἀχιλλεύς, Ἐκτωρ. Vulg.

278. Οὐδ' ἀνοήμων] Ἐπὶ τὸ ἀνοήμων ὑποσικτέον,
ἐπὶ δὲ τὸ προλείπειν ἢ ὑποσικτέον ἢ σικτέον. Q.

279. Μῆτις Ὀδυσσεῶς] Τὰ μὲν πρὸς τὰς λόγους εὐ-
δοκίμως πέπραχται τῷ Τηλεμάχῳ. ἐπαινεῖσα τὸν Ὀδυσσεῆα
λεληθότως τὸν νεανίαν ἐπὶ τὰ ἔργα προτρέπεται. Q.

281. Τῷ] Γρ. καὶ τὸ, τῷ, μετὰ ὀξείας. Harl.

282. Οὔτι νοήμονες ἐδὲ δίκαιοι] Συνετοί, προνοητι-
κοί. Δόγμα Ὀμήρου (schol. vulg. δογματίζει Ὀμηρος) ὅτι
ὁ ἄδικος καὶ ἀσύνετος. E.

283. Οὐδέ τι ἴσασιν] Διασαφεῖ τὸ νοῆμον. Vulg.

284. Ὅς δέ σφιν] Ἀναφώνησις ἡ) περὶ μνηστῆρων πάνυ
γοργή. Vulg.

289. Ὅπλισσόν τ' ἦια] Ἐν μὲν τῇ συνηθείᾳ ἐφόδια
τὰ πρὸς τροφήν (Pal. ὀδόν) ἐπιτηδεῖα ἀπὸ τῆς ὁδῆ λέ-
γεται, παρὰ δὲ Ὀμήρῳ ἦια τὰ ἐφόδια οἰκειῶς ἀπὸ τοῦ
ἰέναι εἴρηται. ὅταν δὲ λέγη, θῶων παρδαλίων τε λύκων
τ' ἦια πέλονται (Il. v, 103.), καταχρώμενος λέγει ἀντὶ
τῆ ἐλώρια (Pal. ἐλλώρια). E. Q. Pal.

Ἄλλως. Τὰ εἰς τὸ ἰέναι ἐπιτηδεῖα ἦτοι ἐφόδια, ἰῆια,
καὶ ἀποβολῇ τῆ πρώτῃ ε, ἦια. E. Q. Σημαίνει δὲ ἡ
λέξις καὶ τὰ ἄλευρα· πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄχυρα, ἀπὸ τῆ
κινεῖσθαι τῷ ἀνέμῳ, ἦϊων θημῶνα τινάξῃ (Od. ε, 368.)·
καὶ τὸ ἐπορευόμην, ἦια πολλὰ θεὸς γενόμενος (Od. δ, 433.)·
καὶ τὰ ἄλευρα, ἐν δὲ καὶ ἦια κωρύκῳ (Od. ε, 266.). E.
Q. Pal.

Ἐπιλοισι ἡ) τ' ἦια] Ἐτοίμασον τὰ ἐφόδια. οἱ πα-

1) Sic; corruptum, ut videtur e σ' ετ', quae est scriptura olim vulgata.

2) Quid hic sit ἀναφώνησις cognosce e schol. ad 367.

3) Mendosa haec in antiquis edd. hujus lemmatis scriptura manifestum praebet vestigium antiquae et ipsius lectionis ὄπλισσαι, ὄπλισσαι. Certe activo alias tum fere utitur Homerus cum alii aliquid paratur: hic Telemachus sibi ipsi parare iubetur: ut in

λοιοί φασιν ὅτι ἦτα κυρίως αἱ ὀσπρίων καλάμαι, καὶ δι-
 συλλάβως ἐν συναϊρέσει ἦα· ὡς Φερεκράτης, τὴν γαστέρον
 ἦσαν καχύρων σεσαγμένοις. Ὅμηρος δὲ τὰ ἀπλῶς βρώματα.
 δηλοῖ δὲ καὶ τὸν εἰς γαῦν ἐπισιτισμόν. Vulg.

Στικτέον μετὰ τὸ ἦα, μετὰ δὲ τὸ πάντα βραχὺ δια-
 σαλτέον, καὶ μετὰ τὸ ἀμφορεύσιν. Q.

Ἄρσον ἅπαντα] Γέμισον. ἐκ τῷ παρακολυθῆντος. ἤρ-
 μοσαι γὰρ τὸ πληρῆν τῷ πληρημένῳ. Vulg.

290. Ἀμφιφορεῖς κεραμεοὶ ἦσαν ἀμφοτέρωθεν φε-
 ρόμενοι, ὃ ἐστὶν ἀμφωτοί, δύοτοί (scr. δῖωτοί), ὡς ἀμφι-
 δελος ὁ ἐξ ἀμφοτέρων γονέων δῆλος. Vulg.

Ἀμφιφορεύσι] Τοῖς Μεγαρικοῖς ¹⁾. Ἄλφιστα δὲ, τὰ
 ἄλευρα παρὰ τὸ ἀλφῶ, τὸ ψηλαφῶ. Μύελον δὲ, ὡς ἰσχυ-
 ροποιῶντα τὸς ἄνδρας. E.

294. Ἐπιόψομαι] Ἀττικὸν Μαν φησὶν ὁ Ἄριστοφάνης
 τὸ ἐπιόψομαι ἀντὶ τῷ ἐποπτεύσομαι, περιβλέψω. Q.

298. Φίλον τιτημένος ἦτορ] Οὐκ ἐσκυθρωπακῶς,
 ἀλλὰ σροντίζων ἀποδημεῖν μέλλον. E.

300. Ἄγας ἀνιεμένους] Ἐκφρασικὸν γοργὸν δαπά-
 νης τῶν μηνιῶρων. Vulg.

Ἀνιεμένους, ἐκδέροντας, γυμνῶντας· κόλπον ἀνιεμένη,
 ἐτέρηφι δὲ μοῦρον ἀνίσχε (II. γ, 80.). Παρατηρητέον δὲ
 ὅτι εἴτε σπένδοντας οὔτε εὐνοχρῆμενες (scr. ἐπαρχομένους)
 θεοῖς πεποίηκεν αὐτοὺς, ὁπότε οὐδὲ ὁ συμβώτης παρήκε τὸ
 πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβές. Τὸ δὲ ἀνιεμένους ἐκ τῶν κάτω
 μερῶν ἐπὶ τὰ ἄνω ἔλκοντας καὶ ἐκδέροντας κάτωθεν ἀρ-
 ξαμένους. E.

Ἀνασχίζοντας ἢ ἀνατείνοντας ἐκ τῶν κάτω μερῶν,
 ἔπειτα ἀνέλκοντας καὶ ἐκδέροντας κάτω ἀρξαμένους· ἢ διὰ
 πυρὸς ἰσρωμένους. B. Ἐκδέροντας· ἀπὸ τοῦ συμβαί-
 νοντος. ἐκ τῶν κάτω γὰρ τὰ ἄνω ἔνται οἱ τοιοῦτοι. Vulg.

Ἀνιημένους δασείως, ἀπὸ τοῦ ἴημι (cf. ad 185.). Q.

Σιάλους] Λιπαροὺς καὶ εὐτραφεῖς χοίρους. σιάλος γὰρ
 ὁ σεσημαμένος χοῖρος. B.

Εὐόντας] Ἐντεῦθεν τὸ σαθεύειν καὶ σαθευτός. εὐεῖν
 τὸ μαδᾶν (Barn. ex Eust. rectius, εὐεῖν ἀρχαῖον, οὐπα
 ἐπινοηθέντος τοῦ μαδᾶν) ὕδατι ζέοντι. ὅθεν εὐῖσρα ἔργα-

illo ὀπλίσατο δόρπον. Nam quod max v. 295, et II. ψ, 55. ea-
 dem verbi relatione legitur ἐφοπλίσαντες, videri potest metro da-
 tum esse.

¹⁾ Fuerunt quidem Μεγαρικά πιθάκια (vid. Athen. 1, p. 28. c.).
 etc. Hic tamen fere suspicor μεγαρικοῖς natum esse e κεραμίους,
 vel κεραμεοῖς quod habet schol, vulg.

εἴριον ἐν ᾧ χοῖροι εὔονται, ἢ κατὰ Πausανίαν τὸ ἐκ σαχίων καυθέντων ἔδεσμα τοῖς ἀνθρώποις ἀποβαλλόντων, ἦτοι ὁ περιεκαυμένος σάχος. Vulg.

301. Ἀντίνοος δ' ἰδὺς γελᾶσας] Παρότερον νῦν ποιεῖ τὸν Ἀντίνοον (ins. ἦ) κατὰ τὴν ἀγοράν. Vulg.

303. Μῆτε τι ἄλλο ἐν σήθεσσι] Ταῦτα θυμοῦ ἀποτρέψει, τρυφᾶν δὲ παρακελεύσει. Vulg.

305. Ἀλλὰ μάλ' ἐσθιέμεν] Ἀκρῶς ἀπομιμνῆται φωνὰς ἀσώτου μειρακίου. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα πάντα ἀπορροῦμαι τῆς ψυχῆς παρακελεύεται, μόνῃ δὲ τῇ γαστρὶ σχολάσαι. τοιαῦτα δὲ τὰ τῶν παροίαν ῥήματα. E. Q.

Ἐσθιέμεν] Ἀπαρέμφοτον ἀντὶ τοῦ προσιακτικοῦ. B.

Ὡς τὸ πάρος περ] Ἐπικριτομῆι τῷ μεσσανί, ὡς μέτρι μὲν ἄρτι ἀσωτενομένῳ, νῦν δὲ ἐξαίφνης ἐκ τοῦ σχολάζειν γαστρὶ πειρωμένῳ μεταβάλλεσθαι. Vulg.

306. Ταῦτα δέ τοι] Λόγος εἰρωνικὸς ἀποτελευτῶν εἰς φήμην. οὕτω γὰρ ἀληθῶς ἀπέβη. Vulg.

307. Ἐξαιτούς] Ἐξαιρέτους, ἐκ τοῦ αἰρῶ τὸ βούλομαι καὶ προκρίνω. B. Τουτέστιν ἔξω τῆς αἰτίας ἦτοι ἐπιθυμητοῦς, οὐς ἐξήτησας (scr. ἐξήτησας). Q.

311. Ἀέκοντα] Ριανὸς γράφει, ἀέκοντα. Harl.

312. Ὡς τὸ πάροιθεν] Τοῦτο σημειοῦται Ἀριστοφάνει, ὅτι ἰκανὰ ἔτη ἐγεγόνει ἄφ' οὗ οἱ μνηστῆρες συνήχθησαν. E. Q.

Πολλὰ καὶ ἐσθλά] Ποσῶ καὶ ποιῶ ἐπηύξεται τὸ κακόν. Vulg.

314. Μέγας εἰμί] Ἀφελῶς εἶρηται. Καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων] Διδακτικὴ ἄρα ἢ φρόνησις. Vulg.

315. Πυνθάνομαι] Ἀντὶ τοῦ πυνθανόμενος ἀκούω. Vulg. Ἀντιπροφῆ ἐστιν ἀντὶ τοῦ (ins. πυνθανόμενος) ἀκούω. Τὸ ἐξῆς, νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμί πειρήσω. B.

Ἀέξεται ἔνδοσι θυμός] Ἀύξαομένῳ γὰρ τῷ σώματι συναυξάνονται καὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς αἱ δυνάμεις κατὰ Γαληνόν. καὶ Ἡρόδοτος, αὐξανομένῳ γὰρ τῷ σώματι συναυξάνονται καὶ αἱ φρένες. τινὲς ἐπὶ ὀργῆς, ἤγουν, ἔμαθον ἔδη θυμοῦσθαι καὶ μὴ διὰ τέλος ἀόρητος εἶναι, αὐξήθέντος τοῦ δυνάμει εἰς τὸ κατ' ἐνέργειαν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος θυμὸν αἴξειν, τὸ πρὸς ἐπιθυμίαν ζῆν ¹⁾. Vulg.

¹⁾ Vid. Eust. ad h. l. et Choerili Epigr. in Sardanapali tumulum (Brunck. Anal. p. 185.) quod ita incipit Εὐ εἰδὼς ὅτι θνητὸς ἔφες σὸν θυμὸν αἴξει Τερπόμενος θαλίηαι.

Ὁ μὲν θυμὸς ἀπὸ τοῦ θυεῖν, ὁ δὲ χόλος ἀπὸ τῆς χολῆς. θυμὸς δὲ καὶ χόλος, λαβὼν τὴν ἐπὶ τὸ δράσαι κακὴν ἀγανάκτησιν, χῶεσθαι λέγεται, ὡς τὸ, σὺ δ' ἐνδόθει θυμὸν ἀμύξεις χῶόμενος (II. α, 243.), ἤγουν ἀμυχὰς ποιήσεις σπαράσσων τὴν ψυχὴν· καὶ, χῶόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ὤχετο (II. α, 380.). δηλοῖ δὲ τὸ οὐχ ἀπλῶς ὀργιζόμενος ἀλλὰ μετὰ ἀγανακτικῆς ἀμυντικῆς· διὸ καὶ καταρᾶται καὶ κατὰ τοῦτο ἀμύνεται. καὶ χῶόμενος κατὰ θυμὸν εὐζώνιοιο γυναικὸς (II. α, 429.), Ἀχιλλεὺς τῇ ὀργῇ δηλοῦσθαι ποιεῖ τὴν τιμωρητικὴν διαγανάκτησιν· ἐπιβουλεύει γοῦν διὰ τῆς μητρὸς τοῖς Ἕλλησι. Ταυτὸν γοῦν ἐστὶ θυμὸς καὶ χόλος· μῆνις δὲ καὶ μένος ὀργῇ ἐναπόθετος καὶ ἔμμενος· ζαφελὴς οὖν χόλος ἢ μῆνις, ζαφελὴς γὰρ τὸ ἀναφαίρετον. ὅτι δὲ τὸ μένος σθένος, πάντως οἶον ἐστὶν ὅτι μένος καὶ χεῖρες ἄσπται (II. θ, 450.), καὶ πρὸς τὸν Δία, εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν (II. θ, 32.). ὡς οὖν παρὰ τὸ σθένος μένος, οὕτω καὶ χόλος μένων μένος καὶ μῆνις. καὶ ὅτι ἐπιτηρητικὸς ὁ κότος εἰς τὸ δράσαι τι πονηρόν, Ζεὺς γὰρ αὐτὸς ἐπισείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι τῆς ἑπτάτης κοτέων (II. δ, 167.), καὶ τὸ, ἔχει κότον ὄφρα τελέσῃ (II. α, 82.). καὶ ἔστιν ἢ μὲν κατακίνησις (f. κατὰ κίνησιν) πρόσκαιρος ὀργῇ, χόλος, θυμὸς· ἢ δὲ κίνησις μετὰ ἀγανακτικῆς (ins. καὶ) δρασιακῆς ἐνεργείας χῶεσθαι λέγεται καὶ σκύζεσθαι. ὡσεὶ ἀπόθετος μὲν χόλος μένος, καὶ μῆνις δὲ τὸ ἀμύνεσθαι ἐπιτηροῦσα κότον ²⁾· καὶ ὅπως ὀργῇ ἐπηρητημένη μετὰ λύπης ὀρέξεως ἢ ὀργῇ, καὶ ὅπως κατὰ αὐξησιν τοῦ θυμοῦ γίνεται. Ὅπερ οὖν τὸ ἀχθεταί πρὸς τὸ ἀχνηταί ἔχει περιτεῦον τῇ ἀγανακτικῇ, τοῦτο καὶ τὸ χῶεσθαι πρὸς τὸ χολοῦσθαι. E.

316. Κακὰς ἐπὶ κῆρας] Οὐκ ἀνέχεται τωθαζόμενος ἀλλ' εἰς ἄπειρον ὀργὴν ἤλθεν, ὡσεὶ καὶ γυμνοῦν τὴν ἐπιβουλήν. E.

Θυμοῦ προβολὴ ὁ λόγος οὗτος τῷ Τηλεμάχῳ. πλευσεῖται μὲν γὰρ εἰς Πύλον, οὐ πειράσεται δὲ τι τοιοῦτον. Vulg. — Vid. et ad 325.

319. Ἐμπορος] Ἐμπορον ὁ ποιητὴς τὸν ἀλλοτρίως νεῶς ἐπιβαίνοντα λέγει, τὸν παρὰ τοῖς ὕερον ἐπιβάτην,

1) Praetulerim haec vulgato ibi τῆσδ' —.

2) F. ἀπόθετος μὲν χόλος, μένος καὶ μῆνις· μῆνις δὲ τὸ ἀμύνεσθαι ἐπιτηροῦσα, κότος. Sed sequentia quoque laborant; in quibus tamen μετὰ λύπης ὀρέξεως est idem quod μετὰ ὀρέξεως τοῦ λυπεῖν.

ὡς ἐμποροῦ παρ' αὐτοῖς λεγομένου τοῦ μεταβολῆως καὶ πραγματευτοῦ καὶ μάλιςα τοῦ διὰ θαλάσσης περῶντος· καὶ ὅτι ἄττικοι τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι κωπηλάτας ἐπικώπους λέγουσι, ἐπιβάτας δὲ τοὺς μαχητάς. Vulg.

Ἐμπορός· ἀντὶ ναυκλήρου δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης ἐσόμενος τοὺς κατηναλωκότας μιν (sc. μου) τὸν πλοῦτον· διὸ τὰ ἄνω (312.), ἢ οὐχ ἄλλως ὡς τὸ πάροισθεν ἐκεῖστε πολλά. E. Q. Ἄλλως. Ἄλλοτρίας νηὸς ἐπιβάτης μὴ ἔχων ἴδιαν ναῦν. ὡς καὶ ἀλλαχῆ, ἔμπορος εἰλήθεας νηὸς ἐπ' ἄλλοτρίας (Od. ω, 300.). οὐ γὰρ κατὰ συνήθειαν τέτακται παρ' Ὀμήρω, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐπ' ἄλλοτρίας νηὸς παρόντων, οὐσπερ συνήθως ἐπιβάτας νῦν λέγομεν. ὅπερ γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ τῶν ἐπὶ τοῖς ἄρμασιν οἱ μὲν μαχόμενοι παραβάται οἱ δὲ τὰς ἡνίας ἔχοντες ἡΐλοχοι, τῆτο ἐπὶ τῶν ἐν τριήρεσιν οἱ ἐπιβάται καὶ ἐπικώποι παρὰ τοῖς ἄττικοῖς. ἐπικώποι δὲ οἱ τὰς κώπας ἔχοντες καὶ τὰ πηδάλια. E. Ἄλλως. Ὁ μῆντοι ἔμπορος ἐκ ἀπὸ τῆ πορῆειν πεποληται παρ' Ὀμήρω, ἀλλ' ἀπὸ τῆ πόρε τετέει τῆς πορείας. τὸν δὲ πόρον κυρίως ἐπὶ τῆ ὕδατος τάττει, ὡς τὸ, πόρος ἀλὸς ἔξερεείνων (Od. μ, 259.), καὶ τὸ, θοὸν (Q. θείον, corrupt. e Θρούον) Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ τὸ, ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἔξον εὐρρείος ποταμοῖο (Il. ξ, 433.), τὴν δι' ὕρου διάβασιν. ὡς ἐν τὸ μὴ ἐν ἰδίῳ οἴκῳ γαμεῖν ἀλλ' ἐν ἄλλοτρίῳ ¹⁾ λέγουσιν, οὕτως τὸ ἐπ' ἄλλοτρίας νεὸς τὸν πλοῦν ποιῆσθαι καὶ ἐμπορεύεσθαι, καλεῖται ἔμπορος ὁ τοιοῦτος ²⁾. E. Q.

Ἐμπορος, οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος] Τὸ ἐξῆς· εἰμι μὲν ἔμπορος, ὃ ἐσι ἐπιβάτης, ἐπὶ νηὸς ἄλλοτρίας, ἀντὶ ναυκλήρου, φησὶ, δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης ἐσόμενος. ἐπίβολος δὲ σημαίνει, ὡς φησιν ὁ Πορφύριος, ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ καὶ δεσπότην ἀπὸ τῆ βάλλειν, ὃ ἐσι τοῦ σκοπεῖ τυγχάνειν· ἔμπορος δὲ τὸν ἐπ' ἄλλοτρίας νεὸς πλέοντα ἐπιβάτην, ὡς καὶ ἀλλαχῆ, ἔμπορος εἰλήθεας νηὸς ἐπ' ἄλλοτρίας. B. Q.

Οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος] Ἀττικὴν εἶναι τὴν λέξιν φησὶν Πορφύριος· δηλοῖ δὲ τὸν ἐπιτυχῆ ἀπὸ τῆ βάλλειν τετέει τῆ σκοπεῖ τυγχάνειν. ἐξ οὗ καὶ τὸ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι (Il. α, 297.), τετέει ἐπιτυχῶς λάμβανε· καὶ ἡ βελή δὲ οἰονεὶ βολή τις ἔσα· ὅθεν ἔφη, σῆ δ' ἦλω

1) Inserendum videtur ἔγγαμειν. Phavor. ἔγγαμειν λέγομεν τὸ ἐπ' ἄλλοτρίας οἰκίας εἰσερχεσθαι.

2) Leg. — ποιῆσθαι, ἐμπορεύεσθαι καλεῖται, καὶ ἔμπορος ὁ τοιοῦτος.

βελῆ πόλις Προάμοιο ἀνακτος (Od. χ, 230.), ὡς εἰ ἔφη τοῖς σοῖς ὄπλοις ἢ τοῖς σοῖς τόξοις ἢ βίλεσι· καὶ (Vulg. plenius λύοις ἐντεύθεν καὶ) τὸ, ἢ δὲ Φερῶς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὐρῶ (Od. ο, 297.). μετῆκται γὰρ ἀπὸ τῶν πόρρω τὴν ἐπιβολὴν ποιημένων· ἢ ναῦς ἔν ἐπιβολὴν ἐποιεῖτο ὡς τευχεῖν τῶν Φερῶν. χωρῶνται δὲ ταύτη τῇ λέξει καὶ οἱ μεθ' Ὀμηρον. Ἄρχιππος, νῦν δ' ὡς ἐγενομένην χορημάτων ἐπήβολος ¹⁾, ἀντὶ τῆ ἐπιτυχῆς καὶ κύριος. Τί ἔν αἱ λέξεις σημαίνουσι δεδήλωται. E. Q. Conf. Vulg.

320. Τὸ, ὡς νύ περ ²⁾ ὑμῖν εἰσατο κέρδιον εἶναι, σὺν βαρύντητι εἰρητοί· λέγοντος τῆ Τηλεμάχεος ὅτι ἐν ἀλλοτρίῃ πλευσθῆναι νηΐ· ἔ γάρ εἰμι, φησὶ, ἐπιτυχῆς ἰδίας νεῶς ὑδὲ κέκτημαι ἰδίας ἐρέτας· τῆτο γὰρ ὑμῖν ὠφελιμώτατον εἶναι ἐφάνη, τριτίσι τὸ ἐμὲ μὴ ἔχειν ἰδίαν ναῦν, ἀλλ' ἔμπορος πλεῖν (Vulg. ἔμπορον ἀποπλεῖν). ἀναφέρει δὲ εἰς ἐκείνο ὅτι εἰς πενίαν αὐτὸν κατέστησαν. προεῖπε γὰρ, Ἀντίνο· οὐπὼς ἔστιν ὑπερφυάλοισι (sic) μεθ' ὑμῖν δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκκληρον. ἢ οὐχ ἄλλῃς ὡς τὸ πάροισιν ἐκέλευτε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κτήματα· ἐμὰ μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα; Ἔστιν ἔν δυνάμει τὸ νόημα, ἀντὶ τῆ ναυκλήσεος δι' ὑμᾶς ἐπιβάτης γέγονα τὴς καταναλωκότας με τὸν πλῆτον. Q.

321. Καὶ ἐκ χειρὸς] Ἡ δεδιῶς μὴ ἐπιβέλωις ἀψεται τῆς χειρὸς, ἢ ὅτι γελῶν ἤψατο ὁ Ἀντίνοος. Vulg.

Σπάσειν] Ἀρίζαρχος, σπάσατο. Q. Harl.

322. Ρεῖα κ. τ. λ.] Ἀθετεῖται ὡς περιττός, προηθέτει δὲ καὶ Ἀριζοφάνης. Q.

323. Οἱ δ' ἐπιλώβειον] Ἐφύβριζον· ἀπὸ τῆ λωβὸς ὁ τῆ ὠτίου, οἱ γὰρ παλαιοὶ τὴς λωβῆς τῶν ὠτίων ἔκοπτον τοῖς ὑπ' αὐτῶν τιμωρεμένοις εἰς ἀτιμίαν αὐτῶν· ὅθεν καὶ λώβη ἢ βλάβη καὶ λωβεύω τὸ βλάπτω διὰ ὑβρεως. B.

Λώβη ἢ ἐν τῷ κοινῷ ὑβρις, οἰονεὶ λαόβη ἢ ἐν τῷ λειῷ (scr. λαῷ ex Eust.) ἐπεμβαίνουσα τι. Vulg.

Ἐκερτόμεον] Κερτομῶ τὸ ὑβρίζω, ἀπὸ τῆ τέμνειν τὰ κῆρ. ὁ γὰρ ὑβριζόμενος λυπεῖται. B.

324. Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν] Μερῶζει τὴς μνηστῆρας, ὧν οἱ μὲν δεδίασιν, οἱ δὲ θαρρόαλεώτερον διάκεινται. Vulg.

325. Ἡ μάλα] Βεβαίωται ταῦτα τὰ ἔπη τῆ (scr. Βεβαίωται — τὸ) μὴ εἰρησθαι ὑπὸ Τηλεμάχεος τὴς προτε-

¹⁾ Samus hic prodit senarius quem Etym. M. v. ἐπίβολος male, citat ita Πλουτῶν νῦν ε. χ. ε.

²⁾ Lemma schol. vulg. περ.

θειμένους στίχους (316. 317.), πειρήσω ὡς χ' ὑμῖν κακὰς ἐπὶ χεῖρας (Edit. κῆρας) ἰήλω, ἀπορῶντες γὰρ λέγουσιν, ἢ μάλα Τηλέμαχος. E.

326. Πύλας ἤμαθ' ὀέντος] Ἀμαθον ἔχοντος. Ἰστέον ὅτι ἄμαθος ἢ ἐν τῷ πεδίῳ κόνις, ψάμαθος δὲ ἢ περὶ θάλασσαν. B. E.

328. Εἰς Ἐφύρη] Τὴν Θεσπρωτικὴν, ἢ Κίχυρον ¹⁾ μετωνομάσθη. Vulg. Cf. Schol. α, 259.

329. Θυμοφθόρα] Φθαρτικὰ λογισμῶ, καὶ ἀναιρετικὰ κατὰ τὰς παλαιάς. Vulg.

334. Οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον] Τὸ περὶ τὴν μνηστειᾶν ἔργον· πόνον λέγει τὴν ἐνέργειαν καὶ κακοπάθειαν, ἢ γὰρ ποτε τὴν ἀληθόνα. E.

Πόνον] Εἰς τὸ μερίζεσθαι τὰ κτήματα. τῆτο δὲ ἐν εἰρωνείᾳ φησί. τινὲς δὲ τὴν περὶ τὸν γάμον σπεδὴν. B.

Ἔστι πόνον τὴν ἐνέργειαν καὶ κακοπάθειαν λέγει ὁ ποιητὴς, οὐδέποτε δὲ τὴν ἀληθόνα. ἢ πόνον, τὴν περὶ τὸν γάμον σπεδὴν. Q.

Ἄφελειεν πόνον] Αὐξήσεις, πρώτε ἀορίσε ὡς τύρεις. Τίς δὲ ὁ πόνος λέγει. (cetera fere ut Q.) Vulg.

Ἄφελειεν] Γρ. ἐπαυξήσεις ²⁾. Harl.

337. Ὡς ἔφαν] Γράφεται καὶ φάν. ἔφασαν καὶ ἐν συγκοπῇ ἔφαν καὶ φάν. Τὸ δὲ, θάλαμον κατεβήσατο, νόει ἐκ τῆς λέξεως τὸ κοῖλον. E.

338. Ὅθι νητός] Ἀριστοφάνης Ὀθινητός, ὡς τὸ ἐνὶ μεγάροισιν (supra 94.). Ἀρίσταρχος δὲ δι' ἐνὸς ν. ³⁾. Harl.

Χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο] Οἰκονομικὴ μέθοδος, διδάσκοντος τῶ ποιητῆ τὰς οἰκοδεσπότας κειμήλια ἔχειν εἰς χρῆσιν τὴν ἐν καιρῷ. Vulg.

339. Εὐῶδες ἔλαιον] Ἰσως μὲν τῆς ἐλαίας· εἰκὸς δὲ καὶ ἐσκευάσθαι τιμιώτερον οἶον τὸ ἕρπον, σαμψύχον. Vulg.

340. Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο] Οὐ γὰρ ἦν τοσαύτη τῶν παλαιῶν περιεργία ὡς ἐκάσῳ τόπον ἀπονέμειν. E. Q.

¹⁾ In ant. ed. ἠκίχυρον, quod Barnes. em. ἢ Κίχυρος: ego formam neutrius abolere nolui.

²⁾ „Fortasse voluit ἐπαυξήσει”. Sic Porsonus. Sed satis apparet ex illis quae apposita sunt ad 40, 165, 169, in hoc codice siglam γρ. glossis etiam interdum ascriptam esse. Palat. habet γρ. ἐπαυξήσιν.

³⁾ Hinc liquet, jam olim in duas sectas divisos esse grammaticos, quorum alteri in heroici versus caesura semper liquidas duplicaverint, alteri non. Porson.

341. Ἀκρητον θεῖον] Ἀκρατον, ἀπαραμιγῆς, διὰ τὸ φυλάττεσθαι ἀβλαβῆ καὶ ἀμεταβλητόν. E.

342. Ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες] Ἴνα τὸ μέσον τῆς θαλάμης εἴη ἄλλως χρήσιμον. Vulg.

344. Κληῖσαι δ' ἔπασαν σανίδες] Ἐξ ὕλης τὸ εἶδος. ἢ γὰρ σανὶς ὕλη, ἢ δὲ θύρα τὸ εἶδος. πᾶν γὰρ πρᾶγμα ἐκ τεσσάρων συνίσταται, ἐκ ποιητικῆς (ins. ἢ) αἰτίου καὶ ὕλικῆς, ἐξ εἰδικῆς καὶ τελικῆς. E.

349. Ἀμφιφορεῦσιν] Ἀμφιφορὸς παρὰ ἰδιώταις καλεῖται τὸ λεγόμενον φλάσιον. Pal.

350. Λαρώτερος] Ἠδύτερος. "Ομοιον τῷ, Τηλέμαχ' οὔτοι¹⁾ σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος (Od. v, 376.). Vulg.

Μετὰ τὸν λαρώτατος] Χρησὸν ἦθος ὑποφαίνει. οὐ γὰρ τὸν κάλλιπον, ἀλλὰ τὸν μετ' ἐκείνον δεύτερον καλεῖ (Vulg. αἰτεῖ), τὸν δὲ πρωτεύοντα πατρὶ φυλάσσει. Q. Vulg.

Οἰκονομικὸν τὸ διανόημα, ὅτι ἐκ εἰς τὴν καθ' ἡμέραν δαπάνην τῷ αὐτῷ χρῆσθαι προσήκει, ἀλλ' ἀποχεῖσθαι τὰ τιμιώτερα εἰς ἐξαιρέτον χρόνον. E. Q.

351. Ὀδομένη] Ἐν οἴῳι ἔχουσα καὶ δοξάζουσα ἐλεύσεσθαι τὸν δυσυχῆ. E.

354. Δοροῖσαι] Κορύκοις, παρὰ τὸ χωρεῖν, θυλάκοις, φασκωλίοις. ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ δέρμασιν ἀντὶ σάκκων εἰς ἀλφίτων φυλακὴν, ἵνα μηδὲν ἐκείθεν διαφορεῖται, σεγέσης τῆς πυκνότητος. Vulg.

355. Εἵκοσι δ' ἔσω μέτρα] Εἵκοσι δὲ μόδια²⁾ ἀλεύρου ἀπὸ τῆς μύλησάτου ἀκτῆς οὕτω καλουμένης ἀλεύρου. Q. Pal. Λέγεται δὲ ἀκτὴ τὸ λεπτότατον τῆς ἀλεύρου. Q.

Τὸ μέτρον ἐπὶ τε ξηρῶν, ἐπὶ τε ὑγρῶν λέγεται, ὡς ἐν τοῖς Κύπλωπος (ι, 209.). Vulg.

Μυληφάτε] Τῆ ἐν τῷ μύλῳ πεφαμῆνε (E. πεφουνεμῆνε) ὃ ἐστὶ κεκομμένον. λέγει δὲ τῆ ἀλφίτου ἐπιθετικῶς. B. E.

Ἀκτῆς] Δωρεᾶς· ἢ τοῦ κλάσματος παρὰ τὸ κλῶ. ἢ ἀκτῆς, ἦτοι συναγωγῆς, τροφῆς. Vulg.

358. Κοῖτου] Οἱ κοῖτοι τὰ σρώματα, ὃ κοῖτος δὲ ἢ κοίμησις. E.

359. "Οτι οὐδὲ ἐνταῦθα μνήμη τίς ἐστι τῆς Κρήτης. Harl. ap. Porson. post α, 93. Vid. supra ad hunc versum.

361. Κώκυσεν δὲ φίλη τροφός] Ἦτοι θρηνητικῶς ἀνεβόησεν. οἰκείον δὲ ἐστὶ τοῦτο γυναικὶ καὶ Τηλεμάχου τροφῶ καὶ ἐξαιρέτως ἐνδοικῆ. E.

¹⁾ Haud spernenda varietas pro vulgato ibi οὔτις.

²⁾ In Palat. mod. i. e. μολίους. Ut suspicer formam μόδια male e Q. relatam, propter sequens α.

Εἰκότως ἄρα ἀπολοφύρεται ἐν τούτῳ ὄρωσα πᾶσαν τὴν τοῦ οἴκου διαδοχὴν. Q.

363. Τίπτε δε τοι φίλε τέκνον] Φίλε υἱέ. Πυκνὰ καὶ γοργὰ προβάλλεται νοήματα ἢ τροφός. Vulg.

366. Ἀλλογνώτω] Ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γινωσκομένῳ· ἢ ἄλλοις γνωτῷ ἢ κατὰ γένος οἰκείῳ. ἦν γὰρ ἂν ἀλλογνώτω κατὰ τὸ, ἄγνωστον πάντεσσι (β, 175.). Vulg. Ἦ τῷ ἄλλα γινώσκοντι ἔθνη, ἢ τῷ μὴ γινωσκομένῳ ἡμῖν, ἢ τῷ τοῖς ἄλλοις γινωσκομένῳ. E.

367. Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι] Ἀναφώνησις. τοῦτο γὰρ καὶ γέγονε. Vulg.

368. Ὡς καὶ δόλω φθείρης] Γράφεται καὶ διὰ τοῦ φθείρης (sic). Q. Φθείρης, ἀπὸ τοῦ φθαρείης κατὰ συγκοπήν. B.

369. Ἄλλὰ μὲν' αὔθει] Τὸ αὐτὸ νόημα καὶ πρὸς τοῦ Ἀντινόου ἐλήχθη, δυσμενῶς μέντοι. Vulg.

370. Πόντον ἐπ' ἀτρούγειον] Ἦ τὸν ἀκαταπόνητον, ἢ τὸν ἄκαρπον, τὸν μὴ ἔχοντα τρύγα ἦτοι καρπόν. τὸν πολλὴν τρύγα ἦτοι πολλοὺς καρποὺς ἔχοντα, ἵνα σημαίῃ τὸ ἀ ἐπίτασιν. E.

373. Ἄλλ' ὄμοσον] Ὁμόσαι μὲν τὸ ὀνομάσαι θεόν. τελευτῆσαι δὲ τὸν ὄρκον τὸ ἐπαγαγεῖν τὸ πρᾶγμα περὶ οὗ ὁ ὄρκος γίνεται. E. Q. Pal. Cf. ad 378.

Μυθήσασθαι] In marg. Harl. Διὰ τῆ ε, μυθήσεσθαι.

375. Ἦ αὐτὴν ποθέσαι] Ἔδει, πρὶν αὐτὴ ποθέσθαι· ὁ δὲ ἀσυνήθως ἐσχημάτισε διὰ τὴν τοῦ πρὶν ἐπιρρόηματος δύναμιν. Vulg.

376. Ἰάπτῃ] Διαφθείρη (Pal. ἀφαντίζει) παρὰ τὸν ἰόν· ὄθεν καὶ τὸ, αἶδι προέταψεν. Vulg. Pal.

377. Ἀπώμνυ] Αποφατικῶς, ὧ ἐναντίον τὸ ἐπώμνυ. Vulg.

378. Ὁμοσέν τε] Ὁμόσαι μὲν τὸ εἰπεῖν θεῖόν τι ὄνομα, οἷον νῆ τὸν Ἑρμῆν. μὰ τὰς Ἑλευσινίαις θεάς, τελευτῆσαι δὲ τὸν ὄρκον, τὸ ἀποδοῦναι τὸν ἔνορκον λόγον, οἷον ποιήσω τόδε, ἢ οὐ ποιήσω. Vulg. Cf. ad 373.

380. Ἀλφίτα χεῦεν] Τὸ χεῖν αὐτό μόνον ἐπὶ τῶν ὑγρῶν λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν μαλακῶν. E.

383. Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα] Αἰνιττεται ὡς ἕκαστος τῶν Ἰθακησίων τὴν τοῦ νέου δημηγορίαν εἰς νοῦν φέρων, καὶ τὸν τοῦ βασιλέως ἀνειδωλοποιούμενον παῖδα οἷον παρ' αὐτοῖς ἰσάμιον (inser. vid. κατιδών), καὶ κρήνων δίκαια ἐκεῖνον εἰπεῖν καὶ αἰτήσασθαι, ἀμύναι μὲν οὐ θαρρόουσι διὰ τὸ κινδυνῶδες τοῦ ἔργου, νῆα δὲ δοῦναι λογίζονται καὶ αὐτῶν τινὰς εἰς ἐρέτας προσεπιδοῦναι. Vulg.

386. Φρονολοιο Νοήμονα] Ἀσελῶς ὀνοματοπεποίη-
κεν. πάντως γὰρ ἐκεῖνος νῆα ὑπέσχετο ὃ μὴ κατὰ τοὺς
μνηστῆρας ἀφραδῆς καὶ ἀνοήμων ἐπὶ τοῖς μέουσι. Vulg.

388. Δύσσετε τ' ἠέλιος] Ἐῶθεν ὃ ποιητῆς πολλα-
κίς εἰς ἐνεσῶτας μετὰγειν. ἔστιν οὖν τὸ ἐδύσσετε παρατα-
τικὸν ἀπὸ ἐνεσῶτος τοῦ δίσσω. Πάντα δὲ ἀσφαλῶς· τὸ
μὲν γὰρ λαθεῖν δυνάμενον καὶ μεθ' ἡμέραν πέπρακται,
ἢ τε ἐντευξίς ἢ πρὸς τοὺς πλευσομένους, καὶ ἢ πρὸς τὸν
τὴν ναῦν παριζόντα· τὰ δὲ τῆς καθολικῆς σκοτίου ἐπελη-
λυθότος. Τὸ σκιάωντο δὲ, σκιάς ἐποιοῦν, ἀπὸ τοῦ τὸν
ἥλιον εἶναι πρὸς δύσιν. E. Q.

Ἀγυιαί] Ἰτὰ ἀμφοδὰ, αἱ ὁδοί. ξενόχους (scr. ξενω-
ποῖς) Ἀθηναῖοι, ἀγυιάς Ἀργεῖοι καλοῦσιν. MS. Barnes.

390. Εὐτέλμοι φορέουσιν] Αἱ εὐξυγοί, αἱ εὐτάλβα-
τοι, αἱ εὐκάθεδροι, αἱ εὐσανίδωτοι. λέγει δὲ ἐπιθετικῶς
τὰς ναῦς· σέσματα γὰρ τὰ τῶν νηῶν σανιδάματα. E.

391. Ἐπὶ ἔσχατιῆς] Ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ ἡμίμενος, μεθ'
ὃ ἢ θάλασσα. Vulg.

392. Ἀθρόοι] Γρ. αὐτήν. Harl.

395. Ὑπνον ἔχεε] Τὸ ὑγρὸν τοῦ ὕπνου δηλοῖ. Vulg.

396. Πλάξε δὲ πίνοντιας] Παρεπλάνα τοῦ ἐγχογο-
ρεῖναι. Vulg.

Χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύκελλα] Ἀδυνατουσῶν διὰ τὸν
ὕπνον. Vulg.

Εἰκότως. πολὺν γὰρ ἔπινον χρόνον ἐξ ὅτου τὴν ἐκ-
κλησίαν διέλυσαν. E. Q.

397. Οὐ δ' εὔδειν ὠρῶντο] Δεῖ νοεῖν ὅτι οἱ ξένοι
τῶν μνηστῆρων παρὰ φίλοις ἐκάθευδον. οὐ γὰρ ἐθάρρουν
παρὰ τῶν Ἰθακησίων μνηστῆρων ἐν τῷ οἴκῳ Ὀδυσσεύς
καθεύδειν. E. Q. Pal. οὕτως γὰρ αὐτῶν καὶ ἡ ἀπώ-
λεια ἐγνώσθη. E. Q.

398. Ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν] Βίρος ὕπνου δηλοῖ
ταχὺ τὰ βλέφαρά κλείοντος. Vulg.

401. Μέντορι εἰδομένη] Ἐπεὶ τοῖς ἔμπροσθεν ὁμοιω-
θεῖσα τῷ Τηλεμάχῳ ἢ θεὸς κατὰ πόλιν ἄχετο πάντη, εὐ-
λόγως νῦν μεταβάλλεται. Q.

402. Ἐυκνήμιδες ἑταῖροι] Ἐνοπλοὶ· ἐκ μέρους τὸ
πάν. ἢ κατὰ μετάληψιν εὐοπλισμένοι τὰ περὶ τὸν πλοῦν.
E. Q.

404. Διατρέβωμεν ὁδοῖο] Ἀναβαλώμεθα ἀπὸ τῆς
ὁδοῦ, ἀττικῶς. E.

410. Δεῦτε φίλοι] Δημαγωγικῶς εὐκαλῶς κολα-
κεύει. Vulg.

Καλλίσρατος, δεῦτε φίλοι ὄφρ' ἦῶα (scr. ἦα)-φερώ-

μεθα. καὶ ἔσι τῆς νεωτέρας ἀιθίδος τὸ οὕτως συναι-
ρεῖν. Q. Harl.

412. Οὐδ' ἄλλαι δμῳαί] Λεληθότως ἀπόρρητον αὐ-
τοῖς ὑποτίθει τὴν πράξιν ἔσεσθαι, ἵνα μηδὲ αὐτοὶ ἐξελ-
πῶσί τισιν. E. Q. Vulg.

417. [Νηῆ] Ἀντι τοῦ νηός. B. Ἀντὶ τοῦ, νεὸς
πρύμνη. καὶ ν Πριάδι, νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἕναρα βρο-
τόεντα Δόλωνος (Il. κ, 570.). Vulg.

419. Ἐπὶ κληῖσι] Ταῖς ναυτικαῖς καθέδραις, ἐκ
τοῦ συγκλαῖσθαι τὸν καθίσαντα. E.

420. Ἴκμενον οὖρον] Ἀπὸ τοῦ ἰκνοῦμαι, τὸ παρα-
γίνομαι, ἐπιτήδειον ¹⁾ B. Q. Τὸν ἰκνεῖσθαι καὶ φέ-
ρεσθαι ποιοῦντα· ἢ τὸν δύνῃον καὶ ἀπαλόν. καὶ ἀλλα-
χοῦ, ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων (Od. ε, 478.). ἢ τὸν
ἐπιτήδειον εἰς τὸ ἵεναι· ἢ τὸν ὑγρὸν ἀπὸ τῆς ἰκμάδος. E.
Cf. Vulg.

Ἴει γλανκῶπις Ἀθήνη] Ἡ κατὰ τοὺς ναυτίλους ἐμ-
πειρία καὶ φρόνησις. ἢ χρησάμενοι ἐπλευσαν. Vulg.

421. Ἀκραῆ ζέφυρον] Ἐπιτήδειον, ἄκρως πνέοντά
πρὸς τὰς χρείας, οὐ πλέον οὐκ ἔλαττον. B. Q. (sed per-
peram ad 420.) Vulg. Ἡ τὸν μὴ κεκραμένον ἀλλ'
ἀκριβῶς ζέφυρον. Τινὲς, εὐκραῆ. Vulg.

Τὸ ἀκραῆ ζέφυρον κελάδοντα, καὶ τὸ, ἐπλέομεν βο-
ρή ἀνέμῳ ἀκραεῖ (Od. ξ, 253.), οὐκ ἔσιν ἄκρως πνέοντι,
ἀλλ' ἀκεράσως πνέοντι. τῆς γὰρ κράσεως τῶν ἀνέμων κα-
τηγορεῖ τὸ δεινόν· λέγει γὰρ, δεινὴ μισγομένων ἀνέμων
ἐλθοῦσα θύελλα (Od. ε, 317.). Ἐπαινεῖ ὡσαύτως καὶ ἐπὶ
οἴνου τὸν ἀκέρασον· ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἥδυπό-
τιο ἔσασαν ἀκρητον θεῖον πότον ἐντὸς ἔχοντες (340.),
ὅπως ἀκούσης καὶ τὸ ἀκῆρατον, καθαρὸν πόμα, καὶ ἀκέ-
ραστον, καὶ ἀκραϊφνές. Ἡ τὸν ἐπιτήδειον, ἢ ἀμικτον
ἐτέρῳ· ἢ ἄκρως ἄοντα, ἦτοι αὐτάρκως πρὸς τὴν χρείαν,
οὐ πλέον οὐκ ἔλαττον. Τὸ δὲ κέλαδον, τὸ κελαδεῖν (scr.
κελάδοντα, κελαδεῖν) ἐπὶ λιγυρᾶς φθογγῆς ἄδεται (scr. τί-
θεται), τὸ δὲ ῥοχθεῖν ἐπὶ κυμάτων ²⁾. E. Q.

Κελάδοντα] Ἐπίθετον τοῦ πόντου. ὅθεν καὶ οἱ πα-
λαιοὶ Ἐγκέλαδον ἵππον τῷ Ποσειδῶνι παραδιδόασιν. Vulg.

422. Ἐποτρύνας] Γρ. καὶ, ἐποτρύνων, διχῶς. Harl.

¹⁾ Sequi debet ad τὸ ἰκνεῖσθαι: sed scriba aberravit ad ver-
bum ἐπιτήδειον in schol. ad 421. et hic posuit quae illuc pertinent.

²⁾ Observatio contra eos qui κελάδοντα ad πόντον traherent.
Cf. ε, 402. ubi ῥοχθεῖν de mari, et Il. ψ, 203. ubi κελαδεῖνας de
zephyro.

424. Μεσόδμης] Ἴσοδόκης, ἐκ τοῦ μέσον δεδομησθαι. τῆς ληνοῦ λέγει, εἰς ἣν ἐμβάλλεται ὁ ἰσός. ἔστι δὲ τοῦ πλοίου μέσος τόπος. E. Q. Μεσόδμη ἢ ὀπὴ δι' ἧς ὁ ἰσός ἐνείρεται, παρὰ τὸ ἐν μέσῳ τῆς κηλὸς δεδομησθαι. Vulg.

425. Προτόνοισι] Σχοινίοις, δι' ὧν ὁ ἰσός ἀποδεσμεῖται, ὡς ἂν ἔχη βεβαίως ἴσασθαι. οἱ δὲ παλαιοί, κάλῳσ ἀπὸ τοῦ καρχησίου εἰς πῶραν καὶ πρύμναν διατείνοντας. Vulg.

426. Εὐζρέπτοισι βοεῦσι] Καλῶς ἡρμοσμένοις ἢ εἰργασμένοις ἱμάσι. ὑπερον δὲ οἱ κάλοι (E. κάλωες) ἐπενοήθησαν. E. Q.

Βοεῦσι] Λώροις· τούτοις γὰρ ἐχρῶντο τὸ πρότερον, νῦν δὲ τοῖς ὀνομαζομένοις κάλοις. B.

Βοεῦσι] Χρήσεως ἀρχαίας ἐστὶ, καθ' ἣν καὶ νῦν οἱ περὶ πούτους Ταύρους ἀρχαῖοι φρικτῶν δέρμασι καὶ ἄλλοις τισὶ τοιούτοις τὴν τῶν σχοινίων χρεῖαν ἀποπληροῦσι. Βοίας καὶ βοεῖς λέγει τοὺς ἐκ βοείων ἱμάντων κάλῳσ. Vulg.

427. Ἴσιον τὸ ἄρμενον, ἰσός δὲ τὸ κατάρτιον, ὡς τὸ μέσον ἰσάμενον ξύλον. B.

428. Στεῖρη] Τῇ τροπίδι, διὰ τὸ στερεὰν εἶναι, καὶ διὰ τὸ σερεοῦσθαι ἐν αὐτῇ τὴν ναῦν. E.

Πορφύρεον] Μέλας· ἀφ' οὗ λέγεται καὶ πορφύρεος θάνατος, ἦτοι μέλας. E.

430. Δησάμενοι] Γρ. δήσαντες. Pal.

"Ὅπλα θοῆν ἀνὰ νῆα] Τὰ σχοινία τὰ τείνοντα τὸ ἄρμενον. Q.

431. Ἐπιζεφείας] Μέχρι τῆς σεφάνης μεσοῦσ καὶ τοῦ χεῖλους. Q. Πλήρεις μέχρι σεφάνης, παρὰ τὸ, κρητήρας ἐπεσέψαντο. Vulg.

433. Γλαυκώπιδι κόρη] Ἡ τῷ ἀέρι. Ἡ Ἀθηναῖα σοιχειακῶσ εἰς τὸν ἀέρα ἀλληγορεῖται. E.

434. Καὶ ἡῶ] Τὴν μεταξὺ νυκτός τε καὶ ἀνατολῆς ὥραν. ὠφειλὸς δὲ εἶπειν οἷῳ 1). Vulg.

Ἡὼ πείρε] Ἡὼ λέγει τὴν ὀρθρινὴν ὥραν τὴν μεταξὺ νυκτός καὶ ἡλίου ἀνατολῆς. τὸ δὲ πείρε ἀντὶ τοῦ ἐπέρα. ἔνθεν καὶ τὸ, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων (Od. θ, 183.). E. B. Q. Cf. Vulg.

I.

1) Sic in edd. ant. unde recentiores fecerunt ἡῶ. Sed scripserat, opinor, grammaticus ἡοίη, quod responderet praecedenti παννυχίη.

Γ.

Ἐπόθεσις. Τηλέμαχος εἰς Πύλον καταχθεις ἅμα τῇ Ἀθηνᾷ ἐν Μέντορος μορφή καταλαμβάνει τοὺς Πυλίουσθεσιαν ταύρων ἐπιτελούντας τῷ Ποσειδῶνι. καὶ τι περὶ τοῦ πατρὸς αὐτῷ πυθομένῳ ἐκίχεται τινα τῶν Ἰλιακῶν διηγημάτων. Μετὰ τοῦτο ἢ μὲν Ἀθηνᾷ ἐν ὄρνέσ μορφή ἀπαλλάττεται· ὁ δὲ Νέστωρ θεσίαν αὐτῇ συντελέσας τὸν Τηλέμαχον ἅμα τῷ υἱῷ Πεισιζράτῳ εἰς Λακεδαίμονα ἀποπέμπει. Vulg. Q.

Τηλέμαχον ἐλθόντα σὺν Ἀθηνᾷ ξενίζει Νέστωρ, καὶ διηγείται αὐτῷ τὰ συμβεβηκότα τοῖς Ἕλλησι καὶ τὸν ἀπόπλεον ἐκ Τροίας. πυθόμενος δὲ τὰ περὶ τοῦσθεσιαν καὶ γνωρίσας τὴν Ἀθηνᾷ ἀπίσαν θεσίαν αὐτῇ ἐπιτελεῖ. λαβὼν δὲ ὁ Τηλέμαχος ἅμα σὺν Πεισιζράτῳ τῷ Νέστωρσθεσι εἰς Σπάρτην ἀπαίρει. νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένησθεσι ξενίζονται παρὰ Διοκλεῖ ἐν Φηραῖσθεσι. Vulg. Pal.

1. Ἡελίος δ' ἀνόρουσε] Ἄμα ἡμέρας καταγόμενον ποιεῖ τὸν νεανίαν εἰς τὴν Πύλον, ὡς τὸ μηδὲν αὐτῷ ἔργον τῆσθεσι ἡμέρας μέρος καταλείπεσθεσι. τὸ δ' αὐτὸ κατὰ τὴν ὑποστροφῆν. αἰῶνα γὰρ ἠὼς ἦλθεν εὐθροσθεσι, οἱ δ' ἐπὶ χέρσθεσι Τηλεμάχεσθεσι ἔταροι λῶον ἰσθεσι (σ, 495.). καὶ ἐν Ἰλιάδισθεσι ἔσθεσι φέρει τῷ Ἀχιλλεῖ τὰ ὄπλα. Q.

Ἀμνην ὁ ποιητῆσθεσι πᾶν ὕδωρ φησὶ, νῦν δὲ τὸν ὠκεανόν. Pal. E. B. Q.

3. Θνητοῖσθεσι βοροτοῖσθεσι] Βοροτοῖσθεσι ἀθανάτοισθεσι καὶ θνητοῖσθεσι, τὸ μὲν διὰ τὴν ψυχῆν, τὸ δὲ διὰ τὸ σῶμα. E.

Ζεῖδωρον] Τὴν τὰ πάντα πρὸς τὸ ξῆν δωροσθεσιμένην. E.

4. Οἱ δ' εἰς Πύλον Νηληῖος] Νηλεῖος γὰρ ὡς εἶρηται (scr. εἶρηκεν) Ἑλλάσθεσις (Sturz, fragm. 12.) μαχησθεσιάμενος μετὰ Πέλλεσθεσι, ἐξ Ἰωλκῆσθεσι ἦκεν εἰς Μεσσηνίαν καὶ τὴν Πύλον ἔκτισε, Μεσσηνίαν χώραν παρασχόντων. B. E.

6. Ταύρος παμμέλανας] Ταύρος μὲν διὰ τὸ βλαῖον τῆσθεσι θαλάσσης, μέλανας δὲ διὰ τὴν χροῖαν τῆσθεσι ὕδατος τὴν ἐκ τοῦ βάθους. Vulg. Pal.

Διὰ τὴν ἐπιφανείαν τῶν ὕδατων μέλανας. ποσθεσιφυῶν γὰρ κῦμά (Il. σ, 326.) φησὶ, καὶ, μέλαν δὲ εἰ κῦμα ἐκάλυψεν (Il. ψ, 693. ubi vid. Heyn. Od. ε, 353.), καὶ, ἐνθροσθεσι μέλανι πόντῳ (Il. ω, 79.)· καὶ ἰοειδέα πόντον (Il. λ, 298.) φησὶν. Q. Ὅτι μέλαν τὸ ὕδωρ διὰ τὸ βάθος ἠχητικόν. E.

Ἐνοσθεσιχθονι κυανοχαίτῃ] Ποσειδῶνισθεσι θεσίαν ἢ ὡς ἀπό-

γονοι αὐτῶ δια Νηλέως, ἢ εὐχαρισῶντες τῷ δαλμονι ἐπὶ τῷ νόσῳ. E. Q.

Ἐνοσίχθωνι] Τῷ Ποσειδῶνι τῷ κινῶντι τὴν γῆν. ἔνωσις γὰρ ἢ κίνησις, χθῶν δὲ ἡ γῆ. δοκῶσι γὰρ οἱ σεισμοὶ εἶναι αὐτῶ. Vulg.

7. Ἐννέα δ' ἔδραϊ ἔσαν] Ἐννέα συνέδρια ἦν διὰ τὸ ἐννεάπολιν εἶναι τὴν Πύλον. E. Pal. Ἡ ἔννια πόλεων ἦρχε Νέσῳρ, Πύλος, Ἀρήνης, Φρούς, Αἴσχυος, Κυπαρισσήεντος, Ἀμφιγενείας, Πτελεῦ, Ἔλος καὶ Δωρίος. E. Ἐπεὶ ἔννια πόλεων ἦρχεν ὁ Νέσῳρ· οὐ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἑρατεινὴν, καὶ Φρούον (Hom. Θρούον) Ἀλφειοῦ πόρον καὶ εὐκτιτον Αἴπυ, καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγενείαν ἔναιον, καὶ Πτελεὸν καὶ Ἔλος καὶ Δωρίον (Il. β, 591.). καθ' ἐκάστην οὖν πόλιν ἦν ἔδρα. τὸ δὲ, πεντηκόσιοι δ' ἐν ἐκάσῃ τὸ πλῆθος ὑποφαίνει τῶν ἐπὶ ἴλιον συνεσρατευκότων Νέσῳροι. ἐνεθήκοντα γὰρ τῆς ἦσαν τοῦ Νέσῳρος, τῶν δ' ἐνεθήκοντ' ἀνδρῶν (scr. collato Eust. et Il. π, 169. 170. τῶν δὲ ἐκάσῃ πεντήκοντα ἀνδρῶν). εἰσὶν οὖν οἱ πάντες δρ'. Πάντα οὖν μετὰ παρατάξεως καὶ εὐκοσμίας γίνεται ὡς ἂν Νέσῳρος ἠγεμῆνε. Q.

Πεντακόσιοι δ' ἐν ἐκάσῃ] Οὕτω διὰ τοῦ α τὸ πεντακόσιοι Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός, ἐκάσῳθι, ἐν ἐκάσῳ τόπῳ. τινὲς δὲ, ἐκάσῳθεν, ὃ εἶναι ἐξ ἐκάστης πεντηκοντίος. προπαροξύνεται δὲ ἀμφότερα ¹⁾. Q.

8. Εἶτατο καὶ προὔθεντο (Q. προὔχοντο)] Γράφεται καὶ προὔχοντο. Ἀρίσταρχος, προεἶχοντο τῷ θεῷ, ὅσον παρῆχον· οἱ δὲ, πρὸ αὐτῶν κατεἶχοντο ἐπὶ τὸ σφάζαι· τινὲς δὲ, προεβάλλοντο. E. Q.

9. Οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο] Τινὲς σπλάγχν' ἐδάσαντο.

¹⁾ Ascribam Porsoni notulas ad v. 7. et 8. in quibus de Harl. codicis textu et scholiis refert.

7. Πεντήκοντα δ' ἐν ἐκάσῃ [nimirum in textu] et superscriptum γρ. πεντηκόσιοι δ' ἂν ἐκάσῃ. Veluit ἐκάσῃν.

8. Τινὲς ἐκάσῳθεν ὃ εἶναι ἐξ ἐκάστης: sed ἐκάσῳθι Aristarchus et Herodianus.

Apparet, verba nostri scholii inde a nomine Ἀρίσταρχος spectare ad v. 8. ita tamen ut post verba Οὕτω — πεντακόσιοι exciderit idem Aristarchi nomen cum adhaerentibus aliquot verbis, aberrante scriba a priori scholio in posterius. In voce autem πεντακόσιοι cum secunda syllaba per metrum producenda esset, ambigebant grammatici, relinquerentne α, an mutarent in η. Sed neque varietas illa πενήκοντα statim rejicienda. Denique forma πενήκοντίς est praeter usum: oportuit, si ἀπενήκοντα venit, πενήκοντός, sin ἀπενήκοντα — πεντακοσιός. Viderint jam de his opinibus critici.

E. Q. Harl. "Ότε οὔτοι τῶν σπλάγγνων ἐπάσαντο καὶ οὔτοι ἰθὺς κατήγοντο. E. Q.

10. Aristarchus et Herodianus alter altero modo, κατάγοντ' ἢδ' et καιάγοντο ἰδ'. Porson. ex Harl.

11. Στεῖλαν] Οἱ περὶ Ζηρόδοτον, σείσαν αἰρόντες (hucusque Pors. ex Harl.). τότε δὲ σείσειν ὅτε θείλωσι χαλάσαι τὸ ἄρμενον. Q.

14. Χρή] Γρ. χρεῖ. Harl.

Οὐ μὲν σε χρεῖ ἐτ' αἰδοῦς] Οὐ χρεῖα σοι τῆς αἰδοῦς, ἀττικῶς. εὐπρεπῶς δὲ ὡς μὲν ἀδαήμονι διαλέγεται ἀξιοῦσα νῦν ἀποθέσθαι διὰ τὸν καιρὸν τὸ τοιοῦτον ἦθος. ὁ δὲ οὐκ ἐπάγει ὅτι ἀδαήμων εἰμί. οὐ γὰρ εὐπρεπὲς περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα ἐκφέρειν. ἀλλὰ τᾶληθές φησι. οὐδέ τί πω μῦθοισι πεπεῖρημαι (E. μῦθοιο πεπεῖραμαι). E. Q.

Οὐδ' ἠβαιόν] Ἄδηλον (scr. Δῆλον vel Εὐδῆλον) ὅτι ἐκ συναλοιφῆς ἐξὶ τοῦ η ¹) τοῦ ἠβαιόν τρισυλλάβου. οἱ δὲ νεώτεροι βαιόν φασι. Q.

15. Ἐπέπλωσ] Ὡσπερ ἀπὸ τοῦ διδώ διδῶ δίδωμι, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πλώω πλώ πλώωμι. B. Πλώ, πλώωω, ἔπλωσας, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ἔπλωσ καὶ ἐπέπλωσ. E.

16. Ἐπέσπεν] Γρ. ἔπασπεν. Harl.

17. In cod. Harl. teste Porsono verbis ἀλλ' ἄγε νῦν suprascriptum est γρ. ὄφρα τάχιστα ²) et v. 18. voci εἶδομεν γρ. ἴδωμεν (cf. not. ad γ, 334.)

18. Ἐνὶ στήθεσσι κέκενθε] Παρὰ τινῶν λέγεται τὸ λογιστικὸν ἐν τῇ κεφαλῇ, παρ' ἑτέρων δὲ ἐν τῇ καρδίᾳ. E.

20. Μάλα πεπνυμένος ἐξί] Καὶ πῶς Ὀδυσσεὺς ὁ πεπνυμένος ἴσχε ψεύδεα πολλὰ λέγειν (Od. τ, 203.) ³); ἀλλὰ πρὸς τὸ μηδὲν κατεπεῖγον ψεύδεσθαι τοῦτο κομιδῆ νηπίς ἀνδρός ⁴). E.

21. Τὴν δ' αὖ] Ἡ αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν, ἢ πρὸς φίλον τινὰ Μέντορα ⁵). E.

1) Nimirum scribebatur olim οὐδηβαιόν.

2) Hoc, quod margini etiam Pal. ascriptum est, videtur lectum fuisse in aliis apographis loco vocis ἰπποδόμοιο, ut inde penderet verbum εἶδομεν.

3) Est ibi ἴσχε ψ. π. λέγων. Cf. Hesiod. θ. 27. ἴσμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν.

4) Desunt ante vocem ἀλλὰ verba quaedam docentia, urgente necessitate decere ψεύδεα λέγειν.

5) Nimirum hoc semper agit hic scholiastes, ut veras scilicet res gestas sine numinum personis demonstraret.

24. Αἰδώς δ' αὖ νέω ἀνδρῶν, οὕτω δὲ οἱ κατὰ Ἀρια-
νόν (Ριανόν em. Pors.). Harl.

28. Γενέσθαι τε τραφέμεν τε] Οὐκ ἔστιν ἀναδιπλα-
σιασμός τὸ, τε τραφέμεν, ἀλλὰ συνδεσμός. Q.

31. Ἀγορῆν τε] Γρ. ἀγορῶν τε. Pal.

32. Ἀμφὶ δ' ἐταῖροι] Ἐννοίαν τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ
οἴκου τὴν εὐδαιμονίαν παρίσχει. Q.

34. Θί δ' ὡς] Ἀόηλους γὰρ ἰδόντες οὐκ ἐνόμισαν
ἐχθρούς εἶναι. E.

36. Πρώτος] Παρέπεται γὰρ τοῖς ἀγαθοῖς τῶν νέων
προλαμβάνειν τοὺς λοιποὺς τοῖς ἀγαθοεργίαις καὶ προπε-
τεῦσθαι τὴν φιλοτιμίαν. Q.

Διατὶ πρότος ὁ Πεισίστρατος; παροιμία ἐστὶν ἢ λέ-
γεται, ἢλιξ ἢλικι τέρεται. E.

38. Κωσιν] Ἀπὸ τοῦ κῶος. μετέπλευσαι (sic) δὲ τὸ
κῶος ἀπὸ τοῦ κῶας, ὃ σημαίνει τὸ δέσμα. B.

39. Πᾶρ τε κασιγνητῶ Θρασυμήδει] Καθηκόντως ὁ
πρεσβύτερος τῶν παίδων πλησίον τοῦ Νέερος καθῆσο.
Οὗτος ἐστὶν ὁ καὶ κρατείας αὐτῷ τῆς ἐπὶ Ἰλιον κοινωνή-
σας. Q.

41. Χρυσέω ἐν δέπαϊ] Χωρὶς τοῦ ἐν αἰ Ἀριστάρχῃ
καὶ σχεδὸν ἀπασαι, χρυσέω δέπαϊ. Harl. -

Δειδιωκόμενος] Δέχω τὸ δεξιόμηναι, καὶ πλεονασμῶ
τοῦ σ καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, δίσκω, καὶ κατὰ ἀναδιπλα-
σιασμόν δεδίσκω καὶ δειδίσκω. B. E.

43. Εἶχεο νῦν ὃ ξεῖνε] Πῶς ὁ μὲν Τηλέμαχος φησι,
αἰδώς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεναιότερον ἐξερέεσθαι, ὃ δὲ οὐ-
τως ἀόκνως λέγεται (scr. διαλ.) τῇ Ἀθηνᾷ; ὑποφαίνει ἐν
ὃ ποιητῆς, ὅτι ἔχει μίντοι καὶ τὸ θραεφθῆναι καλῶς διδά-
ξιν ἐσθλοῦ. ἦν δὲ καὶ τοῦτο γενναίε τρόπε ἀντιλαμβά-
νεσθαι τῶν οἰκείων ἐλαττωμάτων. Q.

44. Τοῦ γὰρ καὶ δαιτῆς ἠγνήσατε]. Ἐπετύχετε, τοῦ
Ποσειδῶνος. αὐτῷ γὰρ θύσαντες εὐαχούνται. Pal.

49. Ὀμηλικίην δ' ἔμοι αὐτῷ] Τηλέμαχος. Δαιμο-
νίως καὶ τὸν νέον ἐθεράπευσε τῇ τῆς ἡλικίας ὁμοιότητι,
ἐπιδεικνύς ὡς οὐδ' αὐτὸς ἐσκυθρώπασεν ἐπὶ τῆς τοῦ πρεσ-
βυτέρου προτιμήσεως. Q.

50. Τοῦνεκά σοι] Ἐχορῆν ὀρθοτοεῖν τὴν σοί. Ζη-
νόδοτος δ', τοῦνεκά τοι, γράφει (hucusque Pors. ex Harl.),
κῶων ὅτι ἐπὶ τῆς διαβολῆς παραλαμβάνεται ὁ τοί. Q.

Ἄλεισον] Τὸ πλατὺ, ὅθεν ἐστὶν ἄλις πειν. ἄλεισον δὲ
ἀπὸ τοῦ λείον. B. Λέγεται τὸ ποτήριον τὸ ἐξεσμένον
καὶ λείον, κατ' ἐπίτασιν τοῦ α, τὸ δὲ σ κατὰ προσθή-
κην. E. Ἦτοι ἔκπωμα ἐκτετορευμένον, οἶον εὐάλει-

σον ὑπάρχει (Vulg. εὐάλιον ὑπάρχον)· ἢ πλατὺν, ὅθεν ἐστὶν ἄλλο πιεῖν. Q. Vulg.

52. Χαίρε δ' Ἀθηναίη] Διὰ τὴν κρίσιν τοῦ διδόντος. οὐ γὰρ τὸ θεῖον δέεται τινος. Q.

57. Νέσορι μὲν πρώτιστα] Πλούσιος γὰρ σύμμετρος ἦν τῷ Νέσορι, χρόνον μῆκος, εὐπαιδία, μεγάλων πράξεων ἐπιτυχία, φρόνησις, ἀκμὴ λόγου. ὡς οὖν ἡσθηκότι ἤδη κατὰ τὸν βίον, τὴν ἐπὶ τούτοις ἀγαθὴν δόξαν εὐχεται. Q.

63. Δέπας ἀμφικύπελλον] Τὸ ἀμφοτέρωθεν κυπτόμενον. B.

65. Ὑπέρθερα] Ὑπέρθετα καὶ μείζονα· ἢ νωτιαία· ταῦτα γὰρ ὑπέρχει, ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια διὰ τῆς σύγκρισις (sic), καὶ τὰ ὑπεράνω τοῦ πυρός. B. Q. Τὰ ὑπέρθετα καὶ μείζονα ἔξωθεν τῶν ἔνδον. ἔστιν οὖν νωτιαία, ταῦτα γὰρ ὑπέρχει τῶν λοιπῶν κρεῶν. Vulg. Ἐπεὶ ἔξελευσαν τὰ ὀπιτηθέντα ὑπεράνω τοῦ πυρός. E. Conf. scholia ad 470.

68. Γερήμιος] Ὁ ἐν τῇ Γερήνῃ ἀνατραφεὶς. κρεῖσσων δὲ ἀποδιδόναί ο ἔντιμος παρὰ τὸ γέρας. Q. Κατὰ μὲν Ησίοδον ¹⁾ ὁ ἐν Γερήνοισ ἀνατραφεὶς. κρεῖσσον δὲ κ. τ. λ. Vulg.

Ἰππότα] Εὐδαίμων ὁ Πηλοῦσιος (vel -ιώτης) . . . Μακεδονικόν, οἱ δὲ Αἰολικόν. Pal. Cf. Eustath.

69. Μεταλλῆσαι] Ἐρευνῆσαι. τοῖς φίλοις ὁ γέροντα ταῦτά φησι εἰς φιλοξενίαν ἐκφερόμενος, ἵνα γνωρίμους καὶ τοῖς ἄλλοις καταστήσῃ τοὺς ξένους. Q.

71. Ὡς ξίνοι τίνες ἐστέ] Τοὺς μετ' αὐτὸν τρεῖς εἰχους ὁ μὲν Ἀρισοφάνης ἐνθάδε σημειοῦται τοῖς ἄσερισκοῖς. ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος λέγονται καὶ ὀβελίσκους τοῖς ἄσερισκοῖς παρατίθειναι, ὡς ἐντεῦθεν μετενηνεγμέων τῶν εἰχων. πόθεν γὰρ τῷ Κύκλωπι ληστῶν ἔννοια, ἢ κομνηλόμένῳ φάναι, οἳ τ' ἀλόωνται ψυχὰς παρθέμενοι κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες; Ὁ δὲ Ἀρισαρχος οικειότερον αὐτοὺς τετάχθαι ἐν τῷ λόγῳ τοῦ Κύκλωπος φησι· οὐδὲ γὰρ νῦν οἱ περὶ Τηλέμαχον ληστικόν τι ἐμφαίνουσι. δοτιὸν δέ, φησι, τῷ ποιητῇ τὰ τοιαῦτα. καὶ γὰρ νῦν (scr. οὖν) αὐτὸν παράγει εἰδοτά, ἀλλὰ μοι εἴφ' ὅπη ἔσχεσ ἰὼν εὐεργέα νῆα (ι, 279.), καὶ συνήσιν ἑλληνίδα φωνήν. Καθάπτεται δὲ καὶ Θουκυδίδης (1, 5.) Ἀρισαρχοῦ (scr. Θουκυδίδου Ἀρισαρχος) λέγοντος, ὡς οὐκ ἀδοχρὸν ἦγούντο τὸ ληΐζεσθαι οἱ παλαιοί, ἐν οἷς φησι, ἄς μοι ληΐσατο

¹⁾ Vid. Ruhnk. Ep. Cr. p. 112. Schol. Ven. ad Il. β, 336.

δῖος Ὀδυσσεύς (α, 398.). ὁμωνυμία γὰρ ἠπάτηται, πολ-
λάκις τῆς ληΐδος ἐπὶ τῆς λαφυραγωγίας τασσομένης· παρὸ
καὶ τὴν Ἀθηναίων ληΐτιδα προσκοροῦνται (Π. κ, 460.). ὅτι
γὰρ αἰσχρὸν ἠγοῦντο τὸ λησεύειν, δῆλον ἐξ ὧν οὐδέποτε
ἐπὶ Ἀχιλλεύῳ ἢ ἐπὶ Μίαντος καίτοιγε ἰσχυροῦν ὄντων ἐχορή-
σατο τῷ ὀνόματι ὁ ποιητής. ἄλλως τε καυτῶν συμφραζο-
μένων δηλοῖ τὴν τοῦ πράγματος μοχθηρίαν. ἀντιτάσσεται
γὰρ τῷ, ἢ τι κατὰ πρῆξιν, τὸ, ἢ μασιδίως. Q.

72. Ἦ τι κατὰ πρῆξιν] Ὁ πρῶτος ἢ ὀξύνεται διὰ τοῦ
εἰ 1). ὁ δὲ δεῦτερος περιοπάται. ἐρωτηματικὸς γάρ. Pal.

Κατὰ πρῆξιν] Ἦ κατ' ἐμπορίαν ἐπὶ τῷ ἴδιῳ κέρδει,
ἢ ματαίως τῆδε κάκεισε πλανᾶσθε μὴ ἔχοντες σκοπὸν ὑπο-
σεύσθαι εἰς τὰ ἴδια ὅθεν ἐξήλθετε. E.

Ἦ μασιδίως ἀλάλησθε] Ματαίως, οὐκ ἔχοντες σκο-
πὸν εἰς τῆδε τὴν πόλιν καὶ εἰς τῆδε ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἀπλῶς
φερόμενοι. Q. Pal.

73. Οἷα τε ληΐσῃρες] Ἀπρεπὲς τὸ τὸν φρόνιμον Νέ-
σορα προσδοκᾶν λησεῖαν. λύνεται δὲ τῷ ἔθει. φαίνεται
(scr. φαίνεσθαι) γὰρ οὐκ αἰσχρὸν τοῖς ἀρχαίοις ὄν τὸ
λησεῖν, καὶ Θουκυδίδης εἶρηκεν (vid. ad 71.). Q.

Ἀψῆξο καὶ κατὰ θαλαττῶν ἐσι καὶ κατὰ γῆν· πει-
ρατῆς δὲ μόνος ὁ κατὰ θάλασσαν λησῆς, ἀπὸ τοῦ περῶ. E.

79. Μέγα κῦδος] Ἄξια τῆς διαδομένης γήμης τοῦ
Νέσορος εἰς ἅπασαν Ἑλλάδα τὰ τῆς εἰσβολῆς πρὸς τὴν
φράσιν. Pal.

80. Καταλέξω] Τὸ καταλέξω οὐκ ἔστιν ἀπλῶς ἀντὶ
τοῦ εἶπω, ἀλλ' εἰς τέλος τοῦ λόγου ἀφίξομαι. E.

Εἴρειαι] Εὐλαβῶς Μαν, ὡς αὐτὸς μὴ προκατάρξας λό-
γων ἀλλὰ πρὸς πένυσιν ἀποκρινόμενος. Q. Pal.

81. Ἰθάκης ὑπονητίου] Τῆς ὑπὸ τὸ Νηΐον ὄρος κει-
μένης, ὡς, Θήβη ὑποπλακίη (Π. ζ, 379.), τῇ ὑπὸ Πλά-
κιον ὄρος κειμένη. B. Q. Pal.

Ἐχομαι φησι, εἶπας
γήμην ἀκούσω περὶ τοῦ ἐμοῦ πατρός. B. Q. Ἐπὶ τὸ
Νηΐον κειμένης. Νηΐον δὲ ὄνομα ὄρους πρὸς ὑποδοχὴν
νεῶν εὐθετον. E. Νηον (sic), ὄνομα ὄρους. Pal.

Ἐπονητίου. ὄφειλε γὰρ εἰπεῖν ἢ ἀπὸ Νηΐου, ἢ ὑπὸ
Νηΐον. τὸ δὲ ἐσι τῆς μεγαλονοίας τοῦ ποιητοῦ. θέλων γὰρ
παραδηλωσάτω ὅτι ἀπὸ τοῦ Νηΐου ὄρους εἰσὶ, καὶ ὑπ' αὐτὸ
κείνται, τὴν ὑπὸ συνέταξε μετὰ γενικῆς, ἵνα καὶ ἀμφό-

1) Aut sic, aut διὰ τοῦ ἄ scriptum in cod. agnosco. Voluit
fortasse ἀντὶ τοῦ εἰ.

τερα νοοῦνται, ἀπὸ μὲν τῆς ὑπὸ προθέσεως τὸ Νήϊον, ἀπὸ δὲ τῆς γενικῆς ἢ ἀπό. Β.

82. Οὐ δῆμιος] Ἀρισοφάνης, ἐκδήμιος, ὁ ἔξω δήμου. Harl.

85. Σὺν σοὶ μακράμενον] Τοῦτό φησι θεραπέων τὸν γέροντα λίαν. ὑπασπισὴν γὰρ αὐτοῦ τὸν πατέρα δείκνυσιν ὡς εἶ τις Μηριόνην Ἰδομενέως λέγοι ὑπασπισὴν, καὶ ταῦτα δηλοῖ σὺν σπουδῇ τὰ περὶ τὸν πατέρα. Τὸ δὲ τὰ περὶ τῶν ἄλλων ἀκούσαντα ἀγροεῖν τὰ περὶ τοῦ πατρὸς, ἄγαν περιπαθές. Β. Q.

90. Εἴθ' ὄγε] Προαγωγὰ ταῦτα τοῦ μὴ ψεύσασθαι τὸν Νέσورا. Q.

91. Εἶτε καὶ ἐν πελάγει] Ἐν Ἰάξῳ (an ἐν Νάξῳ? Μαί.) τὴν Ἀμφιτρίτην χορεύουσαν ἰδὼν Ποσειδῶν ἤρπασεν. ὄθεν ὑπὸ τῶν ἐγχωρῶν Ποσειδωνία ἀνομάσθη ἢ θεὸς, ὡς καὶ ἡ Ἥρα Διαιὴν παρὰ Δωδωναίοις, ὡς Ἀπολλόδωρος. Q.

Ἀμφιτρίτης] Ἀμφιτρίτη λέγεται ἡ θάλασσα ὅτι τρίτη ἔστιν ἀμφοτέρωθεν, ἐκ τοῦ ἄνω μέρους καὶ ἐκ τοῦ κάτω· ἐκ τοῦ ἄνω μὲν ὡς πρωτεύοντος τοῦ αἰθέρος, δευτέρου δὲ τοῦ ἕως, τρίτης αὐτῆς· ἐκ τοῦ κάτω δὲ, ὡς τῆς ἀβύσσου καὶ τοῦ ταρτάρου προκειμένων, τρίτης οὕσης αὐτῆς. Ε.

92. Γούναθ' ἰκάνομαι] Ἡ ἄπτομαι τῶν σῶν γονάτων μετὰ ἰκετείας. Ε.

96. Μειλίσσειο] Ἡ χαρίζου, μειλιχίους λέγε λόγους. Ε. Μείλιχα καὶ προσήγη λέγε, ἢ χαρίζου, καταπράυνε τὸν θοῆρον. Pal. Ταῦτα πρὸς τὸ μέγεθος προβάλλεται τῆς οἰκείας χρείας. μεγάλως γὰρ αὐτῷ διέφερε μαθεῖν περὶ τοῦ πατρὸς. Q.

97. Κατάλεξον] Οὐκ ἔστιν ἀπλῶς, εἰπέ, ἀλλ' εἰς τέλος τοῦ λόγου ἐλθέ, καὶ πάντα εἰπέ. ταῦτα γὰρ ἐσι τὸ, ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων (Il. ι, 56.). τὸ διελεθεῖν οὖν τὸν λόγον ὃν ἤρξατο λέγειν ἢ μέλλει εἰπεῖν δηλοῖ τὸ κατάλεξον, μέχρι οὐ δεῖ ἀποληῆσαι. Q.

Ἵπρωπῆς] Γράφεται, ἀκοῆς. Β. Ἵπρωπῆς, καὶ θείας. ἔξ ἀκοῆς ὁ Τηλέμαχος πολλὰ ἤδει. Ε. Ὅπως μετέλαβες τῆς περὶ αὐτὸν θείας, παρὰ τὴν ὄπα. Β. (an Q.?) Ὅπωπῆς, θείας, παρὰ τοὺς ὄπας (male olim ὄπας)· ἢ φωνῆς παρὰ τὴν ὄπα. Vulg. Πῶς μετέλαβες τῆς περὶ αὐτὸν θείας. γρ. τῆς ἀκοῆς παρὰ τὴν ὄπα¹). Harl.

¹) Fortasse η (i. e. ἡγοῦν) pro γρ. Nimirum est altera interpretatio, quasi ὄπωπῆ idem sonaret quod ἀκοῆ. Porro. Sane ad-

101. Pro ἔνισπε in text. Harl. manus antiqua ἔνισπες et hic et aliis locis. Hic scholion suprascriptum: ἐπίσχες εἶπε. Nempe hoc voluit: ut ab obsoleto aoristo ἔσχην imperativus σχές formatur, cujus compositum est ἐπίσχες, sic ab ἔσχην provenire σπές et ἐνίσπες. Pors. In Vulg. (ed. ant.) est corruptum scholium ΗΝΠΠΕΣ. εἶπες.

103. Ἐπερ] Τὸ ἐπεὶ ἤταυθα βεβαιωτικὸν καὶ ἀργόν. οὐ γὰρ ἀποδίδεται ὀμηρεῖω ἔθει. B.

ἴσως κενοδοξῶν ὁ Νεωρ ἑαυτὸν τοῖς πολεμοῦσι συναριθμεῖ; πλὴν κοινοποιεῖται τὰ πάθη τῶν φίλων. E.

104. Τὴν δύναμιν ἀκατάσχετοι. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἐπειδὴ μ' ἔμνησας, καὶ τὸ, ἀνέτηλεν. Pal. (evanidis litteris).

106. Πλοξόμενοι] Οὐκ ἂν γὰρ τοσοῦτον ὑπέμεινάν τοὺς ποταμούς. Σαφῶς δὲ τῶν Ἑλλήνων πολέμαρχον πάρισησι τὸν Ἀχιλλεῖα. Q.

108. Κατεκταθὲν ὅσσοι ἄριστοι] Ὑπέρβατον· τίς κεν ἐκείνα πάντα γε μυθήσαιο ἀπὸ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων; εἶτα τὰ ἄλλα διὰ μέσου. ἔνθα μὲν Λίας, καὶ τὰ ἐξῆς. B. (Codd. E. Q. vid. ad 113.).

109. Ἐνθα μὲν Λίας κείται] Πρόδηλον ἐντεῦθεν ὅτι ἔπου ἐτελείησαν, ἐκεῖ ἐθάπτοντο, καὶ οὐκ ὄσέα παῖσιν ἕκαστος (f. ἐκάστος) ἤγετο (Il. η, 338. ubi vid. Schol.) E. Q.

Λίος κείται πελώριος (Hom. ἀρήϊος)] Ὁ μέγας πρὸς τὸν Λοκρόν. E.

110. Πάτροκλος θεόφιν μῆσσο ἀτάλαντος] Δικαίως ἐπέτινε τὸν ἔπαινον τοῦ Πατρόκλου ὅτι πείσας αὐτὸν εἰς τὸν πόλεμον ἐξήγαγεν. E. Q.

111. Ἐνθα δ' ἔμὸς φίλος γιὸς ἄμα κρατερός καὶ ἀμύμων] Περιπαθῶς Harl. οὐ μόνον γὰρ ὡς υἱὸν ἀλλὰ καὶ ὡς ἄριστον ἐπιποιθεῖ. E. Q.

Ἀταρβής] Γράφεται, καὶ ἀμύμων. E. Pal.

113. Ἄλλα τε πολλὰ] Καὶ ταῦτα εἰς παραμυθίαν τοῦ νεανίσκου. πιθανὸς γὰρ ἐστὶ σύμβουλος ὅταν καὶ ἑαυτὸν ἐπιδεικνύῃ τὰ ὅμοια δυστυχήματα γενναίως φέροντα. E. Q.

Γρ. ἀλλὰ γε πόλλ'. Harl.

Τίς κεν ἐκείνα] Ἀποδίδεται τὸ, ἐπεὶ μ' ἔμνησας, καὶ

ditamentum παρὰ τὴν ὅσα tale quid indicare videtur: et cf. Schol. Vulg. Sed cum e codice B. quoque Majus diserte protulerit Γράφεται, ἰσότης; veram etiam varietatem, neque spernendam illam, fuisse puto ἀκούης. Vid. β, 308.

τὸ, ὅσα. Pal. Τινὲς οὕτως τὸ ὑπέρβατον, ὧ φίλ' ἐπεὶ μ' ἔζησας οἷξ' ὅς, τίς κεν ἐκείνα πάντα μυθήσαιο. E. Q. (Cod. B. vid. ad 108.)

115. Οὐδ' εἰ πεντάετες γε] Οὐδ' εἰ πέντε καὶ ἕξ ἔτη παραμίνων ἔξερέεις ¹⁾ ὅσα κείθι πάδομεν, δυνησαιοτίς πάντα μυθήσασθαι. εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, πρὶν κεν ἀνιαθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο, καταλιπὼν τὴν διήγησιν διὰ τὸ μῆκος. E. Τινὲς οὕτως· οὐδὲ ἐπὶ πέντε καὶ ἕξ ἔτη παραμίνων καὶ ἐρωτῶν ὑπὲρ τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἀχαιοῖς ἀνιαθείης ἂν καὶ ἀπέληθης εἰς τὴν πατρίδα, ἀλλὰ παραμείνεις ἂν δηλονότι ψυχαγωγούμενος ὑπὸ τῆς ποικιλίας τῶν διηγημάτων. ἐμοὶ δὲ οὐ δοκεῖ τοιαύτη εἶναι ἀνταπόδοσις, ἀλλ' οὕτως ἔχει ὁ λόγος· τίς ἂν ἐκείνα πάντα διηθήσαιο; οὐδ' εἰ πέντε ἔτη καὶ ἕξ κ. τ. λ. (ut in cod. E.) Q.

121. Ἦθελε] Ἀντὶ τοῦ ἠδύνατο· οὐδ' ἔθελε προῖξεν (Il. φ, 366.). B. Q. Ἐδυνήθη· ὡς τὸ, οὐ θέλει τὰ δένδρα διδάσκειν με (Plat. Phaedr. p. 230. d. Greg. Cor. Att. 67.). E.

124. Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε] Πρὸς βύτεροι φησὶ τῆς ἡλικίας οἱ λόγοι, καὶ πάννυ τὸ εἶκος ἐν αὐτοῖς σώζεται. E.

125. Ἄνδρα νεώτερον] Τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ἀπλῆ. E. [Ἦδε] Ἀεὶ παρὰ τῷ Ὀμήρῳ τὸ ᾧδε ἀντὶ τῆ κατὰ τῶν τὸν τρόπον. B.

126. Εἴως μὲν] Τὸ ἀναφορικὸν ἀντὶ ἀνταποδοτικῆς τῆ τέως. Pal. Q.

127. Ἄχ' ἐβάξομεν] Ἀντὶ τῆ, ἐκ ἐδιχονοῦμεν (E. ἐδιχογνωμονῶμεν), οὐκ ἐν τῷ δημηγορεῖν, οὐκ ἐν τῷ βελεύεσθαι, ἀλλ' ἕνα θυμὸν, καὶ τὰ ἕξης. B. E.

128. Ἄλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε] Λεληθότως παιδεύει ὁ ποιητὴς ὅτι ἡ ὁμόνοια τῶν ἀρίστων καὶ πόλεις ὅλας χειροῦσθαι πέφυκεν, ἐκ δὲ διχονοίας καὶ ὅλον διαφθείρεται. ἐκ μὲν γὰρ ὁμονοίας καὶ συμφωνίας Ὀδυσσεύς καὶ Νέστωρ πάντα τοῖς Ἀχαιοῖς ἀγαθὰ γενέσθαι, ἐκ δὲ διχονοίας τῶν ἡγεμόνων ἀπολέσθαι περὶ τοῦ νόσε φησὶ τὸ Ἐκληνικόν. Q.

Νόω καὶ ἐπίφρονι βελῆ] Διαφέρει νοῦς καὶ βελή. ὁ μὲν γὰρ νοῦς γεννητικὸς ἐστίν, ἡ δὲ βελή τελεστική. E.

129. Ὄξ ἄρισα γένηται] Λεῖπει τὸ, πάντα εἶχε καλῶς τοῖς Βλησιν. E.

¹⁾ Hoc solum verbum, ita scriptum ἔξερέοις, ex Schol. Harl. citat Porsonus.

132. Μήδετο νόσον] Περὶ τοῦ νόσου φησὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ. ὅρα δὲ πάλιν ἐπικαίρως τὰ λείποντα τῆ ὑποθέσει. E. Q.

134. Τῶ σφέων πολέες] Διὰ τοῦτο ἐξ ἑαυτῶν πολλοί, ἥτοι δι' οἰκείας γνώμης, καὶ ἐκ τῆς μῆνιδος τῆς Ἀθηναῶς ἐπεσπάσαντο θάνατον. B.

135. Μήμιος ἐξ ὀλοῆς] Ἐπεὶ Αἴαντα τὸν Λοκρὸν οὐκ ἐκόλασαν βιασάμενον ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῆς τὴν Κασάνδραν. E. Vulg. Nῦν μὲν κοινῶς εἰς ἅπαντας τὴν μῆνιν, ἐξῆς δὲ σαφέστερον τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς δηλοῖ ἐπὶ τοῦ Αἴαντος. Q.

Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάρτης] Διὰ τὸ ἀνδρικόν τῆς φρονήσεως. τὰ γὰρ ἀνδρικότατα τῶν ζώων γλαυκά. E.

137. Ἐς πάντας Ἀχαιοὺς] Βούλονται τῆς ἐς προθέσεως ῥωννύται τὸν τόνον τινὲς, ἵνα δυνάμει ἀναστροφῆ γένηται ¹⁾ κατὰ τὸ ὄρνιθες ὡς. E.

138. Οὐ κατὰ κόσμον] Οὐ κατὰ καιρὸν ἐνδεχόμενον. E.

Ἐς ἥλιον καταδύντα] Δύνατος τοῦ ἡλίου μῦθον μυθείσθην. B.

139. Οἱ δ' ἦλθον] Οὔτος ὁ εἶχος διὰ μέσση. B.

Οἱ δ' ἦλθον οἴνω βεβαρηκότες] Οὔτω τὸ ἐξῆς· τὰ δὲ καλεσσαμένω ἀγορῆν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς μῦθον μυθείσθην τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγειραν μᾶψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐς ἥλιον καταδύντα· οἱ γὰρ ἦλθον οἴνω βεβαρηκότες ²⁾. Ἄλλως. Τὰ δὲ καλεσσαμένω ἀγορῆν ἐς ἥλιον καταδύντα μᾶψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον· οἱ γὰρ ἦλθον οἴνω βεβαρηκότες μῦθον μυθείσθην ³⁾. Q.

Βεβαρηκότες] Βαρῶν, βαρήσω, βεβάρηκα, βεβάρηα. E.

146. Ὁ οὐ] Τὸ ὅ ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἔσι δὲ ἀποκοπή. Q.

147. Οὐ γὰρ αἴψα θεῶν τρέπεται νόος] Ἐναντίον τοῦτο τῶ ἐν Ἰλιάδι, στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ (ι, 497). Λύεται δ' ἂν ἐκ τοῦ προσώπε· τὰ μὲν γὰρ λέγει ὁ Νέστωρ τὰ δὲ Φοῖνιξ (sic c. acuto)· ὡς οὐ ταῦτα ἔδοκίμαζον. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ· τὸ γὰρ προθυμούμενον, τὸ σρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ, τῶ καιρῷ ἤρμοσαι. λύεται δὲ καὶ ἐκ τῆς λέξεως· πρόσκειται γὰρ τὸ αἴψα· σρέφονται μὲν γὰρ, οὐκ αἴψα δέ. B. E. Q.

¹⁾ Nimirum ἀγορῆν ἔς.

²⁾ Ita scriptum hoc verbum ex schol. Harl. quoque citat Pors.

³⁾ Non ex mente auctoris interpunctum credo hoc scholium: nam nisi verba οἱ γὰρ η. ο. βεβ. hic etiam parenthetice accipias structura nulla procedit.

151. Νύκτα μὲν αἶσαμεν] Τὸ αἶσαμεν οὐκ, ἐκοιμήθημεν, ἀλλ' ἀνεπνεύσαμεν, ἀπὸ τοῦ αἶεν ὃ ἔστιν ἀναπνεῖν. λέγει δὲ καὶ ἀνάπνευσιν τὴν μικρὰν τῶν κακῶν παράμυθίαν, ὀλίγη δέ τε ἀνάπνευσις πολέμοιο (II. λ, 801.), ἀπὸ τῶν ἐκ πολέμων ἐπ' ὀλίγον ἀναπνεόντων· καὶ, ἀσπασίως φυγόντες Ἔκτορα διὸν ἀνέπνεον (II. λ, 327.). ἀλλὰ σὺ μὲν εἴθι καὶ ἄμπνευε (II. χ, 222.). αὐθις δ' ἄμπνύνθη (II. ε, 697.). ἀφ' οὗ καὶ τὸν εὐρίσκοντα πόρος εἰς ἀνάπνευσιν τῶν κακῶν, ὅπερ ἔστιν ὁ φρόνιμος, πεπνυμένον φησίν. Τὸ δὲ, χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες ἀλλήλοισι, ἀντὶ τῆς ἀγρυπνοῦντες καὶ χαλεπὰ μεριμνῶντες εἰς ἀλλήλους. E. Q.

Ἄλλως. Ἀνεπνεύσαμεν τῆς ζάσεως, ἀπὸ τοῦ ἄω. εἰ γὰρ, ἐκοιμήθημεν, πῶς ὀρμαίνοντες; ἐν δὲ ταῖς χαριεσέροις γέγραπται εἶσαμεν¹⁾, ὅπερ ἔστιν ἀπρακτον ἀφήγαμεν, ἠῶθεν δὲ οἱ μὲν νέας. ἀνοίκειον γὰρ τὸ κοιμάσθαι αὐτοὺς ἐν τοσοῦτῳ κινδύνῳ, εἴ τις τὸ εἶσαμεν (scr. αἶσαμεν) ἀντὶ τοῦ ἐκοιμήθημεν ἐκδέξαιτο. E. Q.

153. Εἰς ἄλα διᾶν] Γρ. ἀμφιελίσσας. Harl.

154. Βαθυζῶντες τε γυναῖκας] Τοῖς γὰρ ὑποδύταις αἱ βάρβαροι γυναῖκες μέχρι βάθους ἐπισύρσασαι χρῶνται. Pal. E.

156. Αὐθι] Ἀπὸ τοῦ αὐτόθι κατὰ συγκοπήν. B.

161. Σχέτιλος] Ἀπὸ τοῦ σχῶ τὸ κρατῶ· ὁ κατέχων ἐπιπολὴ τοῦ θυμοῦ καὶ σχευιάζειν ἡμᾶς ποιῶν. E.

164. Ἦρα φέροντες] Ἐπιθυμητά· ἀπὸ τοῦ ἀρῶ τὸ ἀρμόζω, ἦρα, ἐπίηρα, ἐπέρασα. Q. Pal.

165. Ἀολλέειν] Ἐκ τοῦ ἄ τὸ ὁμοῦ, καὶ τοῦ εἰλῶ τὸ συσρέφω. ἢ ταχεύεις, ἀπὸ τῆς ἀέλλης. E.

169. Ἐν Λέσβῳ] Ἐν τῇ Λέσβῳ δὲ κατέλαβεν ἡμᾶς μόλις ὁ ξανθὸς Μενέλαος, διαλογιζομένους ἡμᾶς ἢ ἵνα πλεύσωμεν ὑπεράνωθεν τῆς Χίε ἐπὶ τῆς νήσου τῆς Ψυρῆς, ἔχοντες αὐτὴν τὴν νῆσον ἐπὶ τὰ ἀριστερά· ἢ ὑποκάτωθεν τῆς Χίε παρὰ τὸν Μίμαντα. ἔστι δὲ τὸ μὲν ὄνομα ὄρος οὕτω πως καλεμένον. Μίμας ὄρος ἐρυθρὸν²⁾ κατέναντι Χίε, ἀπὸ Μίμαντος ἐγὼς τῶν γιγάντων ὀνομασθέν. B.

1) Pors. ex Harl. „Γρ. εἶσαμεν [sic ap. Pors.]. Schol. ἐν ταῖς χαριεσέροις εἶσαμεν”

2) Facile tentari possis ad mutandam hanc vocem. Atque ἐρυθρὸν quidem dixeris talem montem: et εὔθηρον hunc appellat Strabo cuius verba Eustathius etiam huic loco apposuit. Verum reputans Erythras urbem sub hoc ipso monte sitam fuisse, et frequentissime a tali colore telluris et rupium oppida apud nostrates etiam nomen traxisse; ab omni mutatione destitit: praesertim

Ἰάσβος νῆσος Τροίας ἔχουσα πόλεις πέντε, Πύρραν (Mediol. Πύραν), Ἐρεσσον, Μιτυλήνην, Μήθυμαν, Ἀντισσαν. E. Q. Vulg. Μίμας δὲ ὄρος ὑψηλὸν καὶ ἐρυθρὸν Ἰωνίας ἀντικρὺ Χίε τῆς νήσου, ἀπὸ Μίμαντος ἐνὸς τῶν γιγάντων ὀνομασθέν. Τὸ δὲ καθύπερθε Χίεο ἀντὶ τοῦ ὑπεράνω, ἦτοι εἰς τὰ δεξιὰ. ὑπερέχειν γὰρ λέγομεν τὴν δεξιὰν τῆς ἀριστερᾶς. E. Q.

171. Νῆσος ἐπὶ Ψυρῆς] Ἀντὶ τοῦ παρὰ νῆσον Ψυρίαν, ὡς οὖσαν ἐπ' Ὀλύμπῳ ¹). Q.

Νησιδίων μικρὸν ἔχον λιμένα νηῶν εἴκοσι. Ἀλκμᾶν, παρὰ τε ἱερὸν σκόπελον, παρὰ τε Ψυρὰ τὸν Διόνυσσον ἄγοντες (fr. 40. Welck. ex Eust. ad h. l.), ἦτοι ἐν μηδενὶ αὐτὸν τιθέμενοι, διὰ τὸ λυπρὸν τῆς νήσου. Q.

Ψυρία νησιδίων ξειν ἀπέχον τε (Vulg. λυπρὸν ἀπέχον) σαδῖτις ν' (Vulg. π') τῆς Χίε, ὃ καὶ αἰγίαλον ἔχει ἐν ᾧ ἔσι λιμὴν ἐκδεχόμενος ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου πελάγους ταρασσομένας τὰς ναῦς. μέμνηται Δημοσθένους. κείται δὲ ἡ Χίος νῆσος μέση τῶν Ψυρίων (Vulg. Ψυρῶν) καὶ τοῦ Μίμαντος. Cod. Vind. 56. Vulg. Cf. alt. schol. Q. in Mediol.

Αὐτὴν ἐπ' ἀριστερ' ἔχοντες] Τὴν Χίον λέγει. Vulg.

172. Ἡ καθύπερθε ²)] Ὁ ἡ σύνδεσμος δύο τόπων ἐπιδίχεται, ἢ περισπωμένην ἢ βαρεῖαν, ὅπερ κάλλιον. E.

Ἐπέπερθεν] Ὑποκάτωθεν. Vulg.

Παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα] Μίμας ὄρος ἀντικρὺ Χίε τῆς νήσου, ἀπὸ Μίμαντος ἐνὸς τῶν γιγάντων ὀνομασθέν. Et mox Ὁ Μίμας ὄρος ἐρυθρὸν ἀντικρὺ Χίε. Vulg. Vid. not. ad 169.

174. Πέλαγος μέσον] Τὸ μέσον Ψυρῶν (scr. Ψυρῶν) καὶ τῆς Χίε. B.

177. Ἐς δὲ Γεραϊζόν] Ὀνομα λιμένος. Q.

178. Ἐννύχια] Ἀρειανοὶ γρ. (Αἰ Ριανοῦ γραφῆσιν em. Pors.) ἐννύχιοι. Harl. Ἐννύχιοι] Γρ. ἐννύχια. Pal.

Ποσειδάωνι ταύρων] Τὸ μὲν ὡς ἐγχωρίῳ· ἐτιμᾶτο γὰρ ἐν Γεραϊζῷ· τὸ δὲ ὡς θαλαττίῳ διὰ τὸν πλοῦν. E. Τὸ μὲν ὡς ἐγχωρίῳ θεῷ· ἐτιμᾶτο (ins. γὰρ) ὁ Ποσειδῶν ἐν

cum bis praeterea in scholiis sqq. idem epitheton compareat, quod male in altero (ad 172.) Barnesius mutabat in Ἐρυθρῶν.

¹) Non quis ex montibus hujus nominis hic dicatur quaerendum, sed quomodo emendemus; ut ἐπὶ τῷ πλῶ fortasse.

²) Sic pro ὑπέπερθε, teste Porsono, etiam Schol. Harl.

Γεραισῶ· τὸ δὲ ὡς θαλαττίῳ διὰ τὸν μῆρα ὡς μῆλα ¹⁾.
Τὸ δὲ μετρήσαντες ἀντὶ τοῦ οὐριοδρομήσαντες. Q.

180. Τέτρατον ἡμαρ] Ἀφ' οὗ ἐκ Δέσβου ἀνήχθησαν ἀριθμημένων τῶν ἡμερῶν. Τέτρατον, ἀφ' οὗ καὶ τὸ τέτρασι. B.

Μετάθσεις ἰωνική. διαφέρει γὰρ μετάθσεις ὑπερθέσεως· ἡ μὲν γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ γίνεται, ἡ δὲ ὑπέρθσεις ἐν ἑτέροισι, ὡς τὸ ὄθνεϊος. ἦν γὰρ νόθος νοθεῖος καὶ καθ' ὑπέρθσειν ὄθνεϊος. καὶ πάλιν γόνυ γόνυος καὶ δόρυ δόρυος, καὶ καθ' ὑπέρθσειν γονύος καὶ δουρός. E. Q.

184. Ὡς ἦλθον φίλε τέκνον] Δαιμονίως ὁ ποιητὴς, ἐμβαλὼν εἰς ἐπιθυμίαν τῶν νόσων τὸν ἀκροατὴν ἀναρτᾷ πάλιν, ἵνα τὰ λοιπὰ δι' ἄλλου χωρίου ἀνασώσῃ (Q. δηλώσῃ). τὸ γὰρ ἐνὶ πάντων τῶν κατὰ τοὺς νόσους πραγμάτων ἐμπειρίαν περιθεῖναι οὐ πιθανόν· ἐν μέρει δὲ δηλουμένων τῶν συμβεβηκότων ἀξιόπιστον γίνεται τὸ πᾶν. Οὐκ ἄλογος δὲ οὐδ' ἡ πρὸς Μενέλαον ἐκπομπή, ἀλλ' ἵνα τὰ περὶ Ἑλένην ἐνταῦθα διατυπώσῃ ὄντα ἐν ἡδονῇ τῷ ἀκροατῇ. E. Q.

Φίλε τέκνον] Ἀντὶ φίλον τέκνον. B.

Ἦτοι πρὸς τὸ σημαϊνόμενον ἀπήνησε· φίλος γὰρ τὸ τέκνον οὐδέτερον ²⁾. ἢ πρὸς τὸ συνώνυμον, τὸ παῖς. Vulg.

Ἀπευθής] Μὴ μαθῶν τι περὶ τοῦ σοῦ πατρὸς ἢ τῶν ἄλλων. B.

188. Εὐ μὲν Μυρμεδόνας] Νεοπτόλεμος κατὰ κέλευσιν Θέτιδος ἐμπρήσας τὰ ἴδια σκάφη πεζὸς ἄνεισι. χρῆσθεις δὲ ὑπὸ Ἑλένου, ἐνθα ἂν ἴδοι οἶκον ἐκ σιδηρείων θεμελίων τείχων δὲ ξυλίγων καὶ ὀρόφου σερεοῦ (scr. ἐρεοῦ) ἐκεῖ μῆνειν, ἐλθὼν εἰς τὴν Παραβῶτιν (Q. Παμβῶ τὴν, Eust. Παμβῶτιν) λίμνην τῆς Ἠπειροῦ, καὶ τοὺς ἐγγωρίους εὐρῶν δόρατα πήξαντας καὶ χλαίνας ἀνωθεν κατασηνοῦντας, συμβάλλει τὸν χρῆσμον. καὶ πορθήσας τὴν Μολοσσίαν ἐξ Ἀνδρομάχης ἴσχει Μολοσσὸν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ γένος ἐστὶ τῶν ἐν Μολοσσίᾳ βασιλέων, ὡς ἰσορεῖ Ἐρατοσθένης. E. Q. Conf. Eustath.

Οἱ νεώτεροι τὸν Νεοπτόλεμον εἰς τὴν Ἠπειροῦ ἐλθεῖν λέγουσι. Vulg.

¹⁾ Exciderunt verba aliquot post articulum τὸν, scriba antequam scriberet vocem πλοῦν in medium versum sequentem aberrante.

²⁾ Corrigerem φίλος γὰρ τὸ τέκνον, καίπερ οὐδέτερον: nisi Barnes. ex Ms. Aloysii, ediderit: — ἀπήνησε φίλος· τὸ γὰρ τέκνον οὐδέτερον: quod tamen meae rationi aegre praerogabo.

- Ἐγγεσιμώρους] Τοὺς περὶ τὰ ἔγχη κακοπαθοῦντας.
 B. Τοὺς μεμωραμένους ὃ ἐστὶ κάμνοντας τοῖς ἔγχεσι. E.
 189. 190. Ἀχιλλῆος — υἱός] Μετὰ θάνατον αὐτοῦ.
 Εὐκαίρως ἐνεφάνισεν ὅτι ὁ Νεοπτόλεμος καὶ Φιλοκτήτης
 ἦγον σύμμαχοι. E. Q.
 192. Πόντος δε οἱ οὔτιν' ἀπήρα] Οὐκ ἀπήλαυσεν
 ὁ πόντος τινός· ὥστε οὐ κατεπόντισέν τινα. Vulg.
 193. Ἄκούετε νόσφιν] Διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ παθόντος
 καὶ διὰ τὴν τόλμην τῶν ἀδικησάντων. E. Q.
 195. Ἐπισμυγερός] Περισσὴ ἢ ἐπί, ὡς ἐν τῷ βοῶν
 ἐπιβούκολος. σμίγασθαι δέ ἐστι τὸ ὑπὸ πυρὸς ἀναλίσκεσ-
 θαι. λέγεται δὲ ἀπὸ τῶν ἐπισμυχομένων· καὶ ἐπισμύξαι
 πυρὶ νῆας (Il. ι, 649. ubi est κατὰ τὴν σμ. π. ν.), δηλοῖ
 δὲ τὸ ἐπισμυγερός τὸ ἐπιπόνως, ἀξίως (f. οἴζυρός). B. E. Q.
 Σμυγερός ¹⁾] Ἐπιπόνως· τὸ μέτρον μετήλειπται.
 Αἰολικῶς δὲ ἐστὶν ἐπιπόνως. Vulg.
 199. 200. Καὶ σὺν Ἀλκιμος] Παρὰ Ἀρισοφάνει προη-
 θετοῦντο δύο εἰχοι. ἐκ γὰρ τοῦ λόγου τῆς Ἀθηνᾶς (α, 301.)
 μετήχθησαν ἐνθάδε. Q. Ἡθέτει Ἀρισοφάνης. Harl.
 Ἀλκιμος ἴσσο] Ἐν συντόμοις ἢ προτροπῇ. μαλιζα
 γὰρ τῶν εὐχῶν (scr. εὐγενῶν) ἀπτεται ἢ ἐπὶ ταῖς καλαῖς
 πράξεσιν ἐσομένη δόξα. Q.
 203. Καὶ λίην κείνος μὲν] Οὗτος (scr. οὕτως) ἤψατο
 ὁ λόγος τοῦ Τηλεμάχου, ὡς τὰ περὶ τὸν πατέρα ἀφεί-
 μακαροῦζεν Ὀρέστην. E. Q.
 206. Ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς] Ὑβρεως, ὑπερηφανίας,
 ἀδικίας. αὕτη γὰρ ὑπερβασίς ἐστὶ τῆς δικαιοσύνης μεσό-
 τητος οὔσης. E.
 209. Πατρί τ' ἐμῶ] Περιττός· ἀρεκί γὰρ ὁ πρὸ
 αὐτοῦ. Harl.
 Πατρί] Προσληπτέον τὸ δυνηθῆναι βοηθῆσαι. E.

¹⁾ Ex hoc lemme, et ex eo quod Eustathius quoque formam σμυγερός solam explicat, apparet, fuisse qui ἐπί separarent; ut aut sit pro ἔπειτα aut jungatur ἐπαπέτισεν. Sed non ita facile disjungas praepositionem in altero exemplo infra δ, 672. (ubi vide tamen schol.); et extat adjectivum ἐπισμυγερῆ indubitatum ap. Hesiodum α. 624. — In ipso scholio Barnesius reposuit μετέλιπται, quod notus sane verbum est, sed mihi quidem hic perinde obscurum. Neque tamen lentorem invenio medicinam ea quam Boeckhius porrigit, ut scribatur scilicet, διὰ τὸ μέτρον παρείληπται. Nimirum Σμυγερός, ἐπιπόνως est glossula quae, ut saepe in hac congerie factum (c. g. β, 350. 363.), coaluit cum justo scholio. Istud autem sic habuit: Σμυγερός] Διὰ τὸ μέτρον παρείληπται. Αἰολικῶς δὲ ἐστὶν ἐπιπόνως: hoc dicit: pro verbo μογερός ob metrum admisisse poetam aeolicam ejus formam σμυγερός.

214. Ἡ σέ γε λαοί] Τοῦτο ἐξηγητέον ἐκεῖθεν. ἔφη γάρ που, δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊον κτείνειν (π, 401.), καὶ ἐπάγει, ἀλλὰ πρῶτον εἰσόμεθα βουλὰς θεῶν (Q. ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς, ut est in loco ipso) εἰ χρὴ αὐτὸν ἀναιρεῖν· τὸ οὖν ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, μισοῦσί σε, βουλευόνται ἀνελεῖν ἕκ τινος θεοπροπίας. Τὸ δὲ ἀέκητι (immo τὸ ἐκόν) οὕτω νοητέον, ἐκουσίως ἀνίχει μὴ βουλόμενος ἐπεξελεῖν τὴν ὕβριν. E. Q.

215. Ἀνὰ δῆμον] Οἱ κατὰ τὸν δῆμον ὄχλοι, τουτέστι αὐτὸς ὁ δῆμος μισεῖ σε ἕκ τινος θεοπροπίου. πολλάκις γὰρ μεθίσασιν τοὺς βασιλεῖς μαντείαις ἐπισπόμενοι. B.

Θεοῦ ὁμαρῆ] Ἐν τῇ ἑξακαιδεκάτῃ (sic) ἰσορεῖ Κλεοφόρος ¹⁾ περὶ τοὺς θεοὺς, πολλάκις μεθίστησαν τοὺς βασιλεῖς μαντεία. E.

216. Σφί βίας ἀποτίσεται ἔλθῶν] Ἀπορεῖ ὁ Ζηνόδοτος πῶς ἐστὶ καὶ ὁ λόγος, βίας αὐτοῖς, ἀντὶ τοῦ τὰς βίας αὐτῶν· ἢ, ἔλθῶν σφιν, ὃ ἐστὶν ἔλθῶν αὐτοῖς· ὡς περ λέγομεν ἀνίσταμαι σου ἀντὶ τοῦ ἀνίσταμαι κατὰ σοῦ. Q.

Ζηνόδοτος γράφει, ἀποτίσαι, καὶ τὸ ἐξῆς, ἢ σύ γε μῶνος. Harl.

217. Ἡ ὄγε μῶνος ἑών] Ὁ μὲν ὡς ἀδύνατος μόνος κολάσαι τοὺς ἐχθροὺς, ἀπολοφύρετο, εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσηδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν (205., ubi est παραθεῖεν)· ὁ δὲ ἡρέμα ἐνδείκνυται αὐτῷ ὅτι ἐν τοιοῦτοις οὐκ ὄχλου δεῖ, ἀλλὰ δύναται ἂν καὶ μόνος τιμωρῆσασθαι τοὺς μνηστῆρας. Καὶ αὐτὸς Ζηνόδοτος, σύ γε. E. Q.

226. Ὡ γέρον] Τὸ, ὦ γέρον, μέσως λαμβάνεται, καὶ ἐπὶ ὕβρεως καὶ ἐπὶ τιμῆς, τὸ δὲ, ὦ γέροντες, τὸ πληθυντικὸν ἐπὶ μόνῃς τιμῆς. B.

Οὕτω τοῦτο ἔπος ²⁾] Οὐ τὸ φιληθήσεσθαι ὑπὸ Ἀθηνᾶς· ἀλλὰ πρὸς ἐκεῖνο ἀπήντησεν, τίς δ' οἶδ' εἰ κε ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἔλθῶν, ἢ ὄγε μῶνος. Q.

Οὕτω τοῦτο ἔπος] Τὸ τοὺς μνηστῆρας ἀναιρεθῆναι. ὑπὸ Ὀδυσσεώς. Pal. Q.

228. Οὐδ' οἱ (sic) θεοὶ ὡς ἐθέλοιεν] Ὑπερβολικῶς τοῦτο εἶρηκεν ἐν ἡθελίᾳ· ὅπερ οὐ συνιεῖς ὁ Ζηνόδοτος γράφει, εἰ μὴ θεοὶ ὡς ἐθέλοιεν. Q.

Ἄλλος ὁ νοῦς οὕτως· ἄνδρα ᾧ εἵμαρται τὸ ζῆν δύ-

¹⁾ Apud Vossium certe et Fabricium hoc nomen non invenio. Alibi alii quaerant.

²⁾ Hoc lemma non positum est in Mediol. ubi hoc scholium perperam subjunctum est illi ad 217. Conf. 231.

ναται ὁ θεὸς σῶσαι κινδυνεύοντα· ᾧ δὲ εἴμαρται τὸ ἀποθανεῖν οὐδὲ οἱ θεοὶ δύνανται παρὰ μοῖραν βοηθῆσαι. E. Q.

230. Τηλέμαχε] Διαγρός ἐστιν ὁ εἶχος δὲ ἕως μὲ γέγραφε ¹⁾, Τηλέμαχ' ὑπαγόρη μέγα νήπιε ποῖον ἔειπες; τὸν δὲ δευτέρου περιεῖρει (περιαιρεῖ em. Pors.) τελείως διὰ τὸ μαχόμενον αὐτῷ, εἰ μὴ θεοὶ ὡς ἐθέλοιεν. Harl.

231. Ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων] Σημειωτέον τὸν εἶχον, ὅτι καὶ ἀνωτέρω οὐ περὶ Τηλεμάχου, περὶ δὲ Ὀδυσσεὺς εἴρηται, τίς δ' οἶδ' εἴκα ποτέ σοι βίας ἀποτίσσειται ἔλθῶν; Q.

Σαῶσαι (sic)] Γρ. σαώσιεν. Male pro σαώσει. Porson. Immo male Porsonus: vid. ad β, 334.

232. Βουλοῖμην δ' ἂν ἔγωγε] Ἀθετοῦνται εἶχοι ἐπτά ἀπὸ τοῦ βουλοῖμην δ' ἂν ἔγωγε, ἕως τοῦ μοῖρ' ὀλοή. (Hucusque Porson. ex Harl.) οἱ μὲν πρότεροι τέσσαρες οὐκ ἀκολούθως τοῖς προκειμένοις ἐπνευθέντες, οἱ δὲ ἕξ ἑς τρεῖς διὰ τὸ ἀσύμφωνον· ἐναντίοι γὰρ εἰσι τῷ, ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι (sic). E. Q.

234. Ἡ ἔλθῶν] Οὐ χροῖ σε ἐπὶ τῇ βραδύτητι δυσχεραίνειν. οὐδὲ γὰρ Ἀγαμέμνονι τὸ ταχέως νοσηῆσαι συνέηκεν. E.

236. Θάνατον μὲν ὁμοῖον] Κοινόν, φυσικόν, τὸν πᾶσιν ὁμοίως ἐπερχόμενον. ἢ καὶ ἄλλως. τὸ τισὶ μὲν κακὸν τισὶ δὲ καλόν, ὅπερ ἐστὶ καὶ πρὸς τὸ κακόν, οὐ ῥηθῆσεται ποτε ὁμοιον· ὃ δὲ ἐστὶ πᾶσιν ἐξ ἴσου κακόν, ἐκεῖνο καὶ ὁμοιον ῥηθῆσεται ἢτοι κοινόν κακόν. E. E. Q.

237. Ἀλαλκίμεν] Ἀλκεῖν. καὶ ἐγένετο ἄλκην κατὰ συζολήν, καὶ ἐμβολῆ τοῦ ν καὶ προσθέσει τῆς μιν, ἀλκίμεν, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀλκίμεναι, καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, ἀλαλκίμεναι. E.

241. 242. Κεῖνω δ' οὐκ ἔτι νόσος] Ὁβελίζονται δύο. τί γὰρ ὄφελος λέγεσθαι, τῆς Ἀθηνᾶς εἰπούσης, ποῖόν σε ἔπος φύγεν; ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων. ἄλλως τε, εἰ οὕτως πέπεισται, τί ζητεῖ περὶ τῶν νόσων; Q. et refert Pors. ex Harl.

244. Ἡδὲ φρόνιν] Ἀριστοφάνης τὸ φρόνιν νῦν μιν ἐπὶ τῆς φρονήσεως, ἐν δὲ τῷ, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε (Od. δ, 258.), τὴν καταφρόνησιν. E. Q.

245. Τρεῖς γὰρ δὴ μιν] Παρὰ τὸ ἐν Ἰλιάδι πεποίηται,

¹⁾ Sub corruptis istis δὲ ἕως latet critici alicujus nomen. Pro με lege μέν. Porson. Fuit fortasse: ὃ δὲ Ἴστρος μετέγραψε (de Istro vid. Wolf. Proll. p. 218. not.); aut, quem aptiorem sane Boeckhius mihi tradit, sed litteris in istius aevi scriptura minus addicentibus, Ἰξίω.

ται, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἀνασσειν (Il. α, 252.). ἀλλὰ νῦν μὲν βασιλεῦσαι αὐτὸν τρεῖς, ἐκεῖ δὲ ἀπαξ, βιωῖναι δὲ ἐπὶ τρίτην γενεάν. περιγραφομένων οὖν τῶν τριῶν εἰχῶν τὰ τῆς διανοίας χαρίεντα. E. Q.

Ἄλλως. Πορφυροβ. Ἐν γὰρ τῷ γένει τῶν ἀνδρῶν, ἦτοι τῷ πλήθει, φασὶν ἐκ τρίτε ἀνάξαι τὸν Νέσωρα, ἦτοι ἐπὶ τρισὶ γενεαῖς. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὰς γενεὰς ἐψήφισον ὡς ἐτῶν τριάκοντα. γενεὰ δὲ λέγεται ἢ τῷ τίχτειν καὶ γενεῶν τελείωσις ἣτις τὴν τριακονταετη περίοδον ἔχει. ὁ γὰρ ἐν τῷ ἄρχειν δύο τριακονταετίας παραδραμῶν καὶ τὴν τρίτην ἐλαύνων εἰκότως λέγεται τρεῖς ἀνάξαι (scr. ἀνάξαι). E.

246. Ἀθανάτοις] Ἀριστοφάνης ἐνικῶς, ἀθάνατος ¹⁾.
Harl.

247. Μέγα κῦδος Ἀχαιῶν] Γρ. σὺ δ' ἀληθὲς ἐνί-
σπε. Pal.

248. Πῶς ἔθαν' Ἀτρείδης] Καλῶς ἀναπλήρωσις τῆς
Ἐπιχάρου ἢ Ὀδύσεια λέγεται. ἃ γὰρ κατέλειπεν ἐκεῖ, ἐν-
ταῦθα λέγει. E.

250. Αἰμισθος δολομήτης (sic)] Κυρίως ἐνθάδε τέ-
τανται τὸ ἐπίθετον, ἵν' ἐμφαίνεται ὁ δόλω κρατήσας τῷ
κρείττονος· ἐπιφέρει γὰρ, ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρεσίω. B. E. Q.

Ἄλλως. ἐκ τριῶν συνετὸς ὁ Τηλέμαχος, συκίεις καὶ
ἀφ' ἑαυτοῦ, μὴ ἂν ἐκ φανεροῦς ἐπιθέσεως τὸν ἐλάττονα
περιγενίσθαι τῷ κρείττονος εἰ μὴ μετὰ δόλω. ἐκ ἐντεῦθεν
δὲ μόνον ἀλλὰ καὶ ἐκ τῷ, ἢ ἐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιῆς. διὰ
καὶ ὁ Νέσωρ ἀποδεξάμενος αὐτὸν ἦσιν, ἦτοι μὲν καὶ αὐτὸς
οἶμαι ὡς κεν ἐτύχθη, εἰ ζώοντ' Αἰμισθον, καὶ τὰ ἔξης. E.

251. Ἡ ἐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιῆς] Ἀπτικῶς κατ' ἔλ-
λειψιν, ἐν τῷ τόπῳ τῷ Ἄργεος. B.

Τινὲς δὲ, ἢ οὐκ Ἄργει ἦεν (Q. male ἦεν) ἐν Ἀχαικῷ.
Harl. Q.

255. Ἦτοι μὲν τόδε] Προσαγωγῶς πᾶν τὴν εὐφροσύνην
αὐτῷ καὶ προσοχὴν ἐπαιεῖ ὅτι εὐφροῦς ἐπύθετο περὶ Με-
νέλαο, ἢ ἐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιῆς. E. Q.

Αὐτὸς οἶμαι] Ἐπιλαμβάνεις ὃν τρόπον γεγόνασιν ἂν
τὰ περὶ τῷ Αἰγίοθε. B.

Τόδε κ' αὐτὸς οἶμαι ὡσπερ ἐτύχθη] Γρ. τάδε κ' αὐ-
τός. Γρ. ὡσπερ ²⁾. Pal.

¹⁾ Sed schol. in margine citat ἀθανάτοις. Probabilis lectio
Aristophanis. Vid. Il. ψ, 460. Porson.

²⁾ Respicit hoc alteram lectionem ὡς κεν, quanquam ea in
textu Cod. Pal. non est, sed ὡς ἐτύχθη desuper inserto περ.

258. Ἴχθυον] Τινὲς, ἔχουεν, ἵνα λείπη τὸ τίς· εἰδὼν δὲ ἔχουον, οἱ προσήκοντες τῷ Αἰγίσθῳ, ἀμα δηλονότι κωλυθέντες ὑπο Μενέλαου. E. Q.

260. Ἐκὰς ἄστρου] Γο. ἐκὰς Ἄστρου. Harl.

262. Πολέας] Γο. πολλὰς. Harl.

263. Μιχῶ Ἄστρου] Οὐ μιχῶ Ἄστρου φησιν ὡς εἴ τις λαγμί ἐν Κορίνθῳ, ἀλλ' ἐν μιχῶ τὸ οἶκον ὃς ἦν ἐν Ἄστρῳ. E. Q.

266. κέροητ' ἀγαθήσων] Γο. κέροητο. Pal.

267. Πᾶρ γὰρ ἔην καὶ αἰδός] Τὸ ἀρχαῖον οἱ αἰδοὶ φιλοσόφου τάξιν ἐπέσχον καὶ πάντες αὐτοῖς προσείχον ὡς σοφοῖς, καὶ παιδευθῆναι τέτοις παρεδίδουσαν τὴν ἀναγκασίαν· ἢ τε ταῖς ἐφορταῖς ἢ τε ταῖς ἀναπαύσεσιν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας συλλεγόμενοι τέτοιον ἥκσον εἶπον γέγονεν ἐπιφανέως ἢ καλὸν ἔργον. καὶ ὁ καταλειφθεὶς οὖν περὶ τῆς Κλυταιμνήστρου ὥδους πονηρὰς ἐπινοίας ἐγγίεσθαι ἐκάλυψε, διηροῦμενος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀρετίας. καὶ ἕως τέως ἐνωπρόνει ὡς αὐτῇ παρῆν ἕϊος. Τινὲς αἰοῖδὸν τὸν μὴ αἰδοῖα ἄχοντα, κακῶς. Τοῦτόν τινες Χαριόδημον ¹⁾, οἱ δὲ Δημόδοκον καλεῖσιν, οἱ δὲ Γλαῦκον. E.

Πᾶρ γὰρ (Vulg. et Harl. δ' ἄρ') ἔην καὶ αἰδός] Συμπληρῆν γὰρ αὐτῇ καὶ ὥδου. τὸ γὰρ ἀρχαῖον οἱ ὥδοι φιλοσόφου τάξιν ἐπέσχον. Τινὲς δὲ κακῶς νοήσαντες τὸν εὐνοχον ἀπέδοσαν. Q. Vulg.

Αἰδός.] Οἱ μὲν αἰδοῦντες λέγουσι τὴν τραγωδίαν. διὰ τῆς γὰρ οἱ παλαιοὶ τέττοις ἤγον· οἱ δὲ φασὶν εἶναι εὐνοχον λέγοντα τὸν αἰοῖδὸν εἶναι τοῖς (scr. τῆς) Κλυταιμνήστρου. Pal.

Πᾶρ γὰρ ἔην καὶ αἰδός] Οὕτω Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ²⁾. Μενέλαος ἀμα τῷ Ὀδυσσεῖ ἐλθὼν εἰς Δελφούς τὸν θεὸν εἶρετο περὶ τῆς μελλούσης ἔσεσθαι εἰς Ἴλιον στρατείας. τότε δὴ καὶ τὸν ἐνναετηρικὸν τῶν Πυθίων ἀγῶνα ἀγωνοθετεῖ Κόρων, ἐνίκα δὲ Δημόδοκος Λάκων μαθητὴς Ἀυτομήδου Μυκηναίου, ὃς ἦν πρῶτος δι' ἐπῶν γραφῆς τὴν Ἀμφιτρούωνο πρὸς Τηλεβόου μάχην καὶ τὴν ἔριν Κιθαειρῶνός τε καὶ Εὐκῶνος ἀφ' ὧν δὴ καὶ τὰ ἐν Βοιωτίᾳ ὄρη προσαγορεύονται· ἦν δὲ καὶ αὐτὸς μαθητὴς Περιμήδου Ἀργεῖου, ὃς ἐδίδαξεν αὐτὸν τε καὶ τὸν Μυκηναῖον Ἀυτομήδην ³⁾, καὶ

¹⁾ Χάριον supra ad α, 325. Χαριόδημ Eust. ad nostrum locum.

²⁾ In libro deperdito de Poetis. Vid. Suidam, et cf. Tzetz. in Prolegg. ad Iycophr.

³⁾ Aut delendum in anterioribus καί, aut Automedis nomen

Δικύμνιον τὸν Βεπρασίδην (Eust. recte Βεπρασεία), καὶ Σίπια τὸν Δωριέα ¹⁾, καὶ Φαρίδα (Eust. Φαρίδαν) τὸν Δάκωνα, καὶ Πρόβολον τὸν Σπαρτιάτην. τότε δὲ Μενέλαος τῇ προνοίᾳ τῆς Ἑλένης ἀνέθηκε ὄρμον τῇ Ἀθηναίᾳ ²⁾. τὸν δὲ Δημόδοκον εἰς Μυκῆνας λαβὼν Ἀγαμέμνων ἔταξε τὴν Κλυταιμνήστραν τηρεῖν. Ἐτίμων δὲ ³⁾ λίαν τὰς ᾠδὰς ὡς διδασκάλους τῶν τε θείων καὶ παλαιῶν ἀνδραγαθημάτων, καὶ τῶν ἄλλων ὀργάνων πλέον τὴν λύραν ἠγάπων. δημοῖ δὲ καὶ Κλυταιμνήστρα τὴν αὐτῶν τιμὴν· ἔ γάρ φωνεύειν ἀλλ' ἀφροῖζειν αὐτὸν ἐκέλευσε (Eust. ἀφῆκε). Τιμόλαος δὲ ἀδελφὸν αὐτὸν φησὶ εἶναι Φηγεῖ, ὃν ἀκολούθως ἔταξαν καὶ τῇ Πηνελόπῃ εἰς Ἰθάκην πρὸς παραφυλακὴν αὐτῆς ⁴⁾. διὸ καὶ βία τοῖς μνηστῆρσιν αἰεῖται. ⁵⁾ Τόσσιον δὲ καὶ πρὸς τὰ πολιτικά διέτεινεν ἢ τῶν κισσοφιδῶν μεσικὴ ὡς τῶν Σπαρτιάτῶν τὴν πόλιν ὠφελείσθαι λέγεσθαι ὑπὸ τέτων τῶν ἀνδρῶν τὰ μέγιστα καὶ πρὸς ὁμόνοιαν καὶ πρὸς τὴν τῶν νόμων φυλακὴν. ὡς καὶ τὴν Πυθῶ, αὐτόθι φρουμένης ταραχῆς, εἰπεῖν, τὸν Δέσβιον ᾠδὴν ἀκίειν καὶ παύσασθαι τῆς φιλονεικίας. ὃ καὶ γίγονεῖ.

E. Q.

268. Εἰρυσθαι] Ὡσπερ γίνεται ἀπὸ τῆ εἰλίξω τὸ εἰλίξας, ἕτως καὶ ἀπὸ τῆ εἰρῶω εἰρῶμι τὸ εἰρυσθαι ⁶⁾. B.

269. Ἄλλ' ὅτε δή μιν] Τὸν αἰοῖδον, ἢ τὴν Κλυταιμνήστραν, ἢ τὸν Αἰγισθον, ἢ τὸν Ἀγαμέμνονα. E. Τὴν Κλυταιμνήστραν. Δαμῆναι] Ἐποταγῆναι τῷ Αἰγίσθῳ. Pal.

270. Ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην] Ὁ Αἰγισθος, εἰς Κάρφην. E.

271. Κύρμα] Ἐπιτυχίαν, ἀπὸ τῆ κυρῶ τὸ ἐπιτυχάνω. B.

272. Ἐθέλων, Ὅμηρος τρισυλλάβως. Harl.

loco alius, male hic repetitum est. Sed ap. Eust. etiam disertius αὐτὸν τε καὶ τὸν ῥηθέντα Μιν. Αὐτ.

1) Omisus hic est ap. Eustath. Nomen corruptum Σίπιαν Tortasse vel Σίπιαν scribendum.

2) Pessime hoc. Eust. τότε δὴ Μενέλαος μὲν τῇ Προνοίᾳ Ἀθηναίαν τὸν τῆς Ἑλένης ὄρμον ἀνέθηκεν ἐν Δελαφοῖς, Ἀγαμέμνων δὲ κ. τ. λ.

3) Eust. ἐτίμα γὰρ λίαν φησὶ (sc. Δημήτριος).

4) Vid. ad α, 325.

5) Hucusque apud Eustathium haec eadem leguntur, cum diversitate tamen, cujus potiolem partem adnotavimus.

6) Cavet scholium ne quis in syllaba ει augmentum agnoscat et εἰρῶσθαι scribat: quod apte fit comparatione participii εἰλίξας.

274. Πολλὰ δ' ἀγάλματα] Ὅταν Ὅμηρος προσείλη τὸ γένος ἐπάγει καὶ τὸ εἶδος διὰ τῷ τε συνδεσμῷ συμπλεκτικῷ. ἀγάλματα γὰρ τὸ γένος, ὑφάσματα τε χρυσόν τε, τὸ εἶδος. τοῖσι τὸν καὶ τὸ, νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τριπόδας τε, ἵππους δ' ἠμιόνους τε βοσῖν ἢ ἴφθιμα κάρηνα, ἠδὲ γυναῖκας εὐζώνους, πολίων τε σίδηρον (Il. η, 259.). πάλιν εἰπὼν μῆλα ἐπάγει τὸ εἶδος, οὔτις τε καὶ αἴγες (Od. ι, 184.). καὶ φυτὸν (ἴμμο καὶ, οὐ φυτὸν,) εἰπὼν ἐπάγει, οὐ σικκῆ, οὐκ ἄμπελος οὐ μὲν ἐλαίη, οὐκ ἄγνη οὐ πρασιή¹⁾ τοὶ ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον (Od. ω, 247.). καί, Βοιωτῶν μὲν Πηγέλεως, καὶ τὰ ἐξῆς. E. Q.

Ἄγαλμα λέγει ὁ ποιητὴς πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, καὶ τὸ ξάρον. Q.

275. Ἐτελέσας μέγα ἔργον] Τὸ τῷ γάμῳ καὶ τῆς βασιλείας κρατήσασαι. B.

278. Σάνιον] Ἀκρωτήριον Ἀττικῆς. Τὸ δὲ ἐξῆς, ἱερὸν ἄκρον. Q.

279. Φοῖβος Ἀπόλλων] Ὁ φοιβάζων καὶ μαντευόμενος καὶ τὰ τῶν θεῶν ἄδηλα δηλοποιῶν. ἢ ὁ ἐκ Φοίβης γυναικὸς γεννηθεὶς Ἀπόλλων. Λέγει δὲ τὸν ἥλιον Ἀπόλλωνα ἀπὸ τῆ μη πολλοὺς ἡλίους εἶναι. τὸ γὰρ α εὐρητικόν. Ἄγανοις δὲ, τοῖς λαμπροῖς. ἢ τοῖς ἄγαν ὀξυτάτοις, ἀπὸ τῆ ἄγαν ἴσθαι καὶ πέμπεσθαι. ἢ τοῖς γλυκυτάτοις διὰ τὴν συντομίαν τοῦ θανάτου. ἐκ γὰρ τῆς τοῦ ἡλίου κινήσεως γίνονται πολλάκις θάνατοι αἰφνίδιοι. E.

280. Οἷς ἄγανοις] Ἡ ταχυτάτοις, ἄγαν ἱεμένοις. καὶ ἄγανός ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τῆ ἄγαν νέειν εἰς αὐτὸν πάντας, ὡς καὶ ἄγαθός ἀπὸ τοῦ ἄγαν θέειν περὶ αὐτὸν. τὸν γὰρ ἄγαθὸν πάντες φιλοῦντες εἰς αὐτὸν τρέχουσι. ὁμοίως καὶ εἰς τὸν ἄγανὸν ἦτοι λαμπρὸν καὶ ἐνάρετον πάντες πορευόμεθα. B.

Ἡγαν ἠλυμικὸν²⁾ νόσω τετελεύτηκεν. Pal.

282. Ἐκαίνυτο] Τὸ δὲ ἐκαίνυτο, ἐνίκα. κυρίως δὲ ἀπὸ τοῦ καίνειν ὃ ἐξὶ κόπτειν. πᾶς γὰρ καίνων ἦτοι τιτρούσκων τὸν ἐναντίον νικᾷ. ὅθεν καὶ καίνω ῥῆμα τὸ νικῶ καὶ καίνυμι. B. Ἐνίκα (E. ὑπερενίκα). κυρίως

¹⁾ Hinc tandem verus redeat hic quoque huic voci accentus conspirans ille versui Od. η, 127. et praecepto Eustathii ad Od. ω, p. 843, 37. Nam in omnibus edd. et apud ipsum Eustathium ad hunc nostrum locum, inveni πρασιή.

²⁾ Hi sunt litterarum ductus; sed sensus requirere videtur λοιμικῆ.

δὲ καίνυσθαι τὸ κτείναντα νικῆσαι. καίνειν γὰρ τὸ φο-
νεύειν. Vulg. E.

287. Μαλειάων] Ὡς Κρητῶν (Od. ξ, 199.), καὶ
Μαλειῶν ἔφη. καὶ ὡς, Κρήτη τις γαῖα ἔστι (Od. τ, 172.),
καὶ, περὶ γνάμπτοντα Μάλειαν (Od. ι, 80.). Q.

289. Λιγίων τε.] Διχῶς Ἀρίσαρχος, λιγίων δέ, καὶ,
λιγίων τε. Harl.

Ἐπ' αὐτμήνα] Ἀρσενικῶς, ἀπὸ ὀρθῆς τῆς αὐτμήν,
τετέξι τὴν σφοδρὰν πνοήν. Q. Cf. Vulg.

290. Τροφίοντο] Γράφε, τροφίοντα. Q. Sed in Pal.
text. τροφίοντα et in marg. γρ. τροφίοντα (sic).

Ἀρίσαρχος γράφει τροφίοντο (τροφίοντο em. Pors.)
ἀντὶ τοῦ ηὐξάνοντο. Harl. Τροφίοντο] ηὐξάνοντο. Vulg.

292. Ἡχι Κύδωνες] Ἔθνος Κρήτης· καὶ Κυδωνίς,
πόλις Κρήτης, ποταμὸν ἔχουσα Ἰερδανον. Q. Vulg.

293. Λισσὴ] Λεῖα. τινὲς δὲ κύριον ὄνομα τὴν νῦν
Βλεισοήνην καλεμένην. ὁ δὲ Κράτης σὺν τῷ ιν γράφει
Λισσιν. Τὸ δὲ ἔξῃς, ἔστι δέ τις ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι
τῆς Γορτυνίας. Q. Λεῖα πέτρα. ἢ κατὰ μεταπλασμὸν
εἶπεν τὸν νῦν παρὰ τοῖς Κρησὶ σὺν τῷ β, Βλίσση. ἔστι δὲ
ἀκρωτήριον τῆς Γορτυνίας. ἄθεν (scr. ὁ δὲ) Κράτης σὺν
τῷ ιν γράφει Λισσιν. Vulg.

Λισσὴ αἰπεῖα] Ἔοικεν Ὀμηρὸς ἐναντιοῦσθαι αὐτῷ.
Pal. Nimirum voci λισσὴ in textu superscriptum εὐτελής.

295. Ῥίον] Τὸ ῥίον λέγει μικρὸν ὃν μέγα κύμα τὸ
προσπίπτον ἀπειρογενί. μικρὸν δὲ λίθον εἶπεν ὡς πρὸς
σύγκρισιν τῶν ἐκεῖ γινομένων λίθων. B.

Σκαιόν] Οἱ μὲν τὸ δυτικόν, οἱ δὲ τὰ δεινὸν καὶ
ἄγριον. Q. Δεινόν, χαλεπόν. Vulg.

296. Ἐς Φαιστόν] Ἀκρωτήριον τῆς Γορτυνίας πόλεως
Κρήτης (Vulg. Α. τῆς Γορτυνίας) ἀπὸ μὲν τῶν πολλῶν κυ-
μάτων (Barn. recte ex Eust. πολλῶν μερῶν) λίαν περικλυ-
ζόμενον καὶ εἰ βραχεῖα τις αὔρα γένηται, ἀπὸ δὲ μεσημη-
μβρίας οὐδ' ὅλας, καίτοι τοῦ νότου μέγιστα ἐγείροντος κύ-
ματα, διὰ τὸ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος προηκούσασαι εἰς θά-
λασσαν πέτρας ἐπιρρήγνυσθαι (Vulg. περιβάσσεσθαι, Q.
περιβάσασθαι) τὰ κύματα. Τινὲς δὲ τὴν Φαιστόν πόλιν
λέγουσι τῆς Κρήτης. E. Q. Vulg.

Μικρὸς δὲ λίθος] Τὸ γὰρ ὑπὸ τοῦ νότου κύμα τὴν
Φαιστόν ἂν ἐπολεῖ ἀλλεμον, εἰ μὴ προκειμένος ὁ λίθος ἐκώ-
λυεν ἐντὸς μέγα γίνεσθαι κύμα, προκαταγνυμένων περὶ αὐ-
τὸν τῶν κυμάτων. Γράφεται δὲ καὶ, Μαλὲς δὲ λίθος· Μά-
λειον γὰρ ὠνομάζετο πρὸ τοῦ. E. Q. Vulg. Sed in Vulg.
ultima sic: Γράφεται καὶ Μαλὲς δὲ λίθος· Μάλιον (men-

dose κάλιον) γὰρ ὀνομάζεται (ins. τὸ) πρὸ τοῦ Φαιζίων λιμένος ἀκρωτήριον.

¹⁾ Ἄλλως. Πορφύριος ¹⁾). Διὰ τὸ μὲν βορείας μέγα κῦμα κυλινοῦ, ὃ δὲ νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ὄιον ὠθεῖ; ἔστι δὲ τὸ μὲν κυλινοῦ (Q. κυλίνδειν) ἐξ ὕψους τι καταφύγειν, τὸ δὲ ὠθεῖν ἐκ ταπεινοτέρων εἰς ὕψος ἀνάγειν βεβιασμένως (E. ἀναβιαζομένως). Ῥητέον δὲ ὅτι εἰδὼς Ὅμηρος ὅτι ἡ ἡμετέρα οἰκουμένη βορειότερα ἐστὶ καὶ ὑψηλῆ, ἢ δὲ ἀντικουμένη (scr. ἀντικειμένη: ἀντοικουμένη?) νοτιότερα καὶ ταπεινῆ ὡς πρὸς ἡμᾶς, εἰκότως ὡς ἂν τοῦ βορείου ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ πνέοντος κυλινοῦ αὐτὸν ἔφη τὰ κύματα· τοῦ δὲ νότου ἐκ τοῦ ταπεινοτέρου πνέοντος ἠνωθεῖν ἔφη τοῦτον τὰ κύματα. ὄθεν καὶ τῆς Ἰλίου καὶ τοῦ Ἑλλησποντου βορειοτέρων ὄντων τῆς Ἑλλάδος ἀνάπλων καὶ ἀναγωγῆν καλεῖ τὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δρόμον εἰς Ἴλιον. Ἐπεὶ δὲ πασῶν πόλεων καὶ νήσων ἅς κατέλεξεν ἐν τῷ καταλόγῳ περὶ τὸ Ἑλληνικὸν οὐδεμία βορειότερα ἢ προσαρκτίος μᾶλλον Ἰθάκης ²⁾, ἐν δὲ τοῖς προσαρκτίοις μείζους αἱ νύκτες, εἰκότως τὴν νύκτα φησὶ ἐν τῇ Ἰθάκῃ μακροτάτην εἶναι, λέγει δὲ, νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εἶδειν ἔστι δὲ τεροπομένοισιν ἀκουόμεν· οὐδὲ τί σε χρηπρὶν ὦρη καταλέγει· ἀντὶ καὶ πολὺς ὕπνος (Od. ο, 392.) E. Q.

298. Σπιλάδεσσι] Πυραλῆαις πέτραις, παρὰ τὸ ἐσπυλωσθαι· ἢ ταῖς κατὰ θάλασσαν περιειλημμέναις ἐν ὀλίγῳ ὕδατι. E. Vulg. Ὅμηρικόν τοῦτο· σπιλάδεσσι δὲ, ταῖς παραλίαις κ. τ. ε. ut supra. Q.

301. Πολλὴν βλοχὸν] Κατὰ τὸ εἶκος τοῦ Μενελάου ἡγοντος διηγέθη περὶ τοῦ πλήθους τῶν χορημάτων ἀπερ' ἀπ' Αἰγύπτου ἤγαγεν. οὐ κατ' ἀδολεσχίαν δὲ ἐπὶ ταῦτα ἤκεν ὁ Νέστωρ, ἀλλ' ἀποπληρῶν τὴν ζήτησιν τοῦ νεανίσκου, ὡς οὐκ ἦν ἐπὶ τῆς οἰκίας ὁ Μενέλαος, οὐδὲ αὐτὸς ἐτιμωρήσατο τὸν Αἰγισθον. Αὐτὸ δὲ τὸ κεφάλαιον φράζει· τὸ δὲ κατὰ μέρος περὶ Ἰδοθείας καὶ Πρωτίως καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς αὐτὸς ὁ παθὼν διηγῆσεται. πιθανῶς δὲ συμμεμρίζεται τὰ τῆς διηγῆσεως. Q.

303. Τάφρα δέ] Ἐν τισὶ τῶν ἐκδόσεων οὐκ ἦσαν (sc. versus 303. 304. — Hucusque Pors. ex Harl.). ὃ δὲ Ἀρίσταρχός φησι, διὰ τούτων παρνοποφαινέται ὅτι συνα-

¹⁾ Cf. Schol. ad ε, 295.

²⁾ En ignoratas geographicas rationes Porphyrii etiam tempore, qui Thessaliae urbes Homero nominatas nescit magis honestas longe esse Ithaca.

πώλετο Αιγίσθω ἢ Κλυταιμνήστῳ. τὸ δὲ εἰ καὶ ἀπὸ Ὀρέσου, εὐδηλον εἶναι· οὐδὲ γὰρ τὰ περὶ τὴν Ἐριφύλην φησὶν εἰδέναι αὐτόν ¹⁾. Q.

304. Δέδμητο] Ἀρίσαρχος δέδμητο, ὡς, ἢ πληθὺς ἀπονέοντο (II. ο, 305.). Q. Harl.

307. Ἄψ ἀπ' Ἀθηναίων] Ζηνόδοτος, ἄψ ἀπὸ Φωκίων. Ἀρίσαρχος, ἄψ ἀπ' Ἀθηναίης, ὡς ἐκεῖ, ἵκετο δ' ἐς Μαράθωνα καὶ εὐρύαγγιον Ἀθήνην (Od. η, 80.). Harl.

Ἐπαιδεύετο ἴσως ἐκεῖ. οἱ δὲ νεώτεροι παρὰ Στροφίῳ αὐτὸν τετράφθαι φασίν. ὄθεν καὶ, ἄψ ἀπὸ Φωκίων, γράφεται. E.

Ἐκεῖ ²⁾ γὰρ κατέκει ο Στροφίος εἰς ὃν ἀνετρέφετο Ὀρέσης κατὰ νεώτερος. ἐπαιδεύετο δὲ ἐν Ἀθήναις. Q.

309. Τάφον] Κατεσκεύασε δεῖπνον. τάφος γὰρ τὸ ἐπὶ νεκροῖς δεῖπνον. B.

Δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν] Κατεσκεύασε δεινὴν ἔκκληξιν ἢ κοίσιν ἐν τῷ Ἀργεῖ. E.

Τάφος σημαίνει πέντε· τὴν νῆσον ὡς τὸ Ταφροῖσι φιληρέτμοισιν ἄνασσε (Od. α, 419.)· τὴν ἔκκληξιν ὡς τὸ, ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ὀδυσσεύς, ἢ Ἀχιλλεύς ³⁾· τάφος ὁ ἐπιτάφιος δεῖπνος ὡς τὸ ὧδε, δαίνυ (sic) τάφον Ἀργείοισι· τὸ μνημεῖον, καὶ τὸ σῶμα (σῆμα em. Mai.). E. Conf. Schol. ad α, 417.

Ἄλλως. Ἡ εὐτρέπισεν αὐτῷ τάφον ἐκ τῶν Ἑλλήνων, ἢ εὐωχίαν ἐποίησεν ἐπιτήδειον. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς τινὸς τελευτήσαντος λαμπρὰν τινα εὐωχίαν ἐτοιμάζειν ἐπ' αὐτῷ, ὅπερ καὶ τάφος παρ' ἐκείνοις ἐκέκλητο. E.

310. Μητρός τε συχερῆς] Φεῖδεται διὰ τῆσαν τοῦ Ὀρέσου. τὸ μὲν γὰρ εὐφημότερον εἶπεν ὅτι ἔθαψε τὴν μητέρα, τὸν δὲ θάνατον παρεσιώπησεν. E. Q. Vulg.

311. Βοήν] Μάχην. Ἔνθα γὰρ μάχη ἐκεῖ καὶ βεθή. E.

313. Καὶ σὺ φίλος] Οὗτος ὁ τόπος ἀνέπεισε Ζηνόδοτον ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀποδημίας Τηλεμόχε ⁴⁾ διόλε τὴν

¹⁾ Scribendum τὸ δὲ εἰ καὶ ὑπὸ Ὀρέσου, ἄδηλον εἶναι κ. τ. λ. Verba autem οὐκ εἰδέναι significant non memorare: vid. ad α 300. Hoc igitur volebat Aristarchus: Homerum de parricidio ipso Orestis disertis verbis nihil dicere; sicut etiam in loco λ. 326. Eriphyles scelus quidem memoret, sed quod manu filii Alcmaeonis perierit, hoc quidem sileat. Add. schol. 310.

²⁾ Referri videtur hoc ad mentionem alterius lectionis ἄψ ἀπὸ Φ.

³⁾ De Achille II. ι, 193. et bis praeterea; tum Od. π, 12. ταφῶν δ' ἀνόρουσε συμβώτης. De Ulyssae ausquam.

⁴⁾ Cave post hoc nomen incidas, et ita cum Majo labaris,

Κρήτην ἔναντι τῆς Σπάρτης ποιεῖν. οἴεται γὰρ ἐκ τούτων τῶν λόγων κατὰ τὸ σιωπώμενον ἀκησέναι τὸν Νέσωρα παρὰ τῷ Τηλεμάχῳ οὐ καὶ ἀλλαχόσε περὶ τοῦ πατρὸς πευσόμενος παρεσκευάσθω πλεῖν. διὸ καὶ ἐν τῇ ἀΐραφωδία (93.) ἔγραψε, πέμψω δ' ἐς Κρήτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα, καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἀλλαχῶ, πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ κάκειθεν (Harl. κείθεν) ἐς Κρήτην παρ' Ἰδομενεῖα ἄνακτα, ὃς γὰρ δευτάτος ἔστιν (sic) Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων (α, 284.). Q. Harl. 1)

Ἄπο τῆλ' ἀλάλησο] Ἀνασρεπτέον τὴν πρόθεσιν. Q.

316. Τηῦσίην] Ἄπο τῷ τυθεύω (δεύω em. Mai.), τὸ βροχῶ, δευσίη, καὶ τροπῇ τῷ δ εἰς τ, καὶ διαλύσει τοῦ ευ τεύσῃ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, τηῦσίην. E.

Ἐμοὶ ἔγω δοκεῖ, σὺ δ' ἐτηῦσίην ὁδὸν ἔλθης. Pal.

Ἄντεροαμμίως γὰρ πάνυ ἔπρατε βραδύνων ὁ Τηλεμάχος. ὁ μὲν γὰρ ἔκδοτον κατέλιπε τὸν ἀδελφὸν τοῖς ἐχθροῖς, ἦκε δὲ μετὰ χρημάτων· ὁ δὲ ἐπὶ μὲν τῇ μητρὶ ἐθάῤῥει, ἐκινδύνευε δὲ τὰ ὑπάρχοντα ἀπολέσαι ὑποχείρια τοῖς ἐχθροῖς ἀφείρ. Q.

317. Κέλομαι καὶ ἄνωγα] Σημεῖωσαι ὅτι τὸ κέλομαι καὶ τὸ ἄνωγα λαμβάνονται ἐπὶ τοῦ παραιεῖν καὶ συμβελεύειν. E.

Ἄλλ' ἐς Μενέλαον] Εἰδώσασιν οἱ πολλοὶ ὅταν μηδὲν ἔχωσιν ὠφελῆσαι, καὶ παρὰ ἄλλων μαθεῖν κωλύειν. ὁ δὲ Νέσωρ ἔτοιμος. δεῖ γὰρ τὸν συιετὸν ἄλλοις ἄλλων μαθημάτων παραχωρεῖν. Q.

319. Ὅθεν ἐκ ἔλποιτό γε θυμῶ] Ὅθεν οὐκ ἂν τις προσδοκῆση σωθῆναι, ἐκ τίνος δηλοῖοτι, ὄντινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἄελλα. Q.

320. Ἀποσφῆλωσιν] Ἀποσφαλῶσι (del. haec vox), ἀποσφαλῆναι καὶ ἀποκρυσθῆναι ποιήσεσιν ἐν αὐτῷ τῷ ἔτει. E.

321. Ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοί] Ἐπερβολικῶς τοῦτο φησιν. Q.

322. Αὐτόετες] Δι' ὅλου τοῦ ἔτους διὰ τὸ πολὺ τὴν ὁδοιπορίαν ἀναβαλλόμενοι. E.

323. Ἄλλ' ἔτι νῦν 2)] Τῇ ταχύτητι τοῦ ζώου πρόσ-

qui libros quosdam Zenodoti de Telemachi peregrinatione hic citari putabat.

1) Vide supra ad α, 93. ad quem locum Personus hoc scholium protulit, simulque monuit, huic Zenodoti sententiae adversari scholiasien ad β, 359. et δ, 702. ubi vide.

2) Falsum lemma. Scholium pertinet ad vs. praec.

εσι καὶ μῆκος χρόνου ὑπὲρ τοῦ ἐμφῆσαι τὸ διάστημα. τὸ δὲ ὅλον ἐν ὑπερβολῇ, ὅτι καὶ ἀκμὴν ξενικὰ ταῦτα τὰ χωρία τοῖς Ἑλλησιν. Q.

324. Πάρα τοι δίσφος τε] Δίσφος λέγεται παρὰ τὸ δύο φέρειν, ὧν ὁ ἕτερος παραβάτης ὁ δὲ ἕτερος ἠνίοχος, τραπέντος τῆ ν εἰς ι. Παρὰ δ' Αἰγυπτίοις τρεῖς ἴσαντο, διὸ καὶ τριζάται ¹⁾ ἐλέγοντο. E.

325. Ἔσονται] Γράφεται καὶ, ἔπονται. B.

327. Αὐτόν] Ἀρίσταρχος, αὐτός. Harl.

332. Τάμνετε μὲν γλώσσας] Ἔθος ἦν τρεπομένοις πρὸς τὸ καθεύδειν τῶν ἱερῶν τὰς γλώσσας ἀποτέμνειν καὶ καίειν τοῖς θεοῖς τὰς λόγους (scr. τοῖς λόγοις) ἐπιμελομένοις. διὸ καὶ ἐπὶ μόνης τῆς Νέσορος Θυσίας εἴρηται τὸ ἔθος. εὔησθε γὰρ τὸ λέγειν, σύντεμε (scr. συντέμνετε) τὰς λόγους. λέγεται δὲ Ἀπικὸν εἶναι τὸ ἔθος λαβόντων τὴν ἀρχὴν ἐντεῦθεν ²⁾. Vulg.

Ἀπορία. Διὰ τοῖς θεοῖς ἀπένεμον τὰς γλώσσας; Λύσις. Οἱ μὲν ὅτι κράτισον τῶν μελῶν ἢ γλώσσα. οἱ δὲ ὅτι δεῖ τὰ ἐν συμποσίοις λεχθέντα τηρεῖν. ὄθεν καὶ παροιμία, μισῶ μνήμονα συμπόταν ³⁾. B.

Ἴνα ἄλαλος φανῇ ὁ Τηλέμαχος τῷ Μενελάῳ. Ἔθος ἦν τοῖς Ἑλλησι τὰς γλώσσας τῶν ἱερῶν ἀποτέμνειν καὶ καίειν τοῖς θεοῖς αὐτῶν. E.

Ἄλλως. Τετραχῶς λέγεται. τὰς γλώσσας γὰρ τῷ Ἐρμῇ ἀνετίθεν ὡς ἐχόρῳ τῆ λόγῳ· καὶ ὅταν ἔμελλον κοιμηθῆναι ἔθουον γλώσσας δεικνύντες ὅτι τῆς ἡμέρας παρελθούσης οὐ χρὴ ἔτι λαλεῖν ἀλλὰ καιρὸν ποιεῖσθαι ὕπνε μετὰ τὸ δειπνήσαι τὴν νύκτα, καὶ ὅτι τὰ ἐν συμποσίῳ ἀδόξενα οὐ χρὴ τῇ ἐπαύριον ἐν τῷ μεμνησθαι ἐκείνων λέγειν πρὸς ἄλλους ἀλλὰ σιωπᾶν ταῦτα. διὸ καὶ τις σοφὸς, μισῶ μνήμονα συμπότην. καὶ ὅτι τὰ μουσικὰ καὶ θεοῖς ἀρμόζοντα οὐ χρὴ πρὸς τοὺς ἀμυήτας καὶ ἰδιώτας λέγειν ἀνθρώπους. καὶ ὅτι τὸ κάλλισον τῆ ἱερείου ἢ γλώσσα, τὸ δὲ κάλλισον τοῖς θεοῖς ἀνετίθεν. διὸ καὶ τις εἶπε πρὸς τινα σοφόν, τί κρεῖττον ἐκ τῶν μερῶν ὅλων τῆ ἱερείου; ὁ δὲ εἶπεν, ἢ γλώσσα. καὶ αὐθις, τί χεῖρον; καὶ ἔφη πάλιν τὴν γλώσσαν. ὡς ποτὲ μὲν ὕμνοις θεοῖς καὶ ἀγαθοῖς λόγοις χρωμένην, ποτὲ δὲ βλασφήμοις καὶ ὕβρεσι καὶ λοιδορίαις. E. Cf. Schol. Q. ad 341.

1) Vid. Intpp. ad Hesych. in v.

2) H. e. a Nestore, e cujus prosapia Codridae.

3) Plut. Conviv. Disp. 1. init. Lucian. Lapith. 3. Erasm. I, 7, 1.

Ἄλλως. Ἀλληγορικῶς, τάμνετε, ἀντὶ τῷ παιδεύετε τὰς γλώσσας ὡς μὴ κακολογεῖν. ἢ παραθῆγετε εἰς τὸ τοὺς θεοὺς ὑμνεῖν. πρὸ γὰρ τῷ κοιμηθῆναι δεῖ ψάλλειν. Ἀντίπατρος δὲ ὅτι χρῆν αὐτὴν ἔφη πείθεσθαι πρὸς μητρίν ἰόντας ¹⁾. Πορφύριος δὲ, ὡς ἐπὶ μαρτύρων τῶν θεῶν διελέγοντο· ὡσπερ κατὰ τὸ ἕ: τῶν ἐκπωμάτων ἔσπενδον ὀπτενομένοι (scr. ὄττ. hic et mox) τὰς ἀκοὰς τῶν θεῶν, ἦτο καὶ τὰς γλώσσας ἔβαλλον ὀπτενομένοι τὰ ῥηθέντα πρὸς θεούς. οἱ δὲ ὅτι τοῖς χθονίοις τὰς γλώσσας ἀπήρχοντο, τὸ βλασφήμους λόγους καὶ τὰς λοιδορίας ἐξ αὐτῶν διὰ τέτων ἐκκαθαίροντες. E. Cf. Schol. Q. ad 341.

334. Κοίτοιο] Ἀρσενικῶς εἶπε τὴν κοίτην. Q.

335. Ἦδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον] Ἡρώϊκον πρόσωπόν ἐστι τὸ λέγον. ὁ δὲ ποιητὴς εἰς ὠκεανὸν τὴν δύσιν καὶ ἐξ ὠκεανῶ τὴν ἀνατολήν φησι γενέσθαι. Q.

Ζηρέδοτος, ὄχετο. Harl.

336. Οὐδὲ ἔοικε δ. θ. ε. δ. θαασσέμεν] Τοῖς γὰρ ἐπετρανίοις θεοῖς μεθ' ἡμέραν θύειν καλόν. διόπερ καὶ τὰς δειλινὰς θυσίας οἱ μάντιες παραιτῶνται, ἥλιε δ' ἀνίσχοντος ἐπιτέλῃσιν. Q.

Ἐν μὲν τοῖς ἑορταῖς καὶ παννυχίξειν εἰδίξο, ἐν δὲ θυσίαις ἐχ' ἀρμόττον εἰδόκει ἐπιδιατρίβειν νύκτωρ πίνοντας μὴ τι κατὰ τῷ ποτε προκόπτοντος συμβαίη ἄτοπον. Q.

Νέεσθαι] Εἰς ὕπνον, ἢ εἰς τὸ θῦσαι. E.

337. Ἐκλυον] Ὑπήκεσαν. κλύειν γὰρ τὸ ἀπλῶς ἀκούειν καὶ τὸ ὑπακῆειν. E.

Ἡ ἐκ καὶ ἢ εἰς ἐπὶ ἀψύχε, εἰς πόλιν καὶ ἐκ πόλεως· ἢ δὲ ἀπὸ καὶ ἢ πρὸς ἐπὶ ἐμφυχε· ἢ δὲ παρὰ δηλοῖ καὶ τὴν πρὸς καὶ τὴν ἀπὸ. E.

341. Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον] Ἐξήτησαν διατὶ τοῖς θεοῖς ἀπένεμον τὰς γλώσσας; Οἱ μὲν ἐνόμισαν ὧν ἐστὶ Λεάνδρος ἢ Ἀρκτηιάδης ²⁾ κατὰ πατριῶτον ἔθος Ἰώνων. ἔστι γὰρ πάτριον ἔθος Ἰώνων. Ἀπίων δὲ ὅτι κράτιστον τῶν μελῶν ἢ γλώσσα, τὰ δὲ κράτιστα τοῖς θεοῖς ἀπένεμον. οἱ δὲ ὅτι δεῖ παύειν αὐτὴν εἰς κοίτην ἰόντας· ὅθεν καὶ τῷ Ἑρμῇ πυμάτω σπένδεσκον (Od. η, 138.). οἱ δὲ ὅτι δεῖ τὰ ἐν συμποσίοις λεχθέντα τηρεῖν ἐχεμυθέντας· ὅθεν καὶ παροιμία, μισῶ μνήμονα συμπόταν ἢ ὅτι τὰ ρηθέντα τοῖς θεοῖς ἀνετίθεσαν· ὡς ἐπὶ μαρτύρων γὰρ

¹⁾ An αὐτῇ — φείδεσθαι πρὸς κοίτην ἢ? Vid. ad 341.

²⁾ Sic. Unde facere Λεάνδρος ὁ Ἀρκτηιάδης proclive quidem si aliquod scriptoris ita nominati indicium accedat. Nunc vide an huc faciat Leander vel Leandrius Milesius, de quo vid. Voss.

θεῶν διελέγοντο. ἀμίλει καὶ κατὰ τὸ ἕς τῶν ἐκπομά-
των ἔσπευον τὴν ἀκοὴν τῶν θεῶν οἰωνιζόμενοι· οἱ δὲ
διὰ τὸ καλεῖν τὰς γλώσσας ἐδόκην αὐτὰς καθαίρειν τῶν
βλασφημιῶν. ἔτω καὶ τὰς γλώσσας ὀπτευόμενοι (scr. οἱτ.)
τὰ ῥηθέντα εἰρησθαι πρὸς θεοὺς. καὶ γὰρ τοῖς χθονίοις
θεοῖς ταύτας ἀπήρχοντο, τὰς βλασφημίας λόγους καὶ τὰς
λοιδορίας ἐξ ἑαυτῶν διὰ τῶν ἐκκαθαίροντες. Q. 1).

345. Καθαπτόμενος] Παρακαλῶν, φίλοφρονέμενος.
σημειῶσαι τὸ καθαπτόμενος ἐπὶ καλῆ. E.

346. Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσειε] Τὸ ὑμᾶς χωρισθῆναι ἀπ'
ἐμῆ ὡς πενιχῶ ἢ ἀνελευθέρῳ. Vulg. Τὸ ὑμᾶς χω-
ρισθῆναι ἀπ' ἐμῆ. ἰδίως δὲ πέφρακε. βέβηται γὰρ εἰπεῖν,
ἀλεξήσαι ὅτι (f. ὁ Ζεὺς) τὸ ἐπὶ νεῶς ἀύλισθῆναι εἶσαι
ὑμᾶς. Q.

347. Παρ' ἐμεῖο] Λείπει τὸ ἐαθύντες. B.

348. Ἀνείμονος ἢ πενιχῶ] Ἄλλο πενιχῶ καὶ ἄλλο
ἀνείμονος. πενιχῶ μὲν, τῆ εὐτελεῖ τινα ἔχοντος· ἀνείμο-
νος δὲ τοῦ κἂν ἱματίων ἀπορῦντος. E.

Πενιχῶ] Ὡστε παρά τινος πτωχῆ, ἵνα εἰαθῆτε ἀπελ-
θεῖν ἐπὶ τὴν νῆα. B.

349. Ρῆγχα] Τὰ βεβαμμένα ἱμάτια καὶ περιβόλαια.
ῥῆξαι γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ βάραι ἔλεγον. E. Q. Vulg.
Cf. ad ζ, 38. et Schneid. v. ῥῆγος.

352. Οὐ θῆν δὴ τοῦδ' ἀνδρός] Δεικτικῶς τὸ τῆδε· ὁ
φίλος· τῆδε ἀντὶ τῆ, ἐμῆ· ἢ ἀναφορικῶς τὸ τῆδε ἐπὶ Ὀδυσ-
σέως ἀκυσέον. Q. Ἦτοι ἀναφορικῶς, τῆ Ὀδυσσέως, ἢ
τῆδε ἀνδρός, δεικτικῶς, ἀντὶ τῆ, ἐμῆ. Vulg.

353. Νῆος ἐπ' ἰκρίοφιν] Ἐπὶ τῶν κατασρωμάτων καὶ
σανιδωμάτων τῆς νεῶς. Vulg. B.

Ἰκρίον λέγεται ὁ ἰσός. λέγεται ἰκρία καὶ τὰ κεκυρ-
τωμένα ξύλα ἐν τοῖς πλευροῖς ὄντα τῆ πλοῦς ἐν οἷς προσ-
ῆλονται αἱ σανίδες. ἰκρία λέγεται καὶ τὰ κατασρωμένα
σανίδια ἐν τῷ σανδαλίῳ οἷά εἰσι τὰ τῶν ἰχθυοβόλων. ἐπί-
κριον δὲ λέγεται τὸ κερατάριον ἀπὸ τῆ ἐπὶ τῷ ἰκρίῳ
ἦγεν τῷ ἰσῷ εἶναι. E.

360. Ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν εἶμι] Οἰκονομικῶς
γὰρ ὁ ποιητής, ὅτι ἐκ τῆν πιθανὸν οὐδὲ εὖσεβὲς διόλε παρῆ-
ναι τὴν Ἀθηναῖν τῷ Τηλεμάχῳ· ἀλλ' ἔδδὲ πρὸς Μενέλαον
ἐλθεῖν εὐπρεπὲς παρθέτων θυομένων 2). Ἴνα δὲ μὴ ἐπιζη-

1) Conferatur totum hoc scholium cum scholiis Cod. E. ad
332. Nam repraesentare utraque satius erat, quam minutas varie-
tates vel adnotare vel silere.

2) Quid velit enarrator apparet ex scholiis ad 366. Sed ex

τῶμεν πῶ ὁ Μέντωρ, ἐπάγει, ἀτὰρ ἤϊός ἐστι γὰρ μετὰ Καύκωνας. Q.

361. Ἄλλ' ἄλλοι] Gr. καὶ, οἱ δ' ἄλλοι. Pal.

362. Οἴοσι] Ἀντὶ τῷ οἴος. τὸ δὲ ἐπέκτασις ¹⁾. B.

363. Φιλόγητι] Φιλίας τρόπῳ ἔπονται τῷ Τηλεμάχῳ ἐν ὁμηλικῇ. B.

364. Ὀμηλικῇ] Ἀντὶ τῷ ὁμηλικῆς. Harl.

366. Μετὰ Καύκωνας] Νῦν τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ μέμνηται. Οὐκίτι δὲ ἢ Ἀθηναῖα πρὸς τὸν Μενέλαον σὺν τῷ Τηλεμάχῳ ἀφικνεῖται διότι γάμοι ἐπετελεῖντο νῦν καὶ θυγατρός Μενέλαου. ἀλλοτρία δὲ τούτων ἢ Ἀθηναῖα. E. Vulg.

Παραίτηται τὴν εἰς Λακεδαίμονα ἀφίξιν διότι γάμοι οἶδεν αὐτόσε γινομένης, ὧν ἀλλοτρίος ἔστι ὁ δαίμων. Q.

Ἄλλως. Μεταξὺ τῆς Ἥλειας καὶ Πύλης οἱ Καύκωνες οἰκοῦσιν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ ἀπὸ Καύκωνος τοῦ Ἀρκαδίου ὀνομασμένοι. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ἐν Παφλαγονίᾳ οἱ τοῖς Τρωσὶ συμμαχίαν πέμψαντες. καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες (Il. κ, 429.). Q. E.

Πῶς ψευδῶς εἶπεν ἢ Ἀθηναῖα; Οὐκ ἔστι τοῦτο μεμπτὸν ἀλλ' οἰκονομικόν. εἰ μὴ γὰρ οὕτω εἶπεν οὐκ ἂν εἰάθη παρὰ τοῦ Νέστορος ὑποχωρῆσαι, καὶ οὕτως οὐδὲ ἐφάνη, τίς ἦν, εἰ μὴ ὑπεχώρησεν. ἔλεγε γὰρ ὀπισθεν ὁ Νέτωρ τῷ Τηλεμάχῳ, εἰ σ' οὕτως φιλεῖ (218.) ²⁾, τῷ Τηλεμάχῳ ὡς πατρὶ αὐτοῦ. καὶ νῦν μέλλει δεῖξαι αὐτῇ ὅτι προφανῶς αὐτῷ συνέπεται ὡς τῷ πατρὶ. Καὶ ἅμα ποιῆσαι θέλει πλείονα τὸν Τηλεμάχον προσφιλεῖν τῷ Νέστορι. εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωπος ὑπεχώρησεν οὐκ ἂν ταῦτα οὕτως ἐγένετο, καὶ οὐδ' αὐτῇ θυσίαν ἐποίησεν ὁ Νέτωρ. E.

367. Ἐνθα χρεῖος] Ὅσον γὰρ παρέρχεται ὁ καιρὸς αὐξάνει τὸ χρεῖος. E.

Ἀρίσταρχος, χρεῖως. δύναται δὲ καὶ, χρεῖος. Harl.

368. Ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα] Ζηνόδοτος, ἐπεὶ τὰ σά γούναθ' ἱκάνει. Harl. Q.

372. Φήγη εἰδομένη] Εἶδος ὁρνεῖ ἀετῶ ὅμοιον ὄξυ-

his verbis non efficias illud nisi aut emendes ita: γαμηλίαν θυομένων, aut truncata verba statuas, ut fuerit forsitan εὐπρεπὲς παρθένω παραγενέσθαι γαμηλίαν θυομένων.

¹⁾ Nescio unde natum monstrum hoc lectionis, nisi est corruptum e scholio ad vocem τοῖσι (οἴος γὰρ μετὰ τοῖσι); quod ipsum tamen mirarer.

²⁾ Deesse h'c aliquid videtur.

πετεῖ φαιδρῶν ¹⁾ προσαρμόζοντι τῇ Ἀθηνᾷ. φαινόν γὰρ ὡς ἀπὸ τοῦ φαίνω γινόμενον· καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἤγουν ἡ φρόνησις φαινοτάτη καὶ λαμπροτάτη ἐστίν. ὡσπερ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι ἦτοι τῷ ἡλίῳ ἀνετέθη ὁ κύκνος διὰ τὸ μερικόν καὶ λαμπρὸν καὶ λευκόν. ἐνταῦθα δὲ μυθικῶς λεκτέον. Ε.

“Ἐλε πάντας Ἀχαιοὺς] Ἀχαιοὺς, ἦτοι τοὺς Πύλλους, οὐ τὸν Νέσωρα. οἱ μὲν γὰρ Πύλλιοι ἐξεπλάγησαν, Νέσωρ δὲ οὐ τοῦτο θαυμάζει, ἀτε δὴ πολλὰς ἐπιφανείας θεῶν ἑωράκως, ἀλλ’ ὅτι νεωτέρῳ τῷ Τηλεμάχῳ συνηκολούθησεν Ἀθηνᾶ (Ε. παρειαί θεός). Ε. Q.

Πάντας ἰδόντας] Γράφει ²⁾, Ἀχαιοὺς. Ε. Harl.

375: Οὔτις ἔολπα] Γρ. οὐ σε ἔολπα. Pal.

378. Ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ] Στοχάζεταιται ἀφ’ ὧν καὶ ἐν Ἰλιάδι παρηκολούθησεν. Ἀναγκαία δὲ νῦν ἡ περὶ τὸν θεὸν ἐπιφάνεια ἵνα καὶ ὅταν Ὀδυσσεὺς ἐν τῷ πρὸς Τηλεμάχον ἀναγνωρισμῶ λέγῃ, αὐτὰρ τοι τότε ἔργον Ἀθηναίης ἀγγελίης (π, 207.), πιεσένοι ὁ νέος προκατηχημένος ὑπὸ τοῦ Νέσωρος ὅτι φιλεῖ τὸν Ὀδυσσεῖα ἢ Ἀθηνᾶ. Q.

Κυδίση Τριτογένεια] Τριτογένεια ἡ φρόνησις, καθὸ τρίτον γένος ἦτοι καθόλου τῆς ψυχῆς, τριμερὴς γὰρ ἡ ψυχὴ. ἢ ἀπὸ τοῦ τρεῖν καὶ φοβεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις παρέρχουσα· ἢ διὰ τρία ταῦτα, διὰ τὸ εὐλογίεσθαι, διὰ τὸ λεγέειν καλῶς, καὶ διὰ τὸ πράττειν ἅ δέι. ἢ ὡς ἐκ τριῶν συναυξηθεῖσα, βροντῆς, Διὸς καὶ Τριτωνός. ἢ ὅτι λέγεται ἢ τριτὴ κεφαλὴ καὶ ἑγχώριον διάλεκτον ὡς ἐκ τριτοῦς ἦτοι κεφαλῆς τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα. Ε.

Ἀγγελίη] Γρ. κυδίση. Harl. Pal. ὁ δὲ Ζηνόδοτος, κυδέση. Harl.

380. “Ἰληθι] Ἀπὸ τοῦ Ἰλημι. διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐκτέταται ἢ παραλήγησα, ὡς ἐν τῷ, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. ὑγιῶς οὖν Καλλιμάχος ἔκλινεν, ἴλαθι μοι φάλαργι τε πυλημάχε ³⁾. Q.

1) Nescio unde huc illata sint duo haec verba poetica quae hexametrum inchoant, quorumque prius lexicis etiam ignotum est.

2) In Harl. γρ. quod significare solet γράφεται vel γράφει.

3) Vox *πυλημάχος* a Stesichoro usurpata fuit in verbis ab Athenaeo 4. p. 155. servatis αὐτὸν σε *Πυλημάχε πρώτον*, quae ad *Martem* referenda esse collato Schol. II. ε, 31. docuit Lobeek. in Diss. de Product. Syllab. Videntur itaque verba supra allata esse ex hymno Callimachi aliunde quidem ignoto in *Martem*: cf. ejusdem Hymn. in *Cererem* extr. Quare pro *φάλαργι τε* conjicio fuisse *φάλαργιτα*, quod vocabulum ad formam notissimi *ὀπλίτης* formaverit poeta.

Ζηνόδοτος, ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλείριε. Harl.

382. Βοῦν ἦνιν] Ἐνὸς χρόνου. παρακολούθημα τῆτο πᾶσι βουσί, βοῦν ἦνιν. Τὰ ἄλογα μέρη τῆς ψυχῆς λέγει. E.

ἦνιν] Ἐνιαύσιον. Q.

383. Ἀδμήτην] Ἐφερομηνευτικὸν καὶ διασαφητικόν. E.

390. Τοῖς δ' ὁ γέρον] Ἀπῆλλάτιοντο μὲν ὡς ἐπὶ κοίτην· διὰ δὲ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θεᾶς ἐδέησεν αὐτὸν κρητῆρα ζῆσαι. Q.

Ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν] Ἦτοι ἐκ δευτέρου ἐκέρασεν. ἐκέρασε γὰρ ἤδη αὐτοῖς καὶ πρῶτον. B.

391. Ἐνδεκάτω ἐνιαυτῶ] Ἀμφίβολον, κᾶν τε δεκάτω, κᾶν τε ἐνδεκάτω ¹⁾. E.

392. Τὸ σχῆμα σεμνοπρεπές. Pal.

Ἦξε] Τὸ ἰ προσγεγραμμένον· ἐξεφωνήθη δὲ καὶ τὸ ἰ. E.

Κρήδεμον] Τοῦ πίθου τὸ πῶμα μεταφορικῶς λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ τειχῶν πόλεων. B. E. Q.

394. Ἀποσπένδων] Γράφει, ἐπισπένδων. Q.

395. Ὅσον ἤθελε θυμὸς] Οὐ κατὰ κόρον, ὕβρις γὰρ τοῦτο, ἀλλ' ὅσον ἤθελεν ὁ θυμὸς, ἦτοι ἦρκει αὐτοῖς. E.

396. Κακκίοντες] Κοιμηθησόμενοι· ἐνεσῶς δὲ ἀντὶ μέλλοντος· κείω γὰρ ὁ μέλλον (scr. τὸν μέλλοντα) οὐκ ἔχει, ὡσπερ καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, καὶ χροᾶται τῶ ἐνεσῶτι ἀντὶ μέλλοντος. E. (Cod. Q. cum lemmate Οἰκόνδε ἕκασος scholium hic habet pertinens ad 400.)

399. Ἐπ' αἰθοῦσῃ ἐριδούπῳ] Αἰθριος, ἄζεγος· καὶ αἰθουσα, ὁ ἐξ αἴρος τόπος καὶ ὑψηλός· διὸ καὶ ἐριδούπος λέγεται. B. Τῇ πρὸς ἥλιον τετραμμένη σοᾶ, παρ' τὸ αἰθεσθαι (Vulg. παρὰ τὸ αἰθεσθαι ἐν αὐτῇ φῶς, ὁ ἐσι καίεσθαι). ἐριδούπῳ δὲ μεγάλους ἤχους ἀποτελοῦσῃ, ὑπὸ ἀνέμων κατακρουομένη καὶ ἠχοῦσῃ· ἢ τῇ μεγάλως ἠχοῦσῃ εἰάν τις ἐντὸς ταύτης φωνῆσῃ. E. Q. Ἐπὶ τῇ ἐξωτάτῳ ἐν μεγάροις οἰκίσει. Pal.

400. 401. Οἱ ἄλλοι γυναῖκας ἔχουσι. διόπερ οὐ συνιδῶν ὁ Ζηνόδοτος τὸ φιλότεκνον (cod. Q. φιλότεκνον) τοῦ ποιητοῦ τοὺς δύο εἰχους περιέγραψεν. Harl. Q.

401. Ὅς οἱ ἔτ' ἠΐθεος] Ἠΐθεος ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον. λέγεται δὲ ὁ ἀπὸ τεσσαρεσκαίδεκα ἐτῶν ἄχρι τῶν

¹⁾ Amphibolia est in his, ἐνδεκάτω et ἐν δεκάτω.

ὄκτωκαίδεκα φθάσας ἠΐθεος, διὰ καὶ τοὺς θεοὺς μὴ εἰς γάμον ἔρχεσθαι· οἱ δὲ τὸ ἠΐθεος, ἀπὸ τοῦ αἰθω τὸ καίω, οἱ γὰρ νέοι αἰθονται ὑπὸ τῆς θερμῆς τῆς ἐκ νεότητος. E.

402. Γρ. αὐτὸς δ' ἐκάθευδε ὁ Νέστωρ ¹⁾. Harl.

408. Ἀλείφατος] Δεῖπει τὸ (ins. ὡς), ὡς ἀπὸ ἀλείμματος. (Conf. Vulg.) Ἀντίστροφον τὸ σχῆμα, ἵνα ἦ ἐφ' οἷς. B. Ἡ εὐθεία τὸ ἀλείφαρ. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαιου. γλισχρὸν δὲ ὄν τὸ ἔλαιον στιλπνὸν ποιεῖ τὸ χριόμενον, οἷον τὸ μάρμαρον. E.

411. Νέστωρ αὖ τὸν ἔφιξε] Διὰ τὴν ὁ Νέστωρ βασιλεὺς ὢν, τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἐπιτέλλει τὰ τῶν δούλων καὶ τῶν ὑπὸ χεῖρα; φασὶν οὖν ὅτι ἀπλοῖκῶς καὶ ἀκενοδόξως τότε δίκειντο καὶ οὐκ ἔχοντες ἔπαρσιν. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ θυγατέρες τῶν τοιοῦτων βασιλέων μετὰ οἰκείων χειρῶν ἐπλυναν τὰ ἱμάτια. ὥστε οὐκ ἦν αὐτοῖς εἰς ἀτιμίαν τὸ οὕτω ποιεῖν διὰ τὴν ἀπλότητα. E.

Οὖρος Ἀχαιῶν] Φύλαξ, ἐκ τοῦ ὄρος ὁ περιορισμός. εὐτυχία, βοήθεια, ἢ τερπνότης. E. Q.

412. Σκῆπτρον] Ἀπὸ τοῦ σκηρίπτω τὸ ἐπακουμβίζω. E.

Υἱες ἀολλέες.] Εἰς τὸ εὐδαιμον τοῦ οἴκου· οὐ γὰρ ὠνητοὶ οἱ περὶ τὸν Νέστορα, ἀλλ' ὑπὸ τῶν παίδων ὑπηρετεῖται· εἰ δὲ μακαρίζομιν τοὺς ἐν ὑπηρεσίαις ἀνδραπόδων ὑπερέχοντας, ὅρα πῶς εὐδαιμονέστερος ὁ ὑπὸ τῶν υἱῶν θεραπευόμενος. Q.

Ἀολλέες] Ἐκ τοῦ α, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοῦ, καὶ τοῦ εἰλῶ τὸ συστρίφω, εἰλέες· καὶ τροπή τοῦ ε εἰς ο, τοῦ ι εἰς λ· ἢ τροπή τοῦ ι εἰς ν, τοῦ δὲ ν εἰς λ διὰ τοῦ ἐτέρου λ. E.

416. 417. Inter hos versus in marg. Pal. insertus est hic: Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν ὀμηγερέες τε γέγοντο.

418. Καρπαλίμως.] Κραιπνός, κραϊπνάλιμος, καὶ ἐξ αὐτοῦ καρπαλίμως. E. Ἠδέως ἄγαν. εὐφραίνεται γὰρ ὁ πρεσβύτης ἐπιτάττων ἕκαστα τοῖς παισίν. Q.

Ἐέλδωρ] Ἀπὸ τοῦ ἔλω τὸ προκοίνω, ἔλωρ, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ, ἐέλδωρ. E.

420. Θεοῦ ἐς δαῖτα] Τοῦ Ποσειδῶνος. Q.

Θαλεῖαν] Τὴν ποιούσαν θάλλειν τὸν θύοντα καὶ χαίρειν. οὐ γὰρ μάτην θύει, ἀλλὰ ὥστε βοηθεῖσθαι καὶ φυλάττεσθαι παρὰ τοῦ ᾧ θύει. E.

1) Conflatum videtur hoc scholium ex var. lect. mutila in qua ἐκάθευδε pro καθευδε (cf. Vindob. ap. Alt.), et glossa ὁ Νέστωρ. Nisi potius plane delenda est sigla Γρ.

422. Ἐλθῆσιν ἐπιβουκόλος ἀνήρ] Ἐπὶ τούτῳ, ἦτοι σὺν τῷ ἀποξελλομένῳ. τὸ γὰρ ἐλαύνειν οὐκ ἐπὶ βασιλεῖ ἀρμόζει. διὸ πρόσκειται τὸ ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. E. Q.

424. Πάντας ἰὼν ἐτάρους] Ἑλληνικωτέρως, ἵνα κακῆνοι τῶν ἱερῶν μετασχῶσι. Q.

425. Χρυσοχόον λαίρκεα] Τινὲς τὸ λαίρκεα φασὶν ὄνομα κύριον, τινὲς δὲ ἐπίθετον παρὰ τὸ ἐπαρκεῖν τοῖς λαοῖς. E.

427. Εἴπατε δ' εἴσω] Ἀριστοφάνης τὸ εἴπατε δ' εἴσω ἀντὶ τοῦ εἰσαγγέλατε. Q.

430. Ἐποπύουον] Μετὰ σπουδῆς ἤρχον (scr. ἤρχοντο)· ποπύω, ποπύω, καὶ ποιπύω. E.

431. Νηὸς εἴσεως] Ἰσοτοίχου, ἰσοπλεύρου, οὐχ ἑτεροῤῥεποῦς. E.

432. Ἦλθε δὲ χαλκεῖς] Ἦτοι χρυσοχόος. τοῦτο δ' εἶρηκεν, ὅτι τοῖς αὐτοῖς χρῆται ἐργαλείοις ὅτε χαλκεὺς τε καὶ ὁ χρυσοχόος. E.

Ὁ χρυσοχόος· ἀπὸ γὰρ τοῦ πρώτου φανέντος μετάλλου πάντας τοὺς δημιουργοὺς οὕτως ἐκάλουν, ὡς καὶ τὸν Ἡφαιστον, ὃν ἄρα χαλκεὺς Ἡφαιστος ἐποίησεν (II. ο, 309.). Q.

433. Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων] Οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἐπίσασθαι μὲν, μὴ ἔχειν δ' ἐργαλεῖα. Q.

Ἔργα (sic pro ὅπλα)] Τὰ ἐργαλεῖα. Vulg. ed. ant.

435. Οἷσιν τε χρυσοῦν εἰργάζετο] Τίνα δὲ ἦν ταῦτα; δηλονότι οἷς ἐχώνευον. Q. Ἦτοι τοῖς προειρημένοις, ἄκμονι, σφύρα, πυράρα· ἢ καὶ οἷς τὸν χρυσοῦν εἰργάζετο. Q.

438. Ἴν' ἀγαλμα θεά] Ἡμεῖς μὲν ἀγαλμα τὸ ξόανον, Ὅμηρος δὲ πᾶν δῶρον ὃ βλέπει τις καὶ χαίρει καὶ ἐφ' ᾧ ἀγάλλεται, ἀγαλμὰ φησιν. E.

440. Ἀνθεμόεντι] Τῷ ἀνθηρῷ ἐν ᾧ τις ἤδεται διὰ τῆς θεάς· ἢ ἀνθεμόεντι τῷ ποικίλῳ, διὰ τὰ ἐντετοργεμένα αὐτῷ ἐπιτεροπῆ· ἢ ἀνθεμόεντι τῷ ἀναθεματικῷ τῷ ὡς ἀνάθημα κειμένῳ. E. Q.

Λέβητι] Λέβης γὰρ ὁ ξέστης ἀφ' οὗ λείβεται τὸ ὕδωρ· λέγεται καὶ τὸ χέρινον εἰς ὃ λείβεται τὸ ὕδωρ. E. Λέβης μὲν νῦν τὸ καθ' ἡμᾶς χέρινον· πρόχοος δὲ ἐξ οὗ ἐπιχεῖται τὸ ὕδωρ, ὃ νῦν χέρινα προσαγορεύει, ἵνα ἰοῦμεν ἐν τῷ λέβητι κείσθαι τὸν πρόχον, οὐκ αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Q.

441. Ἐτέρη δ' ἔχεν οὐλάς] Οὐλαὶ καὶ οὐλοχῦται τὸ αὐτό. λέγονται δὲ τὰ προθύματα· ἐμίγνον γὰρ κριθὰς καὶ

καὶ ἄλατα χυτῶ ἢ ὕδατι ἢ οἴνω, καὶ ἔθνον αὐτὰ πρὸ τοῦ ἱερείου, εἶτα τὸ ἱερεῖον. τικῆς δὲ ἐλοχύτας λέγουσι τὰ ἀγ-
γεία ἐν οἷς εἰσὶν αἱ κριθαὶ αἰτίνες οὐκαὶ ἐκαλοῦντο. κρι-
θάς δὲ ἐνέβαλον τοῖς θύμασι χάριν εὐφρορίας καρπῶν τῶν
ἐκ γῆς, ἢ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀρχαίας τροφῆς· λέγουσι
γὰρ, δίκην ἀγρίων ζώων καὶ ἀλόγων ἔξω τὸ παλαιὸν οἱ
ἄνθρωποι, διὰ τὸ σίτον μὴ εἶναι μῆδ' ἄλλο τι οἰκτεῖον
τοῖς ἀνθρώποις, βοτάνας δὲ καὶ ἄκρα δένδρων ἠσθιον.
εἶτα ἐφάνη ἢ κριθὴ ἔξ ἧς διεκρίθησαν καὶ διεχωρίσθησαν
οἱ ἄνθρωποι τῶν ἀλόγων ζώων κατὰ τὴν τροφήν. Ε.

Ἦτοι ἐλαιοβρόχες κριθάς. Ε. Vulg.

442. Μενεπτόλεμος Θρασυμίδης.] Οἰκειῶς τῶν μὲν
ἄλλων τὰ ὀνόματα ψιλῶς ἐξήνεγκεν, ἐπὶ δὲ τοῦ Θρασυ-
μίδους ἐπιθέτω κίχρηται, ὡς καὶ ἔμπροσθεν, Περσεὺς
τ' Ἀρητός τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμίδης (414.). ἔστορά-
τεται γὰρ ἤδη τῷ πατρὶ, καὶ τὸ ἀνδρείοτάτον αὐτῷ μέ-
ρος τῆς διακονίας προστίθεται. Q.

443. Χερσί.] Ἐνικῶς χερσί, αἱ Ἀριστάχου. Harl.

444. Περσεὺς δ' ἀμνιον εἶχε.] Τὸ αἷματοδέχον ἀγ-
γείον. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ αἷμα ἀμνιον καὶ ἀμνιον.
(ins. ἦ) ἀπὸ τοῦ α ζερητικῆ μορῆς, καὶ τοῦ μένος ἢ ἠυ-
χική προθυμία, ἦτοι ἀμνιον, τὸ στερεόν τῶν μένους τὸ
ζῶον καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ δεχόμενον ἦτοι τὴν ζωτικὴν δύ-
ναμιν. ἔσι δὲ τῶν ἄπαξ εἰρημένων ἢ λέξις. Ἄλλοι δὲ μι-
κρὸν μαχαιρίδιον, ὃ καὶ σφάγιον καλοῦσιν οἱ Ἀττικοί. Ε.

Ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τοῦ ἱερείου ἐδέχοντο. Ζηρόδο-
τος δὲ ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦδε γλώσσαις ἰδίησι τὴν λέξιν ἄπαξ
δὲ ἐνταῦθα παρ' Ὀμήρῳ ἢ λέξις. Ἀμνιον τὸ ἀγγεῖον τοῦ
ὑποσφάγματος, ὡς πηλόν. Κρητες αἷμνιον αὐτὸ φασί.
Νίκανδρος δὲ καὶ Θεοδωρίδας ἀπὸ τοῦ δάμνασθαι προ-
φέρονται ἀσυνδέτως δάμνιον. Πορσίλλος (Porsillus Pors.
ex Harl., Πόρσιλος Eust.) δὲ ὁ Ἰεραπύτνιος παρὰ Ἰεραπυ-
νίοις ἔτι σάφισθαι τὴν φωνὴν αἷμνιον, δασείως μετὰ τοῦ
ι κατ' ἀρχὴν προσφερομένην ¹⁾ παρὰ τὸ αἷμα. καὶ Ἀπολ-
λόδωρος φησι, ὡς εἰκὸς ἦν παρὰ τῷ ποιητῇ οὕτως αὐτὸ
φέρεσθαι, ὑπὸ δὲ τινῶν περιηρησθαι τὸ ι. Εἰς τοῦτο δὲ
πρῶτον αἷμα δεχόμενοι τοῖς βωμοῖς ἐπιχέουσιν, ἀμνιον τε
ὄν, ὃ ἐστὶ στερεητικόν τοῦ μένους ἦτοι τῆς ψυχῆς. Ἀττικοί
δὲ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσιν. Q. Cf. Vulg. et Porson.

445. Χερσιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήχετο] Χερσίβω

¹⁾ Per errorem formam δάμνιον Porsonus ex Harl. refert
apud Hierapytnios servatam fuisse. Vid. et Eustath.

καὶ οὐλοῦν πρῶτος ἦρχε. Vulg. Pal. inter lineas: Ἀντίπρωτος τῶν ὀλοχυτῶν. et in margine: ἢ ἀπὸ τῶν χειρῶν εἰς τὰς οὐλοχύτας.

Τῶν χειρῶν καὶ οὐλοχυτῶν. Τὸ ἀπὸ τῶν χειρῶν περιγράφει τῷ ἱερεῖω καὶ τὰς κοινὰς προβαλλεῖν κατὰρχειοῦν ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Pal. Q. E.

450. Ἀνεπίστος εἶσε.] Ἀνεπίστος προσέθετο διὰ τὸ καὶ εἰς τοὺς ἀξοχαῖτους εἶναι τένοῦτας. πάντα δὲ τὰ διατεταμένα νεῦρα τένοῦτας καλεῖ ὁ Ὀμηρος. E. Q.

Ὀλολοῦσαν.] Μετὰ βοῆς ἠῦξαντο· τὸν γὰρ ὀλολυγμὸν Ὀμηρος γυναικείαν εὐχὴν ἰέγει. E.

453. Ἀνελόντες.] Δηλοὶ τὸ ἀνω ἐλόντες. ἐκ τούτου δὲ τὸ αὐτὸ εὐρούσαντες (Q. ἀνερούσαντες) δηλοῦται. B. Q.

Ἀνεχόντες Aristarchus. Lege ἀνέχοντες. Porson. Nisi explicavit forte illo verbo Homericum ἀνελόντες Aristarchus. Nam vix puto eum junxisse ἀνέχοντες ἔσχον. Quanquam in antiquis etiam vulg. scholl. editt. ἀνέχοντες hic pro lemmate est: ANEXONTEΣ. κερφίσαντες. Sed ex hac ipsa explicatione apparere puto sphalma illud esse pro ANEΛONTEΣ.

Ευρουδεῖς.] Διὰ τὸ (f. Διατὶ) μικρὸν μέρος τῆς γῆς ἦναι, ἀπὸ χθονὸς εὐρουδεῖς· οὐκ ἂν τὴν ὅλην γῆν λέγει εὐρουδεῖν, ἀλλὰ τὸ κοινὸν τῆς γῆς ὄνομα μάλλον καὶ ἐπιθετὸν χορίζει τῷ μικρῷ αὐτῆς μέρει. E.

454. Σφραξεν Πεισίστρατος.] Ὁ μὲν Θρασυμήδης μετὰ πλέκους (sic) ἔκοψε τὰ νεῦρα καὶ τὸ ὄστον, Πεισίστρατος δὲ παντελῶς ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν. E.

455. Αἶπε δ' ὅστις θυμός] Ἡ ζωτικὴ δύναμις. ἐν τοῖς ὀστέοις ἔστι γὰρ δύναμις ζωτικὴ. E.

456. Διέχουσαν] Διέκοψαν ἢ ἀνέπτυξαν, ὅλα διεμέλισαν τὰ μηρία (an μέρη?). τῇ κνίσσῃ διπλὰ ἐπὶ τοῖς μηρίοις θέντες, ἐν ἀνωθεν καὶ ἐν κάτωθεν, τῶν λοιπῶν μερῶν ἀπήρχοντο. B. Εἰς μέρη καὶ μέρη διέτμαγον διασχίσαντες τὴν συνέχειαν. E.

457. Κατὰ μοῖραν] Προπόντως. B. Ἐνδεχομένως. E. Κατὰ μέρη διεῖλον. Q.

Κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν] Πιμελῆ τῇ τὴν κνίσσῃ ἐκπεμπούσῃ· κνίσσα γὰρ ἡ ὄσμη τῆς πιμελῆς ἢ συνανερχομένη τῷ κενῷ. E.

458. Ἐπ' αὐτῶν δ' ὁμοθέτησαν] Ἐπὶ τῶν βωμῶν ὡμὰ ἔστηκαν μὴ εἰς πῦρ βληθέντα. E.

460. Πεμπόβολα] Πεμπόβολα τὰ ἐκ μιᾶς λαβῆς πέντε ὀβελίσκους ἔχοντα ὡς ἡ τρίαινα τοῦ Ποσειδῶνος. B. E. Q.

462. Μίστυλλον] Ἀπὸ τοῦ μείον, τὸ ἔλαττον, γίνεται μιστύλλω ῥῆμα, τὸ κατὰ μικρὸν τέμνω τι. Ἐνταῦθα τὴν κατὰ λεπτὸν διατομὴν μιμεῖται ὁ ποιητὴς τῇ κατακεκομμένη φράσει τῶν λέξεων. Β. Q.

463. Ἀκροπόρος] Ὁξεῖς. ὧν τὸ ἄκρον διὰ τῶν περωμένων εὐχερῶς διείσιν διὰ τὴν ὀξύτητα. Vulg. Τοὺς κατὰ ἄκρον πείροντας καὶ κεντῶντας. Β. Q. Τοὺς ἄκρως ἢ λίαν ὀξεῖς πόρος ἔχοντας, ἢ τοὺς ἄκρως πείροντας. Ε.

464. Τοσρα δὲ Τηλέμαχον λούσεν καλῇ Πολυκάστη] Ὅτι ὑπὸ παρθένων ἔθος ἦν τοὺς ἥρωας λούσθαι, πρὸς τὰ παρὰ τῆς Ἥβης ¹⁾. λούει γὰρ καὶ Ἀθηναῖα τὸν Ἄρεα ὡς παρθένος. πῶς οὖν διὰ τῶν ἀθετεμένων Ἡρακλεῖ συνοικεῖ; Q.

466. Ἐχρίσε λίπ' ελαίῳ] Ἐχρίοντο ελαίῳ μετὰ τὸ λουθῆναι· διότι τὸ ἀνθρώπινον σῶμα σομφρον ἐστὶ καὶ ἠραιωμένον· καὶ ποτὲ μὲν ὑγραίνεται, ποτὲ δὲ ξηραίνεται ὡς τοῦ ὑγροῦ ἔξεροχόμενε δι' ἰδρώτων· ὑγραίνεται δὲ πάλιν ἐν τῇ θέρμῃ τοῦ λουτροῦ καὶ ἀνοίγεται· τότε δὲ ἐχρίοντο τῷ ελαίῳ ὡς γλισχροῦ ὄντι καὶ κωλύοντι τὸ ὑγρὸν ἐξεροχέσθαι. ἐμφράττει γὰρ τὰς ὄπας τὰς τοῦ σώματος, καὶ συγκρίσιν αὐτό. Ε.

467. Ἀμφὶ δέ μιν φάρος] Ἐν τῇ λεκάνῃ ἐνεδύοντο διὰ τὸ αἰδεῖσθαι. ἢ ἀδιαφόρως εἶπεν, καὶ ἄλλως τὸ πρῶτον εἶπε δεύτερον, ὡς τὸ, οὐδ' ἀπέλυσε θυγάτρα καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα (Il. α, 95.), τὸ πρῶτον εἰπὼν δεύτερον. Β. Ε.

468. Ἐκ ὃ' Ἀσαμίνθε] Ἀσαμίνθος σημαίνει καὶ τὸν πτύελον, καὶ τὴν λεκάνην, καὶ τὸν λετρον (ε. λετροῶνα) περὶ οὗ νῦν λέγει. Β.

Ἀσαμίνθε] Ἀπὸ τοῦ ἄσις ὁ ῥῦπος· ἥτις μινύθει καὶ ἀφανίζει αὐτόν. Ε.

469. Ποιμένα λαῶν], Γρ. ποιμένι. Pal.

470. Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν] Καλῶς ἀπὸ πάντων τῶν μερῶν τοῦ ζῶε κόπτοντες ἐκάλυπτον τὰ κεκομμένα ἐν πιμελαῖς, μίᾳς κειμένης ἀνωθεν, ἄλλης δὲ κάτωθεν· ἃ καὶ δίπτυχα ὠνόμασαν, καὶ ἔθνον αὐτὰ, ἐπεὶ οὐκ ἦν ὄλον παντελῶς θύειν διὰ τὸ καὶ αὐτοὺς μέλλειν εὐωχεῖσθαι ἐκ τοῦ θνομένου. ἔκοπτον γοῦν ἐξ ὄλων τῶν μερῶν ἵνα δοκῇ τὸ

1) Ἥβης littera majuscula scripsi, ut sit, ad exemplum eorum quae facit Hebe: nimirum Il. ε. 905. ubi Martem illa lavat. Apparet igitur mox pro Ἀθηναῖα legendum esse αἴτη. Deinde οἱ ἀθετοῦμενοι sunt aut versus aliquot aut totus locus de Hercule in inferis λ, 601. sqq. ubi vid. Eust. et nostra schol. ad λ, 568. 601. 604.

ὄλον θύεσθαι καὶ μὴ νδαίξῃται ἢ θυσία κολοβή. τὰ δὲ σπλάγχνα ἠέθων δεικνύοντες· ὅτι ἐξ αὐτῶν ἐγκάτων ἐκ μέσης καρδίας θύσει τὸ θυμα τοὺς θεοὺς τιμώντες καὶ μετὰ προαιρέσεως. E.

Κυβ' ὑπέρτερα] Τὰ ὑπεράνω τῶν ἀνθρώπων. B. "Ἦ τὰ ποικιῶν ἢ τὰ ὑπεράνω πάντων ὡς μείζονα κείμενα· ἢ τὰ ἔξω τοῦ ἰσοῦς πρὸς ἀντιδιασολήν τῶν τυθέντων. E. Cf. scholia ad 65.

472. Ὀἶνον ἐνοικοχοεῦντες] Περιέφρασις ὁ τρόπος καλεῖται. Q.

Ὀἶνοχοεῦντες (sic, ποη, ἐνοιν.)] Κιθῶντες. Vulg. ed. ant. Cf. Porson.

475. Παιδες ἡμοὶ ἄγε] Σημείωσαι τὸ ἄγε πλήθυντικὸν πρὸς τὸ ζεύξατε. E.

476. "Ἰνα πρήσσησιν ὁδοῦ] Ἐκ μεταφορᾶς τοῦ θαλασσίῳ πῶρος· ἐπὶ γὰρ τῆς ξηρᾶς οὐ μετέχει· ἀλλ' ἐπεὶ ὁ ἐν ξηρᾷ ὁδῶν πῶρας ἔχει τῆς ὁδοῦ, διὰ τὸ πῶρας τῆς ὁδοῦ φησὶ τὸ πρήσσησιν ἢ τοὶ διέλθῃ, καὶ εἰς πῶρας ἔλθῃ τῆς ὁδοῦ καὶ περατώσῃ αὐτήν. E. Ἀστικῶς, ἔξωθεν τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ. B.

479. Ἐν] Γρ. ἄν. Harl. Ἔθηκεν] Γρ. ἔχευεν. Harl.

486. Οἱ δὲ πανημέριοι] Ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ προηρούμενον ἐδήλωσεν, ὡς, ἐπ' ἔρετμα ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ (Od. μ. 171.), ἀντὶ τοῦ ὕδενον. Q.

Σείον ζυγόν] Παραεὐδοχικῶς ἀπὸ τοῦ παρεπομένου τὸ προηρούμενον, ἀντὶ τοῦ ὕδενον. Vulg.

Σείον] "Ἠλιωνον, ἔθειον, συνευδοχικῶς. E.

Οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγόν] Αἰρισοφάνης γράφει, θεῖον, ἀντὶ τοῦ ἔτροχον· εἶτα, ζυγόν ἀμφιέχοντες. ὁ δὲ Καλλίστρατος φησὶ, ὡσπερ ἐπὶ τῆς οὐριοδρομοῦσης νηὸς τὸ τῆς εὐπλοίας ἐμφαίνεται, διὰ τὸ, τῆς δὲ πανημερίας τέταθ' ἰστία ποτιπορούσης (Od. λ. 11.), οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ συνεχοῦς δρόμου τῶν ἵππων τὴν ἀδιάλειπτον ἄνυσιν τῆς ὁδοῦ σημαίνει τὸ, σείον ζυγόν. Q. et ex parte Pors. ex Harl.

488. Ἔς Φηράς] Φηραὶ μὲν τῆς Λακωνικῆς, Φεραὶ δὲ τῆς Θεσσαλίας, Φαιαὶ (scr. Φειαὶ) δὲ τῆς Ἠλίδος. Harl. Q. Τόπος Λακωνικῆς ἢ τῆς Μεσηρίας. E. Φηραὶ πόλις τῆς ἐλῶν (Ἠλεῶν em. Barn.) Μεσηρίας. οἱ δὲ τῆς Λακωνικῆς. Vulg.

489. Τίσις Ὀρτίλοχοιο] Ἐρτεῦθεν Ζηρόδοτος ἐν Πιάδι (·, 549.) ἔγραφε, Κρίθων Ὀρτίλοχός τε. ἔστι γὰρ Ὀρτίλοχος μὲν Αἰγέλου (sic, praenacuta, ex utroque cod.),

τούτου δὲ Διοκλῆς, Διοκλέους δὲ Κρήθων καὶ Ὀρσίλοχος (Harl. Κρήθων καὶ Ὀρσίλοχος) ¹⁾. Q. Harl.

Τὸν Ἀλφείος τέκε] Ἀλφείος (sic) ὁ διερχόμενος μέσον τῆς θαλάσσης ποταμὸς Ἡλίδος καὶ ἀπερχόμενος εἰς τὴν Ἀρέθουσαν πηγὴν τῆς Σικελίας καὶ εἰσβάλλον εἰς αὐτήν. ἴαται δ' οὗτος τοῖς κατ' ἐχώριον διάλεκτον ἄλφους ἦτοι λελωβημένους, ἣν νό-ν ἱερὰν ἡμεῖς καλοῦμεν. E.

490. Νύκτι ἄεσαν] Συνέσονται τὸ α· ἀλλαχοῦ δὲ, νύκτα μὲν ἄεσαμεν (γ, 151.). Q.

Νύκτα ἔσαν] Γρ. ἄεσαν ἀντὶ τοῦ ἀνεπαύσαντο, ἐκοιμήθησαν. Cod. Vind.

Ὁ δ' ἄρα ξηρήϊα δῶκε] Γρ. ὁ δὲ τοῖς, ξείνια θῆκεν. Harl.

493. Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου. Hic versus in Pal. margini tantum ab alia manu allitus est, sine signo insertionem iubente.

496. Ἦνον] Ἀντὶ τοῦ ἦνον. B. Q.

Γρ. ἦνον ἀντὶ τοῦ διηχοντο. Cod. Vind. Sed meo sphalmate natum hoc puto e glossa ἦνον.

Τοῖον] Ἀντὶ τοῦ τοῖος ὁ ἐστὶ σφόδρα· ἢ οὕτω γὰρ μετὰ τάχους ἔτρεχον. Q. Pal.

Δ.

ὑπόθεσις. Παρὰ Μενελάω ξενισθεῖς σὺν Πεισιστρότῳ Τηλέμαχος ἀπεγγέλλει τὰ κατὰ τὴν Ἰθάκην ὑπὸ τῶν μνηστέρων πραττόμενα. ἔπειτα ἐξηγεῖται ἀπὸ τοῦ Μενέλαος περὶ τοῦ νόσου τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς Πρωτέως μαντείας, δι' ἧς ἔγνω τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς παρὰ Καλυπτοῖ εἶη. Βουλὴ δὲ γίνεται τῶν μνηστέρων περὶ τοῦ τὸν Τηλέμαχον ἀνελεῖν. παραμυθεῖται δὲ Ἀθηνᾶ δι' ὀνείρου τὴν Πηνελόπην ἐπὶ τῇ τοῦ παιδὸς ἀποδημίᾳ δυσχεραίνουσαν, διὰ εἰδώλου ὁμοιωθεῖσα. Ἰφθίμη τῇ τῆς Πηνελόπης ἀδελφῇ. E. Q. Pal. Vulg.

1. Οἱ δ' ἔξον] Ὁ ἔξω μέλλων εἰς ἐνεσῶτα μεταβάς ποιεῖ παρατατικὸν ἀντὶ δευτέρου ἀορίστου, τὸ ἔξον, ἐν συζολῇ. Q.

¹⁾ Schol. ad Il. ε, 542. in eod. Townlej. Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε. καὶ ἐν Ὀδυσσεΐα σὺν διὰ τοῦ τ. Deinde citat ex Od. σ, 16. Ὀρσίλοχον. In Iliade tamen σ in τ, ε, 546. 547. mutavit manus secunda ejus ms. In utroque Odysseae loco σ, 187. φ, 16. per τ constanter habet Harlejanus. Porson.

Κοίλην Λακεδαίμονα] Ἐπὶ ὑψηλοτάτοις ὄρεσι περι-
κέκλεισται. Vulg.

Ποιὲ μὲν τὴν πόλιν καλεῖ Λακεδαίμονα, ποιὲ δὲ τὴν
χώραν. Λακεδαίμονα, ἦτοι τὴν Σπάρτην. Q. Cf. Vulg.

Κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν] Κοίλην μὲν διὰ τὸ
πολλοῖς ὄρεσι περιέχεσθαι· κητώεσσαν δὲ ἢ μεγάλην ἀπὸ
κητους, ἢ μέγα κύτος ἔχουσαν. B. Q. Κοίλην, τὴν
μέσσην κειμένην κοίλων καὶ βαθυτάτων τόπων, ἦτοι τὴν
μεγάλην. κητώεσσαν δὲ ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κητους. Λέγει
δὲ τὴν Σπάρτην. E.

Ζηνόδοτος δὲ γράφει καιτάεσσαν ἀντὶ τοῦ καλαμιν-
θώδη. δοκεῖ δὲ Καλλίμαχος ἐντετυχηκεῖναι τῇ γραφῇ δι-
ὧν φησιν, Ἴππους καιτάεντας ἀπ' Ἐυρώτιο καμίσαι (fr.
224.). Q. Harl.

Κητώεσσαν] Ὄφειλεν εἶναι τὸ τω μικρὸν, ἀλλ' ἔγραψε
ὡσπερ τὸ ἠβώωσα ἐκτείνει, διὰ τὸ εἶναι τὸ πρὸ αὐτῆς
μακρὸν, τὸ η, καὶ τὸ τηλεθώωσα σμικρύνει διὰ τὸ εἶναι
τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν βραχείαν, ἦτοι τὸ λε. οὕτω κη-
τώεις καὶ ὠτώεις καὶ κηώεις καὶ ὄσα τοιαῦτα ἐκτείνει.
συζήλει δὲ τὸ ἐρόεις, κερόεις, ἐρώεσσα, κερόεσσα, ἠερό-
εσσα, καὶ ὄσα τοιαῦτα· τὸ μὲν διὰ τὰς πρὸ αὐτῶν συλ-
λαβάς, τὸ δὲ διὰ τὸ μέτρον· ἐπεὶ τοι γὰρ ἂν οὐκ ἦν οὕτω
ἐρόεις, καὶ κερόεις· μεγάλα γὰρ ὤφειλον εἶναι. E.

Ἀπορία. Διατί ὁ Τηλέμαχος εἰς Λακεδαίμονα ἐλθὼν
οὐκ ἐνέτυχεν Ἰκάριῳ; καίτοι ἄλογον ἐλθόντος μηδαμοῦ
τῆς μητρὸς τῷ πατρὶ ἐντυχεῖν. ἡ οὐδαμοῦ εἴρηκεν ὡς ἐν
Λακεδαίμονι φησιν, ἀλλὰ μᾶλλον πλησίον νήσου τῆς Πη-
νελόπης αὐτῆς ἦσαν· ἦδη γὰρ ὅα πατὴρ τε κασίγνητοί τε
κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαι (ο, 16.). καὶ τὸ μὲν ὀνει-
ροῖς ἴσως μάρτυσι χρῆσθαι ἄπιστον· αὐτὴ δὲ ἡ Πηνε-
λόπη πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα τὰ καθ' ἑαυτὸν διηγουμένη φησὶ,
νῦν δ' οὐτ' ἐφυγέειν δύναμαι γάμον, οὔτε τίνην ἄλλην
μῆτιν ἐφευρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκήες γήμασθαι
(τ, 157.). Q. Τινὲς φασιν ὅτι ὁ Ἰκάριος ὁ τῆς Πη-
νελόπης πατὴρ ἐν Λακεδαίμονι ἦν. καὶ πῶς οὐκ ἀπῆλ-
θεν εἰς ἐκεῖνον ὁ Τηλέμαχος; ἀνατρέπονται δὲ παρ' ἄλ-
λων λεγόντων, ὅτι ἐχθρὸν εἶχεν αὐτὸν διότι προετρέπετο
τὴν Πηνελόπην λαβεῖν ἄλλον ἄνδρα· ὁ μισητὸν ἐδόκει τῷ
Τηλεμάχῳ ὑπολαμβάνοντι καὶ ἀπὸ τούτου ὅτι μῖσος εἶ-
χεν ὁ Ἰκάριος πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα. E.

4. Ἴδὲ θυγατρὸς ἀμύμοιος] Σοφοκλῆς ἐν Ἐομιόνη
φησὶν 1), ἔτι ἐν Τροίᾳ τυγχάνοντος Μενελάου ἐκδοθῆναι

1) Cf. Eustath., ad h. l.

τὴν Ἑρμιόνην ὑπὸ Τυνδάρεω τῷ Ὀρέῃ. κατὰ δὲ ὑπό-
 σχεῖσιν ἤγοντος Νεοπολέμου, ἀφαιρεθῆναι τὸν Ὀρέην
 ταύτην. πάλιν δὲ αὐτὴ συνοικησαὶ Ὀρέην Νεοπολέμου
 ἐν Πυθοῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τυνδάρεω (immo ὑπὸ Μα-
 χαιρέως, vid. Eust.), καὶ τότε τὸν Τισαμενον γεννη-
 σαι. E. Q.

5. Ῥηξήνορος] Ἀνδρείου, τοῦ διὰ τῆς ἠγορέης ῥή-
 σοντος τὰς τῶν πολεμίων τάξεις. E. Q. Vulg.

9. Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ] Ἡ παρ' Ὀμήρῳ μὲν
 Φθίῃ, παρὰ δὲ νεωτέροις Φάρσαλος. E. cf. Vulg.

10. Τίε] Τρισυλλάβως. νιέει σῶ ἐπόμην (Il. γ, 174.).
 Ἰδίως δὲ εἴρηκεν. ἐν Σπαρτῇ γὰρ ὄντος αὐτοῦ φησὶ Σπάρ-
 τηθεν. Q.

Ἀλέκτορος κόρης] Οἱ μὲν Ἰφιλόχην, οἱ δὲ Ἐχέμη-
 λον λέγουσιν. τὸν δὲ Ἀλέκτορα γενεαλογοῦσιν Ἀργεῖου τοῦ
 Πέλοπος. Vulg. Ἐκ τῆς γενεαλογίας τοῦ Πέλοπος ὁ
 Ἀλέκτωρ. E.

11. Τηλύγετος Μεγαπένθης] Ὁ τῆλε τῆς ἡλικίας,
 τουτέστι προβεβηκόσι τοῖς γονεῦσι γενόμενος, μεθ' ὃν οὐ-
 κέτι ἐλπίζουσι τεκνῶσαι· ἢ ὁ τηλοῦ ἀποδημήσατι τῷ πα-
 τρὶ γεννηθεὶς παῖς· ἢ μονογενὴς καθάπερ Τηλέμαχος
 Ὀδυσσεῖ, καὶ Ὀρέης Ἀγαμέμνονι. ὁ γὰρ Μενέλαος κατὰ
 τὸν καιρὸν τῆς ἀρπαγῆς τῆς Ἑλένης ἐβίβη τινὲ δούλῃ, καὶ
 ἔτεκεν υἱὸν καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν φερωνύμως Μεγαπένθην.
 κατὰ γὰρ τὸν καιρὸν τοῦ διὰ τὴν Ἑλένην πένθους ἐτέχθη.
 Διατί δὲ Ἑλένη μόνη τὴν Ἑρμιόνην ἔτεκε; διότι τὸ πολ-
 λάκις τεκεῖν ἄλλοιοῖ τὸ κάλλος τῆς γυναικός· μελλούσης
 γὰρ αὐτῆς μεσολαβῆσαι εἰς τὸν πόλεμον τῶν Τρώων καὶ
 τῶν Ἑλλήνων, οὐκέτι ἐδίδουν αὐτῇ τέκνον οἱ θεοί, ἵνα τὸ
 κάλλος φυλάτῃ, ᾧ Ἀλέξανδρος ἠδυνθῆναι ἐμελλε. τὸ δὲ
 παντελῶς εἶναι ἄτεκνον ἦν δύσδαιμον καὶ κακόν· τὸ δὲ
 τεκεῖν εὐδαιμον καὶ μακάριον. διὰ τοῦτο ἔτεκεν ἔν, ἵνα
 μακαρία λογίζηται καὶ ἵνα τὸ κάλλος ἔχῃ. ἐπιφέρει δὲ
 καὶ ὁ ποιητής, Ἑλένη ¹⁾ δὲ θεοὶ γόνου οὐκέτ' ἐφαινον·
 πιθανῶς, ἵνα ἐπὶ πλείζον ἀκμάσῃ, ἢ ἵνα ἐξ Ἀλεξάνδρου
 γόνου (Vulg. παῖδα) μὴ σῆῃ. οἱ δὲ νεώτεροι Ἑλένης μὲν
 καὶ Ἀλεξάνδρου Κόρυθον ἢ Ἐλενον, ἐκ δὲ Μενελάου Νι-
 κόστρατον γενεαλογοῦσι ²⁾. E. Q. et ultima (inde a πι-
 θανῶς) Vulg.

1) Porsonus ex Harlejano scholio affert Ἑλένης.

2) Ablegat Barnes. ad Apollod. 3, 11, 1. Hesiod. ap. Schol
 Soph. Electr. 540. Pausan. 2, 18, 3, 18.

Μεγαπένης] Ἐκ τοῦ ὀνόματος δηλοῖ, ὅτι μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τοῦτον ἔσχετ'. Q. Vulg.

12. Ἐκ δούλης] Οἱ μὲν κύριον τὸ δούλης, οἱ δὲ Τηριδάης· Τηριδάη (Q. Τηριδάης, — η) γὰρ τὸ κύριον αὐτῆς ὄνομα. Q. Vulg. Cf. Barnes.

Ἄντη, ὡς μὲν Ἀλέξων, Γῆρι· ὡς δὲ ἔνιοι θυγάτηρ τινὸς Ζευξίππου· ὡς δὲ ὁ τῶν Νόστων ποιητής, τὸ τῆς δούλης κύριον ὄνομα· φασὶ δὲ μηδέποτε λέγειν τὸν ποιητὴν δούλην τὴν θεράπειαν· διὸ καὶ τὸ, εἰδόκεν ἢ ἄλοχον ποιῆσθαι ἢ ὄγε δούλην (Il. γ, 409.), ἀφειτοῦσιν. Q.

Ἐλένη δὲ θεοὶ κ. τ. λ.] Vid. ultima scholii E. Q. ad vers. praec. quae hic seorsim etiam exhibentur.

16. Γείτονες ἢ δὲ ἔται] Οἱ ἀστυγειτονες, οἱ ἐκτὸς μὲν ὄντες τῆς πόλεως πλησίον. ἔται δὲ οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, οἱ συνήθεις· ἐκ τοῦ ἔθους ἔθης καὶ ἔτης. Ἔται πρὶ λῶς, ἔν' ἢ οἱ πολῖται. E. Q. Cf. Vulg.

17. Ἐμέλπειο θεῖος ἀοιδός] Οὕτω γὰρ ἔσι (Vulg. ἔσαι) μεγαλοπρεπῆς ὁ γάμος. Q. Vulg. (sed hic verba haec sine lemmate continuat scholio praec.)

19. Μολπῆς] Ὅτι οὐ τὴν ᾠδὴν ἀλλὰ τὴν παιγνίαν λέγει οὕτω, πρὸς τὸ, μέλποντες Ἐκάεργον (Il. α, 474.)· καὶ γὰρ, κυνῶν μέλπηθρα (Il. ν, 233.), φησὶ. Q.

Ἐδίκευον] Συναερέγοντο, ἦτοι ἐχόρευον, ὄρχουντο. B. Q.

22. Κρείων Ἐτεωνεύς] Ὁ ὑπερέχων ἐν θεράποσι· τοιοῦτον ἔσι καὶ τὸ ἐπὶ συβώτου, συβώτης ὄνομα ἀνδρῶν. Φερεκύδης δὲ ἰσορεῖ οὕτως· Ἀργεῖος δὲ ὁ Πίλοπος ἔρχεται παρ' Ἀμύκλαν εἰς Ἀμύκλας, καὶ γαμεῖ Ἀμύκλαν θυγατέρα Ἡρησιάνδρας (scr. Ἀμύκλα — Ἡρησιάνδρα). τοῦ δὲ γράφεται Γελανίων καὶ Ἡλεκτρούων καὶ Βοηθός¹⁾, τούτου (ins. δὲ) Ἐτεωνεύς· συγγενὴς οὖν Μενελάου Ἐτεωνεύς καὶ θεράπων αὐτοῦ, ὡς Ἀχιλλέως Πάτροκλος· κρείων δὲ ὁ ἄλλων μὲν βασιλεὺς, Μενελάου δὲ δεύτερος. B. Q.

23. Θεράπων] Τηριδίτης φίλος, ὁ περὶ τὴν θεραπείαν ὑπάρχων. Vulg.

25. Ὡς τὸ ὑψι ὑψοῦ, καὶ ἄγχι ἀγχοῦ. E.

26. Ζείνω δὴ τιε] Μόνω τῷ Μενελάῳ περὶ ξένων εἰσαγγέλλεται διὰ τὸ ἠδικῆσθαι. Q. Cf. Vulg. et Barnes. ubi est, διὰ τὸ βεβουλεῦσθαι (προβεβουλεῦσθαι, ἐπιβεβουλεῦσθαι) ὑπο ξένου.

¹⁾ Verius, puto, Βοηθός, ut inde sit patronymicum Βοηθίδης.

Τῶδε] Τὸ τῶδε δεικτικόν ἐστὶ καὶ δηλοῖ τὴν ἐγγύτητα αὐτῶν. B.

27. Γενεήν] Γέννησιν, γένος. Vulg. Ed. ant.

Ἐϊκτὴν (sic)] Ἐοίκασι ¹⁾, ὁμοιοῦνται. ὅπισθεν δὲ εἶπε, πρὸς λαμπετοῶντι ἔϊκτὴν (662. Π. α, 104.), ἦτοι ὁμοιοῦντο. E.

29. Ἡ ἄλλον] Περισπαστόν τὸ ἦ ὡς ἐρωτηματικόν. Τὸ δὲ φιλήσῃ ἐπὶ τοῦ ξενίξειν ἐνταῦθα. Λεῖπει ἢ εἰς, ἢ ἢ εἰς ἄλλον. B.

30. Τὸν δὲ μέγ' ὄχθῆσας] Ὑψώσας τὸν θυμὸν, ἐκ μεταφορᾶς τῆς ὄχθης· ἢ λυπηθεῖς, ἐκ τοῦ ὄχθος τροπῆς τοῦ α εἰς-ο. E.

31. Βοηθοῖδη, καὶ κατὰ συναίρεσιν Βοηθοῖδη. E.

33. Τὸ ἐξῆς οὕτως· εἰ μὲν δὴ ἡμεῖς πολλῶν ἀγαθῶν ἐμπλησθέντες παρὰ ἄλλοδαπῶν ἀνδρῶν, ἐνταῦθα παρεγενόμεθα, ὀφείλομεν πάντως τοῖς ξένοις ὁμοίως ποιεῖν. ἀλλὰ θάττον λύε τὰς ἵππες, αὐτὰς δ' εἰσάγαγε εὐωχηθῆναι. ὅπως διὰ τῆς ὁ Ζεὺς τῆς μελλέσης ταλαιπωρίας ἡμᾶς ἐκλυτρώσῃται, καὶ μὴ τοῖς παρεκκληυθόσιν ἴσα παθεῖν συγχωρήσειεν. Q.

35. Ἐξοπίσω περ παύσῃ] Διὰ τὴν πλάνην, εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ἡμᾶς ἐκλυτρώσῃται τῆς μελλέσης ταλαιπωρίας. Q.

36. Προτέρω] Τοπικῶς ἀντὶ τῆ εἰς τὸ εμπροσθεν, ἢ προτέρους τῶν ἵππων. B. Q.

37. Ὁ δ' ἐκ μεγάροιο] Ἀριστάρχος ἔξω τῆς ἐκ προθέσεως, ὁ δ' ἐκ μεγάροιο ²⁾. βύλεται γὰρ λέγειν διὰ μεγάρου. Q.

Κέλετο δ' ἄλλες] Ἐπεὶ ὑπερέχων τῶν ἄλλων φερόντων ἦν, προστάσσει τὰς λοιπὰς συνελθεῖν πρὸς τὸ λύσαι τὰς ἵππες. E.

38. Ἐοῖ αὐτῶ] Αὐτῶ αὐτῶ. τὸ δὲ ε πλεονασμὸς ἀττικός. B.

39. Λύσαν] Οὕτως γράφει Ἀριστάρχος. Harl. (Debut lūsan. Pors.)

40. Κάπησι] Ἀπὸ τῆ κάπω ῥήματος τῆ σημαίνοντος τὸ πνέω γίνεται ὄνομα κάπη ἢ φάτνη ἐν ἣ ἀναπνέ-

¹⁾ Mirum, in glossis scholiorum vulgatorum inverso modo legi: ἔϊκτον] εοίκεσαν. Certum est Imperfectum hic ratione non plane carere: vid. V. L.

²⁾ Scrib. ὁ δὲ μγ. seu potius ὁ δεμμεγάροιο: quanquam talis scriptura est Aristophanis non Aristarchi: vid. ad β, 338.

8σι καὶ ἀναπαύονται τὰ ζῶα. B. Παρὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἴσασθαι τὴν ἵππην καὶ κάπειν (ἴμμο κάπειν) ἤτοι ἐσθλῆ-
ειν· ἢ παρὰ τὸ χάρπειν ¹) ὃ ἐσι λάπειν, χάρπη καὶ
κάπη. E.

41. Ζείας] Δεῖ νοῆσαι ζείαν ἐνταῦθα τὸ καλόμενον
ἄχυλον. Q.

42. Πρὸς ἐνώπια παμφανόοντα] Τοὺς ἀντικρὺ τό-
πης τῆς εἰσόδου, ἐνώπια καλεῖ ὁ ποιητής· τὴν φωτιζομένην
ὑφ' ἡμῶν τοῦτο ἢ τῆς σελήνης. B. E. Q. Τὴν ἀντι-
κρὺ — — ποιητής διὰ τοῦτο καὶ τινες διαλελυμένην γρά-
φουσι τὴν λέξιν τιθέντες εἰς τὸ πρὸς βαρεῖαν. E.

44. Θαύμαζον] Ἐοικεν, ὡς δεικνύουσιν αὐτοὺς ἀπαι-
δεύτες ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ ἴσασθαι καὶ βλέπειν τὰ τῆς οὐ-
κίας καλλωπίσματα, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἀπειροὶ ἦσαν· ἀλλὰ
τέως πρὶν φανῆναι τῷ Μενελάῳ, ὡς εἰ πρὸ τοῦ φανῆ-
ναι ἀνέβλεπον τὸ κάλλος τοῦ δόμου, καὶ ἠσχολοῦντο ἐκεῖνο
θαυμάζοντες, οὐ καιρόν. E.

Διοτριφῆος βασιλείως (sic)] Οὐ παρέλκει τὸ ἐπίθε-
τον, ἐπεὶ ἀπόγονος Διὸς ὁ Μενέλαος. E.

45. Ὡς γὰρ ἠέλιος ἀγλή] Ἐδει γὰρ ἀπὸ τῆς σελή-
νης ἀναβιβᾶσαι ἐπὶ τὸν ἥλιον, ἵνα ἂν εἰς τὸν ἥλιον ἀπο-
τύχη, εἰς τὴν σελήνην οὐκέτι. E. Ἀπὸ μείζονος τὸ
ἐπιχειρήμα. τοῦτο δὲ ποιεῖ διὰ τὴν ἀποτυχήαν. E.

47. Ὀρώμενοι] Ὀρώμενοι, τὸ παθητικὸν ἀντὶ τοῦ
ἐνεοργητικοῦ. B. E.

50. Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας] Ἀπαλὰς, κενροκισ-
μένας ἢ τοιχωτάς, τὰ λεγόμενα χλαδία· ἢ καινουργίας
(scr. καινουργιδας), ἀπὸ τοῦ οὐλον τὸ σῶον καὶ ὑγίης. E.

51. Ἐν ἄθλω (ἄλλῳ em. Pors.), παρὰ ξανθὸν Με-
νέλαον. Harl.

52. Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος] Διὰ τὸ μὲν τοῦ δει-
πνεῖν ἐνίπτοντο, μετὰ δὲ τὸ δειπνεῖν οὐκέτι; ἐρῶθη μὲν
γὰρ δὴ καὶ ἄλλοις, ῥητέον δὲ καὶ τοῦτο. ὅταν γὰρ λέγει
χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέροντα καλῇ χρο-
σεῖᾳ ὑπὲρ ἀργυροῖο λίβητος νύφασθαι· φήσομεν, ὅτι οὐκ
εἰς τὸ νύφασθαι πρὸ τοῦ δειπνεῖν κυρίως τοῦτο εἴρηται,
ἀλλὰ συλλαβῶν τὰ παρασκευαζόμενα ἐπὶ τὸ δεῖπνον λέγει,
οὐκέτι τὰ κατὰ μέρος ἐπεξιών. τινῶν γὰρ τὰς ἀρχὰς μη-
νύσας, οὐκέτι τοῖς κατὰ μέσον ἐπεξίσει, συγχωρεῖ δ' ἡμῶν
ἐπινοεῖν καὶ τὰ μεταξὺ οἷα γίνεται. ὥσπερ οὖν οὐδ' αἰ-

¹) Pronuntiatio recentiorum Graecorum, teste Eust. ad h. l.
πρὸ κάπειν, ἐγκάπειν.

ρομένας τὰς τραπέζας ἐποίησεν οὐδὲ τὰ λείψανα τὰ ἐκ τοῦ συμποσίου συναγόμενα, οὕτως οὐδὲ μεταξὺ νιπτομένους, καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπινιπτομένους· ἐπεὶ καὶ τοῦτο οὐ δηλοῖ ἅπαξ, τὸ νίπασθαι ἐκόμισεν, ἀλλ' ὅτι ἐκόμισε τὰ χερώνιπτα ἐν προχώῳ χρυσῆ καὶ λέβητι ὑποδεχομένῳ ταῦτα ἀργυρῷ· ὡσεὶ παρέκειτ' αἰεὶ τὰ χερώνιπτα, ὅταν βούλωντο νίπασθαι, ὡσπερ ἡ τράπεζα καὶ τὰ ἄλλα, ἄχρις ὅτε βούλωντο αὐτοῖς. οὕτως καὶ τοὺς Πυλῖες ποιήσας ἐν τῷ κατάπλῳ τῷ περὶ τον Τηλέμαχον εὐωχημένης, οὐκέτι δεδήλωκεν ὅπως ἐκ τῆς ἡόνος ἀνασάντες ἀπηλλάγησαν· καὶ τὴν Ἀθηναίαν Μέντη ὁμοιωθεῖσαν καὶ τὸ δόρυ δοῦσαν τῷ Τηλεμάχῳ, οὐκέτι ὅπως τοῦτο ἐπιούσα (scr. ἀπιούσα) ἀπέλαβεν ἐπισημήνατο· διδόνς τοῖς ἀχροαταῖς καθ' ἑαυτοὺς λογιζέσθαι τὰ ἀκόλεια. καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἔστι γινῶναι παρ' αὐτῷ. οὐ γὰρ μόνον τί εἶπε (ins. ἀλλά) καὶ τί μὴ εἶπε ἐφρόνησε· καὶ οὐχ ἦττον ἂν κατορθοῖς ἐν οἷς λέγειν σοφὸς εὐρίσκειται, ἢ ἐν οἷς ἀποσιωπᾶ καὶ οὐ λέγει. Q.

54. Παρὰ δὲ ξεσην εἰάνυσσε] Παρέκειντο γὰρ τοῖς θρόνοις αἱ τράπεζαι. εἰκότως δὲ νῦν παρὰ τῆς ταμίας παράκειται. οὐ γὰρ ἐν τῷ ξενίζεσθαι παρὰ Τηλεμάχου τὴν Ἀθηναίαν ἔπεισε. Q.

Ξεσην] Γρ. χρυσῆν. Harl.

56. Εἶδατα] Ἀπὸ τοῦ ἔδω τὸ ἐσθίω ἔδωρ καὶ εἶδαρ. E.

59. Τὰ καὶ δεικνύμενος] Φιλοφρονούμενος, δεξιούμενος, ἐκ τοῦ δέκω τὸ δέχομαι, δείκω δεικνύω καὶ δεικνυμι, τὸ φιλοφρονοῦμαι. B. E.

61. Δείπνε παυσάμενῳ] Δεῖπνον τοῖς ὁδοιποροῦσι δηλονότι γινόμενον. αὐτὸς γὰρ ἐφεξῆς φησι, δείπνε ¹⁾ δ' ἐξαυτίς μνησάμεθα (213.), καὶ τέρπομ' ὀδυρόμενος μετὰ δόρπον ²⁾ (194.). Q.

62—64. Ἠθέτην Ἀρισοφάνης καὶ Ζηνόδοτος, ut e scholiis colligo. Porson.

62. Οὐ γὰρ σφῶν γε γένος] Σὺν τῷ ἰ γραπτέον, ἴν' ἢ σφῶν (sic, in ed. ant.) δυϊκῶς. οὐ γὰρ ἀφανῶν ἐξεγονέων. Vulg.

Σεσημειῖται τὸ σφῶν ἐπὶ δευτέρου προσώπου λαμβανόμενον. E.

Ἦγεν οὐκ ἀφανῶν γονέων ἐξέ. E.

65. Νῶτα βοός] Ὡς ἐν Ἰλιάδι, νῶτοισι δ' Αἶαντα

1) Ed. Hom. δόρπον.

2) Scr. μετὰ δόρπον: sed Ed. Hom. μεταδόρπιος.

διηνεκέεσσι γέροις (Il. η, 321.). Λέγει δὲ καὶ Ξενοφῶν (Laced. 15.) διμοίραν (scr. διμοιρίαν) δεδόςθαι τοῖς Λακεδαιμονίων βασιλεῦσι. καὶ οὐ τοῦτο φημι, ὅτι κατὰ τὸν ἐν Σπάρτῃ νόμον ταῦτα πέπρακται, ἕξτερον δὲ τὰ Λυκώργε, ἀλλ' ἴσως καὶ τὸ Λακωνικὸν ἔθος ἐκ τῆς τούτου παραδίδοται παρατηρήσεως. Q.

66. Τὰ ῥά οἱ γέρα] Τὰ γὰρ ἄνω μέρη ἦτοι τὰ ἰωτιαῖα παρετίθεν τοῖς ἐντίμοις. Τὸ δὲ ἑαυτῷ Ὀμηρος, οἱ αὐτῷ, γράφει. E.

69. Δὴ τότε Τηλέμαχος] Ἀφορμὴν παρέσχε τῷ Μεγέλαω ἀναγκωρισμοῦ καινοῦ. ἐκεῖνο μὲν γὰρ καινὸν, τὸν μὲν πυνθάνεσθαι ὅτι Ὀδυσσεὺς παῖς τυγχάνει, ὡσπερ παρὰ Νέστορι πέπρακται, τὸν δὲ περιπέτειάν τινα ἔχειν, ἐκ τῆς Ὀδυσσεὺς μνήμης εἰς δάκρυα προπεσόντος τοῦ νέου, εἰς ὑποψίαν ἐμπεσεῖν ἀληθείας τὸν Μεγέλαον. αὕτη τοίνυν τοῦ νεανίσκου ἢ ἐκπληξίς καιρὸν παρέσχε τῷ Μεγέλαω τῶν λόγων. Q.

Προσεφώνεε Νέστωρος υἱόν] Ἐκεῖνος μὲν ἐλάλει κρυφίως πρὸς τὸν Νεστωρίδην μήποτε κόλαξ φανῆ· ὁ μὲντοι Μεγέλαος προσεκτικὸς ὢν ἤκαστε τῶν λεγομένων καὶ ἤρξατο λαλεῖν αὐτοῖς. Ταῦτα δὲ οἰκονομία τοῦ Ὀμήρου καὶ ἵνα πλατύνῃ τὴν ποιήσιν αὐτοῦ καὶ ἵνα εἴπῃ ἅ εἰς τὴν Ἰλιάδα οὐκ εἶπε. μέλλει γὰρ παραγαγεῖν καὶ τὴν Ἑλένην ὡσε γνωρίσαι αὐτοὺς καὶ εἰπεῖν περὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐπαίνες, καὶ καταλέξει ἔθνη γυναικεία, καὶ ἅμα καὶ τὴν Ἑλένην ἐγκωμιάσειν. ἐν γὰρ τῇ Ἰλιάδι οὐδὲν εἶπε τὸ τυχόν περὶ αὐτῆς ἐπαινετήρια. E.

70. Ἴνα μὴ πευθοῖαθ' δι' ἄλλοι] Ὅπως μὴ δόξειε κολακεύειν. Τὸ δὲ πευθοῖατο, πεύθοντο ἦν· καὶ οἱ Ἰωνες πευθοῖατο ἐκβολῇ τοῦ ν καὶ προσθήσει τοῦ α. E.

Πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι] Οὕτως Ζηνόδοτος. Ἀδίσταρχος δὲ πευθοῖατο. ἀλλὰ (Pors. em. πευθοῖατο ἄλλοι) χωρὶς τοῦ ἄρθρου. Harl.

72. Χαλκοῦ τε ξροπὴν] Ἄνω εἰπὼν, οἱ δὲ ἐδόντες θαύμαζον κατὰ δῶμα (44.), νῦν διὰ Τηλεμάχου τὴν περὶ τῆς ἐκπληξέως ἐσήμανεν ¹), ὅτι ἐκ τῆς τοιαύτης ὕλης ἦν ὁ κόσμος. Q.

74. Ζηρός που] Τὸ που σοφιστικόν. Q.

Γρ. Ζηρός που τοῖα δόμοις ἐν κτήματα κείται. Pal. Cf. Athen. 5. p. 189.

75. Ὅσσα τάδε] Ἦρκει καὶ τοῦτο εἰς ἔμφασιν, ὁ

¹) Majus post νῦν inseri jubet αἰτίαν.

δὲ ἐπιφέρει, ἄσπετα πολλά. καθ' ἕκαστον δὲ αὐξήσις ἐστὶν ἰανή. Q.

Ἄσπετα] Ἄσπετον ἐκ τοῦ ἐνίσπω τὸ λέγω ἄσπετον, ἄρρητον. E.

76. Τοῦ δ' ἀγορεύοντος] Τὸ γὰρ ἀκούοντος Μενελάου ἐπαινεῖν θωπείας ἦν ἀνάπλεων καὶ ἐλευθέρῳ οὐχ ἀρμόττον. Q.

78. Τέτρα φίλ' ἦτοι Ζηνί] Μετὰ τὴν προσφώνησιν ριπτιέον. μετὰ τὸ, Ζηνί, βραχὺ διασαλτιέον. οὕτω γὰρ τὰ ἐξῆς σαφέστερα. καὶ ἄλλως ἵνα μὴ δοκῇ τὸν ἕτερον ἐλέγχειν εὐπρεπῶς πρὸς ἀμφοτέρους ἀποτείνεται, οὐκ ἐπιτιμῶν, ἀλλὰ τὰ ἑαυτοῦ καταβάλλων ἤδη. Q.

80. Ἀνδρῶν δ' ἢ κέν τις μοι] Ἡρέμα θρύπτεται μετὰ ἠθους ἐκφέρων ὅτι ἀμφήρισα ταῦτα ἀνθρώποις, τὰ δὲ θεῖα μείζω ὑπάρχει διὰ τὸ ἀφθαρτα εἶναι. Q.

81. Κτήμασιν] Εἰς σύσασιν τὰ παρὰ τοῦ πλήθους, ἴδιον δὲ τῶν ἐκ πόνου πεπλουτηκότων διηγεῖσθαι. καὶ τὸ μὲν κειτῆσθαι παρὰ προγόνων, μικρὸν, τὸ δὲ κτήσασθαι, μείζον. Q.

Ἐπαληθεῖς] Πλαγηθεῖς. οἱ δὲ, ἐπὶ τοὺς ἀληθεῖς Λιγυπτιούς, ὅτι μαντικῆς ἔμπειροι. Vulg.

84. Αἰθίοπας δ' ἰκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρέμβους] Σιδονίους, οὓς κατὰ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν μετώκισαν οἱ Φοίνικες. Ἐρέμβους δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρα βαίνειν. τοὺς δὲ Τρωγλοδύτας Σαρακηνοὺς λέγει. B. E. Σιδονίους, τοὺς κατὰ τὴν ἐρυθρὰν μετοικήσαντας Φοίνικας. Q. Vind. Σιδονίους τοὺς παρὰ τῇ ἐρυθρᾷ θάλασσῃ λέγει ὅθεν μετώκησαν οἱ Φοίνικες. Vulg.

Ἐρέμβους] Ἀράβιαχος Ἐρέμβους τοὺς Ἀραβας ἀκούει. τινὲς δὲ γράφουσιν Ἐρέμβους, οἱ δὲ τοὺς Ἰνδοὺς, οὗ δὲ τοὺς εἰς τὴν ἔραν δύνοντας διὰ τοὺς καύσωνας, οὓς καὶ Τρωγλοδύτας φασί. οἵτινες καὶ διὰ τοῦ β γράφουσιν Ἐρέμβους. κράτις δὲ ἀποδιδόσιν οἱ ὀνομαστικῶς ἀκούοντες τοὺς Ἐρέμβους, καὶ παρατιθέμετες τοὺς καταλογάδην συγγραφεῖς οὕτως ἀναγραφοντας. ἐμοὶ δὲ διὰ τοῦ α γράφουσιν Ἀράμβους. Q.

Ἐρέμβους] Οἱ μὲν τοὺς Τρωγλοδύτας φασί, τοὺς Σαρακηνοὺς, παρὰ τὸ εἰς τὰς τρώγλας ὑπὸ τὰς σχισμὰς δύνειν διὰ τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου. (Vulg. horum omnium loco sic: Ἐρέμβους, τοὺς Τρωγλοδύτας, παρὰ τὸ εἰς τὴν ἔραν δύνειν¹.) οἱ δὲ τοὺς Ἰνδοὺς παρὰ τὸ ἔρεβος, μέ-

1) Vind. brevius et mendosius, Ἐρέμβους, παρὰ τὸ εἰς τὴν

λανες γὰρ, ὅθεν καὶ Κράτης Ἐρέμους γράφει. ἔνιοι δὲ ἰ) τοὺς Ἄραβας (Vulg. et Vind. ins. καὶ) μεταγράφουσιν οὕτως· Αἰθιοπίας, ὁ ἰκόμην καὶ Σιδονίου Ἄραβας τε. E. Vulg. Vind. Πῶς δέ φησι Σιδονίου καὶ Ἐρέμους καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ τὴν Λιβύην; αἱ γὰρ λεχθεῖσαι χώραι τῆς Λιβύης εἰσὶ· οὕτως δ' ἔοικε διαχωρίζειν. νοητεῖον δὲ ὅτι ἔλεγεν ὅλας ἐξ ὀνόματος, εἰτα συναίρας λέγει συντόμῳ λόγῳ αὐτὴν τὴν Λιβύην. E. (E cod. Harl. Porsonus varias tantum lectiones ad vocem Ἐρέμβους excerpisit.)

85. Ἄφαρ κεραοί] Ταχέως κερατοφουῶσι διὰ τὴν θερμότητα. οἱ δὲ ἐπίθετον τῶν ἀρῶν τὸ κεραοί, τὸ δὲ ἄφαρ, ὅτι ταχέως καὶ πρώϊμοι γίνονται. E. Conf. Vulg. Ἄφαρ, εὐθύς ἅμα τῷ γεννηθῆναι. Pal.

86. Τρεῖς γὰρ τίκτει μῆλα] Διόλου τοιαῦτα εἰσιν αἰ γοναί, οὐχ' ὡς παρ' ἡμῖν μόνῳ τῷ ἦρι τίκτουςιν. Q. Ἄλλοτε ἄλλα. ἢ διόλου κ. τ. ε. Vulg.

89. Ἐπηετανόν] Ὀλοχρόνιον, αὐταρκές, ἀρκετόν. B. E. Q.

Γάλα θῆσθαι] Κυρίως μὲν τὸ θηλάσαι, νῦν δὲ τὸ ἀμέλγειν εἶπεν, παρὰ τὴν θηλήν. Vulg. Θηλάζειν, ἀπὸ τοῦ θῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ θηλάζω. B. Τὸ θηλάσαι· νῦν δὲ τὸ ἀμέλγειν εἶπεν. E.

90. Ἔως] Εἴως. E. Q.

91. Τείως μοι] Φιλάδελφον τὸ ἦθος. κᾶν (scr. καὶ) ξῖν ἴδιον ἀνθρώπων πρόχειρον ἔχειν τὸν ἐπὶ τοῖς φιλάτοις ὄδυρμόν, καὶ ἐκ πάσης ὁμωνυμίας ἐπὶ τὴν ὑπὲρ ἐκεῖνων μνήμην ἀπαντᾶν. Q.

92. Λάθη, ἀνωῖσί] Λάθη μὲν ἀντὶ τοῦ μηδενὸς εἰδότος, ἀνωῖσί δὲ ἀνυπονοήτως καὶ ὡς οὐκ ἂν τις προσδοκῆσειε. B.

Περιπαθῶς πάνυ εἰς τὸ μὴ δυνηθῆναι ὀτιοῦν χρήσασθαι τὸν ἥρωα. B.

Ἀνωῖσί] Ἀνυπονοήτως. ἐκ τοῦ οἴω τὸ ὑπολαμβάνω οἰσί, τὸ ω μέγα κατ' ἔκτασιν, καὶ μετὰ τοῦ ζερητικῆ αἰωσί, διὰ δὲ τὴν χασμωδίαν προσθέσει τοῦ ν γίνεται ἀνωσί καὶ ἀνωῖσί. E.

Ἐπίτασις συχνοὶ μὲν γὰρ καὶ λάθρα ἐπεβουλευθήσαν τοὺς ἐχθροὺς, περὶ τὸν καιρὸν δὲ σφαλέντες. τούτου

ἐρυθρὰν δύνειν. Et seorsim alia manu: ἢ Ἐρέμβους τοῖς Τρωλοδύτας ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν ἔραν βαίνειν.

1) Zeno, teste Strabone 1. p. 41. Pors.

(scr. τοῦτον) δὲ οὐδὲ ἔννοιαν λαβεῖν φησι τοῦ δεινοῦ, τοῦ δὲ (f. τὸν δὲ) ὑπὸ τῆς πιστοτάτης ἐνεδρευθῆναι καὶ προδοθῆναι τῷ μυχῷ τῶν δεινῶν. Q.

93. Ὡς οὗτοι (sic) χαίρων] Οὐ γὰρ ἐν τῷ κτήσασθαι πλοῦτον τὸ ἡδυσθαί ἐστιν, οὐδὲ εὐδαίμονες οἱ πλούσιοι. πολλοὶ γοῦν ἀφθονα κεκτημένοι, θρηνοῦντες διατριβῆσι. ἐστὶν οὖν παιδευτικόν, ὅτι οὐ χροῖ εἰς τὴν πολυτέλειαν τῶν οἰκῶν ἀφορᾷν ἀλλ' εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐνοικούντων. Q.

Ὁβελζουσί τινες τὸν εἶχον λέγοντες αὐτὸν εἶναι περιτιτόν. Harl.

Ἄλλως. "Ἐν τι ὑπὸ τοῦτον φέρεται τὸν εἶχον ἰ), οὐδὲ τι βουλομένος ἀλλὰ καρτερεῖν (κρατερός em. Porson.) ὑπ' ἀνάγκης γελῶως. οὐδεὶς γὰρ μετὰ ἀνάγκης ἀνάσσει χρημάτων. τὸ γὰρ προειρημένον ἱκανὸν ἔχει νοῦν ὧ πάντων ἐμπεισῶν εἰς τὸν περὶ τῶν ἡρώων λόγον, ἐξαιρέτως Ὀδυσσεῖα φησὶ θρηνεῖν διὰ τὸ ἀγνοεῖν τὰ περὶ αὐτοῦ. Q.

94. Ἔμιν] Αἰολικῶς ψιλοῦται. E.

95. Καὶ ἀπόλεσα οἶκον] Ἀμφίβολον, πότερον τὸν ἑαυτοῦ ἢ τὸν Πριάμου. Vulg.

96. Κεχαρότα] Χωροῦντα. ἀπὸ τοῦ χῶ τὸ χωρῶ χάζω. B. E.

99. Τροίη] Πιθανῶς ἵνα καὶ ἀφορμὴν ἔχη ὁ λόγος ἐπὶ τὴν Ὀδυσσεῶς μῆνην βατῆσαι. Q.

Ἄργεος ἵπποβότου] Τῆς Πελοποννήσου, πρὸς τὸ τρέφειν ἵππους ἐπιτηδεῖον. E.

103. Αἰψηρὸς δὲ κόρος] Ὁ ὑπὲρ τῶν ἄλλων μοι θρηῆνος ταχέως θραύεται. Vulg.

105. Ἀπεχθαίρει] Ποιεῖ ὡς ἐνὸς εἰς ἐπίτασιν ταῦτα πάντων καὶ τῶν μεγίστων κακῶν ἀνάπαντ' ἵνα παρέχειν πύφυκεν. Q.

108. Ἔμοι δ' ἄχος] Εἰκότως ἀνιάται, ὅτι οὐδὲν ὄνατο τῆς πρὸς ἀλλήλων φιλίας. Pal. Q.

110. Ὀδύρονται νύ που] Ἄπερ ἐμελλεν ἐρωτήσῃν ὁ Τηλέμαχος, ταῦτα φράσας ὁ Μενέλαος ἐκφέρει. καὶ γίνεται τὸ πᾶν νοούμενον περιπαθές. ἀλλὰ καὶ τὴν ὁμοίωτητά ἐκφεύγει ὁ ποιητής. παρὰ γὰρ Νέστορι ὁ Τηλέμαχος ἤρχετο τῶν λόγων. Q.

111. Λαέρτης δ' ὁ γέρον] Ἐπὶ τὸ οἰκτρότατον προή-

1) „Alii post hunc addunt: οὐδὲ τι — γελῶως” ita Porsonus, referens ex Schol. Harl.

γάγε τὸν οἶκτον. διὸ καὶ εὐθέως ἐπήνεγκε, τῷ δ' ἄρα πα-
τρὸς ὑφ' ἡμερον ὥρσα γόοιο. Q.

112. "Ἐλειπε νέον] Νεωσὶ γεγονότα· ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι
(ι, 446.) ἠβῶοντα τὸν νεωσὶ ἠβῶντα. Q.

113. Ὁρσε γόοιο] Ἡ αὐτὴ διάθεσις καὶ παρὰ Φαίλα-
ξιν ὑπὸ Ὀδυσσεώς. ὁ μὲν γὰρ τὰς ἐαυτοῦ πράξεις ἀκούων
κλαίει, ὁ δὲ τοῦ πατρὸς ἀναμνησθεὶς. Q.

119. "Ἐκασά τε πειρήσασατο] Ἐπερήσασατο, ἀντὶ τοῦ
ἐπερωτήσασατο. ἔτιοι δὲ γράφουσι, μυθήσασατο, κακῶς. Q.
Harl. 1).

121. Ἐκ δ' Ἐλένη] Ἐπειδὴ μέλλει τῶν Ὀδυσσεώς
ἔργων μνημονεύειν, συμπλέξαι θέλει τὰς ἐν ὑστέρῳ στρα-
τοπέδῳ πράξεις αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ ποιικίλην καταστῆσαι τὴν
διήγησιν. ἐπιτηδειότατον δὲ τὸ τῆς Ἐλένης πρόσωπον, ἅτε
παρατιγὸν ἐν Ἰλίῳ. Q.

122. Χρυσηλακάτω] Τῇ λαμπρῶς καὶ χρυσαυγείας
ἠλακάτας ἦτοι ἀκτίνας ἐχούσῃ. E.

123. Ἄμ' Ἀδρήση] Σημειωτέον καὶ περὶ τῶν θερά-
παιῶν. ἄλλαι μὲν γὰρ ἐν Ἰλιάδι, ἄλλαι δὲ νῦν. οὐ γὰρ
εὐτροπέες τὰς μετεχούσας τοῦ ἁμαρτήματος ἐπιτρέπειν συν-
εῖναι τῇ γυναικί. Τινὲς δὲ γράφουσιν, ἅμα δρασῆ, οἶον-
εὶ θεράπαιναν. Q.

Τρισυλλάβως τὸ Ἀδρήση, ὡς Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀρί-
σταρχος. Harl. Sed inter-lineas: Τινὲς δὲ δρασῆ, οἶονεὶ
θεράπαινα.

Κλισίην] Δίφρον ἀνάκλιτον ἔχοντα. Vulg.

124. Τάπητα] Ἀπὸ τοῦ πατῶ πάτης καὶ τάπης, τὸ
ὑποκάτωθεν τῶν ποδῶν ὑπόσρωμα· δάπης δὲ τὸ ἐπάνω,
οἶον ἐνάπλωμα καὶ ἐφάπλωμα. E.

125. Τάλαρον] Τάλαρος γίνεται ἐκ τοῦ τάλας ὁ
καρτερικὸς καὶ τοῦ αἶρω τὸ ἐπαίρω, ὁ βαζάζων ἃ ἐν αὐτῷ
τίθενται. E.

126. Ἐνὶ Θήβης] Θῆβαι πόλις Αἰγύπτου ἢ νῦν κα-
λουμένη Διόσπολις. Q. Vulg. Vind.

128. Ἀὖ ἀργυρίας ἀσαμύνθους] Σημεῖον πλοῦτου
τοῦτο, ἀσαμύνθους ἀργυρὰς ὄλας δοῦναι. Q.

129. Δοιούς] Ἀπὸ τοῦ δέω τὸ ἐλλείπω. ἐλλίπέζερα
γὰρ τὰ δευτέρω ὡς πρὸς τὰ πρῶτά εἰσι. B.

Τάλαν-

1) In Harl. tamen primæ hujus scholii voci præfixum γρ. Quare Porsonus: „Nempe voluit ἐπειρήσασατο.“ Sed videtur in lemmate potius scribendum ἰ' ἐπειρήσασατο, deque illo γρ. statuen- dum ut sæpe: vid. ad β, 334.

Τάλαντα] Τὸ τάλαντον ἦν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ποσὸς ἄριστος (ξ. σαθμὸς π. ἄοριστος). ἔπειτα δὲ ἐλέγετο εἶναι εἰκοσι πέντε λιτρῶν καὶ παρ' ἄλλοις πενήκοντα. τάλαντον δὲ καὶ τὸ σαθμίζον. ἀτάλαντος ἂν ὁ ἰσοκάμπανος ¹⁾ ὅς ἐαν ἐξῆν ταλαντευθῆναι, ἦγεν σαθμηθῆναι, ἴσος δ' ἂν εὐρεθῆ τοῖς σαθμιζομένοις (scr. ουσαθμ.) αὐτῶ. τὸ γὰρ α ἐπὶ ἰσότητος. Ἡ ἀτάλαντος ὁ δίκαιος, ὁ μὴ τῆ τάλαντε ἄοριζία συμπίπτων. E.

131. Χρυσὴν τ' ἠλακάτην] Ἡλακάτη λέγεται τὸ ἐργαλείον, ἠλάκατα δὲ τὰ ἔρια τὰ πλεκόμενα τῇ ἠλακατῇ. E.

Ἐπόκυκλον] Στρογγυλοειδῆ. E. Πρὸς τὸ ἐφέλκειν καὶ περιφέρειν τὸν τάλαρον. ἢ περίκυκλον ὃ ἐστὶ κυκλοτερῆ. Ἀφ' ἐτέρας δὲ ἀρχῆς τὸ ἔπος ἀναγνωσέον. Q.

132. Ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο] Λεῖπει τὸ ἀπήρτισο ἢ κεκέρασο. Q.

134. Νῆματος ἀσκητοῖο] Τοῦ φιλοκαλεμένε καὶ νῆδεσθαι λοιπὸν δυναμένε. Q.

Νῆματος] Εἰς νῆσιν ἐπιτηδειότερος (sic). Ἀσκητοῖο, καλῶς γεγονότος. Vulg.

135. Ἰοδνεφέε] Βεβαμμένον πορφυρῶν. μύεται δὲ ἀπὸ τῆ ἰον τὸ ἄνθος καὶ τῷ δνόφος. ἦτοι τὸ βεβαμμένον κατὰ τὰ ἰα. B. Μέλαν μαλλίον (v. not. ad a. extr.) Q.

139. Εὐχετόωντο] Ἐκαυχῶντο. Vulg. ²⁾.

140. Ψεύσομαι] Ὁ λέγει τοιῦτόν ἐστιν, εἴτε ψεύσομαι εἴτε ἀληθεύσω ὅμως ἐρῶ. ἔπω γὰρ λέγω ὀραῦσθαι τινα ἕτως εοικότα. B.

Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω] Ἀρισοφάνης ἐκ ἀποφαντικῶς ἀλλ' ἐν ἡθεί. ἐκ ἀναγκαῖον δὲ περισπᾶσθαι τὸν ἦ. ὃ γὰρ λέγει τοιῦτόν ἐστιν, εἴτε ψεύσομαι εἴτε ἀληθεύσω. Q.

141. Ἰδίσθαι] Γράφε, γενέσθαι. E.

143. Ὀδυσσῆως οὐ εἶοικε] Πᾶς τὸν Τηλέμαχον ἐχαρκτηρίζον καίτοι μὴ ἰδόντες καὶ ἄλλοτε αὐτόν, τὸν δὲ Πεισίσρατον ἐκ ἐχαρκτηρίζον; Πλείονα γὰρ φιλίαν καὶ προσοχὴν εἶχον πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα παρὰ πρὸς τὸν Νέστορα. καὶ ὡς ἀκμίζοντα καὶ σφριγῶντα. τὸν δὲ Πεισίσρατον καθὸ ἐκ ἐγνώρισαν, δηλοῖ αὐτὸς ἑαυτόν. E.

¹⁾ Καμπανός stater. Gloss. Graecolat. Locos auctorium sat antiquorum vid. ap. Du Cange in v.

²⁾ Sic ed. ant. Nam in recentioribus sic interpolatum scholium: Εὐχετόωνται] Ἐνοι, εὐχετόωντο, ἐκαυχῶντο. Et sic aliquoties in his scholiis cum lemma antiquum a recepta scriptura discrepat; sed multo saepius lemma tacite mutatum reperiri.

Οὐ Τηλέμαχον εἰδυῖα ταῦτα λέγει, ἀλλ' ἐκ τῆ χα-
ρακτῆρος τοῦ Ὀδυσσεύως. E.

[Ὡς ὅδ' Ὀδυσσεύης] Τοῦτο ἡ συνήθεια ἄνω συνάπτει.
δύναται δὲ καὶ θαυμαστικῶς ἀναγινώσκεσθαι, θαυμαστικῶ
ὄντος τοῦ λόγου. Q.

"Ἄλλως. "Ἐοικέ φησιν Ὀδυσσεύως νιῶ ὄντως καὶ οὐ-
δενὶ ἀλλῶ. ἕξομοιοῖ δὲ αὐτὸν τῷ πατρὶ ἔχ ἑωρακνῖά ποτε
Ὀδυσσεύως παῖδα. Q.

Μεγαλήτορος] Τινές, ταλασίφρονος. Harl. Q.

145. "Ἐμῖο κυνώπιδος] Ὁ ποιητῆς ὑπεραπολογεῖται
Ἐλένης ἀελ. E.

149. Κεῖνε γὰρ τοῖδε πόδες] Ἐκ γὰρ τῶν ἄκρων
καὶ τῆς ὄψεως μάλιστα αἱ ὁμοιότητες τῶν σωμάτων ἐκ-
φαινόνται. ὅσον δὲ ὅσον ἐσοχάσατο τοσῶτον ἀκριβέστερον
ἀπικτήνατο τὸν μεταξὺ χρόνον δηλονότι κατανοῶν. τὸ δὲ
λεγόμενον, ἀπὸ ποδῶν εἰς κεφαλὴν. Q.

151. Καὶ νῦν] Καὶ νῦν ὡς ἐγὼ περὶ ἐκεῖνε ἔλεγον
εὐθὺς εἰς ἐκλαίει. B.

156. "Ὀρχαμε] "Ἡγεμών. παρὰ τὸ ἄρχω ἄρχαμος καὶ
ὄρχαμος. Q. Porsonus ad 457. ex scholio ad hunc
versum profert: Πάρδαλις ἢ δορά καὶ πόρδαλις τὸ ζῶον.

158. Ἀλλὰ σοφρῶν — 162. Τῷ δ' ἅμα] Ἀθετην-
ται πέντε εἴχοι ὡς περιττοὶ καὶ ὑπὸ νέε παντάπασι λέ-
γεσθαι ἀπρεπεῖς. (Hucusque Pors. ex Harl.) ἄλλως τε
εἰς συμβεβηλοσόμενος τῷ Μενελάῳ πάρεσιν, ἀλλ' εἴ τινα
οἱ κληθῆα πατρὸς ἐνίσποι. Q.

"Ἄλλὰ σοφρῶν] Παρὰ τὰ πάτρια καὶ ἔχ ἀρμόττοντα
τῷ Πεισιφράτε πρόσωπα (scr. προσώπω). καὶ τὸ νεκρο-
σάται ἀντὶ τῆ αἰδεῖται ἔχ ὁμηρικῶς. καὶ ἐπεσβολίαι δὲ
γέλῃαι. ὅθεν Ζηνόδοτος μεταποιεῖ, ἐπισομίας ἀναφαί-
νε.ν. Q.

159. "Ἐπεσβολίας] Ἐπῶν ἐσβολάς ἦτοι τὰς τῶν μνη-
σῆρων λαιδορίας. ἐπεσβολία γὰρ ἢ ὕβρις ἢ τοῖς ἔπει
βάλλεσα. B. Q. Βολάς λόγων ἦτοι προπετείας. Pal.
Τὰς γενομένας τῶν μνησῆρων εἰς αὐτὸν φλυαρίας, ἢ τὰς
περὶ τὸν οἶκον αὐτῆ λαιδορίας διεξιέναι. ἢ ὑπὸ σοφρο-
σύνης οὐ βύλεται προκατόχεσθαι λόγων. ἐπεσβολίας ἐν
νῦν τὰς τῶν ἐπῶν εἰσβολάς καὶ ἀργάς φησιν. E. Vulg.

161. Αὐτὰρ ἐμῆ] Οὐκ ἐν εἰς εἰς προπετεῖς οὐκ ὁμ-
φρων ὅτι φθίγγεται. σχεδὸν γὰρ τὴν ἔντευξιν πρὸς τὸν
Μενέλαον εἰς ἐμπεπίσενται ὑπὸ τῆ πατρὸς. Q.

162. "Ἐλδετο] Ζηνόδοτος, οἶετο (i. e. οἶετο. Pors.).
κακῶς. Harl.

163. "Ὀφρα οἱ] Προσηρηκότος τῆ Μενελάε, εἰς τε

ἴδμεν, ζῶει ὄγ' ἢ τέθνηκεν (109.), ψυχρὸν ἦν ἐπαγαγεῖν ὅτι ἦκει ὁ Τηλέμαχος πεισόμενος περὶ τῆ πατρὸς εἰ ζῆ. ἐπ' ἄλλο ἐν μεταβαίνει, ὅτι μαθήσεως καὶ ωφελείας τυχεῖν βεβόμενος ἦκει διὰ τὰ ἐνοχλῆντα ἐν τῇ πολει. τὸ δὲ ἠθὸς τινες δ' συνιέντες ἠθέτησαν ἔπη. Q.

164. Πολλὰ γὰρ ἄλγος ἔχει πατρός] "Ορα τὴν σύνεσιν. τῆ πατρὸς πῶς τὴν σοφίαν ἀπομέμακται. ὡσπερ ἐνεῖνον παρεφύλαττομεν ¹⁾, οὐ φανερώς ἐκθέμενον τὰ περὶ τὸς μνηστῆρας, ἵνα εἰ μὴ βούλοιο ἐκφανίζεω ὁ Τηλέμαχος τὰ περὶ αὐτῆς, μὴ φαίνηται αὐτῆς περιοργαζόμενος μηδὲ ὀνειδιζὼν τὴν συμφορὰν τῷ νεανίσκῳ. ἔτω καὶ ὁ Πεισίφροτος μετ' ἐνεγχε τὸν λόγον ἐπὶ τὴν κοινὴν ὀφρανίαν. τὸ γὰρ ἐπελθεῖν τὸ κατὰ τὸς μνηστῆρας περιοργον παρόντος αὐτῆ τῆ πεπονθότος. Q.

165. Ἀσσητῆρες] Οἱ ἔτοιμοι βοηθοὶ, παρὰ τὸ μὴ ἀναμνεῖν ὅσων ἦτοι χρησμὸν καὶ μαντεῖαν εἰς τὸ βοηθῆσαι. ὁ γὰρ μὴ θέλων βοηθῆσαι τινι καλῶμενός φησιν ὅτι ἀπελθεῖν θέλω πρῶτον καὶ λαβεῖν χρησμὸν περὶ τῆς, καὶ εἰ ἔστιν ἀπὸ χρησμῶ δεδομένον, βοηθήσω σοι. ἢ ἐκ τῆ α ἐπιτατικῆ καὶ τῆ ὅσων τὸ βλέπω. E.

"Ἔωσιν] Ὡς λέγουσι, τρίτῃ ἀπὸ τέλες ἢ ὀξεῖα. σημαίνει γὰρ ὑπάρχωσιν. ὅτε δὲ ἀπὸ τῆ ἔω ἔως κίκεται, προπερισπαστόν, οὐ μὲν σ' ἐδ' ἔωσιν (Od. δ. 805.). Q.

167. Ἐἴσ' οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν] Διὰ τὴ μὴ συμμαχεῖ Μενέλαος, καλὴ γὰρ ἡ πρόφασις γυναῖκα περισῶσαι φίλη εἰς τὰ ὅμοια ὑπὸ Ὀδυσσεῶς εὐεργετηθεῖς; διὰ τὴ καὶ Τηλέμαχος ἐκ αἰτεῖ συμμαχίαν; "Ἡ ὅτι ἔλεγεν Ἀθηνα, ἔτι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος ἔσσεται, ἐδ' εἴπερ σιδηρεα δέσματ' ἔχησι (α, 203.). μετὰ δὲ τὸς λόγους τῆς θεασάμενος τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς θεῆς καὶ γνῆς ὅτι παρὰ θεῶ ταῦτα ἠκηκόει, εὐλότως ἐκδέχεται τὴν τῆ πατρὸς παρουσίαν, καὶ τῆτο μάλισα σπεύδει μαθεῖν, πῶ ποτε ἄρα τυγχάνει Ὀδυσσεύς. τὸ δὲ μὴ δεηθέντος τοῦ Τηλεμάχε Μενέλαον συμμαχεῖν, περιοργον. δεῖ γὰρ ὀφελεῖν τὸς φίλους, ἃ βέβονται. ἄλλως τε καὶ ἀφορμὴν ἔχει Νέστωρ τε καὶ Μενέλαος, τῆ μὴ πέμψαι φρατερίαν. Νέστωρ μὲν ἐκ τῆ αὐτόπτης γενέσθαι τῆς Ἀθηναῶς πιεσῶσας τῆ Ὀδυσσεῶς παρουσία, ὁ δὲ ἐκ Πρωτέως ἀκῶσας. τί ἐν ἴδει ὑφαρπάζειν τῆς Ὀδυσσεῶς ἐκδικήσεως; Q.

168. Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος] Γρ. τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας. Harl.

¹⁾ Inserendum puto γὰρ post ὡσπερ. Respicit autam, puto, verba Nestoris γ, 199. 200. et sermones insequentes.

169. Ὡς πόποι] Οὐκ ἂν ὁμοίως πρὸς ἦν ὁ λόγος, εἰ μὴ καὶ πρὸ τῆς γνώσεως τῆ Τηλεμάχου ἀγνοῶν τίνες οἱ παρόντες προσείρηκεν ἐκεῖνα τὰ ἔπη, τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι (104.). Q.

170. Πολεῖς] Γρ. πολλέας (i. e. πολέας). Harl.

175. Ἐξ Ἰθάκης] Ὡστε χώραν εὐδαίμονα ἀντὶ τῆς λυπρᾶς ἐκείνης ἀνταλλάξασθαι. τὸ γὰρ μόνον μετοικῆσαι ὅμοιον φυγῆς. Τὸ δὲ, ἐξ ἀλαπάξας, οὐκ ἔστιν πορθήσας ἀλλ' ἀπλῶς κενώσας. Q.

176. Μίαν πόλιν ἐξ ἀλαπάξας] Ἀπὸ τῶν πόλεων ἐκείνων, αἵτινες ὑπ' ἐμοῦ βασιλεύονται. Τὸ δὲ ἐξ ἀλαπάξας οὐκ ἔστι νῦν πορθήσας, ἀλλὰ ἀπλῶς κενώσας, καὶ μετασῆσας τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς ἕτερον τόπον. ἀπίθανον γὰρ τὸ ἐξ ἀλαπάξας ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων πόλεων. ἀλάπαθα (scr. λάπαθα) γὰρ βοτάνη κενωτική, ὅθεν καὶ ἀλαπάξω ὄημα. B. E.

178. Οὐδὲ κεν ἡμέας] Οὐκ ἐν τῇ Σπάρτῃ ἀλλ' ἐν ὅλῃ τῇ χώρᾳ. Q.

179. Ἄλλο διέκρινε] Οὐδὲν ἡμῖν διέκρινε τῆς φιλίας τὴν εὐφροσύνην, ἢ ὡς κατὰ διαδοχὴν ἦκειν πρὸς ἀλλήλους, πρὶν θάνατος. E. Q.

181. Ἀλλὰ τὰ μὲν πε] Περιπαθῶς ὀλοφύρεται ὡς αὐτὸς δεινὰ πεπονθῶς. ἔγκειται δὲ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνθρώπινον, ὅτι ταῖς μεγάλαις ὑποσχέσεσι τῶν ἀνθρώπων φθόρος θεῖος ἐπακολουθεῖ. Q.

Ἀλλὰ τὰ μὲν πε μέλλεν] Ἀλλὰ τούτοις (scr. ταῦτα) μὲν ἐώκει. Vulg.

Ἀλλὰ τούτοις μάτην ἐώκει ἐπὶ πάθους παρ' Ὀμήρῳ φθονήσειν ἐμποδίσαι ἀποτρέφασθαι παρὰ Διὸς ἡμῖν ἐκπλαγῆναι. E.

184. Φανερώς δεικνυσιν ὅτι πρόφασιν σχόντες τὸν Τηλέμαχον κλαίει εἰς ἕκαστος περὶ τῶν ἰδίων· ἢ μὲν Ἑλένη ὑπὲρ τῶν γεγονότων εἰς αὐτήν, ἢ ὅτι κάρτα τοι φίλοικτον ἢ γυνή ¹⁾ (Soph. Aj. 580). Πεισιφρατος δὲ διὰ τὸν αὐτοῦ ἀδελφόν. κλαίει δὲ καὶ Πάτροκλον αἱ ἀμφίπολοι τάχα. καὶ γὰρ ἐκεῖνον πρόφασιν ἔχουσαι κλαίει περὶ τῶν ἰδίων (Il. τ, 302.). E.

Δαιμονίως ἀντικαμβανόμενος ὁ ποιητής, ὅπως κεκλήθηκε τὸν οἶκτον τῶν ἀκροατῶν, φαντασίαν ἐπὶ τοὺς τότε ἀκούοντας μετήνεγκε. Δαιμονίως τῇ τάξει κέχρηται, πρῶτα μὲν κλαίειν τὴν Ἑλένην· φύσει γὰρ πολυδάκρυτον τὸ γέ-

¹⁾ Apud Soph. est φιλοίκτησον γυνή.

νος· εἶτα τὸν προσατοῦντα τοῦ πάθους· ὁ δὲ Μενέλαος τρίτος δέοντος μετὰ τὴν Θήλειαν καὶ αὐτὸν τὸν πεπονθότα· τέταρτος δὲ Πεισιζράτος, οὐ μὰ Δία Ὀδυσσεά, οὐ γὰρ οἶδε τὸν ἄνδρα· κελίηκε δὲ αὐτὸν ἢ τοῦ ἀδελφοῦ ἀνάμνησις. ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι, Πάτροκλον πρόφρασι, σφῶν δ' αὐτῶν (τ, 302.). Παρατηρητέον δὲ καὶ τὴν ἐν τοῖς ῥήμασι διαφορὰν. ἐφ' ᾧ μὲν γὰρ παρατατικῶς ἔφη κλαίει, ἐπὶ δὲ Πεισιζράτα ὡς ἀγνοοῦντος Ὀδυσσεά, οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρῦτω ἔχειν ὄσσε. τούτου γὰρ οὐ διατροίβειν κλαίοντα ὡς ἐκείνης ἀλλ' αὐτὸ μόνον τὸ (μηῖνσ. Mai.) εἶναι ἀδακρον δηλοῖ. Q.

185. Κλαίει καὶ Ἀγρείδης Μενέλαος] Οὐχ ὅτι πέπεισαι τεθνηκέναι αὐτόν. πιεσῦει γὰρ αὐτὸν ζῆν, ἐξ οὗ τοῦ Πρωτέως ἀκήκοα. τὸν δὲ μηδέπω παραγινόμενον ἀπολοφύρεται. Q.

186. Οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρῦτω] Μὴ θείων πολλάκις λέγειν τὸ αὐτὸ, ἦτοι τὸ κλαίει, δι' ἄλλης τρόπου φησί. ἔσι δὲ θαυμασικόν. E.

187. Μνήσατο γάρ] Τὰ ἐν Ἰλιάδι παραλειφθέντα διὰ τῆς Ὀδυσσείας ὡς μίας οὔσης τῆς πραγματείας παραδίδωσι. Q.

Ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο] Ἦτοι τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τοῦ παρὰ τοῦ Τιθωνοῦ (sic) υἱοῦ τῆς Ἡμέρας ἀκαιρεθέντος ἐν Τροίᾳ. B.

188. Τὸν ῥ' Ἡοῦς ἔκτεινε] Ἰσως διὰ τὸ ἐξ ἀνατολῆς αὐτὸν εἶναι. Τιθωνοῦ γὰρ καὶ Ἡμέρας λέγεται εἶναι υἱὸς Μέμνων. E. Τοῦτο λέγει (ε. λέγων), τὸν Ἀντίλοχον φονευθῆναι ὑπὸ τοῦ Μέμνωνος. οὐκ ἄλλο αἰνῆται, ἢ ὅτι νέος καὶ παρὰ τὸν δέοντα καιρὸν ἐτελεύτησε. Μέμνων γὰρ ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ μένειν νέος. E.

Ἡρώδης ἐρμηνεύεται παρ' Ἑλλῆσι δερμάτινος νοῦς. Deest sigla cod.

190. Ἀγρείδῃ] Πάντων ἐπὶ δάκρυα τετραμμένων ἔδει τιὰ παρελθεῖν τὸν ἐφέξοντα. τὴν μὲν οὖν Ἑλένην οὐ πιθανὸν τοῦτο πράττειν ἥτις γε καὶ αὐτῶν πρώτη κατάρχει. οὐδὲ μὲν τὸν Τηλέμαχον, πατέρα γὰρ ἀπολοφύρεται. ἐθπερὲς δὲ οὐδὲ τῷ Μενελάῳ, αὐτὸς γὰρ αἴτιος τῆς συμφορᾶς. πιθανὸς δὲ πρὸς τοῦτο ὁ Πεισιζράτος Ὀδυσσεά μὲν ἀγνοῶν πρὸς βραχὺ δὲ δακρῦσας ἐκ τῆς τοῦ ἀδελφοῦ μνήμης, ἀλλ' οὐδὲ ἐκείνῳ συνήθης γεγωνῶς· κομιδὴ γὰρ νέος τυγχάνει, καὶ οἶχ' ὁμοία ἢ τελευτῇ εὐκλεῆς. Q.

192. Καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν] Τινὲς, καὶ ἄλλοις (scr. ἀλλήλοις) ἐρέοιμεν, ὅ ἐσι διαλεγόμεθα. Q.

Ἀρίστας ἀθετεῖ. Harl.

193. Εἴτι πού ἐσι] Εἴπως ἐσιν, ἤτοι εἰ δυνατόν ἐσι, πείσθητέ μοι. οὐ γὰρ ἔγωγε ὀδυρόμενος μετὰ δειπνοῦ εὐφροαίνομαι. B. Ἐὰν πρόπον ἐσιν, εἰ ἐνδέχεται. E. Εἴπως ἐσι, τουτέστι εἴτις μηχανή ἐσι. Q.

194. Τέροπον ὀδυρόμενος] Ἐν δειπνῷ οὐ τέρομαι ὀδυρόμενος, οὔτε (scr. οἰε) ανέσεως μάλις αὐτῇ ψυχῇ χρεῖα. τὸ ἀνεπιτήδειον οὖν τοῦ καιροῦ μέμνηται. ἐπιφέρει γοῦν, ἀλλὰ καὶ ἡὸς εἴσεται. Q. Ἐν δειπνῷ οὐκ ἔστιν ὀδυρόμεσθαι, ἀλλ' ἔληθ' ἡμέρα καὶ τότε λυπῆ ἔσω. E.

Μεταδόρπιος] Μετὰ τὸ δειπνον. ἢ οὔτως, οὐκ ἀρέσκει μοι θρηνηῖν μετὰ τὸ δειπνον. Vulg. Ἄλλως. μεταδόρπιος, δειπνοῦ ὥρα, ἡγοῦν ἐν τῷ δειπνῷ· καὶ μεταδήμιος, ἐνδήμιος, ὁ ἐν δήμῳ ὢν. Schol. Barnes.

196. Κλαίειν, ὅς κε θάνησι] Ἐοικέν ἐνταῦθα μωρός εἶναι ὡς μὴ δεινοπαθῶν ὁ Πεισίφρατος καὶ ἀναλήγητος. πλὴν συνετώς ἐποίησεν ἀνακλήσασθαι θέλων ἐκείνος, ἀπρεπὲς γὰρ ἀνδράσι τὸ τοιοῦτον. E.

199. Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός] Δεξιῶς καὶ τούτου μνημονεύει, ἵνα (ins. μὴ) δοκῇ ἐκ περιορισίας τὰ τοιαῦτα ἐπιτάττειν, μηδὲν αὐτὸς πεπονθὼς δεινον. Q. Καὶ ἄλλως. Δαιμονίως οὗτος γνωμολογεῖ περὶ πάντων ὅτι οὐ χρεὶ κλαίειν. ἀλλὰ τὸ ἴδιον πάθος ἐξηνεγκε. τὸ μὲν γὰρ ὡς μαλακιστομένοις ἐπιτιμᾶν, οὐ πρόπον νεω. τὸ δὲ διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀηδῖαν παραιτεῖσθαι δάκρυα, ἀνθρώπων. Q.

202. Περὶ μὲν θεῖναι ταχύν] Μετὰ γὰρ τὸν Ἀχιλλεῖα τὸ τριχύν ταχὺς ὁ Ἀντίλοχος. E.

204. Ὡ φίλ' ἐπεὶ] Περιττεύει ὁ ἐπεὶ, ὡς καὶ ἐν τῷ, ὦ φίλ' ἐπεὶ μ' ἔμνησας ὀξύος (γ, 103.). τὸ ἐξῆς ἐσιν, ἐπεὶ τόσσα εἶπες, ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν, περιττεύοντος τοῦ συνδέσμου. Q. Τὸ ἐπεὶ ἐνταῦθα βεβαιωτικὸν καὶ ἀργόν ἐστι. B.

207. Ὡς τε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ] Οὐ τῷ γόνῳ, ἀλλὰ τῷ γεννήτορι ὄλβον ἔδωκεν ὁ Ζεὺς καὶ γαμοῦντι καὶ τεκνοῦντι. B.

214. Χευάντων] Ἐπιχεῖτωσαν, ἀττικῶς. E.

216. Ἀσφαλίῳ] Οἰκείον τὸ ὄνομα Μενελάου θεράποντι. τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ Ἐτεωνεύς. οὐκ ἀνεπισκέπτως. ἀπο γὰρ τῶν συμπτωμάτων καὶ τὰ ὀνόματα τοῖς οἰκέταις τιθέναι εἰδώσαμεν, ὡς καὶ ὁ Πηνελόπης δόμος διὰ τὸν τρόπον τῶν δεσποτῶν. Q. Πεποίηκε τὸ ὄνομα παρὰ τὴν ἀσφάλειαν. ἀρετὴ γὰρ δούλου τὸ μὴ σφάλλειν. E.

221. Νηπενθές τ' ἀχολόν τε] Δαιμονίως τὰ ἀνώ-

τατα δύο παρέλαβε, τὸ πένθους καὶ ὀργῆς ἀπαλλάττειν, οἷς καὶ τὰ λοιπὰ ὑποσέλλεται πάθη. Q.

Ἐπλήθον] Προπαροξυτόως, ἢ ἢ ἐπιλήξιόν. οἱ δὲ προπεριέσπασαν, ἢ ἢ ἐπιλανθάνεσθαι ποιοῦν. Vulg.

Ἐπλήθεις] Προπαροξυτόως, ἢ ἢ ἐπιλαθέσθαι ποιοῦν. E.

Κακῶν ἐπλήθον ¹⁾ ἀπάντων] Ὁ Ἀσκαλονίτης περισιπᾶ μετοχὴν ἀκούων. Ἀρίσταρχος δὲ προπαροξύει ὄνομα ἐκδεχόμενος. οὕτω δὲ καὶ ἡμῖν ἀρέσκει (hucusque Pors. ex Harl.), ἐπεὶ καὶ τὰ προκειμένα ὀνόματα ἐπίθετα ἦν, ἠηπενθίς τ' ἄχολόν τε. - Q.

222. Καταβροῦξειεν] Γράφεται καὶ μικρὸν καὶ μέγα. ὅτε μὲν γὰρ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ καταπιῆ, τότε τὸ βρο μικρὸν, ἀντὶ τοῦ βρόχω. ὅταν δὲ ἀντὶ τοῦ καταφάγη, μέγα βρω. E.

223. Ἐφημέριος] Διήμερος, ὃ ἔξι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν ἣ ἔπιεν. B. Q. Ἀσφαλῶς τὸ ἐφημέριος. ἀπάθειαν γὰρ τῶν τοιούτων κακῶν οὐκ ἐσιν εὐρεῖν. Q.

226. Χαλκῶ δηϊόφωεν] Ἀναιροῖεν, φονεύοιεν. ἔξι τὸ θέμα δῆω, καὶ κατὰ παραγωγὴν δηϊόω. B. E.

Χείρους γὰρ αὐτομάτων οἱ βίαιοι δοκοῦσι θάνατοι. Q.

227. Φάρμακα μητιόεντα] Ὑπὸ συνέσεως εὐρεθέντα. B. Πρακτικὰ, ἢ ὑπὸ συνέσεως ἠδρημένα. Vulg. (Barnes.).

Μητιόεντα] Γρ. μητιόωντα. Pal.

228. Ἐσθλά] Ἡ τὰ ὑπὸ συνέσεως εὐρημένα καὶ κατὰ τέχνην θεωρητικὴν ἐσκευασμένα. τῆς γὰρ ἱατρικῆς τὸ μὲν θεωρητικόν, τὸ δὲ διὰ τῶν καθολικῶν λόγων καὶ διὰ μεθόδου ἐπάγον ἐπὶ τὴν τῶν κατὰ μέρος γνῶσιν. τούτου δὲ αὐ μέρη, τὸ μὲν σημειωτικόν, τὸ δὲ αἰτιολογικόν, τὸ δὲ πρακτικόν. ταύτης ἔσιν ὁ διὰ τῆς ἐνεργείας βαδίζον. τούτου δὲ μέρη τὸ μὲν διαιτητικόν, τὸ δὲ χειρουργικόν, τὸ δὲ φαρμακευτικόν. E.

Πολύδαμνα] Ἀμφίβολα, πότερον τῆς φαρμακίδος ἔξὶ τὸ ὄνομα, ἢ τὰ φάρμακα τὰ πολλοὺς δαμάζοντα. ἐκείνην γὰρ Θουμιν Πτολεμαῖος ἐν τῷ πρώτῳ χρόνῳ ²⁾ φησί. Vulg.

¹⁾ Suprascripto in Harlemano codice εν; contra in textu εν super εν.

²⁾ Pro χρόνῳ, χρονικῶν scribo, pro quo νόμῳ legit Fabricius. Barnes.

Πολύδαμνα] Κύριον ὄνομα ἢ Πολύδαμνα κατὰ Ἀρί-
 σαρχον. καὶ Ἡρωδιανὸς ἀμεινον εἶναι φησίν. Q. Γραφε,
 πολύδαμνα, τὰ πολλοὺς δαμάζοντα. σχῆμα ἀμφιβολίας. E.
 ἢτε κύριον ἐστὶν ὄνομα ἢ Πολύδαμνα, ὡς Μηθυμνα, εἴτε
 ἐπιθετικὸν τῶν φαρμάκων, τρίτη ἀπὸ τέλους ἢ ὀξεία. βέλ-
 τιον δὲ ὄνομα κύριον αὐτὸ δ' ἔχεισθαι, ἐπεὶ καὶ Εὐφορίων
 ἐν Διονύσι φησὶ, βλαψίφρονα φάρμακα χευνεν, ὅσῳ ἔδαη
 Πολύδαμνά τε Κυταῖς ἢ ὅσα Μηδεῖα ¹⁾. Q.

Θῶνος παράκοιτις] Ἀπὸ τοῦ (Vind. ἀπό τινος) Θό-
 ωνος. τὸν αὐτὸν δὲ λέγουσιν εἶναι τὸν Θῶνιν. οὗτός ἐστιν
 εὐρείης τῆς ἰατρικῆς παρ' Αἰγυπτίους, οὗτινος καὶ φερώ-
 νυμός ἐστιν ὁ πρῶτος μῆν. Q. Vind. Ὁ Θῶνος βασι-
 λείς ἦν τοῦ Κανόβου καὶ τοῦ Ἡρακλείου ζώματος, ὃς
 πρὶν μὲν ἰδ-ῶν Ἰλκην ἐφιλοτιμεῖτο (Vind. ἐξένιξε) Με-
 νέλαον, ἰδὼν δὲ αὐτὴν ἐπεχείρει βιάζεσθαι. ὁ γνὸς Με-
 λλος ἀναίρει αὐτόν. ὅθεν ἢ πόλις Θῶνις ὠνομασαι, ὡς
 ἰσορῶι Ἑλλάνικος ²⁾. Q. Vind.

231. Ἰητροὺ δὲ ἕκαστος] Ἑκαστος τῶν ἐκεῖθι ἰατρῶν
 ὑπὲρ τοῦς ἄλλους ἐστίν, ἐπεὶ Παιήονος ἀπόγονοι εἰσι. Γρά-
 φεται καὶ περὶ πάντων φαρμακευτικῶν. οὐ γὰρ πάντες
 πάντα ἴσασιν. Vulg. Ἑκαστος δὲ ἰατρός Αἰγύπτιος
 ἐπιστήμων ἐστὶν ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους τῆς εἰδήσεως τῶν
 βοτανῶν. Ἀρίσαρχος δὲ γράφει οὕτως, ἰητροὺ δὲ ἕκαστος,
 ἐπεὶ σφισι δῶκεν Ἀπόλλων ἴασθαι, καὶ γὰρ Παιήονός εἰσι
 γνέσθλης· κακῶς. Διαφέρει ὁ Παιήων Ἀπόλλωνος, ὡς καὶ
 Ἡσίοδος μαρτυρεῖ· εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπὲρ θανά-
 τοιο σώσει, ἢ αὐτὸς Παιήων ὃς πάντα τε φάρμακα οἴ-
 δειν ³⁾. B. Q. Harl.

232. Παιήονος] Παιήων ἰατρός Θεῶν, οὐχ ὁ αὐτὸς
 τῷ Ἀπόλλωνι, ἀλλὰ κεχωρισμένος. παρὰ μῆντοι τοῖς νεω-
 τέροις ὁ αὐτὸς νομίζεται εἶναι. καὶ Ἡσίοδος δὲ μάρτυς ἐστὶ
 τοῦ ἕτερον εἶναι τὸν Παιήονα τοῦ Ἀπόλλωνος, λέγων, εἰ μὴ
 Ἀπόλλων κ. τ. ε. (v. supr.) Vulg. Ἰατρός οὗτος ἄριστος.
 ἐκ τοῦ παύῳ Παιῶν, καὶ πλεονασμῶ τοῦ η Παιήων. E.

233. Ἐρέπκε] Ἰωνικόν. E.

¹⁾ Cf. Eustath. ad h. l. qui nomen libri Euphorionei omit-
 tit, ipsaque verba magis etiam mutila profert.

²⁾ Hanc quoque historiam habet Eustathius sed sine nomine
 auctoris.

³⁾ Hi versus leguntur etiam apud Eustath. et in Schol. vulg.
 ad v. sq. cum his variet. Schol. vulg. σώσειν et Παιῶν ὃς ἀπάν-
 τιν φ. Ernest. (nescio unde), „al. πάντα γε.“ Harl. πάντα sine
 enclitica. Eust. ἐκ θανάτου σώσει ἢ παιήων ὃς πάντων φ. ο.

235 — 239. Τὸ ἐξῆς, Ἀγρεΐδη καὶ (Q. inserit ὦ) παῖδες, ἦτοι νῦν δαίνυσθε. Ζεὺς γὰρ ἄλλοτε ἄλλα ποιοεῖ, νῦν μέντοι ἡμῖν (Q. ἄλλα δίδωσιν ὡς καὶ νῦν ἡμῖν) τὸ εὐαχεῖσθαι. Vulg. Q.

236. Ἀτάρ] Τὸ ἀτάρ ἀντὶ τῷ δέ, τὸ δέ-δέ ἀντὶ τῷ γάρ. Q.

240. Πάντα μὲν] Ἰδίως τὸ πάντα ἐπήγαγε τῷ ὄσοι τὸ γένος ἀλλάξας. Q. Παραληπτικὸν ἀχῆμα. Pal.

242. Ἄλλ' οἶον τὸδ' ἔρεξε] Παρμενίσκος ἐψίλω τὸ οἶον, ἢ ἡ (Q. ins. κατὰ) τῷτο μόνον ἐρῶ. ἄμεινον δὲ θαυμαστικῶς ἀναγινώσκειν. Pal. Harl. Q.

244. Αὐτόν μιν] Δύο ἰσοδυναμῶσαι ἀντωνυμῆαι ἀντὶ μιᾶς παραλαμβάνονται. Vulg.

Αὐτόν μιν πληγῆσιν] Ταύτην ἐπελέξατο τῷ ἀνδρὸς τὴν προᾶξιν, ἐν ἣ τὸ πᾶν ὠφελικυῖα αὐτὸν φαίνεται. αἰτία γὰρ πᾶσι καθεστῶσα τῶν συμφορῶν, ἢ ἄλλων (scr. ἄλλην) ἀπολογία ἐύρετο. δεόντως ἔν ἐπιλειπῆσι τὰ χαλεπά. Q.

Πληγῆσιν ἀεικελήσι] Δαμασικαῖς, δειναῖς, ἀπρεπέσιν. ἀπὸ αἰκίς τὸ ἀπρεπές. E.

245. Σπείρα] Ἰμάτια παλαιὰ ἀπὸ τῷ σπειρᾶσθαι τὸ ἐντυλίσσεσθαι. B. Κοινῶς πᾶν ἰμάτιον. Pal.

Σπείρα κακά] Ἰμάτια. προσέθηκε δὲ κακά, ἵνα δηλώσῃ ῥάκη. Vulg. Τὰ ἐνδύματα ἀπὸ τῷ διασπείρεσθαι ἐν ὄλοις τοῖς μέλισσι. προσέθηκε δὲ τὸ κακά, ἵνα ῥάκη δηλώσῃ. E.

Διὰ πολλὰ τῆς προᾶξεως ταύτης μνημονεύει ὁ ποιητής, οὐ μόνον ὅτι πρὸς τὴν ποίησιν συμφέρει τὰ μὴ δεδομένα τῆς Ἰλιάδος νῦν ἐμφανίζειν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν μνησηροκτονίαν ταῦτα ὠκονόμηται, ἵνα μὴδὲ τοῖς μνησῆροσι συνῶν ἐν τοιούτῳ σχήματι ἀπίθανον φαίνοιτο. τὸ πιθανὸν δὲ τῷτο καὶ πρὸς τὴν Τηλεμάχου πίσιν. δεξάμενος γὰρ ταύτην τὴν διήγησιν, ἐτοιμοτέρως καὶ παρ' Εὐμαίῳ πιεῦει τῷτον εἶναι τὸν πατέρα τὸν τῷ πτοχῆ πρόσωπον ὑποκρινόμενον. πιεῦει αὐτῷ ἐπιθίσθαι βελευομένῳ τοῖς μνησῆροσι. ὁ γὰρ καὶ πληγὰς καρτερήσας ὑπὲρ τῶν κοιτῆ συμπερόντων καὶ πόλεως ὅλης καταφρονήσας πῶς τῶν ἰδίων ἀποσῆσεται; καλῶς ἐν Λακεδαιμόνιοι παιδεύουσι τὴν μαστῶσιν τὰς νέες καρτερεῖν τὰ δεινὰ ἐθίζοντες. Q.

246. Κατίδῳ πόλιν] Ἴνα μετρήσῃ τὰς πύλας διὰ τὸν δῆριον ἵππον. Q. Pal. Oὐ μὲν ἵνα μετρήσῃ τὸ τεῖχος, οἱ δὲ ἵνα πείσῃ τὴν Ἑλένην συνεργῆσαι τοῖς Ἕλλησιν. Vulg. E.

247. Ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ] Ἀπὸ κοινῆ τοῦ αὐτόν, ἵν' ἢ κατακρύπτειν (scr. -ων) νῦν ἑαυτὸν, ἤϊσκειν αὐτὸν ἄλλω φωτὶ καὶ ἐκ Ὀδυσσεύ. Q. Ἀντὶ τῆ κατακρύπτων ἑαυτὸν ὁμοιωτο. E.

248. Δέκτη ἢς ἐδέν] Οὐ κυκλικῶς (scr. κυρίως) τὸ δέκτη, ὀνομαστικῶς δ' ἀκῦει, παρ' ἕ φησι τὸν Ὀδυσσεά τὰ ῥάκη λαβόντα μετημφιασθαι· ὅς ἐκ ἦν ἐν ταῖς ναυσὶ τοιῦτος οἶος ὁ Ὀδυσσεὺς ἀχρεῖτος. Ἀρίσταρχος δὲ δέκτη μὲν ἐπαίτη, τὸ δὲ ἐδέν τοῖος ἔην, τῷ ἐναντίω τὸ ἐναντίον, ὅς ἐκ ἦν τοιῦτος, ὁ Ὀδυσσεὺς, ἀλλ' ἐνδοξότατος καὶ μεγαλοπρεπέστατος, ἵκελος δὲ τῷ ἐπαίτη. Q. Δέκτη. [ἦτοι ἐπαίτη ἀπὸ τῆ δέχεσθαι, πτωχῶ. E.

Τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν] Δισσῶς νοεῖται. ἢ γὰρ τοιῦτον πτωχὸν κατέζησεν ἑαυτὸν, οἶος οὐ μὴ εὐρέσθῃ ἄλλος εἰς τὸ ὄλον ἑλληνικόν· ἦτοι ἕτος ἐγένετο, οἶος (scr. οἶόν) τις ὄρων εἶπεν ἄν, μὴ εἶναι Ὀδυσσεά· τοιῦτον εἰργάσατο ἑαυτὸν, ὥσε μὴ εχειν ἵχνος τῆ πρόην χαρακτῆρος. ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τοῖς Ἑλλήσι τοιῦτος οὐκ ἦν ἐδαμῶς. πλείσιος γὰρ ἦν καὶ ἐνδοξος. πλὴν τότε οικονομικῶς γέγονε τοιῦτος, ἵνα ἴδῃ τὴν θείαν τῆς Τροίας, καὶ τὴν ἴσωθεν τῆ πύργῃ εἰσοδυσιν, εἰ ἄρα ὑψηλός ἐστιν ὡς ἀπὸ τοῦ ἔξω μέρους, ἢ οὐχί. E.

249. Τῷ ἵκελος] Γεγονὸς διὰ τὴν ἀπαίτησιν τῆς Παλλάδος. E.

Ἀβράκησαν] Ἠγνόησαν, ἐκ εἰπόν τι. οἱ γὰρ ἀγνοῦντες οὐ δύνανται βάζειν. ἀπὸ τοῦ βῶ τὸ λέγω γίνεται. B. Q. Ἐμωράνθησαν, ἠγνόησαν. ἀπὸ τῆ α καὶ βάζω. ὄν οὐδεὶς οἶδεν ὥσε ὀμιλῆσαι. E. Ἠγνόησαν. παρὰ τὸ βάζω ἐσχημάτισαι. ἢ δὲ λέξις τῶν ἀπαξ εἰρημένων ἐστίν. Vulg.

252. Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼν ἐλόεν¹⁾] Οὕτως ἔλθον. ἐπίτηδες δὲ αὐτὸν λούει, ἵνα δι' ὧν τὸ λανθάνειν ἐπορίζετο ῥακῶν, τίτων αὐτὸν ἀφελομένων, γνωριμότερον ποιήσῃται. ἐπεὶτοι γε παρ' Ὀμήρῳ παρθένων ἐστὶν ἔθος τὸ λύνειν τὰς ξένες. Q.

Ἐλόεν (sic Mediol.)] Ἐξεπίτηδες Ἐλένη λούει αὐτὸν διὰ τὸ ἀκριβῶς γινῶσιν σχεῖν. ἐπεὶ τοῖς παρθένοις τῆτο

¹⁾ Porson. ex Harl: „ἐγὼ λόεν text. ἐγὼ ἐλόεν schol. marg.“ Cui mox addit. „Nunc est λόεν (in textu), sed videtur e λόεν factum.“

ἐφείται. E. EΛOEN ἔλεον. ἵνα ἀκριβέστερον τὰ καθ' αὐτὸν μάθω αὐτὴ ἔλεον αὐτόν. Vulg. 1)

254. Μὴ μὲν προῖν Ὀδυσῆα] Τί κατήπειγε, φασίν, μνηύειν τοῖς Τρωσίν ὅτι ἦν Ὀδυσσεύς; τοῦτο γὰρ καὶ προδοσίας ὑπερίαν παρέειχεν τῇ Ἑλένῃ, εἶγε ὁμολογοῦσα ἐγνωκέναι τὸν κατασκευασμένον ὃς ἦν, οὐ τοιε ἐμνηυσεν, ἀλλ' ἐπίτηδες αὐτὸν περιέσωσεν. Ἔστιν οὖν ὁμοιον τῷ, τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, προῖν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν (Il. α, 29.), καὶ, οὐδέ ποτ' ἐκπέρσειν (ἐκπέρσει) προῖν μιν κύνες ἀργολοῖπονται (ἔδονται, — Il. σ, 283. ubi vid. schol.). Q.

255. Προῖν γε τὸν] Τὸ προῖν μὴ νοεῖ μοι τοιοῦτον ὅτι μετὰ τὸ ἀπελθεῖν τὸν Ὀδυσσεύα εἰς τὰς νῆας ἐμελλεν ἢ Ἑλένη εἰπεῖν. οὐδόλωσ γὰρ οὔτε πρώην οὔτε ὕστερον ἐμελλεν εἰπεῖν, τοιοῦτον γὰρ τὸ προῖν ἐταῦθα. εἰ γὰρ εἶπεν, εὐθέως διεσπυδάσαντο αὐτὴν ὡς μὴ ὁμολογήσασαν. Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἡ Ἐκάβη ἀγνοεῖ τὴν Ὀδυσσεύως εἰσελεύσειν. εἰ γὰρ ἔγνω, οὐκ ἂν εἰσίστηεν. E.

256. Νόον κατέλεξεν] Ὀν εἶχε (Q. ins. νῦν) περὶ τῆς διὰ τοῦ ἕπης ἐπιβουλῆς. ὅτι δὲ τοῦτο φησι δῆλον ἐκ τοῦ, αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ χαῖρε. Pal. Q.

257. Ταναήκει χαλκῶ] Τεταμένην ἔχοντι τὴν ἀκμὴν. Vulg. Ἀπὸ τοῦ ταναόν τὸ μακρὸν καὶ τοῦ ἀκονῶ. ταναήκει γὰρ τῷ πολλὰ ἠκονημένῳ. B. Τῷ εἰς μῆκος ἠκοντι, ἢ τῷ ἐπιτεταμένην ἔχοντι τὴν ἀκμὴν, τῷ ταναῶ γινομένῳ ἀκόνῃ. Δῆλον δὲ ὡς παρὰ τῆς Ἑλένης ἔλαβε τὸ ξίφος, ἐν ῥάκεισι γὰρ εἰσῆλθεν. E. Q.

258. Κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν] Καταφρόνησιν αὐτῶν ἤγαγεν. τινέσιν ἢ αὐτὸς καταφρόνησε τότε αὐτῶν, ἢ τοὺς Ἕλληνας ἐποίησεν αὐτῶν καταφρόνησαι, δι' ὧν ἔπεισεν τὴν Ἑλένην. ἢ φρονήσεως ἀπίεος ἑαυτῷ περιέθετο τὸ ὄνομα ταῦτα ποιήσας. οἱ δὲ νεώτεροι φρόνιν τὴν λείαν ἀπεδέξαντο. Vulg. Ἦγαγε δὲ πολλήν καταφρόνησιν τοῖς πολεμίοις· ἢ τοῖς οἰκείοις φρόνησιν καὶ δόξαν πολλήν κατήγαγεν, ὃ ἔστιν ἐπηνέγκαστο. ἕτεροι δὲ ἀντὶ τοῦ, κατήγαγεν πολλήν φρόνησιν ἥτοι γνῶσιν τῶν ἐν Τροίᾳ τοῖς Ἕλλησιν. E. Ἦγαγεν Ἕλλησιν πολλήν καταφρόνησιν τῶν πολεμίων, καταγνοὺς αὐτῶν τὸ ἀσθενές. τινές δὲ κα-

2) Dedi scripturam edd. ant. cum omnibus mendis. Ne quis tamen lemmate horum scholiorum abutatur ad effingendam scripturam ἔλεον, accentum consulendum moneo, et praeterea observo in his codd. ut in Palat. formam ἔλεον ita scriptam esse ut v vix conspiciatur sed levis inter ε et ν duetus esse videatur.

τήμαγε πολλήν φρόνιν, ὃ ἐσι πολλήν δόξαν ἐπηνέγκατο (ἀπηνέγκατο Pal.) ὁ Ὀδυσσεύς. Q. et ex parte Pal.

260. Χαῖρ'] Λύσις τοῦ ἀντιπλιτονίου. ἤρτο γὰρ ἂν τις διατῆ τοῦτο Ἑλένη πεποίηκεν. E.

Χαῖρ' ἐπεὶ ἤδη μοι] Ἄμεινον τὸν δῆ (τὸ ἤδη em. Pors.) χρονικῶς δέχεσθαι κατὰ Ἀρίσταρχον. Κράτης δὲ δύο ποιεῖ, ἧ (sic Q.; Harl. ἧ) καὶ δῆ (hucusque Pors. ex Harl.). διὸ καὶ περισπᾶται τὸ ἧ (sic), οὐδέποτε δὲ τὸ ἧ (sic), οὐδέποτε δὲ ὦν βεβαιωτικὸς μεταξύ πω, ἐπεὶ καὶ πῶ εὐρεθῆ. Q.

Ἐπειὴ δῆ μοι] Τὸ η πλεονασμός. E.

264. Οὐ τευ δευόμενον οὔτ' ἄρ φρένας οὔτε τι εἶδος] Ἐνῆν μὲν εἰπεῖν, οὐ γὰρ οὔτε τι ἔργον, ἤδη (scr. ἧ δὲ) τὸ εἶδος ἐπαινεῖ. διόπερ καὶ ἐξημαρτηκέναι διεβάλλετο ἠτηθηείσαν τῆς τοῦ Πάριδος εἰμορφίας. οἱ γὰρ ἄνδρες οὐχ οὕτως ἐπὶ ταῖς φθοραῖς τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσιν ὅσον ἐπὶ ταῖς προαιρέσεσιν ὅταν αἰσθῶνται ὑπ' ἄλλων παρ' αὐταῖς. Q.

269. Ἄλλ' οὔπω] Θαυμασικὸς ὁ λόγος εἰ χωρίζοιτο, ὁμοιωματικὸς δὲ εἴτις ἄνω συνάπτοιτο· ὃ καὶ ἄμεινον. Q.

270. Ἔσχε] Ἰωνικόν. E.

272. Ἴν' ἐνήμεθα] Ὅπου ἐκαθήμεθα, ἐνεβεβλήμεθα. B.

274. Ἦλθες ἔπειτα] Τοῦτο πρὸς τὴν Ἑλένην φησὶν ὁ Μενέλαος. E.

Κελευσόμεναι δέ σ' ἔμελλε] Vid. ad α, 232.

Προτρέψαι δέ σε ἐφίκει ὁ θεὸς ὅςις ἐβούλετο τοῖς Τρωσὶ δόξαν παρασχεῖν. B.

276. Καὶ τοι Δηϊφόβος] Προηθτεῖτο παρ' ἐνλαῖς (Pors. ex Harl. haec tantum προηθτεῖτο κατ' ἐνλους). καὶ εἶη ἂν ἐγκείμενος ὑπὸ τῶν ἰσορουνίων τρίτον Δηϊφόβον ἐγγεγαμηκέναι τὴν Ἑλένην. καὶ δι' ἄλλων δὲ ὁ τόπος ἐμφαίνεται, αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα προτὶ δόματα Δηϊφόβοιο βῆμεναι ἢτ' Ἄρφα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ (Od. β, 517.). Q.

Ἀλεξάνδρου ἀδελφὸς ὃς εἶχε τὴν Ἑλένην. τελευτήσαντος γὰρ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπὸ Φιλοκίτη Δηϊφόβῳ ἐγαμήθη ἢ Ἑλένη. E. Q. Cf. Vulg.

277. Περιξείξας] Περιῆλθες. ἀπὸ τοῦ εἶχειν, ὃ ἐσιν πορευθῆναι. Vulg. Περιῆλθες, ἀπὸ τοῦ εἶχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ εἶξ ἢ τάξις, ἦτοι κατὰ τάξιν, περιεκκύλωσας. Περιῆλθες, ἀπὸ τοῦ εἶχειν τὸ βαδίζω, ψηλαφήσας μὴ δόλος τις ἢ ἐν τῷ κατασκευάσματι. B. Q. Περιεπάτησας, περιῆλθες, ἀπὸ τοῦ εἶχω. E.

Ἄριστορχος βραχέως (haec sola Pors. ex Harl.). δη-
λοῖ τὸ περιήλθεσ ἀπὸ τοῦ ζείχειν. Q.

279. Πάντων Ἀργείων] Ἐμιμήσατο γὰρ ἡ Ἑλένη
τὰς φωνὰς τῶν γυναικῶν ἐκάσε αὐτῶν. Pal. Ὅμοι-
οῦσα ταῖς γυναιξίν ἐνδὲ ἐκάσε ἀπεικάξωσαν ἑαυτὴν ἐκά-
λεις ἐξ ὀνόματος. E.

Μιμνήμενη τὴν ἑλληνίδα φωνήν. οὐ γὰρ ἂν πασῶν
ἐπίσατο τὰς φωνὰς. ἢ ἴσως οὐκ ἠγνόει τῶν ἀριστῶν τὰς
φωνὰς. E.

Πάντων Ἀργείων] Ὁ ἐστὶ ἑλληνικὴν φωνήν τῶν Ἀχαι-
ιδῶν μιμνήμενη. πόθεν γὰρ ὅλας ἤδει ἵνα καὶ τὰς φων-
ὰς αὐτῶν μιμήσεται; πᾶν δὲ γελοῖος ἢ τῶν φωνῶν μι-
μησις καὶ ἀδύνατος. πῶς δ' ἂν ἐπίσειον ὅτι πάρεσιον
αὐτῶν αἱ γυναῖκες; Τοῦτο δ' ἑκατέροις δύναται προδί-
δοσθῆναι, μᾶλλον δὲ τοῖς ἄνω, ἵνα μὴ ἀλογώτερον γένηται
τὸ ζήτημα. οὐ δυνατὸν γὰρ ταῖς ἀπάντων γυναιξίν ὁμο-
φωνῆσαι, ἀλλὰ ταῖς τῶν ἀριστῶν, ἐν (del. ἐν) αἷς καὶ ἐν
ἔθει ἐτήγγανεν. B. Q.

283. Ὑπακούσαι] Ἀποκριθῆναι. E.

284. Ἄλλ' Ὀδυσσεύς] Καὶ πῶς ἦν νομίζειν αὐτοὺς
εὔρεσθῆναι ἐκεῖσε τὰς γυναῖκας αὐτῶν; ἴσως ἤλπισαν ὅτι
πορθηθεῖσαι ἀπήλθοσαν ἐκεῖ. E.

285. Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες] Ἄριστορχος τοὺς δύο
ἀθετεῖ ¹⁾, ἐπεὶ ἐν Ἰλιάδι οὐ μνημονεῖται Ἀντίκλος ὁ ποι-
ητής. ἀλλ' οὐδὲν τὸ καλῶν οὐ βασιλέων ὄντα τοῦτον ἀλλὰ
γενναῖον εἰς τὴν ἐνέδραν ταχθῆναι, οὐ τῶν ἠγεμόνων μόν-
ον ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιλέκτων ἐπὶ τὴν προᾶξιν εἰρη-
μένων (scr. ἠρημένων). ἄριστον νῦν (272.) οὐ τῶ ἀξιώματι
ἀλλὰ τῇ ἀνδρείᾳ φησὶν. Q. Ὁ Ἀντίκλος ἐκ τοῦ Κύκλου.
Οὐκ ἀνεφέροντο δὲ σχεδὸν ἐν πάσαις οἱ πέντε. τὰ γὰρ
τῆς διαθέσεως ψυχρά. Harl.

286. Ἀντίκλος] Οὗτος παρ' Ὀμήρῳ ἐν Ἰλιάδι οὐκ
αναγέγραπται, νῦν δ' εὔρηται (scr. ἤρηται), ζρατηγὸς γὰρ
ἄριστος ἦν. E.

287. Ἐπὶ μάσακα] Ἐπεπίεξε τὴν μάσακα ὃ ἐστὶ τὸ
ζῶμα, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι. τρέψιν ὃ Ὀδυσσεὺς ταῖς χερ-
σὶν αὐτοῦ ἐκάλυψε τὸ ζῶμα τοῦ Ἀντίκλου μὴ λαλῆσαι τι. B.
Μάσαξ ἢ τροφή, ἀπὸ τοῦ μασᾶσθαι τὰ βράματα. E.

292. Ἀλγιον] Δεινότερον καὶ ἐπιπονώτερον τὸ περὶ
Ὀδυσσεῖα πάθος εἰ οὕτω σοφὸς ὢν οὐδὲν τι ἀπήλαυσε τῆς

¹⁾ Hucusque Pors. ex Harl. cum hac nota „Pro δύο lege
πέντε. E. E.”

σοφίας ἀλλ' ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης ἐκρατήθη, καὶ ὁ τοὺς ἄλλους σώσας ἑαυτὸν σῶσαι οὐ δεδύνηται. B. Q. E. Pal.

295. Ταρπόμεθα] Γρ. παυσώμεθα, ἀντὶ τοῦ ἀναπαυσώμεθα. Harl. Pal.

297. Δαίμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι] Τινὲς οὕτω τὸ ὑπέρβατον, δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, σοφείσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, καὶ ῥήγσα κατὰ πορφύρε' ἐμβαλέειν καὶ χλαίνας οὐλας καθύπερθεν ἔσασθαι, ὃ ἐστὶ περιβαλέσθαι. Q.

Ἐπ' αἰθούσῃ] Ἑλληνικῆ. Vulg.

298. Ἐπερθε] Ἐπεράνωθεν. Vulg.

299. Χλαίνας οὐλας] Ἀπαλὰς, ἢ τελείας καὶ ἀνδρομήκεις. Pal. Q.

Ἐσασθαι] Ἀναπαυθῆναι, καθίσαι. B. Ἐνδυθῆναι, σκεπασθῆναι. Pal.

300. Δᾶδας] Γράφεται δάος, ἤγεν μερισμὸν, σπερδὴν, ἢ ταχύτητα. ἢ φῶς. ἀφ' οὗ καὶ αἱ δεκτικάι τοῦ φωτός αἱ δᾶδες. E.

302. Ἐν προδόμῳ δόμῳ] Προσῶον, προσδύρω τῷ πρὸ τοῦ θαλάμου. E.

304. Προπερισπωμένως τὸ καθεῦδε. Harl. Pal.

305. Τανύπεπλος] Ἡ τεταμένον καὶ ἐπιμήκη τὸν πέπλον ἔχουσα. ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν ἢ νεωτέρα καὶ εὐμήκης τὴν ἡλικίαν. τεταμένε γὰρ τοῦ σώματος ἀνάγκη τετασθαι καὶ τὸν πέπλον. B. E. Q. Νεωτέρα. τεταμένου γὰρ κ. τ. λ. Pal.

309. Ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι] Στερεροῖς, ταχυτάτοις. E.

311. Τηλεμάχῳ δὲ πάριζεν] Ἐὰν ἔν μέρος λόγῳ ἢ τὸ πάριζεν, προπαροξυνθήσεται ὡς, Νέστωρ αὖ τὸτ' ἔφιζεν (Od. γ, 411.). εἰ δὲ ἢ παρὰ πρὸς τῷ Τηλεμάχῳ συντάσσεται, προπερισπᾶται. Οὐκ ἀνασφίφεται δὲ ἢ παρὰ, ἐπεὶ κατ' ἐκθλιψίν ἐστιν. ἄλλως τε καὶ μέσον πέπτωκεν ὁ δέ. Q. Διχῶς πάριζεν καὶ παρίζεν (sic). Pal.

312. Τηλέμαχ' ἦρωσ] Προσαγωγὸν (scr. προσαγωγόν) τὸ ἦρωα καλεῖν τὸν νέον διὰ τὰ τοῦ πατρὸς κατορθώματα. Q.

313. Νῶτα θαλάσσης] Μεταφορικῶς τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης εἶπεν. Vulg.

314. Ἐνισπέ] Γράφε, ἔνισπεσ. Q.

317. Κληδόνα πατρός] Ἀπὸ τοῦ κλέος κλεῖζω κλεῖδων καὶ κληδῶν, ὡς τὸ χρέος χρεῖζω χρήζω. μένει δὲ τὸ ἰ προσγεγραμμένον. E.

Λείπει ἢ περι. ἵνα τινά μοι φήμην περὶ τοῦ πατρὸς ἐνίσποις. Q.

318. Πίονα ἔργα] Τὰ ἐκ τῶν ἰδίων κτημάτων γεώργια, ἃ δι' ἐργασίας κτᾶται τις. E.

320. Μῆλ' ἀδινά] Λεπτὰ, πρὸς σύγκρισιν τῶν βοῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ πυκνῶς. Τὸ δὲ ἔλικας βούς τοὺς ἐλικοειδῆ κέρατα ἔχοντας, ἢ τοὺς ἐλικοειδῆ τὴν πορείαν ποιημένους, ἢ τοὺς μέλανας. E. Cf. ad α, 92.

322. Ἰκάνομαι] Ἀντὶ τοῦ ἰκάνω. ἢ δὲ λέξις ἀντὶ τοῦ ἰκετεύω. B. Q.

326. Μῆδετι μ' αἰδόμενος] Διὰ δύο πράγματα κρύπται τις τὸ ἀληθές, ἢ δι' αἰδῶ ἢ δι' ἔλεον. E.

Μειλίσσεο] Μειλίχια καὶ προσηνηλέγε, ἢ χαρίζε. E.

329. Ἔργον ὑπόσας] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν βασαζόντων φορτία μεγάλα, καὶ τὸ φορτίον ὅτι ἂν εἴη ἀναδεχομένων. E.

332. Μέγ' ὀχθήσας] Τὸν θυμὸν ὑψώσας ἢ ἀχθεσθεῖς. ὀχθίζω ἢ ὀχθῶ. E.

333. Ὡ πόποι] Ὅσα τὴν ἐξαλλαγὴν. ὁ μὲν γὰρ Νέστωρ ὡς ἂν ἐκ πολλοῦ ἀφιγμένος καὶ τῶν κατὰ τοὺς μνηστῆρας οὐκ ἀνήκουος πυνθάνεται τοῦ τρόπου τῆς ἐπιφροσύνης, εἶπέ μοι ἢ ἐκὼν ὑποδάμνασαι (γ, 214.), ὁ δὲ Μενέλαος πρῶτον πυνθανόμενος σχετλιαζει οὐ φέρων τὴν εἰς τὸν Ὀδυσσεῶς οἶκον ὕβριν. Q.

335. Ἐν ξύλοχῳ] Ξύλοχον τὴν κατάδυσιν τοῦ λέοντος φησιν, ἢ τὸν φωλεὸν τὸν ἔχοντα ξύλα πολλά. B. Ἐν τόπῳ ὑλώδει καὶ συνδένδρῳ, ἔνθα τὴν εὐνήν ὁ λέων ἔχει καὶ ἐνδρεύει τὰ παρτυχόντα τῶν ζῶων. E.

336. Νεβρούς] Νεβρούς φησι τοὺς μνηστῆρας, λέοντος δὲ ξύλοχον καὶ κοίτην, τὴν τοῦ Ὀδυσσεῶς εὐνήν, λέοντα τὸν Ὀδυσσεῶα, εἰς ἐλάφον τόπον τάσσει τοὺς γονεῖς τῶν μνηστῆρων, οἵτινες τῶν υἱῶν αὐτῶν ὡς νεβρῶν φονευομένων αὐτοὶ ἢ ἐκφύγωσιν ἢ συσχεθῶσιν ἐὰν εὐρεθῶσιν ἐκεῖ. E.

Νηηνεάας] Ἀριστοκροτος, νεογενεάς. Q. Harl.

337. Κνήμεις] Τοὺς βρασίμεις τόπους, τὰς προβάσεις τῶν ὄρεων. ἢ κνήμεις σκληροὺς τόπους καὶ τραχεῖς, ἐκ μεταφορᾶς τῆς κνήμης τοῦ σκέλεος ὡς αὐτοῦ ὀστώδες καὶ νευρώδες ὄντος. B. E.

Κρημνοῦς] Γράφε, κνήμεις. B.

Ἄγκια ποιήεντα] Κοίλους τόπους ὄρεων. ἀπὸ γὰρ τοῦ συγκλείσθαι (sic) καὶ συνάγεσθαι ἐν αὐτοῖς τὰ ξύλα. ὅπῃ τοῦ ἄγω τὸ φέρω, ἄγη, καὶ πλεονασμῶ τοῦ κ, ἄγκη. E.

339. Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν] Ἀριστοφάνης, ἐπὶ τῆς

ἐλάφῃ καὶ τοῦ νεβροῦ λαμβάνει. ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης (Hist. Anim. 6, 29.) ἐν φησι τίττειν τὴν ἑλάφον, σπανίως δὲ δύο. εἰκότως δὲ Ὅμηρος τοῦτω συγχωρεῖται (scr. κύν χοῦται) ἵνα καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἐμφερὲς ἢ τὸ τῆς εἰκότος. ὡς γὰρ οἱ μνηστῆρες πλείους πρὸς ἕνα, οὕτως καὶ οἱ νεβροὶ πρὸς τὸν ἕνα. ὁ ἰσχυροτέρως ἀντίκειται. E. Q.

343. Φιλομηλείδῃ] Τῷ Πατρόκλῳ. Φιλομήλας γὰρ ἦν υἱός. Vulg. Γραφῆ, Φιλομήδῃ, κατ' ἀπικίους χωρὶς ν (sic). E.

Ἐν Ἀρίσβῃ] Marg. Pal. ἐν Λέσβῳ et a diversa manu: βασιλεὺς γὰρ ἦν Λέσβε ὁ Φιλομηλείδης.

347. Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾶς καὶ κίσειαι εἶπομι ἔγωγος· οὐκ ἄλλα παρακλιδόν. τὸ παρακλιδόν ἄμεινον τοῖς ἀνω συνάπτειν, διὰ τὸ ὑπέρβατον. E. Q. Pal. Παρατριπτικῶς, παρακλιθεῖσιν τῆς ἀληθείας· ἐκ τοῦ παρακλίσεσθαι εἰς τὰδε τὸ μέρος. E.

349. Νημερτής] Ἀπὸ τοῦ νη εροητικοῦ μορίου καὶ τοῦ ἀμαρτῶ. ὁ μὴ ἀμαρτήσας πρὸς οὓς εἶπέ μοι λόγους. B.

351. Αἰγύπτῳ μ' ἔτι] Ὁ μὲν Ἀριστοφάνης παρέλκειν φησὶ τὸ ἔτι, ὡς τὸ, ὃν μοι ἔδωκε πατὴρ ἔτι δευροκιοῦση (infra 736.). οἱ δὲ οὕτως, εἰς Λακεδαίμονα ὀρμώμενον ἔτι ἐν Αἰγύπτῳ ἔσχον οἱ θεοί. E. Q.

353. Ἐφετμέων] Βούλεται μὲν λέγειν θυσίων. ἀσαφέζερρον δὲ εἴρηται. διὸ Ζηνόδοτος ἠθέτει. (hucusque Pal.) ποῖαι γὰρ, φησὶν, ἐγένοντο ἐντολαί; E. Q. et postrema Pors. ex Harl.

Ἡμᾶς ¹⁾ θυσίων, ἐντολῶν, ἐντολή γὰρ ἦν θύειν τοῖς θεοῖς, αὐτὸς δὲ οὐκ ἔθυσεν ἵνα τὴν ἐντολὴν πληρώσῃ. E.

355. Φάρον] Νῆσον Αἰγύπτου, τὴν νῦν Ἀλεξάνδρειαν. Vulg. Φάρος νῆσος, ἀπὸ Φάρου τινὸς ναυκλήρου ἐν Αἰγύπτῳ τῆς νῆδος ἐκβάαντος, καὶ ὑπὸ ὄψεως καταποθέντος, ὡς Ἀντικλείδης ἰσορεῖ. B. Ἀντικλείδης ἰσορεῖ, ὅτι ποθοῦσα Μενέλαον Ἐλένη, λάθρα ἔξεισι τῆς πόλεως, καὶ Καρικὸν εὐλοῦσα πλοῖον παρακαλεῖ τὸν ναυκληρον, ὃς ἐκαλεῖτο Φάρος, εἰς Λακεδαίμονα αὐτὴν ἀποκαταστῆσαι. χειμασθέντες δὲ ἦγον εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐνθάδε τῆς νεῶς ἀποβάαντα τὸν Φάρον ὄφρις ἀναρεῖ. ἢ δὲ θάψασα αὐτὸν, οὕτως ὠνόμασε τὴν νῆσον. E. Q. Vind. Φάρος ἐστὶ νῆσος Αἰγύπτου, ἢ νῦν Ἀλεξάνδρεια λεγομένη.
τινές

¹⁾ Accus refertur ad infinitivum in textu.

τινές φασιν, ὅτι φάρους ¹⁾ τῆς Ἑλένης ἐκπεσόντος οὕτως ὠνομάσθη. Q.

356. Τόσσον ἀνευθεν] Εἰκὸς τοσοῦτον εἶναι κατὰ τοὺς ἠρωϊκοὺς χρόνους τὸ διάστημα. ἔπειτα ἀπογαιωθῆναι τοῦ Νεῖλος ὑπερχέοντος τὴν ἰδίαν ἰλὺν. ποταμὸς γὰρ ἢ Αἴγυπτος, κατὰ Ἡρόδοτον. Vulg. (Vid. Batnes.)

Τόσσον ἀνευθ' ²⁾] Τοσοῦτον γὰρ ἀπέχει Ναυκρά-
τεως ἢ Φάρος, ἔνθα τοτε τῆς Αἰγύπτου τὸ ἐμπόριον ἦν,
ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. μέγροι Ναυκράτεως τὸ πέρασ ἦν τῷ
Νεῖλος τότε. καὶ Ἡρόδοτος γοῦν φησὶν ὅτι τὸ παλαιὸν
τὸ κάτω μέρος τῆς Αἰγύπτου πᾶν πέλαγος ἦν, ὃ δὲ Νεῖλος
πολλὴν καταφέρων ἰλὺν τὴν καλεμένην κάτω χώραν ὅλην
προσέχευεν. ὅθεν καὶ μέλαινα καλεῖται. ὁράται δὲ καὶ
μέγροι νῦν κογχύλια καὶ λοπάδες. ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Μίμ-
φιν εἶδον, φησὶν ὁ Πίος. E. Q.

358. Ὅθεν τ' ἀπὸ] Ἄφ' οὗ λυμένοι ἀρύονται ὕδωρ
ἐκ τῆς ἠπειρου ἐπὶ τὰς νῆας. B.

359. Ἀφυσάμενοι] Ἐὰν διὰ τοῦ ο, ἀρυόμενοι, ἔαν
διὰ τοῦ α ὑδρευσάμενοι. E. Pal. Τὸ ὕδωρ τῇ νηὶ κο-
μισάμενοι. E.

361. Ἀλιαέες] Οἱ ἐν τῇ θαλάσῃ πνέοντες. ἀπὸ τῆ
ἄω τὸ πνέω, καὶ ἐκ τοῦ ἄλι, ἢ τοῦ ἄλη ἢ πλάνη. B. E.

363. Καὶ νῦ κεν] Ὡς μήπω τῶν ὅλων ἀναλωθέν-
των. ταχα οὖν φησὶν ὅτι πεφεισμένως ἤσθιον τῇ προσδο-
κίᾳ τῆς βραδύτητος (E. τοῦ βράδους) οὐ πρὸς κόρον ἀρ-
τον σιτοῦμενοι. E. Q.

364. Εἰ μὴ τίς με θεῶν ὀλοφύρατο] Βραχὺ διασαλ-
τέον ἐπὶ τὸ ὀλοφύρατο· εἰ μὴ ἄρα σικτέον, καὶ ἄφ' ἐτέ-
ρας ἀρχῆς τὰ ἔξης. E. Q.

Καὶ τοῦτο παιδευτικόν. ὡς γὰρ ἡ αἰτία θεοῖς ἀνά-
κειται οὕτως καὶ ἡ μάς (λύσις em. Mai.). E. Q.

365. Πρωτέως ἰφθίμω] Ἠδέως τῷ ἐπιθέτω (ins.
vid. χρῆται, ὡς γὰρ εὐεργέτην ἐγκωμιάζει. E. Q.

366. Βίδοσθῆ] Ἀπὸ τῆς εἰδήσεως καὶ ἐπισήμης τοῦ
πατρὸς τὸ ὄνομα. καὶ Αἰσχύλος δὲ ἐν Πρωτεί Βίδοσθέαν
αὐτὴν καλεῖ. ὃ δὲ Ζηρόδοτος γράφει Εὐρυνόμην. E. Q.
Harl.

¹⁾ Ὅρινα] In Pal. supra scriptum ὦτα.

¹⁾ Sic pro mendoso φάρους Cod. Vind. qui haec addit supe-
rioribus ita: — τὴν νῆσον. τινές δὲ φασιν κ. τ. λ.

²⁾ Porsonus (quem vide in postscripto) e scholio (lemmate,
opinor) profert ἀνευθεν ὅσον τε.

367. Ἡ μ' οἶφ' ἔρρόντι] Μετὰ λύπης μόνω πορευομένην, φθειρομένην, καὶ μετὰ φθορᾶς βυθίζοντι. κατασφραγεῖ δὲ εἰς τὸ ἀλείοντες. E. Q. In Pal. idem scholium inde a φθειρομένην: sed ultima ita ibi scripta εἰς τὸ ἀλείοντι.

368. Ἰχθυάσσκον] Ἀλλαχόσε οὐ λέγει ὁ Ὅμηρος ἐσθίειν τοὺς Ἕλληνας ἰχθῦνας. νῦν δὲ φησι τοὺτους ἀγρεύειν ἰχθῦνας διὰ τὸ τελεῖσθαι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ. B.

370. Ἡ δ' ἐμεῦ ἀγχι εἶσα] Ζηρόδοτος, ἡ δέ μοι. E. Ζηρόδοτος, ἡ δέ μοι ἀντιομένη. Harl.

371. Νήπιος εἷς ὦ ξεῖνε] Ἀντι τοῦ ἀμαθῆς, ἔτι τὰ παίδων φρονῶν. χαλίφρων δὲ χαννωθεῖς καὶ διαδύρεις τῆς προτιρας φρονήσεως. ἐκὼν δὲ μεθίεις ἀντι τοῦ ἐκὼν πάσχεις καὶ τριπῆ υπερβολικῶς. τρία δὲ ταυτὰ εἰσιν δι' ἃ ἄνθρωποι ἀμαρτάνομεν. E. Q. Pal. Ὁ νοῦς, τοσούτον ἀνόητος εἷς ὦ ξεῖνε, ὅτι δηθὰ ἐν νήσῳ ἐρύκεαι. E. Q.

Εἷς] Ἑγκλιτικὸν τὸ εἷς. E.

Χαλίφρων] Χαννόφρων, καὶ μὴ πεπυκνωμένος τὰς φρένας, ὃ ἐστὶ πρῶν μὲν πυκνὸς νῦν δὲ χαννώμενος τὸν νοῦν, κεχαλασμένος καὶ παρηωρημένος ἔχων τὰς φρένας. B. E. Q.

372. Ἡὲ ἐκὼν μεθίεις] Ἀμεινον κομίζειν τοῦ ἠέ τὴν ἐπὶ τέλος ὀξείαν, ἵνα γίνηται διαξενκτικός. ὅτε γὰρ ἐστὶ διαπορητικός ὃ ἢ περισπᾶται, ὡς τὸ, ἦε γόλον παύσειεν ἐρητύσειέ τε θυμόν (II. α, 192.). E. Q.

374. Θαυμασικός ὁ λόγος ἐὰν καθ' αὐτὸ τὸ ἡμιζέχιον προσάγωμεν. E.

Μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων] Γράφε, μινύθει δ' ἔνδοθεν ἦτορ. E. (Vid. Alter.)

376. Ἐκ μὲν τοι] Ὁ μὲν ἀντι τοῦ δή. ἔξερω δή σοι, ἧτις ἐσὺ θεῶν. καὶ περιττὴ ἡ ὑπέρθεις (f. ἡ πρόθεσις). E. Q.

378. Ἀθανάτες ἀλιτέσθαι] Λείπει ἡ εἰς. ἀλλὰ ἔοικα ἡμαρτηκῆναι εἰς τοὺς θεούς. B. E. Q.

384. Πωλείται] Ἀντι τοῦ ἀνασφραγεται· κατὰ ἀττικῶς. ἐπιφοιτᾶ. ἔξέτεινε δὲ τὸ ο· μικρὸν διὰ τὸ μέτρον. B. E. Καὶ ἐν Ἰλιάδι (δ, 231.) ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τῆ λέξει χρῆται, πειζὸς ἐὼν ἐπιπωλείται. καὶ τὸ, δεῦρο, δὲ εἰς τούτον τὸν τόπον. E. Q.

Γέρων ἄλιος νημερτής] Ὁ Πρωτεὺς ἄνθρωπος ἦν οἰκῶν κατὰ θάλασσαν, εἴτε πλησίον αὐτῆς εἴτε ἐν νήσῳ, χρώμενος μάντη (μαντεία em. Mai.: verius, puto, μαντική) ἀπὸ τῶν ἐναλλίων ζώων, ὡς ἄλλοι ἀπὸ τῶν ὄνειρων

καὶ ἄλλοι ἀπὸ τῶν ἰσρείων. Εἰδοθῆναι δὲ ἡ γυνὴ καὶ αὐτὴ
 θνητὴ ὡς ἐκεῖνος, θυγάτηρ αὐτοῦ. καὶ τινὲς φασιν ὡς
 τεύττηται πρὸ τοῦ τὸν Μενέλαιον ἐκείσε ἵναί. ἀλλ' ὅμως
 εἰ καὶ αὐτὸς σωματικῶς οὐ παρῆν, ἀλλ' ἦσαν αὐτῷ βί-
 βλοι καὶ ἐρμηνεῖαι περὶ μαντείας (ἢ μαγείας: vid. ad
 403.) αἷς ἐχρήρατο ὡς ἐκείνῳ Μενέλαιος, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ
 τῶν ἀπεισιῶν τῶν ἀνέμων καὶ παντελοῦς ἀπνοίας. Τινὲς
 δὲ καὶ ἀλληγορικῶς Πρῶτα (εἰς) τὴν ὕλην ¹⁾. ἀνευ γὰρ
 ὕλης φασὶ τὸν δημιουργὸν πάντα τὰ ὀρώμενα (πεποιημένα
 ins. Mai.: immo οὐ πεποιημένα, nisi fallor) ὕλης δὲ τῆς
 μὴ φαινομένης ἡμῖν, ἐξ ἧς ἄνθρωποι, δένδρα, ὕδατα καὶ
 πάντα τάλλα. Εἰδοθῆναι γὰρ τὸ εἶδος. ὕλη γὰρ ἀποτελεῖ
 εἶδος κατεργασθεῖσα. Ἄλλοι δὲ Πρῶτα φασὶν ἀλληγορι-
 κῶς τὸν πρὸ τοῦ ἔαρος καιρὸν, μεθ' ὃν ἄρχεται ἡ γῆ
 εἶδη ποιεῖν βοτανῶν καὶ γενῶν. ὁ δὲ Μενέλαιος μὴ ὄντος
 καιροῦ ἐπιτηδεῖς πρὸς τὸ πλεῖν φθάσαντος τοῦ ἔαρος ἀπέ-
 πλυσε. Τὸ δὲ Πρωτέως ὄνομα εἰς τὴν ἀλληγορίαν ἐπιτή-
 δειον. E.

386. Ὑποδμῶς] Ὁ ὑποτεταγμένος θεράπων τοῦ Πο-
 σειδωνος. ἔμφασιν γὰρ ἔχει ἡ ὑπό. E. Q. Θεράπων
 ὁ ὑπεῖκων τῷ οἰκίῳ δεσπότη καὶ δαμαζόμενος. Πα-
 ρέλκει ἡ ὑπό, διαφυλάττει δὲ τὴν ὀξείαν. E. Q.

388. Τὸν δ' εἶπας σύ] ἐπιτηδες αὐτὸν προδίδωσιν,
 ὅπως γνωστὸς παρὰ τοῖς ἀνθρώποις γένηται. E. Q.

Δελαβίσθαι] Ἀναδιπλασιασμός, ὡς τετυπέσθαι. E.
 Δὲ λαβέσθαι. B. Q.

396. Ἀλέηται] Ἐκφύγη, ἀπὸ τοῦ ἀλέγω (scr. ἀλίω)
 τὸ ἐκφεύγω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ ἀλευω, ὡς τὸ χεῖω
 χεύω, καὶ δέω δεύω. E.

399. Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω σύ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο
 σῆσι] Γρ. Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως (abs-
 cissa est vox ultima). Pal.

400. Ἀμφιβεβήκει] Τὴν γῆν. πρὸς ταῦτα νοητὸν
 τὸ ἀμφιβεβήκει. τινὲς γὰρ φασὶ τὸν ἥμιον πολλῶ μείζονα
 τοῦ κόσμου. πῶς γὰρ τὸ ἀμφιβαῖνον μείζον' ἐστὶ τοῦ ἀμφι-
 βαινομένου. E.

402. Φοικί] Τῇ ἐπιγενομένη μελανίᾳ ἐν τῷ ἐκ τῆς
 ἐπιπολαε κινήσεως τῶν ὑδάτων. Vulg. Φοικίην λέ-
 γουσι τὴν ἐπιγενομένην μελανίαν τῷ ὕδατι ἐν τῇ ἐπιπολαίῳ
 κινήσει τοῦ ὕδατος κατὰ τὰς ἀρχὰς τῶν ἀνέμων τοῦ
 πνεῖν. E. Εἰς τὸ λανθάνειν συντελεῖ καὶ τὸ μελανίην

¹⁾ Vid. infra schol. ult. ad 456.

φρικὴ καλυφθεῖς. Φρίκα δὲ λέγει τὴν ἐπιγενομένην κ.
τ. λ. Pal.

403. *Αὐρὴ δέ μιν φῶκαι*] Περὶ αὐτὸν δὲ φῶκαι
συνδιαϊτᾶται ὁ Πρωτεύς· ἐπιτηδειότατον γὰρ τῶν ἐναλλίων
ζώων τοῦτο εἰς μαγείαν. Vulg. In cod. E. hoc scholium
male annectitur praecedenti sic: συνδιαϊτᾶται γὰρ φῶ-
καις ὁ Π. et pro μαγείαν scriptum ibi μαντεῖαν.

404. *Νεποδες*] *Αἰ διὰ τοῦ νήγεσθαι τὴν πορείαν*
ποιοῦμεναι ἢ ἄποδες. Vulg. *Αἰ ἐξερημέναι τῶν πο-*
δῶν, εἰ πρὸς τὰ μεγάθη τῶν σωμάτων αὐτῶν συγκρίνη
τις. τὸ νέποδες, ἀντὶ τοῦ σχεδὸν ἄποδες. σφόδρα ἕσαι
μεγάλαι σικκροτάτες ἔχουσι πόδας. Πρὸς ἀντιδιαστολήν
νυν τῶν ἰχθύων ἀπόδων ὄντων τὸ νέποδες, ὡς τοῖς ποσὶ
νηχόμεναι. E. *Βοσγήματα τῆς θαλάσσης. ὡς καὶ ἀλ-*
λαχου. ἢ ἔτι (Cod. ἦ'τι) μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύη (Pal.
ἐπισσεύει) μῆγα δαίμων, οἷάτε ποῖλλα τρέφει κλυτὸς Ἀμ-
φιτρίτη (Od. ε, 421.). ἐπιτήδειον δὲ εἰς μάγειαν φῶκη.
Pal. Q. *Καὶ ἄλλως νέποδες ἢ ἄποδες, τοῖς ποσὶ νηχό-*
μεναι. Pal.

Ἀλοσύδνης] *Τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸ ἐν ἀλλ' σεύε-*
σθαι. Vulg. *Θαλάσσης ἐπιθετικῶς Ἀμφιτρίτη, παρὰ*
τὸ etc. Pal. *Τῆς Ἀμφιτρίτης, ἀπὸ τοῦ ἐν ἀλλ' σεύε-*
σθαι. Ἦτοι (sequentia spectant ad καλῆς) τῆς εὐμόρ-
φου, τῆς χρησίμου ἀπὸ τοῦ ἐμπορεύεσθαι δι' ἐκείνης καὶ
ἔχειν τροφὰς τοὺς ἀνθρώπους. ἀλλὰ τὸ μὲν εὐμόρφου, εἰ
Νηρηΐδα εἶλες τὴν Ἀλοσύδνην, τὴν Ἀμφιτρίτην καλεσμένην·
εἰ δὲ ἐπὶ θαλάσσης, τὸ καλῆς ἦτοι χρησίμου. E.

406. *Ὀδυήν*] *Ἡ λέξις μέση, καὶ σημαίνει ποτὲ μὲν*
εὐωδίαν, ποτὲ δὲ δυσωδίαν. B.

410. *Ὀλοφῶϊα*] *Ἡ σκοτεινὰ καὶ ἀπόκρυφα, ἀπὸ*
τοῦ ἐλεῖν τὸ φῶς· ἢ ὀλέθρια, ἀπὸ τῆ ὀλοδὸν τὸ ὀλέθριον
καὶ τὸ φαίνω. B.

Ὀλοφῶϊα λέγονται τὰ ποιοῦντα πάτον καὶ ὀλεθρον,
ἀπὸ τῆ ὄλω τὸ φθεῖρω καὶ τοῦ φῶ τὸ λέγω. E. *Ὀλοῶ*
ποιήματα, ἢ ἀπόκρυφα ὀλέθρια, ἢ δόλια. Pal.

411. *Ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν*] *Πρωθύστερον, καταλά-*
βη, ἐπέλθη. μέλλοντα νοητέον, παραχρᾶται γὰρ ταῖς λέ-
ξεσι. E.

412. *Πεμπάσσειται*] *Κατὰ πεντάδας μετρήσῃ, ἀριθ-*
μήσῃ. πεμπάζειν γὰρ λέγεται τὸ κατὰ πεντάδας μετρεῖν.
παρὰ δὲ τοῖς Δωριεῦσι πέμπε τὰ πέντε κατονομάζον-
ται. E. *Κατὰ πέντε ἀριθμήσει. τὰ γὰρ πέντε πέμπε*
λέγουσιν Διολεῖς. Q. Pal.

413. [Λίξεται] Ἀντὶ τοῦ κοιμηθήσεται, ἀπὸ τοῦ λέ-
χους. B. Q.

415. [Ἔργον τε ἔπος τε] Γρ. κάρτος τε βίη τε.
Vind. Pal.

416. [Ἀυθι δ' ἔχειν] Ἀντὶ τοῦ ἔχετε. Q. Pal. Βρα-
χὺ διασαλτήιον ἐπὶ τὸ ἔχειν. Q.

417. [Γιγνόμενος πειρήσεται] Ἀντὶ τοῦ πειρώμενος
γενήσεται. Q.

418. [Ἐρπετά] Κυρίως μὲν οἱ ὄφεις, καταχρηστικῶς
δὲ νῦν πάντα τὰ θηρία. Vulg. Nῦν καταχρηστικῶς τὰ
ζῶα ἐρπετὰ λέγει (Pal. φησί). B. Pal.

[Θεσπιδάεις]. Θεῖον, ἐκ θεοῦ πίπτον, θείως καίον, ἐκ
τοῦ δαίω τὸ καίω. Q.

419. [Ἵμεῖς δ' ἀσεμφέως ἐχέμεν] Πάλιν ἀντὶ τοῦ
ἔχετε. Καὶ πιέζειν δὲ ὡς δικάζειν. φησὶ γοῦν, ἐπὶ μά-
σακα χειρὶ πλέξε (287.). Ἀπίων μέντοι περισπᾶ· χερσὶν
σιβαροῖσι πιέξεν (Od. μ, 174.). Q.

420. [Αὐτός] Ἀρξαστοχος, αὐτός ¹). Harl.

423. [Ἐίρεσθαι, ὡς φθείρεσθαι. ἔσι γὰρ ἐνεσῶτος
καὶ παρατατικῶ]. Pal.

427. [Πόρφυρε κίοντι.] Ἐν βάρθει τῆς διανοίας διε-
νεῖτο, ἐκινεῖτο, ἐταράσσεται, ὅπερ συμβαίνει ἐπὶ τῶν ὑδά-
των ἃ ἐκ βάρθους κινούμενα μελαίνονται (Vulg. et Pal. ὡς-
περ — τὰ ἐκ — μελαίνεσθαι). B. E. Q. Vulg.

428. [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα] Ὑποσικτιόν εἰς τὸ θά-
λασσαν, καὶ ὀπλισάμεσθα, καὶ ἀμβροσίην νύξ. Q.

434. [Πεποῖθεα] Ἰωνικόν. E. [Ἰθύνη] Ὁρμῆν,
πρᾶξιν, ἐκ τοῦ ἰθύω τὸ πορεύομαι. B. E. Q.

436. [Φωκίων] Τὰ δέοματα φώκας καλεῖ, ὡς βόας
τὰς βύσσας. B. E. Q. — Pal. ad 450. ²).

437. [Νεόδαρτα] Τὰ γὰρ ξηρὰ οὐ συναρμόζονται
τοῖς σώμασιν. E. Πιδανῶς, ὑπὲρ τοῦ φαντασίαν ζών-
των παρέχειν. Pal. Q. Quanquam ex hoc codice Majus
scholium hoc cum glossa vulgata, διακοιλάνασα, ad 438.
continuavit.

[Δόλον δ' ἐπεμήδετο] Τὸν δόλον ἐνταῦθα αἴτιον τι-
μῆς μεγίστης μάστιγα νοητόν τῷ Πρωτεῖ παρὰ τῆς θυγα-
τρὸς Εἰδοθέης. E.

438. [Διαγλύψασα] Διαγλύψασα, διακοιλάνασα, ἐκ

¹) Nimirum ob v. l. αὐτίς, quae est in Vindd. et Pal.

²) Aliquanto minus inepte quam ad utrumque locum referretur hoc schol. ad 442.

τοῦ γλύφω (scr. γλάφω: B. γλάπτω). Καὶ πῶς οὐκ εἶπε γράψασα; ἀλλὰ τὸ ρ ἐπὶ τραχυτήτων λαμβάνεται, οἷον τὸ μετὰ γαλκοῦ κονδύλε τοῖς πίναξι τῶν ζωγραφῶν ἐγγεῖν καὶ γράφειν. ἔσι δὲ καὶ τὸ διὰ μέλανος γραφεῖν. ἡμεῖς γὰρ προτιθέμεν τῷ μέλανι γράφοντες, ἐκείνοι δὲ μᾶλλον ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τοῦ ἐν πίνακι κειμένου εἴτε κηροῦ εἴτε οὐράκων. τὸ γλάπτειν δὲ ἐπὶ τραφεῶν, οἷον ἐπὶ ψάμμου. B. E.

441. Κεῖθι δὴ ἀνώτατος λόγος ἔπλετο] Ἄϊ πλείους ἔνθα κ' ἀνώτατος ¹⁾, ὡς τὸ, ἔνθα κε λογὸς ἔην (II. θ, 130.). ἀντὶ τοῦ δυσχερέστατος: Q. Pal. Harl.

442. Ὀλοώτατος ὁδμή] Ὀμοιον τῷ, κλυτὸς Ἀμφιτρότη (Od. ε, 422.). καὶ, θεομὸς αὔτημ ²⁾, καὶ κλυτὸς Ἴπποδάμεια (II. β, 742.). Pal.

445. Ἀμβροσίην] Νῦν τὸ θεῖον καὶ εὐώδες ἔλαιον. Vulg. Ἀλληγορικῶς ἀμβροσίην τὴν εὐέλπισιν τοῦ ἀποτελέματος. ὑπέμεινε γὰρ τὴν δυσωδίαν διὰ τὸ μέλειν κατορθώσαι τὸ ἑαυτοῦ συμφέρον. E.

447. Ἡοίην] Τὸν ἐωθινὸν καιρὸν τὸν ἀπὸ πρώτης ὥρας ἕως ἔκτης λέγει ἠοίην. B. E. Q. Pal. Cf. Vulg. Τὴν ἀρχὴν μεσημβρίας ὥραν. ἐπιφέρει γουν, Ἰνδῖος δ' ὁ γέρον ἦθεν. Pal.

450. Ἐνδῖος] Μεσημβρινός. τότε γὰρ ἀρχεται λοιπὸν ἐνδεῖν ἢ ἔλη, ὃ ἔστιν ἢ ἀπὸ τῆς ἡλίου. Vulg. Μεσημβρινός, ἦτοι κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἐν ἣ ἐνδίδεισιν ἦτοι ἰδοῦσιν: ἐνδιδός τις οὖν, καὶ ἐν συγκοπῇ ἔνδῖος, ἦτοι βεβρογμένος. B. Κατὰ τὴν συνήθη ὥραν. μεσημβρινός, ἀπὸ τοῦ ἐνδεῖν καὶ ἐλλεπειν. αὐξεται γὰρ ἕως ἔκτης ὥρας, ἐκτότε δὲ ἐλαττοῦται ἢ ἡμέρα. E. Κατὰ τὴν συνήθη ὥραν. ἔστιν οὖν καὶ τοῦτο παιδευμα τοῦ Ὀμήρου, τὸν ὄσφον ἀντιτεταγμένη (f. ἂν τει.) τῇ διαίτη χρῆσθαι, καὶ μὴ ἄλλοτε ἄλλη. Q.

Ἐῖθε δὲ γόσας] Vid. ad 436.

451. Λέκτο δ' ἀριθμὸν] Ἐμέτρει τὸν ἀριθμὸν, κατηριθμεῖ. Pal.

Λέκτο δ' ἀριθμὸν, λέγε κήτεσι (452.), λέκτο καὶ αὐ-

¹⁾ Sic Mediol. Sed Harl. καινώτατος. Porsonus: „Per diphthongum ai duxerat ε, volens procul dubio refingere ἔνθα κεν ἀνώτατος.” Et revera in Pal. κινώτατος. Sed in altero margine ad vocem κείθι scriptum hoc tantum: γρ ἔνθα.

²⁾ Ex Hymn. Merc. 110. Hesiod. θ. 696. Cf. Od. μ, 369. ἠδὲς αὔτημ.

τός (453.). ὅτι τῇ αὐτῇ λέξει παραλλήλως οὐκ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαينوμένοις κέχρηται. Q. Pal.

456. Ἄλλ' ἦτοι πρώτιστα] Οὐκ ἀληθῶς μετέβαλεν, ἀλλὰ φαντασίαν ἐποίει τέχνη μαγικῇ. ἐλήφθη δὲ ἐν δόλῳ οὐ προμαντευόμενος, οὐδὲ προεφησικῶς (Cod. Barnes. προειφθανῶς) ἐπὶ τὰς μεθόδους τῆς μαντείας (f. μαγείας). Vulg. Λέων γένητ'] Οὐκ ἀληθῶς, ἀλλὰ κατὰ φαντασίαν. Q. Pal.

Μάντις ὦν καὶ φρόνιμος ὁ Πρωτεύς μερίζεται καὶ τρίπεται εἰς πολλὰ, εἰς λέοντα, καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα διὰ δριμύτητος, καὶ δι' ἄλλων ποικίλων τρόπων, θέλων ἰδεῖν εἴ ἐσιν ἄξιός τοῦ εὐεργετηθῆναι. ὁ δὲ ἔμεινεν ἀσεμφῶς ἔχων ὁ Μενέλαος ἦτοι μειδιάσας. ἀλλ' ἀνθρωπικῶς νοητίον. ὁ γὰρ θεὸς οἶδε καὶ οὐκ ἄγνοεῖ. E.

Καὶ τότε ἔπειτ' ἕμμιν] Διὰ τούτων δείκνυσιν ὁ ποιητῆς, ὅτι οὐ δεῖ ποτε προχειρῶς χαρίζεσθαι καὶ ἄφελειν, ἀλλὰ δοκιμάσαντα. Q.

Λέων γένητο] Ὅπισθεν ἔρπετὰ εἶπε μόνον, καὶ νῦν λέοντα καὶ πῆδαλιν καὶ σὺν. καὶ μὴν αὐτὰ ἔρπετὰ οὐκ εἰσιν, ἀλλ' εἰπὼν ὅσο' ἐπὶ γαῖαν (417.) δηλοῖ ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. ἐν γὰρ τῇ γῇ καὶ ἔρπετὰ ὅσον δράκοντες καὶ ἄλλα ὅσα ἂν εἴπη. τὸ γὰρ, ὅσο' ἐπὶ γαῖαν, πάντα δηλοῖ καὶ ἔρπετὰ καὶ ἄλλοῖα. μέγας γὰρ ὦν καὶ ποικίλος ἐκ μαγείων ἐδοκίμαζεν αὐτὸν, εἰ ἄξιός ἐστιν ἐλεηθῆναι. καὶ γὰρ οὐκ ἀληθῶς μετέβαλεν, ἀλλὰ φαντασίαν ἐποίει μαγικῇ τέχνη. E.

Ἄλλως, ἀλληγορικῶς. Ἡ ὕλη ἐγένετο πρὸ τῶν ἄλλων (vid. supra schol. ad 384.), καὶ ἐξ αὐτῆς ἔπειτα ἐγένετο ζῶα, καὶ τὰ λοιπά. ἡ Εἰδοθεά δὲ εἰδωλοπλασῆσασα πάντα, πρόνοια. διὰ μὲν γὰρ λέοντος ἐμπύρε ζῶε τὸν αἰθέρα δηλοῖ, διὰ δὲ τοῦ δράκοντος καὶ τῶν λοιπῶν ὡς αὐτοχθόνων, τὴν γῆν· τὸ δὲ ὕδωρ προὔπτον· διὰ δὲ τοῦ δένδρου τὸν αἶρα διὰ τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ δένδρου μεταρσίαν ὁρμὴν. E.

461. Ἀμειβόμενος] Γρ. ἀνειρόμενος. Pal. Ἄνειρόμενος, ἢ γραφή. Harl.

462. Συμφράσασατο] Γρ. ἐφράσασατο. Harl. Βελάς] Γρ. βουλήν. Pal.

Ἐν ἦθει λέγεται ὡσπερ ἐξελέγχοντος τὴν θυγατέρα. διὸ καὶ ὁ Μενέλαος, οἶσθα γέρον (Pal. γέρων). Q. Pal.

465. Τὸ ἐξῆς, οἶσθα ὡς δὴ δηθὰ ἐν νήσῳ ἐρύκομαι, τὰ δὲ ἄλλα ὡς (Pal. om. ὡς) διὰ μέσου διορθωτίον. Q. Pal.

Ἐρρείνεις] Γρ. ἀγορεύεις. Harl. Ἀρίσαρχος, ἔρρείνεις, γράφει, οὐκ ἀγορεύεις. Pal.

468. Γρ. ἔειπε θεοὶ δοτε. Harl.

472. Ἀλλὰ μάλ' ὄφελles.] Ὀμηρικόν (Q. Ἑλληνικόν) τὸ ἀπὸ συνδέσμου ἀρχεσθαι. Pal. Q.

473. Βραχὺ διασαλτέον πρὸς τὸ καλά διὰ τὸ σαφέςερον. Pal.

474. Πόντον] Ἰσέον ὅτι δύο σημαίνει, τὸν ποταμὸν τὸ ρεῖθρον, καὶ τὸν ἐπιστατοῦντα δαίμονα, ὡς εἶπον οἱ θεολόγοι. E.

476. Οἶκον ἐς ὑπόροφον] Γρ. εὐκτήμενον. Pal.

477. Αἴγυπτου] Ὁ γὰρ Νεῖλος πρότερον Αἴγυπτος ἐκαλεῖτο. E. Vulg. "Ὅτι τὸν Νεῖλον Αἴγυπτον ὀνομάζει. ὁ δὲ Ἡρόδοτος ὡσάν νεώτερος Νεῖλον αὐτὸν οἶδε (Pal. οἶδεν ἤδη) καλούμενον. Q. Pal.

Διπετέος] Τοῦ ἐξ ἀέρος ἀρδενόμενος ἢ πίπτοντος. E. Τοῦ ὑπὸ Διὸς πληρουμένου. οἱ δὲ, διαπεπετασμένοι καὶ μεγάλοι. οἱ δὲ, διαφανοῦς. B. Θαυμασῆ τις ἂν πῶς τὸν ποταμὸν τοῦτον διπετῆ εἶρηκεν; Διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς, καὶ κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους οὐρανόθεν ρεῖν. Q. Πολλῶν λεγομένων περὶ τῆς τοῦ Νεῖλου ἀναβάσεως πρώτος Ὀμηρος τὴν ἀληθεστάτην αἰτίαν εἶπε διπετῆ προσαγορεύσας αὐτὸν, διότι πληροῦται ἀπὸ (Pal. ἐκ) τῶν ἐν Αἰθιοπία γινομένων ἀδιαλεπτῶν τοῦ θέρους καὶ σφοδρῶν ὑετῶν, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Εὐδόξος, πεπύσθαι τὰῦτα φάσκοντες ἀπὸ τῶν ἐν Αἴγυπτῳ ἱερῶν (sic). E. Q. Pal. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος ὡς μεταγενέστερος Νεῖλον καλεῖ. Διπετεῖς οὖν τοὺς ποταμοὺς λέγει τοὺς ἐκ Διὸς γεγενημένους. τῷ γὰρ πεσεῖν ἀντὶ τοῦ γενέσθαι χρῆται ὅστις ἐπ' ἡμῶν τῷδε πέση μετὰ ποσσὶ γυναικός (Il. τ, 110.). ἀλλαχοῦ δὲ ἔφη ἀντὶ τοῦ διπετοῦς. Ξάνθου δινήμετος, ὃν ἀθανάτος τέκετο Ζεὺς (Il. ξ, 434.). τοῦτο δὲ ὅτι φύσει οἱ ποταμοὶ ἐκ Διὸς πληροῦνται ὡς πού ἔφη, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀΐξει (Od. ι, 111.). οἷω λόγῳ καὶ τὰς νύμφας Διὸς θνητοτέρας λέγει, νύμφαι κορηαῖαι κοῦραι Διὸς (Od. ρ, 240.). ἐπειδὴ καὶ τὰ ἐν ταῖς ὄρεσι φρετὰ τῷ τοῦ Διὸς ὕδατι τρέφονται. Ζηνόδοτος δὲ (E. Ζηνόδορος) διπετῆ τὸν διανυγῆ ἀποδίδωσι (Harl. ἐκδίδωσι). διὰ τοῦτο καὶ γράφει διειπετέος διὰ τῆς εἰ διφθόγγου. E. Q. et postrema Fors. ex Harl. Πρῶτον μὲν καὶ τὸν Σπερχεῖον διπετῆ λέγει, νίδος Σπερχεοῖο διπετέος ποταμοῖο (Il. π, 174.) καὶ ἀπλῶς δὲ πάντας διπετεῖς ἐν παραβολῇ λέγει, ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διπετέος ποταμοῖο βίβρουχεν μέγα κῦμα (Il. ρ, 263.). Q. Τινὲς διπετῆ, ἐπεὶ

καὶ Αἰγύπτιοί φασιν οὐρανόθεν ῥεῖν τὸν Αἴγυπτον. τοῦτο δὲ ψεῦδος. φησὶ γὰρ υἱὸς Σπερχειοῖο διπλετίος ποταμοῖο. οὗτος οὖν οὕτως αὐτοὺς καλεῖ διογενεῖς ὡς τινὰς ὄντας τῷ πεσεῖν ἀντὶ τοῦ γεννηθῆναι χρωμένους, ὡσπερ τὸ, ὅσις ἐπ' ἡματι τῷδε πέση παρὰ ποσσὶ γυναικός (Π. τ, 110.).

Q. Διπλετῆ εἶπε διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς. τὸτο δὲ ψεῦδος. φησὶ γὰρ, υἱὸς Σπερχεῖς διπλετίος ποταμοῖο. καὶ οὕτως καλεῖ πάντας διπλετεῖς ἐν παραβολῇ. ὡς δ' ὄρ' ἐπὶ προχοῆσι διπλετέος ποταμοῖο. καλεῖ δὲ καὶ διογενεῖς ὡς τινὰς ὄντας, τῷ πεσεῖν ἀντὶ τοῦ γεννηθῆναι χρωμένων (sic). τὸ δὲ ὅλον ἐπὶ τῷ ὑετῷ πληροῦνται. καὶ νύμφαι κοῦραι Διός. Pal.

481. Κατεκλάσθη φίλον ἦτορ] Ἐλυπήθη. πάθος γὰρ ψυχῆς ἢ λυπη. B. Q. Pal.

485. Τελέω] Τελέσω, ἐνεσὼς ἀντὶ μέλλοντος. E.

486. Κατάλεξον] Γρ. ἀγόρευσον. Pal. Harl.

487. Εἰ πάντες σὺν νηυσίν] Ταῦτα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀκαγχασίον, ἢν' ὁ πρότερος σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ ἀρα διαπορητικοῦ κείτο. ἢ συναπτεόν, ἵνα ἢ ὁ σύνδεσμος ἀντὶ συναπτικοῦ κέηται τοῦ εἰ. Q.

Περὶ τῶν Ἀγαμέμνωνι ὑπομεινάντων, ὧν ἦν καὶ Ὀδυσσεὺς ἐξ ὑποστροφῆς. τὸ γὰρ περὶ πάντων πυνθάνεσθαι ἀφορμὴν ταυτολογίας παρεῖχε τῷ Πρωτέϊ (ἴμμο τῷ ποιητῇ) ἀνωθεν τοῦ νόσε ἐπεξιόντι, ἅπερ φθάνει διηγησάμενος ὁ Νέστωρ, καὶ τὸ μὲν ὅλον διὰ τὸν ἀδελφὸν πυνθάνεται δεδιὼς ὅτι κατέλιπεν αὐτὸν ἐν Τροίᾳ, διὰ δὲ τὸ νεμεσητὸν κοινοποιεῖται τὸν λόγον. Q.

489. Ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ] Ἀδοκεῖ, ἀπροσδοκῆτῳ, ἀπὸ τοῦ δεύχω τὸ δέχομαι. ἢ πικρῷ, ἐκ τοῦ α ζερητικοῦ μόριου καὶ τοῦ γλευκουσ. B. E.

490. Τολύπευσεν] Εμψχανήσατο. μετὰ κακοπαθείας ποιηθέν. τολυπέυειν ἐργάζεσθαι, τολύπη ἢ ἐργασία, τολυπευτὸν κατασκευαστὸν καὶ πεφιλοκαλημένον ἔριον. Vulg. Τολύπη, εἶδος βοτάνης. μεταφορικῶς δὲ καὶ τὴν ἔριον τῶν ἤδη κατειργασμένων εἰλησίην τολύπην λέγομεν. τολύπευσε γοῦν ἦτοι κατειργάσατο, ὑπέμεινε, ἢ ἐξέφυγεν. E.

494. Ἐπεὶ κ' εὐ πάντα] Γρ. ἐπὴν (ins. εὐ) πάντα. Harl.

495. Τῶν γε θάνον] Αἰ Ἀοιζάρχε, δάμεν. Harl.

496. Ἀρχοὶ δ' αὖ δύο] Τὸν Ἄλκτα τὸν Λοκρόν λέγει καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα. καὶ γὰρ αὐτὸς (f. οὔτος) οὐδέπω εἰς τὴν αὐτοῦ παρὴν οἰκίαν. Vulg. Ἄλκας ὁ Λοκρός καὶ ὁ Ἀγαμέμνων. ἀμφοτέροισι δὲ ἐν νόσῳ ἀπολέσαι φασί. παρόσον καὶ Ἀγαμέμνων ἀγροῦ ἐπ' ἔσχατης οὐ

φθάσας οἴκαδε ἀνελεθεῖν καὶ τοὺς φίλους ἰδεῖν καὶ συγγενεῖς. διὸ καὶ ὡς ἐν νόσῳ ἀπώλετο ἦτοι ἅμα τῷ νοσῆσαι. E. Q.

497. *Μέχῃ*] Τὸ, μέχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα, τάχα ὁ Πρωτεύς φησι πρὸς τὸν Μενέλαον. ὁ δ' Ὅμηρος πρὸς τὸν ἄκροατὴν ἐδιδάχθης φησὶν ἐν τῇ Ἰλιάδι τίνες ἀπόλοιντο, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ θέλει αὐτοὺς πάλιν ἀπαριθμεῖν. E.

Παρῆσθα] Γρ. παρηὰς (παρῆας). Harl.

498. Porsonus ex Harl. referens: „Ejecit Zenodotus, quem refellit scholiastes ex vers. 551.”

499. Vid. ad 503.

500. *Γυρῆσιν*] Πέτραις πλησίον Μυκόνος τῆς νήσου οὕτως καλεμέναις, ἐπεὶ εἰσι περιφερεῖς. Vulg. *Στρογγύλαις πέτραις*, ἐξ οὗ καὶ γυρὸς ὁ κυρτός, διὰ τὸ δοκεῖν κυκλοῦσθαι. B. *Γυραὶ πετραι εἰσὶ περὶ τὴν Μήκωνα* (Pal. *Μήκωνον*) πλησίον Μήκωνος καὶ Νάξου (Pal. *Μήκωνος δὲ καὶ Νάξος*) τῶν Κυκλάδων νήσων. Q. Pal.

Ἐπέλασσε] Γρ. ἐδάμασσε. Harl. Pal.

503. *Αἴας μὲν*] Ἡ διάθεσις τοῦ μύθε ὠφέλιμος τοῖς νέοις, ὅτι ἐφ' ἐνὶ ἀμαρτήματι ἐσώθη ἂν ὁ Αἴας διὰ τὴν τῶν θεῶν φιλοφροσύνην, εἰ μὴ καὶ ἄλλο προσέδηκεν. Pal. et (ad 499.) Q.

505. *Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδήσαντος*] Οὐκ ἔσι, μεγάλα ἔκλυεν, ἀλλὰ, μεγάλα αὐδήσαντος ἔκλυε, τετάρτην ὑπερήφανα λέγοντος. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ὑπαγόρην καλεῖ τὸν Τηλέμαχον, Τηλέμαχ' ὑπαγόρη μένος ἄσχετε (β, 85.) καὶ παραινῆ μὴ μεγαλίεσθαι θυμῷ μηδὲ ἐαυτὸν ἐπαίρειν. E. Q. *Μεγαλορῶσημονήσαντος. Τίς οὖν ὑπερήφανος λόγος; φῆ ὁ ἄεκητι θεῶν.* Q.

507. *Ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν*] Ἀπ' αὐτῆς δέ τι ἔσχισεν, ὃ ἐξὶ μέρος αὐτῆς κατέβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν. E. Pal.

508. *Μεῖνε*] Γρ. μίμνε. Harl.

Τρύφος] Ἀπόκομμα. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ θρύπτω, ἢ ἐκ τοῦ ἔτροψον δευτέρως ἄοριζε. E.

511. *Ὡς ὁ μὲν ἐνθ'*] Ἐν οὐδεμιᾷ ἐφέρετο (hucusque Pors. ex Harl.) καὶ λίαν γὰρ ἐξιν εὐτελής. θανάσαιμεν δ' ἂν, πῶς παρέλαθε τὸν Ἀρίσταρχον. Pal.

514. *Μαλειάων*] Ἀλλαχοῦ δὲ ἐνικῶς, περιγναμπτόντα Μάλειαν (ι, 80.) Pal.

515. *Ἰξεσθαι, τότε*] Ὁβελίσαι δ' αὐτόν. Pal.

516. *Βαρέα*] Γράφε, μεγάλα. E.

517. Ἄνδρῶν τοῦ Θυέει τὴν οἰκίαν περὶ Κύθηραν ὑφίσταται. Pal.

519. Κακέϊθεν] Ἐκ πλήρες ὁ καί. Pal.

521. Πατρίδος αἴης] Σημειοῦνται τινες ὅτι ἐπὶ τῆς ὅλης χώρας νῦν τεθεῖκε τὴν πατρίδα, οὐκ ἐπὶ τῆς πόλεως. Q. Pal.

522. Καὶ κύνει] Γράφει προσεκύνει ¹⁾. B. Ἀπτόμενος ἐφίλει. ἔθος εἶχον οἱ ἀποδημοῦντες τῆς πατρίδος ὅταν ἐνδημίσωσι κυνεῖν αὐτὴν καὶ κατάσπαζεσθαι. E.

523. Δάκρυα θερμὰ χέοντ'] "Ἦτοι περιχαρῆ, χαρᾶς ἐκλυόμενα τοῦ σώματος ἐπὶ τῆς ἡδονῆς. E.

527. Παριῶν] Τινὲς, παριῶν (sic). Harl. Pal. Sed Pal. addit: νῦν δὲ ἐγκλιτικὴ ἐστὶν ἢ ἐ. Quod spectat ad praecedens μὴ ἐ.

Μνήσαιο δὲ θούριδος ἀλκῆς] Μνήσθαι ὁ Ἀγαμέμνων τοῦ φονεῦσαι τὸν Αἴγισθον. Q. Pal.

532. Βῆ καλέων] Ἐπαντήσων αὐτῷ ἐξῆλθεν εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὡς δὴ τιμήσων αὐτόν. B. E. Q. Pal.

534. Στικτέον εἰς τὸ ἀνήγαγε. Pal.

535. Δειπνίσσας] Δεῖπνον ποιήσας ἐκείνω. δεῖπνῶ γὰρ, δεῖπνήσω ἐγὼ, δεῖπνίζω δὲ ἕτερον. B. Βραχὺ διασαλτιον εἰς τὸ δεῖπνήσας (sic); — et ab alia, ut videtur, manu: ἀριστήσας κατέκτανεν ὡς βοῦν ἐπὶ φάτην. Pal.

Ἔοικεν ὡς τρυφητοῦ κατηγορεῖν τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ μεθύσε καὶ διὰ τοῦτο ἀγνοοῦντος καὶ τὴν αὐτοῦ ἐπιβελὴν ὡς μεμεθυσμένην. ἀλλ' (οὐκ ins. Mai.) ἔστι τοῦτο. ἐθαρρόει γὰρ καὶ τὸν δόλον οὐκ ἐνόησεν. εἰ δὲ καὶ βοῦν εἶπεν, ἀλλ' οὐ πρὸς ὕβριν αὐτοῦ εἶπεν, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ ἐδήλωσε. κατεκτάνθη γὰρ καθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐσθίων, ὡς ὅταν μὲν βοῦς σερόδος καὶ δυνατὸς ᾗ, σφαγῇ δὲ ὅμως ἐν φάτην δεδεμένος καὶ ἀγνοῶν τὴν ἑαυτοῦ ἐπιβελὴν. E.

537. Οὐδέ τις Αἴγισθου] Τοῦτο εἰς σύζασιν τοῦ ἥρωος, ὅτι καὶ πλειόνων ὄντων τῶν ἐπιθεμένων καὶ ἐνόπιων οὐδεὶς περιεσώθη, ἐπειδὴ ἅπαξ ἦσθετο τῆς ἐπιθέσεως γινομένης. Q. Pal.

539. Οὐ δέ μοι ἦτορ] Γρ. οὐδέ νύ μοι γῆρ. Harl.

541. Ἀνθρωπίνως εἶξε τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ καὶ παρῆσθε καιρὸν ἀποκλαῦσαι τὸν ἀδελφόν. Pal. et (ad vers. 546.) Q.

¹⁾ Cf. not. ad β, 334. Nam glossa vulg. hic: Κύνει. προσεκύνει.

542. Γέρον ἄλιος νημεροτής] Ἀήλον ὡς ὁ Πρωτεύς μάστιγος ἄνθρωπος ἦν. εἰ γὰρ ἦν δαιμόνιον, παντελῶς ἂν ὑπεχώρησε. τῷ μύθῳ δὲ δοτεῖον τοῦτο ὅτι θεὸς ἦν. E.

543. Ἀσκέλις αἰεὶ] Ἀμετακινήτως, ἀμεταμελήτως, ἀμετατρέπτως, ἀδιαλείπτως καὶ συνεχῶς. E.

Ἀεὶ] Γράφε, οὕτω. Q.

545. Πείρα] Βαρυτόνως καὶ χωρὶς τοῦ ι. προστακτικὸν γὰρ ἔστιν. Pal. Σπούδαζε, ἀγωνίζου. Παρ' ἡμῖν μὲν τὸ πειρᾶν ἐπὶ τοῦ τὴν ἐρωμένην βιάζεσθαι, παρ' Ὀμήρῳ δὲ οὐχ οὕτως. E. Πειρᾶμαι τὸ ἀλόπειραν ποιῶ, παθητικόν, πειρῶ δὲ τὸ συνενῶν ¹⁾ ἐνεργητικόν. E.

546. Ζῶν γε κηχῆσαι] Male ad hunc versum hocque lemma in cod. Q., certe in Mediol. relatum est schol. 541.

Ἡ κεν Ὀρέξης] Διαζευκτικοὶ εἰσιν οἱ δύο σύνδεσμοι. διὸ ὁ μὲν πρῶτος βαρεῖαν δέχεται, ὁ δὲ δευτέρος διὰ τὸν κεν ἐγκλιτικὸν ὄντα τηρεῖ τὴν ὀξεῖαν. Q.

547. Ὑποφθάμενος] Ἀντὶ τοῦ υποφθάσας. ἄλλως γὰρ παρὰ τοὺς Ἀθηναίους οὐκ ἐλέγεται. E.

Τάφου] Τοῦ δελφου τοῦ ἐν τῇ ταφῇ. B.

Ἀντιβολήσαις] Ἀντιβολήσειν παρ' ἡμῖν τὸ παρακαλέσαι λέγεται, ἐκ τοῦ ἄντα καὶ ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν βάλλειν ἑαυτόν. νῦν δὲ ἐκ τοῦ ἀντί καὶ ἐξεναντίας τοῦ σκοποῦ βάλλειν. παρ' ἡμῖν μὲν καὶ ἀπλῶς παιτὸς τοῦ σκοπουμένου, εἴτε καλοῦ εἴτε φαύλου, ὡς καὶ νῦν τοῦ ἐλπυζομένου. E.

549. Αἴτις ἐνὶ ζήθεσσι] Ὡς γὰρ ἐν τοῖς κακοῖς παραμυθίαν φέρει τὸ μὴ ἀτιμωρήτους γενέσθαι τοὺς ἀρξάντας τῶν ἀτυχημάτων. Q. Pal.

553. Ἡὲ θανών] Ἐν ἀπάσαις ἠθετεῖτο (huc. Pors. ex Harl.) ²⁾. τοῦ γὰρ Πρωτέως εἰπόντος, δύο μόνοι ἀπώλοντο (496.) γελοῖως τρίτον ζητεῖ ἀπολόμενον. Pal. Q.

¹⁾ Sic. Alias συνενῶν vel συνενεῖω: vid. Oud. ad Tho. M. v. πειρῶ.

²⁾ Sola conjectura ad hunc versum scholium hoc refulit Porsonus cum hac nota: „Notandum est, non semper pari cum fiducia marginales notas ad loca sua a me referri, propterea quod saepe nulla textus verba hīs praeponuntur, saepe in longe distantī paginae parte distant. Scholion quod nunc in margine positum est ad α, 386. circiter, pertinet ad 328.” Eadem plane nobis saepe usu venerunt in cod. Pal. et, ut augurari possum, Majo etiam in suis. Et hoc quidem scholium in Pal. positum est e regione versus 550.

Παιδευτικῶς ὁ ποιητὴς, μὴ ὑπὸ λύπης ἐκκρούεσθαι τῶν μαθημάτων. Pal. (e regione versus 553. sed pertinens, opinor, ad 549. 550.)

555. Λαίρτεω] Ἰωνικόν. Λαίρταο ἢ εὐθεία (sic) βιωτικόν. E.

Ἰθάκη ἐν οἰκίᾳ ναίων] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ κατερύκεται εὐρεῖ πόνητο. Pal. Q. Στικτέον εἰς τὸ τέλος τοῦ στιχου. Pal.

556. Ἐν νήσῳ] Δῆλον καὶ τούτου ὅτι ἐξώκειται ἡ νῆσος. ἐπεὶ τί ἐκόλυε τὸν Μενέλαον οὕτως ἔχοντα περὶ Ὀδυσσεῖα (Pal. Ὀδυσσεῖως) καὶ πόλιν ὅλην χαρίσασθαι ἐθέλειν ναῦν πέμψαι καὶ σῶσαι τὸν φίλον; Pal. B. Q.

563. Ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδῖον] Ἐκ τοῦ λύω. λύονται γὰρ τῶν βιωτικῶν δεσμῶν οἱ ἀπελθόντες ἐκεῖ. καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἡ Ἠλύσιον. E. Τὸ τῶν ἡρώων ἐνδιαίτημα, κεκλημένον ἀπὸ Ἠλυσίου τοῦ Ἐλευθερίου ¹⁾ εὐσεβεστάτου γενομένου. ἢ παρὰ τὸ ἅλματα, ἐν αὐτῷ μένειν τὰ σώματα. ὁ δὲ τόπος ἐν ταῖς καλουμέναις Μακάρων νήσοις Vulg. E. Ἐξω τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης. E. Τὸ Ἠλύσιον πεδῖον οἱ νεώτεροι Μακάρων εἰρήκασιν νήσους. Q. Pal.

Ἀπίων διὰ πολλῶν κατασκευάζει, τὸ περὶ Κάνωβον Ζεφύριον πεδῖον Ἠλύσιον εἰρησθαι, ἀπὸ τῆς Νελλου ἰλύος. πέρατα δὲ γῆς, τῆς Αἰγυπτίας· ἐπὶ θαλάσῃ γὰρ κεῖται. οἶον καὶ τὸ Αἰσχύλου (Prom. 852.), ἔστι πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός. κινεῖσθαι δὲ αὐτὸ (f. αὐτὸν) οἰμαί διὰ τὸ Μενελάου τὴν χώραν ἅπασαν ἐκείνην καλεῖσθαι, ἢ καὶ ὁ Μενελαΐτης νομὸς παράκειται. Q.

564. Ἀθάνατοι πέμψουσιν] Οὐνεκα ἔχεις Ἑλένην (569.), οὕτω τὸ ἐξῆς. Pal.

567. Ἄλλ' αἰεὶ ζεφύριοι] Δοκεῖ καὶ τοῦτο φυσικῶς εἰρηκέναι Ὀμηρος. ὁ γὰρ Ζεφύρος οὐ μόνον ἐξὶ πολύκαρπος. καὶ γόνιμος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις φησὶ, ζεφυροῖη (Pal. ζεφυροῖη) πνεύουσα τὰ μὲν φύει ἄλλα δὲ πέσσει (Od. η, 119.), ἄλλα καὶ τῆς ψυχῆς τὸ διανοητικὸν ἔχειν δοκεῖ καὶ πρὸς ἐπίνοιαν συντελεῖν. Q. Pal.

Τὸ πνεύοντος διὰ τοὺς ²⁾ (τοῦ ο em. Pors.) πρὸς τὸ ζεφύριοι. Harl. Pal.

¹⁾ Sic Mediol. ex cod. E. Schol. Vulg. et mss. Barnesii Ἐλευθήρου. In Schreveliana Ἐλευθήρος, quod servavit Barnesius ob Eleutherem Apollinis filium Pausaniae memoratum.

²⁾ Memoratu dignum mendosam hanc vocem quam recte ma-

569. Καί σφιν γαμβρός Διός ἔσσι] Τινὲς, φῆλος
 ἔσσι (Pal. ἔσσι). ἐν ἐνίοις δὲ οὐ φέρεται ὁ εἶχος (huc.
 Porson. ex Harl.), διὰ τὸ ἀκύρωσ ἔχαι τὴν ἀντανυμίαν. οὐ
 γὰρ Διὸς γαμβρός ὁ Μενέλαος. Q. Pal. Δύναται ἡ
 σφιν πρὸς τὸ ἀνίσει φέρεσθαι. Pal. E.

578. Νηὶ μιλαίνῃ] Γρ. νηὸς εἴσεως. Γρ. νηυσὶν ἐῆ-
 σιν. Pal.

580. Ἐξόμενοι] Σημειοῦνται τινες ὅτι ὁμοίως ἐκείνω
 εἴρηται, ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ (Od. μ, 172.). Pal.

581. Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτιοι] Εἰς τοῦπίσω ἦται εἰς
 Αἰγύπτου τόπον, ὡς τὸ εἰς Ἄιδου, καὶ εἰς μυσαγω-
 γῶν. E. Ἀττικῶς, ὡς εἰς διδασκάλου. Pal.

582. Τεληέσσας ἑκατόμβας] Τὰς ἀλωρήτους. οὐ
 γὰρ κολοβόν τι ἴθυον. E.

584. Τῆμβον, ἴν' ἄσβεσον] Ἐποίησε κενοτάριον
 τῷ Ἀγαμέμνονι γράψας ἐκεῖ ἐν λίθῳ τὸ αὐτοῦ ὄνομα καὶ
 τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου καὶ τὸ ποῦ ἦν καὶ ὅπως πέπυ-
 θε. Τὸ δὲ ἵνα ἄσβεσον κλέος εἴη τὸ μὴ σβεννύμενον ἀλλ'
 αἰεὶ φαινον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πυρός τοῦ αἰεὶ φαινομένου
 τοῦ αἰετανοῦς. τοιαύτη γὰρ ἡ δόξα τρόπον πυρός φαι-
 νουσα διαφανῆ ποιεῖ καὶ περίφημον τὸν ἔχοντα. E.

589. Ἀτοπὸν φησι τὸ προλέγειν. ποῖ γὰρ δὴ ἰ)
 φασὶ, τὰ τοιαῦτα καὶ μὴ προλέγειν, ἵνα μὴ ἀπαρηήσεται
 ὁ λαμβάνων. ἀλλ' ἤθει παλαιῶ τοῦτο λυτέον. Pal.

590. Τρεῖς ἵππους] Ὅτι οὐκ ἂν εἰ τέθριππα ἤδεσαν
 τρεῖς ἵππους ἐδίδου τῷ Τηλεμάχῳ. νῦν δὲ συνωρίδα δι-
 δωσι καὶ παρήγορον. ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι χρώμενοι, πλὴν
 Ἐκτορος. Pal. B. Q.

595. Καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνιαυτόν] Περὶ δύο γέγονεν ὁ
 λόγος τῷ Μενελάῳ, περὶ τε ἡμερῶν ἐπιμονῆς, καὶ δωρεᾶς
 ἵππων. ὁ δὲ πρὸς ἄμφω συνετῶς ἀνθυποφέρει, τὴν μὲν
 αὐτοῦ ἐπιμονὴν ἐκούσιον ἀποφαίνων, ἀντιτιθεὶς δὲ τὴν
 τῶν ἐταίρων ἀνίαν, οὐς κατέλιπεν ἐν Πύλῳ· τὸ δὲ δῶσιον
 ὡς ἀνεπιτήδειον οὐ δι' αὐτὸν ἀλλὰ διὰ τὴν πατρίδα ἀρ-
 νούμενος. Q.

598. Ἀνιάξουσιν ἐταῖροι] Οὐς λέλοιπα ἐπὶ νηὸς παρὰ
 Νέστορι. Pal. Harl. 2).

nifesto emendavit Porsonus, in cod. Pal. etiam legi, et quidem per
 compendium in quo nullum neque σ litterae neque ο vestigium.

1) Sic: sed videtur scribendum ποιεῖν γὰρ δ·ῖ.

2) In utroque horum codicum hoc scholium in margine ita
 scriptum est quasi versus essent haec verba inter 598. et 599. in-
 serendus.

599. Ἀρίσαρχος, σὺ δέ κε. Harl. in cuius textu ἐρύκοις supra scripto εἰς.

602. Ἀγαλμα] Ὅτι τοὺς ἵππους ἀγαλμα (haec quatuor prima verba om. cod. Q.) εἶρηκεν ἐν Τηλέμαχι (δ, 144.), βασιλῆϊ δὲ κείτῃ ἀγαλμα. ὥσπερ δὲ ὁ Τηλέμαχος ἐνθάδε παραιτεῖται τοὺς ἵππους, οὕτως καὶ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐκ τῆς κατασκοπῆς ἵππους Λωμῆδει παραχωρεῖ. Pal. Q.

603. Ἐνὶ μὲν λοιπὸς πολὺς] Λοιπὸς λέγεται ἡ πῶα καὶ τὸ δένδρον. παρὰ τοῖς Λωτοφάγοις δὲ τοῦτο, ὅπερ παρέχει καὶ ξηρὰν τροφήν καὶ ὑγρὰν ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῖς. διὸ καὶ Λωτοφάγοι καλοῦνται. E. Λωτός] Τριφύλλιον. B.

606. Αἰγίβοτος] Τραχεῖα, πρὸς βόσιν αἰγῶν ἐπιτηδεῖα. ἀπὸ ἄλλης δὲ ἀρχῆς τοῦτο, ἢ ἢ, καίτοι αἰγίβοτος οὖσα, τῆς ἵπποτροφου ἐμοὶ μᾶλλον ἐπέρασος. Αἰγίβοτος δὲ λειμὸν ὁ τραχὺς, πρὸς βόσιν καὶ νομῆν αἰγῶν ἐπιτήδειος. B. E. Q. Pal. Cf. Vulg.

Ἀρίσαρχος, αἰγίβον ¹⁾ καὶ μᾶλλον ἐπήρατον τὸ πεδῖον. Harl. Pal.

607. Ἰππήλατος] Ἦτοι ἐπιτηδεῖα εἰς τὸ ἐλάσσειν (sic) ἵππους. ἵνα γὰρ μὴ δόξῃ ὅτι τὴν πατρίδα ὑβρίζει, καὶ τὰς ἄλλας τοιαύτας φησίν. E.

609. Μείδησε] Γρ. γήθησε. Harl.

611. Τὸ, οἷα ἀγορεύεις, καθ' ἑαυτὸ προουσιέον. μᾶλλον γὰρ οὕτως ἐμφαίνει ὅποια ἀγορεύεις, Pal.

612. Μετασῆσω] Μεταλλάξω. ἀπὸ δὲ τῶν σαθμῶν τὰς ἀμοιβὰς ποιουμένων ἢ μεταφορᾷ ὅταν χρυσὸν πρὸς ἄργυρον ἢ ἄλλα ἀντιμεθισώσιν (E. ἀντικαθισώσιν). B. E. Q. Pal.

613. Σημειοῦνται ὡς ἀκατάλληλοι. Pal.

614. Καὶ τιμηέσατόν ἐστι] Τὰ εἰς ων καὶ εἰς η (scr. εἰς ων καὶ εἰς) μακροκατάλητα, ἐκφέρονται διὰ τοῦ ἐξερος, καὶ ἐσατος, ὡς σάφρων σαφρονέστερος καὶ σαφρονέσατος, καὶ τιμῆεις τιμηέστερος καὶ τιμηέσατος. E.

617. Φαίδιμος] Ἀθῆλον εἰ κύριον τὸ φαίδιμος. τινὲς δὲ αὐτὸν Σώβαλον, οἱ δὲ Σέθλον ὀνομάζουσι. Q. Pal. et posteriora Vind.

618. Ἐὸς δόμος] Αὐτοῦ τοῦ βασιλέως. οὕτως δὲ Ἀρίσαρχος καὶ τὰ ὑπομνήματα, ὃ τεὸς (an ὅτε ὄς?) δόμος. Pal.

¹⁾ Hoc mendum, pro αἰγίβοτον, in utroque codice.

619. *Κεῖσε με]* Ὁρθοτονητέον τὸ μέ (i. e. legendum κεῖσ' ἐμέ. Fors.) Harl. Pal.

Τεῖν] Ἀντὶ τοῦ, σοί, δωρικῶς. Pal.

621. *Δαιτυμόνες]* Οἱ τὴν τράπεζαν τοῦ γάμου παρασκευάζοντες. Q. Οἱ εἰς τὸν γάμον εὐωχοῦμενοι, ἢ οἱ τῆρ' ἀεὶ παρασκευάζοντες. Q. Pal.; et altero margino Pal.: οἱ μάγειροι.

622. *Εὐήνορα οἶνον]* Τὸν ἀνδρείαν παρέχοντα, ἢ τὸν ἀνδρείας περιποιητικόν, ἐκ τοῦ κατὰ καιρὸν πίνεσθαι. (Sic fere Pal. quoque et Vulg.) ἢ τὸν λεπτὸν καὶ διαφανῆ, ἀπὸ τοῦ εὐ ἐν αὐτῷ ὄραν, πρὸς ἀντιδιαβολὴν τοῦ παχέος καὶ δυσσοράτου. B. E.

623. *Καλλικρήδεμοι]* Καλὰ περιβόλαια ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἔχουσαι. E.

624. *Πέοντο]* Σημειοῦνται τινες, ἀντὶ τοῦ ἐνῆρον. Pal.

625. *Μνηστῆρες δέ]* Τὸ σχῆμα μετάβασις. εἰπὼν γὰρ τὰ περὶ Μενέλαον, μετέβη ἐπὶ τοὺς μνηστῆρας. B.

626. *Δίσκοισιν]* Τροχὸς ἦν ὁ δίσκος λίθινος ἢ σιδήρεος ἔχων ἱμάντα ἐν τῷ μέσῳ, ὃν σφίροντες ἐδίσκευον. B. E. Q. Pal. Ἀπὸ τοῦ δίκω τὸ βάλλω δίκος καὶ δίσκος. E. Τροχὸς, ὃν καὶ ἐν ἄλλοις φησὶ σόλον αὐτοχόωνον (Il. ψ, 826.), σόλον μὲν διὰ τὸ σρογγύλον καὶ εἰς ἑαυτῷ (sic) συνεσφάφθαι, αὐτοχόωνον δὲ τὸ αὐτοσφύες. *Αἰγανέα* δὲ λέγεται τὸ σμικρὸν ἀκόντιον. γίνεται δὲ, ἐκ τοῦ κατ' αἰγὸς ἴεσθαι, ὃ ἐξὶ πέμπεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἴεσθαι πλεονασμῷ τοῦ ι, ἢ παρὰ τὸ τὴν ἀγκύλην (E. ἀγήνην) ἐξ αἰγείων δερμάτων εἶναι, ἢ ἀπὸ τοῦ κατὰ τῶν αἰγῶν νέεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγαν νέεσθαι. B. E.

Καὶ αἰγανήσιν ἴντες] Δορατίοις παρὰ τὸ τὴν ἀγκύλην (ὡς ins. Q.) ἐξ αἰγείων δερμάτων εἶναι. Pal. Q.

627. *Ἔβριον ἔχεσκον]* Ταυτὸ ἴδια οἱ ὕβρισαί. Pal.

Ἔχεσκον] Γράφε, ἔχοντες. Q.

Ἀρίσταςος διασέλλει μετὰ τὸ ὄθι (h. e. post ὄθιπερ), ἢ τὸ ἐξῆς, μνηστῆρες δὲ ὕβριον ἔχοντες. Pal.

629. *Ἀρχοὶ μνηστῆρων* ¹⁾] Γενναῖόν τι λαμβάνει ὁ ποιητῆς, καὶ τοὺς κακίους μὴ ἀνάρχους λαμβάνειν (sic in

¹⁾ In Pal. lemma est: *Τοῖς δ' υἱὸς Φρονάσιο.* Mox verbo λαμβάνειν sine ulla interpunctione statim subjicitur ἀρῆσονται (sic pro αἰρ.) κ. τ. ε. Tum Ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι κ. τ. ε. quod scholium solum ad lemma illud (v. sq.) rettuli.

in utroque). Pal. Q. *Αἰρήσονται οἱ μὲν ἀγαθοὶ τὸν ἀμείνω οἱ δὲ φαῦλοι τὸν φαυλότερον.* Pal.

Ἀρετῇ] Ἀρετὴν νῦν ποιητικῶς, τὴν εὐγένειαν. Q. Pal.

630. *Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιοι]* "Ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι ἡ αὐτὴ εὐστοχία τῆς τῶν ὀνομάτων θέσεως. Pal.

634. *Ἐμὲ δὲ χρεῶ]* Ἐμὲ δὲ χρεῖα ἐστὶ αὐτῆς, ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἔμοι. B. Pal.

636. *Δώδεκα θήλειαι]* Δοκεῖ μαχόμενον τῷ ὑπὸ τῆ Τηλεμάχε λεγομένῳ, οὐδὲ (Pal. τὸ, οὐ γάρ) τις νῆσων ἱππῆλατος (607.), εἶπερ ἕτος μέλλει δαμαΐζειν ἵππους οὐ (Pal. μὴ) δυνάμενος χρῆσθαι αὐτοῖς ἐν Ἰθάκῃ. ἀγνοῦσι δ' ὅτι ἔχ¹⁾ ἵππεσ δαμαΐσαι βέλειται, ἀλλὰ τοὺς ἡμίονους, ἢ ἔχῃ ὀρεῦσι χρῆσθαι εἰς τὰς κατ' ἀγροὺν ἐργασίας. E. Q. Pal.

639. *Ἀλλὰ πε αὐτῆ]* Ἀττικῶς ἀλλὰ πε αὐτῆ, ὃ ἐστὶ ἐν τόπῳ τινὶ τῶν ἀγρῶν. B.

640. *Ἡ μήλοισι παρήμεναι]* Ἡ τὰ ποιμνία ἐπισκοπεῖν ἢ τὰ συβόσια. E.

641. *Προσίγη Εὐπιθέος υἱός]* Ἐν ἄλλῳ, ἀπαμειβετο φώνησέ τε (sic in utroque). Pal. Harl.

642. *Καὶ τίνες]* Οἱ μὲν τὸν καὶ ὀξύνεισιν, ἢ ἢ, καὶ τίνες αὐτῶν (sic). κακῶς. ἐγράφετο γάρ (ins. ἄν), κ' εἴ τίνες. Pal. Et inter lineas: λείπει ἢ σὺν. ἀντὶ τῆ, κ' εἴ τίνες.

643. *Κοῦροι ἔποντο]* Στικτέον μετὰ τὸ ἔποντο, τὰ δὲ ἐξῆς ἐν πύσει ἀναγνωσέον. Pal.

Ἡέ οἱ (sic)] Ὁ μὲν ἢ περισπᾶται, διαπορητικὸς γάρ. Ἡ οἱ ἀντωνυμία κλητικὴ (scr. δοτικὴ) ἐστὶν ἐν πλεονασμῷ τῆ ε. Pal. (In ora marginis Pal. ἦέ οἱ αὐτῆ).

644. *Θῆτες τε δμῶές τε]* Σημειῦνται τινες ὅτι διέσειλε τὸς θῆτας ἀπὸ τῶν δμῶων. θῆτες γάρ λέγονται οἱ ἐλεύθεροι μὲν μισθῶ δὲ δσλεύοντες, δμῶες δὲ αὐτοὶ οἱ δῆλοι, παρὰ τὸ δεδμῆσθαι ὃ ἐστὶν ὑπογετάχθαι. B. E. Q. Pal.

646. *Εἰ σε βίη]* Ἴνα εἰ μὲν ἐκὼν ἢ δεδοκῶς, φυλάττεται ὡς φίλον Τηλεμάχε τὸν Νοήμονα· εἰ δὲ βιασάμενος, ἔχῃ κακῆϊνον σύντρογον πρὸς τὴν ἐπιβαλὴν. Q. Pal.

¹⁾ In Mediol. forma οἴχ fere semper apostrophum appictum habet, ut hic οἴχ' ἵππους: quod factum esse auctoritate codicum e Pal. cognovi qui et hic et alibi eandem rationem sequitur. Nimirum crediderunt decurtatum esse formam ab οἴχι; neque absurde; modo idem de forma οἴκ etiam statuissem ut decurtata ab οἴκι.

Βία σε ἀφελλεγό. ὁμοίως τῷ ἐπεὶ μ' ἀφίλεισθέ γε δόντες (II. α, 299.). Pal.

647. Προσπύζατο] Ἐδεξιόσατο φιλοφρόνως τῷ μύθῳ, τοιτέειν ἐξελιπάρησεν. E.

649. Τί κεν ὀξείει] Τί ἂν πράξειε καὶ ἄλλος αἰτῆντος τοιῦτος πάντως δεῖναι; (Vulg. τοιῦτε; πάντως συνῆδωκεν.) Q. Pal. Vulg.

650. Ἐχων μελεδήματα] Ἐτυμολογεῖται τὸ μελέδημα παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν (Q. ἄδειν) καὶ ἐσθίειν. E. Q. Pal. Τὸ δὲ ὀππότε ἀνήρ, ἀφ' ἐτίρας ἀρχῆς. Pal.

652. Κῆροι] Νεώτεροι. κατ' εἰρωνείαν τοῦτο φησι. E.

Κῆροι δ' οἱ κατὰ δῆμον] Ἄνδρες αὐτῷ συμπλέσει λογάδες Ἰθακῆτιδι οἱ μεθ' ὑμᾶς ¹⁾ κρατῶσιν. Vulg.

Μεθ' ἡμῶς] Πρὸ τέλους ἢ ὀξεία. ὀρθοτονεῖται γὰρ διὰ τὴν προθέσιν καὶ τὴν ἔμφασιν ²⁾. Pal.

654. Τῷ δ' αὐτῷ] Τετῶ δ' αὐτῷ, τῷ Μέντορι, ἐφίκει ὁ θεός. Pal.

655. Μετὰ τὸ θαυμάζω σικτίον πρὸς τὴν ἔμφασιν. Pal.

659. Μνηστῆρες] Τῆς μνηστῆρας δὲ οἱ δύο ἀρχηγοὶ ὄτε Ἀντίνοος καὶ Εὐρύμαχος κατέπαυσαν τῶν ἀγώνων ἐξ ὧν ἐτίροντο. εἶτα ἄμυδις καὶ ὁμῆ αὐτοὶ οἱ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ λοιποὶ μνηστῆρες ἐκάθισαν. B.

Ἄμυδις] Ψιλωτίον τὸ ἄμυδις. δῆλον καὶ τῆς συναλοιφῆς. οἱ τ' ἄμυδις κοίτης (II. ν, 336.). Q. Pal.

661. Ἀχνύμενος] Ἐκ τῆς Ἰλιαδος (α, 103.) μετηνέχθησαν δεοδίτως οἱ εἰχοι. Q.

Μέμενος δέ] Ὅρα τὴν ἀναισχυντίαν. σχετλιαζει γὰρ καὶ ὀργίζεται, ὡς δεινὰ πεπονθώς, ἄλλῳ οὐδενὶ ἔχων ἐγκαλεῖν ἢ τῇ ἑαυτῆ ῥαθυμίᾳ. Q. Pal.

Ἀμφιμέλαινοι] Αἱ ἐν βάρει κείμεναι, ἢ αἱ ἀμφοτέρωθεν μελανωθεῖσαι τῷ καπνῷ τῆ θυμῆ. E.

662. Ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι] Οἱ μὲν ἔν φασιν, ὡς περ ἀπὸ τοῦ θῆρε τῆ δνικῆ κατὰ ἀποβολὴν τῆ ε τὸ ἐνικόν γίνεται θῆρ, ἕτως ἀπὸ τῆ ὄσσε τὸ ἐνικόν ἐστιν ὄσσο διὰ δύο σσ. ἐλέγχονται δέ. ἔ γὰρ ἐπὶ πάντων τῆτο γίνεται. ἰδὲ γὰρ ἀπὸ τῆ δμῶε ἔ γίνεται τὸ ἐνικόν δμῶ, ἔδὲ ἀπὸ τῆ φῶτε, φῶτ. ἕτως ἔν ἔδὲ ἀπὸ τῆ ὄσσε, ὄσσο. ἢ

1) Sic in omnibus Scholiorum codd. teste Barnesio.

2) Consequens est, scribi etiam solitum fuisse olim ἡμῶς in inclinatione.

δὲ αἰτία ἐστὶν αὐτῇ. ἐπεὶ τὸ ρ καὶ τὸ ν κατὰ γε τὸ πλεῖ-
 ζον τῶν ἀμεταπτῶτων ἦν, προσεβλήθη τῷ θῆρ καὶ τῷ χῆν
 τὸ ε, καὶ δυϊκὸν γέγονεν. ἐδέποτε εὐροὶς τετο συμβαῖνον
 ἐφ' ὧν ἄσχατον ἦν τὸ σ. τῷ γὰρ κοῆς εἰ προστεθείη τὸ
 ε, δυϊκὸν ἐκ αὐτοῦ γένοιτο κοῆσσε, ἐδὲ τῷ χρώς καὶ παῖς.
 ἔτιωσ ἐδὲ τῷ ὄσσο. ὅτι δὲ καὶ ἀδύνατόν ἐστιν συλλαβὴν
 μίαν εἰς δύο σσ λήγειν, ἔτε μὴν δύναται ὅς εἶναι δι' ἐνὸς
 σ. τῶν γὰρ εἰς ἰος ληγόντων τὰ δυϊκὰ εἰς ω λήγει, ὀητίον
 ἔν ἄτ' τὸ ὄσσε ἐκ ἐστὶν ἀρσερικὸν δυϊκόν· φησὶ γὰρ ὁ ποι-
 ητῆς, τὸ δὲ οἱ ὄσσε ποσσὶν αἱματόεργα χαμαὶ πέσον
 (Il. ν, 616.), ἔχ αἱματόεντες. ἐδετέρων ἔν ληπτιέων εὐ-
 θείαν, καὶ ἔσται τὸ ὄσσοσ ὡς ἔρκος, βέλσος, τείχσος· καὶ
 δὴ πληθυντικὸν κατὰ Ἀθηναίους μὲν, ἔρκη, βέλη, τείχη,
 κατὰ δὲ τὸς Ἰωνας, ἔρκεα, βέλσα, τείχεα· καὶ δῆλον ὅτι
 καὶ ὄσσεα. τῶν δὲ εἰς α πληθυντικῶν ἐδετέρων τὰ δυϊκὰ
 εἰς ε τελευτᾶ, ὄμματα ὄμματε, γραμματα γραμματε. καὶ
 Ἀριζοφάνης ἐν Πλέτω (454.), γρύζειν δὲ καὶ τολματόν ὦ
 καθάροματε; σαφὲς ἔν ὅτι καὶ τείχεσ λέξεσι δυϊκῶς καὶ
 ὄσσεσ, εἶτα κατὰ ἀφαίρεσιν τῷ τελικῷ ε ὄσσε ἐγένετο.
 Q. Pal.

664. Τινὲς, φασ μὲν δὲ μιν, κακῶς. Pal. Harl.

665. Ἐκ τόσσων] Τινὲς (Pal. Οἱ πλείους ὡς) δύο
 μέρη τῷ λόγῳ ἀνέγνωσαν ἐν δυσὶν ὀξεύαις, ὡς τὸ τοιῆ δ'
 ἀμφὶ γυναικί (Il. γ, 157. vid. Schol. Vict. et Heynium
 ad Il. ω, 15.). ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης περισπωμένως κατ' ἐπί-
 ρασιν (sic uterq. cod.). Q. Pal. et hic inter lineas prae-
 terea: διχῶς, τόσσων δέ, καὶ τοσσῶνδε.

Ἄλλως. Ἐκ τόσσων δέ ταῦτα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς προσ-
 ενεκτιέον μετὰ ἡθῆς καὶ ἐρωτήσεως, μᾶλλον γὰρ ἔτιωσ ἐμ-
 φαίνει τὴν ἀγανάκτησιν. τὸ ἐξῆς ἔτιωσ, ἐκ τόσσων δ' ἀέ-
 κητι ἀέχεται. τὸ δὲ ἀέκητι ἐπὶ τῆς προαιρέσεως αὐτῶν
 κείται. Pal. Q.

667. Ἄρξει] Ἰσχυροποιήθη ὁ Τηλέμαχος καὶ εἰς
 τὸ μετὰ ταῦτα κακὸν ἐπενεγκεῖν ἡμᾶς. E. Ἄλλως.
 Οἶον προκακῶσει ἡμᾶς. οἱ δὲ ὄνομα, ἀπὸ εὐθείας τῆς
 ἀρξίς, ἴν' ἢ ἀπὸ ταύτης τῆς ἀρχῆς χεῖρον ἡμᾶς ἐργάσε-
 ται. E. Q. Vulg. Pal.

Ἄρξει καὶ προτέρω] Τὸ γενόμενον (Pal. γινόμενον)
 καὶ προσωτέρω προκόψει ὥστε κακὸν εἶναι. τὸ δὲ προ-
 τέρω ἀντὶ τῷ ἐπὶ πλέον, προσωτέρω, ἐκβρολή τῷ σω. B. Q.
 et sic fere Pal.

668. Πρὶν ἡβῆς μέτρον ἰκέσθαι, αἱ Ἀριζάρχε. αἱ
 δὲ κοινοτέραι, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι. Q. Harl.

671. Ἐν πορθμῶ] Τῷ διαπεράσμοτι (Vulg. Τῷ δια

περάματος) τῷ ξενῶ τόπῳ. πορθμὸς γὰρ λέγεται ἡ ξενὴ θάλασσα. E. Q. Vulg.

Σάμοιό τε] Ὅτι τὴν Σάμην Σάμον εἶπεν. ἔστι δὲ Σάμος Ἰωνίας, Σάμος Θωάκης, Σάμος Κεφαλληνίας. B. E.

672. Ἐπισμυγερός] Ὅπως ἐπὶ κακῷ τῷ ἑαυτῷ, ἐπιπόνως, ἀσθλῶς, χαλεπῶς, ἀπὸ τῆς σμύχῳ. παρέλκει δὲ ἡ ἐπί. B. E.

673. Οὐδεμία ἀντιλογία πρὸς τὸ δυσεπιχειροῖσιν ἢ ἄδικον. ἀλλ' ὁ μὲν ἀπερισκέπτως εἰσηγήσατο, οἱ δὲ ἐτιμῶς δέχονται. Pal.

675. Πάθος κινεῖ τὴν Πηνελόπην τὸ ἐπεισόδιον, ὅταν τὸν Ὀδυσσεῦα θρηνησα τὴν ἐπὶ τῷ παιδί ἀγωνίαν προσλάβῃ. Pal.

676. Βυσσοδόμενον] Ἐμμηχανῶντο, κρυφίως συνεβλεπόντο, εἰς βάθος ἔκρυπτον, ἥτοι ἐν τῷ μυχῷ τῆς αὐτῶν διανοίας διενόηοντο. B. E. Q.

677. Μέδων] Οὗτος ἐδύλευε τοῖς μνηστῆρσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἵνα τὰς βελὰς αὐτῶν διαγγέλλῃ τῇ Πηνελόπειῃ. ἄλλως τε δὴ καὶ τὰ πρὸς ζωὴν πραγματευόμενος ἐποίησε τῆτο. διὸ ἐδὲ ἀπεικάνθη σὺν αὐτοῖς. E. Πλάττει ὁ Ὅμηρος ὅτι ἔξωθεν τῆς αὐλῆς ὧν ὁ Μέδων ἦκεν τὴν ἐπιβελὴν τῶν μνηστῆρων, ἔνδοθεν ἐκείνων ὄντων. B.

678. Αὐλῆς ἐκτὸς ἐὼν] Σημειῖνται τινες πρὸς τὸ περὶ τῆς Ὀδυσσεῦος οἰκῆσεως. Pal.

679. Πηνελόπειῃ] Ἰωνικόν. (Cod. E. ut videtur; vid. 434. et alibi similia).

682. Ἡ εἰπέμεναι] Σημειῖνται διὰ τὴν ἐν τῷ μέτρῳ συν(ζ)ησιν. Pal.

683. Ἐγὼ (sic) παύσασθαι] Περιπαθεῖς τὸ δυσχεραίνειν ἐπὶ τῇ ἀσωτίᾳ αὐτῶν καὶ βία τῆ παιδός. Pal.

685. Ὅτι τὰ ἰσοδυναμῶντα παράλληλα τέθεικεν, ἕσατά καὶ πύματα. Pal.

686. Οἱ θάμα, καὶ, οἱ θαμά, ὁ καὶ ἄμεινον, ὡς καλὰ. Pal.

Κατακείρωτε] Καταναλίσκετε, καταδαπανᾶτε. E.

Βίστον] Γράφεται, βρωτόν, ἢ γιν τροφήν. E.

687. Κτηῶσιν Τηλεμάχοιο] Περιπαθῶς ἄγαν ἐκ ἔφῃ Ὀδυσσεῦος ἀλλὰ Τηλεμάχου. μείζον γὰρ φαίνεται τὸ πάθος ὅταν καὶ περὶ ψυχὴν ἐπιβλεπούμενον τῆτον αἰσθηται ἥτις ἐδὲ τῆς κτησεως ἀνέχεται. Q. Pal.

690 Ἐξαίσιον] Ἐξω τῆ καθήκοντος, ἀπὸ τῆ αἴσιον τὸ ἀρμόδιον. B. Τὸ ἔξω τῆ καθήκοντος, ἔξω αἴσεως, ὁ ἔστιν ἄδικον. Pal.

691. Ἐν δήμῳ] Τετέστι ἐκ τῆ δήμης κακολογήσας τινάς. E.

Βέλτιον τὸ, ἐν δήμῳ, τοῖς ἄνω προσδίδουθαι. Τὸ δὲ ἐχθαίρουσιν ἀντὶ τοῦ ἐχθαίρου (sic Pal., ἐχθαίρη Mediol.), πρὸς τὸ (Mediol. καὶ τὸ), ἰχθύς (Pal. ἰχθύς) ὅς κς φάγησι (Il. φ, 127.) ἀντὶ τῷ φάγοι. Pal. B. E. Q.

Ἥτ' ἐστὶ δίκη] Ὡσπερ τρόπος ἐστὶ τῶν βασιλέων τὸ ἄλλον μὲν μισεῖν, ἄλλον δὲ φιλεῖν. Καὶ ἄλλως. Γνωμικὸς ὁ εἶχος περὶ τῶν βασιλέων λεγόμενος, ὅτι τὲς μὲν μισοῦσιν, οὓς δὲ φιλοῦσιν. ὅπερ ἔ προσῆν Ὀδυσσεῖ. καὶ αὐτὸν ἐν κατ' ἰδίαν προσενεκτήειον τὸν εἶχον. Pal. Q.

Τινὲς τὸ μηδὲν ἐξαίσιον δοῶν. ἀλλ' ἐχ' ἀρμόσει ταύτη τῇ ἀποδόσει τὰ ἐπιφερόμενα. ¹⁾ Pal.

697. Εἰ γὰρ δὴ βασίλεια] Δαιμονίως ἔχει τὰ τῆς διαθέσεως. ἢ μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ τοῖς μετέροισι χαλεπαίνει, ἃ δὲ εὔχεται μὴ δέχεσθαι ἄλλην ἐπίτασιν τὸ τὸλμημα τῶν μνησῆρων. Q. Pal.

Τινὲς, αἱ γὰρ δὴ. Q. Harl. Pal.

699. Τάχις ὅλα ἐξήνεγκε. λέγει γὰρ τὰ φαῦλα συντόμως. Pal. hic et ad 737.

701. Νεισόμενον] Τὸ νεῖσω ποτὲ μὲν διὰ διφθόγγου γράφεται, ποτὲ δὲ διὰ τοῦ ι. γίνονται δὲ καὶ ἀμφότερα ὄντα. νέω τὸ πορεύομαι πρωτότυπον θέμα. ὁ μέλλων νέσω, καὶ ἐπενθήσει τοῦ ι νεῖσω, καὶ ἐκβολῇ τῆ ε καὶ προσθήσει τοῦ ι νεῖσω. θεματοποιεῖται δὲ ἕτος ὁ μέλλων ποτὲ μὲν διφθογογραφούμενος, ποτὲ δὲ ἰωτογραφούμενος, καὶ ἔχει τὴν κίνησιν εἰς ἐνεσῶτα παθητικόν, ὡς ἐνταῦθα, οἴκαδε νεισόμενον. B.

Νισόμενον] Ἐπανερχόμενον. ἀπὸ τοῦ νέω τὸ πορεύομαι. E.

702. Ἥγαθέην] Ῥιανὸς, ἡμαθίην, γράφει. Harl. Pal.

Ἐς Λακεδαίμονα] Οὐδὲ ἐνταῦθα ἢ Κρήτη, ἐδὲ Ἰδομενεὺς ὀνομάζεται. Pal. Harl. (vid. Pors. ad α, 93.)

704. Ἀμφασίη] Ἀφασίη. τὸ δὲ μ περισσόν. B. Cf. Vulg.

705. Ἐσχετο] Αἰ Ἄριστάρχε, ἔσχετο, ἀντὶ τῷ ἐγένετο (huc. Pors. ex Harl.). γελοῖοι γὰρ εἰσιν οἱ γράφοντες, ἔσχετο. Pal. Q.

708. Αἶθ' ἄλδς ἵπποι] Λείπει τὸ ὤς, ὡς καὶ τῷ, Τηλεμάχῃ ἐτάρω τε κασιγνήτῳ τε (Od. φ, 216.). Ἡμάρτηται, διότι ἐν τῷ παθητικῷ ἔ κρατεῖ τῷ λόγῳ. ἀλλ' ἔοι-

¹⁾ Hoc scholium in codice appictum est versui 693. Sed videtur referendum esse adhuc ad verba ἧτ' ἐστὶ δίκη.

κεν ὁ ποιητὴς κεκοῖσθαι ποιητικῇ ὁρμῇ οὐ λογιζόμενος τὸ πρότερον τοῦ προσώπου. Pal. Q.

709. Περώσει δὲ πελύν] Οἱ ἀρχαῖοι, ὁ πολὺς, καὶ, ἢ πολὺς, ἔγραφον, ὡς ὁ ἡμαθόεις καὶ ἡ ἡμαθόεις καὶ τὰ ἄλλα. E. Ἐν σχήματι εἴρηται ὡς θεομὸς αὐτῆ. Pal.

712. Οὐκ οἶδ' εἰ τίς μιν] Ἡ τις μιν, Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ η (huc. P. ex Harl.). καὶ γίνεται ἡ ζιγμῆ ἀμφίβολος. εἰ μὲν γὰρ διαξενκτικὸς εἶη, ζικτέον πρὸ αὐτοῦ καὶ βαρυντέον τὸν ἔπομενον. εἰ δὲ ἀντὶ τοῦ συναπτικοῦ κέοιο τοῦ εἰ, βραχὺ διαξελτέον πρὸ αὐτοῦ. Pal. Q.

718. Πολυκμήτης] Τοῦ μετὰ πολλοῦ καμάτε κατασκευασθέντος, ἢ ἐν ᾧ πολλὰ ἔκαμον οἱ κατασκευάσαντες. B. E. Q. Οὐ κατὰ τὸ ἐπίθετον. ἀλλ' ἔχει τὴν ἀσφορὰν πρὸς τὰ ἔργα τοῦ κατασκευάσαντος αὐτὸν Ὀδυσσεύς (vid. Od. ψ, 192.). Pal.

719. Μινύριζον] Ποῖα λέξεις; ἡσύχως ἔκλαιον καὶ μικρῶς. μινυῶν γὰρ τὸ μικρὸν. E. Q.

720. Πᾶσαι ὅσαι] Ἀκρως τῇ διαθέσει. ὑπέγραψε γὰρ τὴν μὲν εἰς τοῦδαφος, τὰς δὲ περιεσώσας μετὰ δακρύων. Pal. Q.

721. Ἄδινόν] Τὸ μάλα οἰκτρόν. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄδην ὁ θηαίνει τὸ δαιφιλῶς. καὶ ἄδινόν τὸ συχνόν καὶ πυκνόν. B.

722. Κλύτε φίλαι] Φίλας καλεῖ τὰς θεραπαίνας οἰκείως τῇ παρουσίᾳ περιεσάσει. τοιοῦτοι γὰρ οἱ δυστυχοῦντες καταβαίνοντες εἰς ταπεινώσιν (Pal. εἰς ταπεινόν, ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἀξιώματος ἐπαγόμενοι εἰς ἔλεον). Q. Pal.

724. Βραχὺ διαξελτέον μετὰ τὸ θυμολόγια, καὶ Δαναοῖσι, καὶ ἔσθλόν. Pal.

726. Ἐσθλὸν τοῦ κλέος] Περιττὸς ὁ εἶχος. καὶ γὰρ προεῖπεν, ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἔσθλόν. καὶ οὐκ οἶδεν ὁ Ὅμηρος τὴν καθ' ἡμᾶς Ἑλλάδα, ἀλλὰ τὴν Θεσσαλικὴν οὕτω λέγει, καὶ Ἑλληνὰς τοὺς ἐκεῖθεν. Q. Harl.

Καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος] Θεσσαλίαν καὶ Πελοπόννησον. B.

727. Ἀνηρέψαντο μεμιάσιν] Γράφεται, ἀνηρέψαντο θύελλαι. καὶ ἄλλαι δὲ πολλαὶ οὕτως. διὰ τὸ αἰφνίδιον γὰρ καὶ ἀπροσφώνητον τῆς ἐξόδου, ὡς ἀπολωλῶτα αὐτὸν θρηγεῖ. E. Q.

Θύελλαι καὶ ἄλλα δὲ πολλαὶ οὕτως. διὰ γὰρ τὸ αἰφνίδιον κ. τ. λ. Pal.

Ἀνηρέψαντο θύελλαι. Ἡ ΧΑΡΙΕΣΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ. καὶ ἄλλαι πολλαὶ οὕτως. Sic composui Scholiastae (Harl.) membra quae ante dispersa

erant. Inter enim verba, quae majusculis litteris scripsi et cetera totus interjacet textus. Pors.

728. Ἀκλῆα] Ἀγνοούμενον, ἄδοξον. Οὐ γὰρ μόνον τὴν ἀπάλειαν ἀπολοφύρεται, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀκλεῆ θάνατον. B. E. Q. Pal.

730. Τὸ ἐξῆς, ἐπισάμεναι σάφα θυμῷ ὀππότῃ κείνος ἔβη. Pal. Μάλα] Γρ. σάφα. Harl.

732. Ὀρμαίνοντα] Τινὲς, ὀρμηθέντα, κακῶς. Pal. Harl.

733. Τῷ κε μάλ'] Ἐνταῦθα ἀνακύπτεται (Q. ἀνέκυπτε) τοῦ Τηλεμάχου ἢ πρόνοια λαθεῖν πειραθέντος τὴν μητέρα ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ. Pal. Q.

735. Ἀλλά τις ὀτρηνός] Ὅρα τὸ εὐτακτον, μηδ' ἐν τηλικούτῳ δεινῷ γενομένην ἀνεπιτηδεῖα ἀγγέλω πρὸς τὸν Λαέρτην εἰρήσεσθαι (Mai. em. χρῆσθαι. In Pal. εἰρήσεσθαι. Scr. χρῆσασθαι.) Q. Pal.

Ὀτρηνός] Δρασικῶς, σπουδαίως ¹⁾. Vulg.

736. Ἐν δεῦρο κούση] Παρέλκον τὸ ἔτι, τῇ (scr. τὸ) γὰρ κούση οὐ δέχεται αὐτό. E.

737. Τάχιζα ὅλα ἐξήνεγκε. λέγει γὰρ τὰ φαῦλα συντόμως. Pal. hic et ad 699.

739. Μῆτιν ὑφήνας] Εἰ τινα ἐξευρών μηχανὴν ἐκείνος, σύνεσιν, βελήν, γνώμην, τέχνην κατασκευάσας. E. Cf. Vulg.

740. Λαοῖσιν ὀδύρεται] Ἐν τοῖς μνηστῆρσι κλαύσει, καὶ οἰκτειρίσσει (sic) τοῦ μὴ κτείνειν Τηλέμαχον. B.

743. Νύμφα φλή] Δεξιῶς οὐ περιμένει τὸν ἔλεγχον οὐδὲ φθάνει. ἅμα (Pal. μιᾶ) δὲ τῇ μνηύσει καὶ αὐτὴν ἀξίαν τοῦ ἀπολωλέναι φησὶ διὰ τὸ πεισθῆναι τῷ Τηλεμάχῳ. αἰτίαν δὲ τῆς σιωπῆς ὄρκον προβάλλεται. Q.

744. Ἡ ἕα ἐν μεγάρῳ] Τινὲς δασύνουσι τὸ ἦ ὡς ἄρθρον. τὸ δὲ ἕα ῥῆμα πρώτου προσώπου φασὶ, ἢ ἦ, ἥτις ἦμην ἐν τῷ οἴκῳ (Q. μεγάρῳ). Pal. Q.

750. Βραχὺ διασαλτέον εἰς τὸ ὑδρηναμένη, ἐλοῦσα, γυναιξί, πρὸς σαφέερον. Pal.

752. Εὐχε'] Οὐ παραβαίνει μὴ δακρύνει· οὐ γὰρ πείσει· προτρεπομένη δὲ ἐπ' εὐχὰς καταφεύγειν, ὅθεν λεληθότως παύει τὰ δάκρυα. Pal. Q.

753. Ἡ γὰρ κέν μιν] Δασυντέον τὸ ἦ, ἔσι γὰρ ἀντὶ ἀντωνυμίας τῆς αὐτῆς. Pal.

¹⁾ Sic ed. ant. nam recenti. ita: Ὀτρηνός] Ἐνοί, ὀτρηνός, δρασικῶς, σπουδαίως. (Vid. not. ad δ, 139.)

- Σαώσαι] Πρὸ τέλους ἡ ὄξεια. ἔσι γὰρ εὐκτικόν. Pal.
754. Μὴ δὲ γέροντα]. Οὐ θέλει ὁ Ὅμηρος μνηύσαι τοῦτο τῷ Δαίρτη ὡς ἀπὸ τῆς Πηνελόπης. ἢ γὰρ οὐ πέθει τοὺς Ἰθακησίους, καὶ ἔσι δυσχερὲς αὐτῷ μήπως βιάσωνται αὐτήν· ἢ πείθει αὐτοὺς, καὶ κωλύουσι τοὺς μνηστῆρας, καὶ τοῦτο ἀπὸ ἰσορίας οὐκ ἔσι τῷ Ὄμῳ. εἰ γὰρ συνεσάλησαν οἱ μνηστῆρες, οὐκ ἂν ἀπεκίανθησαν. E.
756. Οἴχεσθ'] Γράφεται, ἄχθεσθ'. B.
757. Πίονας ἀγρούς] Τοὺς παιίνοντας, ἦτοι λιπαροὺς καὶ πλουσίους ποιοῦντας τοὺς ἀνθρώπους. E. Vulg.
761. Ἐν δ' ἔθει' οὐλοχύτας] Ἀντὶ βωμοῦ καθιέρωσε τῷ κατὰ τὰς κριθάς. Pal. Q.
763. 764. Τὸ δέσιχον τοῖς ἐξῆς συναπτειν βέλτιον. Pal.
766. Ἀπάλαικε] Ἀπότρεψαι. λέγεται γὰρ αὕτη Ἀλαλοκομενής. Τὸ δὲ, κακῶς ὑπερηγορόντας, κακῶς βουλευομένους περὶ τοῦ Τηλεμάχου. E.
767. Ὀλόλυξε] Ὀλοφυρτικόν ἐφθέγγατο. τὸ δὲ ὀλόλυξεν εὐχὴ γυναικεία. E.
768. Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν] Θόρουβον ἐποίησαν πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενοι. B. Q. Pal.
769. Ὑπερηγορόντων] Ἀπὸ τῶν νέων τῶν ἄγαν ἀνδρείων. E.
770. Ἡ μάλα] Ἄκρως τὰς δόξας τῶν ἀνθρώπων διελέγγει. πάντα γὰρ ἐπλήξουσι πρὸς τὰς ἐπιθυμίας. ὁ γὰρ βούλεται τις, τοῦτο καὶ οἶεται. Q. Pal.
771. Ἀοτύει (sic ed. ant.)] Παρασκευάζει. Vulg.
775. Τὸ πάντας τοῖς ἄνω συναπτέον. ἐμφαίνει δὲ καὶ τοῖς ἐξῆς συναπτόμενον. Pal.
781. Ἐν δ' ἰζόν τε τίθεντο] Οὐ γὰρ πάντοτε εἶχον τοὺς ἰσοὺς διὰ τὸ μὴ πάντοτε πλεῖν. ὅταν οὖν ἐμέλλον πλεῖν, ἐτίθεντο καὶ οἱ ἰσοί. E.
782. Ἡοτύναντο δ' ἐρετμά ¹⁾] Πῶς, τῇ εἰρεσίᾳ χρώμενοι; κόσμου χάριν. E. Vulg.
- Τρόποις (sic in Mediol.)] Τοῖς λεγομένοις τροπωτήρησι. B.
- Τρόποις ἐν δερματινοῖσι] Δι' ὧν αἱ κῶπαι τρίπονται καὶ σρέφονται· ἢ ἱμάσι τοῖς περιδεδεμένοις ταῖς κῶπαις, ἢ τοῖς σκαλμοῖς. E. Περισπωμένως. δηλοῖ γὰρ

¹⁾ Sic Mediol. Sed Schol. vulg. rectius refert ad 781. ἐν δ' ἰζόν τ' ἐτίθεντο. Vid. Ernest.

τοὺς τροπωτῆρας περὶ οὓς αἱ κώπαι τρίπονται καὶ σρέ-
φονται ἐν ἱμάσι τῶν περιδεδεμένοις ταῖς κώπαις. Vulg.

Παρασκευάσαντο τὰς κώπας τοῖς τροπωτῆρσι περὶ
οὓς αἱ κώπαι τρίπονται. Q. Pal.

785. Ὑποῦ δ' ἐν νοτίῳ] Τῷ βάθει (Pal. Ἐν βά-
θει) τοῦ ὕδατος. ἢ ἐπὶ μετεώρῳ. εἰς τὸ νοτιώτερον τῆς
γῆς, τετέξιν ἄνω πολὺ τῆς γῆς ¹⁾). ἐπεὶ μετέωρα φαίνεται
τὰ ἐντὸς τῆς θαλάσσης. νοτίῳ δὲ ἢ τῷ πρὸς νότον μέρει,
ἢ πρὸς σύγκρισιν τῆς γῆς, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ διύγρῳ. Ἐννο-
τίῳ. Ἀριστοφάνης εἰνοδίῳ (Pal. ἐννοδίῳ), ὡς ἂν τις εἴποι
ἐν ὁδοῦ, ἐτοίμην εἰς τὸ πλεῖν. Pal. B. E. Q. (Pors. ex
Harl. haec tantum: Εἰνοδίῳ Ἀρ. ὡς ἂν τις κ. τ. λ.)

Ἐπεὶ τὸ ὥρισαν καὶ ἐπὶ γῆς λέγεται, ἐπάγει τὸ ἐν-
νοτίῳ. τὸ δὲ ὕψος (scr. ὑποῦ) ἀντὶ τοῦ ἐν βάθει. τὸ
γὰρ ὕψος καὶ βάθος ἔχει. ὑποῦ δὲ ἐν βαθυτέρῳ τόπῳ.
Pal. E. Q.

Ἐν ὑψει δὲ τῷ κατωτέρῳ (Barnes. ex mss. βαθυ-
τέρῳ) τόπῳ. Νοτίῳ τῷ διύγρῳ. οἱ δὲ ἐννοτίῳ (sic Barn.
ex mss. ut ait, pro vulg. ἐν νοτίῳ), τῷ πρὸς νότον τό-
πῳ. Vulg.

Ἦρμισαν] Ἠσυχῶς ἐξάναι τὴν ναῦν ἐποίησαν. Vulg.
Pal.

787. Ἡ δ' ὑπερῶν ἀναβάσσει] Γράφεται, ἢ δ' ὑπε-
ρῶν ἀσθι. Q. Cf. Cod. Harl.

788. Ριανός, κεῖτ' ἄρ' ἀναυδος. καὶ ἔξιν αὐτῆ χα-
ριεστέρα ἢ γραφή. Harl. Pal.

791. Ὅσσα δὲ μερμήριξε] Πρὸς τὸ πυκνὸν τῆς με-
ρίμνης ἢ παραβολή. Q. Pal.

792. Δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι] Ἦτοι περικυκλώ-
σσει. B.

793. Ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος] Ἀγροῦσί τινες τὸ,
νήδυμος ὕπνος, ἀποδιδόντες τὸ ἡδύς. ἔξι δὲ νήδυμος ὁ
μὴ δύνων μηδὲ περιεχόμενος ἀλλ' αὐτὸς περιέχων. καὶ
οὕτως λέγεσιν, οὐδέ μιν ὕπνος ἦρει πανδαμάτωρ (Il. ω, 4).
τὸ δὲ τῆ σερητικὸν καὶ ἐν τῷ νήγρετος. ἡδισος καὶ θα-
νάτω ἄγχιεα ἰοικώς. καὶ ἐπ' ἄλλων περιεχόντων καὶ κα-
τελληφότων τὸν ὄλον λέγει, ἀμφὶ δὲ μιν ²⁾ θάνατος χύτο

1) Pal. ita: εἰς τὸ νοτιώτερον τῆς γῆς ὑποῦ δ' ἐν νοτίῳ. ἄνω
πολὺ τῆς γῆς.

2) In loco ipso nunc est οἷ: quo pacto diversa sine causa
est structura in hoc versu et in illo qui mox affertur Il. β. 41.
Restituenda itaque hinc videtur verior scriptura μὴν etiam Il. γ, 544.

(Il. ν, 544.), τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε (Il. ρ, 591.), καί, θεῖη δέ μιν ἀμφίχυτ' ὄμφη (Il. β, 41.), θεοπεσίην δ' ἄρα τῶγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη (Od. ρ. 63.). καί, λιμένες ναύλοχοι ἀμφιδυμοὶ δύο (del. δύο. — Od. δ, 846.) λέγων (scr. λέγει), εἰς οὓς ἔσι δύνειν. ὅθεν καὶ δίδυμοι, δύο ἐκ μιᾶς καταδύσεως τῆς ἐκ γαστροῦ. E.

794. Λύθεν δὲ οἱ ἄψα] Ὁ γὰρ ὕπνος ἐκλύει καὶ χαῖνα ποιεῖ τὰ μέλη. διὰ τοῦτο καὶ λυσιμελής. ἀπὸ τοῦ τὰ μέλη ἦτοι τὰς φροντίδας λύειν. E.

Ἄψα δὲ τὰ μέλη φησί, ἀπὸ τοῦ συνῆφθαι. Vulg.

Ὅτι οὕτως λέγει τὰς συναφὰς τῶν μελῶν, οὐ τὰ μέλη. οὐκ οὖν ἂν εἴποιμι μηρὸν ἢ χεῖρα ἄψα. Pal. Q.

796. Εἰδῶλον πόλισε] Οὐ δι' ἑαυτῆς ἔρχεται ἡ Ἀθηνᾶ, ἵνα μὴ ἀναγκασθῆ τι εἰπεῖν περὶ Ὀδυσσεύς, καὶ λυθῆ τὰ τῆς ὑποθέσεως. Pal. Q.

797. Ἰφθίμη κύριον] Ἀμφιβάλλει Ἄριστορχος πότερον ἐπίθετον τὸ Ἰφθίμη, ἢ κύριον. Pal. Τὸ Ἰφθίμη ὄνομα κύριον, ὅτι γενναῖα ἦν. λέγει δὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς Πηνελόπης. E. Οὕτως ἐκαλεῖτο κυρίως ἢ ἀδελφὴ τῆς Πηνελόπης. Vulg. Addit Barnes. ex ms. Aloysii: Ἄσιος δὲ φησιν, Κούραι τ' Ἰκαριῶιο Μέδη καὶ Πηνελοπεία. Ἄνδρων δὲ ὀηπύλην λέγει. Corruptum postremum nomen Barnesius nescio unde in Ἀηπύλην mutabat: verriorem rationem pete e schol. sq.

Ἰκαρίῳ ¹⁾ καὶ Ἀζεροδίας (Q. Ἀζεροπίας) τῆς Εὐροπύλης τοῦ Τελευτόνος (Q. Τελετυῶντος) γίνονται παῖδες Ἀμασίχος, Φαληρεὺς, Θόων, Μερεμμελίας, Περίλαος, θυγατέρες δὲ Πηνελόπη καὶ Μῆδη ἢ Τυσιπύλη (Q. Ὀσιπύλη) ἢ Λαοδάμεια. Δίδυμος δὲ Ἀμεράκιν φησὶ προσαγορεύεσθαι τὴν Πηνελόπην, ἢ Ἀναρκίαν ²⁾. Ναυπλίου δὲ ῥήσαντος αὐτὴν εἰς θάλασσαν διὰ ποινὴν Παλαμίδος, ὑπὸ πηνελόπων αὐτὴν σωθεῖσαν οὕτως ὀνομασθῆναι. ἐν

¹⁾ Icarii uxorem et liberos varie traditos vid. ap. Apollod. 3 10, 6. et ibi Heyn. Paus. 8, 34. Eust. ad Od. ο, 16. p. 563, 12. item supra Schol. α, 277. et infra ο, 16. Nomen Ἀζεροδίας per δ habes in utroque scholio citato. Pro Τελευτόνος in schol. ο, 16. inveniēs probabiliorem formam Τελέσορος. Pro Ἀμασίχος in schol. α, 277. Ἀμασίκυλος, in quo nomine latet Apollodorici Ἰμεύσιμος: nisi hoc etiam mendosum verumque nomen ubique reponendum est Ἀμεύσιμος. Θόωνα alii Θόοντα vocant. Περίλαον s. Προλέων Apollodorus etiam et Pausanias memorant deque eo vid. Heyn. l. c.

²⁾ Ap. Eust. ad Od. α, 329. sqq. p. 62, 45. est Ἀμεράκην ἢ Ἀρακίαν: ap. Tzetz. ad Lycophr. 792. Ἀρακίαν.

δὲ ἐπιμερισμῶ (Q. οὐ γὰρ ἐπὶ μερισμῶ) τοῦ, μῆνιν ἄειδε θεά, Πηνελόπην αὐτὴν φησι ¹⁾ λελέχθαι, παρὰ τὸ πέ-
νεσθαι τὸ λῶπος. Pal. Q.

798. Φερῆς] Ἐν ταῖς Φεραῖς. Φεραὶ δὲ πόλις Με-
σηνίας ²⁾. Vulg.

800. Εἴως.] Δασυντέον τὸ εἴως, ὅπως. Harl.

802. Παρὰ κληῖδος ἱμάντα] Ἀντιροφή. παρὰ τὴν
κλεῖδα, ἣτις ἱμάντα εἶχε· παρὰ τὸ κλειθρον. Vulg. B. E.
διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ ἱμάντος. B. E. Διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ
ἱμάντος, ᾧ ἔξωθεν ἐπέκλειον τὸ κλειθρον. Pal. Q. ὅπερ
κληῖδα λέγει. Pal.

805. Οὐ μὲν σ' οὐδέ] Τὸ οὐ μὲν καὶ τὸ οὐδὲν ἀντὶ
τοῦ ῥαδίως ³⁾ λαμβάνεται. E.

806 ⁴⁾. Ἐλπίζων ἀνακομισθῆναι καὶ σωθῆναι. Pal.
Vulg.

Οἱ πλεῖς, ἀκάχησθαι, ὡς λέγεσθαι, ὡς Αἰολικῆς τῆς
κλίσεως οὐσης. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ὡς πεποιῆσθαι. Pal.
Harl.

807. Ἀλιτῆμενος] Ἐστὶ ῥῆμα πρωτότυπον ἀλιτῶ.
τούτου ὁ δεύτερος ἀόριστος ἤλιτον, ὁ μέλλον δεύτερος ἀλι-
τῶ. θεματοποιεῖται οὖν ὁ μέλλον δεύτερος καὶ γίνεται ἀλι-
τέω ἀλιτῶ. τούτου ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἤλιτῆμαι,
ἢ μετοχὴ ὁ ἤλιτῆμένος. ὡςπερ δὲ τὸ ἀλαλήμενος καὶ ἀκα-
χῆμενος, οὕτω καὶ ἀλιτῆμενος. B. Οὐχ ἡμαρτηκῶς εἰς
τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τὸνναντίον προσφιλῆς. B. Pal.

808. Τῆν] Vid. ad 824.

809. Ἦδὺ μάλα κνώσσεσα] Ἀντὶ τοῦ ἐν βαθυτάτῳ
(Vulg. ἐν βάθει) τοῦ ὕπνου, διὰ γὰρ τούτου ἐρχεται τὰ
ὀνείρατα. E. Q. Vulg.

1) Mediol. e Q. φασί; in Pal. incertum φησί an φασί. Il-
lud praetuli, ut Didymus hoc etiam tradiderit et quidem in libro
cui titulus esset Ἐπιμερισμός τοῦ Μῆνιν ἄειδε θεά. De vocabulo
autem Ἐπιμερισμοί vel Ἐπιμερισμός vel ἡ μερικὴ προσοδία Boisso-
nadius (in praef. ad Herodiani Epimerismus p. 9.) docet, indicari
eo „syllabas initiales, medias et finales in quibus scribendis ob
vocalium ἀντιταίχων (e. g. ε et αι) sonum dubium aliquid sit dif-
ficultatis.” Ejusmodi itaque libellum in primam Iliadis rhapso-
diam scripsit Didymus, in quo obiter de Penelopes etiam nomine
egisse videtur.

2) Ut scholium veritati redderet, Barnesius e variis illud auc-
toribus aliter ipse concinnavit.

3) Veram vocem (αὐθυμῶς vel similem) expulit glossa ad ῥεῖα.

4) In Pal. hoc scholium signo refertur ad (805.) θεοὶ ρ. ζ.
in Vulg. antiq. sine lemmate adhaeret glossae ad ῥεῖα ζῶντες.

814. "Ἡ πρὶν μὲν πόσιν] Περιπαθὲς τὸ μὴδ' ἐν τοῖς ὄνειροις ἀπειναί τὴν τοῦ ἀνδρὸς μνήμην. Q. Pal.

818. Νήπιος οὔτε πόνων] "Ὅρα τὸ ἐνοχλοῦν. οὐ γὰρ ὅτι ἐπιβελύεται, ἀλλ' ὅτι ἄπειρος τυγχάνει ἔργων καὶ λόγων. τούτων γὰρ καὶ ὁ Φοῖνιξ (sic) διδάσκαλος ἔπεσθαι τῷ Ἀχιλλεῖ φησι, τοῦνεκά με προέηκε διδασκίμεναι τάδε πάντα, μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρα (Q. πρηστῆρα ¹) τε ἔργων (Il. ι, 442.). Pal. Q.

819. Τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον] Γυναικείως τῷ ἦθει. καὶ γὰρ εἰ τὰ μάλιστα ζήργησι τοὺς ἀνδρας ἐν τοῖς ὑπὲρ ταῖς ψυχαῖς κινδύνοις μᾶλλον ὑπὲρ τῶν τέκνων ἀγωνιάσιν. Pal. Q.

824. Εἶδωλον ἀμάυρον] Ἐκ τοῦ α ζερητικοῦ μορίω καὶ τοῦ μαίρω τὸ λάμπω, ἀμαίρον. καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ. ἢ τὸ ταχὺ, τὸ ἅμα αὔραις φερόμενον. ἢ τὸ ἀσθενές, τὸ ὡς σκιά φαινόμενον. B. E. Q. Ἀσθενές, δυσθήρατον, ἅμα ταῖς αὔραις φερόμενον. Τὸ δὲ τὴν, ὡς πρὸς τὴν φανείσαν ὄψιν οὐ τὸ εἶδωλον. Pal. Sed ultima spectant ad 830., ubi eadem habet B., et supra ad 808.

826. Ἄμ' ἔρχεται] Γρ. ἅμ' ἔπεται ²). Harl.

827. Καὶ ἀμύνει] Γρ. δύναται γάρ. Pal.

830. Τὴν δ' αὖτε] Vid. ad 824.

Περίφρων Πηνελόπεια] Περιπαθὲς τὸ οὕτως νηφαλέως ἐν τῷ ὄνειρῳ τὴν Πηνελόπην ἔχειν. Τοιοῦτοι δὲ οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὰ κατεπείγοντα πολυπραγμονοῦντες καὶ περὶ τῶν λοιπῶν. Q. Pal.

836. Οὐ μὲν τοι κείνόν γε διηνεκίως ἀγορεύσω] Ἀντὶ τοῦ περὶ ἐκείνου ἕως τέλους τὰ πάντα εἶπω. ἢ ἀκριβῶς. B. E. Q. Κείνον. ἀντὶ τοῦ τὰ περὶ ἐκείνον. Pal. Διηνεκίως, σαφῶς, ἀκριβῶς, ἕως τέλους τὰ πάντα. Pal. Vulg.

837. Ἀνευαλία] Ἀνεμολία, καὶ κράσει τῶν δύο οο εἰς ω μέγα. E.

838. Σταθμοῖο] Τῆς παρασάδος. B. E. Vulg.

1) Unde si tanti esset effici posset var. lect. δρηστῆρα. Certe scholl. ad l. δρασικὸν ἔργων ἃ δεῖ πράττειν, δραστηριον ἐν τοῖς ἔργοις.

2) Lege ἔπεται. Pors. Sane in Ed. Steph. γρ. ἅμ' ἔσπεται et in Palatini textu est ἅμ' ἔσπεται. Tamen natam hanc scripturam suspicor e glossa ἔπεται. Certe nullum aliud illius praesentis formae exemplum novi. Nam ἔσπωνται, ἔσποίμην, ἔσπόμενος omnia sunt aoristi, ut ἔσπέσθαι. Retinendum igitur utique in Homeri textu ἅμ' ἔρχεται, ut tutum.

Ἦτις νῦν περὶ εἰδώλου ὁ λόγος. διὰ δὲ τῆς αὐτῆς ὀπῆς ἔξεισιν. Pal.

840. Φίλον δὲ οἱ ἦτορ ἰάνθη] Κατ' ἐκείνο (Pal. ἐκείνα) ὅτι περὶ τοῦ υἱοῦ ἐθάρσυνεν αὐτήν. Q. Pal.

841. Νυκτὸς ἀμολῶ] Ἐν τῇ τοῦ μεσονυκτίου ὥρᾳ καθ' ἣν ἄρα συμβέβηκεν ἀμέλγεσθαι τὰ ζῶα. τινὲς ἀπὸ ἀμολῶ, ὅταν οὐδεὶς μογεῖ, ὅπερ ἐστὶ κακοπαθεῖ, ἀλλὰ ἀναπαύεται. τινὲς ἀπὸ ἀμολῶ, ὅταν οὐδεὶς μολήσῃ, ὃ ἐστὶ βαδίσει. Πάντα δὲ ταῦτα εἰς τὴν τοῦ μεσονυκτίου ὥραν κατατρέφει. E. Q. Ἐν τ. τ. μ. ὥρᾳ. καὶ ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον ἦτοι ἀμολῶ, καθ' ἣν ὥραν συμβέβηκε μὴ ἀμέλγεσθαι ¹⁾ τὰ ζῶα. ἢ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ γ, ἀμολῶ, καθ' ἣν ὥραν οὐδεὶς μολίσκει, ὃ ἐστὶ βαδίσει. ἢ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ λ, ἀμολῶ, καθ' ἣν ὥραν οὐδεὶς μογεῖ, ὅπερ ἐστὶ κακοπαθεῖ ἀλλ' ἀναπαύεται. Ταῦτα δὲ πάντα κ. τ. λ. Vulg. Pal. Μέσω τῆς νυκτός. νόει δὲ τὸ ἀμολῶ ἦτοι ὅποτε οὐκ ἀμίλγει τις ἢ ἦντο τις οὐ μολεῖ, ἀμολός καὶ πλεονασμῶ τοῦ γ ἀμολγός. B.

845. Παιπαλοέσσης] Τὰ σκληρὰ καὶ κατάξηρα εὐκόλως καὶ γροῶδη γίνονται καὶ ὡσανεὶ παιπάλη. B.

846. Ἀζειός] Ὄνομα νῆσος κειμένης μέσον Ἰθάκης καὶ Σάμου. Pal. Vulg. Q. Ὄνομα νῆσος ἐπιτηδείας πρὸς τὸ τὰς ναῦς λοχῶν, ἢ νηῶν δεκτικῆ, οἰοῦν λέχη νηῶν. E.

Ναυλοχοὶ] Νῆας φυλάττοντες. B. Ἐν οἷς αἱ νῆες λοχῶσαι καὶ ἐνεδρεῦσαι λαθεῖν δύνανται. ἢ οἱ τὰς ναῦς ὑποδεχόμενοι τόποι. Pal. Q. Vulg.

Ἐν] Ἐνεῖσι. διὸ ἀνατρέφεται. Pal.

847. Ἀμφίδυμοι] Διττοὶ, ἀμφοτέρωθεν εἰσδύσεις, τετέστιν ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς πλοῦν (Pal. Vulg. εἰσπλους καὶ) καταγωγὰς ἔχοντες. ἢ διπλοῖ, εἰς οὓς ἔστι δύνειν, ἢ ἑκατέρωθεν εἰσδύσεις ἔχοντες. B. E. Q. (Pal. Vulg. Ἀμφοτέρωθεν — — διπλοῖ.)

Τῇ τόνγε μένον] Ἐκεῖ ἐν τῇ νήσῳ. ἢ ἑκατέρωθεν τῆς νήσου. B. E.

E.

Ἐπίθεσις. Ἐκκλησίαν τῶν θεῶν δευτέρω ποιησάμενος ὁ Ζεὺς Ἐρμῆν πέμπει πρὸς Καλυψὼ κελεύων ἀπο-

¹⁾ Hoc sane illo συμβέβηκεν ἄμ. in E. Q. verius: sed ita duplex α esset audiendum.

πέμπειν τὸν Ὀδυσσεά. ἢ δὲ τὸ κλειυσθῆν ποιεῖ. τῇ δὲ ὀκτωκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν καὶ χαλεπήνας, λυεῖ τὴν σχεδίαν. Ἴτῶ δὲ αὐτῷ κρηδεμμον δίδωσιν ἐντεταλαμένη ἐπίβαντι τῆς γῆς ἀπορροῦσαι αὐτό. καὶ πολλὰ παθῶν εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν ἔρχεται διασωθείς. Pal. Q. Vulg.

Τιθωνοῖο] Τιθωνὸς Λαομέδοντος παῖς, Ἡριάμω ἀδελφός, Ἡοῦς ἀνὴρ. Ὁ Ἐνδυμίων λέγεται συνευᾶσθαι τῇ Σελήνῃ καὶ ὁ Τιθωνὸς τῇ Ἡμέρᾳ. ἀλληγορεῖται δὲ οὕτως. Ὁ Ἐνδυμίων εἰς ἄνδρα κυνηγέτην, καὶ τῇ μὲν νυκτὶ κοιμώμενον τῇ δὲ ἡμέρᾳ οὐδὲ ποσῶς, διὰ τὸ ἡσχολῆσθαι περὶ τὰ κυνηγέσια. ὁ δὲ Τιθωνὸς εἰς ἀστρονόμον καὶ τῇ μὲν ἡμέρᾳ κοιμώμενον τῇ δὲ νυκτὶ ἐπαγρυπνοῦντα, διὰ τὸ ἡσχολῆσθαι περὶ τὰ ἄστρα. Vulg.

Ἡὼς σημαίνει ἕξ. ἢ ὡς ἡ πρωία. ἢ ὡς τὸ ἀπὸ πρωίας μέχρι μεσημβρίας. ἢ ὡς τὸ ἀπὸ μέσης ἡμέρας ἕως ἑσπέρας. ἢ ὡς τὸ νυχθήμερον. ἢ ὡς ἡ ἀπὸ πρωίας ἕως ἑσπέρας. καὶ ἢ ὡς ἡ σωματοειδὴς θεὰ, ὡς ἐνταῦθα. Μῦθος δὲ ἐστὶν ὅτι ἡ Ἡὼς ἠράσθη τοῦ Τιθωνοῦ καὶ ἐμίγνυτο αὐτῷ. ἐξήτησε δὲ ἀπαθανατισθῆναι, καὶ ἐγένετο αὐτῷ. οὐκ ἐξήτησε δὲ καὶ τὸ μὴ γηράσαι, καὶ ἕξη πολλὰ ἕτη γέρων ὢν. καὶ ἀγανακτήσας τὸ γῆρας ἐξήτησε τοὺς θεοὺς μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς ὄρνεον, καὶ μεταβλήθη εἰς τέτιγα, ἢ δ' Ἡὼς ἀθάνατον ἐποίησεν αὐτόν. Καλῶς δὲ τοῦ Τιθωνοῦ γυνὴ λέγεται ἡ Ἡὼς. ὁ γὰρ Τιθωνὸς ἀλληγορεῖται εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ἡλίου μὴ ὄντος, οὐδὲ ἡμέρα. ὅταν δὲ δύνῃ, τρόπον τινὰ συνευᾶζεται τῇ ἡμέρᾳ ἐν νυκτὶ, ἀνίσταται δὲ ἡ ἡμέρα ἐκ τοῦ σκότους τοῦ ἡλίου ἀνατείλαντος. Λέγεται δὲ καὶ ὅτι ἡ Ἄρτεμις ἀνεῖλεν αὐτόν, ἢ τοι ἡ σελήνη. τοὺς γὰρ αἰφνιδίους θανάτους ταύτη καὶ τῷ ἡλίῳ ἀνετίθουν ἢ τοι τῷ Ἀπόλλωνι. Ἡ δὲ θεραπεία τοῦ μύθου, ὅτι τοὺς ἕτι νέους ὄντας καὶ αἰφνιδίως ἀποθνήσκοντας ἔλεγον ἀρπάζεσθαι παρὰ τῆς Ἡοῦς. καὶ σὺν τούτοις ἠρπάγη καὶ ὁ Τιθωνός. διὸ καὶ τοὺς οὕτω θνήσκοντας ἔθαπτον πρὸ τοῦ τῆν ἠῶ παντελῶς ἀνατεῖλαι. ἔλεγον δὲ τινες, ὅτι ἡ πρόνοια καὶ ἡ εὐταξία ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων ἄχρι τῆς σελήνης ἐστὶ, τὰ δὲ ἄλλα ἀτάκτως καὶ ὡς ἔτυχε φέρονται διὰ τὰς ἀστραπὰς, τοὺς σεισμοὺς, τὰς ἀνεμοζάλας καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ Ὅμηρος ἄθροισιν τῶν θεῶν τὴν ἄνω πρόνοιαν λέγει, καθημένην ἐκεῖ καὶ τὰ τῆδε οἰκονομοῦσαν καὶ ὑπὲρ τῶνδε βουλευομένην. ὅτι δὲ λαλεῖν αὐτοὺς φησι, τοῦ μύθου. ἐπεὶ καὶ σωματοειδῶς αὐτοὺς παρὶς ὁμιλοῦντας. E.

2. Ἴν' ἀθανάτοισιν φῶς φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν] Ἡ

ὅτι ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς μὴ ἔαν ὀραῖσθαι νέκυν εὐγενῆ παρὰ τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ θάπτειν τοῦτον πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον. ἢ λέγουσιν ὅτι ἢ Ἡὸς ἠράσθη τοῦ Τιθωνοῦ καὶ ἤραξε τοῦτον, υἱὸν ὄντα Λαομέδοντος, ἀδελφὸν τοῦ Πριάμου. ἀλληγορικῶς δὲ Τιθωνὸς ἢ πρῶτα ἐν ἡτίθενται τὰ ὄνια. B.

Τοῖς μὲν βροτοῖς δεόντως. τοῖς δὲ ἀθανάτοις διατί; μὴ οὐκ ἔσι τοῖς θεοῖς φῶς; ἀλλ' ἐνταῦθα φῶς τὸ ἡλιακόν φησιν. ἢ ἀθανάτους τὰ σοιχεῖα ὑποληπτέον, ὃ καὶ κρεῖττον. E.

Ἀθανάτοις] Τοῖς σοιχείοις. Et in margine: Τὰ σοιχεῖα ἤγουν τοὺς ἀστέρας ἢ τοὺς οἰκουμένους τὸν καλύμενον τόπον Ὀλυμπον διότι ὁμοίως τοῖς θεοῖς καὶ αὐτοὶ ἔζων. Pal.

3. Οἱ δὲ θεοί] Οἱ φίλοι τοῦ Ὀδυσσεύς. Pal.

Δευτέρα αὕτη περὶ Ὀδυσσεύς θεῶν ἐκκλησίαι. ἢ μὲν γὰρ πρώτη βουλή περὶ τοῦ σώζεσθαι Ὀδυσσεά, αὕτη δὲ περὶ τοῦ πῶς. Pal. Q.

5. Τοῖσι δ' Ἀθηναίῃ] Ἀλλῆ ἢ ἄνω φρόνησις καὶ ἄλλῃ ἢ τῶν ἀνθρώπων. ἢ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων πολλάκις ἁμαρτάνει τοῦ δέοντος, ἢ δὲ ἄνω ἦτοι τῆς προνοίας οὐδέποτε. E.

7. Ἐκ τῆς ἐν Ἰλιάδι Νέστορος εὐχῆς μετατέθειται. Pal.

8. Μῆτις] Κατὰ μὲν τὴν πρώτην ἐκκλησίαν ὁ Ζεὺς παρεῖχεν ἀφορμὴν τῇ Ἀθηναίᾳ αὐτὸς ἐναρχόμενος τοῦ λόγου, νῦν δὲ ἢ Ἀθηναῖα κατάρχεται. καὶ οὐκ ἐκεῖνα λέγει περὶ τοῦ σώζεσθαι αὐτὸν, ἀλλὰ μοι ἅμφ' Ὀδυσσῆε δαίφρονι δαίεται ἤτορ δυσμόσῳ ὃ δὴ δητὰ φίλω κ' ἀπὸ τῆλ' ἀλάληται ¹⁾ (α, 49). ἀλλὰ τῶν πολιτῶν καταβοᾶ, ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον ἀμνημονοῦσι τοῦ ἀρχοντος, ὥστε καὶ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπιβουλεύειν. ἐν μέσῳ δὲ κατετέθη τὰ περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς. Pal. Q.

Ἀγανός] Ἀγαν τοῖς λόγοις ἰέμενος, ἢ ἡδυλόγος. Pal.

11. Ὡς οὔτις] Ἀμεινον ἅφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν, ἢ ἢ θαυμασικόν. Pal.

16. Οὐ γὰρ οἱ πάρα νῆες] Δεληθότως ἀφορμὴν παρέχει τῷ πατρὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς σωτηρίας αὐτοῦ διατάξασθαι. Pal. Q. Ἀνασρεπτέον τὴν παρά, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰσὶ ἔσι. Pal.

¹⁾ Hoc versus cum hac varietate (pro φίλων ἀπο πῆματα πάσχει) Porsonus in Hæsl. etiam ad hunc locum invenit: vid. eum ad α, 49. Ceterum Mediol. habet ὡς δὴ et φίλων ἀπο τῆδ'.

23. Οὐ γὰρ δὴ] Τοῦτο ¹⁾ ἐν ἐρωτήσει προσενεκ-
 τείον ²⁾. Pal. E. Vulg. Ἐβούλευσας] Ἐβουλεύσω,
 ἐσκέψω. Vulg. E.

25. Ἀπαλλάττει ἀγωνίας τὸν ἀκροατὴν ἐπὶ τῷ Τη-
 λεμάχῳ. Pal.

26. Ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς] Σχέδω, ἀσχεθῆς καὶ
 ἀσκηθῆς, ἤγην ἀβλαβῆς, ὃ μὴ παθῶν ἀεικέλια μὴδ' ἀσχε-
 τα. τοῦτω ἴσον τὸ ἀρτεμῆς. E. Ἐπιμελείας ἐξ ἐπιμελείας.
 Vulg.

27. Παλιμπετεῖς] Ἀντὶ τοῦ παλιμπετεῖς, ὡς, ἐς δ'
 ἐρέτας ἐπιτηδῆς ἀγείρομεν (Il. α, 142.). Pal. B. Ἐξ
 ὑποστροφῆς, εἰς τὰ ὀπίσω. Vulg. Εἰς τοῦπίσω σρεφό-
 μενοι. Pal.

29. Ἐρμεία] Ἐν μὲν Ἰλιάδι τῇ Ἰριδι χορῆται δια-
 κόνω, καταπληκτικῇ γὰρ καὶ τοῖς πολεμίοις εἰκνύια. ἢ
 δὲ Ὀδύσσεια μυθώδης ἐστίν, ὡς καὶ ὁ Ἐρμῆς (Q. ὡς καὶ
 γράφεται E.). παρατηρητέον δ' ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι ἀπαξ
 ἐπέμφθη τῷ τοῖς λυτρίοις διασῶσαι τὸν Πρίαμον. Pal. Q.
 Ὡς συγγενῆ ὄντα τῆς Ἀτλαντίδος Καλυψοῦς αὐτὸν πέμ-
 πει. Pal. Q.

Σὺ γὰρ αὐτε] Σὺ γὰρ κατὰ ἄλλα ὑπάρχεις, ἐν τοῖς
 θεοῖς δηλονότι, ἦτοι ὁμοῖος τοῖς θεοῖς ἐσσι. εἰ δὲ καὶ
 ἄγγελος. ἢ ἔξωθεν τὸ γενοῦ, ἢ ἢ σὺ γὰρ κατὰ ἄλλα
 ὁμοῖος τοῖς θεοῖς, γενοῦ δὲ καὶ ἄγγελος. B.

Ἀντὶ τοῦ ἐπέε. οὐ γὰρ προτίθεται ὁ γὰρ. E.

30. Εἰπεῖν] Ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγνωσέον. ἀπα-
 ρέμφατον γὰρ ἐστὶν ἀντὶ προστακτικοῦ τοῦ εἰπέ. Pal.

33. Σχεδίης] Λείπει, νεώς, τῆς αὐτοσχεδίως πηχθει-
 σης. Vulg. Λείπει νεώς. ἢ δὲ σχεδία πηδάλιον οὐκ
 ἔχει. Pal.

Ἵνωπερ παρὰ τὸ ἀμφιδὸν ἀμφάδιος καὶ ἀμφιδίως
 (Pal. ἀμφαδία), οὕτω καὶ παρὰ τὸ σχεδὸν σχεδίος λόγος,
 ὃ μὴ ἀναβολὴν ἔχων κατασκευῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ συνεχοῦς
 (Mediol. σύνεγγυς) λεγόμενος, καὶ σχεδία ναῦς. Pal. E. Q.

Πολυδέσμῳ δὲ ἀντὶ πολυγόμενον. E. Q. Πολλοῖς
 ἐμπεπηγμένῳ γόμενοις. Pal. et Ms. Barnes. Πολλοὺς
 ἐχόνους ἐχούσης. B.

34. Ἰματί κ' εἰκοσῶ] Χωρὶς τοῦ κέ αἰ κοινότε-
 ραι. Harl.

Σχε-

¹⁾ Male in Vulg. οὐ τοῦτο: nimirum pro: οὐ τοῦτο —.

²⁾ Sic h. l. omnes: sed scribendum utique hic et similibus
 locis προσενεκτεόν.

Σχερίην] Σχερία ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος τῶν Φαίάκων, τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἐκλήθη Κέρκυρα (Pal. Κέρκυρα per correct.). τὸ δὲ ἀρχαιότατον ἐκαλεῖτο Δρεπάνη. Vulg. Pal.

Ἡ Σχερία τὸ μὲν πρῶτον ἐκαλεῖτο Δρεπάνη διὰ τὸ ἐκεῖ φυλάιτεσθαι τὴν Δρεπάνην τὴν τμητικὴν τῶν τοῦ Κρόνου αἰδέων. ἐκλήθη δὲ Σχερία, διὰ τὸ δεηθῆναι τὴν Δήμητραν τοῦ Ποσειδῶνος ὡσεὶ εἶναι τὴν ῥοὴν τῶν ὑδάτων τῶν μελλόντων προσχωῶσαι αὐτὴν ὡς πολλῶν ἐπεισευσάντων. σχεθέντων οὖν τῶν ὑδάτων, Σχερία ἐκλήθη. μετὰ δὲ ταῦτα μετωνομάσθη, Κέρκυρα καλεμένη. E.

35. Φαίηκων ἐς γαίαν] Κέρκυραν τὴν Ἀσωπίδα ¹⁾ ἀγαγὼν αὐτόθι Ποσειδῶν καὶ μυγεῖς, ἰσχεῖ παῖδα Φαίαικα, ἀπ' οὗ οἱ Φαίαικες. Pal. Q.

Ἀγχίθεοι] Ἦτοι καθότι τρίτοι εἰσὶν ἀπὸ Ποσειδῶνος οἱ βασιλεῖς αὐτῶν, ἢ ὅτι εὐδαιμονές εἰσιν, ἢ καθὰ οἱ θεοὶ συνδιατρίβουσιν αὐτοῖς καὶ εὐωχῶνται. Vulg. Διὰ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν εὐπάθειαν. ἢ διὰ τὴν ευγένειαν, ἀπὸ γὰρ Ποσειδῶνος τρίτοι εἰσὶν οἱ βασιλεῖς αὐτῶν, ἢ καθὸ οἱ θεοὶ συνδιατρίβουσιν αὐτοῖς καὶ εὐωχῶνται διὰ τὴν φιλοξενίαν. E.

38. Ἐσθῆτά τε δόντες] Ψιλωτέον τὸ ἐσθῆτα. πᾶν γὰρ φωνῆεν τὸ σ ἔχον ἐπιφερόμενον μετὰ δασείας, ψιλῶται. ἀσχάλλων, ἀσθμα, ἐσθλός, ὄσχος. B. Pal.

39. Τροίης ἐξήρατο] Διαιρετίον. τὸ γὰρ ἐξῆς, Τροίης ἀπὸ λῆδος, ἀπὸ τῆς Τρωϊκῆς λείας. Vulg. Pal. Τροίης δισυλλάβως, ἵνα τὴν χώραν ἀκῶσωμεν. Pal.

Ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς] Ὡς ἐξαίρετα ἔλαβεν, ἢ πλείονα τῶν ἄλλων. E.

40. Διὰ γὰρ] Κληρώσαμενος. Pal. Vulg.

Ἀπὸ λῆδος] Ἡ ἀπὸ παρῆλκει. διὸ τηρεῖ τὸν τόνον. Pal.

Ἄισαν] Ἄισῶ ἐπὶ τῶν μὴ ἀντιπροφερόμενων, αἰτοῦμαι δὲ ἐπὶ τῶν ἀντιπροφερόμενων. B.

43. Ὡς ἔφατ' ὁ] Μετηνέχθησαν οὐ δεόντως ἐντεῦθεν εἰς τὰ περὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἁ λεγόμενα (α, 96.) καὶ εἰς τὰ περὶ Ἑρμοῦ ²⁾ ἦντο ἀπ' Ὀλύμπου εἰς τὴν Τροίαν κάτεισιν (Π. ω, 339.). Q. Pal. Harl.

Διάκτορος] Ἐν τοῦ διάκτωρ διάκτορος. καὶ μετὰ γέεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθείαν. ἢ παρὰ τὸ διάτορος ὁ μεγάλως φωνῶν, πλεονασμῶ τοῦ κ. E.

¹⁾ Vid. Paus. 2, 5. et alios.

²⁾ Conspirant in mendo, περὶ ἔμοῦ, Pal. et Harl.

45. Τά μιν φέρον] Ὁ λόγος γὰρ ἐν χάριταις γραφόμενος αἰρεῖται διὰ τε θαλάσσης καὶ ξηραῖς καὶ πανταχοῦ. τοῦτο γὰρ αἰνίττεται τὸ καὶ ἐφ' ὑγρὴν καὶ ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν. B.

47. Ἐλλετο δὲ ῥάβδον] Λόγον παραίνεσιν. (Vulg. λ. ὀρθότητα) νοητέον τὴν τοῦ Ἑρμοῦ ῥάβδον, ὡς ψυχὰς μὴ τεταραγμένας παύειν, ἐκκελυμένας δὲ διεγείρειν. E. Vulg. Λόγος γὰρ ὢν τοὺς μὲν λυσσῶντας καταπραΰνει, τοὺς δὲ χαλάρωντας, μεριμνητὰς λόγων (λόγων om. Pal. et Q.; vid. mox) ἐργάζεται. E. Ὁρθοτάτε λόγῳ σημείον ἢ ῥάβδος. τοὺς μὲν νήφοντας κηλεῖ, τοὺς δὲ ἠκαιρημένους ὀρθοῖ, καὶ ψυχὰς παραγενομένας (sic uterq. cod. pro τεταραγμένας) παύει, ἐκκελυμένας δὲ διεγείρει. Pal. Q. Οὐδὲν δὲ φασίν ¹⁾ ὄφελος ἐνθάδε ῥάβδου, ὥσπερ ἐν Ἰλιάδι (ω, 445.) πρὸς τὸ κοιμίσει τοὺς πύλωρους. οὐ συνορῶσι δὲ ὅτι ἰδιά τινὰ ἐσι θεῶν φορήματα. ὡς εἴ τις μέμφοιτο ὅτι Ποσειδῶν εἰς Αἰθιοπίαν πορευόμενος, διατὶ τρίαιναν ἔχει. Pal. Q.

Ἄλλως. Κατὰ τὰς κοινὰς ἐννοίας, Ἀθηναῖ μὲν ἔγχος, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν, Ἑρμοῦ δὲ ῥάβδον παρατίθησιν. λόγος γὰρ ὢν etc. (ut in E.) Pal. Q.

Βραχὺ τὸ α τοῦ ῥάβδου. Pal.

50. Πιερίην] Ὄρος Μακεδονίας Μουσῶν ἱερόν. E. Q. Vulg. ἐπίτερος γὰρ ὁ λόγος. E. Q. Ὄνομα ὄρους ἐν τῇ Θράκῃ. B.

Πιερίης ἐπιβάς] Ἀναγκαῖ (f. ἀναγκάζει) τὸ ἔπος ὅτι ὄρος Ὀλυμπος θεῶν οἰκητήριον κατὰ τὸν ποιητὴν ²⁾. Εἰς δὲ τὸ, εἴς αἰθέρος, βραχὺ διασαλτέον. Δαιμονίως δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ ἐδάφους, ἐπιβῆναι, ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης, ἐμπεσεῖν. Pal.

Ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε] Ἀθρόως, οἰκειοθελῶς, ὡς οἱ νήχοντες. E.

51. Σεύατ' ἔπειτα] Προσέθηκε τις οὐ δεόντως τὸν εἶχον ³⁾. καὶ μέντοι καὶ βραδύτερον πορεύεται μὴ χρώμενος τῷ ἰδίῳ τάχει, ἀλλ' ἐπογοούμενος κύμασι καὶ μιμούμενος λάρον κατὰ τὸ ἔπος. Pal. Q.

Λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς] Τὴν ὄρμην, οὐ τὸ σῶμα. λά-

¹⁾ Hic quoque in Mediol. scriptum φασίν: mendo e subsequente συνορῶσι manifesto. Cf. ad α, 263.

²⁾ Rationem quaere ad 55.

³⁾ Haec ex Harl. quoque Porsonus protulit addiditque „videatur pertinere ad 54.”

ρος δὲ ὄρνειον θαλάσσιον. Vulg. Κατὰ τὴν μορφήν, ὡς καὶ Ἴρις μολυβδαίνῃ ἐκέλη (Il. ω, 80:). Pal.

Διατὴ λέγω καὶ μὴ αἰετῷ εἰκοῦς ἢ ἄλλῳ τιμῆ τοιούτω; διότι οὐτ' αἰετὸς οὐτ' ἄλλο τι χειρσαῖον ὄρνειον δύναται πλῆεῖν ὡς τῶν πτερῶν ἠραιωμένων ὄντων, ὃ δὲ ἰάρος θαλάσσιος καὶ πυκνότερος. καὶ οὐκ ἦν ὁμοιωθῆναι ἄλλῳ τιμῆ θαλάσσιῳ δι' εἶδος, ἀλλὰ διὰ τὸ λαμπρὸν καὶ λευκὸν τοῦ θεοῦ. τοιοῦτος γὰρ καὶ ὁ λόγος· ὡς τῷ ἡλιῷ ὁ κύκνος ἀνατίθεται. E.

52. Ἀγρυγέτιοι] Ἡ τὴν μὴ τρυγωμένην διὰ τὸ πικρὸν τοῦ ὕδατος, ἢ τὴν ἢν οὐ δύναται τις τρυγῆσαι διὰ τὸ πολὺ τοῦ ὕδατος. B.

53. Ἰχθὺς ἀγρώσων] Ἡ ἀμφιβολία τῆς διαστολῆς οὐδὲ τοὺς ἐξηγησαμένους ἔλαθεν. ἦτοι γὰρ ἀγρώσων πυκινῶς, ἢ πυκνότερα ἢ πυκνώσις τυγχάνει, τῆς φύσεως πρὸς τὴν χρεῖαν αὐτοῖς ταύτην σκέπην πορισαμένης, ὡς μὴ ὀαδίως πρὸς τὴν σάρκα δικνούμενον τὸ ὑγρὸν ποίμαίνει (scr. πημαίνειν). Pal. Q. Τὸ πυκινὰ δύναται καὶ τὸ πυκνῶς καὶ τὸ πυκνά. Pal.

54. Cf. not. ad 51.

55. Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον] Πρὸς τὰ περὶ τῆς πλάτης, ὅτι πόρρω που ἐν ἐκτετοπισμένοις τόποις ἀορίσως, φησὶ γούν, τηλόθι που τὴν νῆσον εἶναι. καὶ πρὸς τὰ περὶ Ὀλύμπου σεσημειῶται ¹⁾. εἰ γὰρ μὴ ἀπὸ Μακεδονίας ὁ θεὸς ἐξορῶν, ἀλλ' ἀνωθεν ἐξ οὐρανοῦ, οὐκ ἂν πολλὴν ἐπήλθεν, ἕως εἰς τὴν νῆσον παραγίγνεται (Pal. παραγίνεται); ἀλλ' εὐθύς βουλήθεῖς κατὰ κάθετον γενομένου, Pal. Q.

Ἡπειρόνδε] Τὸ ἠπειρον ἄμεινον τοῖς ἄνω συνάπτειν· ἐκβάς ἐπὶ τὴν ἠπειρον ἐκ τῆς θαλάσσης. Pal. Q. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ ξηρόν. καὶ ἐπὶ τῆς Ἰθάκης, ἠπειρῶ ἐπέκλεισεν (v, 114.). Pal.

57. Ὡ (sic pro τῷ) ἔτι] Ἐν ᾧ. Vulg.

58. Τέτμεν] Κατέλαβεν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τὴν ὁδὸν τεμνόντων καὶ καταλαβέντων τὸ διωκόμενον. τὸ δὲ τέτμεν, τέτομεν, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ο, ὡς τὸ ἴδομεν ἴδμεν. E. Τέτμεν ἀντὶ τοῦ μετὰ σπουδῆς καὶ συντομίας κατέλαβεν. B.

59. Τηλόσε (sic, non τηλόθι)] Πόρρω. Vulg.

60. Εὐκαέτιοι] Ἡ εὐπίπτου, ἢ εὐκαίσου. B. Εὐ-

¹⁾ Hoc verbum in Q. omissum et ejus loco, in Mediöl. certe, ad sequentia novum lemma "Ἐνθ' ἐν πόντῳ βάς positum est.

σχίσου εἶδος δένδρου, ἢ εὐκαύσου. E. Εὐκατακλά-
σου. Q. Εὐκατασκευάσου, εὐκλάσου, εὐσχίσου. Vulg.

61. Γράφεται καὶ οὕτως, δαιομένων νύμφη δὲ εὐ-
πλοκαμοῦσα Καλυψώ. Pal. Harl. Q.

62. Ἰσὸν ἐποιομένη] Διότι μέγα ἦν, ἐπορευέτο κάμ-
νουσα αὐτό. E.

64. Κλήθρη] Εὐχεται ὁ αἰγίρος, καὶ ὁ πρίνος. τὸ
δὲ κυπάρισσος μόνον θηλυκῶς. Pal. Q.

65. Τανυσίπτεροι]. Οἱ ἐν τῇ πτήσει τείνοντες τὰ
περὰ. σκῶπες δὲ ὄρνεα νυκτινόμα κακόφωνα. Pal. B.
Q. Vulg. σκαϊόπες οὖν τινές. Vulg.

66. Τανύγλωσσοι δὲ μεγάλόγλωσσοι. τὰς αἰθύιας
(Q. αἰθάλας) δὲ φησι. ¹⁾ Pal. B. Q.

67. Θαλάσσια ἔργα] Αἰ ἐν τῇ θαλάσῃ διατρίβαλ.
Pal. Vulg.

Μεμηλεν] Γρ. μεμήλει. Harl.

68. Ἡ δ' ²⁾ αὐτοῦ τετάνυσο] Τὴν ἄμπελον περι-
πειτᾶσθαι τὸ σπήλαιόν φησι, ὡσπερ ζέφανόν τινα. εὐμορ-
φοτέρα δὲ γίνεται ἄμπελος βότρυσιν ἀνθοῦσα, ὃ δηλοῖ
διὰ τὸ ἠβώωσα. Pal. Q.

69. Ἡμερὶς ἠβώωσα] Τὴν ἄμπελον εἶπεν· ἀπαξ δὲ
ἐνταῦθα τὸ ὄνομα· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς ἀγρίας. Pal.
E. Q. Τὸ ἠβώωσα ἀντὶ τοῦ ἀκμάζουσα. E. Q.

71. Πλησῖαι ἀλλήλων] Ὅρα τὴν τάξιν. οὐ γὰρ τῶ
περὶ τῶν δένδρων λόγῳ καὶ τοὺς λειμῶνας ὑπέσθηκεν· ἀλλ'
εἰπὼν περὶ τοῦ ὕδατος, τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀνθοῦντας λειμῶ-
νας δεικνυσιν. Q.

Ἄλλυδις ἄλλη] Ἄλλη ἀλλαχοῦ. τὸ ἄλλη ἐπίρρημά ³⁾
ἔστιν, ὅθεν ἄνευ τοῦ ι γραπτέον. Vulg. Ἄλλυδις ἀντὶ
τοῦ ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἄλλη εὐθεΐα, ὅθεν οὐδὲ τὸ ἰῶτα προσ-
γραπτέον. Pal.

72. Λειμῶνες μαλακοί] Κακῶς τινες περιέσπασαν,
ἐν ἧ μαλακοί, ἀπακοί. ἀλλαχοῦ γὰρ λέγει, ὕδρηλοι μαλα-
κοί (Od. ε, 133.). Vulg. Τινές μαλακῶ γράφουσιν. Harl.

Ἰου ἠδὲ σελίνου] Τὸ σελινόν τινες ἐτυμολογοῦσιν ὅτι

¹⁾ Vid. Schol. α, 441.

²⁾ Sic lemma Cod. Pal. pro ἠδ'. Nam e Q. lemma tantum
affertur αὐτοῦ τετάνυσο.

³⁾ Recte Barnes. e mss. suis pro ἐπίρρημα reposuit εὐθεΐα
(v. mox Pal.) laudans simul schol. ad 369. ubi est ἄλλη ἐπίρρημά
ἐστι καὶ μετὰ τοῦ ἰῶτα γραπτέον.

σευόμενον ἐξ ἔλους. ἔστιν ὅτε καὶ τὸν Ὅμηρον ἐτυμολογοῦντα προσθεῖναι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον. δυνάμει γὰρ τὸ τρέφεσθαι σημαίνει τὸ σεύεσθαι. διώκεται γὰρ ἀπὸ τῆς αὐξῆς τὰ τρεφόμενα. λύειν γὰρ τὴν τραγγοῦσαν τῶν ἵππων τὴν ἐκ τάσεως πολλῆς ἢ ἀργίας γινομένην τὸ σέλινον. ὄθεν καὶ τὸν Ὅμηρον τεχνικῶς φῆναι ἐπὶ τῶν Ἀχιλλέως ἵππων, λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον ἔσασαν (II. β, 776.). E.

74. Θηήσαιτο] Ἀντὶ τοῦ θαυμάσειεν. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς ἡμῖν συνήθως, ἔνθα σὰς θηήιτο. Pal. et ex altera paginae parte eorsim adscriptum huic ipsi versui: προσκαίται γὰρ τῷ θυμῷ.

79. Οὐ γὰρ τ' ἀγνώτες] Οὐ γὰρ τῷ προεωρακίειν, ἀλλὰ κατὰ τινὰ θεῖαν δύναμιν ἐγνώρισεν ἰδοῦσα ἡ Καλυψὼ τὸν Ἑρμῆν. ψεύδεται οὖν Ὅδυσσεὺς ὅτε λέγει, ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠυκόμοιο· ἢ δ' ἔφη Ἑρμῆϊο διάκτορος (sic uterque codex) αὐτῆ ἀκοῦσαι (μ, 389.). οὐδέπω γὰρ αὐτὸν ἐωρακίει. Τὸ δ', οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει, πρὸς τὰ περὶ τῶν θεῶν οἰκητήρια συμβάλλεται. ὡς γὰρ ἐπὶ ὑποκειμένων τόπων τὰ τῶν διασημάτων λαμβάνει. Pal. Q.

80. Οὐδ' εἴ τις] Ἀρίσταρχος, οὐδὲ ἦτις. Pal. Harl.

Ἀρίσταρχος, ναίει, ὀριστικῶς ¹⁾. Pal. Harl.

81. Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα] Ἐτεὸν ²⁾ ἐπίτασις τῆς Ὀδυσσεῶς ἐγκρατείας, εἶπε τὰ οὕτως ἐπαγωγὰ περιορᾶ. ζοικε δὲ καὶ (Pal. om. καὶ) ὁ ποιητὴς ἐφ' ἑαυτῷ ἐπιφθόνως εἶπαι, ὡς τὸ τοιοῦτον ἀναπλάσας χωρίον τῷ λόγῳ ὡς κρατεῖν καὶ θεῶν ὄψεως. Δύο δὲ τρόποι ἐμφράσεως, ὁ μὲν διὰ τῆς καθ' ἑκάστον ἐπεξεργασίας, ὁ δὲ διὰ τοῦ συμπεράσματος. Pal. Q.

³⁾ Ἄλλως. Τὸ μὲν εἰς τὸ περιπαθῆς, οἷος Ὀδυσσεὺς ἐν τῇ νήσῳ ἀπειλημμένος (Pal. -ως) καὶ διημερεύων ἐπὶ τῇ ἀκτινῶ ³⁾. περὶ δὲ τοῦ εὐπροεποῦς χάριν· οὐ γὰρ ἔδει περὶ τοῦ παρόντος τοῦ ἀνδρὸς ἀπερικαλύπτως θεοὺς ἀλλήλοις διαλέγεσθαι. Pal. Q.

1) Erant igitur qui legerent ναῖοι. Pors.

2) Prima haec vox deest in Pal. ubi ejus loco: ἄλλως: nimirum subjunctum scholio ad 82.

3) Ego in Pal. lego ἀκτινῶ. Videtur autem legendum: — ἀκτῆ. Σιωπῆ δὲ τοῦ ἐπὶ προεποῦς χάριν. Tacitus enim Mercurius antrum intrat neque Ulysses statum requirit. Cf. schol. 96.

82. Ἐνθα πάρος περ 1)] Τὸ, ἔνθα πάρος περ, μεταξὺ ἀναπεφωρηται. καὶ ἐστὶ πλήρης ὁ λόγος μέχρι τοῦ θυμὸν ἐρίχθων. ὡς μάτην προσκείσθαι τὸν μετ' αὐτὸν ἕξης, πόντον ἐπ' ἀτρώγειον διεδώκετο (sic Q.: cf. Fors. ad 84; sed Pal. διερέσκετο) δάκρυα λείβων. Q. Pal.

83. Διὰ τοῦ ε ξεναχῆσιν αἰ Ἀρισοφάνες. Pal. Harl. Στοναχῆσι] Στεναγμοῖς. Vulg.

Ἐρίχθων] Μιμημα φωνῆς ἐπὶ ξεναγμοῦ ἐξερχομένης διασχίζων, κατατέμνων· ὅθεν καὶ ἐριεκτὰ (scr. ἐρεικτὰ) ὄσπρια. ἢ ἐν αὐτῷ λυπούμενος καὶ ξένων. B. E.

Τὸ δὲ ἐρίχθων, κατατέμνων, διασχίζων· ὅθεν καὶ ἐρικτὰ ὄσπρια. ἐρίχθων, ὡς κατέσθων. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ, νῆα δοῆν λθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι (Il. ψ, 317.) Pal. et alio chartae loco idem codex: ξένων, λυπούμενος βαρέως, δαμάζων τὴν ψυχὴν.

Καταπίνων ἐν ἑαυτῷ, ξένων, λυπούμενος βαρέως. Vulg. Q.

84. Ὁ εἶχος οὔτος περιττός· ὁ γὰρ προκείμενος ἀρκεῖ. Pal. Harl. Vid. Schol. 82.

85. Ἐρμείαν δ' ἐρεῖνε Καλυψῶ] Ναὶ μὴν καὶ ἡ Καλυψῶ τὴν πειθῶ τῶν ποικίλων παρ' Ὀδυσσεύς λόγων Ἐρμῆν προσηγόρευσε. μόλις μὲν, ἀλλ' ὅμως καταθέλγεται αὐτοῦ (ε. αὐτὸς sc. Ὀδυσσεύς) τὸν ἔρωτα τῆς νύμφης, ἵν' εἰς Γθάκην πεμφθῆι. διὰ τοῦτο ὄροντι προσωμοιωμένος ὁ Ἐρμῆς ἐλήλυθεν ἀπὸ Ὀλύμπου, περὶόντα γὰρ τὰ ἔπη κατὰ τὸν Ὀμηρον, καὶ τάχιον οὐδὲν λόγου παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. E.

88. Θαμίξεις] Ἀντὶ τοῦ, ἐθάμιξες, παρεγένου οὐδ' ὄλω. οὐ λέγει ὅτι, παραγίνῃ μὲν, οὐ θαμὰ δὲ, ἀλλ' ὅτι οὐδ' ὄλωσ πάραγίνῃ. ὡς ἐπὶ τοῦ, ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενός τε θάμιξεν ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς (θ, 451.). Pal. B. Q.

90. Εἰ δύναμαι] Τοῦτο προθύσερον. ὥφειλε γὰρ πρῶτον εἰπεῖν τὸ, εἰ τετελεσμένον ἐστίν, εἶτα, εἰ δύναμαι τελέσσει. E.

Εἰ τετελεσμένον ἐστὶ] Εἰ φύσιν ἔχει τοῦ δύνασθαι τελειωθῆναι, ἢ δυνατὸν ἐστὶ γενέσθαι. Vulg.

93. Κέρασσε δὲ νέκταρ ζουθρόν] Ἀντὶ τοῦ ἔχεεν. οὐ γὰρ κιννάται τὸ νέκταρ. B. E. Q. Εἰ μηδὲν ἄλλο πίνουσιν οἱ θεοὶ ἢ νέκταρ, πῶς ἢ Καλυψῶ αὐτὸ κιννά

1) In Pal. lemma habet πάρος γε, sed scholium περ. Forsonus: „Ἐνθα πάρος γε scholiis praefigitur.”

ἔδρατι; ἔστιν οὖν (Pal. ins. ψιλῶς) ἀντὶ τοῦ ἐνέχεεν (hucusque Pal.) ἀπὸ τῆς ἀρχαίας συνηθείας. εἰς κέρας γὰρ ἐρχόμενοι ἐπιπνόν. ἢ ὅτι τὸ κέρασε κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ὡς ὁ Πορφύριος λέγει, οὐ μόνον δηλοῖ τὸ μίξαι ἄλλω ὄρω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐρχέαι ψιλῶς. B. E. Q.

96. Καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσαν] Δαιμονίως οὐκ εὐθὺς ἀποκρίνεται τῆς παρουσίας τὴν αἰτίαν, ἀλλ' ὡς ἀναγκασόμενος ὑπ' ἐκείνης ἦκεν ἐπὶ τὴν ἀπόκρισιν. οἷον ἐσι καὶ τὸ ἐπιφερόμενον, κέλασι γὰρ, οὐχ ὡς ἠθέως λέγων, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐρώτησιν. Pal. Q.

97. 98. 1) Εὐτελεῖς κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ κατὰ τὴν διάνοισιν οἱ εἰχοί. Pal. Harl.

99. Οὐκ ἐθέλοντα] Ἐκ τούτου ἐμφαίνεται ἀκουσίως ἀφῆχθαι. Vulg.

100. Τίς δ' ἂν ἐκάν] Πρόσκειται καὶ τῆς ἀκουστοῦ παρουσίας ἢ αἰτία τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ. Pal. Q.

Ἀλμυρὸν ὕδαρ] Σαφῶς ἐδήλωσεν (Pal. δεδήλωκεν) Ὀμηρος ὅτι ἔξω τῆς καθ' ἡμᾶς θαλάσσης ἢ τῆς Καλυψοῦς νῆσος τυγχάνει. Pal. B. E. Q.

101. Ἀσπιτον] Τοῦτο δύναται κομματικῶς ἀναπεφωνῆσθαι καθ' εὐθείαν ὡς, ἐκενηῖος. οὐδὲ τὰ εἶδη 2). εἰ δὲ συνάπτεται τοῖς ἄνω, αἰτιατικῆ ἔστιν. Pal. Q.

102. Ἐκατόμβρα] Ἀεῖπει ἔξωθεν, ἵνα μεταλήψηται τις βρώσις τοσούτον τόπον ἐρχόμενος. B.

103. Ἀλλὰ μάλ' οὐπως] Τῷ μὲν δοκεῖν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, ὅτι ἀναγκαῖον ἦν ἐπακοῦσαι Διὶ, ἔργω δὲ κἀκέλη (scr. -ην) παρασκευάζει δέξασθαι τὰ πράγματα. οὐ γὰρ δυνατόν παρακούειν Διός. Q. Pal.

104. Οὔτε παρεξελθεῖν οὔτ' ἀλιῶσαι 3)] Οὔτε μάταιον ἠήσασθαι, οὔτε παρεξελθεῖν καὶ ἀπειθῆσαι. Vulg. Q. Ἀλιῶσαι, ματαιῶσαι. Pal.

Ἐκ πλήρους ὁ τέ, οὔτε ἀλιῶσαι: ἀλιῶσαι: ἢ ὑποσικτέον εἰς τὸ ἀλιῶσαι λείποντος τοῦ ἐρῶ. ἢ σικτέον, ἢ ἢ ἀπόδοσις τῶν ἀνωτέρων. Pal.

105 — 111 4). Περιττοὶ οἱ εἰχοί καὶ πρὸς τὴν ἰσο-

1) Porsonus ob incertum hujus scholii positum conjiciebat pertinere illud ad 94. 95. In Pal. scriptum est interiori margine incipiens ob angustiam a v. 96. et desinens proxime ante 98.

2) Sic in utroque cod. Scr. ὡς ἐκεῖ: νῆπιος, οὐδὲ τὰ ἦδη ex II, β, 38.

3) Sic ed. ant. scholiorum: nam in Q. haec duo verba lemmati non sunt addita. Porz. o schol. Harl. citat eisd' ἀλιῶσαι.

4) Hos numeros Majus posuit. In Palat. scholium hoc in

οίαν μαχόμενοι. οὐ γὰρ καθ' ὃν καιρὸν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ὁ ἀνεμος ἐκινήθη καὶ οἱ ἄλλοι ἀπώλοντο, Ὀδυσσεὺς τῇ τήσῳ προσηνήχθη. οἱ δὲ τελευταῖοι δύο ἐκ τῶν μετὰ ταῦτά (133. 134.) εἰσι μετηνεγμένοι. Q. Pal.

105. Ἄνδρα] Ἄνδρα τινὰ ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν οἱ ἐν Ἰλίῳ ἐμάχοντο. Q.

Ὀΐζυρώτατον] Φησί τοι (Mediol. τὸν) ἄνδρα παρεῖναι ὀΐζυρώτερον ¹⁾. ἐξ ἀμφοῖν πρὸς πειθῶ (Mediol. πρὸς πεισικόν) παρασκευάζει, ἐκ τε τοῦ ἀποσεμνύνειν τὸν Διὸς φόβον, καὶ ἐκ τοῦ καθυβρίζειν τὴν περὶ τὸν οὕτως ταπεινὸν σπουδῆν. διὸ οἶχ ἦρωα ἀλλ' ἄνδρα ὀΐζυρώτερον (Pal. οἶχ ἦρωα, οὐκ ἀριστεία, ἀλλὰ ὀΐζυρώτατον) αὐτὸν καλεῖ. Q. Pal.

106. Ἀνασρεπτέον, περὶ ἄξυ, ὡς, ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα (Il. ι, 530.). Pal.

110. Ἀπέφθιεν (sic ed. ant.: h. e. ἀπέφθισεν)] Ἐφθάρησαν. Vulg. Ἀπέφθισεν] Ὡς κόσμηθεν. Pal. Q. Harl.

Δαιμονίως τὰ τοῦ ἔρωτος. οὐ γὰρ εἰσιώπησεν ὅτι τοῦτον τὸν μάταιον ἄκοντα φασὶν ἀγαπᾶς (Mediol. ἀγαπᾶν) ²⁾. ἀλλ' ἀπλῶς τέθεικε τὴν παρουσίαν αὐτοῦ. Pal. Q.

110. 111. Vid. not. ad 105.

112. Ἠνώγει] Ἠνώγειν ἀντὶ τοῦ ἠνώγειεν, ὡς τὸ ἦσκειν εἴρια καλὰ (Il. γ, 388.). Pal.

113. Τῆδε] Ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ. Pal. Harl.

114. Ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἔστι] Καὶ τοῦτο πεισικόν, ἵνα καὶ αὐτὴ εἴξῃ τῇ εἰμαρμένῃ. Ὑπερφυῶς δὲ ἐξέειλε τοῦ λόγου τὴν Πηνελόπην, οὐ βουλόμενος ζητεῖν (f. λυπεῖν) τὴν ἀγαπῶσαν ἐκ τῆς ζηλοτυπίας. Q.

116. Ῥίγησεν] Ῥιγῶ ῤιγώσω ἐπὶ κρούου, ῤιγῶ ῤιγώσω ἐπὶ φόβου. E.

118. Σχέτλιοι ἐξὲ θεοῖ] Παρεκτικοὶ κακῶν ἄτινα οὐ δύναται τις σχίσθαι καὶ τλῆναι. B. Μὴ κρατοῦν-

angulo infimo paginae, quae desinit in v. 110., et satis procul a textu scriptum est. Porsonus ex Harl. enotavit hoc tantum: „110. 111. περιττοὶ οἱ εἶχοι.“ Sed quicquid est, hoc ex ipso scholio manifestum, verba περιττοὶ οἱ εἶχοι recte referri ad septem hos omnes versus.

¹⁾ Sic duplici lemmate Mediol. In Pal. lemma est φησί — ὀΐζυρώτερον. Apparet Marjam haec verba ipsi scholio tribuisse et lemma ὀΐζυρώτατον superinduxisse ipsum. Porsonus: „ὀΐζυρώτερον semel schol. semel ὀΐζυρώτατον“: nimirum illud in lemmate, hoc in fine scholi: nam plane sic et bis quidem per ο in Pal.

²⁾ Scr. τὰ τοῦ ἔρωτος εἰσιώπησεν. οὐ γὰρ ὅτι — φησὶν ἀγαπᾶς.

τες ἑαυτοὺς τῆς ὀρμῆς τοῦ θυμοῦ. ἀπὸ τοῦ σχῶ τὸ κρα-
τῶ. ἢ οἱ σχετλιάζειν ἡμᾶς ποιοῦντες. Ε.

Ἄλλως. Ἐπιλαμβάνονται τινες τῆς Καλυψοῦς διαρ-
ρήδην ἀναισχυντούσης. ἀναισχύντου γὰρ χαλεπαίνειν μὴ
ἔωμένην ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, καὶ ἐπὶ τούτῳ αὐτῷ σχε-
τλιάζειν. φαίνεται δὲ ὅτι οὐ διὰ τὸ καλύεσθαι εὐνάζεσθαι
σχετλιάζει, ἀλλὰ διὰ τὸ εὐλαβεῖσθαι μὴ ζήλω τῇ πρός
αὐτὴν ἀποκτείνωσι τὸν Ὀδυσσεά. δηλοῖ δὲ τὰ παραδείγ-
ματα τὴν γνώμην αὐτῆς. ὑπομιμνήσκει δὲ ὅτι, ἐγὼ διὰ
φιλονθρωπίαν σαάσασα κατείχον, εἰ καὶ ὁ Ζεὺς νῆα θοῆν
ἀργῆτι κεραυνῷ βαλὼν ἐκέασεν ἐν μέσῳ πόντῳ. δηλοῖ δὲ
καὶ τὸ φράσαι, αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, τὸ πρό-
θυμον αὐτῆς εἰς τὸ σώζεσθαι τὸν Ὀδυσσεά, καὶ οὐδα-
μῶς διὰ τὸ ἐρωτικὸν πάθος σχετλιάζειν. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ
δακρῶσαν πεποίηκε. σχέτλιοι γοῦν ὅτι γάμων φθονοῦ-
σιν θεαῖς φανερῶν οὐ κρυφίων, καὶ ζηλήμονες ὅτι ἀναι-
ροῦσι τοὺς εἰς γάμους προκριθέντας. καὶ σχετλιασμοῦ
ἄξιον ὅτι πείσεται καὶ Ὀδυσσεὺς τὰ ὅμοια. καὶ τούτου
πίσις τοῦ μὴ διὰ πάθος ἀίσχρὸν σχετλιάζειν, τὸ ἐτοιμῶς
ἔχειν ἀποπέμπειν, καὶ ὑποτίθεσθαι τότε τὰ σωτήρια, καὶ
ὅτι δι' ἔλεον κατείχεν ἐκ τοῦ ναυαγὸν λαβοῦσα τρέφειν
καὶ φιλεῖν, καὶ ὅτι εἰ καὶ ἀπολέσθαι αὐτὸν κεκρίκασι,
ἔρῶτω. Ε. Οὐ πάθος ἐρωτικὸν κατηγοροῦσιν οἱ λό-
γοι τῆς Καλυψοῦς. οὐ γὰρ ἀσχάλλει τῷ ἔρωτι. δίδεις δὲ
μὴ κατακληθεῖς ἀνὴρ αὐτῆς Ὀδυσσεὺς ἀναιρεθῆναι παρὰ
τῶν θεῶν. ἄμφοι γὰρ οἶδε, καὶ τὸν Δία κεραυνοβλήσαντα
τὴν ταῦν Ὀδυσσεῶς, καὶ τοὺς θεοὺς ζηλήμονας ὄντας τοῖς
ἀνδράσι τῶν θεαινῶν, καὶ θάνατον αὐτοῖς ἀντὶ γάμων
ἀλλασσομένους. τοῦτο δὲ δείκνυται διὰ τε τοῦ μὴ δακρῶ-
σαι τὴν θεὸν ἀλλὰ καὶ προθυμότερον ἀποσεῖλαι τὸν ἄν-
δρα, διὰ τε τοῦ λέγειν, ἐπεὶ οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιό-
χοιο καὶ ἔξαπατῆσαι, ἔρῶτω (137.), ὡς τοῦ Διὸς ἐθέλον-
τος αὐτὸν κακῶσαι κατὰ θάλασσαν, καὶ διὰ τοῦ, αὐτὰρ
οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι. Pal. Q.

Σχέτλιοι ἐξέ θεοὶ ζηλήμονες] Βραχὺ διασαλτέον ἐπὶ
τὸ θεοί. ἐμφατικώτερον γὰρ οὕτως. Ἀμφίβολον δὲ τὸ ζη-
λήμονες, πότερον ὀρθῆς ἐστὶν ἢ κλητικῆς. ἴσως δ' ἂν τις
καὶ μετὰ τὸ ἔστέ βραχὺ διασέλλοι, συνάπτων οὕτως, θεοὶ
ζηλήμονες, ὡς οὐ δεῖ θεοὺς ὄντας ζηλοτυπεῖν. Pal. Q.

Ζηλήμονες] Ζηλότυποι· ἢ δηλήμονες, βλαπτικοί. Vulg.

Ζηλήμονες] Γράφεται, δηλήμονες. Ε.

Ἄλλο ζηλωτῆς καὶ ἄλλο ζηλήμων. τὸ μὲν γὰρ ζηλω-
τῆς ἐπὶ καλοῦ, τὸ δὲ ζηλήμων ἐπὶ κακοῦ. Ε.

120. Ἀμφαδίην] Τὸ ἀμφαδίην ἑκατέροις δύναται προδίδουσαι. Pal.

120. Ἦν τις] Γράφεται, ἦτις, ἦτοι ὅποια. Q.

121. Οἰνέος ¹⁾ τῆς Βοιωτίας ἦν βασιλεὺς. οἱ οὖν θεοὶ βουλευθέντες ἰδεῖν εἰ φιλόξενοι οἱ ἄνθρωποι, ἤλθον πρὸς αὐτὸν ὡς ξενισθησόμενοι ὑπ' αὐτοῦ. ὁ δὲ ἐδίξαστο καὶ ἔδουσε βῆν καὶ ἐξέτισεν αὐτούς. ξενισθέντες ἔν καὶ ἐρχόμενοι οἱ θεοὶ εἶδον τὴν βύρσαν τοῦ σφαγίντος βοῦς κειμένην ²⁾ κάτω, καὶ ἔρησαντες εἰς αὐτήν, ἐξ αὐτῆ τῆ ἔρε καὶ τῆς βύρσης ἐποίησαν τὸν Ὠρίωνα. ἔτος γενόμενος ἐράσθη τῆς Ἀριέμιδος. αὐτὴ δὲ σκορπίον ἀνήκε καὶ αὐτῆ, καὶ ³⁾ κροῦσθεὶς ἔτος ἐν τῷ σφυρῷ, τέθεικεν. οἱ ἔν θεοὶ ἐλεήσαντες αὐτὸν δι' ἄσρων ὑπεξωγράφησαν ⁴⁾ αὐτὸν ἐν τῷ ἔρανῳ μετὰ σκορπίου. Pal. Q.

Ἐὰν μετὰ τὸ βορὰχὺ διασελλῶμεν, μάλλον τὴν τάξιν τῆ λόγου σώσομεν. Pal. Hoc schol. in quo post art. τό deest verbum designatum, in codice Pal. positum erat inter haec ipsa duo scholia ubi hic posui. Unde con-jicias, spectare illud ad verba ὡς μὲν. Possis autem referre etiam ad ἀμφαδίην. Nam margo ita refertus est, ut ex ordine et loco nulla certa conjectura sit.

Ὡς μὲν ὅτ' ⁵⁾ Ὠρίωνα] Τότε γὰρ ἰρασθεῖσα ἡ Ἥμερα ἤρασεν ἀπὸ Τανάγρας εἰς Ἀῆλον, ἔνθα τὴν ἀμαλλοφόρον Οὐπιν ἰδὼν ἠθέλησε βιάσασθαι. ἐφ' ᾧ ὄργισ-θεῖσα ἡ θεὸς ἀναιρεῖ αὐτὸν, ὡς Εὐφωρίων δηλοῖ ⁶⁾. Pal. Q.

¹⁾ Plane assentior Creuzero (Melet. I. p. 51.) pro Οἰνέος legendum esse Ἰωνέος. Vide eandem quam hic legimus historiam narantes Schol. II. σ, 486. Palaephat. 5. Ovid. Fast. 5, 531. Quamquam affini Oeneo nomine *Oenopionem* patrem Orionis dicunt Servius ad Aen. 10, 763. et Schol. Stat. 3, 27. Sed haec manifesta est confusio ut patebit Servii scholum ipsum perlegenti, in quo verus etiam Oenopion, Orionis inimicus inducitur.

²⁾ Sic liquido; non, ut refert Creuzer, κείμενον.

³⁾ Verè quidem refert Creuzer duplicatum in codice esse καί; sed manifesto scribae errore id factum inter exitum et initium versum. Memoro ista hoc loco, ne quis parum accurate me agere suspicetur, qui alias silentio talia transeo.

⁴⁾ Laudat Creuzer ignotam lexicis formam ut elegantissimam eique rei aptissimam. Vide uberiorem ejus notam in Melet. I. c.

⁵⁾ Porsonus ex Harl. refert, bis in schol. scriptum esse ὡς μὲν ἔ, sed bis in altero schol. ὄτε. Ueberiora igitur ad hunc locum in Harl. scholia.

⁶⁾ *Euphorionem* auctorem prodit in eadem historia Schol. II. σ, 486. *Pherecydem* Schol. Leid. Vid. Heyn. ad Iliadis I. c. et

Παρεισάγει νῦν αὐτὸν ἔτι νεανίαν ἐν ἀκμῇ τῆ σώ-
ματος ὑπὸ τῆ χροῶν πρὸ μοίρας ἀνηροασμίων. ἦν δὲ πα-
λαιὸν ἔθος τὰ σώματα τῶν καμνόντων ἐπειδὴν ἀναπαύ-
σονται τῆ βίβ, μήτε νύκτωρ ἐκκομίζειν, μηδ' ὅταν ἐπὶ γῆς
τὸ μισημβρινὸν ἐπιτελεῖται θάλλπος, ἀλλὰ πρὸς βαθὺν ὄρ-
θρον ἀκῦρσις ἤλις ἀκτίσιν ἀνιόντος. ἔπὰν ἂν εὐγενῆς νεα-
νίας ἄμα καὶ κάλλος προέχων τελευτήσῃ τὴν ὀλέθριον ἐκ-
κομιδὴν ἐπ' εὐφῆμῃ ἡμέρας ἀρπαγῆν, ὡς ἔκ ἀποθανόν-
τος, ἀλλὰ δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν ἀνηροασμίου. E.

Ἵσπερ δὴ οἱ πλείονες ὑπὸ σκορπίου φασὶν αὐτὸν
ἀνηροῦσθαι τὴν Ἄρτεμιν διώκοντα. E.

Οἱ πλείονες — ἀνηροῦσθαι βιαζόμενον τὴν Ἄρτε-
μιν. ὁ γὰρ Ἀπόλλων οὐκ ἀνεῖλεν, ἴσως μὴ παρῶν τότε.
Vulg.

123. Εἴως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ] Ἡ ἐν τῇ Ὀρτυγίῃ τῇ
νῆν Ἀθήῳ γεννηθεῖσα. Ὀρτυγίῃ δὲ ἐκαλεῖτο προῆν διὰ τὸ
χθαμαλὸν καὶ ὅσον χαμαιπετῆς πρὸ τοῦ ἀναδοθῆναι καὶ
φάνηται. τοιοῦτον γὰρ καὶ τὸ ὄρνειον οὐχ ὑψιπετῆς ἀλλὰ
πρόσγειον. E.

Τῇ Ἀθήῳ. Νῆσος δὲ ἡ Δήλος ἐστὶν ἀνά μέσον τῶν
Κυκλάδων. Vulg. E.

Χρυσόφρονος Ἄρτεμις ἀγνή] Ἐπὶ κυνηγετικοῦ θεοῦ
ἄκαιρον τὸ ἐπίθετον. Q. Ἀπίων τὸ ἀγνή περισπᾶ
κατὰ δοτικὴν, ἀκούων ἐν Ὀρτυγίῃ ἀγνή. Q. Pal. Harl.

124. Οἷς ἀγανοῖς] Ἡ τοῖς ταχυτάτοις παρὰ τὸ ἄγαν,
ἢ τοῖς μὴ γάνος ἐμποιοῦσιν. E.

Τὸ ἐξῆς, βελέεσσι κατέπεφνεν αὐτῇ ἐποικομένη. Pal.

Οὐδέποτε παρ' Ὀμήρῳ ἡ Ἄρτεμις ἄρσενας φωνεῖει.
διό τινες ἀθετοῦσι τοὺς εἰχες (huc. Pors. ex Harl.). εἰ
μὴ ἄρα τῆς ἰσορίας μέμνηται (Mediol. μέμνηται) ὡς τὸν
Ἰάσωνα πλημμελουντα εἰς αὐτὴν ἡμίνατο ἡ Ἄρτεμις. Q.
Pal. sed hic perperam praefixo lemmate Ὡς δ' ὀπότ'
Ἰάσωνι (sic).

125. Ὡς δ' ὀπότ' Ἰάσωνι ¹⁾] Οὗτος Κρής τὸ γέ-

ad Apollod. p. 23. Add. Pherecyd. p. 65. Sturz. et Müller ad
Schol. Lycophr. 328, Istrum laudat Hyginus Poet. Astr. 2, 34.
Cf. Istri fragm. ed. Lenz. et Siebelis p. 69. Ceterum hanc fa-
bulam etiam ex Nonni narrat. altera in Greg. Naz. orat. in
laud. Basilii exhibemus. Creuzer.

¹⁾ Palat. semper in lemmate et in ipso scholio Ἰάσωνι, Ἰά-
σων: sed in textu recte.

νος Κράτεος ¹⁾ καὶ Φρονίας υἱός· ὡς δὲ Ἑλλάνικος, Ἡλέκτρας καὶ Διὸς υἱός· παρ' ᾧ μόνῳ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν εὐρέθη σπέρματα. οὐ καὶ Δήμητρος ὁ Πλούτος κατὰ Ἡσίοδον (θ. 96θ. 970.). πάντα γὰρ ἰᾶται ὁ πλοῦτος. Pal. Q. ²⁾

Τούτου καὶ Δήμητρος ὁ Πλούτος. ἦν δὲ Κρής ὁ Ἰασίων. Ἑλλάνικος δὲ Ἡλέκτρας καὶ Διὸς αὐτὸν γενεαλογεῖ. ἔτιοι δὲ φασιν αὐτὸν γεωργικώτατον ὄντα δόξαν ἔχειν, ὅτι τῇ Δήμητροι συνῶκει. τινὲς δὲ φασι μετὰ τὸν ἐπικλυσμὸν παρὰ μόνῳ Ἰασίωνι σπέρμα πυρῶν εὐρέσθηναι ἐν Κρήτη, ὅθεν διαδοθῆναι γῆμην ὅτι ἡ Δημήτηρ (Pal. Δήμητρα) αὐτῷ συνῶκει καὶ ἐγέννησε Πλούτον. Pal. Vulg. Q.

Ὁ Ἰασίων γεωργὸς ἦν καὶ ἐδίδου αὐτῷ ἡ γῆ καρπὸν περιττὸν εἰσαεὶ ἐμφοροῦσα, καὶ ἦν πλούσιος. ἔλεγον οὖν αὐτὸν συνευνάζεσθαι τῇ γῇ, καὶ διὰ τοῦτο διδόναι αὐτῷ τὴν εὐφορίαν. E.

126. [Ἐν θυμῷ εἴξασα] Οὐκ ἀντιεῖσα τῇ ἐπιθυμίᾳ, ἀλλὰ πεισθεῖσα καὶ ὑποχωρήσασα. Pal. B.

127. Νειῶ] Νενεασμένη γῆ ἠρομένη. Vulg. Τῇ νεωσὶ ἠροτριασμένη γῇ. Pal. Q.

Τριπόλῳ] Τρίτον ἐξραμμένη (B. ἐξροεμμένη). B. Vulg. Τινὲς δὲ γράφουσι, νειῶ ἐνὶ τριπύλῳ, οὐκ εὖ. Pal. Harl. Q.

128. Ἀργῆτι] Ταχέως διικνεμένῳ διὰ λεπτότητα. E.

129. Ἀγάασθε (scr. ἀγασθε)] Ὡς δύνασθαι, τοῦ δευτέρου α συζελλομένε. δυνατὸν δὲ καὶ ὡς ἦ (parva hic lacuna: f. ὡς τιμᾶσθε). οἶδε γὰρ αὐτοῦ καὶ τὸ κατὰ διαίρεσιν, ὡς τὸ, θεαῖς ἀγάασθαι (119.), καὶ, τόσσα οἱ ἀγάασθε θεοί (122.). Pal.

130. Περὶ τρόπιος βεβαῶτα] (Ὅτι καὶ praemittit Pal.) Γενικὴ ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ περιβεβηκότα τῇ τροπίδι. B. E. Q. Pal.

132. Ζεὺς ἐλάσας] Γράφεται, ἔλασας. E.

Ἐλασας] Ζηνόδοτος, ἐλάσας, γράφει. οἱ δὲ, ἔλασας ³⁾.

1) Hujus loco Minoem prœdit Schol. Theocr. 3, 50. — Cf. Hellenic. fr. 100. Ed. Sturz.

2) In cod. Q., certe in Ed. Mediol., deficiunt verba Κράτεος — Ἑλλάνικος, item ultima inde a κατὰ Ἡσίοδον, quorum loco statim continuantur hæc, ἦν δὲ Κρής in schol. sq. usque ad finem.

3) Pal. ἡ δὲ ἐλάσας, Harl. ἡδὲ ἔλασ: unde Porsonus conjiciebat ἡ δὲ (deficiente nomine vel editoris vel editionis) ἔλασας. Mox pro ἔλασας iterum et Harl. et Pal. ἔλασας.

ποιητικώτερον γάρ (Q. μὲν). ἔλασας μὲν (Q. γὰρ) τὸ συ-
 ζρέψας, ἐλάσας δὲ τὸ ἐκ χειρὸς πλήξας. Q. Pal. Harl.

Ἔλασας] Πλήξας, κεραυνώσας. Vulg. Ed. ant.

135. Τὸν μὲν ἐγὼ φίλεον] Οὐκ ἀλόγως οἶεται τὰς
 εἰς αὐτὸν ἐργασίας καταριθμεῖν, ἀποδεικνύσας ὅτι δίκαιον
 τὸν εὐπαθοῦντα συνεῖναι αὐτῇ. Q. Pal.

136. Ἀρίζαρχος, ἀγήρων. Harl.

139. Ἐρῶτέω πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, εἰ ὁ Ζεὺς ἐπο-
 τρύνει καὶ ἀνώγει αὐτὸν διαφθορῆναι. Q. Pal.

Τὸ ἐξῆς, ἐρῶτέω πόντον ἐπ' ἀτρύγετον. τὰ δὲ ἄλλα
 ὡς διὰ μέσων διορθωτέον. Pal.

Ἐρῶτέω] Ἀμφίβολον, πότρουον εἰς Δία ἢ εἰς Ὀδυσῆ
 (sic). Vulg.

141. Καὶ ἐταῖροι] Ὅτι ἐπὶ τῶν συμπλεόντων τίθησι
 τοὺς ἐταίρους πολλάκις. Pal. Q.

143. Πρόφρων ὑποθήσομαι] Τὸ ἐξῆς, ὑποθήσομαι
 ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς· τὸ δὲ, οὐδ' (Pal. οὐκ) ἐπικεύσω, διὰ
 μέσων. δύναται καὶ ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκεισθαι,
 οὐδ' ἐπικεύσω ὡς κε μάλ' ἀσκηθῆς, οὐκ ἀποκρύψομαι πῶς
 ἂν σωθῆιη. Pal. Q.

144. Ἀσκηθῆς] Ἀβλαβῆς, ἀπὸ τοῦ σχῶ τὸ κρατῶ,
 ἦτοι ὁ μὴ κρατούμενος τῇ βλάβῃ, καὶ κλίνεται τοῦ ἀσκη-
 θοῦς. B.

146. Τὸ νῦν ἔφαμεν ἐκτείνεσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ
 εἰ μὴ μέτρον κωλύοι. Pal.

151. Οὐδέ ποτ' οὔσε] Ἐν ἄλλοις φησὶν, αἰψηρὸς δὲ
 κόρος πέλεται ¹⁾ κρυεροῖο γόοιο (Od. δ, 103.). εἰ τοίνυν
 οὕτως ἀδιαλείπτως κλαίει, ὅρα τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύ-
 πης. Q. Pal.

152. Τέροντο] Ἐξήραιντο (sic). ἐξ οὗ καὶ ταρ-
 σός, ὁ καλαθίσκος. E.

Κατεῖβeto] Ἐν δάκρυσιν ἦν αὐτῷ ὁ τοῦ βλε χρόνος
 καὶ κατετήκετο. Vulg. Κατέρρει, ἐφθείρετο, ἀνηλίσ-
 κετο. B.

153. Ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε νύμφη ²⁾] Κατ' οὐδὲν
 ἤροσκεν ἀποπέμπειν ἔτι αὐτόν. Ἦτοι τὸ μὲν πρῶτον ὡς
 ζέροξασαν ἔσεργεν (Vulg. σώσασαν ἔσερξεν, Pal. ἔσερξεν,
 omisso participio), τὸ δὲ μετὰ ταῦτα οὐκέτι. Pal. Q.
 Vulg. Δύναται δὲ κυρίως κεῖσθαι τὸ ἔτι, ἤροσκε γὰρ

¹⁾ Observa memoriter citantem atque inserendo hoc verbo plenum hexametrum efficientem.

²⁾ Sic dativo casu Q. Nam in Pal. et Vulg. vox haec non est addita.

αὐτῷ (Mediol. αὐτῆ) πρότερον ἀναλαβοῦσα αὐτὸν ἐκ τοῦ ναυαγίου, κατέχουσα δὲ οὐκέτι. Pal. Q.

Θρηνοῦντι τὴν ἐπάνοδον τὴν μὴ γινομένην αὐτῷ. Pal.

154. Ἰαύσκην] Διευκτέρευσεν, ἢ ἐκοιμᾶτο. Q. Vulg.

155. Παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ] Ἀντιστροφὴ ἰωνική. Pal.

156. Ἀμπεύρησιν, αἰ' Ἀριστάρχου. Pal. Harl.

157. Νεῖκος Δάκρουσι καὶ etc. in Harl. omissus, in Pal. ad marginem positus et signis inter 158. (Ποντιον) et 159. (Ἄγχι) relatus est.

160. Κάμμορς μὴ μοι] Δαιμονίως ἀποκόπτει τὸ πρόσταγμα ἐξειδοποιεμένη τὴν εὐεργεσίαν. Q. Pal.

Κάμμορς. καταμεμώρημένε, τελαίπωρε, κακόμοιρε. Pal.

163. Σχεδίην] Τὴν εἰκαίως κατασκευασθεῖσαν ταῦν λέγει. Vulg.

Text. Harl. ἐν δ' ἰκρία πῆξαι ἐν αὐτῆ: sed super ἐν δ' — Gr. αὐτὰρ et in marg. ἐπ' αὐτῆς.

Ἰκρία] Τὰ ὀρθὰ ἕξλα, ἐφ' ὧν τὰ τῆς μεῶς κατασρώματα προσπῆγγυται, τὰ ἐγκόλλια ¹⁾ λεγόμενα. Q. E. Pal. Vulg. Add. infra ad 236. 252. 254.

Ἰκρία (sic in textu cod. utr.). Ὡς ἰχρία ²⁾. Pal. Harl. διαφέρει. ὅτε μὲν δέξῃ (δέξῃται? an δόξῃ?) τὸ ἰ βραχὺ, προπαροξύνεται, ὅτε δὲ μακρὸν, παροξύνεται ³⁾. Pal.

164. Ὑψῆ.] Βέλτιον τὸ ὑψῆ τοῖς ἄνω συνάπτειν. ἐπεὶ γὰρ περὶ τῆ πλάτης εἶπεν, εὐρείαν σχεδίην, καὶ περὶ τῆ βάρους ἀναγκαῖον εἶπειν. Pal. Q.

166. Μενοεικία] Ἡ ἐντιθέντα μένος, ἢ πρόποντα τῷ μίνει. ἢ ἄρκετόν. B.

Ὅτι καὶ ἐπὶ δόξης ὁ λιμός. Pal.

168. Ἰχθια] Ἀριστοφάνης ἴκοιο. Pal. Harl.

171. Ῥίγησεν δὲ πολύτλας διος Ὀδυσσεύς] Κινεῖ αὐτὸν πρὸς τὸ δεδιέναι καὶ ἢ ὄρα τοῦ ἔγχε, καὶ ὁ τρόπος τῆς πορείας. ὅτι γὰρ τοιοῦτον ἦν τὸ κατάστημα, δῆλον

¹⁾ Sic et Eustath. In Pal. ἐγκόλλια, Ms. Barnesii ἐγκύλια. Vulg. τὰ ἐγκύλια λεγόμενα παρ' ἡμῖν.

²⁾ Cf. Etym. M. v. ὄρκος.

³⁾ Litterae evanidae vix dubium, quin fuerint Ἰκρίον καὶ ἰκρίον, quorum vocabulorum accentum a quantitate primi ἰ pendere vult grammaticus, ut in μόριον et μηρίον.

καὶ τῷ παρὰ Καλυψοῖ πῦρ καίεσθαι ἐπὶ τῆς ἐσχάρας,
καὶ παρὰ Φαίαιξιν, καὶ παρὰ Εὐμαίω. Pal. Q.

173. Ἄλλο τι βελεύη, καὶ οὐ πομπήν. Pal.

Μήδεα] Βελεύματα. Vulg. ed. ant.

175. Ἔϊσαι] Πλεονασμός ἐσι τὸ ε, ὃ διαλορεῖται. Pal.

179. Ἄλλο] Ἀριστοφάνης ἄλλοις γράφει. οἶον σώζειν
μὲν ἐμὲ, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις κακόν μοι τί βουλεύειν. Pal.
Harl. Q.

182. Ἡ δὴ] Περισπασέον τὸ ἦ. ἔσι γὰρ βεβαιωτι-
κός. Pal.

Ἡ δὴ ἀλιτρός γ' ¹⁾ ἔσοι καὶ ἐκ ἀποφώλια εἰδώς]
Ἀλιτρός καὶ ἀμαρτωλός. ἀποφώλια, δὲ, τὰ ἀπαιδευτα.
πῶς ἐν ἀμαρτωλός τις εἰ οὐκ ἀπαιδευτος; φησὶ (sic in
Pal. et Q.: vid. not. ad α, 263.). ἐκ ἔστιν ἕτως, ἀλλὰ λέ-
γει, πάνυ ἡμαρτες, καίπερ οὐκ ὦν ἀπαιδευτος. καίτοι οὐκ
ἀποφώλια εἰδώς ὅδ' ἀπαιδευτος ὦν (huc. Pal.) ἀλιτρός γέ-
γονας καὶ ἡμαρτες τοῦτο εἰπών. Q. Ἀλιτρός ὁ μὴ
ἀπηλλαγμένος πανουργίας, ὁ ἀμαρτωλός. Vulg. Ἀλι-
τρός λέγεται ὁ κατὰ ψυχὴν ἀμαρτωλός. λέγεται δὲ καὶ ὁ
τῆς ἀληθείας ἀποτυχὼν καὶ ἀμαρτῶν, ὡς καὶ νῦν Ὀδυσ-
σεύς. τὸ ἐξῆς δὲ οὕτως, ἢ δὴ ἀλιτρός γ' ἔσοι, καίτοι οὐκ
ἀποφώλια εἰδώς. ἦτοι ὅτιως ἀμαρτάνεις τῆς ἀληθείας
καίτοι ἐκ εἰδώς ἀπαιδευτα. εἰ μὴ γὰρ συνομοῖτο τὸ καί-
τοι, ἄλλος ἐκ ἂν ἀκολοθήσῃ. ἢ ἀλιτρός ἀπὲρ τῶ πολυπει-
ρος πολλὰ προσκρέσας. καίτοι μὴ εἰδώς ἀποφώλια, ἀλλ'
ὅμως ἀπαιδευτα ἡμαρτες. φωλεὼν δὲ λέγεται τὸ σχολεῖον.
ὁ γοῦν μὴ φοιτῶν εἰς τὸ φθεῖον λέγεται ἀποφώλιος. E.

Ἀποφώλια, ἀπαιδευτα. φωλεὼν γὰρ τὰ παιδευτήρια.
ἢ ἂ οὐκ ἂν τις ἀποφθῆναιτο ὡς ἄρρητὰ ἢ ἀσύνητα. Pal.
Vulg.

Φωλεὼς ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ παιδευτήρια. ἀποφώ-
λια οὖν τὰ ἀπαιδευτα. καίτοι οὐκ ἀποφώλια εἰδώς οὐδ'
ἀπαιδευτος ὦν, ἀλιτρός γέγονας καὶ ἡμαρτες τοῦτο εἰ-
πών. B.

183. ²⁾ Ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναμνηστικὴν βέλτιον, ἔνε
θαυμασμόν μᾶλλον παραστήσωμεν. Pal.

184. Ἰστοῦ νῦν τὸδε γαῖα καὶ οὐρανός] Ἡ γῆ με-
τέχει ἀέρος, ὕδατος καὶ πυρός. ἢ γοῦν Καλυψὼ πρὸς τὰ

¹⁾ Sic Pal. et teste Porsono Harl. in lemmate scholii: quam-
vis in textu utriusque sit τ'.

²⁾ Ad hunc versum manifesto referendum hoc scholium, quod
in cod. statim subjunctum est scholio ad 179.

τέσσαρα χοιρέια τὸν ὄρκον ποιεῖται, ἃ καὶ συνεκτικώτατα πάντων. κέντρον γὰρ ἐστὶν ἡ γῆ. περὶ δὲ τὸν οὐρανὸν τὰ ἀφθάρτα σώματα, περὶ δὲ τὴν γῆν φθάρτα. διὸ καὶ αὐτὸ περὶ τοῦ τῆς ἐν τῷ ἄδῃ Στυγὸς ὕδατος λέγουσιν, ὡς ἐὰν ψευδόμεθα, ἐκεῖ κατέλθωμεν. ὡσπερ καὶ βασιλεὺς βελομένης ὁμόσαι φησὶν, ἐκπίσομι τῆς ἀρχῆς εἰ μὴ τότε γένηται, ὡς καὶ αὐτὴ τῆς ζωῆς. E.

185. Γράφεται καὶ, ὕδατος, πρὸς ὃ ἐσημειοῦτο Ἀριζοφάνης. Harl.

188. Ἄλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι] Ἄλλὰ ταῦτα σοι εἴπω (Vulg. μηνύσω), ὅσα φρονῶ καὶ ὅσα ἂν ἐμαυτῇ συνεβούλευσα ἐν τοσοῦτῳ τῆς χορείας καθεξῶσα. B. E. Vulg. "Οἱε μὲ, φησί, τοσοῦτον χορεία καταλάβοι ὅσον καὶ σέ. B. E. Pal. Ἄλλὰ τοσαῦτά (Pal. τοιαῦτά) σοι νοῶ καὶ συμβιβλεύω, ὅσα ἂν καὶ ἐμαυτῇ συνεβούλευσα ἐν τούτῳ τῆς χορείας καθεξηκυία. Ὁ δὲ περὶ παρέλκει. Q. Pal.

190. Ἐναΐσιμος] Δίκαιος, ἀγαθός. B.

193. Καρπαλίμως] Οὐχ ὅτι ταχέως βαδίζει. ποίαν γὰρ εἶχεν αἰτίαν ἐπιδείξεως; ἀλλὰ μετὰ τὰ εἰρημένα καρπαλίμως ἐτόρπιτο. Pal. Q.

194. Ἴξον] Δύο θέματα εἰσιν, ἥκω διὰ τοῦ η, καὶ ἴκω διὰ τοῦ ι, σεισηγμένον δέ ἰ). εἰ γὰρ διὰ τοῦ ι, οὐκ ἂν ὁ δεῦτερος ἀόριστος ἦν· ὃ προστεθέντος τοῦ ι (scr. σ) ἴξον γίνεται. τὸ γὰρ ξ ἐκ τοῦ κ καὶ σ σύγκειται. B.

196. Ἐπίθει πάρα πᾶσαν] Ἀνασρεπτεῖον τὴν πρόθεσιν. Pal.

198. Αὐτὴ δ' ἀντίον ἴξεν] Ἥδισον (Mediol. ἴδιον) τοῖς ἐροῦσιν ἢ κατ' ἀντικρὺ καθέδρα. Pal. Q.

199. Πιθανῶς καὶ περὶ τροφῶν διέσειλεν ἵνα μὴ ἐπιζητῶμεν εἰ ταῦτα προσφέροντο (scr. ταῦτά προσεφ.). Pal.

202. Τοῖς] Ὅτι ἐνὸς πρὸς ἕνα διαλεγόμενε φασὶ (scr. φησί), τοῖς ἄρα μύθων ἤρχεν. Pal.

204. Οὕτω δὲ οἰκόνδε] Ἦγεν ἐν καιρῷ χειμῶνος. προσῆκται δὲ ὁ λόγος ἐν ἐπερωτήσει. B. E. Οὕτω δὲ, ἐν ἐπερωτήσει. Pal.

205. Ἐμπης] Τὸ ἔμπης, ὃ καὶ ἔμπα λέγεται, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ὁμῶς σημαίνει, ποτὲ δὲ ὁμοίως καὶ ἐπίσης, ὡς τὸ, ἔμπης εἰς γαίαν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' αὐτμῆ (Il. ξ, 174.). Ms. Barnes.

Ei

1) Apparet hunc grammaticum praesens ἴκω nullum agnoscere sed ejus loco ubique ἥκω, formas autem per ἴκω acriso soli assignare.

Ἐὶ γέμεν ¹⁾ εἰδείης] "Ἄν δὲ ἐγίνωσκες. ἠθικῶς ἐκτρέ-
πει αὐτὸν ταῖς φιλοφρονήσεσι. Pal.

208. Τὸ, σὺν ἐμοί, τοῖς ἐξῆς συναπτεόν, ἐπὶ δὲ τὸ
φυλάσσοις βραχὺ διασαλτέον. Pal.

209. Ἀθάνατος τ' εἶης] "Ὅρα ποῦ τὴν τῆς Ἀθανασίας
ὑπόσχεσιν παρέλαβεν (Mediol. α. ἰσχύον πῶς κατέλαβεν). ὅτι
οὐ τῆς Πηνελόπης μνημονεύειν ἔμελλεν, ἀντιθέτω τῷ με-
γέθει τῆς ὑποσχέσεως τὴν περὶ τὴν γυναῖκα σπεδῆν. Pal. Q.

Ἰμειρόμενός περ ἰδέσθαι] "Ἄριστον τὸ περὶ πρώτης
ἀπολογησασθαι τῆς περὶ τὴν Πηνελόπην φιλοσοφίας. οὐ-
δὲν γὰρ οὕτως ἤπτετο τῆς Καλυψῆς ὡς ἡ παρευδοκίμευ-
σις (sic, pro -ησις). Pal. Q.

211. Οὐ μὲν θῆν κείνης γε χερσίων] "Ἀντιθέτης φη-
σὶν εἰδέναι σοφὸν ὄντα τὸν Ὀδυσσεύα ὅτι οἱ ἐρῶντες πολλὰ
ψεύδονται καὶ τὰ ἀδύνατα ἐπαγγέλλονται. ἐπισημαίνεται
δὲ καὶ τὴν παραίτησιν δι' ἣν πεποιήται τῆς θεοῦ. ἐκεί-
νης μὲν γὰρ ἐπὶ σώματος εὐμορφία καὶ μέγεθος μεγαλιυ-
χέσης καὶ τὰ κατ' ἑαυτὴν προκοινύσκει τῆς Πηνελόπης,
συγχωρήσας μὲν τῆτο καὶ τῷ ἀδελφῷ εἶξας, ἀδελφὸν μὲν
γὰρ αὐτῷ εἰ ἀθάνατος καὶ ἀγήρω, ἐπισημασθαι ὅτι
τὴν γαμετὴν ζητεῖ διὰ τὸ εἶναι περίφρων, ὡς κἀκείνης
ἂν ἀμείψας, εἰ τῷ σώματι καὶ μόνῳ κάλλει κεκόσμη-
ται ²⁾. τοῦτο γὰρ καὶ τοὺς μνηστῆρας εἰρηκέναι πολλὰ-
κις λέγοντας, οὐδ' ἐπὶ ἄλλας ἐρχόμεθ' ἄς ἐπιεικὲς ὀπνέ-
μεν ἐξὶν ἑκάσῳ (β. 207.), ταύτης δὲ ἔνεκα τῆς ἀρετῆς ἐπι-
δικαζόμεθα. Τὰ δὲ τῆς Καλυψῆς ἐξὶ τοιαῦτα· οὐ μὲν
ἐγὼ κείνης χερσίων εὐχομαι εἶναι, οὐ δέμας οὐ φῆν, ἔδδ
ἔοικε θνητὰς ἀθανάτησι δέμας ἐρῆζειν καὶ εἶδος, τὰ σω-
ματικὰ μόνον παραβάλλεσας. τῆ δὲ Ὀδυσσεύως, οἶδα καὶ
αὐτὸς πάντα μάλ' ἔνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια εἶδος
ἀκιδνοτέρη μεγέθος τ' εἰς ἅντα ἰδέσθαι, ἣ μὲν γὰρ βρο-
τὸς ἐξί, οὐ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω. τὸ γὰρ περίφρων
Πηνελόπεια ἔμφασιν ἔχει τῆς κατ' ἄρεξιν προκοινύσεως. E.

212. Οὐ δέμας] "Ἐν ἄλλοις μὲν ὁ ποιητὴς ὅταν ἐγκω-
μιάζειν γυναῖκα βύλεται, εἶδος καὶ ἔργα ἐπαινεῖ. αὕτη δὲ
ἄμφω ἀπὸ τῆς μορφῆς ἔλαβεν. Pal. Q.

213. Θνητὰς ἀθανάτησιν] "Ἄκρωσ ἀπὸ συνέλαβεν

¹⁾ E textu Pal. hoc lemma sumo; simulque observo hanc
sollemnem esse in codd. (etiam Arati) scripturam formulæ γέ μὲν
quoties vicem gerit particulae δέ.

²⁾ Scribendum vid. κεκόσμητο.

ἐπὶ τῇ γνωμολογίᾳ. τὸ γὰρ καταβαίνειν εἰς ἕριν εὐμορφίας ἐκ εὐχῆν (Q. εὐχερῶς) τὴν θεάν. Pal. Q.

215. Πότνα θιά] Ὡσπερ γὰρ τὸ πότνα ἀπὸ τοῦ πότνια κατὰ συγκοπὴν, καὶ τὸ πρέσβα ἀπὸ τῆ πρέσβειρα, ἔτω καὶ τὸ αὐγῆσα ἀπὸ τῆ αὐγέσθηρα. διὰ τῆτο γὰρ καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς οὐ τρέπεται τὸ α εἰς η, ἀλλὰ κλίνονται ἄτρεπτα. B. Πότνα (sic ed. ant.)] Σεβασμένα (-μία em. Barnes.), τιμία. Vulg.

216. Περιφρων Πηνελόπειά] Διὰ τῆ περιφρων δηλοῖ, ὡς εἰ καὶ σώματι, ἀλλὰ φρονήσει ἐκ ἔσιν ἐλάττων αὐτῆς. Q. Pal.

217. Εἶδος ἀκιδνοτέρη] Ἐπιμελῶς τὸ ἀκιδνὸν ἐπὶ τῆ κατὰ εἶδος τίθησιν. Pal. Q.

Οἱ μὲν γλωσσογράφοι, ἀσθενεστέρα, οἱ δὲ, εὐτελεστέρα. καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις, ἕδεν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιον (Od. σ, 130.), ἀντὶ τῆ εὐτελεσερον. οἱ μέντοι γλωσσογράφοι ἀπέδωσαν πάλιν (ms. Barn. γλωσσογράφοι παλαιοί) ἀσθενεσερον. Vulg. (vid. Barnes.)

Ἀρίσαρχος, εἰς ἄντα, αἱ κοινότεραι, εἰς σῶμα (εἰς ὧπα em. Pors.) Pal. Harl.

220. Οἴκαδ' εἰς ἔλθμεναι] Ἐπ' ἄλλα τρέπει τὸν πόθον ἢ μὲν γὰρ ἔφη, ἰμειρόμενός περ ἰδέσθαι σὴν ἄλοχον, ὃ δὲ ὁμολογῶν τὴν ἐπιθυμίαν, ἐκ ἐπὶ τὴν Πηνελόπην πεποίηται τὴν ἀπόσασιν (Q. ὑπ.), ἀλλ' ἐπὶ τὰ οἴκοι. Q. Pal.

222. Ταλαπενθία] Ἐπομενητικὸν πένθος καὶ κακοπαθείας. B. E. Q.

Δαιμονίως σύλληψιν τῶν κινδύνων πεποίηται. Pal.

230. Ἐνήλλαξε τὴν τάξιν ὅτι κοινότερον νῦν τὸν πέπλον φάρος εἶρηκεν. Pal.

231. Περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱξύϊ] Ῥάχει ὄλη. ἱξύς δὲ τὸ ἄνω, ὀσφύς τὸ κάτω. ἱξύς οἶον ἄξυσις ἔσα ἢν οὐχ οἶον τε ξύσαι καὶ κνήσασθαι τῇ χειρὶ, ἢν ἀλλαχῆ λέγει ἄκνησιν. καὶ ἑρμηνεύων τὴν λέξιν φησὶ, κατ' ἄκνησιν μέσα νῶτα. Ῥάχης δὲ καλεῖται ἢ σύμπηξις τῶν τριᾶκοντα τεσσάρων (E. τριῶν) σπονδύλων (E. σπονδύλων) ὧν οἱ πρῶτοι ἑπτὰ συμπληροῦσι τὸν τράχηλον, οἱ δὲ τελευταῖοι δεκαπέντε τὴν ὀσφύν, οἱ δὲ μέσοι δῶδεκα (E. ἑνδεκα) ὄντες τὸν νῶτον, ὃν νῦν ἱξύν ἐκάλεσεν ὁ ποιητής. B. E. Q.

ἱξύς, Ῥάχης. Ῥάχης δὲ καλεῖται ἢ σύνταξις τῶν εἴκοσι τεσσάρων σπονδύλων ὧν οἱ π. σ. τ. τ. οἱ δὲ τελευταῖοι πέντε τ. ο. οἱ δὲ μέσοι δῶδεκα ὄντες — ὁ ποιητής. Pal. et B. Q. alio scholio. ἱξύϊ] Οἶον ἄκνησις τις οὔσα ἢν οὐχ οἶον τε ξύ-

σαι καὶ κνήθεσθαι τῇ χειρὶ — (ut supra) — μέσα νῶτα.
Pal. et Q. iterum alio scholio.

232. Καλύπτειν] Τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. E. Q.
Vulg.

(Aí) Ἀριστόρχε, ἐφύπερθε· αἱ εἰκαιότεραι, ἐπέθηκεν.
Harl.

236. Στείλειον] Στειλειὸς ἡ λοβὴ τοῦ πελέκεως.
Vulg. Ὁξυτόνητον τὸν στειλειόν. λέπει δὲ τὸ ἦ (scr. ην).
ἢ ἀπὸ (Pal. ἀπὸ τῷ) κοινῆ τὸ, ἔδωκεν (Mediol. τὸ ἔδω-
κεν). Pal. Q.

Ἄλλως Στελεὰ ἡ τρύπη τῷ πελέκεως, στειλεὸν δὲ τὸ
ξύλον. Pal. B. E. Q. In tribus autem posterioribus
statim continuantur quae sequuntur. Ἴκρον δὲ τὸ
περὶ τὴν πρῶτην κατάστρομα, ὡς αὐτὸς ἐτέρωθεν ἐξηγεῖ-
ται αὐτά. 1) Ἴκρον δὲ ἀπὸ τῷ ἐκνεῖσθαι εἰς τὸν αἶρα.
B. E. Q.

238. Νῆσος ἐπ' ἑσχατιῆς] Οὐχ ὅτι ἡ νῆος τοσῶτον
χρόνον διατρέβον ἐν τῇ νησῷ, ἀλλ' ὅτι διὰ τὸν ἔρωτά
ἐτοίμως ὑπεργεῖ. ἐξῆς γὰρ μυστικὰς ἀφορμὰς εὐόσκει τῷ
συνεῖναι καὶ ἐντυγχάνειν αὐτῷ. ἐξὸν γὰρ ἅμα πάντα δε-
ναί, ἡ δὲ ἕκαστος πρὸς τὴν χεῖραν κοιτίζει. Ἄλλως. Τὸ
πρὸς τοὺς ἑσχατοὺς τῆς νησὸς εἶναι τὰ ἑσχατὰ πινυμένων ὧν
κατέφρονει ἡ θεός. ἀμελεῖμενα ἔν τοιαῦτα ην. ἅμα δὲ καὶ
ὑπὲρ τῷ μὴ ἀχθοφόρον τὸν ἥρωα φανέσθαι μακροθεν
φέροντα τὰ ξύλα εἰς θάλασσαν. Pal. Q.

240. Ἄνα πάλαι] Κατάξηρα καὶ ἐξαυλισμῖνα 2). ἢ
δι' εὐφραντὴν ἐργεῖται τὸ α 3). Vulg. Κατάξηρα καὶ
ἐξαυλισμῖνα. E. Q.

Περίκηλα] Ἀριστορχος ὅσπερ ἑσχατὰ ἐκδεχόμενος, τὰ
περικεκαυμένα ὑπὸ ἡλίου. Χούσιππος δὲ διήρει, περὶ κῆλα,
περισσῶς ξηρά. Pal. Ἄλλως. διχῶς, περίκηλα καὶ περὶ
κῆλα, περισσῶς κεκαυμένα ὑπὸ ἡλίου, ἐκτετι θάλλοντα ἐδὲ
χλωρά. (E. Q. ὑγρά). Pal. E. Q.

244. Εἴκοσι δ' ἐκβαλε πάντα] Παρέλκει τὸ πάντα,
ὡς ἐν τῷ, τριχθὰ δὲ πάντα δέδασαι (Il. ο, 189.). Pal. Q.
ἐπιφέρει γὰρ, γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὀλυμ-
πος (ib. 193.). Q.

245. Σταθμὴν] Κανόνα, ὑπομεμιλτωμένον σχοινίον.

1) Vid. ad 254.

2) Ἐξηγημένα emendo Hesychii et Etym. M. auctoritate,
Barnes.

3) Nescio quid hoc infictiarum: nam in ed. ant. lemma
scriptum est ita ΑΤΑΠΑΛΑΑΙ.

Q. Vulg. ἡ τεκτονικὴν σπάρτον. Vulg. — Pal. haec omnia, sed sine ἡ.

246. Τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα] Τόφρα δ' ἔνεικε φάρεα Καλυψὼ δια θεῶων. ¹⁾ Q.

Τέρετρα] Τρυπάνες. πάντα τὰ τρηῆσαι δυνάμενα. Pal. B. ἀπὸ τῷ τορῶ τὸ τρηπῶ. B. Πάντα τὰ δια-
τρηῆσαι δυνάμενα, γομφωτήρια καὶ τρύπανα. Vulg.

247. Τέτρην] Ἀριστοφάνης τὴς δύο τούτους εἰχες (247. 248.) τὸ αὐτὸ ὄνομα περιέχειν ἄμφω. διὸ τῶ μὲν σ, τῶ δὲ ἀντίσκιμα ἐπιτίθησιν. Vind. Pal. B. Q. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης φησι διὰ τῷ πρώτῳ τὸ μὲν τέλειον τῆς ἀρμογῆς μὴ εἶναι, ἀλλ' ὡς ἂν τις εἶπῃ ἀρμόζοντα κατεσκεύασε, καὶ πρὸς ἀλλήλα καταγαγῶν ἐσκέπαστο εἰ ἀρμόξει ἀλλήλοισ. τὸ δὲ ἐξῆς, συνέκλεισε καὶ κατεγόμφωσε. διὰ γὰρ τῷ ἄρασσε, τὸ τέλος τῆς ἀρμογῆς παρέσθησε. Pal. B. Q.

248. Γόμφοισιν] Οἷς ἀρμόζεται τὰ ξύλα πρὸς ἀλλήλα. ἢ πασσάλοις, ἢ πλατέσιν ἐπιέροις, ἢ σφήναις. Vulg.

Γόμφοισιν δ' ἄρασσεν, ἀντὶ τῷ κατεγόμφωσεν. ἀρμονῆσιν ἄρασσεν ἀντὶ τῷ συνήρμοσε καὶ συνέκλεισε. Pal. B. Q. ²⁾. Ἄρασεν (sic), ἤρμοσεν. Γράφεται καὶ ἄρησεν. Vulg.

ἤρμοσεν ἀρμονῆσιν, προπερισπωμένως. ἐστὶ γὰρ Γώνων ὁ καταβιβασμός. Pal. et Harl. sed hic sine verbo ἤρμοσεν, quod cave pro varia lectione habeas. Est glossa ad ἄρασσεν quae in Pal. applicavit se huic scholio.

249. Ἐδαφος νηός] Ἀλλαχῶ γαστέρα λέγει τὴν τροπὴν τῆς νηός ³⁾. E. Ἦτοι τὸ κατώτατον κῦτος τῆς νηός. Q. Vulg.

Τορνάσεται] Περιγράφεται καὶ περιορίζεται (Pal. melius -ηται -ηται) ὡς ἐπὶ τῷ τορνάσαντο δὲ σῆμα (Il. ψ, 255.). B. E. Q.

250. Φορτίδος] Φορταγωγῷ τῆς καὶ ὀλκάδος καλεμένης. Pal. Vulg.

¹⁾ Est versus 258. perverse scriptus, qui cur hic appositus sit ego non dicam. Est tamen simile confusionis ap. Eustathium quoque p 249, 35. Basil. post mentionem τῶν τερετρων.

²⁾ Ex Harlejanis etiam scholiis verbum ἄρασσεν, ter ibi ut hic positum, affert Porsonus et recte commendat prae soloeco ἄρησεν. Nisi praetuleris forte e scholio vulg. aoristum ἄρασεν media producta; quod olim proposui in Gramm.

³⁾ Hoc nusquam quod sciam ita reperitur. In Pal. inter lineas scriptum τὸ καῖλον, ἢ γάστρα λέγεται. Cf. Il. σ, 348. et Od. β, 437. ubi γάστρη dicitur cavitas sive fundus tripodis.

251. "Ενιοι, τορνάσατ" Ὀδυσσεύς. B. E. Q. Harl. quamquam omnes male ad 249.

252. "Ικρια] Τὰ ἐπιτεταμένα ξύλα ἀπὸ πρύμνης ἕως πύρας. E. Add. ad 236.

Τὰ σανιδώματα, παρὰ τὸ δι' αὐτῶν ἰκνεῖσθαι καὶ διαβαίνειν. Pal. B. E. Q. Et ad 254. idem Pal.: "Ικρινον ἐκάλεσε διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ἰκνεῖσθαι καὶ διαβαίνειν τὸν κυβερνήτην.

Σταμίνεσσι δὲ τοῖς ἐπιμήκεσι ξύλοις καὶ σήμονος τάξι (E. τρόπον) ἔχουσιν, ἃ παρατίθεται (E. περιτίθεται) τοῖς ἰκρίοις ἕξ ἑκατέρων τῶν μερῶν πρὸς τὸ ἐσάσαι· ἢ τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις, οἷς τὰ πηδάλια πῆσσεται. (E. Vulg. ἐμπῆσσεται). B. E. Q. Vulg.

253. "Ἐπηγευίδεσι] Ταῖς διατεταμέναις σανίσι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν (Vulg. γ) ὅσον ἐπενδοκίδεσι (Vulg. ed. ant. ἐπνηοκίδεσι¹), Mediol. ἐλινεκκίδεσι) ταῖς ἐπικειμέναις δοκοῖς (Mediol. τ. ε. τοῖς δ.). Pal. B. E. Q. Vulg.

Τὸ δ' ἐπηγευίς οὕτω σχηματίζει ὁ Ἀπολλώνιος· ἐνεγκω, ἐπενεγκίς· καὶ ἐν ὑπερβιβασμῶ καὶ ἐκτάσει ἐπνηεγκίς καὶ ἐπηγευίς. ἢ ἀπὸ πύρας ἕως πρύμνης ἐπενεχθεῖσα σανίς. Ἄλλως. Ἐπηγευίδες, τὰ περιτεταγμένα (Mediol. ἐπιτεταμημένα) ξύλα καὶ ὅσον ἀντὶ κρόκης. Pal. B. E. Q.

Ἄλλως. Ἐπηγευίδεσι. οὕτως Ἀρίσαρχος. Ριανὸς δὲ, ἐπιτανίδες (f. ἐπεκτανίδες)²· ἦγεν ταῖς μακροαῖς καὶ ἐπεκτεταμέναις. Pal.

254. "Ἐπίκριον] Τὸ κεράτιον (B. E. Q. κερατήριον)· καὶ ἐξῆς γοῦν φησι, τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ (318.) Pal. B. E. Q. Τὴν κεράτιαν, τὸ πλόγιον ξύλον τοῦ ἰσοῦ, ᾧ προσδέεται τὸ ἄρμενον (Vulg. τὰ ἄρμενα). Pal. Q. Vulg.

Ἄλλως. "Ικριον, τὸ περὶ τὴν πρύμναν κατάσρωμα, ὡς αὐτὸ εἰρωθεὶ ἐξηγήσατο· ἰσὸς δὲ ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα εἰς ἀντιλον κατέχυνθ', ὃ δ' ἀρὰ πρύμνη ἐνὶ νηὶ πλῆξε κυβερνήτῳ κεφαλὴν (Od. μ, 410.)· εἶτα ἐξῆς, κάππεσ' ἀπ' ἰκρίοφιν,²) καὶ ὃ πρύμναν ὠνόμασεν ὑποκατωῶν. Pal.

256. "Ρίπεσι] Πλέγμασι (Mediol. πλάσμασι) ψιαδάδεσιν οὔσι πεπλεγμένοις. οἰσυνῆσι δὲ, τοῖς τῆς ἰτίας κλάδοις, ἢ ἀπὸ τοῦ οἰσύνε (Q. ἀπὸ οἰσύνε, Vulg. οἰσυνῶν,

1) Male in recentt. ἐπνηεγκίδεσι, quae est ratio scholii sq.

2) Addi poterat π, 75. ubi post ἰκρίοφιν infertur πρύμνης. Sed eodem modo μ, 230. post ἰκρία additur πρύμνης.

Barn. em. οἰσῶν). ἔσι δὲ ἱμαντιῶδες φυτὸν. Pal. Q. Cf. Vulg. Ἰμαντιῶδοι πλεγμασι. ἱμαντιῶδες δὲ φυτὸν ἢ οἰσῶν, ἰφριφῶμοια. γίνεται δὲ ὀπὸ τοῦ ῥίπτω. B. E. Q.

257. Κίματος εἶλαρ] Κάλυμα, ἀσφάλειαν. E. Q. — Vulg. addit, καὶ φυλακῆν.

Ἰπερείατο ἔλην] Ἐρεισμα τῆς σχεδίας. Vulg. Ἐύλα λίθες, ψάμμον, πρὸς τὸ μὴ εὐρίπισον εἶναι, τοῖς πνεύμασιν εἶας ἄν οἶσαν. B. E. Q. (sed perperam in Mediol. adhaerens scholio ad v. ῥίπσαι). Pal.

260. Ὑπέρας] Τοὺς ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὀθόνης ἐξημμίνας κάλεις. ἢ τὰς τροχηλίας. Vulg. Ὑπέρας τὰς τροχαλίας (Pal. τροχαλαίας), ἢ σχοινία, οἷς μετάργεται τὸ κέρασ. Ἄλλως τὰ ἄνω εἰς ἄκρον ἐκατέρωθεν τοῦ κέρατος δύο σχοινία δι' ὧν μετάργεται τὸ κέρασ ὑπέρας καλεῖ. καλοὺς δὲ τὰ ἐν μίσῳ τοῦ κέρατος ἀναγοντα καὶ κατάργοντα τὸ ἄρμενον. Pal. B. E. Q.

Πόδας δὲ, τὰ κάτω ἐκατέρωθεν δύο σχοινία πρὸς πρόωρον καὶ προμυγαν ἀναδεσμοῦντα τὸ ἄρμενον. B. E. Q.

Ὑπέρας, τὰ ὑπεράνω σχοινία. Pal.

Κάλεις (sic ed. ant.), σχοινία δι' ὧν ἀνάγεται καὶ κατάργεται ἡ κεραία. Vulg.

Ὑπέρας] οἷς μετάργεται τὸ κέρασ. Πόδας] οἷς μετάργεται τὸ ἴσιον. Κάλεις] οἷς συσπᾶται καὶ ἀνίσταται τὸ ἴσιον. Pal.

Πόδας λέγει τοὺς σχεῖνας τοὺς κάτωθεν συνέχοντας τὴν ὀθόνην, ἢ τοὺς μεταγωγούς τοῦ κέρατος. Ἐτεροὶ δὲ φασὶ σχοινία οἷς συνέχεται ἀπὸ πρόωρας καὶ προμυγῆς ὁ ἴσιος ἢ τὰ ἐκατέρωθεν δεδεμένα τοῖς ἀρμένοις σχοινία. Pal. Q. Vulg.

266. Μέγαν] Διὰ τὸ τριπλάσιον τοῦ οἴνου δεῖν εἶναι. Pal.

267. Κωρύκῳ] Οἰοεὶ κώρυκός τις ὦν παρὰ τὸ χωρεῖν, καὶ κώρυκος. σημαίνει δὲ τὸν θύλακον. B. E. Κώρυκος κυρίως λέγεται ὁ θύλακος ¹⁾, οἰοεὶ (Pal. δηλαδὴ) ὁ ἀσπὸς, οἷον κώρυκός τις ὦν. καταχρηστικῶς δὲ λέγεται καὶ πᾶν εἶδος σακκίον. Pal. Q.

268. Λιαρόν τε] Ἡ χλιαρόν, ἢ ὀμαλόν, ἀπὸ τοῦ λιῶν τὸ ὀμαλόν. B.

272. Πηλιάδας τ' ἰσορῶντι] Ὅτι οὐδὲ τῶν κατὰ τὸν οἶφιν ἄρτων ἀπειρος Ὁμηρος εἶχε, φανερόν ἐστιν. ἔξ ὧν πεποίηκε Πηλιάδας θ' Ὑτάδας τε τό τε σθένος Ὠρίω-

¹⁾ Hinc in marg. Pal. legitur a manu prima hoc quoque: γρ. θύλακῳ. Vid. supra ad α, 361.

νος (Il. σ, 486.), και τὴν Ἄρκτον τὴν αἰεὶ σφαιρομένην περὶ αἰφρατῆ πόλον τὸν βόρειον και διὰ τὸ μετέωρον μὴ ἀπτομένην τοῦ ὀρίζοντος. ὅτι ἐν ἴσῳ χρόνῳ ὅτε μικρότατος κύκλος ἐν ᾧ ἐστὶν ἡ Ἄρκτος και ὁ μέγιστος (Mediol. ἡ μεγάλη sine και) ἐν ᾧ ὁ Ὠρίων, σφαιρεται ἐν τῇ τοῦ κόσμου περιφορᾷ. και τὸν βραδέως δυόμενον Βοώτην, ὅτι πολυχρόνιον ποιεῖται τὴν κατάδυσιν οὕτω πεπτωκότα τῇ θέσει ὡσεὶ ὀρθὸν καταφέρεσθαι και συγκαταδύεσθαι τέτταρσι ζωῖσι τῶν πάντων εἰς ὅλην τὴν νύκτα μεριζομένων ἐξ ζωδίων. E.

Ἐσορῶντι] Γρ. και, εἰσορῶντα. διχῶς αἱ Ἀρισάρχου ¹⁾. Harl.

Πληιάδες, Πληόνης τῆς Ὠκεανοῦ και Ἄτλαντος θυγατρός (scr. θυγατέρες). Pal.

Ἄλλως. Πληιάδας ἐπὶ ἀσέρας συνεχεῖς κατ' οὐραν ²⁾ τοῦ Ταύρου κειμένες, ὧν οἱ ἐξ μῶτοι φαίνονται. Pal. E. Vulg.

Και ὀψὲ δύνοντα Βοώτην] Σημειοῦνται τινες, ὅτι ὁ αὐτὸς και Ἄρκτοῦρος λέγεται. Pal. Q.

Ἄλλως. Ὀψὲ δύνοντα, μετὰ πολὺν χρόνον τῶν συνανατειλάντων δύνοντα. κατὰ γὰρ τὸν Ἄρατον (581.), τέτταρσι γὰρ μοίραις ἀμυδῖς κατιόντα Βοώτην ὠκεανὸς δέχεται. συγκαταφέρεται δὲ τέτταρσι ζωδίοις (Mediol. ζωῖσι), σκορπίῳ ἀφ' οὗ ἀρχεται, τοξότη, αἰγοκέρωτι, και ὑδροχόῳ ἐφ' οὗ λήγει. Pal. E. Q. Vulg.

Ὀψὲ δύνοντα] Τότε γὰρ μάλιστα τοῦ ἔργου ἀπολύονται οἱ βόες. Q: Vulg.

Ὀψὲ δὲ δύνοντα τὸν Ὠρίωνα εἶπεν ὡς πρὸς τὰς Πλειάδας, μετὰ γὰρ τὸ δῦσαι ταύτας καιροῦ παραρρήνεντος ἐπιδύεται και οὗτος. B.

Βοώτην δὲ αὐτὸν ἐκάλεσε διὰ τὸ πλησίον φέρεσθαι τῶν Ἄρκτων τῶν ἑοικυῖων βεσὶ φευγούσαις διὰ φόβον τὸν βεκόλον, ὡς αὐταὶ (f. αἱ αὐταὶ) τὸν Ὠρίωνα φεύγειν δοκοῦσι διὰ τὴν ἀπόσασιν. B.

Βοώτην ἀσέρα λέγει, οὗ φαινομένη περὶ τὴν ἐσπέραν. οἱ βόες ἐλευθεροῦνται τῆς ζεύγλης και πρὸς μονὰς ἀπολύονται. Pal. Q.

Ὁ Βοώτης και Ἄρκτοφύλαξ καλεῖται. και δοκεῖ εἶναι ὁ Ἰκάριος. Βοώτης δὲ λέγεται ὅτι κατὰ τὴν ἐπιτο-

¹⁾ Nempe duae lectiones commixtae erant, εἰσορῶντα et ὀρῶντα, vel εἰσορῶντι et ὀρῶντι. Pors.

²⁾ Ms. Barnes. οὐνόν, unde ille fecit ὀφθαλμόν.

λὴν αὐτοῦ βοηλατοῦσι καὶ ἀροτριῶσιν. ἢ ἐπεὶ ὁ Ἰκάριος ἐπὶ ἄμαξων πορευόμενος τὸν οἶνον. Pal. E. Q. Vulg.

Ὁ ἀρκτικός κύκλος περιέχει τὰς Ἀρκτίας καὶ τὸν Δράκοντα, περὶ ὧν φέρεται ἡ ἱστορία ἡδε. Τὸν Δία ἐν Κρήτῃ τεχθέντα δύο νύμφαι ἐκείσε ἀνέτρονον, καὶ ἡ μὲν Ἥλικη ὠιομάζετο, ἡ δὲ Κυρὸνσσα. Κρόνος δὲ ποτε ἐπελθόντος ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα παραλογισάμενος, τὰς νύμφας μετεβαλεν εἰς ἄρκτους, αὐτὸς δὲ εἰς δράκοντα μετεβλήθη. εἰς τῆς βασιλείας ἀντιλαβόμενος, τῇ ἀρκτῶ ἀνεσηρίξε στήμι (s. κατησφραγίσε, φασί) τὰς νύμφας καὶ ἑαυτόν. ἄξων δὲ λέγεται ἐπεὶ περὶ αὐτὸν ἄγεται ὁ οὐρανός. Q.

273. Ἀρκτιον θ' ἦν καὶ ἄμαξαν] Ἀμαξα καλεῖται ἢ Ἀρκτός ἐπεὶ ἐκ τεσσάρων ἀστέρων σύγκειται (Mediol. συνάγεται) τρόπον ἐχόντων πλινθίου, καὶ ἄλλων τριῶν δίκην ἐχόντων ῥυμοῦ. ἔξ ἀμφοτέρων δὲ ὡς περὶ ἐκ τροχῶν καὶ ῥυμοῦ ἄμαξης σχῆμα ἀποτελεῖται. Pal. E. Q. Cf. Vulg. Barnes.

Ὅτι καὶ ἐν Ἰλιάδι (σ, 487.) τὰ αὐτὰ περὶ τῆς Ἀρκτε καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων φησίν. Pal.

275. Οἷη δ' ἄμμορος ἐστὶ] Μόνη δὲ φησι ἡ ἄμαξα τῶν λοιπῶν ἀστέρων ἐστὶν ἄμοιρος τῶν λοιπῶν τοῦ ὠκεανοῦ. λοιπῶν λέγει τούτων, ἐπειδὴ γὰρ ὡς οἶμαι ὁ περὶ τὸν ὠκεανὸν τόπος οὐκ ἀναδίδωσι ἀτμούς παχείς, ὡς ἐπισκοιῆσθαι τοὺς ἐπανατελλοντας φασήσας (Pal. ἀστέρων) ἐκίσε τοῖσι, ἀλλὰ μῆνιν αὐτοὺς εἰλικρινεῖς καὶ γαῖδρους, λέγει πως (Pal. περὶ) τοὺς λῆσθαι καὶ καθάρεισθαι ἐν τοῖς τοῦ ὠκεανοῦ λειτροῖς, τῇ ταύτου καθαρῶτητι Q. καθαρῶτητι). ταύτην οὖν μοι λέγειν δοκεῖ ἔννοια λειτροῦ. Pal. Q.

In cod. E. eadem hic absurde de Oceano leguntur quae supra ad 272. recte de Boote: συγκαιταφέρεται — ἰήγει.

277. Χειρός] Γρ. νηός. Harl.

280. Ὅτι τ' ἀρχισον] Τὸ ὅθι χρονικῶς οἱ Ἀριστάρχου (s. οἱ Ἀριστάρχειοι), ἀπὸ τοῦ ὅτι, ἢ ἢ, ὅτι ἐγγὺς γέγονεν ἰ). Ἄλλως. Ὅτι τ' ἀρχισον ἀπὸ τοῦ ὅτι, ὡς, τότε με σχεδὸν ἀπεβῆναι ἀνάγει (357.). ἀρχισον δὲ φησι καθὸ τούτους ὑψίζεται τῆς γῆς ἐσχάτως οἰκούντας. καὶ ἡ Νηυ-

1) Πιο ὅτι mirum in Pal. quoque ter continuo hic legi ὅτι. Sed mendum manifestum vel e versu allegato, in quo diversa aberratione τῶν scripturum pro ὅτι sive potius ὡς τοῦ ὅτι —. Ex eadem autem allegatione colligas Aristarchum vocem ὅτι hic, ut alias alteram ὅτι, cepisse sensu latini quandoquidem.

σικάα φησί, οἰκόμεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύσω ἐνὶ πόντῳ ἔσχατοι (ζ, 204.). Q.

281. Εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν] Εἰ μὲν ῥινόν ἀναγνώσειον, ἔσαι, ἐφάνη ὡς ἀσπίς, ὃ ἐστὶ βύρσα· εἰ δὲ ἐρινεόν, ἔσαι συκία. οἱ δὲ λέγουσιν, Πλευροῖος ῥινόν λέγειν τὴν ἀχλύν ¹⁾. ἐφάνη οὖν ὡς ἀχλὺς ἢ γῆ. Vulg. ῥινόν λέγει τὴν ἀχλύν. Pal. Ἐφάνη ὡς ἀχλὺς ἢ γῆ. Pal. Q.

Εἴσατο δ' ὡς ²⁾ ῥινόν, ἀντὶ τοῦ βύρσαν. ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι (κ, 155.), ὑπὸ δ' ἔσρωτο ῥινόν βοὸς ἀγραυλοῖο· αὐτὰρ ἐπὶ κράτεσσι τάπησ τετάρυσο φαεινός. ἢ ἐρινόν τὴν ἐρινεὸν εἶρηκεν. Ἄλλως. Ὡσαεὶ δέρμα βοὸς ἐφηπλωμένον τοῖς ὕδασι ἔτως οἶδε ³⁾ τὰ ὄρη τινὲς δὲ κακῶς ῥινόν φασὶ ἀντὶ τῆ τὴν ἀσπίδα. αἱ δὲ ἐρινεὸν τὸν καρπὸν τῆς ἀγρίας συκῆς. ὃ μέντοι Ἀρισταρχὸς ἐρινόν αὐτὴν τὴν συκὴν κατὰ μεταβολὴν γένεσ, ὡς ὃ δίδυρον τὸ δίδυρον. ἔνιοι δὲ ῥινόν κατὰ Οἰνωτρῆς τὸ νέφος. οὐ μέντοι Ἡρωδιανὸς Ἀρισταρχῶ συγκατατίθειαι. Ἄλλως. Ἐρινόν ὑδετέρως ὃ καρπὸς, τὸ δὲ ἀρσενικῶς λεγόμενον ἐρινὸς τὸ δένδρον σημαίνει. ὡσπερ ἢ κέδρος θηλυκῶς τὸ φύτον, τὸ δὲ κέδρον ὑδετέρως τὸν καρπὸν. Ἀρισταρχὸς ἐρινόν αὐτὴν τὴν συκὴν κατὰ μεταβολὴν γένεσ. τὸν γὰρ καρπὸν μὴ νοεῖσθαι, ἐπεὶ βραχὺς ἐστὶ πάνυ. Q. Pal.

Ὡς ῥινόν· ἢ ὡς δέρμα ὑπέλαβε τὰ ὄρη τῶν Φαιάκων. Ἀρισταρχὸς ἀποδέσσει σὺκινον δένδρον. καὶ ἔστι μεταβολὴ γένεσ, ὡς δίδυρον δίδυρον, κύκλος κύκλον, ἐρινὸς ἐρινόν. E.

Πολλάκις ἀπὸ διαφόρων πτώσεων συνέμπτωσις γινόμενη πλανᾷ τὲς πολλὰς, ὡς ἐνὸς ὄντος τῆ σημαζομένη, ὡσπερ ἔχει τὸ εἴσατο. σημαίνει γὰρ καὶ τὸ ὑπέλαβε καὶ τὸ ἐπορεύθη καὶ τὸ ἴσος καὶ ὅμοιος ἐγίνετο. ἀλλὰ τὸ μὲν ἀπὸ τῆ εἶδω, τὸ δὲ ἐπορεύθη ἀπὸ τῆ εἶω τὸ πορεύομαι, τὸ δὲ ὁμοιώθη ἀπὸ τῆ εἶσκω. τὸ μὲν ἔν ὑπέλαβεν, εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν, ἀντὶ τῆ ὡς δέρμα ὑπέλαβε τὰ ὄρη τῶν Φαιάκων. καὶ, εἴσομαι αἶ κε τύχοιμι (Od. χ, 7.), ἀντὶ τοῦ νοήσω, ὑπολάβω, ἀπὸ τοῦ εἶδω. εἴσατο ἀντὶ τῆ ὁμοι-

1) Lego ῥινόν pro ἐρινεόν, et ἐρινον pro ῥινόν ex Hesychio: Ἐρινον. νέφος. Barnes.

2) Sic Pal. ter in lemmate repetito; sed semel in contextu scholii, et in textu poetae, ὡς ὅτε.

3) Sic, non εἶδε, etiam Cod. B. in quo particulae quaedam hujus scholii.

ώθη, ἀπὸ τῆ εἴσω, ὡς τὸ, εἶσατο φθογγὴν (Il. β, 791.), καὶ τὸ, εἰσάμενος Καλχαντι διμας (Il. ν, 45.). εἶσατο ἀντὶ τῆ ἐπο. εὐθή ἀπὸ τῆ ἔσω, ὡς τὸ, εἶσατο γὰρ νηῶν ἐπ' αἰσιερά (Il. μ, 119.). Pal. E. Q. καὶ τὸ, οἷη τ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ἕτος ἰοχέαιρα (Od. ζ, 102.). E. Q.

282. Τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν] Ἀπὸ τῶν πρὸς ἀνατολὰς Αἰθιοπῶν ἀνίων τὸν ἀπὸ δυσμῶν ἀντίον προσιόντα ὄρα Ὀδυσσεῖα. Ἄλλως. Ποίων; τῶν ἀνατολικῶν. ἐκεῖθεν γὰρ τὸν ἀπὸ δυσμῶν ἐρχόμενον εὐχερῶς ὄρα. Pal. Q.

Ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνίων καὶ γενόμενος ἐν Σόλυμοις. Pal.

283. - Ἐκ Σολύμων] Τῆς Κιλικίας εἰσί. ὅθεν καὶ οἱ Σόλυμοι ὀνομάσθησαν ἀπὸ Σόλυμ τῆ Διὸς καὶ Καλκηδονίας¹⁾, ὡς Ἀντίμαχος λέγει. Pal. Σόλυμα ὄρη τῆς Πισιδίας. Vulg.

285. Κινήσας δέ] Ὅτι μὴ ἀντιμηχανώμενον τῇ αὐτοῦ βουλήσει ἑώρα τὸν Ὀδυσσεῖα. Pal.

Κάρην (sic ed. ant.)] Κεφαλῆν. Vulg.

286. Μετεββλευσαν θεοὶ ἄλλως] Εἰς τὸ νοσηῆσαι δηλονότι, ἐπεὶ συνέθετό μοι τῆτον ἐκτοπίσαι. B. Μετεββλευθησαν, μετέγνωσαν. πρῶην γὰρ οἱ θεοὶ ἠμέλουν αὐτοῦ. Pal. Q.

289. Πείραρ (E. et Vulg. πείρας)] Τὸ πέραρ ἢ τὸ τέλος ἢ τὸ λιπαρὸν καὶ ἀκμάζον. Pal. E. Vulg.

290. Φημί ἄδην ἐλάαν κακότητος] Δασέως τὸ ἄδην²⁾ ἀντὶ τῆ λίαν ἀθρόως. τὸ δὲ ἐλάαν κακότητος δηλοῖ τὸ κόρον σχεῖν τῆς κακίας. ὁ δὲ νῆς, οἶμαι αὐτὸν ἐμφορηθῆσεσθαι δυστυχίας ἐτέρας. Pal. B. Q.

292. Τρῳαίαν ἐλών] Εὐπρεπίσας (Vulg. εὐπρεπῶς) πρὸς τὸ κινῆσαι. φόρημα γὰρ αὐτῶ ἀχώρισον ἢ τρῳαίνα. Q. Pal. Vulg.

293. Σὺν δὲ νεφέεσσι] Εἰκαίως. οὐ νεφεληγερέτης ἐστὶν ὁ Ποσειδών. ἀλλ' ἔν γε πρὸς ἀνθρώπους πάντως οἱ θεοὶ πάντων ἐξεστῖαν ἔχουσιν. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς ἐξῆς κατὰ τὴν τῶν πολλῶν δόξαν εἰς Δία ἀναφέρει τὴν αἰτίαν. Q.

294. Ὁρώρει δ' ἔρανόθεν νύξ] Τῆτό ἐστιν ἐπιφώνημα. ἴδιον δὲ τῆ ἐπιφωνήματος τὸ ἔχεσθαι μὲν τῶν ἀνωτέρω προσεχῶς ῥηθέντων κατὰ τι, ἀφίσασθαι δὲ τούτων (ins. τῶ) κατὰ τι καὶ δοκεῖν ἀλλότριον εἶναι. ὡς καὶ ἐν-

¹⁾ Καλκηδονία haec reddenda Stephano Byz. in Πισιδία.

²⁾ Ἄδδην Pal., ἄδδην Harl. unde tria haec verba excerp-
sit Porsonus.

ταῦθα. σκότος μὲν γὰρ ἐγένετο ἀπὸ τῆς συναγωγῆς νε-
φελῶν καὶ τῆ παραγωγῆς τοῦ πόντου καὶ τῶν ἀελλῶν· οὐ μὴν
καθόλε· ἡ δὲ νύξ σκότος ἐστὶ καθόλε. καὶ ἔχεται μὲν ἡ
νύξ τοῦ μερικοῦ σκότους, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ σκότος· ἀφίσταται
δὲ τούτου. εἰ οὖν οὐ συγκρίνεται πρὸς τριτο οὐ σκότος οὐ-
σα καθόλε, αὐτὴ ἡ φύσις τῆ ἐπιφωνήματος. Β.

Οὐχὶ ἐν τῷ καθόλε, ἀλλὰ τότε γενομενος. Τὸ δ' αἰ-
θηρηγενέτης, Ἡριανός (scr. Ριανός) καὶ Ἀρισοφάνης αἰ-
θηρηγενέτης λέγουσιν. Pal. Harl. Q. 1)

295. Σὺν δ' εὐρός τε νότος τε] Τὴν τάξιν αὐτῶν ὁ
ποιητὴς ὡς ἔχει διέθηκε. τῶν γὰρ ὁ μὲν ἀπὸ ἀνατολῆς
ὀρμαῖται, ὁ δὲ ἀπὸ μεσημβρίας, ὁ δὲ ζέφυρος ἀπὸ δύσεως,
ὁ δὲ ἀπὸ ἄρκτου. καὶ ὁ μὲν ἀπληρώτης ὑγρὸς ὢν μετα-
βάλλει εἰς νότον ὑγρὸς ὢν θερμὸν ὄντα. ὁ δὲ νότος λεπτο-
νόμος εἰς βορέαν ἀποκαθαίρεται. διὸ, ἐπὶ κραιπνὸν βο-
ρέην τὰ δὲ κύματα ἄξε 2) (385.). κατὰ τὴν ἀντίθεσιν
δὲ αὐτῶν φυσικῶς ἐξηγήσατο, ἄλλοτε μὲν τε νότος ἐπέ-
εικε 3) φέρεσθαι, ἄλλοτε δ' εὐρος ζεφύρω εἴλασκε διώκειν
(331.). ἠπίσατο δὲ ὁ ποιητὴς ὅτι ὁ βόρειος πόλος ὑπὲρ
γῆν ἐστὶ μετέωρος, ὡς πρὸς ἡμᾶς τὰς ἐν τῷ κλίματι τῆ
κατοικῶντας, ὁ δὲ νότος ἐκ τῆ ἐναντίε βαθεύς. ὅθεν ἐπὶ
μὲν τῆ βορέε φησὶ, καὶ βορέης αἰθηρηγενέτης μέγα πῆμα
κυλίνδων, τὴν ἀνωθεν ἐμπύπτισαν φορὰν τῆ ἀνέμου ση-
μαίνων, τὸ δὲ ἐώθη (scr. ὠθεῖ ex Od. γ, 295. ubi cf.
schol. Porphyrii ad 296.) τὴν ἀπὸ τῆ κοιλοτέρου πρὸς τὸ
ἀναντες βίαν. Ε.

Ζέφυρός τε δυσσαῆς] Ζέφυρος ὁ ἀπὸ δυσμῶν πνέων.
ἀλλαχῆ φησὶ, ζεφύροιο λιγὺ πνεύοντος ἀήτας (Od. δ, 567.).
δυσσαῆς δὲ ἦτοι δύσπνευς· ἢ ἀπὸ δυσμῶν πνέων· ἢ δι-
πλῆς κατὰ τὸ πνεῖν. καὶ γὰρ ἀναψύχει τὰς ἀνθρώπους.
Pal. Q. et ultima, inde a δύσπνευς, Vulg.

296. Καὶ βορέης αἰθηρηγενέτης] Αἰθρίαν καὶ εὐδρίαν
ποιῶν, ἢ αἰθρον ποιῶν, τριτέσι πάγον. Pal. Q. Vulg.

299. Δειλός] Δυστυχής, κατὰ συγκοπὴν τῆ δειλαίος. Ε.

Τί νύ μοι] 4) Τὸ (scr. τί) μῆζον ἔσαι τῶν, ὅσον

1) In Q. tamen mendose primo loco αἰθηρηγενέτης, altero
αἰθηρηγενέτης. Et αἰθηρηγενέτης ibi etiam in lemmate v. 296.

2) In Homeri textu est πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν.

3) In Hom. textu νότος βορέη παραβάλασε φ.

4) In Mediol. magna confusio. Hoc enim lemma corruptum
in εἰ νύ μοι contextui adhaesit ita: εἰ νύ μοι τὸ μῆζον: quo facto
novum lemma superinductum: τί — γένηται.

ἐπὶ τί προκόψει τὰ κακά; τίνα μοι τῶν δύνатаι γενέσθαι μείζονα κακά; τινὲς δὲ διὰ τῆ χ μήχιστα ἴν' ἦ, τίς μοι γίνηται μηχανή; οἱ δὲ, τὸ τί νῦ πῶς ¹⁾ ἀντὶ τοῦ, πῶς μοι τῶν δύνатаι μείζω γενέσθαι; ὡς κἀκεῖ, τί νῦ βίωμα ²⁾ (Π. χ, 431.) Pal. Q. Cf. Vulg.

304. Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πότον] Κατὰ τὴν κοινὴν (Q. ἰδ(αν) δόξαν εἰς Αἴα ἀναφέρει τὴν αἰτίαν τοῦ χειμῶνος. Pal. Q.

¹⁾ Ἐπισπέρχουσι] Ἐπισπυδῶσιν, ἐπέλγονται. B.

305. Σῶς] Τέλειος, ἀναμφίβολος. B. Q. Ὀλόκληρος, ἐκεῖ ὁρῶν ἑλπίδα σωτηρίας. E.

310. Περὶ Πηλεῶν] Ὅτι ³⁾ ὑπερμέχθησαν τοῦ σώματος Ἀχιλλέως Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴας. καὶ ὁ μὲν ἐβάστασεν ὁ δ' Αἴας ὑπερησπισεν, ὡς καὶ ἐπὶ Πατρόκλῳ. Pal. B. Q.

Διατὶ Ἀχιλλέως ἀποθανόντος μάλις τῆ νεκρῶ πρέσθησαν Ὀδυσσεὺς καὶ Αἴας; φαίνονται οὗτοι φίλτατοι γεγηνότες Ἀχιλλεῖ. διὰ τοῦτο ὑβρίζων Ἀγαμέμνων τὸν Ἀχιλλεῖα, καὶ τούτους ὑβρίζει λέγων, ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας ἢ Ὀδυσσῆος (Π. α, 138.). καὶ εἰς τὴν Χρῦσαν ἐκ τούτων μάλις ἠγεμόνα προαιρεῖται ἐκπέμπειν, εἰς δὲ τις ἀνὴρ βεληφόρος ἔσῳ, ἢ Αἴας ἢ Ἴδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς, ἢ ἐὺ Πηλεΐδῃ (ib. 144.). καὶ εἰς τὴν πρεσβείαν τούτους ἀποσέλλει, ὅτε Αἴας φησὶν Ἀχιλλεῖ, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων κῦδιςοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι (ι, 637. s. 641.). E.

¹⁾ Ἴσως διὰ τὴν Θετίν Ἀχιλλέως μέμνηται. Pal. Vulg.

311. Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων] Οὕτως ἂν ἠξιώθην ἐνταφίων. E.

312. Λευγαλέῳ θανάτῳ] Ὅτι λευγαλίον θάνατον οἱ γλωσσογράφοι ἀποδεδώκασι τὸν ἐν ὑγρῷ, ἐκ τε τούτων καὶ ἐκ τῶν ὑπ' Ἀχιλλέως ἐν τῇ πρὸς τὸν ποταμὸν μάχῃ ἰεγομένων. ἄμεινον δὲ ὀλέθριον, παρὰ τὸν λαιγόν. Q. Λευγαλέῳ, ἀδόξῳ, ἢ ἀδυνατῳ, ἢ τῷ δι' ὕδατος. Vulg.

1) Ex Harl. Porsonus haec tantum excerpit τινὲς — μηχανή; οἱ δὲ, τί νῦ πῶς, omisso τὸ, festinantius credo aut per correctionem. Sed veniorem emendationem ipse verborum contextus ministrat hanc: οἱ δὲ, τὸ, τί, νῦν πῶς: h. e. τί hic valere πῶς.

2) Sic in Vulg. pro βίωμα; esteri corruptius, Q. τί νῦ βῶσθαι, Pal. τί νῦ μοι βῶσθαι.

3) Sic in Pal. cum signo relatō ad verba quae pro lemmate posui. Nam in Mediol. minus bene Ὅτι, cum lemmate Ὅτι μοι — — δόξα.

312. Ἀλῶναι] Τζῶν, ἀλέσθαι (scr. δλέσθαι). Harl.

313. Μέγα κῦμα κατ' ἄκρας] Ὡς φαιμέν κατάκρας (ita hic junctim in Pal.) πόλιν ἐλεῖν. Pal. B. Q. (et in Mediol. quidem perperam statim continuantur verba Ῥιανός etc. quae vid. ad 315.)

Ἄλλως. Κατὰ παραλείψιν τῆς κεφαλῆς ὡς τὸ, νῦν ἄλετο πᾶσα κατ' ἄκρας (Il. γ, 772.). ἐκατέρως (Pal. -οις) δὲ δύναται προδίδουσαι. Pal. Q. Κατὰ παραλήψιν τοῦ, κεφαλῆς· ἢ ἀντὶ τοῦ ὅλως συνέσρεψεν· ἢ νηός. E. Κατὰ κεφαλῆς. ἢ ἀντὶ τοῦ ὅλον. καὶ γὰρ κατ' ἄκρας πόλιν ἐλεῖν φαμέν. Vulg.

Κατάκρας in textu, κατακρηφαλήν in margine eadem qua textus manu ¹). Pal.

314. Ἐπισύμενον] Ἀρίσαρχος, ἐπισύμενον ²). Pal.

315. Αὐτὸς πέσε] Ῥιανός, αὐτὸν ³) βάλε. τὸ κῦμα δηλονότι. καὶ ἄμεινον (hucusq. Pors. ex Harl.). ἀντιερόφως δὲ ἠρμήμευσεν. οὐ γὰρ πρότερον ἔπεσεν, εἶτα ἀφῆκε τὸ πηδαλιον. Pal. B. Q.

317. Δεινὴ μισγομένων] Τινὲς οὔτως, σὺν τῇ δίνῃ τῶν ὑδάτων ἐλθοῦσα ἢ τῆς συμμίξεως τῶν ἀνέμων θυέλλα. Pal. B. Q. Δεινὴ] Γράφεται, δίνη. B. Harl.

318. Σπείρον] Τὸ ἴσιον, ἐπίκριον δὲ τὸ κερατάριον. Pal. B.

319. Ῥπόβρυχα] Εἶτε ἐπίρρημα εἶτε ἀπὸ τοῦ βρυῖ προπαροξενθήσεται. Τὸ δ' ἐδυνάσθη, ἀπὸ τοῦ δυναῶω, ὡς πελάζω. Pal. B. E. Q.

Ῥπόβρυχα, ὑποβρύχιον, βούλεται δὲ λέγειν τὸν καταδεδυκότα εἰς τὸ ὕδωρ. Pal. B. E. Q. Vulg.

324. Ἄλλ' οὐδ' ὡς σχεδίνης] Μεγάλῃ τῆς συνέσεως ὑπερβολή, τὸ ἐν τοιοῦτῳ καιρῷ μνημονεῦσαι, καὶ τῶν δεινῶν κρείσσω γενέσθαι καὶ ἐπὶ τὴν μόνην ἐλπίδα τῆς σωτηρίας καταφυγεῖν. Pal. Q.

328. Ὡς δ' ὄτ' ὀπωρινὸς βορέης] Ὡσπερ ὁ βορέας φέρει τὰς ἀκάνθας, φέρονται δὲ συνεχόμεναι ἀλλήλαις,

¹) Ex hoc potissimum accusativo apparet fuisse qui hanc formulam ita dividerent κατὰ κρός vel κρός (v. Schol. Il. α. 531.)

²) Nimirum ob accentum, qui in partic. perf. paenultimam, in aoristo autem (ἴσσυμην, σύμενος) tertiam a fine occupat. Nunc ἴσσυμενος referendum est ad illa ἐηλάμενος, ἀκηχέμενος de quibus vid. Gramm. m. ampl. §. 98. obs. 19. cui addere hoc verbum neglexi.

³) In Mediol. ubi haec adhaerent scholio 313. hic insertum δέ, et mox verba καὶ ἄμεινον ommissa.

οὕτω καὶ τὴν σχεδίαν ἔφερον ὁ ἄνεμος συγκεκολλημένην. Pal. B. ὅτι ἅμα ἔτι δὲ (sic) καὶ πρὸς τὸ εὐκόλον τῆς κινήσεως ἢ εἰκων. Pal.

Σφ δρότατοι δὲ οἱ ἐτήσιοι. ἢ δὲ ἄκανθα ὑπέξηρα-
μένη ὑπὸ τοῦ θέρους ἐλαφροτάτη γίνεται. Pal. B.

Ἐπιώρα τὸ θέρους ἐν ᾧ πεπαινόνται αἱ ὀπίραι, καὶ ὀπωρινὸς βορέας ὁ θειρινός. B. Ἐπιωρινός, ὁ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ὀπίρας ὅ ἐστιν ἐν τῷ θέρει πνέων. Vulg.

329. 330. Καὶ τὸ ἀμπεδίον καὶ τὸ ἀμπέλαγος διὰ τοῦ μ γ ρ α π τ i ο ν. Pal.

333. Κάδμω θυγάτηρ] Διατί αὕτη μόνη οἰκτεῖρει τὸν Ὀδυσσεῖα; Λύεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως. φησὶ γὰρ αὐτὴν ἀνθρώπων εἶναι τὸ πρότερον. ὡς ὁμοιοπαθῆς οὖν ἀνθρώπος εἰκότως οἰκτεῖρει τὸν Ὀδυσσεῖα. οὐκ ἐναντιοῦται οὖν (scr. δὲ) Πησειδῶνι. κακείνος γὰρ οἶδεν ὅτι δεῖ σωθῆναι αὐτόν. Q. Ἐλεεῖ αὐτόν ὡς ἀνθρώπος γενομένη Ἰνώ. ἢ ὅτι ἦν φιλογύνης ὁ Ὀδυσσεύς, ἢ δὲ διὰ τὸν Ἀθάμαντα ἐδυζύχησεν. οὐκ ἐναντιοῦται δὲ κ. τ. λ. Vulg.

334. Λευκοθέη] Λευκοθέα ἐκλήθη ἢ Ἰνώ ἀπὸ τοῦ θεῦσαι ὅ ἐστι δραμεῖν διὰ τοῦ Λευκοῦ λεγομένης πεδίε τῆς Μεγαρίδος. E. Vulg. Τὴν αἰτίαν τῆς διωνυμίας ἀπέδωκεν, Ἰνώ μὲν ὅτε ἀνθρώπος ἦν, ὅτε δὲ ἀπεθεάθη, Λευκοθέα. Pal. B. E. Q.

Τὰ δὲ περὶ τὴν Λευκοθέαν οὕτως ἔχει. Ἀθάμαντι συνώκει ἢ Ἰνώ (nomen hic et mox omittit Pal.), καὶ παῖδες αὐτῇ γίνονται Λέαρχος καὶ Μελικέρτης. μανεῖς δὲ Ἀθάμας διὰ τὴν μῆνιν Ἥρας, ὅτι ἔθροψε τὸν Διόνυσον ἢ Ἰνώ, τὸν Λέαρχον ἀναιρεῖ. ἔμελλε δὲ καὶ τὸν ἕτερον. ἀναλαβοῦσα δὲ αὐτόν Ἰνώ φεύγει καὶ ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ῥίπτει. διὰ δὲ τὴν Διονύσεως τροφήν σὺν τῷ παιδί ἰσοθέε τιμῆς ἔλαχε, καὶ τὰ ὀνόματα μετέβαλεν ἢ μὲν Λευκοθέα κληθεῖσα διὰ τὸ φυγὴν πεποιῆσθαι διὰ τοῦ Λευκοῦ πεδίε τῆς Μεγαρίδος, ὁ δὲ Παλαίμων διὰ τὸ συλλαμβάνεσθαι τοῖς παλαίωσι κατὰ θάλασσαν. Pal. B. Q.

Βροτὸς αὐδήσσα] Ἦτοι διαβόητος διὰ τὰ συμβάντα. ἢ ἐπεὶ οἱ ἀνθρώποι φωνήεντες πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, αὐδήσσα¹⁾ ἢ ἐπιγείος ποτε. Vulg.

Ὁ μὲν Ἀριστοφάνης τὰς ἀνθρωποειδεῖς θεὰς αὐδήσσας φησὶν οἶονεῖ φωνὴν μετελληφύας. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης

¹⁾ Sic omnes ante Barnes, qui, nullum codicem (quod alias facit) laudans reposuit οὐδήσσα. Vera autem est emendatio (vid. not. sq.) nisi quod, ut observat Ern. scribendum ἢ οὐδήσσα.

αὐδήσσαν ¹⁾ λέγει (Pal. γράφει) οἶονελ ἐπίγειον. οὕτως καὶ Χαμαιλέων. Pal. Q. Harl.

Φωνῇ ἀνθρωπίνῃ χρωμένη, ἀλλ' οὐχὶ θεία. διὰ σημείων γὰρ καὶ οἰωνῶν καὶ ἱεροίων καὶ θυσιῶν καὶ δ' ὀνειρώτων, οὐκ αὐδῆς φθέγγονται οἱ θεοί. καὶ ἐφετμαὶ αὐταὶ (f. αὐται). οἱ δ' αἰεὶ βούλονται θεοὶ μεμνησθαι ἐφετμῶν (Od. δ, 353.), τῶν θεοπροπιῶν λέγει ²⁾. E.

Ζητεῖ Ἀριστοτέλης, διατὶ τὴν Καλυψῶ καὶ τὴν Κίρκην καὶ τὴν Ἰνώ αὐδήσσαι λέγει μόναις. πᾶσαι γὰρ καὶ αἰ ἄλλαι φωνὴν εἶχον. καὶ λύσαι μὲν οὐ βούλεται (Pal. βεβούληται) μεταγράφει δὲ ποτὶ μὲν εἰς τὸ αὐλήεσσα, εἰς οὐ δηλοῦσθαί φησιν ὅτι μονώδεις ³⁾ ἦσαν. ἐπὶ δὲ τῆς Ἰνούς αὐδήεσσα. τοῦτο (E. ἐκείνο) γὰρ πάσαις ὑπῆρχεν αὐταῖς καὶ μόναις. πᾶσαι γὰρ αὐταὶ ἐπὶ γῆς (E. ἐπ' αὐλάς) ὤκων. μήποτε οὖν (E. δὲ, Pal. δ' οὖν) τὸ αὐδήεσσα, οὐ τὸ φωνῇ μόνῃ κεχρησθαι (E. οὐ τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ μόνον χρησθαι) δηλοῖ, ὡς τὸ αὐδήεντα δ' ἔθηκε (Il. τ, 407.), σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἔνδοξον καὶ ἐπίφημον. καὶ ἐκάστη δὲ τούτων ἔνδοξος, ὡσπερ ἡ Ἰνώ. ὅτε γὰρ ἐν ἀνθρώποις ἦν, ἔνδοξος καὶ ἐπίφημος ἐν πᾶσιν ἐτύχανεν ⁴⁾. Pal. E. Q. Add. schol. ζ, 125. κ, 136.

¹⁾ Mirum in mendosa hac scriptura conspirare codices Q. Harl. Pal. hic et mox in alio scholio (Ζητεῖ Ἀρισ.); item Etymol. M. p. 169, 11. Veram autem scripturam, in his scholiis nimirum, esse οἶδησσαν tum re ipsa patet; nam explicatio ἐπίγειος, ἐπὶ γῆς vocem spectat ab οὐδας formatam; tum testimonio Eustathii et Schol. Harl. ad κ, 136.

²⁾ Cf. ad ζ, 125.

³⁾ In Pal. μονώδεις: sed illud sine dubio verum, quanquam haec vox, de eo qui est solitarius, aliunde mihi nota non est.

⁴⁾ Turbatum esse aliquid in hoc scholio vel ex eo apparet quod non satis clara inde emergit Aristotelis et ratio et argumentatio; quae ut conjectando elici possit faciant fortasse varietates codicis E. Nos observamus Inonem quidem revera eo epitheto, quaecumque illud est, hic non appellari. Immo cum dicitur eam olim fuisse βροτιὸν αὐδήεσσαν, manifestum est, nunc, ubi dea est, hoc epitheton non amplius cadere in illam. Deinde non tacebimus sollertes fuisse interdum in grammaticis his minutis antiquiores; qui hic quidem naturam formationis in εις εντος non perspexerunt, quae nunquam usurpatur nisi de iis quae referta sunt aliqua re aut naturam ejus induerunt: ut vel per linguae rationem fieri plane non possit ut οὐδήεσσα, αὐλήεσσα dicatur ea quae sit in terra, in aula. Manifestum est itaque hunc quidem de Inone locum referendum esse ad eum usum qui est ζ, 125 ubi hominum epitheton est αὐδήεις h. e. μέγας: cf. Il. τ, 407. de equo loquente. Tamen illa etiam de Circe et Calypso explica-

336. "Ἦ ὁ Ὀδυσσεύς ἐλέησε] Δαιμονίως τὸ ἐπισω-
δῖον (scr. κίχρηται τῷ ἐπεισοδίῳ). αἴμα γὰρ ἀρχαίαν ἰσο-
ριαν ἐνδέδεικται ἔξω τῆς ὑποθέσεως, καὶ τόπω ἀρμόζον
πρόσωπον παρελάβεν. ἔθος τὸ Ὀμήρῳ ἐν τοῖς ἐσχάτοις
κινδύνοις θεῶν βιηθείας τυγχάνειν. Q.

337. Αἰθυῖη δ' εἰκνῖα ποτῆ ἀνεδύσατο λῆμνης] Οὐκ
ἐνεαγρευτο ἐν τοῖς πλείοσι. Ἀρξαστοχος δὲ περὶ μὲν τῆς ἀθε-
τήσεως διαζῆμι, γράφει δὲ διὰ τοῦ υ ¹⁾ ὑπεδύσατο. ἐν δὲ
τισὶ ἀνεδύσατο (Quattuor haec verba desunt in Harl.).
ἔοικε δὲ ὁ εἶχος ἐκ τῶν ὕπερον εἰρημίων ὑπο τινος πα-
ρευθ' βλήσθαι. αὐτὴ δ' αἴψ' ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα
(Val. κῶδῖνοντα, Harl. κῶδαῖνοντα) αἰθυῖη εἰκνῖα. Pal.
Harl. Q. Τινὲς εἰς τὸ εἰκνῖα εἰζέουσιν, ἢ ἢ, πετομένη ἀνήλ-
θειν ἐκ τῆς λῆμνης. Pal. Ἄλλως. Οἱ τῷ σώματι ἀλλὰ
τῷ ταχεῖ. ἀλλ' οὐ μεταβαλοῦσα τὸ σῶμα πρὸς τὸ ὄρνεον·
ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀνάδυσιν ἢ εἰκῶν. Pal. Q. Οὐ μετα-
μεμύροσται ἄρα εἰς αἰθυῖαν, ἀλλὰ δίκην αἰθυῖας ἀνήλ-
θειν. οὐ γὰρ ἂν διελέγετο τῷ Ὀδυσσεῖ οὐδὲ ἐδίδοι αὐτῷ τὸ
κρηδεμνον. B. Q. et (ad 346.) Pal. Πρὸς τὸν ἀνα-
δυσταῖον ἐσιν ἢ εἰκῶν καὶ τὸ παράδειγμα, οὐ κατὰ σῶμα.
οὕτω καὶ ὁ Ἐρμῆς σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῆμα λάρω ὄρνιθι
εἰοικώς (51.). οὕτω καὶ ἐπὶ Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς, αἱ δὲ
βῆτην τηρεῖσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι (Il. ε, 778.), οὐ
περισεραὶ γινόμεναι, ἀλλ' ὁμοῖαι τοῖς ἴθμασι τῶν περισε-
ρον εἰς τὸ στρατόπεδον ἔρχονται. ἴθματα δὲ οὐκ ἐσιν ἴθια
ἀλλ' ὁμοῖματα καὶ πτήσεις ἀπὸ τοῦ ἰέναι καὶ ἀπὸ τοῦ
ἴθι ἴθμος· καὶ γὰρ καὶ τὴν εἴσοδον ἴθμην (scr. εἰσιθμην,
ξ, 264.) καλεῖ. Τὸ δὲ ποτῆν, ἢ ἢ κατὰ τὴν πτήσιν
καὶ τὴν ὁμήν. ἀπαλλασσομένη μένοι εἰκασαὶ τῇ αἰθυῖᾳ,
ὡς καὶ Ἀθηνᾶ, ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο, καὶ, φήμη
εἰδομένη. Αἰθυῖα δὲ εἶδος ὄρνεο θαλασσίε. E.
Αἰθυῖη δ' εἰκνῖα ποτῆν ἀνεδύσατο λῆμνης] Σὺν τῷ ν
γραπτέον, ἢ ἢ πτήσιν ὡς (pro ὡς scr. καὶ, ut supra) τὴν
ὁμήν.

tio, dici eas ita, quod hae quidem deae solae humana et natura et
voce utantur, non satisfacit; neque dubito quin in his quidem
epitheton hoc spectet vocem canoram, qua utraque καλὸν ἀοιδίαιε
(ε 61. κ. 227.)

¹⁾ Cum solum υ memoret scholiastes, et mox ἐν δὲ τισὶ tan-
tum dicat non ἐν τοῖς λοιποῖς, dixeris fuisse tertiam etiam scrip-
turam ἠηδύσατο. Et sane δε neque ἀναδύσθαι, cui pugnāt il-
lud ποτῆ, neque ὑποδύσθαι poterat. An igitur ἐπιδύσθαι mer-
gorum motum illum significabat quo advolantes aquam attingunt
et innatant εἶ?

δρομήν. ἀπαλασσομένη δὲ — — θαλασσίαι. Vulg. Πο-
τήν ἢ ποιῆ, τὴν πιῆσιν, τῆ πιῆσει. Vulg.

Γράφεται καὶ ποιῆν, πιῆσιν. ἄμεινον δὲ χωρὶς τοῦ ν
ἐν δοτικῇ (hucusque Fors. ex Harl.). δύναται δὲ καὶ
τοῦτο ὑπὸ τὴν συγκοπὴν εἶναι καὶ ἀπὸ τοῦ πετῶ γεγε-
νησθαι ὡς νέμω νομή, ερέφω εροφή, σκέπω σκοπή (Pal,
σκεπή superscripto ο.) Pal. Q.

Ἀνεδύσατο λμνης] Πῶς τὸ τεταραγμένον, πέλαγος
λμνην φησί; ὅτι πρὸς τιμὴν τῆς θεοῦ πρὸς τὸ παρὸν ἐγα-
ληνίασε. Pal. Q.

342. Ἐρξαι] Πρᾶξον. ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτι-
κοῦ. Vulg.

Ἀπινύσσειν] Μωραίνειν, ἀπὸ τοῦ πινυτός ὁ φρόνι-
μος. πινύω (scr. -ύω vel -ύσσω) ῥῆμα, καὶ μετὰ τοῦ
ζηρητικοῦ α, ἀπινύσσω τὸ μωραίνω. B. E.

346. Τῆ δὲ τόδε κρήδεμνον] Τὸ μὲν ἵνα ἀξιόπιστος
ὁ λόγος γένηται ἐπὶ τοσοῦτον διανηχομένε τοῦ Ὀδυσσεύς.
τὸ δὲ πρὸς ἀσφάλειαν αὐτῷ ἔμελλεν, ὥσπερ σύμβολον τῆς
θείας βοηθείας. Q. Pal.

Στέρχοισι ¹⁾, δίχως αἱ Ἀριζάρχειαι. Pal. Harl. Τὸ
δὲ, τάνυσαι (sic), ἀπαρέμφατον διὰ τὸ βαλέειν. Pal.

349. Ἄν ἀπολυσάμενος (ita in textu et in lem-
mate)] Μακρὸν ἀπὸ τῆς γῆς, ἵνα μὴ τὸ κῦμα ἐκβράσῃ
αὐτὸ εἰς τὴν γῆν. Pal.

Βαλέειν] Πάλιν τοῖς ἀπαρεμφάτοις ἀντὶ προστακτι-
κῶν χρῆται. λέγει διότι (scr. δὲ ὅτι) ῥίπτων τὸ ἱμάτιον
ἔμπροσθεν (Q. ἀπογράφων.) Pal. Q.

350. Πολλὸν ἀπ' ἠπέρου] Ἴνα μὴ τὸ κῦμα ἐκβράσῃ
αὐτὸ εἰς τὴν γῆν. B. Q.

352. Ἄψ] Γρ. καὶ, αἴψα. Harl. Pal.

354. Αὐτὰρ ὁ μερμήριξε] Οἱ μὲν δειλοὶ καὶ τὰ
εὐηθέατα προσίενται ὑπὸ φιλοψυχίας. ὁ δὲ χαίρειν ἐά-
σας τὰς υποθήκας τῆς θεᾶς τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ προσέχει,
πεῖρα μαθὼν ἐκ τῶν ἔμπροσθεν συμπτωμάτων καὶ τὰ φι-
λανθρωπώτατα (Mediol. τὴν -ητα) ὑποπτεύειν. Pal. Q.

357. Ὅτε με] Γρ. ὅ, τε με, superscripta soli vocu-
lae ὁ interpretatione διό, Pal. Sed Harl. haec eadem
in textu. Addit uterque codex scholium: Χωρίζει Ἀρι-
σοφάνης διὰ τὸ ὅτε ²⁾.

¹⁾ In textu utriusque cod. a manu prima εἴρηγοιο.

²⁾ Nempe Aristophanes cepit pro ὅς τε non pro ὅποτε. For-

358. Ἀλλὰ μάλ' οὐπω πείσομ' (Mediol.) vel.

360. Ὡδ' ἔρξω (Pal.)] Οὐκ εἰς ἅπαντα καταφρονεῖ τῆς ὑποθήκης, ἀλλ' εἰς δευτέραν ἐλπίδα αὐτῷ χρησασθαι τῷ κρηδέμῳ. Q.

364. Ἀνασρεπτιόν τὴν πάρα. Ἐδηλοῖ γὰρ τὸ πάρε-
σιν. Pal.

367. Κατηρεφές] Ὑψηλὸς ὥς σκεπάσαι αὐτόν.
Pal. B.

Ὅρα δὴ πῶς ἐαυτῷ ἐπαγωνίζεται ἐν τῇ ἐπαγγελίᾳ ὁ ποιητής. ἄνω γὰρ εἰπὼν, ἔλασεν μέγα κῦμα κατάκρησ (sic Pal., qui et addit, ἤγεν ὀλοκλήρως), νῦν κατηρεφές τὸ κῦμα εἶπε, οἰονεῖ τὸ κατασεγάζον αὐτῆ τὴν κεφαλὴν. Pal. Q.

368. Ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἦτων] Ὁξυτόνως τὸ ζαῆς.
B. Pal.

Ἦια δὲ τὰ ἄχυρα παρὰ τὸ πανταχόθεν ἵεναι διὰ τὴν ἀσθένειαν. B. Pal. Ἀχίρων, παρὰ τὸ ἵεναι ταχέως τὸ ἄχυρον. δηλοῖ δὲ καὶ τὰ βρώματα καὶ ἐφόδια. Vulg.

Ἦτων θημῶνα] Πάντα κοινῶς τὰ σιτία τινῶν, ἦια Ὅμηρος καλεῖ. οὕτως γοῦν καὶ τὰς ἐλάφους εἴρηκεν. αἴτε καθ' ὕλην θῶων πορδαλίων (Pal. παρδαλίων) τε λύκων τ' ἦια πέλονται (Il. v, 103.). καὶ τὰ ἄχυρα δὲ σιτία ζῶων τινῶν εἶη. Q.

369. Καρφαλέων (male: referendum ad ἦτων)] Πα-
ρὰ τὸ ἵεναι καὶ φέρεσθαι ταχέως. B.

Ἐκάτερον τῷ ἐπιθέτῳ ἐπέτεινεν. Pal. cum signo re-
lato ad verbum ἐσκίδασε; sed spectat bonum hoc scho-
lium ad epitheta καρφαλέων et μακρά.

371. Κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων] Οἶδε μὲν ὁ ποιη-
τῆς τὸν κέλητα, οὐκ εἰσάγει δὲ τοὺς ἦρωας αὐτῷ χρωμέ-
νους, εἰ μὴ ἐξ ἀνάγκης ἐν τῇ Δολωνείᾳ τὸν Διομήδην.
Pal. Q. Et Pal. quidem praemissa glossa: μονοκάβαλ-
λον. Schol. Vulg. Ὡς κέλῃς, ὁ ἐξιν ὁ ἄξενκτος ἵππος.

377. Ἀλώω] Διαίρεσις ἐστὶ τοῦ ἀλῶ, διὸ βαρυτόνως
ἀναγνωστέον. Pal.

378. Διοτρεφέεσσι] Γράφεται, Φαιήκεσσι ¹). B.

379. Ἀλλ' οὐδ' ὡς σε ἔολπα] Πάλιν ἄλλων δεινῶν
ὑποβάλλει προσδοκίαν κινῶν (B. Q. πρ. ὑπ. ἀνακινῶν)
ἀγῶνα τῷ ἀκροατῇ. Pal. B. Q.

son. Immo, ut ex allatis apparet, pro neutro ὅ,τε, quod sit pro
διὸ τε h. e. δι' ὅ,τε h. e. διὸ.

¹) Aut est var. lect. pro ἀνθρώποισι, aut, quod verosimilius,
glossa ad ἀνθρ. διοτρ. Cf. not. ad α, 361.

Ὀνόσσεσθαι] Διχῶς νοεῖται, ἢ Ὀνόσσεσθαι καὶ μέμψασθαι σε τῆς κακότητος ἥτοι τῆς ταλαιπωρίας, ἢς ἔπαθες. ἢ Ὀνόσσεσθαι καὶ ἀπόνασθαι σε, ἥτοι ὠφεληθῆναι σε τῆς κακότητος τῆς σῆς ἕνεκα, ἥτοι τῆς κακουργίας, ὅτι ἐφόνευσας τὸν ἐμὸν υἱόν. Β. Ἐκφυγεῖν ἢ ἐξευτελίξειν τὴν κάκωσιν. Ε.

381. Αἰγᾶς] Τόπος, ἐξ οὗ καὶ Αἰγαῖον πέλαγος. Β. Αἰγαὶ πόλις Ἀχαΐας. αἱ δὲ νῆσον πρὸ τῆς Εὐβοίας ἱερὸν (sic) Ποσειδάωνος. Ε. Vulg. Αἰγὴ, νῆσος πέραν Εὐβοίας ἱερὸν (sic) Ποσειδάωνος, ἣτις νῦν ἐπεκλύσθη. οἱ δὲ, πλησίον Σαμοθράκης. Pal.

383. Ἀνέμων κατέδησε κελύβες] Κατέπαυσε τὰς πνοάς. Ε.

385. Πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν¹⁾] Τῶν ἄλλων ἀνέμων δηλονότι. Pal. Κατέαξε τὰ τῶν ἄλλων κύματα. ἐπιφέρει γὰρ, μεγάλας ὑπὸ κύματος ἀρθεῖς. Vulg.

Καὶ πῶς κύματι κωφῶ (Β. Q. πηγῶ) ἐπλάζετο; δῆλον οὖν ὅτι τὰ τῶν ἄλλων ἀνέμων κύματα ἔπαυσε μόνον δὲ βορρᾶν ἀφῆκε πνεῖν. Pal. Β. Q. Τινὲς δὲ μεταγράψασι, πρὸς (sic) δὲ κύματ' ἔαγεν. Pal. Τοῦτο δοκεῖ μάχεσθαι τῷ ἐπιφερομένῳ, ἔνθα δύο νύκτας δύο δ' ἡμέρας κύματι πηγῶ πλάζετο. λυοῖτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως, τὰ γὰρ πρότερά φησι κύματα κατέαξε τὰ ἐκ τῶν ἄλλων ἀνέμων, μόνον δὲ τὸν βορέαν εἶασε πνεῖν. τινὲς δὲ μεταγράψασι, πρὸς δὲ κύματος ἔαγεν. Ε.

386. Τὸ ἕως ἀντὶ τοῦ ἴνα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, εἰως χυτλώσασαιτὸ σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί (Od. ζ, 80.). Τινὲς δὲ γράψουσιν, ὅπως Φαιήκεσσιν. Pal. Β. Q. Harl.

388. Κύματι πηγῶ] Οἱ μὲν γλωσσογράφοι μέλανι καὶ ἰσχυρῶ (Ε. Q. add. ψυχρῶ, ἀδιαλύτῳ). τινὲς δὲ γαληναίῳ. κρείσσον δὲ εὐπαγεῖ, εὐτραφεῖ καὶ εὐμεγέθει. Vulg. Pal. Ε. Q. (nisi quod glossographi in solo Vulg. nominantur).

389. Προτιόσσει²⁾ ὄλεθρον] Προεμαντεύετο, προέβλεπε. Β.

Ἐπιπροφῆν ἐποίει καὶ ἔβλεπε. Ε. Ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ φανερώς εἶσα τὴν ἑαυτοῦ ἀπώλειαν. Pal. Q. Vulg.

Πλάζετο] Ὁ μὲν Ἀοτσαρχος τὸ πλάζετο, αἰολικῶς ἐκτείνων τὸ α, ἐπὶ τοῦ ἐπλήσσετο λαμβάνει. ἔτιοι δὲ ἐπὶ τοῦ ἐπλανάτο. Pal. Q.

391. Ἦδὲ γαλήνη ἔπλετο] Γαλήνη ἀνέμων οὐ κύμα-

¹⁾ Cf. schol. ad 295.

τος. ἐπάγει οὖν μεγάλα ὑπὸ κύματος ἀρθεῖς. πολλάκις δὲ μετὰ τὴν τῶν ἀνέμων λήξιν, τὸ ἐνδύσιμον τοῦ πνεύματος ἔτι ἐπεγείρει κύματα. B. E. Q. Pal. Ἡ γαλήνη οὖν οὐ τῶν κυμάτων ἦν, ἀλλὰ τῶν ἀνέμων. πολλάκις δὲ παυσαμένων τῶν ἀνέμων μένει τὸ πέλαγος κύματι κωφῷ κυλινδούμενον. Q.

Ἡ δὲ, Aristarchus. Pors. ex Harl.

393. Ἐν τῇ Ἀριστοφάνους καὶ Ἀρειανοῦ (Ῥιανοῦ), ἐπὶ κύματος. Harl.

394. Ὡς δ' ὅταν ἀσπασίος] Κάλλις παραδείγματα παρὰ γονέων χρησῶς ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς παιδείων, πῶς ἔχειν πρὸς γονίαις δίκαιον· καὶ, ζῶει μὲν ἔτι φασὶ Μενοίτιον, ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσι, τῶν καὶ μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχομένοθα (Il. π, 14.). Pal. Q.

Οὐ μόνον πρὸς τὴν χαρὰν καὶ τὸ ἀνέλπισον ἢ παραβολὴ ἀλλὰ καὶ τὸ χρόνιον τῶν πρόσθεν δεινῶν. Pal.

396. Ἐχραε] Μετὰ βλάβης ἐπέσκηψε, ἐπῆλθεν, ἢ ἐπεβαρῆσεν. Pal. Vulg.

397. Ἀσπασίον δ' ἄρα τὸν γε] Ἀσπασίως θείλοισι. ἐκείνων. B.

398. Ἀσπασὸν εἴσατο γαῖα] Παρὰ Καλυψοῖ μὲν διατρύβων Ἰθάκην ποθεῖ, ἐν θαλάττῃ δ' ὧν οὐχ ὅπως πόλιν ἀλλ' αὐτὸ μόνον (Mediæol. αὐτὴν μόνην) τὴν ξηρὰν οὐσίαν. Pal. Q.

400. Γέγωνε βοήσας] Ὅσις γεγωνὸς ἐβόησε. τὸ δὲ ἐγεγῶνε ἀντὶ τοῦ εἰς ἀκοὰς ἐγένετο βοήσας τις. B.

Ὡς ἐξακθεδὸν γενέσθαι βοήσαντά τινά. E. Vulg. Γέγωνε ἐγνώσθη, ἠκούσθη. Pal.

401. Ὅτι πᾶσι καλῶς εἰδόμεν ἔχειν τὰ πεπονημένα Ὀδυσσεῖ. ἕτερα ὑπεκκαύματα καὶ φιλοτιμίας ἀρχὴν κενῆς ἐξεύρην ὁ ποιητὴς ἐπαγωνιζόμενος ἑαυτόν. Pal.

402. Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα] Τὴν πρὸς τὰς πέτρας ἀντίκρουσιν τοῦ κύματος διὰ τοῦ ῥήματος παρεξήσατο. οὐ γὰρ ἐκχεῖται ἐπ' αἰγιαλόν, ἀλλ' ἔξιν ἀγχιβαθῆς ἢ ἐκβολῆ, ὡς προσπελάζον τὸ κῦμα τοιοῦτόν τινα ἀποτελεῖν ἤχον διὰ τῶν πετρῶν. Pal. Q. Ποιὸν ἤχον ἐπετέλει. τῶν δὲ πεπονημένων ἢ λέξεις. τραχὺ γὰρ τὸ ρ, τὸ θ, τὸ χ. Τὸ δὲ ἄχνη ἀπὸ τοῦ α ζερητικῷ μορίε καὶ τοῦ ἔχω, ἀέχνη καὶ ἄχνη. E.

Ποτὶ ξερὸν ἠπειροῖο] Πρὸς τὸ ξερὸν τῆς γῆς. λέγει δὲ τὸ πετρώδες τῆς ἀκτῆς. Vulg. Ξερὸν. συσολὴ τοῦ η εἰς ε. E.

403. Ἄλδς ἄχνη] Τῷ λεπτομερεστάτῳ τοῦ ἀφροῦ τῆς ἀλδς πάντα ἐκεκάλυπτο, ἢ τῇ ἀκαθαρσίᾳ. Pal. Vulg.

404. Νηῶν ὄχοί] Οἱ συνέχοντες τὰς ναῦς. ἢ ἐφ' ὧν ὄχουνται καὶ ἀναπαύονται αἱ νῆες. Vulg. Διὰ τὸ ἔχεισθαι ἐν αὐτοῖς τὰς ναῦς. ἢ οἱ ἔχοντες καὶ φυλάσσοντες τὰς ναῦς. Pal. E.

[Ἐπιωγαί] Τόποι σκέπην ἀνέμων ἔχοντες, παρὰ τὴν ἰωήν (Mediol. τὸ ἰῶ) καὶ τὸ ἄγνυσθαι, ἐνθα κλῶνται τὰ κύματα ἢ ὁ ἄνεμος (Pal. Ἴνθα κλᾶται ὁ ἄνεμος) διὰ τὸ μὴ εὐρίσκειν ὁδοῦν. Pal. E. Οἱ ἄνεμοι σκέπην ἔχοντες τόποι. ἢ αἱ ἐξοχαὶ καὶ οἱ πλατεῖς αἰγιαλοί. Vulg. Καταδύσεις. διενηνόχασιν δὲ τῶν λιμένων, ὅτι τόποι εἰσὶν ὀλίμενες μὲν, δυνάμενοι δὲ διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἀνέμων σκέπην δέξασθαι νῆας. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἰωῆ ἢ κραυγῆ καὶ ἢ προῆ καὶ τοῦ ἄγω τὸ κλῶ, ἐν ᾗ κλῶνται τὰ κύματα. E.

Τίνι διενηνόχασιν αἱ ἐπιωγαὶ τῶν λιμένων; φημὶ οὖν ἔτι ἰωήν τὴν προῆν λέγει, ὡς πε εἴρηκεν, ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγιοιο (Pal. πολυπλάτοιο) ἰωῆς (Il. λ, 308.) ποιήσας ἐκ τοῦ αὔειν (Pal. ἄειν) ὃ σημαίνει τὸ πνεῖν. ὅθεν ἐπειδὴ καὶ ἀντὶ τοῦ φωνεῖν καταχρηστικῶς εἶπεν, αὔε δ' ἑταίρους (Il. λ, 461.), ἰωήν καὶ τὴν φωνὴν κέκληκε. τὸν δ' αἴψα παρὰ φρένας ἤλυθ' ἰωῆ (Il. κ, 139.), καὶ τὸ ἦυσε παρὰ τὸ ἄειν. καὶ μεταφορικῶς, λεύσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηλοῖο ἰωήν (Il. π, 127.). κυρίως (Mediol. πόθεν) οὖν τῆς προῆς ἰωῆς οὔσης, ἐκ ταύτης καὶ τοῦ ἄγνυσθαι τοῦ σημαίνοντος τὸ κλᾶσθαι εἴρηται βορέω ἐπιωγῆ (Od. ξ, 533. ubi est ὑπ' ἰωγῆ), ὅπε ἄγνυται ἢ προῆ τοῦ βορέε. ἐπιωγαὶ οὖν ῥηθῆσονται τόποι ὀλίμενες μὲν, δυνάμενοι δὲ διὰ τὴν ἐκ τῶν ἀνέμων σκέπην δέξασθαι νῆας. Pal. Q.

405. Ἄλλ' ἀκταὶ προβλήτες] Πέτραι αἱ ἐν αἰγιαλῷ πεπηγμέναι ἐν ὕψει (spectat hoc ad πάγος). E. Ἄλλως. Προβεβλημέναι καὶ ἐξέχουσαι τῆς θαλάσσης, λεπιδωταὶ πέτραι ὄξυβελεῖς, τὰ λεγόμενα βράχη. E. Οἱ προνενευκότες εἰς θάλασσαν πετρώδεις τόποι. Pal. Αἱ προβεβλημέναι τῆς θαλάσσης πέτραι. ἀκταί, ἐξοχαί. Vulg.

Σπιλάδες αἱ διεσχισμέναι (Vulg. ins. καὶ κεκλιωμέναι) πέτραι ὑπὸ τῆς συνεχοῦς πλήξεως τῶν κυμάτων. Pal. E. Q. Vulg. ἐπεὶ λυγγοειδεῖς τινες οὔσαι. Pal. Οἱ δὲ, ὕφαλοι πέτραι. E.

Πάγοι] Αἱ εἰς ὕψος διήκουσαι πέτραι, ἢ πετρώδεις ἐξοχαί. Q. Οἱ ὄξεις τόποι, αἱ πετρώδεις ἐξοχαί. ἢ ὄξειαι πέτραι, ἢ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι. ἀνατεταμένοι τόποι. Vulg.

409. Ἐτέλεσσα] Γρ. ἐπέρασσα. Pal. Harl.

410. Πρὸ πολλοῦ τὸ δεινὸν σκοπεῖ, οὐχ ἅμα τῷ πλησιάζει. Pal.

Αὐτὸς ἐστὶν ἑαυτοῦ συναισθανόμενος Ὀμηρὸς εἰς ὅσον ἀγωνίας προήγαγε τὸν λόγον. Pal.

412. Ῥόδιον] Τὸ μετὰ πολλοῦ ῥοῖζε φερόμενον καὶ ὀρωπικόν. ἐκ τοῦ γινόμενης ἤχε τὸ σημαίνόμενον. Pal. B. E. Vulg.

413. Ἀγχιβαθῆς] Ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς βάθος ἔχουσα. Pal. Vulg.

415. Ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἀναγνωσέον. μάλα γὰρ αὐτοῦ τὴν εὐλάβειαν κομματικῶς λεγόμενον παρίησι. Pal.

Λίθοκι ποτὶ πέτρῃ] Ἐφερμηνεύεται πρὸς τῇ τραχεία πετρᾷ. Pal. Πέτρα λιθάθει ὃ ἐστὶ τὸ αὐτό. B. Τῇ μικροῖς λιθῶν ἐχούσῃ ἐξέχοντας, τετέστι τῇ τραχεία πέτρᾳ ὑποπεπτωκυῖα τῇ θαλάσῃ. E.

417. Εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρῳ] Ἀντὶ τοῦ, εἴ πε ἔμπροσθεν. καὶ περισσὸς ὁ κέ. Pal.

418. Ἠϊόνας τε παραπληγας] Τὰς μὴ θαδίως ἢ οὐ σφοδρῶς πλησσομένας ὑπὸ τῶν κυμάτων, διὰ τὸ μὴ ἀντιδιαίρειν τῷ κύματι, ἢ τὰς μὴ κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀλλ' ἐκ πλαγίε πίησσομένας. E. Q. Pal. Τοὺς ἐκ πλαγίε καὶ οὐγὶ ἀντικρὺ παραπλησσομένους λιμένας, ἐπιθετικῶς. Vulg. Barn. e ms. post ἀντικρὺ inserit: ἢ ὁμαλοὺς τόπους. τινὲς δὲ τοὺς ἀπὸ κυμάτων —.

421. Ἡ ἔτι μοι] Διὰ γὰρ τὴν τοῦ θεοῦ ἐπήρεια πάντα δεινὰ προσδοκᾷ. Pal. Q.

422. Ἀρίσταρχος γράφει, εἰν ἄλλ' ἄτε πολλά ¹). Harl. Κλυτὸς Ἀμφιτρίτη] Ὡς τὸ, κλυτὸς Ἴπποδάμεια, ἀντὶ τοῦ κλυτή E. Ἀπὸ τῆς δαίμονος ἢ θάλασσα. E. Vulg. Ἀμφιτρίτη, ἢ μεγάλη θάλασσα. ἢ δὲ διπλὴ πρὸς τὸ σχῆμα· καὶ ὅτι ἐν θαλάττῃ ὧν λέγει ἐξ, ἢ διὰ ²). Pal. Q.

Ἀμφιτρίτη λέγεται ἢ θάλασσα. ἀδελφὰ γὰρ εἰσι τὰ σοιχεῖα ὁ Ποσειδῶν, ὁ Ζεὺς, καὶ ὁ Πλούτων. τῷ μὲν Διὶ ἔλαχεν ἢ τρίτη μοῖρα ἤγεν τὰ οὐράνια, τῷ δὲ Ποσειδῶνι ὡσαύτως ἢ θάλασσα, τῷ δὲ Πλούτωνι ὡσαύτως ἢ τρίτη ἤγεν τὰ καταχθόνια. ἢ γῆ δὲ ἐστὶ καὶ τῶν τριῶν. E.

Κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Πῶς, οἷν ἀλλαχοῦ φησι, κῆτος

¹ Fortasse voluit εἰν ἄλλιον ἄτε. Pors. Non puto: sed εἰν ἄλλι, οἷά τε —. Nimirum absurda illi videbatur praepositio ἐξ. Vid. mox.

² Posui, quod ductibus proximum videbatur: ita enim scriptum ἐξῆδ, cum i supra δ. Mediol. dat ἐξοδον, quod non habet quo referatur in textu.

ἂ μυσία βόσκει ἀγέροντος Ἀμφιτρίτη; (Od. μ, 97.) ἀλλὰ τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ ζοιχείου. Pal. Q.

423. Ὀδώδουσαι] Τὸ θέμα ὀδύω ὡς τανύω, ὠδουσαι καὶ ἀττικῶς ὀδώδουσαι. Pal. B.

426. Δρύφθη] Ἀπεδρύφθη, ἀπεξύσθη. ἀπὸ τοῦ δέρας δρύπτω. B.

Ἐμφατικῶς διέτεμε τὰς λέξεις. Pal.

430. Ὡς] Τινὲς περιέσπασαν τὸ ὥς, ἵνα σημαίη τὸ ὅμως. Pal. B. ἔνιοι δὲ ὥξυναν. Pal.

Παλιρρόθιον] Παλινορμητον, εἰς τὸν πλῶν φερόμενον, ἐκ τοῦ ἀντικροῦ ῥέοντος. Vulg. Παλινορμητῶς ὑποσρέψαν τὸ κῆμα πάλιν ἀπήνεγκεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὸ πέλαγος. Pal. B.

431. Ἐπεσσύμενον] Ὁ Ἰξίω, ἀπεσσύμενον (huc. Pors. ex Harl.) καὶ μᾶλλον τὸ παλιρρόθιον. Pal.

432. Ὡς δ' ὅτε πολύποδος (sic)] Ὡσπερ οἱ πολύποδες ἀποσπώμενοι τῶν πετρῶν ἀντικαμβάνεσθαι εἰώθασι ταῖς κοτυληδόσι καρτερῶς, οὕτως ἀντέχετο ταῖς χερσὶ καὶ προσεπεφύκει ὁ Ὀδυσσεὺς, ὥστε καὶ ἀποξέσαι αὐτοῦ μέρος τι τοῦ δέρματος, καὶ προσείχετο τῇ πέτρᾳ. E.

Ὡς δ' ὅτε πολύποδος (sic)] Οὐκ ἔξωθεν ἢ εἰκῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐνύδρων (Q. ἐνύρων). δύσριγον δὲ ὄν τὸ ζῶον, ἀντέχεται τῆς πέτρας θερμαίνων αὐτὴν καὶ ἀντιθερμαινόμενον ὑπ' αὐτῆς. Pal. Q.

Τοῦ ὀκτάποδος. εἶδος δὲ ἰχθύος ὁ ὀκτάπους. Vulg.

433. Πρὸς κοτυληδονόφιν] Ὡς χαλκόφιν. Λαίγγες τὰ μικρὰ λιθάρια, ἢ μικρὰ ψηφίδια. Pal. Q. Πρὸς ταῖς κοτυληδόσι. κοτυληδόνες δὲ εἰσιν αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάται. ἐναντίως δὲ προβέβληται. Vulg.

434. Ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι] Σημειοῦνται τινες, ὅτι οὐ κατὰ πᾶν ὁμοίωται τὰ τῆς παραβολῆς. ἐκεῖ μὲν γὰρ τὸ σῶμα λίθακας ἀποσπᾷ, ὧδε δὲ πρὸς ταῖς πέτραις ἐναπομένει μέρος τοῦ δέρματος. Q.

436. Ἐπὶ μόνον] Δύο εἰς μέρη λόγος. Pal.

437. Γρ. εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ (Harl. φρεσσί) θῆκε. Pal. Harl.

438. Κύματος ἕξαναδύς] Ὁ ὀδύων (f. Ἀναδύνων) ἐκ τοῦ κύματος, τῶν κυμάτων ἐκείνων ἅτινα ἀποπτύονται καὶ ἐξέροχονται εἰς τὴν ἠπειρον. B. Pro τὰ τ' Pal. in textu habet τό τ' et suprascriptum ὅπερ; cui voci alia tamen manus appinxit: Ἐξέροχονται, μετὰ ἤχε προσρήγνυται. Ad marginem autem: Ὅπερ ἐρεύγεται καὶ προσρήγνυται μετὰ ἤχου.

439. Νῆχε παρέξ] Ὁξύτονον τὸ παρέξ. μεθ' ὁ βρα-

χὸν διασαλιτέον. δηλοῖ τὸ παρενήχεται. Pal. Οὔτε πλησίον πάνυ ὕπερ δηλοῖ ἢ παρὰ, οὔτε πόρρω ὕπερ δηλοῖ τὸ ἐξ. E.

Ἄμφω εἰς τὴν καρτερίαν Ὀδυσσεώς. ὡς νηχόμενος γὰρ τῆς παρατηρήσεως οὐκ ἠμέλει. Pal. Q.

440. Ἡϊόνας τε παραπλήγας] Παραπλαγιαζόμενας ταῖς πηγαῖς οὐδ' ἕξεναντίον πλησσομένας ὑπὸ τῶν κυμάτων τῶν πλαγίων. Pal. B. E.

441. Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο] Σώσωνά φασι τοῦτον λέγεσθαι τὸν ποταμόν. Pal. Q.

443. Λεῖος πετράων] Ἡ ὅτι πέτρας οὐκ εἶχεν, ἢ ὅτι εἶχε μὲν, λείας δὲ ὅμως αὐτὰς εἶχεν. B. Q. Pal.

444. Ἡ ἀνταπόδοσις εἰς τὸ, ἔγνω δὲ προρέοντα, ἵνα περιτεύῃ ὁ σύνδεσμος. Pal.

Καὶ εὔξατο ὃν κατὰ θυμόν] Οἰκτεῖον γὰρ τῷ νηχόμενῳ μὴ φθέγγεσθαι, ἀλλὰ τῷ λογισμῷ τῇ εὐχῇ ἐκφέρειν. Pal. B. Q. εἰτά φησιν ὁ ποιητὴς ἠὔξατο. Pal.

445. Πολύλλισον] Πολυλίτανευτον, ἀπὸ τοῦ λιτή ἢ παράκλησις. B. E. Οὕτω πολύλλισον κατ' αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ πολυλίσεως. Pal.

447. Αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ] Οἶμαι διὰ τὸν ἰκτίσιον Αἰαὸς ὅς ἐστι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. E. Ὁ μὲν παρέλκει. ὁ δὲ νοῦς, ἀνδρῶν ὅστις ἴκηται ἀλώμενος, αἰδοῖός ἐστι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι. Pal. B. Q. Καὶ παρὰ τοῖς θεοῖς, φησὶν, ὁ ἰκτίης αἰδέσιμος καὶ προσδεκτός ἐστι. B. Q. Pal.

Huic scholio in Pal. statim subjungitur: γραπτέον οὐκ ἐσσί; quod assumpta praecedente voce expleo: ἐστὶ, γραπτέον, οὐκ ἐσσί.

449. Σὸν τε ῥόον σά τε γούναθ' ἱκάνω] Μιᾶ δεήσει καὶ τὴν φύσιν τοῦ ῥεύματος καὶ τὸ σῶμα συνέπλεξεν. Pal. Q.

451. Παῦσεν ἐὼν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα] Μιᾶ δεήσει (scr. θελήσει) τὸ ἴδιον κῦμα καὶ τὸν ἴδιον ῥοὺν ἐπέσχεν. Q.

453. Ἐς ποταμοῦ προχοάς] Ἀντὶ ἀντωνυμίας τὸ ὄνομα. οὐ γὰρ εἶπεν εἰς τὰς ἑαυτοῦ προχοάς. ἢ διπλὴ οὖν παράκειται πρὸς τὸ τῆς ἐορηγείας ἴδιον. Pal. B. E. Q.

Ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν] Τὰ γὰρ νεῦρα ἀπὸ πολλοῦ κρούου ἀκινητοῦσιν. ἵνα γοῦν μὴ κρατηθῶσιν αὐτῷ ταῦτα ἔκαμψεν. E.

Οἱ γὰρ ἐπὶ πλέον ἐν ὑγρῷ διατρίψαντες ἀπορθεοῦνται τὰ νεῦρα, καὶ δέονται μαλάξεώς τινος εἰς τὸ καταπεσεῖν. Pal. Q.

454. Ἀλλὶ γὰρ δέδμητο] Τῇ θαλάσῃ καταπεπονημένος ἦν. Vulg.

455. Ὡδδεε] Εἰ μὲν ἄνευ τοῦ ι, ὤξεν, εἰ δὲ σὺν τῷ ι, ᾧδήκει. Pal. Harl. Ἔνοι ᾧδῆς ἐν ὄγκῳ ¹⁾). Vulg.

Κήκιε] Ἀπὸ τοῦ κίω τὸ παραγίνομαι. ἀνηκοντίζετο πολλῇ καὶ ἐβρώμει, ἀφ' οὗ καὶ καπνός. B.

457. Ὀλιγηπελέων] Ὀλίγον ἔχων τοῦ πέλειν Pal. B. E. ἦγουν ὀλιγοψυχῶν. B. E. Ὁ δὲ λόγος, ὡς ὀλιγοδρανέων. Pal.

458. Ἐμπνυτο, δια τοῦ ε ²⁾). Harl.

459. Καὶ τότε δὴ κρήδεμνον] Ἐν πρώτοις μέμνηται τῶν ἐντολῶν τῆς ἐνεργείδος. Pal. Q.

Ζηνόδοτος, ἀπὸ ἴο. ἢ κοινή, ἀπὸ ἔθεν. Pal. Harl.

460. Ἀλιμυρηέντα] Τὸν τῇ ἀλλὶ ὁμοῦ ῥέοντα, ἦγουν ἀναμεμιγμένον τῇ θαλάσῃ. ἢ τὸν εἰς ἄλλα μυρόμενον. E. Ἐπιθετικῶς τὸν εἰς τὴν θάλασσαν ἐρευγόμενον, τετέστιν εἰς θάλασσαν ῥέοντα. Pal. Q.

461. Κατ'ἄρῥῶον (h. e. κατ' ἄρ ῥῶον) διὰ τοῦ ἐτέρου ρ. Pal.

463. Σχίνῳ ὑπεκλίνθη] Τῇ λεγομένη βρούλῳ ὑπέπεσε. E.

465. Τί νύ μοι μήκιστα γένηται] Ὅ,τι πλέον μοι τούτων γενήσεται; B. Τὸ τέλειον τί μοι τούτων γενήσεται; Pal.

466. Δυσκηδεία νύκτα] Δυσφρόντισον, κακὰς φροντίδας ἐμποιοῦσαν. ἀμφοτέρω δὲ ἄπορα τοῦ (scr. τὸ) κοιμηθῆναι, διὰ τὸ κρύος, καὶ τὸ πόρρω ἀπέναι, διὰ τὰ θηρία. Pal. B. Q.

Ἀρίσαρχος, φυλάσσω (huc. Pors. ex Harl.), ἐν παρατάσει, καὶ πρὸς ὑπακούει τὸ ἔμαντόν. τὸ ἐξῆς, μὴ με δαμάσῃ. Pal.

467. Στίβη τε] Ἡ ἑωθινὴ ψύχρα ³⁾, ἢ πάχνη ἀπὸ τοῦ σιβάσθαι. B. Τὸ ἐξ αἰθρίας κρύος γενόμενον μέλινα παρὰ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας ἅμα ἡμέρα, ὅπερ ἔνοι λέγουσι μάλην. E. Τὸ ἑωθινὸν ψύχος (Pal. Ἡ ἑωθινὴ ψύχρα), ἢ πάχνη. τῶν ἀπαξ δὲ εἰρημένων ἢ λέξις.

¹⁾ Lego: Ἔνοι, ᾧδῆσεν ὄγκῳ. Videtur autem sub voce ἔνοι varia lectio latere. Barnes. Eust. Τὸ δὲ ᾧδῆε χρῶα, ἀντὶ τοῦ, ἐξώγκωτο.

²⁾ Est lectio Aristarchea, ut liquet e Schol. ad Il. χ, 475. Pors.

³⁾ Ita hic et in Pal. (vid. mex): ut videatur ἡ ψύχρα, sic paroxytone, substantive usurpatum fuisse plane ut ἡ θέρμη.

Q. Pal. Ἡ πάχνη κατὰ αντίφρασιν, ἢ τὸ ἐωθινὸν ψυχός. Vulg.

Θήλυς ξέρση] Ἡ τρώφιμος δρόσος. τρώφιμον γὰρ τὸ θῆλυ. οὐκ εἶπε δὲ θήλεια. B. Q. Pal. ἀλλὰ θήλυς ἀρσενικῶς, ὡς ποιητικώτερον. εἰ γὰρ καὶ ἀρσενικῶς λέγεται ὁ θήλυς, ἀλλ' ἔχει τὸ σημαϊνόμενον θῆλυ. B. Q. Ἡ πάχνη ἢ θάλλουσα ἐκ τοῦ πυκνωθῆναι. εἰ γὰρ μὴ πυκνωθῆ ἢ ἀναθυμίασις ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ ἐκ τοῦ κρούου, πάγος ἄλλος (scr. ἄλλως) οὐ πῆγνται. E. Θήλυς] θάλλουσα. Ἡ ξέρση] δρόσος. Vulg.

468. Κεκαφηότα θυμόν] Ἐκπεπνευκότα· κάπος γὰρ τὸ πνεῦμα. E.

469. Αὔση γάρ, var. lect. in margine Harl. Pors. Item in Pal. ubi coaluit cum lemmate scholii ad 470. ita Αὔση γάρ κλιτίν.

Ψυχρὴ πνεῖι] Ἐντεῦθεν παρίζεται ὅτι καὶ ἀνέμων φύσιν ἀκριβῶς κατενόησεν Ὀμηρος, ὣν ἡ γένεσις ἐκ τῶν ὑγρῶν ἐστίν. τοῦ μὲν γὰρ ὕδατος ἡ μεταβολὴ εἰς αἴρα γίνεται, ὁ δ' ἀνεμὸς ἐξ ἐν ἀῆρ ῥέων. E.

470. Ἐς κλιτὴν ἀναβάς] Τὴν ὑψηλὴν πρόβασιν (Vulg. πρόσβασιν) τοῦ ὄρους (huc. Vulg.), τὴν ἀκρόφειαν, ἢ τὴν ἀπόκλιωιν. E. Q. Pal.

In marg. Harl. citatur κλιτὴν. Pors.

471. Θάμνοισ] Ἐκ τοῦ θαμνοῦ τὸ συχνὸν γίνεται θάμνος. B.

474. Δοάσσατο] Οὕτως ἔδοξεν αὐτῷ κέρδιον, οὕτω πῶς, ὡς κατιὼν ὁ λόγος δηλώσει, βῆ ῥ' ἔμεν ἐς ὕλην. B.

In Pal. huic versui ascriptum: τὸ καθ' ἑαυτό.

475. Βῆ ῥ' ἔμεν] Γράφεται, βῆ δ' ἔμεν. E.

476. Περιφαινομένῳ] Περιφωμένῳ, περὶ ὃν τόπον οὐκ ἔστιν ὕλη, ἀλλὰ μόνον θάμνος. τὸ δὲ περὶ αὐτὸν φιλόν. Vulg.

477. Ἐξ ὁμόθεν ἢ) πεφυῶτας] Ἐν τοῖς ὑπομνήμασι, γεγαῶτας (huc. Pors. ex Harl.). Τὸ δὲ σχῆμα ἀντίπτωσις, ἢ ἢ, τὸν μὲν φυλῆς, τὸν δ' ἐλαίης. ἢ ζικτέον μετὰ τὸ πεφυῶτας, ἵνα ἐν τοῖς ἐξῆς λείπη τὸ ἦν ῥῆμα, ὁ μὲν φυλῆς ἦν ὁ δὲ ἐλαίης. Pal. Q.

Πλεονάζει ἢ ἐξ πρόθεσις. Pal.

Φυλῆας] Εἶδος ἐλαίας, μυρρόνης (Pal. Q. μυρίνης) ὁμοία φύλλα ἔχουσης. οἱ δὲ τὸ ἀγριέλαιον λέγουσιν. Pal. B. Q.

1) Pal. in text. et in schol. ἐξομόθεν.

478. Τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν
ἀέντων] Ἐξ οὗ ἔλαβε τὸν εἶχον ὁ Ἡσίοδος. E.

Τοὺς μὲν] Ἀντὶ τοῦ δῆ. ἢ συνίσταται ἰακῶς. Pal.

Ἀμφιβόλου· ὑγρὸν μένος, ἢ ὑγρὸν ἀέντων, ἀντὶ τοῦ
ὑγρῶς ῥεόντων. τῆς ἀμφιβόλου διασολῆ ἡμᾶς ἀπαλλάτ-
τει 1). Pal. Q.

481. Τὸ ἔφυν συζαλιόν 2). Pal.

Ἐπαμοιβαδὶς] Ἀπαλλακτικῶς. Pal. Ἐπιπεπλεγμέ-
νοι ἐναλλάξ. Vulg.

483. Φύλλων γὰρ ἔην χύσις] Ἐὰν ἄφ' ἑτέρας ἀο-
χῆς ἀναγνῶμεν τοῖς ἐξῆς συνάπτοντες, ἔσαι καθολικὸς ὁ
λόγος, ὅτι τοσαῦτα ἦν τὰ φύλλα ὡς καὶ δύο καὶ τρεῖς
καλύφασθαι. εἰδὼν δὲ ὡς διὰ μέσου κείμενον διορθῶμεν,
ἔσαι, τοσαῦτα φύλλα ἐπιβεβλημένον ὅσον δύο ἢ τρεῖς κα-
λύφαι, πλεῖον τῶν ὄντων δηλονότι. Pal. Q. (in hoc male
ad 491.).

484. Ἐρυσθαι] Προπαροξυτόνως, ἵνα σημαίνῃ πα-
ρατατικόν. Pal.

485. Εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι] Ἡ ὥρα. ἦτοι
χαλεπῶς ὑπὸ ῥίγους διατεθείη. B. E. Q.

489. Ἄγρου ἐπ' ἔσχατιῆς] Ἀκρῶς τῇ ἐπεξεργασίᾳ.
οὐ γὰρ ἐν τῇ πόλει χρεῖα ταύτης τῆς προνοίας. Q.

490. Σπέρμα πυρός] Πᾶσα οὐσία μείωσιν πάσχει.
τὸ δὲ πῦρ ἐν ὄσῳ κᾶν τὸ τυχὸν ἔχη, πάλιν αὖξεται. ὁ εἰ-
δὼς πρῶτος ὁ ποιητὴς εἶπε, σπέρμα πυρός. καὶ τὸ σπέρμα
γὰρ ἐξ ἐλαχίστου αὖξεται. ἔσι δὲ ὁ τρόπος μεταφορά. πρὸς
τοῦτο καὶ ὁ Αἰσχύλος ἀντεμνησανήσατο εἰπὼν πηγὴν πυρός
ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ (109.) ἐν ὅς φησι, ναρθηκοπλήρω-
τον δὲ θηρῶμαι πυρός πηγὴν κλοπαίαν. Pal. B. E. Q.

Μεταφορικῶς τὸν σπινθῆρα τοῦ φωτὸς εἶρηκεν. Pal. Q.

490. Αὔοι] Ἐξάπτοι. Pal. Vulg.

Ἄο Ἰξίω, αὔη. Pal. Harl.

491. Huc in Mediol. male relatum schol. ad 483.

1) Majus defectus signum hic posuit: nimirum pro διασολῆ
ipse habens διασολῆς. Nunc ad τῆς ἀμφιβόλου intelligendum
est λέξεως.

2) Hoc vult: syllabam εν brevem esse pronuntiandam, ut
sola caesura metrum fulciat. Recte. Nam ἔφυν pro tertia plu-
rali aequè mendosum foret atque ἔθην, ἔβην pro ἔθεν, ἔβαν. Pro-
nuntiandum igitur ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, plane ut βέλος ἐχευεύς.

Z.

Ἐπόθεσις. Ἀθηνᾶ ἐπισᾶσα ὄναρ Ναυσικάα τῇ Ἀλκινόου θυγατρὶ, κελεύει αὐτῇ τὴν ἐσθῆτα ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἀγαγούσῃ πλύνειν, πλησίον γὰρ αὐτῇ εἶναι τὸν γάμον. ἢ δὲ τὸ κελευθὲν ποιεῖ. ἔπειτα παύει μετὰ τῶν θεραπαυίδων. ἀκούσας δὲ αὐτῶν Ὀδυσσεὺς ἐξυπνίζεται, καὶ δεηθεὶς Ναυσικάας, ἐσθῆτα καὶ τροφήν παρ' αὐτῆς λαβὼν, ἔπεται αὐτῇ εἰς τὴν πόλιν. Pal. E, Q.

Ἄλλως. Ναυσικάα ἢ Ἀλκινόου θυγάτηρ ὑπὸ ὀνείρου τραπέυσα, ἐπὶ τὸν ποταμὸν κάτεισι πλύνουσα τὴν ἐσθῆτα. μετὰ δὲ τὸ πλῦναι παιδιὰ τις ὁποῖα εἰκὸς διὰ σφαίρας ταῖς κόραις γίνεται. Ὀδυσσεὺς δὲ θορύβου γενομένου διυπνίσθη, καὶ ἐσθῆτος τυχῶν, μέχρι τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἱεροῦ, ὃ πρὸ τῆς πόλεως ἦν, συνάδευε τῇ κόρῃ. E. Q.

Vulg.

1. Κάθευδε] Ζηνόδοτος, καθεῦδεν ¹⁾. Pal. Harl.

2. Ἐπιπνῶ καὶ καμάτῳ ἀρημένος] Βεβλαμμένος. ἤτοι συλληπτικῶς. ὑπὸ μὲν γὰρ τοῦ καμάτου βέβλαπτο, ὑπὸ δὲ τοῦ ὕπνου οὐκ εἶτι. (Pal. ins. ὃ γὰρ ὕπνος οὐ βλέπτει). ἢ κατ' ἀντίφρασιν τὴν ἀργυρλίαν ὕπνον ἔφη. ἢ ἐπὶ τῷ καμάτῳ σικτίον, εἶτα ἀρημένος ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἤγυν βλαβεὶς καὶ παρεθεὶς ἢ κατεχόμενος. E. Q. Vulg. ἢ τὸ ἀρημένος ἀντὶ τοῦ ἠρημένος καὶ νενικημένος, ἀρημένος ἠρημένος, κεκρατημένος. E. Q. Pal. Νῦν καιρίως ἐφίεται ὅτι ἐπιβουλεύων ἀνῆκεν ὁ Ποσειδῶν. Pal.

3. Βῆ ῥ' ἐς Φαιήκων] Ἡ νῦν λεγομένη Κέρκυρα. E. Δῆμόν τε πόλιν τε] Δῆμον τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, πόλιν αὐτὴν τὴν οἰκοδομήν. B. E.

4. Ἐναίον ἐν εὐρυχώρῳ Ἐπερείῃ] Οἱ μὲν τὴν ἐν Σικελίᾳ Καμαρίναν ²⁾ εἶναι φασίν. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ (Q. Pal. ὑπὸ) τὴν ἡμῖν γινωσκομένην. ἄλλοι δὲ ὅτι νῆσος ἦν πρότερον πλησίον τῆς τῶν Κυκλώπων χώρας B. E. Q. Pal. Vulg. Ἐστὶ δὲ καὶ κρήνη ἐν Θεσσαλίᾳ. B. E. Q.

Εὐρυχώρῳ] Ἐν ἣ ἔστιν εὐρὺ χοροεῖν. E.

5. Ἐπερηγορέοντων] Ἐπερχόντων τῇ ἡγορή, ὃ ἐστὶ τῇ ἀνδρεία, καὶ διὰ τοῦτο ὑπερηφανῶν. Vulg.

¹⁾ Sic mendose in utr. cod. Varia lectio accentum tantum spectat.

²⁾ Sic in Mediol. In Pal. et Vulg. Καμαρίναν.

6. Οἴσφρας] Ὁξυτονητέον τὴν (sic) οἰ ἄρθρον. ἐγκλιτικὸν γὰρ ἔστι νῦν ἢ σφίας. Pal.

8. Εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ] Ἐξω τοῦ ν Ἀρισάρχαιοι, οὐχ ὡς τινες, ἐν Σχερίῃ. Pal. Harl. Ἀρίσαρχος, εἶσεν δ' ἐν σχεδίῃ. E. Q. 1).

Ὅτι 2) Σχερία ἀνομάσθη (Pal. ὀνόματι) ἢ τῶν Φαϊάκων γῆ καὶ οὐ Κέρκυρα, καὶ ὅτι ἔξω τῆς καθ' ἡμᾶς οἰκουμένης. Pal. E. Q.

Ἀνδρῶν ἀλφειῶν] Νοῦ γὰρ καὶ ἐπισήμης δεκτικοὶ καὶ διὰ τοῦτο ἐπινοητικοί. E.

9. Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε] Ἦτοι περιέτεινε (Q. περιετείχισε), περιέβαλεν. ἢ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ἐλαυνόμενου σιδήρου. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλάσαι, ὃ ἔστι πῆξαι καὶ σκάψαι. Pal. Vulg. Q.

Τάχιςα ἐδήλωσε πόλεως κατασκευὴν ἐν ἐνὶ διζίχῳ καὶ τὸνναντίον, ἀνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, τέσσα δέ τ' ἄλλοι ἀγούσι· βαθυζῶνους τε γυναῖκας (Il. ι, 589. s. 593.): ἐν δυοὶ γὰρ εἰχοῖς πόλιν διασκαπτομένην ἐδήλωσε. Pal. Q.

10. Ριανός, θεοῖς. Harl.

12. Θεῶν ἀπο μήδεα εἰδώς] Ἡ ἀπὸ ἀντὶ τῆς παρὰ, διὸ ὀξύνεται (sic). Ἢδη δὲ τι τῶν χρησίμων ὑποβάλλει ὅτι φιλοξέου ἀνδρὸς ἐπιτεύξεται ὁ Ὀδυσσεύς. Pal. B. Q.

15. Ἀνασρεπτόν τὴν ἐνὶ, ἔστι γὰρ, ἐν ᾧ. Pal.

18. Πὰρ δὲ δὴ ἀμφίπολοι] Παρέκειντο δὲ καὶ δύο ἀμφίπολοι ἦτοι ἐκοιμῶντο. B.

Χαρίτων ἄπο] Ὁμοίως ἀντὶ τῆς παρὰ. Pal.

Προκατασκευάζει ὁ ποιητὴς τὸ, καλαὶ δὲ τε πᾶσαι (108.). ὅπερ οὐ δουλοπρεπῶν σωμάτων ἐστὶν οἰκειῶν. Pal.

19. Σταθμοῖν] Σταθμοὶ λέγονται τὰ ἐκατέρωθεν τῶν θυρῶν ὄρθια ξύλα τὰ ἀνέχοντα τὰς φλιάς. Q.

20. Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοῇ] Νοητέον παρεισδῦσαν πάλιν τὴν θεὸν παρὰ κληῖδος ἱμάντα (δ, 800.). Pal. Q.

22. Ναυσικλειτοῦ Δύμαντος] Προπερισπωμένου τοῦ

1) Apparet hanc Ambross. scripturam non uno modo esse corruptam, Aristarchumque scripsisse ΔΕ pro vulgato ΔΕΝ. Refert praeterea Porsonus, εἶσι δὲ Σχερίῃ esse etiam in schol. ad ι, 345. ubi nostri codd. nullum habent scholium.

2) Istud ὄν, quod semper refertur aut ad signa grammatica versibus olim appicta, dipten maxime, aut ad intellectam vocem σημιούνται vel σημιωτέον, male omissum in codd. Ambr. quo pacto scholium pervertitur. Praeterea hoc, Scheriam non esse in orbe noto, bis ibi in male concepto scholio legitur,

ναυσικλειτοῖο. τινὲς δὲ, τῇ Ναυσικλειτοῖ, ὡς Καλυψοῖ.
ἔνιοι δὲ, ναυσὶ κλειτοῖο, ἐν δυσὶ μέρει λόγου. ἀμείνων δὲ
ἢ πρώτη, ναυσικλειτοῖο, ἐν τοῖς κατὰ ναυτικὴν ἔργοις ἐν-
δόξου. Pal. Q.

26. Ἀκηδέα] Μηδεμιάς φροντίδος ἠξιωμένα, ἢ ἀτη-
μέλητα, ἀφρόνιζα. Vulg.

Σιγαλόιντα] Ἀπαλά (Vulg. ins. ποικίλα). τὰ μὲν
γὰρ σκληρὰ (Vulg. ins. ἀντιπίπτει καὶ) ἀκτιτυπεῖ, τὰ δὲ
ἀπαλά ὡσπερ σιγα καὶ ἡσυχάζει. Pal. Q. Vulg. Τὰ
φύσει λαμπρὰ, τὰ σιγὴν ἐμποιοῦντα, ἢ τρυφερὰ μὴ ἐμ-
ποιοῦντα δ' οὐπω ¹). E.

28. Τοῖσι] Ἐκαίνοις παρασχεῖν, ἦτοι τῷ γαμβροῦ.
τὸ πληθυντικὸν ἀντὶ ἐνικοῦ ἀττικῆς. B. Ὡς τοιοῦτου
ὄντος τοῦ ἔθους, τὰς νύμφας τοῖς νυμφίοις παρέχειν ἐσθῆ-
τας. Q.

Οἷ κέ σ' ἄγωνται] Κυριωνυμεῖται τὸ ἄγω. κεῖται
γὰρ ἀντὶ τοῦ ἄγωνται εἰς γυναῖκα. καὶ τίθεται τὸ ῥῆμα
μόνον, ὡς τὸ ἦγετο καὶ τὸ ἠγάγετο. νοεῖται δὲ τὸ πρόσω-
πον ἔξωθεν ἀντὶ τοῦ ἦγετο ἄνδρα, ἢ ἠγάγετο γυναῖκα. B.

Τὰ τῆς ἀνδραϊκῆς ἐσθῆτος προοικονομεῖ, ἵνα ἐξ αὐ-
τῶν λάβῃ τι ὁ Ὀδυσσεύς. Pal.

29. Ἐκ γὰρ τοι τούτων (Harl. τοι τοιούτων) φάτις
ἀνθρώπων ²) ἀναβαίνει] Καλλίσρατος δὲ, χάρις, ἀντὶ τῆ
χαρᾶ. μεταποιῆσαι δέ φησι τὸν Ἀριστοφάνην, φάτις. Pal.
Harl. Ἀναβαίνει. ἀναβιβάζει, αὖξει. Pal.

31. Ἄλλ' ἴομεν] Ἀναγκαῖα ἢ ἔπειξίς ἵνα θάπτων ἢ
θεραπεία τοῦ Ὀδυσσεύς γένηται. Pal. et ad 36. Q.

32. Καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος] Καὶ τοῦτο προσαγω-
γόν, ἵνα σπεύσῃ συγγεέσθαι τῇ φίλῃ κατὰ σχολήν. Q. Pal.

Συνέριθος] Κυρίως ἢ συνεργοῦσα εἰς τὰ ἔρια. ἐκ
τούτου γοῦν καὶ ὁ ἀπλῶς βοηθός. B. Σύνεργος, παρὰ
τὴν ἀγαθὴν ἔριν. Vulg.

33. Ἐντύνεται] Διὰ τὸ μέτρον συνίσταται τὸ υ καὶ η.
Pal. Ἀντὶ ὑποακτικῶ τοῦ ἐντύνηαι. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ
(ins. ἐπεὶ) ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων (Il. ι, 409).
ἐνθα (scr. καὶ, ὄφρα) καὶ ἄλλοι πτωχοὶ (scr. -ος -ός)
ἀλεύεται ἠπεροπεύειν (Od. ξ, 400). Pal.

Ἐντύνεται] Κατασκευάσειας, πλύνειας, κοσμήσειας,

¹) Δοῦπον vere emendat, qui ad manus mihi est, sollers qui-
dam juvenis.

²) In textu Pal. est ἀνθρώπους suprascripto οἰς.

κομίσσεας. E. Q. Κοσμήσεας, πλύνειας, εὐτρεπί-
σειας. Vulg. 1).

35. Ὅθι τοι γένος] Οὐ τοπικόν ἐστὶ νῦν. ἀλλὰ θέ-
λει λέγειν, ἐν οἷς καὶ αὐτὴ ὀνομάζῃ τοῖς ἀρίστοις, τετέστιν
ὅτι εἰ εὐγενής. Γράφεται καὶ, ἢ τοι (ms. Barnes. ὅτι τοι)
γένος. Vulg. Ὅπου ἐν τοῖς ἀρίστοις ἐστὶ καὶ ὁ σοὶ (Pal.
ῶση) αὐτῇ (scr. καὶ σοὶ αὐτῇ) τὸ γένος 2). Pal. Harl.

37. Ἡ κεν ἀγῆσι] Ἀντὶ τοῦ ἀγοι. ὑποτακτικὸν ἀντὶ
εὐκτικῶ. Pal. Ἄγοι, φέροι, βασάζοι. Vulg. 3).

38. Ζῶσρα] Τὰ πρὸς ζώνην ἐπιτήδεια, πάντα ἅ ἐστι
ζώσασθαι, οἷον χιτῶνας καὶ τὰ τοιαῦτα. πέπλους δὲ τὰ
γυναικεῖα ἐνδύματα καὶ ἔμπερονήματα. ἀπαξ δὲ ἐνταῦθα
ἢ ζῶσρα λέγεται. Pal. Q.

Ζῶσρά τε] Γρ. ζώνας. Pal.

Ῥήγεα] Τὰ βαπτὰ περιζώματα. Q. Βαπτὰ. ῥέ-
ξαι δὲ τὸ βάπτει. Pal. Cf. ad γ, 349.

40. Ἐπο πλυνόι εἰσι πόληος] Βαρυτονητέον τὴν ἀπο-
σημαίνει γὰρ τὸ ἀποθεῖν. Pal.

Πλυνόι] Οἱ λίθοι ἐν οἷς πλύνουσι. ἐκ μέρους δὲ
πάντα τὸν τόπον φησί. B. Αἱ πληγαί, οἱ τόποι ἐν οἷς
πλύνουσι τὰ ἱμάτια. E.

42. Οὐλύμπόνδ' ὅθι φασί] Εἰ μὲν πρὸς οὐρανόν, τὸ,
ὅθι φασί, νῦν οὐκ ἔχει καλῶς. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τούτου δι-
σάζει ὁ ποιητὴς λέγων, ὅθι φασίν. εἰ δὲ πρὸς τὸ καλοῦ-
μενον οὕτως ὄρος, καλόν. E. Q. Διὰ δὲ τοῦ φασί
τὴν ἐκ προγόνων παράδοσιν ἐμφαίνει καὶ οὐκ ἤδη πλάσμα
τοῦ ποιητοῦ τὸ τοῦ Ὀλύμπου. E. Q. Pal.

44. Οὔτε χιῶν ἐπιπλινάται] Ἀχιόνισον μὲν αὐτὸν
ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω (Pal. ἀνωτάτων) μερῶν λέγει. ἀγάννι-
φρον δὲ ἀπὸ τῶν κατωτέρω (scr. κατωτέρω) μετὰ τὰ νέφη
τόπων. ὡς ὅταν τὸ δόρυ ποτὲ μὲν ἀπὸ τοῦ δένδρου με-
λίαν τὸ ὄλον, χάλκειον δὲ ἀπὸ μέρους λέγει. B. Q. Pal.

Ἐπιπλινάται] Προσπελάζει, ἀπὸ τοῦ πέλω, προσθέ-

1) Vide quam sedulo susque deque habeant hi grammatici
differentiam conjunctivi et optativi.

2) Pors. addit „sed in textu (Harl.), ὅθι τοι γένος ἔσοι καὶ
αὐτῇ.“ Atque ἔσοι a prima manu fuit etiam in Pal.; ad eandem-
que scripturam refertur scholium vulgatum quoque: qua ratione
τοί foret conjunctio.

3) Vid. not. 1. Quanquam hic non soloecus foret sermo,
ἦτις ἀγοι ἄν. Sed convenientius utique ἦτις ἄν ἀγῆ pro ὅπως ἂν
ἀγῆ ἐκείνη.

σει τοῦ ν καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι πιλῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ πιλ-
νημι. E.

Αἴθρη] Ῥιανός, αἰθήρ. Pal. Harl.

45. Ἀνέφελος] Νεφελῶν χωρίς. ἢ γὰρ κορυφή ἢ τῆ
Ὀλύμπου ἐπουράνιος καλεῖται. ὁ δὲ οὐρανός ὑφ' Ὀμήρου
ἀπὸ τῶν νεφελῶν ἕως τοῦ κατηχερισμένου τόπου συνωνύ-
μως αὐτῷ τῷ κατηχερισμένῳ καλεῖται. Pal. E. Q. Vulg. 1).

46. Τῷ ἔνι] Ῥιανός, τῇ ἔνι, πρὸς τὴν αἴγλην. Pal.
Harl.

47. Διεπέφραδε πάντα] Γρ. κούρη. Pal. Harl.

48. Ἦὼς ἦλθεν εὐθρόνος] Θρόνον νῦν τὸν ἄρμα-
τειον λέγει (E. τὸ ἄρμα φησί) τῆς ἠοῦς ἐώας (sic. E. om.
ἐώας). οὐ γὰρ ἐξιν ἐδραία ἢ θεὸς αὐτῆ ἢ νῦν εἰρημένη
(E. om. quattuor ultima verba). Pal. Vulg. E.

49. Ἀπεθαύμασ' ὄνειρον] Διὰ τὸ ἐναογές. Pal.

52. Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρα] Παρὰ τῇ ἐσχάρα. ἐσχάρα
δὲ ὁ τόπος, ἐφ' ᾧ τὸ πῦρ καίεται. Vulg.

Πάλιν σύνηθες αὐτῷ προδιατυποῦν τὴν συναγωγὴν
τῶν προσώπων. Pal. Q.

53. Ἠλάκατα σροφῶσ' ἀλιπόρφυρα] Καίτοι τρυφε-
ρωτάτης οὐσης τῆς πολιτείας οὐκ ἀμελεῖ τῶν ἔργων. τὰ
δὲ ἀλιπόρφυρα οἰκείως τῇ βασιλίδι, ὡς καὶ ἡ Ἑλένη ἰοδνε-
φές ἔριον ἐργάζεται. Q. Ἠλάκατα τὰ ἔρια, ἠλακάτη
δὲ τὸ ξύλον ἐν ᾧ τυλίσσονται τὰ ἔρια. B. Ἠλάκατα
νῦν τὰ ἔρια. Vulg.

54. Μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας] Ὅπισθεν τῶν κλειτῶν
βασιλῶν. νῦν γὰρ τοὺς ἐνδόξους καλοῦσιν. ἢ τὸ μετὰ
ἀντὶ τοῦ εἰς. E. Ἐρχομένῳ πρὸς τοὺς κλειτοὺς βασι-
λῆας. Q.

55. Εἰς βουλήν] Τὸ βουλευτρὸν λέγει νῦν. B.
Βουλή σημαίνει τρία, τὴν σύνεσιν, τὴν πρόφασιν, τὴν
γνώμην. Pal.

Βέλτιον τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι τὸ, ἐς βελήν. Pal.

Ἐς βουλήν ἵνα μιν κάλειον] Οὐχ ὅτι νῦν τοιοῦτόν τι
ἦν ὥστε χρεῖαν εἶναι τοῦ βασιλέως, ἀλλ' οἷόν που ἔδει
ἀπαντᾶν ὅπου αὐτὸν ἐκάλει τὰ πράγματα διὰ τὴν ἀρ-
χήν. Pal. Q.

57. Πάππα] Πάτερ. ψελλιζομένη ἐστὶ τις φωνή,
προσφάνησις φιλοσρονητικῆ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον.
Pal. E. Κατὰ τιμὴν ταῦτά τινες προσαγορευτικά. οὐ-
δέποτε

1) Hoc scholium Eustath. ad h. l. p. 246, 7. ita laudat, Οἱ
δὲ παλαιοὶ φασιν.

δέποτε δὲ περὶ τίνος αὐτὰ φησι, ἀλλὰ πρὸς τινά. τέττα φίλε, ἄττα τροφῆος, ἠθῆε ἀδελφῶ, πάππα πατρός. E.

Ῥιανός, ἐφοπλίσειαν, οἱ δμῶες δηλονότι. Harl. Pal.

Ῥεφοπλίσειας] Παρασκευάσειας. Ἐρωτηματικῶς ἔχει ὁ λόγος. Pal.

58. Ἴνα κλειτὰ εἶματ' ἄγωμαι] Οὐ τὰ τότε, ἀλλὰ τὰ φύσει. ὡς ἐπὶ τοῦ, φαινήν ἀμφὶ σελήνην (Il. θ, 551. s. 555. ubi vid. schol.), οὐ τὴν τότε ἀλλὰ τὴν φύσει· καὶ ἐπὶ τοῦ, πλήθει δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥεέθρα (Il. φ, 218.). E. Add. ad 74.

59. Τὰ μοι ῥερυπωμένα κείται] Μόνος ἐστὶν οὗτος παρακείμενος παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀπὸ τοῦ ρ δεδιπλασιασμένος. ἔστι δὲ καὶ παρ' Ἀνακρέοντι, ὁ ῥεραπισμένῳ (Mediol. ῥερυπασμένῳ) νότῳ ¹). Pal. Q.

60. Καὶ δέ σοι αὐτῶ] Ἡ μὲν Ἀθηναῖα ἔλεγε περὶ τῆς γάμου ἀπαρακαλύπτως, τὰ δὲ τοῖσι παρασχέιν οἱ κέ σ' ἄγονται. αὐτῇ δὲ τὴν χρεῖαν ἐνήλλαξε τῶν φορησάντων ἐπ' αὐτὸν καὶ τοὺς ἀδελφούς. ἀλλ' ἔχει (Pal. ἔσχεν) ὑπόνοιαν τῆς ἀληθείας ὁ λόγος διὰ τὴν ἀκμὴν τῆς γάμου. Pal. Q.

60. Ἐόντα] Σοὶ ἕοντα, ἀντίπτωσις. Harl. In Pal. syllabae τα in textu appictum τι; et ab alia manu, ἀντίπτωσις.

64. Ἐθέλῃσι] Ὀφείλῃσι. Pal.

65. Ἐς χορόν] Ἀβροδίατοι γὰρ ὄντες οἱ Φαίακες καθημέραν ἐχόρευον. Pal.

Χορόν] Τὸ συνέδριον, τὸ ἄθροισμα, τὰ διδασκαλεῖα. Vulg. (Barnes.)

Μέμηλεν] Διὰ φροντίδος εἰσὶν, ἀπὸ τῆ μέλω τὸ φροντίζω. B.

68. Γρ. καὶ, ὅτε τευ. Harl. Pal. Corruptum hoc utique ex οὔτε τευ, quod pro varia lectione erat ad οὔτε τοι: nam sic in altero quoque hemistichio olim lectum fuisse suspicor e schol. vulg. quod in ed. ant. sic habet: ΟΥΤΕ ΤΟΙ. οὔτε τινός.

70. Ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν] Πληνθίῳ τῷ ἐπιτιθεμένῳ τῇ ἀμάξῃ πρὸς τὸ πλείονα βάρη φέρειν. Pal. B. Vulg. Πληνθίῳ τῷ ἐπιτιθεμένῳ ἄνωθεν εἰς τὸ δέχεσθαι τὰ ἐπι-

¹) Cf. Iongius Anacreontis fragm. ap. Athen. 12. p. 534 ubi est de Artemone aliquo: πολλὰ δ' ἐν νότῳ σκυτῖνα μάστιγι θωμυχθῆεις.

τιθέμενα (scr. ἐντ.) E. Q. Ὑψηλοτάτω, ὃ καὶ πλινθρον (ms. Barnes. πλινθίον) καλεῖται. Vulg. Ἡ τῶ ὑπεράνω της ἀμάξης τετραγώνῳ ξύλῳ δεχομένῳ τὸ ἐντιθέμενον φορτίον. Vulg. B. E. Q. (Codices singuli sua continuant.)

71. Διμοίσιον] Θεοσπαινίσσιον. Vulg. ed. ant. Nam recentt. adaptarunt textui; qui recte sane habet.

72. Ἡμιονεῖην] Γρ. ἡμιονόσι. Harl. Porsonus: „Vouloit ἡμιόνουιν.” Quidni ἡμιόνουσι?

74. Ἐσθῆτα φαιεινή] Οὐ τὴν τότε οὔσαν φαιεινήν ἐξόρῳπωτο (Pal. ῥερίπωται) γάρ. E. Vulg. Pal. ἀλλὰ τὴν φύσει κατὰρῶν. E. Vulg. Τὴν φύσει φαιεινήν. οἶόν ἐστι καὶ τὸ, φαιεινήν ἀμαί σελήνην. Τινὲς δὲ τὴν λεπτήν, ὡς καὶ μάσιγα φαιεινήν (Il. κ, 500. et al.) Pal. Q. Add. ad 58.

Ἄριστοφάνης, φέρον, γράφει καὶ, κατέθηκαν, οἱ δμῶς¹⁾ Harl. Pal.

76. Μήτηρ δ' ἐν κίση τίθει] Παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κεῖσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὰ βαλλόμενα. οὕτω γὰρ οἱ ἀπικτοὶ καλοῦσι τὸ σκεῦος, εἰς ὃ βάλλεσι τὰ ἐδέσματα. E. Ἀπαξ ἐνταῦθα ἡ κίση. λέγεται δὲ ἡ ἐδεσματοθήκη ἐν ἀποθην τῷ ἐγκεῖσθαι τι ἐν αὐτῇ. Pal. Q. Vulg. (et οἱ παλαιοὶ apud Eust. p. 248, 7.)

79. Ἀγκύθῳ] Ἀγγεῖῳ ἐλαιοδόχῳ, τῇ λεγομένη λίτρα. Pal.

Ἐγγρὸν ἐλαίον] Τὸ ὑγροποιόν, ὡς τὸ γλωρὸν δέος. ἢ διὰ τὸ μὴ ἀποκρυσταλοῦσθαι τοῦτό γησιν. ἢ διὰ τὸ μὴ εἶν (scr. εἶων) ξηρανθῆναι, ἃ καὶ ἀμφοτέρωθε θεωροῦνται ἐπὶ τῷ ὕδατος. E. Οὐ τὸ φύσει ὑγρὸν ἀλλὰ τὸ ὑγροποιόν, τὸ μὴ εἶν σκληρύνεσθαι, ἢ τὸ χαλαρικόν τῶν σωματίων. Pal.

80. Εἶως χυτλώσασαιτο] Νῦν ἀντὶ τῷ ὅπως. Vulg. Ὅπως, ἴνα. Τὸ δὲ χυτλώσασαιτο ἐπὶ τοῦ μετὰ λιτροῦ ἀλείψασθαι τίθησιν, οὐχ ἀπλῶς ἐπὶ τῷ ἀλείψασθαι. τὸ δὲ μετὰ ἐλαίῳ ὕδατος χύτλον ἐκάλεν. B. Q. Μετὰ τὸ λεθθῆναι ἀλείψασθαι. τῆτο γὰρ τὸ χυτλῆν. E. Ἀεσαμένη ἀλείψασαιτο. χύτλος γὰρ, τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον. Vulg.

82. Ἡμιόνουιν] Βραδυτέρα γὰρ ἢ τέτων βάδισις. Pal.

83. Αἰ δ' ἄμοτον τανύοντο] Ἐκ τῷ παρακολεθῆντος ἔτρεχον, ὡς ἐκεῖ, οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγόν (Od.

¹⁾ In textu Pal. verbo φέρον superscriptum etiam ον. Cf. Var. lect. Harl. Videtur Aristophani vox κούρη fuisse pro dativo. Sed oporteret potius κούρης.

γ, 486.). Pal. B. Ἄμοτον δὲ γίνεται ἐκ τῆ ᾱ ζερητι-
κοῦ μορίου καὶ τοῦ μότος τὸ μοτάριον. Ἄμοταν γὰρ τὸ
ὕγιες τὸ μὴ δεχόμενον μότον. ὅθεν καὶ ἄμοταν τανύοντο
ἀντὶ τῆ ὑγιῶς ἔτρεχον. B. Ἀπλήρωτον ἔτρεχον, συνε-
χῶς ἐφέροντο. E. Ἀπλήρωτον, ἀκόρησον. Pal.

86. Ἐνθ' ἦτοι] Τὸ ἦτοι ἀντὶ τῆ μέν. Q.

Πλιντοὶ ἦσαν — Καλὸν ὑπεκπρορέει] Σημειωτέον τὸ
ἄσύντακτον τῶν χρόνων ¹⁾. Q. Σημειωτέον τὴν ἐναλ-
λαγὴν τῶν χρόνων. οὐ μὲν ἦσαν ἐδὲ ῥέει. πρὸς ὄν (sic)
ἢ διπλή. Pal.

Ἐπηετανοί] Πολλοὶ, συνεχεῖς, ὀλοχρόνιοι. E.

87. Καλὸν ὑπεκπρορέει] Ἡ ὑπό δηλοῖ τὸ εἰς βᾶ-
θος. B. E. Ἐπὶ τῆ ποταμῷ εἰς τὸ ἔμπροσθεν πρὸς
τοὺς πνέες ῥεῖ. B. E. Pal.

Ῥυπόωντα] Γρ. ῥυπόοντα. Pal.

88. Ἡ ἀνταπόδοσις, ἐνθ' αἶγ' ἡμίονες μὲν, τὰ δὲ
ἄλλα διὰ μέσω. Pal.

Ἐπεκπροέλυσαν] Ἡ μὲν ὑπέκ (Pal. Vulg. ὑπό) τὴν
ἀπόξενξιν δηλοῖ. ἢ δὲ πρὸς (Pal. πρό) τὴν εἰς τῆμπροσθεν
ἔλασιν τῶν ἡμιόνων. B. Vulg.

Ἀπήνης] Γρ. ἀμάξης. Harl.

89. Ἀρίσαρχος ἀνασρέφει, τοῖς κυριωτέροις συντάσ-
σων τὰς προσθέσεις ²⁾. Pal.

90. Ἀγρωσιν] Εἶδος βοτανῆς, ὅπερ ἐξὶ πῶα χοριώ-
δης. Vulg. Διερωτική δὲ ἐξιν. Pal.

91. Ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ] Εἰς τὸ ὕδωρ ἔφερον (Pal.
συνέφερον) τὰ ἱμάτια. B. E. Pal.

92. Βόθροισι] Τοῖς πλυνοῖς, ταῖς δεξαμέναις. B.
Q. Pal.

Θοῶς, βέλτιον τοῖς ἡγεμένοις συναπτέον. Pal.

93. Κάθηραν τε ῥύπα πάντα] Κάθηραν ὡς ἡγει-
ραν. Τὸ δὲ ῥύπα οἱ μὲν ἀττιατικὴν ἐν μεταπλασμῷ φα-
σιν, οἱ δὲ ἀπὸ τῆ ῥύποντα ³⁾. βαρύνεται δὲ ὡς τὰ λύχνα
καὶ τὰ δίφρα. B. Q. Pal.

¹⁾ Hoc scholium his verbis itidem est in Pal. sed sine lem-
mate, et e regione fere versuum 91. 92. ut videri possit spectare
aoristum ἔλοντο junctum imperfectis. Sed mire permista sunt in
hoc codice et hac ipsa pagina scholia

²⁾ Regulam exhibet cur anastrophe admittat hic in voce
πάρα Aristarchus, nimirum quoniam τὸ κυριώτερον (hic ποιομόν)
praecedat.

³⁾ Sic Mediol. Sed in Pal. est ῥύπον. τὰ βαρύνεται κ. τ. ε.
suprascripto α supra ultimam vocis ῥύπον.

94. 95. "Ὅπερ κατὰ τὴν χέρσον λάβγας ἀπέπλυνεν ἢ θάλασσα. Pal.

95. Λάβγας] Τὰ μικρὰ λιθάρια ἢ τὰς μικρὰς ψήφους. Vulg. Λάβγας φησι τὰ μικρὰ λιθίδια, ἀπὸ τῆς λέξεως ὁ μέγας λίθος. B.

Ἀποπλύνεσκε] Τὸ ἀποπλύνεσκεν οὐ πρόσρηξιν τινα κύματος ἀλλὰ πρῶτον ἐπίκλυσιν ἐνεδεύξατο. Pal. Q.

Γρ. ἀποπλύνεσκε, ἦγεν ἀπέπλυε. Vind.

Ἀποπλύνεσκε] Γράφεται, ἀποπλύνεσκε. B. Ἀποπλύνεσκε] Ἀπέρριπτεν. Vulg.

98. Ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα τηρεῖ. τὸ μὲν γὰρ ἐνὶ ᾧ ὡς ¹⁾ ξηρᾶναι λέγει, τὸ δὲ ἐν ἀνέμῳ, ψύσαι, τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψήχοντο χιτῶνων (Il. λ, 621.). Pal.

100. Ταὶ δ' ἄρ, πᾶσαι διὰ τοῦ δ. Pal. Harl.

101. Τῆσι δὲ Ναυσικία] Μεταβαλὼν τὸ, σφαίρηται δ' ἄρ ²⁾ ἔπαιζον, εἶπε, τῆσι δὲ Ναυσικία λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς, πᾶσαν παιδιᾶν μολπὴν λέγων. οἱ δὲ γενέτεροι τὴν ᾠδὴν. ὅτι δὲ οὐχ ἦδεν ἢ Ναυσικία, ἀλλ' ἐσφαίριζε, δηλοῖ τὸ σφαίραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλεια. B. E. Q. Pal.

Μολπῆς] Τῆς παιδιᾶς. ὡς ἐπὶ τῆ, κυνῶν μέληθηρα γενέσθαι ³⁾, καὶ, δητῶ μέλπεσθαι Ἀρηῆ (Il. η, 241.). Pal.

102. Κατὰ πάντα ἀπαράλλακτος ἢ εἰκῶν. Pal.

Κατ' ἕρεος] Γρ. ἕρεα. Pal. et Harl. qui addit: ὅπερ ἄμεινον.

103. Ἡ κατὰ Τηῦγετον] Ἀπὸ ⁴⁾ Ταῦγέτης τῆς Ἀτλαντος, ἧς καὶ Διὸς Λακεδαίμων. Ἐρῦμανθος δὲ ὄρος Ἀρκαδίας, οὗ πολλοὶ σῦες καὶ ἔλαφοι γενέσθαι παραδέονται. Pal. B. Q.

Οἱ γὰρ τόποι οὗτοι πλεονάζουσι κάπροις καὶ ἐλάφοις. ἐκ εἶπε δὲ λέγει, ἐπεὶ ἔ γεννᾶται ἐνταῦθα τὰ ζῶα ταῦτα,

¹⁾ Manifesto legendum ἐν ἡλίῳ ξ. Quamquam nescio qui factum sit, ut dicatur poeta uti hic verbo ξηρᾶναι: nisi forte τερσῆναι et ξηρᾶναι nota erat synonymia. Schol. Vulg. τερσῆναι· ξηρανθῆναι.

²⁾ Pal. hic quidem ταὶ τ' ἄρ, et sic Porsonus etiam ex hoc ut videtur scholio citat. Ceterum ratio grammatica solum ταὶ δὲ tuetur, ut δὲ sit notum illud in apodosi. Contra τὲ locum non habet, quoniam neque copulat hic, neque ταὶ hic est relativum, sed demonstrativum, cui pleonasticum τὲ adhaerere non solet.

³⁾ Il. ν, 233. ubi est γέναιτο, et ρ, 255. σ, 179. ubi est κυνῶν.

⁴⁾ Nescio quid sit quod in Mediol. hoc scholium incipiat ita, Γράφεται ἀπὸ Τ. τ. Α. etc.

ὡς Ἀριστοτέλης μαρτυρεῖ ¹⁾. Ἐν μὲν τῷ, λίην φύλλοισιν
δοκίότες ἢ ψαμάθοισιν (Il. β, 800.), ἐπίτασις ἐστὶ κατὰ
τὸ ἐπενηνεγμένον τοῖς φύλλοις τοῦ πλήθους τῶν ψαμάθων.
ἐν δὲ τῷ περὶ Κικόων ῥηθέντι, ἤλθον ἕπειθ' ὅσα φύλλα
καὶ ἄνθηα, γίνεται ὥρη (Od. ι, 51.), δόξειεν ἂν ἐλάττω-
σις εἶναι ἐκ τῆ ἐπαγομένης. ἐλάττω γὰρ τὰ ἄνθη τῶν φύλ-
λων καὶ τῆς ψάμμου. ἀλλὰ τὰ μὲν φύλλα παρίσσει τὸ πλή-
θος, τὰ δὲ ἄνθη τῇ καθοπλίσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἀμφιέσει τῶν
Θρακῶν μάλισα, ὧν εἰσὶν οἱ Κίκονες, ταῖς χροιαῖς ποι-
κίλλοντες τὴν ἀμφιέσιν. Pal. Q.

Τῆ ὕγετον περιμήκετον] Ὅρος τῆς Λακωνικῆς ὑψη-
λὸν μέγισον. E. Q.

104. Ἐρμυάνθιος κάπρος] Ὅρος Ἀρκαδίας καὶ ποταμὸς, ἔν-
θα ὁ Ἐρμυάνθιος κάπρος. ἐν τούτοις δὲ λέων οὐ γίνεται
E. Vulg. ἀλλὰ πολλοὶ σῦες καὶ ἔλαφοι. E.

106. Ἀγρονόμοι] Παροξυτόνωσ, αἱ ἐν ἀγρῷ νέμου-
σαι. οὐ γὰρ νεμόμεναι. τινὲς δὲ ἀγρονόμοι λέγουσι (Pal.
νέμεσι). Q. Pal. Αἱ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν νεμόμεναι, ἢ ἀγραν
νέμεσαι. Vulg. E.

Μεγακλειδῆς, ἀγρόμεναι παύξωσιν ἀνὰ δροῖα παιπα-
λόεστα. Harl. Pal.

Γέγηθε δὲ τε φρένα Λητώ] Ἡ Λητώ ἀλληγορεῖται εἰς
τὴν νύκτα. καὶ λοιπὸν λέγεται μήτηρ τῆς Ἀρτέμιδος ἢ
τῆς σελήνης, καὶ τῆ Ἀπόλλωνος ἦγεν τῆ ἠλέε. E.

108. Ρεῖά τε] Οὕτως (non ῥεῖα δέ) διὰ τοῦ τε αἰ
Ἀριστοχρῆοι καὶ σχεδὸν πᾶσαι. Pal. Harl.

116. Ἀμφιπόλα μὲν ἄμαρτε, βαθείη δ' ἔμβαλε ²⁾
δίην] Τῶν διαβεβοημένων ἐστὶν ὁ τόπος ἐπὶ συντομίᾳ. ἔδεν
γὰρ ἔχει περιττὸν ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπίθετα χρειώδη. τὸ μὲν
γὰρ βάθει ³⁾ ὑπὲρ τῆ βοῆσαι τὰς παρθένους, ὡς ἂν (Me-
diol. ὡς ἂν οὖν, scilicet ὡς ἂν οὐ) παρὰ τὴν ὄχθην τῆς
σφαίρας ἐμπεισθήσῃ, ὅθεν ῥάδιον ἦν ἐξελεῖσθαι, ἀλλ' εἰς
μέσον τὸ βάθος. τὸ δὲ, μακρὸν αὔσαν, πιθανὸν εἰς τὸ
ἀνεγερθῆναι τὸν Ὀδυσσεῖα. Pal. Q.

Δίην] Τῇ τῶν ὑδάτων συσροφῇ. Vulg. Q.

5) Cf. Arist. H. A. 6. 31. 8, 28. Aelian. N. A. 3, 27. —
Quae autem abhinc in hoc scholio leguntur in utroque codice
Pal. et Q. quomodo huc venerint divinare nequec. Spectant ad
ι, 51. ubi eadem fere repetita invenies et iterum quidem e cod. Q..

2) Hanc lectionem pro vulgata ἔμπεσς etiam e schol. Harl.
citat Pors.

3) Mediol. τῷ — βάθει. Sed sensus docet scribendum esse
τὸ — βαθείη.

117. Ὁ δ' ἔγρευτο δῖος Ὀδυσσεύς] Ἐπιτηδείως ἀνέ-
γνωσεν Ὀδυσσεύς, ὅποτε ἔτε λυπήσειν ἐμελλεν ἐπιτηδείως
ἐχέσαις ἐπιφορᾷ, ἔτε ἐνοχλήσειν διακόμνας τὴν παιδίαν,
λέλυται γὰρ ἡ παιδιά τυχερῶς. Pal. Q.

120. Ἡ δ' οἴγ'] Ὡς διαπορητικὸν περισπᾶται. Pal.

121. Θεοδής] Θεοειδής, θεοῖς ὅμοιος. ἢ Θεοαδής, ὁ
θεοῖς ἀρέσκων, ἢ θεῶ ἔχων αὐδὴν. Vulg.

Θεοσεβής Pal. inter lineas. Θεοδαίης ¹⁾ ἢ δεισιδαί-
μων. ἢ Θεοαδής παρὰ τὸ ἀδεῖν (scr. ἀδεῖν): Pal.

122. Οὐκ εἶπε, θήλεια. Pal.

Ἀὐτμή (sic ed. ant.)] Νῦν ἢ φωνή. Vulg.

Ἀυτή] Ἡ αὐτμή. νῦν φωνή. Pal. Cf. Pors.

123. Νυμφῶν αἱ ἔχουσι] Ἐπεὶ γὰρ ἐν ἐρημίᾳ ἔστιν,
ἤμεν ἐπὶ ταύτην τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ὄντως νύμφαι εἰσὶν.
εἶτα μεταβαίνει, ἢ νύ πε ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδόν, εἰ μὴ
νύμφαι εἰσὶν. Pal. E.

124. Πείσεια ποιήεντα] Τὲς διύγορες τόπες, ἢ μᾶλ-
λον τὰ ἐάση ἀπὸ τοῦ τὴν πύσσαν ποιῆντος ξύλου ἤτοι τῆς
πέυκης. B. Λειμῶνας ἢ ὑγρόδεις τόπες ἐξ ὧν ἔξι
πιεῖν, ἢ παρὰ τὸ πύσαι ὃ ἔξι ποτίσαι. ἢ χωρία πῶαν
ἔχοντα. E. Q.

125. Ἡ νύ πε ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδόν] Εἰ μὴ νύμ-
φαι εἰσὶν ²⁾. διαπορητικὸς εἴη (sic uterque cod. sed
scribendum δ. ὃ ἢ) οὐ βεβαιωτικός. Q. Pal. Ὁ ἢ πε-
ρισπᾶται, τὸ δὲ εἰμὶ ἐγκλίσκεται σημαίνειν τὸ ὑπάρχω. Pal.

Αὐδηέντων] Ἐνάρθρω φωνῇ χρωμένων, ἢ φιλανθρώ-
πων, καὶ εἰς ὁμίλον (Pal. ὁμιλίαν) ἐρχομένων ἐνχερῶς.
B. E. Q. Pal. οἱ γὰρ κακοὶ καὶ βάρβαρα ἔδ' εἰς ὁμι-
λον ἐρχονται. B. E. Q. Ἐμφῶνων, ἐνάρθρω φ. χ.
Vulg. Barnes.

Ὡς περ ὅταν λέγη κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων, ἀντιδια-
ξέλλων πρὸς τὰς θεὰς, λέγει ὅτι ἐκείνοι ἀθάνατοι, οὕτω
καὶ ὅταν λέγη, ἢ νύ πε ἀνθρώπων σχεδόν εἰμὶ αὐδηέντων,
ἀντιδιαξέλλει πρὸς τὰς θεὰς, ὅτι οἱ θεοὶ αὐδῆ τῇ αὐτῇ
οἱ χρωῖνται. ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς Λευκοθέας, ἢ πρὶν μὲν ἔην
βροτὸς αὐδήεσσα (ε, 334.), καὶ θνητῆ αὐδῆ χρωμένη, καθὰ
καὶ οἱ βροτοί. καὶ τὸ, αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεα λευκώλε-

¹⁾ Manifestum est, scripsisse hunc grammaticum Θεοδής; et
sic unicus hic est locus qui sincerum exhibet hujus vocis etymon,
quod demonstravi in Lexic. I. p. 171.

²⁾ Sunt ultima verba scholii ad 123. Nam in Pal. conti-
nuatur illud usque ad β.β.β.β.β.β.β.β.

νος Ἡρη (II. τ, 407.), ἐκ ἑξὶ φωνὴν ἔχοντα, ἀλλ' ἀνθρω-
πίνῳ φθεγγόμενον, τρεῖσι τῇ αὐτῇ ὀπί χρώμενον, οἷα δὴ
καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι. καὶ τὸ, Κίρκη εὐπλόκαμος δεινὴ
θεὸς ἀδύησσα σημαίνει ἀνθρωπικὴ φθεγγόμενη. ἐχ ὡς
θεός. διὰ σημείων γὰρ καὶ ὀνείρων καὶ ἱερῶν καὶ οἰω-
νῶν καὶ θυσιῶν ἐκ αὐδῆς φθέγγονται οἱ θεοί. τὸ δὲ, οἱ
δ' αἰεὶ βέλοντο θεοὶ μεμνησθαι ἐφετμέων (Od. δ, 353.),
τῶν θεοπροπιῶν λέγει. ἡ δὲ Κίρκη καλὸν αἰοῦσθαι, ὡς ἄν-
θρωπος δηλονότι. Q. Cf. schol. ε, 334.

127. Ὑπεδύσατο (sic ed. ant.)] Ὑπεξῆλθεν. Vulg.
Ἀντὶ τῷ ἀνέδν. ὡς τὸ, αἰδυλή δ' εἰκνῖα ποτῇ ἀνεδύσατο
λίμνη (ε, 337.). Pal.

128. Τῆς πτόρθον] Τὸ ἐξῆς, πτόρθον, ὃ ἐξὶ κλά-
δος, φύλλον, ὅτι σκεπάσειεν ὁ πτόρθος τὰ ἐν τῷ σώματι
αἰδοῖα τῷ ἀνδρός. B.

130. Βῆ δ' ἴμεν ὡσεὶ λέων] Πρὸς τὴν ὑπομονὴν ἡ
εἰκὼν, ὅτι πᾶσα ἀνάγκη ἐγένετο τῷ Ὀδυσσεῖ ἐξελθεῖν, ὡς
καὶ τῷ λέοντι. Pal. Q.

131. Ἐκ πλήρες τὸ εἶσιν (sic), αἱ Ἀριζάχου. Pal.
Harl. 1)

Ἰόμενος καὶ ἀήμενος] Βροχόμενος καὶ ὑπὸ ἀνέμου
καταπνέομενος. B. E.

Ἵσσε δαίεται] Πυρὶ τοῦς ὀφθαλμοῦς ὁμοίως ἔχει. B.

132. Ριανός, αὐτὰρ βεσί. Pal.

133. Ἀγροτέρας ἐλάφες] Τὰς τοῖς ἀγροῖς βοσκομέ-
νας· ἢ τὰς ἀγροτέρας· πολυχρόνιον γὰρ τὸ ζῶον. Pal.
et posteriorem explicationem solam Q.

134. Πυκινὸν δόμον] Τὸν ἠσφαλισμένον ὑπὸ φυλά-
κων, ὡς καὶ ῥινοῖσι πυκινὴν ἀσπίδα (II. ν, 804.) Pal.

137. Σμερδαλέος] Πᾶσα μὲν γὰρ νεότης δι' ἀπει-
ρίαν ἔμφοβος, ἐξαιρέτως δὲ ἡ θήλεια. μᾶλλον δὲ εἰκὸς ἦν
τὰς ἐν τρυφῇ τεθραμμένας διὰ τὸ ἄνθος (scr. ἄηθεες, ex
Eust.) καταπλαγῆναι. Pal. Q.

Λευγαλέος, κακῶς. Ζηνόδοτος δὲ, ἀργαλέος, κακῶς.
Pal. Harl.

138. Χωρὶς τῷ ἴωτα τὸ ἄλλη. Pal.

1) In Pal. hoc scholium allitum est ad v. 132. 133. Sed
Porsonus praefixit numerum 131. Neque sane verbum de quo
agitur alibi compareret: et scholium ad 132. in Pal. illi adhaeret.
Incommoδum tamen venit quod in Pal. scriptum est εἶσιν, ap.
Pors. εἶσιν; quodque non apparet quomodo abundare videri pos-
sit verbum εἶσι; denique quod in tali observatione citantur αἱ
Ἀριζάχου i. e. editiones.

Ἐπ' ἠϊόνας πρᾶχύσας] Προβεβηγμένας, προεχομένας, ἦτοι πρὸς τὰ ὑψηλότερα μέρη τῶν ὄρων. B.

141. Στῆ δ' ἀντασχομένη] Ἀμαίβολος ἡ ζιγμὴ καὶ ἡ διάνοια. ἡ γὰρ ἔξη ἐπισχῆσα ἑαυτὴν τῆς φυγῆς· καθ' ἣν διανοίαν χωρισεῖον ἑκάτερον. οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὰς χεῖρας, ἴν' ἡ παραβαλλομένη τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸ κρήδεμνον. οἱ δὲ φασὶ τὸ κρήδεμνον λείπειν, τινέσι περικαλυφμένη ὑπ' αἰδῆς. Pal. Q. Ἄντα σχομένη. νῦν ἔξεναντίας ἀνασχομένη καὶ μείνασα. Vulg.

142. Τὸ ἐξῆς, γούνων λαβών. Pal.

143. Αὐτως (sic in textu)] Οὕτως ὡς ἔχει σχήματος. Pal.

144. Περιττός ὁ εἶχος· οὐ γὰρ περὶ τῆς διανοίας αὐτῆς διαζέει· ἀλλὰ πῶς παρακαλέσει· πλησίον ζαίη, ἡ ἀφεσηκῶς αὐτῆς. καὶ Ἀθηνοκλῆς δὲ ὑπώπτευσε τὸν εἶχον. Pal. Harl.

148. Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον] Πανοῦργον, κέρδος αὐτῷ φέρον. Καὶ ἄλλως μὲν ὁ ποιητῆς¹⁾ ἐπισφαλῆς αἱ τοιαῦται προῤῥήσεις, ἀλλ' ὅμως Ὀμήρω τετόλμηται. προστίθῃσι δὲ τῷ ἀκροατῇ κανόνα τῶν εἰρησομένων λόγων. εἰσόμεθα δὲ εἰ κεκράτηκε τῆς ἐπαγγελίας. Pal. Q.

149. Γενῆμαί σε ἄνασσα] Τὸ μὲν ἀπεισθαι τῶν γονάτων παρητήσατο. ὅπερ δὲ οὐκ ἔπραξε τῷ ἔργῳ, τῆτο τῷ λόγῳ προβάλλεται φανεράν καθιστὰς τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἄψασθαι παρητήσατο. καὶ τὸ μὲν ἀντικρὺς ὡς θεῶν διαλέγεσθαι κολακείας ὑποψίαν ποιήσῃν ἔμελλεν· ἐπιδιζάζειν δὲ ἀξιοπιστότερον τὸν λόγον καθίστησιν, ὡς ἂν καθελκόμενος ὑπὸ τῆς δόξης. καλῶς δὲ καὶ τῇ τάξει, ἐπὶ πρώτην γὰρ ἦκε τὴν τῆς θεότητος ὑπόνοιαν, ὡς ἐπὶ τῆτο μᾶλλον ῥέπων. Q.

Τὸν ἢ ὁ Ἀσκαλωνίτης περισπᾶ ἐρωτηματικὸν νομίζων. ὃ καὶ χαριέστερον. οἱ δὲ ἐνέκλιαν²⁾ ὡς εἰ ἔλεγεν, εἶτε θεὸς εἶτε ἄνθρωπος. Pal.

152. Εἶδος τε μέγεθός τε] Ἐκ τριῶν πεποίηται τὸν ἔπαινον, κάλλος, μέγεθος, εὐεξίας σώματος. φυὴ γὰρ ἐστὶν ἡ ἐκ πάντων μελῶν ἀναλογία· φυὴν γενομένου (scr. φυὴν γε μὲν) οὐ κακός ἐστι μηρούς τε κνήμας τε (Od. θ, 134.). Pal. Q.

165. Αἰὲν εὐφροσύνησι] Γρ. ἐν εὐφροσύνησι, κα-

1) Lacuna sedulo relicta in Pal. sed nulla in Mediol.

2) Observandus hic usus de vocula consopito acuto.

κῶς. ἐδέποτε γὰρ "Ομηρος ἀδιαιρέτως τὴν εὐφροσύνην φησὶ τὸ ὀνομαστικόν ¹⁾. τὰ γὰρ ἐπιρρήματα διαφόρως. Pal. Q.

157. Τοῖόνδε θάλος] Ἐμφαντικῶς (Pal. ἐμφατ.) ἄγαν καὶ αὐτὸς θαυμάζων. πάντα γὰρ συμπεριέλαβε διὰ τῆς δείξεως. Pal. Q.

Χορὸν εἰσοιχνεύσαν] Εἰσερχομένην εἰς χορὸν ἦτοι εἰς συνάθροισιν καὶ ὁμόνοιαν (scr. ὁμιλίαν) λαῦ. B.

159. "Ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας] Θωπευτικῶς ἄγαν περιμαχητὴν αὐτὴν δείκνυσι. τὸ δ' ἐξῆς, ὅς κέ σε οἶκον ἀγάγηται ἔδνοισι βρίσας τὲς ἄλλες μνηστῆρας. Pal. Q.

"Ἐδνοισι] Τοῖς πρὸ γάμου δάροις, μνηστῆροις. Vulg.

Βρίσας] Πολλὰ βαρύνας. B.

160. Οὐ γὰρ πω τοῖστον ἴδον] Ἄλλη εὐπορία ἐπαίνων. νῦν γὰρ μερικῶς ὁ λόγος πρὸς τὸ ὀρθὸν καὶ εὐφυές μόνον τῷ σώματος. χρώμεθα δὲ καὶ ἡμεῖς τῇ εἰκότι, κλῶτας καὶ σελέχη καλῶντες τὲς εὐφυεῖς. Pal. Q.

163. Φοίνικος νέον ἔρνος] Αἰθαλὲς φυτὸν αὐξανόμενον. E. Λέγει δὲ τὸν ἀναδοθέντα φοίνικα τῇ Αἴγῃ τοῦ οὐ καὶ ἐφασηραμένη ἀπεκύρησε. E. Vulg.

Νεωσὶ (Pal. νέως) ἀνερχόμενον. ὅμοιον τῷ, ὃδ' ἀνέδραμε ἔρνεϊ ἴσος (Il. σ, 56.). Τὸ δὲ ἀνερχόμενον τὴν τε ἤδη ὑπάρχουσαν ἀκμὴν (B. om. ἀκμὴν) καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐσομένης αὐξήσεως ὑποβάλλει, οὐ τὸν ἐπὶ τῇ Αἴγῃ ἀναδοθέντα φοίνικα φασίν (B. om. φασίν). Pal. B. Q. Τοῖστο δὲ παρέλαβε δένδρον, ὅπερ αὐτὸ ἐξ αὐτῆ φυσικὴν ἔχει τὴν ὀρθότητα. B. Pal.

Οὐ φημι λέγειν αὐτὸν ἔρνος νέον, ἀλλὰ τὸ νέον τῷ ἀνερχόμενον δεῖ συνάπτειν, ἢ ἢ, νέον ἀνερχόμενον, τετέσι νεωσὶ ἀνερχόμενον, ὡς τὸ, νέον ἠβώωντο (Il. ι, 446.). ἔσει γὰρ ὅμοιον τῷ, ὃ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος. πρόσκειται δὲ τῷ νέον τὸ ἀνερχόμενον ²⁾, ἴσον τῷ ἀνατρέχοντι. τὸ γὰρ ταχέως ἰὸν τρέχει. εἶτα ἐπήγαγεν, ἐπεὶ οὐπω τοῖον ἀνήλυθε, χωρὶς τῷ νέον. Pal. Q.

¹⁾ Si probe memoriter calluit suum Homerum hic Grammaticus habuit in suo codice ι, 6. ἢ ὅτι εὐφροσύνη μὲν ἔχη ut vera est in Harl. et Pal. (in Vind. ὅτι) pro ὅτιαν: tum υ, 8. ubi pro γέλωτα καὶ εὐφροσύνην Eustathius praebuit γέλω τε καὶ εὐφρ. vix nunc dubites quin alii habuerint γέλω καὶ εὐφρ. Restat κ, 465. ubi non facile credam scripsisse illos: οὐδὲ ποθ' ὑμῖν θυμὸς εὐφροσύνη sic sine verbo, pro ἐν εὐφρ.

²⁾ Cod. Q. qui superius omiserat verba τουτέσι νεωσὶ ἀνερχόμενον, hic inserit: ἢ ἢ τὸ νεωσὶ ἀνερχ.

164. Ἦλθον γὰρ κἀκείσε (Vulg. καὶ κείσε), πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαός] Πιθανῶς δὲ ἐμφαίνει ἑαυτὸν εἶναι τινὰ τῶν ἐπιφανῶν, ἵνα μὴ δοκῇ φορηγός τις ἢ κώπη-λάτης εἶναι. E. Q. Pal. Vulg. Λέγει δ' ἂν πολὺν λαόν, οὐ τὸν ἴδιον σῶσον, ἀλλὰ τὸν ἑλληνικόν, ὅτ' ἀφηγούμενος εἰς Δῆλον ἦλθε Μενέλαος σὺν Ὀδυσσεῖ ἐπὶ τὰς Ἄντι θυγατέρας, αἱ καὶ Οἰνότροποι ἐκαλύπτο. ἡ δὲ ἰσορῖα καὶ παρὰ Σιμωνίδην ἐν ταῖς κατευχαῖς. E. Q. Pal.

Ἐσπετο] Γράφεται, ἔπλετο. E.

165. Ἦ δὴ μέλλεν] Ὅτι ἐκ οἴδεν ὁ ποιητὴς τὸ μέλλεν ἀπτικῶν γὰρ ἐστὶ τῶν μεταγενεστέρων. Pal.

167. Μετὰ τὸ δὴν διασαλτίον. ἐπὶ πολὺ γὰρ φησὶ θαυμαμάκεναι τὸ φυτόν. ἕτως ὁμοίως ὡσπερ σὲ θαυμάζω. Pal.

Ἐκ δόρου γαίης] Σημείωσαι ὅτι καὶ τὸ δένδρον δόρου καλεῖ. E.

168. Ὡς σε γύναι ἀγαμαι] Σημειῶνται τινες ὅτι τὸ μὲν ἀγαμαι ἀντὶ τῆς θαυμάζω, τὸ δὲ τέθηπα ἀντὶ τῆς ἐκπέπληγμαί. Q. et sic glossae in Vulg. et Pal.

170. Χθιζὸς εἰκοσῶ] Ἐπ' ἄλλο εἶδος μεταβαίνει εἰς ἔλεον κινῶν τὴν παρθένον. καὶ τὸ εἶκος τῶ τε χρονικῶ (Pal. τῶ τεχνικῶ). τὸ μὲν γὰρ τὰς δύο ἡμέρας τῆ ναιαγίε εἰπεῖν, ἦτον περιπαθίς. συλλαβὸν δὲ τῶν ἡμερῶν τὸν ἀριθμὸν ἐν αἷς ἐτέλεσε τὴν συμφορὰν ἐδεινοποίησεν. Pal. Q.

172. Κάββαλε δαίμων] Τὸ μὲν ἤγαγεν ἀκίνδυνον σημαίνει καταγωγὴν, τὸ δὲ κάββαλε (κάβαλλε Pal. et in textu κάμβαλε) τὴν ἀπὸ πνευμάτων δεινῶν ἐξεξῆρμιμένην (Q. ins. κίνησιν) δείκνυσι. Pal. Q. 1).

173. Ὅφρ' ἔτι πῆ καὶ τῆδε πάθω] Διὰ τὴν ἐμφαίνει ὡς καὶ πρόσθε πεπονθώς. ἅμα δὲ καὶ τὸ ἔθος τῶν δυσυχέντων διαφυλάττει. Pal. Q. Ὑπὸ γὰρ τῶν κατασχόντων κακῶν ἀπίσως πρὸς τὸ μέλλον ἔχει, καὶ τὴν ἀπέσσαν ἐπάγεται πρὸς τὸν ἔλεον. Pal.

Οὐ γὰρ ὄτω παύσασθαι] Εἰς τὸ μετέπειτα πρὸ τοῦ ἀφικίσθαι με εἰς Ἰθάκην. E.

174. Τελέσει πάροιθεν] Τελέσεισιν εἰς τὸ μετέπειτα. Pal. B.

175. Ἐλῆαιρε] Ὁ μὲν ἔλεος τοῖς δυσυχῆσι κοινὸς

1) Porsonus scholio Harlejano non posito ait, „scholiastes videtur in quibusdam legisse νῦν δ' ἐνθάδε μ' ἤγαγε δαίμων”; quod si ex hoc nostro scholio collegit, errasse mihi videtur.

παρὰ πάντων ἀνθρώπων· ὁ δὲ αἰσθόμενος ἑαυτῷ μόνῳ τὴν χάριν ὀφειλομένην τῆς ἐπιχειρίας ἐτοιμότερον πρὸς τὸν ἔλεον ῥέπει. Pal. Q.

176. Ἰκόμεν] Ἰκέτευσα, ἀφικόμην. Vulg.

178. Δός δὲ ῥάκιος] Ὅλον τὸν λόγον τῷ Ὀδυσσεύς ἀκόλουθον τῇ ὑποσχέσει πεποίηκεν Ὅμηρος, μειλχιον, ὅτι θεραπεύσας εἰς οἶκτον ἐκίνησε, κερδαλέον δὲ, ὅτι μικρὰ μὲν ἦται, μεγάλα δὲ ἐδήλω. καλῶς δὲ καὶ περὶ τῶν τροφῶν ἀπεισιώπησεν. Pal. Q.

179. Εἴτι πε εἴλυμα σπείρων] Περικόλυμμα, ἀπὸ τῷ εἴλυω τὸ καλύπτω. καὶ ἔστιν ὁ λόγος τοιοῦτος, εἴ πε σοι εὐτελὲς ῥάκιον τὴν ἄλλην ἐσθῆτα φροναῖν προβέβηκο, τῷτο δός μοι ἵνα ἀμπόσχωμαι. E. Εἴαν πε δέμα τι τῶν ἱματίων τῶν καλῶν τέτων ἔσχες. B. Εἴλυμα. ἐνέλυμα. Q.

180. Σοὶ δὲ θεοὶ τόσσα δοῖεν] Εἰκότως τῇ εὐχῇ κέχρηται. οἱ γὰρ παραυτίκα χάριν ἀποδῶναι μὴ δυνάμενοι, ἐπὶ ταύτην τὴν ἀμοιβὴν καταφεύγουσι. Καὶ διὰ μὲν τοῦ, ὅσα φροσὶ σῆσι μενοινᾶς, αὐτῇ καταλείπει τὴν αἴρεσιν. διὰ δὲ τῶν ἐξῆς, ἃ αὐτὸς αἰρεῖται (Pal. ἄς αὐτὸς αἰτεῖται) γενέσθαι αὐτῇ παρὰ θεῶν. Pal. E.

Σοὶ δὲ θεοί] Ἦτοι ζητεῖον κατὰ τὸ τέλος τοῦ εἰχου, ἢ ἢ ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἕκαστον τῶν ἐξῆς ἐν κεφαλαίῳ. ἢ μέγιστον, καὶ οἶκον, ζητεῖον, τὰ δὲ ἄλλα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς. Pal.

181. Ἄνδρα τε καὶ οἶκον] Συνετῶς Ὀδυσσεὺς ταῦτα συνεύχεται ἃ μόνῃ διὰ φροντίδος οἶεται εἶναι αὐτῇ. E. Vulg.

Ὄμοφροσύνην] Γνησίαν φιλίαν. Q. Vulg.

183. Ἡ ὅθ' ὀμοφρονέοντε] Ἄκρως ἐξέθετο δι' ὧν εὐδαιμονεῖ οἶκος. Pal. Q.

Βραχέως διασαλτέον ἐπὶ τὸ νοήμασι. σαφίξερον γὰρ οὕτως. Pal.

184. Πόλλ' ἄλγεα] Ταῦτα ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς. Pal.

185. Χάρματα δ' εὐμενέτησι] Συγγενεῖσι, φίλοις, εὐμενῶς διακειμένοις καὶ εὐνοοῦσιν ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή. Τὸ δὲ, ἔκλυον αὐτοί, ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς. E. Q.

Μάλισα δὲ τε κλύον αὐτοί] Ἦτοι αἰσθάνονται καὶ αὐτοί (Pal. καθ' ἑαυτοὺς) τῆς ὀφελείας τῆς πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀπολαύουσιν. E. Q. Pal. Αἰσθάνονται καὶ αὐτοί τῆς ὀφελείας ἦτοι ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ. B.

187. Ξεῖν' ἐπεὶ οὔτε κακῶ] Ἄλλος τρόπος διαλέξεως. πρὸς μὲν γὰρ τὸν πατέρα ἀπλούζειν ἐνθάδε (f. ἠπλούζειν,

ἐνθάδε δὲ) ἐπιτρέφει ἑαυτήν. Ξεῖν' ἐπεὶ οὔτε κακῶ. οὐδὲν ἀποδίδωσι τῷ ἐπεὶ ὁ ποιητής. Pal. Q.

Ἀπὸ κοινῆ τὸ, κλήθι, τῆ γὰρ Ζεὺς. Pal.

189. Ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν] Δύναται καὶ, οἷς ἂν μίγνυσι (Vulg. οἷς ἀναμίγνυσι) τοῖς ἀγαθοῖς τὰ κακὰ, πρὸς ἄξιαν ἐκάσῃ (male Vulg. ἐκάσων) νέμει τὰ κακὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ. Pal. Vulg. Δύναται οὕτως νοεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, μίγνυσι τοῖς ἀγαθοῖς κακὰ, καὶ πρὸς ἄξιαν ἐκάσων scr. ἐκάσῃ) νέμει τὰ ἀγαθὰ καὶ κακὰ. ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῷ θεῷ ἐστὶ διανεμεῖν τοῖς ἀνθρώποις τὰ τε κακὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ. καὶ οὐ πάντα κατ' ἄρετήν ἢ μοχθηρίαν ἀφικνεῖται ἐκάσους ἐκάσα. E. Q.

193. Ταλαπερίον] Τὸν τολαίπυρον, ἦτοι τὸν τήλο-
θεν πεπερακότα. Pal. Q. Cf. Vulg. Τηλόθεν¹⁾ πε-
περακότα ἢ πειραθέντα καὶ παθόντα πολλά. B.

195. Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν] Ἀποροῦσι πῶς, εἰ ἐν Κερκύρα οἰκοῦσι Φαίηκες, λέγει (204.), οἰκί-
μεν δ' ἀπανεῦθεν πολυκλῆσῃ ἐνὶ πόντῳ ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος. Ἐσχάτους εἶπε τῆς Ἑλ-
λάδος. πάντα γὰρ ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα γράφει. E.

197. Τοῦ δ' ἐκ Φαίηκων] Ἐκ τοῦδε ἀνήρηται τὰ
πράγματα τῶν Φαίακων, ὃ ἐστὶν εἰς τοῦτον. Pal. B. E.

Φαίηκων ἔχεται κάρτος τε βλή τε] Οἱ Φαίακες κατὰ
περίφρασιν, ὡς, κρατερόν μίνος Ἀλκινόοιο. Pal.

200. Ἡ μή που] Περισπᾶται τὸ ἦ, τὸ δὲ μή ὀξύνε-
ται. Pal.

Δυσμενέων φάσθ'] Τυραννίων συγγέλλει (huc. Pors.
ex Harl.) ἀπὸ τοῦ φημί· ὁμοίως τῷ, καὶ ἀγγελίην ἀπο-
φᾶσθε (scr. ἀπόφασθε. Il. ι, 645. s. 649.). τινὲς δὲ ὁμοίως
τῷ νικάσθε, ὡς καὶ ἐπεκράτησεν. Q. Φᾶσθε, ὑπο-
λαμβάνετε. Q. Vulg.

201. Οὐκ ἔσθ' οὔτος ἀνὴρ διερός] Ζῶν ἐρρωμένως
καὶ ἰκμάδος μετέχων. τὴν μὲν γὰρ ζωὴν ὑγρότης καὶ θεο-
μασία συνέει, τὸν δὲ θάνατον ψυχρότης καὶ ξηρασία.
ὄθεν καὶ ἀλίβαντες οἱ νεκροὶ λιβάδος μὴ μετέχοντες. Pal.
Q. Vulg.

Οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἄρτι ζῶν, οὐδὲ γεννηθή-
σεται ὅς μέλλει τολμῆσαι ἀγαγεῖν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν
πελεμον. ἀντὶ τοῦ οὐ μὴ ζήσει ὅς τολμῆσει ταῦτα. B.

Διερός] Οὕτως τὸν ζῶντα Ἀρίσαρχος. ὃ δὲ Καλλι-

¹⁾ Praefixum huic voci in Mediol. lemma Ἀντιάσαντα.

ερατος γράφει διερός ¹⁾, ὁ επίπονος, παρὰ τὴν δύνην ἤτοι κακοπαθητικός: E. Q. Pal. In Pal. praeterea ad vocem διερός refertur glossa βλαπτικός, item πειρατικός, πειρατής.

203. Φίλοι ἀθανάτοισιν] Λείπει τὸ ἔσμεν. Pal.

204. Πολυκλύσω ἐνὶ πόντῳ ἔσχατοι] Καὶ μὴν ἐν Κερκύρα οἰκοῦσιν. ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἢ σύγκρισις, ὡς ὅταν μέγισον ὄρος εἴπη, οὐ μείζον Κανκάου οὐδὲ Τρωάδε λέγει καὶ Ἄλπειον, ἀλλὰ τῶν Ἑλληνικῶν. καὶ τὸν Ἀχελῶον οὐ τοῦ Νεῖλου προκρίνει καὶ τῶν μακρῶν, ἀλλὰ τῶν ἐγγύς. ἔσχατοι οὖν Φαίαιες τῶν Ἑλλήνων. καὶ Αἰσχίλος (Prom. 852.) λέγει, ἔσι πόλις Κανωβος ἔσχατην χθονός, οὐ τῆς οἰκουμένης ἀλλὰ τῆς Αἰγυπτίας. ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπειρατὴ γῆρας (Od. η, 8.) ἀπὸ τῆς ἀντικειμένης Ἠπειρου. Θανμασὸν γὰρ εἰ δούλην τινὰ ἔξω σπηλῶν Ἡρακλειῶν ἐμπορευσάμενός τις ἐπώλησε. καὶ τί δεῖ πολλὰ λέγειν, Ὀδυσσεύς αὐτοῦ ὁμολογούντος, ὡς περὶ τὴν Θεσπρωτίαν εἰσὶν οἱ Φαίαιες· ὡς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστος ἄκιστα ἀγγυῶ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πλοῖν δῆμῳ (ρ, 526.), καὶ πάλιν, ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μνησθήματο Φείδων (ξ, 315.). τοῦτο δηλοῦν ἐστὶν ὅτι γελῶν ἐξὶ Φαιάκων ὁ Φείδων ὁ τὰ παρ' αὐτοῖς πρρασόμενα γινώσκων. Pal. E. Q. ἡ Ἀσδώνη τε οὐ πρόσω εἰς ἣν ἀπὸ Φαιάκων γενέσθαι αὐτὸν μαυτευσόμενον. E. Q.

"Οτι σαφῶς ἐνταῦθα ἐπιτετοπισμένην πε καὶ ἔσχατην τὴν τῶν Φαιάκων χώραν ἀφίεσται εἰς τὴν Κέρκυραν. Pal.

207. Τὸν νῦν] Καλλίερατος, τῷ μὲν (μιν em. Pors.). Harl.

Πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες] Ἄντι τοῦ πρόσφυγες Διός εἰσιν οἰκτειρόμενοι παρ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ Διὸς πάντες ὑποπτεύοντες ξένοι καὶ πτωχοί ²⁾. E. Q.

208. Δόσις ὀλίγη τε φίλη τε] Ὀλίγη μὲν τῷ διδόντι, φίλη δὲ τῷ λαμβάνοντι. ἡ γὰρ ἔνδεια καὶ τὸ ὀλίγον φίλον ἡγεῖται. B. E. Q. Vulg. Pal.

215. Δῶκαν δὲ χρυσῆν] Οὐκ ἄρα οὐδὲ Νέσσορος θυγάτηρ Τηλέμαχον ἔλουσεν, οὐδὲ Ἑλένη Ὀδυσσεά. νῦν οὖν εἰπούσης τῆς Ναυσικίας, λούσατε ἐν ποταμῷ, οὐχ ὡς παρακούσασαι, ἀλλ' ὡς τούτου ὄντος τοῦ λούσαι, τὸ παρασχεῖν τὰ λουτρά, παρατιθέασιν ἔλαιον αὐτῷ. Pal. Q.

¹⁾ Hoc ex Harl. etiam refert Pors.

²⁾ In Pal. ita: Παρὰ Διὸς (hoc etiam ex Harl. protulit Pors.) εἰσι· ἀντι τοῦ πρόσφυγες Διὸς εἰσι καὶ οἰκτειρόμενοι παρ' αὐτοῦ πάντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε.

218. Στῆθ' οὔτω] Δεικτικῶς, οὔτως ὡς ἔχετε· ὡς κὰν τῷ, "Ἦρραιζε πρόμολ' ὄδδε (Il. σ, 392.). Pal.

220. Ἡ γὰρ δηρόν] Πολὺς γὰρ καιρὸς ἐστὶν ὅτε οὐκ ἠλειψάμην. B.

221. Ἀγὴν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοίσσομαι] Ταῦτα μάχονται (sic) τῷ ὑπὸ παρθένων ποιεῖν λουόμενον. λούοιτο δ' ἂν τῇ λέξει, προσέθηκε γὰρ, μετελθών, ὅσον ξένος ὢν ¹⁾). τάχα δ' οὐδ' ὅλως παρθένοι λούουσι. λέγεται γὰρ, τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λούσαν ²⁾, ἀλλ' οὐχὶ κούραι. καὶ περὶ τῆς Ἦβης γὰρ ἀμφισβητεῖται εἰ παρθένος ἦν. καὶ ἡ Ἐλένη λούοιτ' ἂν Ὀδυσσεῖα. Q.

Ἡ περιττεύει τὸ ἄνην, ἢ τὸ λοίσσομαι ἀντὶ τοῦ λοεσσαίμην τέτακται. Pal.

222. Μετελθών] Ἀντὶ τοῦ ἀπελθών (f. ἐπελθών). Vulg.

Post v. 223. in textu cod. Pal. desunt omnia usque ad v. 316. quod et indicatum ab ea manu quae scholia scripsit his verbis: ἐνθάδε λείπ. εἰχοι 4γ'.

224. Χρόα νίξετο] Πρὸς τὴν φράσιν, τὸν χρόα τὴν ἄλμην ἀπενίξετο, οὐχὶ ἀπὸ τοῦ πρὸς τὴν ἄλμην. Q. Νίξετο τὴν ἄλμην ἀπὸ τοῦ χρόος, ἢ τὸν χρόα ἀπὸ τῆς ἄλμης. B.

Ἀπῆρέσκει (sic) θάτερον. ἢ τὸ χρόα ἐντείνει τὴν ἄλμην. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ Ἰλιακῷ (φ, 122.), οἷς (scr. οἷ σ') ὠτειλὴν αἶμ' ἀπολιχμήσονται. Pal.

Νίρατο (sic ed. ant.)] Ἀπεπλύνετο. Vulg.

226. Ἄλος χρόον] Τὸ λεπτότατον τῆς θαλάσσης, ἢ τὴν ἀκαθαρσίαν. E. Vulg.

227. Λίπ' ἄλειψεν] Λιπαρῷ ἢ λιπαντικῷ ἐλαίῳ. ἐλαίῳ ἠλείψατο. Vulg.

228. Ἀμφὶ δὲ εἵματα] Ἄδηλον ποῦ ἐστὶν ἀνταπόδοσις· πότερον εἰς τὸ, τὸν μὲν Ἀθηναίῃ θῆκε, καὶ ὑποσικτέον εἰς τὸ ἀδμῆς. ἢ ἀποδοτέον, ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσασατο, τοῦ δὲ πλεονάζοντος. Q.

231. Οὔλας ἦκε] Τὸ οὔλος πολλαχῶς λέγεται. οὔλος ὁ προσηνής. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ὀλόκληρον, καὶ τὴν τῶν τριχῶν διασροφήν. αἰνίττεται δὲ καὶ τὸν ὀλέθριον, ὡς ἐν

¹⁾ Majus pro ξένος ὢν reponendum, certe inserendum putabat κούραις. Sed ξένος ὢν est interpretatio verbi μετελθών. Vox οἷον in Mediol. non legitur.

²⁾ Aut Il. ω, 587. sed ibi cadaver Hectoris lavatur; aut Od. g, 88. sed ibi est τοὺς δ' ἐπι.

Ἰλιάδι (β, 5.) φησὶν, ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαί-
νετο βουλὴ πέμψαι ἐπ' Ἄτρείδην Ἀγαμέμνονα οὐλον ὄνει-
ρον. ἤγουν τὸν ἐπ' ὀλέθρῳ πεμπόμενον. σημαίνει δὲ καὶ
τὸν ὕμνῳ, ὡς περ λέγεται οὐλα τραύματα. σημαίνει δὲ καὶ
τὸ ὑγίαινε, ὡς ἐν ἐκείνῳ, οὐλέ τε καὶ μάλα χαίρει, θεοὶ
δέ τοι ὄλβια δοῖεν (Od. ω, 402.). E.

233. Δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη] Ἐδίδαξεν. ἐρ-
γάνη γὰρ θεός. Q.

234. Τέχνην παντοίην] Πάντα τὰ μέρη τῆς τέχνης
ἢ τῆς χρυσοχοικῆς τέχνης. πᾶσαν τὴν κατὰ μέρος ἀκρό-
βειαν. Q.

235. Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν] Παραβολὴ πρὸς
τὴν ἐξαλλαγὴν, καὶ τὸ καλὸν ὄντα ὀφθῆναι καλλίω· ὡς περ
ὁ ἄργυρος καλὸς ὢν, καλλίων ἐστὶ χρυσοῦ περιχυθέντος.
καλῶς δὲ οὐκ ἐξῶθεν παρέλαβε τὴν ὁμοιότητα, ἀλλ' ἐπεὶ
Ἀθηνᾶ ἐστιν ἢ τοῦτο ποιήσασα, τοῖς ἐκείνῳ (scr. ἐκείνης)
δημιουργοῖς πρὸς τὴν εἰκόνα συγκέχρηται. ἢ ἐκείνος χρυ-
σαργύρῳ, οὕτω καὶ ἡ Ἀθηνᾶ χάριν τῷ Ὀδυσσεῖ. ἦν μὲν
γὰρ καλὸς πρόσθεν, οὐκ ἐφαίνετο δὲ διὰ τὴν κάκωσιν τῆς
θαλάσσης, νῦν δὲ ἀπέλαβε τὴν οἰκείαν χάριν. τοῦ μὲν
γὰρ εἶναι καλόν, ἢ φύσις αἰτία, τῆ δὲ δοκεῖν, ἢ χάρις. Q.

239. Κλυτέ μοι] Κλυτέ μεν, οὕτως. Harl.

240. Οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν] Ἄλλ' ἐστὶ τις δηλο-
νότι θεῶν, ὃς διέσωσεν ἔνθαδε τὸν Ὀδυσσεῖα. Q.

241. Οὕτως ἐν μέλλοντι χρόνῳ, ἐπιμύξεται. Harl.

242. Ἀεικέλιος δέατο εἶναι] Τὸ γὰρ παρὰ τὸ καθῆ-
κον, ἀεικέλιον λέγεται. τὸ δὲ ἐδέατο ἀντὶ τοῦ ἐδόκει. καὶ
γίνεται ἀπὸ τοῦ δέω δεύω, καὶ ἐξ αὐτοῦ δεύσω δέδαμαι
ἐδεδάμην ἐδέδατο, καὶ ἐκβολῇ τοῦ ε κατ' Ἴωνας καὶ τοῦ
δ, δέατο. E.

Δέατο] Ἐδοξε. Harl. Δέατο· ἐδόκει, ἐφαίνετο.

Vulg.

244. Αἰ ἔμοι τοῖόσδε πόσις] Εἶθε ὁ τοιοῦτος ὑπάρ-
ξει μοι ἀνὴρ καλούμενος καὶ ἐνθάδε οἰκῶν καὶ ἀρέσκει
αὐτῷ μένειν ὧδε. τοῦτο δὲ λέγει ἡ Ναυσικία, ἐπειδὴ οὐκ
ἐμνήξουν οἱ Φαίακες ἐξ ἐτέρας γῆς. B.

Δοκοῦσιν οἱ λόγοι ἀπρεπεῖς παρθένῳ καὶ ἀκόλοισι.
λύουσι δὲ ἐκ τοῦ προσώπου, ὑπόκεινται γὰρ τρυφῶντες οἱ
Φαίακες καὶ παντάπασιν ἀβροδίαιτοι. Ἐφορος μέντοι
τοῦμπαλιν ἐπαινεῖ τὸν λόγον ὡς ἐξ εὐφυοῦς πρὸς ἀρετὴν
ψυχῆς. E. Ἐφορος ἐπαινεῖ τὸν λόγον ὡς ἐξ εὐφυοῦς
πρὸς ἀρετὴν ψυχῆς. ἐγὼ δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἀβροδίαιτον
τῶν Φαίακων δίδωμι. Q.

Καὶ ἄλλως. Εἶθέ τις ἐκ τῶν Φαίακων ὅμοιος τῷ

Ὀδυσσεῖ ἀνὴρ μου εἴη κεκλημένος. ἢ αὐτῷ τῷ Ὀδυσσεῖ ἄδοι ἐνταῦθα μίμνειν. ἢ ἢ ὁ καὶ ἀντὶ τοῦ ἢ. ὡς ἐν τῷ, ἦτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑσατίῃσι βόεσσιν αἰὲν ὁμοσιχάει (Il. ο, 634.). Q.

Αἰ γὰρ ἐμοὶ — Ἐνθάδε ναιετάων] Ἄμφω μὲν ἀθετεῖ Ἀρίσταρχος. διαζάξει δὲ περὶ τοῦ πρώτου. ἐπεὶ καὶ Ἀλκμᾶν αὐτὸν μετέβαλε, παρθένους λέγουσας εἰσάγων, Ζεῦ πάτερ αἰ γὰρ ἐμὸς πόσις εἴη. Harl. Q.

249. Ἦσθε] Ἀπὸ τοῦ ἔσθω, οὗ ὁ παρατατικὸς ἦσθον. B. Ἦσθε, ἦσθιε. κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἔσθλω γίνεται. E.

256. Πατρὸς ἐμοῦ] Ὅτι ἐν πᾶσι φέρεται, ἐμοῦ, ἀλλ' οὐκ, ἐμεῦ. ὅμως ἐπὶ τινῶν ὁ Ζηνόδοτος ἐπὶ τὸ χεῖρον μετατίθησι. Q. (Porc. ex Harl. „ἐμεῦ Zenodotus.”)

Ἐνθα σέ φημι] Ὅπου φημί σε εἰδησάμεν, καὶ γνωσθῆναι τοῖς ἀνθρώποις ἐκείνοις ὅσοι εἰσὶν ἄριστοι ἀπὸ πάντων τῶν Φαίακων. ἢ οὕτως, ὅπου φημί σε γνωρίσειν τοὺς Φαίακας ἐκείνους ὅσοι ἀπὸ πάντων Φαίακων εἰσὶν ἄριστοι. B.

258. Ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρδειν] Ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ τοῦ ἔρδε. Τὸ δὲ οὐκ ἀπινύσσειν, οὐκ ἀπίνυτος εἶναι. ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι (ο, 10.), κῆρ ἀπινύσσω, τὸ κῆρ πινυτὸς (scr. ἀπίνυτος) ὦν. Q. Πινυτὸς γὰρ ὁ φρόνιμος, ἀπίνυτος δὲ ὁ ἀσύνητος. E.

261. Ἐρχεσθον] Ἐνιοι, ἔρχεσθαι. Vulg. In edd. tamen ant. hoc scholium non comparet: neque dubium quin ut alia quaedam hujus generis ex recentiori sit interpolatione; nimirum ad emendandam corruptelam ἔρχεσθον, quae in edd. ant. textus obtinebat. Vid. Barnes. In Harl. teste Porsono scholium est quod ἔρχεσθαι diserte habet, non corrigit ita.

262. Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβήομεν, ξεῖνε σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν ξυνέει (sic) ἔπος (289.). οὕτως τὸ ἐξῆς. Καὶ ἄλλως. Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβάζομεν, δήεις ἀγλαδὸν ἄλλος (291.). οὕτω τὸ ἐξῆς. Q. (et Harl. Vid. ad 291.)

Ἐπιβήομεν (sic ed. ant.)] Ἐπιβῶμεν, εἰσέλθωμεν. Vulg.

264. Λεπτὴ δ' εἰσίδμη] Στενὴ ἢ διόδος τοῦ λιμένος, τὸ γὰρ πλῆθος τῶν νηῶν ἐπέχει τὸ πλάτος τῆς διόδου. ἢ ἀπὸ τοῦ εἰσιέναι κατὰ πλεονασμὸν τὸν ἰσθμὸν λέγει. B. E. Q. Εἰσίδμη, εἰσόδος, ἀπὸ τοῦ εἰσιέναι, κατὰ μεταπλασμὸν τὸν ἰσθμὸν λέγει. Vulg. Τὸ δὲ εἰσίδμη βαρύνεται ὡς σάθμη. Ἀριστοφάνης δὲ σὺν τῷ σ γράφει ἰσθμη παρὰ τὸν ἰσθμὸν. B. Q. (ubi adhaeret scholio

lio ad 265.) — Porsonus ex Harl. ita refert: „εἰσίδμη (sic) σὺν τῷ σ' Aristophanes": et in addendis: „εἰσίσθμη text. ex emend. et his schol plane"

Τὸ δὲ, ἀμφιέλισσαι, ἀμφοτιρωθεν ερεφόμεναι ὑπὸ κωπῶν. B. E. Q.

265. Εἰρύαται] Εἰλυσμένοι εἰσίν, ἢ φυλάττουσιν, ἔνθα ἴσανται αἱ νῆες E.

Τὸ δὲ ἐπίσιον, ἐποίκιον, σκηνή, νεώριον ἢ σκάφος, παρὰ τὸ ἰσίον. λέγει δὲ ὅτι ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεῶν τῶν ἐώλημένων (Vulg. νεώλκ. scr. νενεωλκ.) ξενή ἐσιν εἴσοδος. E. Vulg.

Ἐπίσιόν ἐσιν ἐκάσῳ] Ἐκάσος τῶν Φαιάκων νίκηται ναῦν εἰς ἣν ἐναυκίζεσται. τὸ δὲ εἰσίδμη κ. τ. λ. (vid. ad 264.). B. Q.

Ἰακὴ ἢ συναλοιφή· τῷ δὲ πόνῳ (scr. τόνῳ) ὡς ἐπίκριον. ἦτοι ἐποίκιον, σκηνή, νεώριος (sic), ἢ σκάφος, παρὰ τὸ ἰσίον. λέγει δὲ ὅτι οὐδείς ξένος ἐσίν, ἀλλ' ἅπαντες πολῖται καὶ ἐφρέσιον πῦρ ἔχοντες. διὰ δὲ ψιλοῦ ἀντιστοίχου ἐξενήνεται, ὡς τὸ δέχεσθαι δέχεσθαι καὶ οὐχὶ οὐκ. τῆτο δὲ κατὰ διάλεκτον. Q.

266. Ἐνθα δέ τέ σφ' ἀγορή] Περὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνός ἐσιν ἀγορὰ ἔνθα δημηγοροῦσι. B. Q.

Καλὸν Ποσειδῆϊον] Ἀφιερωμένον (Vulg. καθιερ.) τῷ Ποσειδῶνι τέμενος. E. Vulg.

267. Ῥυϊοῖσι λάεσσιν] Μεγάλοις, τοῖς μὴ δυναμένοις ἐπ' ὤμων φέρεσθαι, ἀλλὰ ἐλκομένοις διὰ τὸ μέγεθος. E. Ἐλκομένοις διὰ τὸ μέγεθος. καταρρυχέσει δὲ, καλῶς θεμελιωθεῖσι. B. Q. Λεῖοις, εὐξέσις. Q. Τοῖς εἰλυσμένοις, ἐν δὲ τούτου μεγάλοις. Vulg.

268. Μελαινάων ἀλέγουσι] Διὰ φροντίδος ἔχουσι καὶ ἐπιμελείας ἀξιοῦσι. Vulg. Ἀποτιθέασι, συλλέγουσι. δηλοῖ γὰρ τὸ α τὸ ὄμον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀκόλουθος, ἐσι δὲ καὶ (scr. vid. ὁ ἐσιν) ὁμοκλέυθος, καὶ ἄβρομοι ἄβρομοι, καὶ ἀντοχυροὶ ἅμα Ἰάχου¹⁾. οὕτω δὲ καὶ ἄλοχος καὶ ἄκοιτις. E.

269. Πείσματα] Τὰ ἀπόγεια σχοινία. Σπείρα] Νῦν οἱ μεγάλοι κάλοι, παρὰ τὸ σπείρα, δι' ὧν ἔλκονται

¹⁾ Sic Mediol. Sed manifesta est corruptela. Eodem enim haec pertinent quo praecedens ἄβρομοι, nimirum ad II. ν, 41. scribendumque καὶ ἀντοχυροὶ ἀντοχυροὶ. Nam in textu etiam scribebatur olim ibi ἀντοχυροὶ pro ἀντοχυροὶ.

αἱ νῆες. Vulg. ed. ant. (nam in recentt. pleraque mutata) Πείσματα] Τὰ σχοινία τὰ ἀπόγεια, παρὰ τὸ πεῖθεισθαι αὐτοῖς τὴν ναῦν. E. Ms. Barnes.

Καὶ σπείρα] Δι' ὧν ἔλκονται αἱ νῆες. Q.

Τὸ δὲ, ἀποξύνουσι, ἦτοι τὸν φλοιὸν περιξέουσιν ¹⁾). E.

273. Φῆμιν ἀδευκία] Ἀπὸ τῆ γλεῦκος ἀγλευκία καὶ ἀδευκία. ἢ τὴν ἀπροσδόκητον, ἀπὸ τῆ δεύκω τὸ βλέπω. ἢ τὴν πικρὰν, ἢ τὴν ἀφανῆ. B. Τὴν πικρὰν καὶ ἀδευκός (scr. δεύκος vel γλεῦκος) μὴ ἔχουσαν. Q. Ἀπροσδόκητον. παρὰ τὸ δοκεῖν. καὶ ἀδευκίης, ἀπευκία τινὰ οὐσαν τὴν πολὺπικρον. E.

275. Καὶ νύ τις ἔδ' εἴησιν] Ἀθετῆνται εἰχοὶ ἰδ' ἔως, ἀνδράσι μίσγηται (huc. Pors. ex Harl.), ὡς ἀνοίκιοι τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ. εἴρηται οὖν τῆτο διὰ τῶν πρὸ αὐτῶν β' εἰχῶν, τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκία. Q.

279. Ἐπεὶ οὔτινες ἐγγύθεν εἰσὶν] Ἐπειδὴ οὐκ εἰσὶ πλησιώτερον ἄλλοι, εἰρωνικῶς. B.

280. Πολυάρητος θεός] Πολλῶν εὐχῶν ἀκούων, ἢ πολλῶν εὐχῶν ἀξιόμενος. γίνεται δὲ ἀπὸ τῆ πολὺ καὶ τῆ ἀρά ἢ εὐχή. B.

282. Βέλτερον, εἰ κ' αὐτῇ] Ἄμεινον εἰ ἀπέλθοῦσα εὔρειν ἄνδρα ἀλαχόθεν. εἰ γὰρ Φαλακὰ φησι λήφεται, ἀτιμήσει τὰς ἄλλας μνηστῆρας, οἵτινες αὐτὴν μνηστῆονται. ἢ κατ' εἰρωνεῖαν, βέλτερον εἰ αὐτῇ εὔρειν ἑαυτῇ ἄνδρα. ἀτιμάζει γὰρ τὰς Φαλακας οἱ αὐτὴν μνηστῆονται. B. E. Q.

287. Ἡ τ' ἀέκητι] Ψιλωτέον τὸ ἦτ', ἵν' ἢ ἔτως, καὶ ἄλλην νεμεσῶ ἦτις ἂν ταυτὰ γε ῥέξοι καὶ ἀέκητι γονέων ἀνδράσι μίσγηται ²⁾). Ἀρίσαρχος. Q.

289. Ἀρίσαρχος, σὺ δ' ὦκ'. Ζηνόδοτος, ἐμεῖο. Harl. „Debebat ἐμέο.” Pors.

Σὺ δ' ὦδ' ἐμέθεν] Ἄμεινον γράφειν ἐμοῖο, ἀπὸ τῆ ἐμεῦ (immo ἐμοῦ). τὸ γὰρ ἐμεῖο ἀπὸ τοῦ ἐμεῦ ἀσυνάρθρου γέγονεν. Ζηνόδοτος ἐμεῖο, καὶ ἐπεκράτησεν. Q.

291. Δήομεν] Εὔρωμεν. Ms. Barnes.

Δήομεν] Γρ. δήεις, ἀντὶ τοῦ εὔρης ³⁾). Harl. Q. Αἰ

¹⁾ Pors. ex Harl. „ἀποξείνουσιν text. et schol. φλοιὸν περιξέουσιν” Eandem explicationem dat Vulg.

²⁾ Haec non intelligo: nisi fuit forte olim ἢ δ', Aristarchus autem scribebat ἦδ' —.

³⁾ Porsonus reponi jubet εὐρήσεις; et in suo scholio Barnes. praesente Eustathio, reposuit εὐρησομεν; grammaticum corrigens uterque, non librarium.

χαριέστεραι, δῆεις. Harl. „Et sic citatur in scholiis ad 262.” Pors.

Ἄγχι θαλάσσης] Γρ. κελεύθε. Harl.

293. Ἐνθάδε πατρὸς ἐμῆ τέμενος] Τέμενος λέγεται ἢ ἀποτεμμημένη γῆ κατὰ τιμὴν, δειδροφόρος γῆς ἢ ἀμπελοφόρος ἢ σιτοφόρος. Τὸ δὲ, θαλεῖα ¹⁾), ἢ θάλλισσα καὶ πλήθυσσα φυτοῖς. E. ΤΕΘΑΛΥΑ. θάλλισσα καὶ πλήθυσσα φυτοῖς. Vulg.

Ἄλωή λέγεται ὁ εἰς φυτεῖαν ἐπιτήδειος τόπος, δειδροφόρος γῆ (Vulg. τῆς δειδροφόρος γῆς). Q. Vulg.

294. Ὅσσον τε γέγωνε βοήσας] Λείπει τὸ τι (scr. τις), ἧτις (scr. ἦ τις) βοήσας ἠκούσθη. Q.

297. Δώματ' ἀφίχθαι] Ἀριζομένης, δώματα ἔχθαι. Harl.

298. Ἦδ' ἐρέεσθαι] Γρ. ἦδ' ἔρχεσθαι. Harl.

Ἐρέεσθαι, ἐρωτᾶν. ἀντὶ τῆ, ἐρώτησον. Vulg.

302. Οἶος δόμος Ἀλκινόοιο] Εἰ μὲν πρὸς γενικὴν ἀφορᾶς, μὴ εἰς τὸ Ἀλκινόοιο. εἰ δὲ πρὸς κλητικὴν, εἰς τὸν, ἵνα ἢ πρὸς Ὀδυσσεῖα ὁ λόγος λέγων, ἀλλὰ ὦ ἦρος ²⁾). B.

303. Κεκύθωσι] Ἐστὶ τὸ ὑγιὲς ἀπὸ τῆ κεύθω, εἴτα συζολὴ παρηκολύθησεν, ὡς ἐν τῷ, μὴ δὴ μοι φῦξιν ³⁾) γε δόλων ἐμβάλλειο θυμῷ (Il. κ, 447.). Κεκύθωσιν ὅμοιον τῷ λειάχωσιν. Προσειπὼν δὲ δώματα ἐπήνεγκε δόμος, πρὸς ὃ ἢ διπλή. Q.

305. Ἦ δ' ἦσαι ἐπ' ἔσχάρη] Οὐ σημαίνει τὸ παρὰ τὴν ἔσχάραν, ἀλλ' ὡς τῆ θρόνε ὑψηλοτέρη ὄντος τῆτό φησι. τοῖσιτόν ἐστὶ καὶ τὸ, πάντας μὲν φιλέσκειν ὁδῶ ἔπι οἰκίαν γαίων (Il. ζ, 15.). ἐδὲ (scr. εἰ γὰρ) τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν οἰκῶν σημαίνει, ἀλλὰ δηλοῖ ἐν τέτοις τὸ ὑψηλὸν ἀπὸ τῆς γῆς. ἐπεὶ τοίνυν ἐστὶν ἢ οἰκία ὑψηλοτέρα τῆς γῆς, καὶ ὃ ἐν αὐτῇ οἰκῶν, ἐπάνω οἰκεῖ τῆς γῆς. E.

Ἐκ τέτε δηλοῖ τὸν καιρὸν, ὅτι χειμῶν ἦν. B.

Ἐν πυρὸς ἀύγῃ] Ἐν τῷ φωτιζομένῳ (Vulg. καταπεφωτισμένῳ) ὑπὸ τοῦ πυρὸς τόπῳ. B. Q. Vulg.

1) Varia videtur esse lectio, τέμενός τε θαλεῖα τ' ἄλωή, quam tamen ex recepta τεθαλυῖα meo sphalmate natam esse vel accensus arguit. Nam θάλλισσα proferunt illam vocem grammatici. Vid. Gramm. m. ampl. §. 62. not. ad Obs. 3.

2) In hoc itaque scholio ne dubitatum quidem est de scriptura ἦρος, quam alii genitivum alii vocativum esse putabant.

3) Hanc solam vocem spectat grammaticus ut quae sit pro φῦξιν.

308. Ποικιέκλιται αὐγῇ] Περιέκλιται καὶ περιέχεται τῇ αὐγῇ. Q. Περιέχεται τῇ αὐγῇ, ἀντὶ τοῦ πεφώτισαι. Vulg.

310. Μητρὸς περὶ γένασι] Ἦτοί ὡς γυνὴ γυναῖκα προκρίνει (E. κινεῖ). ἢ ἐπεὶ φρονιμωτάτη ἢ Ἀρήτη παρὰ δίδονται. καὶ ἄλλως δὲ φιλοκτιρόμον τὸ θῆλυ. Καλλίστρατος. E. Q. Vulg. (nisi quod in Vulg. Callistratus non nominatur.)

318. Καλλίστρατος, αἱ δ' εὖ μὲν τρεχέην (scr. τρεχέτην). Pal. Harl. Τὸ δὲ, πλίσσοντο, βάδην διέτροχον. ὡσεὶ τὸ ὄλον εἶναι, εὖ μὲν ἐτρόχαζον, εὖ δὲ βάδην ἤεσαν. Pal.

Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσι] Πλῆξ τὸ βῆμα. τὸ δ' ἐπλίσσοντο, βάδην etc. ut modo. B. Q. Ἄλλως. Πλίσσειν ἐστὶ τὸ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. οἱ Ἀωριεῖς δὲ τὰ βήματα πλίκας καλεῖσιν. Ἰπποκράτης δὲ πλίγμα (Pal. κλάδα) τὸ μεταξύ τῶν μηρῶν διάστημα. ὅθεν καὶ διαπεπλίχθαι φασὶ τὸ περιπλέκειν τὰς πόδας. ἐπειδὴ τοίνυν δυσαιμένων τῶν μηρῶν τὸ βῆμα γίνεται, οὐκ ἀφυῶς οἱ Ἀωριεῖς τὰ βήματα πλίκας λέγουσι. B. Q. Pal. Πλῆξ τὸ βῆμα. πλίσσοντο οὖν ἀντὶ τοῦ ἐβηματίζον. ἐπαινεῖ τοίνυν καὶ τὸν δρόμον καὶ τὴν τῶν ποδῶν κίνησιν. Pal. Q. Πλίσσοντο, διέβαινον. πλίκος γὰρ τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα δέρμα, ὃ δεῖται διαβαινόντων. Vulg. Quibus Ms. Barnes. addit: πλίσσεσθαι γὰρ τὸ βάδην διαβαίνειν, καὶ πλίγμα τὸ διάστημα τῶν ποδῶν.

Ἐστὶ μὲν τὸ πλίσσειν τῶν ἀπαξ εἰρημένων παρ' Ὀμήρου. σημαίνει δὲ τὸ τρώχων (scr. τροχῶν: Mediol. male om. τὸ τροχ.) τὸ τρέχειν. οἱ γὰρ τροχοὶ καὶ τοὺς δρόμους σημαίνουσι. τὸ δὲ πλίσσειν πόδεσι τὸ βηματίζειν δηλοῖ, ἀπὸ τοῦ πλίσσειν (scr. πλήσσειν) τὴν γῆν. οἱ μὲντοι Ἴωνες τὸ ἐκτρέχειν τὰ σκέλη. σκέλη γὰρ παρὰ σκέλος θέντα πλίσσειν λέγουσι. Ἀωριεῖς δὲ καὶ τὰ βήματα πλίσσας (Pal. πλίκας, scr. πλίκας) καλοῦσιν. ἐπαινεῖ οὖν τὸν δρόμον καὶ τῶν σκελῶν τὰς διαβάσεις καὶ τοὺς βηματισμούς, ὡς ἔχοντας τὸ εὐτακτον ἐν τῇ ποσει. Pal. Q.

319. Μάλα] Νῦν ἐπισημόνως. Vulg.

320. Νόω δ' ἐπέβαλλεν] Ἀντὶ τοῦ ἐπισημόνως. Q. Τεχνικῶς ἤλαυνεν. Vulg.

321. Δύσειτό τ' ἠέλιος] Νῦν (Pal. Ἦγουν) πρὸς δυσμὰς ἀπέκλινεν. ἡμέρας γὰρ ἔτι οὔσης εἰσέρχεται Ὀδυσσεύς, παρὸ καὶ ἄλλῶν αὐτῷ καταγέει. Pal. Vulg. Καὶ πῶς ἄλλῶν ἐπιγέει τῷ Ὀδυσσεῖ Ἀθηνᾶ ἀπαξ ἐσπέρας οὔσης; τὸ δύσειτο οὖν, πρὸς δυσμὰς ἀπέκλινεν. Pal. Q.

327. Ἐλευϊόν] Ἐλέους τυχεῖν. Vulg.

329. Αἰδέτο] Γρ. ἄζετο. Pal.

330. Πατροκασίγνητον] Τὸν θεῖον αὐτῆς, ἦτοι τὸν Ποσειδάωνα. οὗτος γὰρ ἀδελφός ἐστι τοῦ ταύτης πατρὸς τοῦ Διός. B.

Ἀρίστωχος περισπᾶται τὸ ζαφελῶς, καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν. ἔδει δὲ βαρυτόνως. Pal.

H.

Ἐπόθεσις. Ἀθηνᾶ ἐπὶ τὴν πόλιν παραγενομένη Ὀδυσσεῖ ὑπαντιᾶ, καὶ ἀξίως (ἐξῆς em. Barnes.) ἀντιδείκνυσσι τὸν Ἀλκινόου οἶκον, εἰς ὃν εἰσελθὼν Ὀδυσσεὺς προσπίπτει τοῖς τῆς Ἀρήτης γόνασι, καὶ δεῖται αὐτῆς πέμπαι αὐτὸν εἰς τὴν πατρίδα. ἀνασήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ἀλκίνοος παρακαθίζει αὐτῇ καὶ δαῖπνον παρέχει. ἡ δὲ Ἀρήτη θεασαμένη τὴν ἑσθῆτα, πυθάνεται πόθεν ἔσχεν; ὁ δὲ διηγείται αὐτοῖς τὸν ἀπὸ Καλυψοῦς πλοῦν καὶ τὸ γεγεννημένον ναυάγιον, καὶ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀφίξιν, καὶ ὅτι δεηθεὶς Ναυσικάας ἔλαβε τὴν ἑσθῆτα. Pal. E. Q. Barnes.

Ἄλλως. Ναυσικάα εἰς τὴν πόλιν ἀφικνεῖται. καὶ μετ' ὀλίγον Ὀδυσσεὺς ἰκετεύει Ἀρήτην τὴν Ἀλκινόου γυναῖκα τοῦ βασιλέως. καὶ μετὰ τὸ δαῖπνον πυθομένης, ὁπόθεν τὴν ἑσθῆτα ἔσχεν, ἐγνώρισε γὰρ αὐτὴν, τὰ συμβάντα αὐτῇ κατὰ τὸν πλοῦν ἀπὸ τῆς Ωλυγίας μέχρι τῆς τῶν Φαιάκων γῆς διηγείται. Pal. Q. Vulg.

2. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, μένος ἡμιόνοιν. Pal.

5. Ἀθανάτοισ] Ἀεράσιιν. Pal.

Οἱ ὅ' ὑπ' ἀπήνης ἡμιόνοους ἔλυον] Τοὺς ὑπ' ἀπήνης ἡμιόνοους. Pal.

7. Δαῖτε δέ οἱ πῦρ] Ἦτοι ἦπτε πυρᾶν διὰ τὸ εἶναι χειμῶνα. B.

8. Γρῆς ἰ)] Αἰδέσιμον γὰρ τὸ γῆρας καὶ σωφροσύνης παρασκευαστικόν. Pal.

Ἀπειρωτή] Ἀποθεν παροῦσα, (ins. vid. ἦ) ἡπειρωτική (Pal. ἢ πειρατική). Pal. Vulg. Ἐξὶ δὲ ἀντικρὺ Κροκύρας ἰ Ἠπειρος. Vulg. Ἠπειρωτική. ἢ γὰρ τῶν Φαιάκων νῆσός ἐστιν. Pal. Ἡ ἡπειρωτική. ἢ γὰρ

1) Rettuli scholium ad hunc versum ego: nam in cod. neque signo neque positu indicatur quo pertineat.

"Ἠπειρος τῶν Φαιάκων ἡσός ἐστι 1). Λέγεται δὲ καὶ ἡπειρος ἢ ὅλη οἰκουμένη, ἣτις τέμεται εἰς τοῖα, εἰς Ἀσίαν, εἰς Λιβύην καὶ εἰς Εὐρώπην. ἐκάστη δὲ τούτων γῆ καλεῖται ἡπειρος. Β. "Ὅτι συνέσειλεν ἰακῶς, καὶ ἐξῆς, τὴν ποτ' ἀπέρηθεν. Pal.

Ἐπισημειώσας] "Ἦτοι ἢ περὶ τὸν θάλαμον ἀναστροφῶν μὲν. ἢ ἢ τοῦ οἴκου προνοοῦσα. Vulg.

9. Ἀπέρηθεν] Πόρρωθεν, ἀπὸ τῆς ἡπείρου. Vulg.

11. Θεοῦ δ' ὡς δῆμος ἄκουει] Καὶ τοῦτο οἰκονομικῶς. ὡμῶς (Pal. ἀηδῶς) γὰρ ἔχουσι πρὸς τὰς πομπὰς ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς ἐρεῖ. διὰ δὲ τὴν φιλοξενίαν τοῦ Ἀλκινόου ἀναγκαιῶς ὑπακούουσι. τὴν πειθαρχίαν οὖν αὐτῶν ἀναγκαιῶς προσενίστην. Q. Pal.

13. Ἀθετεῖ Ζηνόδοτος (huc. Pors. ex Harl.). ἤδη γὰρ εἶπε, δαίε δέ σὶ πύρ. (ins. καὶ) διὰ τὴν διαφορὰν τοῦ εἴωσ. πρὸς τὸ ἔνδον. Pal.

Παρασκευάζε. Δεῖ νοεῖν ὅτι ἐσπέρας εἰσῆλθεν ἡ Ναυσικάα. Pal.

14. Ἀὐτὰρ Ἀθήνη] "Ἦτοι ἢ οἰκεῖα φρόνησις ὑπέθετο αὐτῷ κατὰ τὴν νύκτα ἵνα. Καὶ ὁ ἀῆρ δὲ καὶ ἡ ἀῆρ τὸ αὐτό. ἢ ἀῆρ γὰρ ἡ ἀορασία, ὁ ἀῆρ εἰ μὴ ἔχει τὸ φωτίζον. E.

15. Πολλὴν ἡέρα χεῦε] "Ὅτι τῷ Ὀδυσσεῖ περιέθηκε σκότος, οὐ τοῖς Φαίαξιν, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς Ζηνόδοτος (vid. ad 41.). Pal. Q.

16. Μήτις Φαιήκων μεγαθύμων] Ὑπερόπτας εἰσήγαγε τοὺς Φαίακας οἰκονομικῶς, ἵνα πρὸ καιροῦ μήτε ὄνομα μήτε πατριδὰ μήτε τύχην αὐτοῦ μάθωσιν, ἀλλ' ὡς ἠθέλην αὐτοῖς οἰκονομήσῃ τὴν ἀπόκρισιν. Πῶς οὖν πέμπουσι τοῖς ξένους; ὅτι ἐκ τῶν ἐναντίων φιλανθρώπους πεποίηκε τοὺς ἄρχοντας αὐτῶν. οὐδὲν οὖν εἰς τὰ τοιαῦτα ἔμελλε βιάσθαι ἢ τῶν ὑποτεταγμένων αὐδάδεια. Εἰ δὲ καὶ περὶ τῆς εἰς τὴν Ἰθάκην ἐκβάσεως προσοικονομεῖ τι ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ τοιούτου ἡθους τῶν πολιτῶν, εἰσόμεθα ἐπὶ τοῦ οἰκείου τόπου γενομένου. Pal. Q.

1) Vide quam egregie recentior graeculus antiquioris observationem pervertenti. Tulerat ille ἡπειρωτικὴν vocari peregrinam illam animum, quoniam ἢ τῶν Φαιάκων (int. vel, si mavis, ins. γῆ) ἡσός sit: hic ἢ "Ἠπειρῶν insulam facit. Quin in ipso Pal. qui sincerius scholium habet, inter lineas tamen, sed ab alia manu, supra ἀπέρηθεν scriptum est: ἀπὸ τῆς Ἀπείρου ἡσού. Sed super ἀπέρηθεν iterum alia, ni fallor, manu, πολύπειρος. Cf. autem supra schol. ad ζ, 204.

18. Ἐρανήν] Διὰ τὸ ἀπράγμον καὶ τὴν ῥαζώνην τῶν βιούτων αὐτόθι. ἢ τὴν τῷ Ὀδυσσεῖ ἔρανήν δι' ἄμφω, ὅτι τε ἐκ ναυαγίου περισέσωσο, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν προσεδόκα εἰς τὴν πατρίδα ἀφίξασθαι. Pal. Q.

19. Θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη] Κόρητις, ἢ θεὰν ὀνομάζει διὰ τὸ δεῖξαι αὐτῇ τὴν ὁδόν. Pal.

22. Οὐκ ἂν μοι] Ἀρίσαρχος, ἢ ῥά μοι. Pal. Harl.

24. Ταλαπείριος] Ἀρίσαρχος μὲν ἀντὶ τοῦ ταλαίπωρος. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ξένου, καὶ πόρρωθεν πεπερακῶς, ἢ μακρόθεν ἀφιγμένος. Pal. Vulg.

25. Τηλόθεν ἐξ ἀπλῆς γαίης] Ὅτι τὴν πολὺ ἀφραστῶσαν γῆν, οὐ τὴν Πελοπόννησον, ὡς οἴονται νεώτεροι. Pal. E.

26. Καὶ γαῖαν ἔχουσιν] Γράφεται καὶ (ins. ἔργα) νέμονται, ἀντὶ τοῦ κατοικοῦσι. E.

Καὶ ἔργα νέμονται (sic in text.). Schol. Γρ. καὶ γαῖαν ἔχουσιν. Harl.

30. Ἄλλ' ἔθι σιγῇ τοῖον] Οὕτως ὡς ἔχεις, ἢ ὡς σοι δεικνύω. Pal.

Ἠγεμονεύσω ¹⁾] Προσαγωγὸν πάνυ, οὐ γὰρ τὴν ἰδίαν χρεῖαν καταλιποῦσαν ὑπερογήσειν φησὶν, ἀλλὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ δεῖξειν τὸ ζητούμενον. Pal. Q.

In Cod. Vindob. 5. post versum 30 spatium vacuum pro uno versu relictum est: in Pal. autem 30. 31. appositis α et γ numerantur, nec tamen, ut alias fieri solet, medius aliquis versus cum numero β in margine comparet. Sed cum eorum scholiorum quae manu antiquiore scripta sunt pars interdum a bibliopecto sit abscissa, id hic etiam factum puto. Nam ante verba scho-

lii ad 31. μηδὲ πρὸς in ora comparet sigla σι h. e. εἶχος, manu, ni fallor, illa antiquiori: quod mihi videtur reliquum ex nota: λείπει εἶχος. Quicquid est, apparet fuisse opinionem de defectu versus quem nullum exemplum praeberet. Verum vide ne haec mera fuerit suspicio nata ex illo μηδέ, quod videretur similem antea prohibitionem requirere: cum tamen recte illud jungatur illis ἀλλ' ἔθι σιγῇ τοῖον, verbis ἐγὼ δ' ὁδὸν ἠγεμονεύσω parenthetice interjectis.

31. Ποτιόσσεο ²⁾] Ἐνόρα. ἢ προσαγόρευε. ἢ περιεβλέπε. Vulg.

Μηδὲ πρὸς τινα ἀνθρώπων, ἐνατένιζε. Pal.

1) Potius ad 29. Πατρός — ἔγγυθι ναίει.

2) Sic, non ποτ. Et sic citat Schol. ad γ, 320.

32. Οὐ γὰρ ξείνους — ἀνέχονται] Οὐ ξενίζουσι τοὺς ἀνθρώπους. Vulg.

Μαίη ἀνθρώπους ἀνέχονται] Ἀττικῶς ¹⁾, ἀνθρώπους ἀνέχεταις ὑποδέχονται. Pal. Q.

Ζητοῦσί τινες πῶς ἐν τοῖς ἐξῆς φιλοξενωτάτους λέγει τοὺς ἀνθρώπους; καὶ φασὶν, ἢ τὸν μὲν ναυτικὸν ὄχλον εἶναι τῷ ὄντι ἀγῆ, τοὺς δὲ βασιλεῖς φιλοξένους· ἢ ἵνα φησάσθαι τινος πηθεῖσθαι ἢ (scr. καὶ) πρὸς ἕτερον καταχθῆναι. E. Vulg.

33. Ἀγαλαζόμενοι] Παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ. Τὸ δὲ φιλέουσι, μετὰ σοργῆς ξενίζουσι. B. Pal.

Ἦδεως πάνν, ὡς αὐτὴ παρὰ τὸ ἔθος τῆς πολιτείας φιλανθρώπως διακειμένη πρὸς τὸν ξένον. Pal.

35. Λαῖτμα] Οἱ μὲν ὄρμημα, οἱ δὲ τὸ κῦτος, οἱ δὲ τὸ διάστημα τοῦ πελάγους, ἐξ οὗ τὸ μέγα καὶ πλατύ. λέγει δὲ τὸ κῦμα. Vulg.

Προσικονομεῖ τὴν ἐπάνοδον. Pal.

36. Ἦὲ νόημα] Ἐντεῦθεν τὸ παροιμιῶδες, διέπτατο δ' εἶστε νόημα. B. E.

Τὸ γὰρ ἐνθύμημα καὶ τὰ πόρρω φαντάζεται. E.

39. Ναυσίκλυτοι (scr. -οί)] Ὡς ἀγάκλυτοι (scr. -οί), ἐν συνθέσει καὶ κατ' ὀξεῖαν τάσιν. ἢ γὰρ ναυσί δοτική παρὰ τῷ ποιητῇ ὅταν κατ' ἰδίαν λέγεται, διὰ τοῦ η γράφεται. ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσί· νηυσὶ δοῖσι τοί γε πεποιθότες (Od. η, 34.)· διὰ τοῦ α ὅτε ἐν συνθέσει, Ναυσικάα, Ναυσίφθοος. Pal. Q. Tum interiori margine Pal.: Ὡς ἀγάκλυτοι τὸνδ' ἄρα βαρύνεσθαι: quod non intelligo; maxime ob insertum illud τὸνδ' ἄρα quod est initium versus 39.

40. Διὰ σφαιρας] Ἀντὶ τῆ, δι' αὐτῶν. Vulg. Ἔθος τῷ ποιητῇ τὴν διὰ ταῖς αἰτιατικαῖς συντάσσειν. δύναται δὲ τὸ ἐξῆ, εἶναι, διερχόμενον. Pal.

Ὁρθοτονητὴν τὴν ἀντωνυμίαν διὰ τὴν πρόθεσιν. Pal.

41. Ἡ ῥά οἱ ἀχλύν] Ζηνόδοτος, ἢ σφισιν ἀχλύν, γράσει. οὐκ εὖ. ἐν γὰρ τοῖς ἐξῆς (143.) γησίη, καὶ τότε δὴ ῥ' αὐτοῖς (sic in utr. cod. pro αὐτοῖο) πάλιν χύτο θίασματος ἀήρ. Pal. Harl.

47. Ὅτι δύο ὄντων, τοῖσι, εἶπε. καὶ περισσὸς ὁ δέ. Pal.

¹ Sigla hujus vocis simillima illi quae significat ἀντὶ τοῦ: idque reponendum.

49. Βασιλῆας] Βασιλεῖς, τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντάς φησιν. Pal. B. Q.

50. Δαίτην δαινυμένους] Ἰδίωμα τῶν ἄττικῶν, ὡς τὸ λόγον λέγει, γραφὴν γράφει. E. Περίφρασις ὁ τρόπος, ὡς τὸ ποδάνιπτρα ποδῶν. Pal.

51. Θαρσαλίος] Οὐχ ὁ Θρασύς· ἐκεῖνος γὰρ ἀναίδης. καὶ ἔστιν οἰκείον τῇ Ἀθηνᾷ τὸ τῆς γνώμης. καὶ ἐξ ἀνδρείας καὶ λογισμῶ ὀρθῶς τὸ θαρρῆϊν περιγίνεται. τῆτο γὰρ δοκεῖ παραιτεῖσθαι τὴν παρρησίαν Ὀδυσσεώς, ὅτι ξένος ἐτύγχανεν. ὑποβάλλει οὖν, ὅτι καὶ τὸν τοιοῦτον θαρρῆϊν δεῖ, εἰ μέλλει σωτηρίας τεύξεσθαι. Pal. Q.

52. Εἰ κέ ποθεν] Γράφεται, εἰ καὶ μάλα. Q.

Εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἄλλοθεν ἔλθοι: sic mendose in textu Pal. et, ex correctione, in Harl. Schol. Γρ. εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι. Pal. Harl.

53. Δέσποναν μὲν πρῶτον κινήσεαι] Καὶ πῶς ἡ Ναυσικάα φησὶ, τὸν παραμειψάμενος μητρός ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν (ξ, 310.); κινήσεαι οὖν, ἰκετεύσεις. ἢ ἐκεῖ τὸ παραμειψάμενος ἀντὶ τοῦ παρελθῶν, ἐάσας ἀπαράκλητον. Pal. B. Q. Κινήσεαι νῦν ἀντὶ τοῦ ἰκετεύσεις. οὐ γὰρ καταλήψεσθαι σημαίνει. Vulg.

54. Ἀρήτη] Καθὸ ἀρητῶς καὶ εὐκταίως ἐγεννήθη. Pal. Vulg.

Ἐπώνυμον] Φερώνυμον. Vulg. Ἐπώνυμόν ἐστι τὸ ἀπὸ γενέσεως μὲν αὐτομάτως τεθῆναι, ὑπερον δὲ δοκοῦν κατὰ τύχην τεθεῖσθαι, ὡς τὸ Δημοσθένης, οἷον ὁ τοῦ δήμου σθένης. Pal. B. Q.

Ἀρήτη δ' ὄνομα ἔστιν· ἐκ δὲ τοκῆων] Τοῦτο μάχεται τοῖς ἐξῆς· τὴν μὲν γὰρ λέγει Ῥηξήνορος, τὸν δὲ Ναυσικόου. λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως. τὸ γὰρ τοκῆων δηλοῖ καὶ τὸ προγόνων. καὶ γὰρ τοὺς πατέρας ἐπὶ τῶν προγόνων τάττουσιν. Pal. E. Q. (quanquam in Mediol. male ad 57. relatum scholium.)

Δοκεῖ ὅτι καὶ ἀδελφὴ ἐστὶ τοῦ Ἀλκινόου ἢ Ἀρήτη. οἱ δὲ τοκῆων ἐνόησαν τῶν προγόνων, ἢ ὡς συγγενεῖς καὶ μὴ ἀδελφοί. οὗτοι δὲ εἰσι θεῖος καὶ ἀνεψιά. B.

Ἡσίοδος ἀδελφὴν Ἀλκινόου τὴν Ἀρήτην ὑπέλαβεν. Pal. B. Q. Vind.

Ταῦτα πάντα χρήσιμα μαρθάνειν τὸν ἰκέτην, ἵνα καὶ ἐκ πατέρων τὴν προσφώνησιν ποιήσῃται, Ἀρήτη θυγατερὸς Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο (146.) Pal. Q.

56. Ναυσικόου] Πόρρωθεν ἀναλαμβάνει τὴν διαδοχὴν τοῦ γένους, ἐν συντόμῳ δὲ καὶ σαφῶς ἐκτίθεται, ὅπερ ἐστὶ δυσχερέστατον οὐχ ὅπως ἐν μέτροις ἀλλὰ καὶ ἐν πεζῷ

λόγω. Pal. Q. Ποσειδῶνος καὶ Περιβοίας τῆς Εὐρυμέδοντος Ναυσίθοος, οὗ Ῥηξήνωρ καὶ Ἀλκίνοος, Ῥηξήνωρος Ἀρήτη. Pal.

59. Ὑπερθύμοισι γιγάντεσσι] Ὡς ἔθνος τινὸς τῶν γιγάντων μέμνηται γενναίᾳ καὶ ὑπερηφάνῳ. τὰ δὲ παρὰ τοῖς νεωτέροις οὐκ οἶδεν, οὐδ' ὡς ἦσαν ἐκτραπέλοί τινες καὶ ὀφιοπόδες οἷες αὐτὰς ἀναζωγραφεῖν, ἕτε ὡς Φλέγραν ᾤκησαν, ἕτε ὅτι θεοῖς ἐμαχέσαντο. Pal. Q.

60. Ἀλλ' ὁ μὲν ἄλεσε λαόν] Ὅτε ἐμάχετο μετὰ τοῦ Διὸς ἦτοι μετὰ βασιλέως τινός. Pal. (litteris evanidis.)

64. Τὸν μὲν ἄκρον εἶοντα] Τῆτο ἐναντίον τῶν ἐπιφερομένων, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα. Λύοιτο δ' ἂν ἐκ τῆς λέξεως. τὸ γὰρ ἄκρον ἐκ ἐκδεκτῶν ἀπαιδα ἀλλὰ ἐκ ἔχοντα κῆρον ὃ ἐστὶν ἄρρενα παῖδα. Pal. B. E. Q.

Inter lineas vocis ἄκρον in Pal. superscriptum: ἀντὶ τοῦ νέου. Num in quibusdam fuit κοῦρον?

Ἀκουρον] Ἀμοιρον ἄρρενος παιδός, ἢ μὴ γεννήσαντα παῖδα ἄρρενα. Vulg.

65. Νυμφίον] Νεωσι γεγαμηκότα. Vulg. Νυμφίον ἰδίως τὸν ἤδη παιδοποίησαντα. Pal.

Τὸ δὲ νυμφίον ἀντὶ τοῦ νέου, οὐ πολὺν χρόνον ἀπὸ τοῦ γάμου βιώσαντα. B. E. Q. Pal. Ἀπαξ δὲ εἴρηται ἢ λέξις. B. E. Q.

Βραχὺ δὲ διασαλτίον μετὰ τὸ νυμφίον. βέλτιον γὰρ τὸ, ἐν μεγάρῳ, τοῖς ἐξῆς προσνέμειν, ἵνα δηλωθῇ ὅτι παρθένον αὐτὴν ἀπέλιπεν. Pal.

68. Ἐπ' ἀνδράσιν] Γρ. ὑπ' ἀνδράσιν. Pal.

72. Δειδέχεται μύθοισιν] Ἐκδέχονται ἐπαίνοισι. Pal.

Στείχῃσιν ἂν' ἄςυ text. Harl. ex em. cum glossa πορεύονται. Fortasse interpretabatur σείχῃσιν. Pors.

74. Οἷσιν τ' εὐφρονέσσι] Καὶ οἷς ἂν εὐφρονῇ ἢ Ἀρήτη τὰ νείκη καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν διαλύει. Vulg.

Ἦσι τ' εὐφρονέσσι] Θανμασικόν. οἷς δὲ φρονεῖ (scr. οἷς εὐφρ.), εὐδὲ γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν νείκεα λύει. Γράφεται δὲ καί, ἦσι τ' εὐφρονέσσι. E.

Οἷσι τ' εὐφρονέσσι] Τοσαύτη συνέσει φησὶ κεχρησθῆναι τὴν Ἀρήτην ὁ ποιητὴς ὥσε καὶ εἰσέει ἀνδρῶν δύνασθαι αὐτὴν διαλύειν. Τὸ δὲ καὶ ἀνδράσιν ὡς ἐν ἐπιτάσει παρέλαβε. τὸ γὰρ γυναικῶν νείκεα λύειν ἀρμόζει γυναιξίν. Pal. B. Q.

Αἰ χαριέζεσαι, ἦσι τ' εὐφρονέσσι. προεπῶδες γὰρ αὐτῇ τὰς πρὸς τοὺς ἀνδρας ἐριδας διαλύειν ταῖς γυναιξί. ὑπερ-

βιβασίον δὲ τὸν καὶ ἤσι τ' εὖ φρονέησι τὰ πρὸς τοὺς
ἄνδρας νείκεα λύει. Pal. B. Q.

75. Εἰ ἐκείνη προσφιλῶς διάκειται, ἐν σοὶ ἐλπίς ἔσω
ἰδεῖν τὴν οἰκίαν σου. Pal.

Ὡς γελοῖως ᾧ βέλτιζε. οὐ γὰρ τῆ δικαίῳ ἀλλὰ τοῖς
φίλοις φησὶν αὐτὴν βοηθεῖν. Pal. 1)

79. Σχερίην] Τὴν Φαιακίαν. τὰ λεγόμενα νῦν Κέρ-
κυρα, αὐτὴ ἐστὶν ἡ Φαιακία. B.

80. Μαραθῶνα] Τόπος τῆς Ἀττικῆς ἐνθα ἀνευρέθη
ἡ Ἀθηνᾶ. E. In Pal. cum supra nomen Μαραθῶνα
scriptum esset τόπος τῆς Ἀττικῆς a manu antiquiori, al-
tera consueta horum scholiorum manus juxta, super
verba ἔκετο δ', scripsit: τὴν ἀκρόπολιν.

Ἐπιτοπύεται ὁ τόπος, ὡς καὶ Χάρης φησὶ (Pal. χά-
ρις φασὶ) 2) ἐν διορθωτικοῖς. Harl. Pal.

81. Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος] Τὸ ἑαυτῆς τέμενος. ἐν γὰρ
τούτῳ ἐτάραξε ὁ Ἐρεχθεύς. E. Pal. Vulg. Τὸ δέ,
πυκνὸν δόμον, καλῶς κατεσκευασμένον καὶ ὑπὸ τεχνικῆς
συνέσεως. E.

83. Ὀρμαιν' ἰσαμένῳ] Ἠπόροι γὰρ τί βούλεται ἡ
τοιαύτη κατασκευὴ. καὶ γὰρ ἀπὸ οἰκίας καὶ ἐσθῆτος καὶ
θεραπόντων ἐστὶ τεκμήρασθαι τὸ ἔθος τῶν δεσποτῶν. Pal.
E. Q.

85. Δῶμα καθ' ὑπερεφές] Περισσὴ ἢ κατὰ. Pal.

86. Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι] Ῥάδιον μὲν ἦν χρυ-
σῆν πᾶσαν φάναι τὴν δημιουργίαν τῆς οἰκίσεως. ἀλλὰ
τὸ πιθανὸν πρὸς ἕκαστον μέρος τῆς κατασκευῆς (Mediol.
παρασκευῆς) ἐπιλέγεται. χαλκοῦς μὲν τοὺς τοίχους πρὸς
ἀσφάλειαν. τὸν δὲ θριγγόν (Pal. θριγκόν) 3) κυάνεον,
τουτέστι τὴν ξεφάνην. πρέπον γὰρ τὸ μετέωρον ἀεροειδὲς
φαίνεσθαι. τὰς θύρας χρυσαῖς, ἵνα τὸ πρῶτον τῆ ὄψει
προσπίπτον, ἐκ τῆς πολυτελεστάτης ὕλης εἴη. οἱ δὲ ξαθμοὶ
πρὸς τὴν ἐξαλλαγὴν ἀργύρεοι. χάλκεος δὲ οὐδὲς, διὰ τὸ
πατεῖσθαι. τὸ δὲ ὑπέρθυρον ἀργύρεον, ὡς καὶ οἱ ξαθμοὶ,
ἴν' ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ τῶν θυρῶν περιγραφὴ τυγχάνη. καὶ

1) Operae pretium esse videtur observare, hoc scholium, quod Lucianum illud potius scholiasten sapit, manu tamen eadem qua longe plurima et optima hujus codicis scholia scriptum esse.

2) Optime Boeckhii monet Χαίρις φησι reponendum; qui criticus in scholiis ad Pindarum citatur et aliquoties etiam in scholl. ad Iliadem. Vid. Villosion. Proll. p. 29.

3) Περί τε (pro δέ) θριγκόν ex scholio Harl. ad hunc ver-
sum citat Pors., quod nescio an hoc nostrum est.

φύλακας τοῖς τοιοῦτοις οἴκοις ἐπέσθησε κύνας αὐπνοὺς ἐκ πολυτελοῦς ὕλης, καὶ ταύτης οὐχ ὁμοίας ἀλλὰ διαφόρου· ἢ ὁ μὲν φιλόπλουτος τὴν ὕλην θαυμάζει, ὁ δὲ φιλόκαλος τὴν τέχνην, ὁ δὲ σπουδαιότερος τὴν χρείαν (Pal. male χραιάν). Οὐδὲν οὖν μεираκιῶδες πάσχει Ὀδυσσεὺς καταπληττόμενος τὰ οὕτω παράδοξα. E. Q. Pal.

Ἐλληδαταῖ] Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἐλλησμένοι ἦσαν καὶ παρατεταμένοι. B. E.

Ἐρηρέδατ] Γράφεται, ἐλληέδατο. E.

Ἐλληέδατο] Παρατεταμένοι, εἰ δὲ, ἐρηρέδατο, ἡρομοσμένοι ἦσαν. Vulg. Porsonus ex Harl. ita: „Ἐλληέδατ [in textu]: et interpr. ἐλλημένοι ἦσαν. Etiam in marg. ἐλληέδατο et eadem interpretatio.” In textu Pal. est ἐλληέδατ et superscr. ἐλλημένοι, παρατεταμένοι, et in marg. sine lemmate, sed ab eadem, quae textum scripsit manu, πεπηγμένοι. 1)

87. Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ] Ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦ μυχοῦ ἦτοι ὅλου τοῦ οἴκου. ὄλος γὰρ ὁ οἶκος χαλκός. B. Ἀπὸ φλοιᾶς (cf. Schneid. lex.) μέχρι τῆς ἔσω γωνίας. E.

Θριγκὸς κυάνοιο] Ἀπὸ γενικῆς εἰς εὐθείαν μετῆνται. Θρίξ, τριχός, θριγκός. τῶν σοιχειῶν ἀπολαβόντων τὴν οἰκειάν μετὰθευιν μετὰ πλεονασμοῦ τοῦ γ. δηλοῖ δὲ τὴν σεφάνην. καὶ πᾶν τὸ ὑπὲρ τῶν τοίχων καὶ τοῦ σέγους ὡσπερ ἐξέχον τάξει τριχώσεως καὶ κόσμου. Pal. B. Q. Ἀπὸ γενικῆς εἰς εὐθείαν μετῆνται. δηλοῖ δὲ τὴν σεφάνην καὶ πᾶν τὸ ὑπὲρ τῶν τοίχων καὶ τοῦ σέγους ὑπερεξέχον, τάξει τριχώσεως καὶ κόμης. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ἡ θρίξ, καὶ κλίνειται τῆς τριχός. οἱ δὲ Ἴωνες ὡς τὸν χιτῶνα κινῶνα λέγουσι, καὶ τὴν χύτραν κύθραν, καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ἐνθεῦτεν, τρέποναι καὶ ἐπὶ τῆς τριχός τὸ χ εἰς κ, τὸ δὲ τ εἰς θ. ἡ δὲ γενικὴ ἐν πολλοῖς μετὰγεται εἰς εὐθείαν, ὡς Τρωὶς Τρωός, καὶ ἡ εὐθεῖα Τρωός Τρωοῦ. καὶ σάρξ σαρκός καὶ ἄσαρκος, καὶ δμῶς δμῶός. οὕτως καὶ ἐπὶ τῆς τριχός μεταβληθέντων τῶν γραμμάτων μετὰγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθείαν ὁ θριγκός, προσθέτει τοῦ ν ὁ θρινγκός. διὰ δὲ τὸ εὐρεθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ κ, τρέπεται τὸ ν εἰς γ. Κυάνοιο δὲ ὁ ἔχων τὴν βαφὴν ἀπὸ τοῦ κυάνου εἶδος βάμματος ὄντος· κύανος, κυάνεος, κυανοῦν, ὡς χρύσειος, χρύσειος, χρυσοῦν· ὅσις κύανος ἐστὶ μέλας. ἢ διὰ τοῦ ἐφ' ὕψους τοῦ τοίχου εἶναι πρὸς τὸν αἴρα. καὶ γὰρ ὁ αἴρα μέλας ἐστίν. E. Ἄλλως. Περιφραγμα, περίβολος τῆς

1) Vid. Gramm. m. ampl. §. 98. Obs. 13. c. not.

οίκλας καὶ τὸ ἐπικόσμημα τοῦ τοίχου. παρὰ τὸ θρόξαι (scr. θρέξαι), ὃ περιτρέχων κύκλω. Κυάνεον δὲ τὸν σιδηρον λέγει. E.

88. Πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἕρορον] Τὸν ζερσὸν (Pal. σερρόν) δόμον ἔνδον ἑαυτῶν περιέκλειον. Q. Pal.

89. Σταθμοί] Αἱ παρασάδες. Vulg.

90. Ὑπερθύρια] Τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, εἰς ὃν (scr. ὄ) οἱ ἄνω εὐφριγγε ἐναρμόζονται. Pal.

Κορώνη] Τὸ ἐπίσπασον (Vulg. -ερον) τῆς θύρας, ἦτοι τὸ κροίκιον. Vulg. Q. Κορώνη τὸ κροίκιον. 1) Pal.

Κορώνη καὶ ἐπὶ τοῦ τόξου καὶ ἐπὶ τῆς θύρας καὶ ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου, διὰ τὸ ἐπικαμπῆς σχῆμα. εἰρηται δὲ ταῦτα ἀπὸ τοῦ ζώου, τῆς κορώνης. εὐλύγισον γὰρ ἔχει ὅσον εὐκαμπῆ τὸν τράχηλον. καὶ περιμερον (sic) σώματος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου. Pal.

91. Χρῦσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν] Ἦτοι κυρίως, ἢ ἦλους λέγει, παρὸ καὶ κυνάδας φαιμέν, ἢ τοὺς διπλοὺς ἦλους. τινὲς δὲ φασιν τοὺς δοθέντας ὑπὸ Ἡρας Ποσειδῶνι ὑπὲρ τοῦ συλλαβεῖν αὐτῷ πρὸς τὴν τοῦ Διὸς ἐπίθεσιν οὕτως περιελθεῖν εἰς Ἀλκίνοον. Vulg.

92. Ἰδυίησι πραπίδεισι] Ταῖς ἐπισημονικωτάταις βουλαῖς καὶ συνέσεσι. Pal.

93. Φυλασσέμεναι] Ὡς δοκεῖν φυλάσσειν. E.

94. Καὶ ἀγῆρως] Διὰ τὸ δοκεῖν εἶναι νεωστὶ κατεσκευασμένους. B.

95. Ἑλληδάτ' (text.). ἐμπεπηγότεις ἦσαν, εὐηρμοσμένοι ἦσαν (inter lineas). Pal. Ἐρηδέατο] Ἐνηρμοσμένοι ἦσαν. Vulg.

100. Κακῶς οἱ, βουνῶν, γράφοντες. Ὅμηρος γὰρ βωμὸς τὰς βάσεις φησὶ. Pal.

102. Δαινυμένους] Εὐνοχομένους 2). Vulg. ed. ant.

103. Πεντήκοντα δ' ἔσαν 3) δμῶαὶ κατὰ δῶμα γυναικες, αἱ μὲν ἀλετρεύουσι (Pal. ἀλιτρεύουσαι) μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν, αἱ δ' ἴσους ὑφώωσι] Τὸ σχῆμα τῆς διαλύσεως ὁμοιότροπον, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πιώσεων. τούτους ἠγάπησα, τὸν μὲν ὅτι εὐφυῆς ἐσι, τὸν δὲ ὅτι φιλόπονος. τούτων κήδομαι, τοῦ μὲν ὅτι εὐφυῆς ἐσι, τοῦ δὲ ὅτι ἀγαθός. καὶ ἐπὶ δοτικῆς, τούτοις ἐδωρησάμην, τῷ

1) In Q. et Pal. adjectum ἐκατέρωθεν τῶν θυρῶν. Sed haec est explicatio vocis ἐκάτερθε in versu sq.

2) F. -οισι -οισι: ut var. lect sit δαινυμένοισι.

3) Sic, pro δὲ οἱ, e lemmate scholii Harl. quoque citat Pors.

μὲν, τῷ δέ. οὕτως οὖν καὶ ἐπὶ τῆς ὀρθῆς, Νεσορίδαι δ' ὁ μὲν ὁ δέ (II. π, 317.), καὶ γυναῖκες αἱ μὲν αἱ δέ. εἰ δέ τῳ προσκοπιτο, σχηματιζέτω ἐπὶ τοῦ γυναῖκες, ἵνα λείπη τὸ ἦσαν, τὸ δὲ ἐξῆς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς. Pal. Q.

104. Ἀλετρευουσαι] Ἀλήθουσαι ἐπὶ τῆς μύλης ἦτοι τοῦ μηροῦ. μύλη γὰρ λέγεται καὶ ὁ μηρὸς καὶ πᾶν τὸ συσφρόμενον. B. Κλώθουσαι, ἢ τὸ τοῦ μηροῦ σφάουσαι καρπὸν μήλων ἦτοι ἔρια. B.

Ἀκούσιν, ἐν τοῖς μύλοις ἀλήθουσι. Et ab alia manu: ἡλίτρον ν (sic). ἀνασφραπτέον δὲ τὴν ἐπι. Pal. inter lineas.

ΜΥΛΟΙΣ' ἘΠΙ. ἐν τοῖς μύλοις, ἐπὶ τοῖς μύλοις. ΜΗΛΟΠΑ ΚΑΡΠΙΟΝ. τοὺς πυροὺς· μηλοειδῆς γὰρ ἐστὶ τὴν χοριά. οἱ δὲ ὅτι τὸ ἔριον ἐπὶ τοῦ μήρου ἔτρεφον. μύλη γὰρ τὸ ἄκρον τοῦ μήρου. Vulg. ed. ant. Nam in recentt. verba ultima οἱ δὲ — μήρου rejecta sunt post superiora ἐπὶ τοῖς μύλοις; eorumque loco post τὴν χοριάν adjectum: Ἄλλοι, μύλης ἔπι: prius autem lemma mutatum in μύλης ἔπι: pro ἔτρεφον denique scriptum ἔσφραφον.

Μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπὸν] Μύλας τινὲς τὰ γόνατα ἀκούουσι, μήλοπα δὲ καρπὸν τὸ ἔριον. καρπὸς δὲ ἐστὶ τῶν προβάτων, ἵνα ὁ λόγος ἦ ἐπὶ τῶν τὰς κρόκας τριβουσῶν ἐπὶ τῆς ἐπιγουνίδος. ἀλλὰ τρίβειν (Pal. προστρίβειν) ἐν τοῖς γόνασιν οὐχ ὀμηρικόν. καθόλου γὰρ οὐ ποιεῖ γυναῖκας γυμνουμένας ἕως μηρῶν. ἀλλ' οὐδὲ μύλην ποτὲ εἶρηκεν Ὀμηρὸς τὸ γόνυ, ἀλλ' ἐν ᾧ τοὺς πυροὺς ἀλοῦμεν· ἢ ἴσα μύλην εἴσασα (Od. υ, 111.). μήλοπα (Pal. μύλοπα) δὲ καρπὸν τὸν σίτην τὸν μηλοειδῆ (Pal. μυλοειδῆ) τὴν χοριά. ὡς καὶ τὴν Δημήτηραν αὐτὴν οὕτως ὀνομάζει, ὅτε (Q. ὅτι) τε ξανθὴ Δημήτηρ (II. ε, 500.). Πρεπῶδες δὲ πενήκοντα οὐσῶν, τὰς μὲν περὶ τὰς τροφὰς ἀσχολεῖσθαι, τὰς δὲ ταλασιουργεῖν. ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ οἰκίᾳ παρέδωκεν. ἄλλως τε καὶ τὴν κρόκην τῇ χειρὶ ἔνηθον αἱ παλαιαὶ γυναῖκες, ὡς πού καὶ Εὐπόλις φησὶ, τῇ χειρὶ νῆθε μαλθακωτάτην (Mediol. -φ) κρόκην. Πορφύριος. Q. Pal. (sed hic in fine non habet nomen Porphyrii: contra subsequens scholium ita in Pal. incipit: Ἄλλως ἐκ τοῦ Πορφυρίου. Οὐκ ἐστὶ κ. τ. ε.)

Οὐκ ἐστὶ τὸ, αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπὸν, τὸ ἐκ τῶν μήλων ἔριον, ὡς τινες οἴονται, ἀλλὰ μήλοπα καρπὸν ἔφη τὸν μύλῳ ἐμφορῆ κατὰ χοριά. τοιοῦτος γὰρ ὁ πυρὸς, ὡς ἐν ἄλλοις μυληράτου ἀλφίτου ἀκτῆς (Od. β, 355.). ἔστι δὲ ἡ ἀκτὴ οὐ τὸ κατεαγμένον, ὡς τινες, ἀλλὰ τὸ ἐξέχον, ἐκ μεταφορᾶς τῶν κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς, ἃς ἀκτὰς λέγει, ἀκτῆ ἐπὶ προύχουσῃ. τὸ ἄκρον οὖν

καὶ ἐξέχον τοῦ ἀλφίτου. ὡσαύτως ἐξηγητέον καὶ τὸ ὅς
 θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτῆν (Π. ν. 322.),
 ἦτοι τὸν ἔξοχον πυρόν. ὡς τὸ, οἶδς ἄωτον. E. Q. Pal.
 Τὸ δὲ, ἀκτῆ ἐπὶ προύχουση (Od. ω, 82.), ἔφη καὶ ἄλλως,
 προβλήτι σκοπέλω (Π. β, 396.). E. Q.

Ἄλλως. Μήλοπα, τοὺς πυρούς. μήλοειδής γὰρ ὁ καρ-
 πὸς τῆν χροιάν. ἢ ἦτοι, αἱ μὲν ἀλειτρεύουσι μύλης ἐπὶ
 μήλοπα καρπόν, ὅταν πεπανθῇ. οἱ δὲ ὅτι τὸ ἔριον ἐπὶ
 τοῦ μηροῦ ἔσρεφον. μύλη γὰρ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ μηροῦ.
 καὶ Ἡσίοδος γὰρ φησι τὸ, ἀλειτρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα
 καρπόν, ἐπὶ τῆς ἠλακάτης τῆς σρεφομένης δίκην μύλης.
 μήλοπα γὰρ τὸν τῶν προβάτων καρπόν, ἦτοι τὸν μαλόν.
 Μυλῶν δὲ καὶ μύλη λέγεται, οὐ μέντοι καὶ μύλος. E.
 Κλώθουσιν, ἀλήθουσι. Μήλοειδῆ, ἐπεὶ καὶ Δήμητρα ξαν-
 θῆ. ἢ τὸν σῖτον τὸν πυρόν. E.

Πολλῆς φροντίδος ἄξιον. Πορφύριος τὸν σῖτόν φη-
 σιν, ὡς χροιάν μήλου ἔχοντα. Pal. interiori marg. ad 104.

105. Ἠλάκατα] Διαφορὰ ἠλακάτης καὶ ἠλακάτων
 παρ' αὐτῷ ἦδε. ἢ μὲν γὰρ ἠλακάτη δηλοῖ τὸ ξύλον εἰς ὃ
 περιειλοῦσι τὸ ἔριον, ἠλάκατα δὲ αὐτὰ τὰ ἔρια περιειλοῦ-
 μενα τῇ ἠλακάτῃ. τὴν μὲν οὖν ἠλακάτην διὰ τούτων δε-
 δήλωκεν, ἠλακάτη τετανυσο ἰοδυεφίς εἶρος ἔχουσα (Od.
 δ, 135.). τετανύσθαι δὲ αὐτὴν εἶπε διὰ τὸ εἶναι ἐπιμήκη
 καὶ λείαν. τὰ δὲ ἔρια αὐτὰ ἐπὶ τῆς ἠλακάτης, ἠλάκατα
 σροφῶσα ἀλιπόρφυρα (Od. ζ, 53.). Pal. Q.

106. Μακεδνῆς] Μακεδνῆ γίνεται ἀπὸ τοῦ μήκος
 καὶ τοῦ δίνη. καὶ μακεδνῆ ἢ ἐκ τοῦ μήκος δινουμένη
 ἦτοι συσρεφομένη. B.

Οἷα τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο] Οἱ μὲν ὅτι ἠλιο-
 τροπίου τάξιν ἐπεῖχον (Pal. συνεῖχον) καθήμενοι θεατροει-
 δῶς. οἱ δὲ ὅτι πεπύκνωται τὸ δένδρον τοῖς φύλλοις. φύλλα
 δὲ ἦτοι διὰ τὸ πλῆθος, ἢ διὰ τὸ εὐκίνητον τῶν χειρῶν ἐν
 τῷ σρέφειν τὴν κρόκην, ὡς καὶ τὰ φύλλα τῆς αἰγείρου
 ἀντετραμμένα ἀλλήλοισ, καὶ εὐκίνητα ῥαδίως (huc. Pal.)
 καὶ ὑπὸ τυχούσης αὔρας, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐναργῶς 1).
 ὡσπερ γὰρ εὐφύλλοισιν αἰγείρου μακροῦς, κἂν ἄλλο μηδὲν
 ἀλλὰ τοῦκελνῆς κάρα κινήσης, αὔραις ἀνακουφίζει πτε-

1) Cod. Barnes., sicut mox schol. Mediol., ἐν Ἄργει, unde Bar-
 nes. fecit ἐν Ἀτροί, Brunck. autem ἐν Αἰγεί in cuius fabulae frag-
 mentis posu't illud ultimo loco. In poetae verbis autem pro εὐ-
 φύλλοισιν Barn. et Brunck. emendant ἐν φύλλοισιν: pro κινήσης
 αὔραις Barn. κινήσει' αὔραις, Brunck. κινεῖτ' ἐν αὔραις: pro ἀνα-
 κουφίζει Bt. ἀνακουφίζει.

ρόν. Vulg. Τὸ εὐκίνητον αὐτῶν κατὰ τὴν ἐργασίαν δηλοῖ ἐν τῷ σφραεῖν τὴν κρόκην, ὡς καὶ τὰ φύλλα τῆς αἰγείρου ἀντεσφραμμένα ἀλλήλοις καὶ εὐκίνητα ῥαδίως καὶ ὑπὸ τυ-
χούσης αὔρας. ὡς καὶ Σοσολκῆς ἐν Ἄργει. ἢ εἰκῶν οὖν
προς τὸ συνεχές τῆς ἐργασίας. οἱ δὲ, ὅτι πολλὰ καὶ πε-
πύκνωται τὰ δένδρα τοῖς φύλλοις. Ἐσι δὲ καὶ εὐκρά-
δαντα τὰ τῶν αἰγείρων φύλλα, ὡς καὶ ἐν ὕψει (Pal. ὡς
ἐν ὀψει) ὄντα. B. E. Q., et ex parte Pal.

107. Καιροσίων δ' ὀθονέων] Ἀρίσαρχος, καιροσέων¹⁾.
Καῖρος²⁾ δὲ ὁ μῖτος οὗ παράγωγον τὸ καιρόεις, θηλυ-
κὸν καιρόεσσα. ἢ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν, τῶν καιροεσ-
σῶν, καὶ κατὰ συγμοπὴν καιροσῶν. κατὰ δὲ διάλυσιν
καιροσέων. (Cf. infra ex E. Q.) Καὶ ἄλλως. Ὅτι καὶ
ἐπὶ ἱερίων (scr. ἐρίων) ὀθόνοι λέγονται³⁾. Καῖρος ἢ
διαπλοκὴ τοῦ διάσματος, ἐν ἣ (Mediol. ἐν ῶ) οἱ σήμονες
καθίστανται. Ἐνθεν καὶ αἱ καιρωτίδες (B. κερωσρίδες: vo-
luit καιρωσρίδες: vid. Callim. fr. 356.) παρὰ Καλλιμά-
χου. ἄλλο δὲ ἐσι μῖτος δι' οὗτους σήμονας ἐναλλάττουσι
χάριν τοῦ τὴν κρόκην πλέκεσθαι. Pal. B.

Ἴσθιον ὅτι οὐ μόνον τὴν λινὴν ἐσθῆτα ὀθόνην ἐκά-
λουν ἀλλὰ καὶ τὰ διὰ τῶν ἐρίων ὑφάσματα. Pal.

Καιροσέων δ' ὀθονέων] Καῖρος λέγεται ὁ μῖτος, οὗ
παράγωγον τὸ καιρόεις. ἀπὸ μέρους δὲ τοῦ μιτώματος
(Q. μινάεντος) τοὺς ὅλους εὐφρεῖς λέγει. καιροσέων γὰρ
τῶν εὖ κεκαιρωμένων καὶ εὐφριῶν (scr. εὐφριῶν). E. Q.
Τῶν καλῶς μεμιτωμένων. Καὶ τὰ δι' ἐρίων ὑφάσματα
ὀθόνας ἐκάλουν. E.

Καιροσέων. εὐφριῶν, εὖ κεκαιρωμένων (Pal. κεκει-
ρωμ.). καιρωμα (Pal. κέρωμα) δὲ ἐσι τὸ διαπλεκόμενον
(Pal. εὐπλ.) ἐν τῷ σήμονι παρὰ τὸν μῖτον ὑπὲρ τοῦ μὴ
συχχεῖ-

1) Sic Pal. in scholio plane ut in lemmate: neque aliter in
textu, nisi quod ibi ex emend. ita repositum videtur, cum antea
fuerit καιροσῶν. In antiquioribus autem Odysseae exemplis vide-
tur fuisse καιροσέων: vid. Ern. ad h. l. et Toll. ad Apollon.
in v. In B. scholium hoc, sine mentione Aristarchi, statim inci-
pit Καῖρος ὁ μῖτος. Contra e Q. in Mediol. seorsim affertur:
Ἀρίσαρχος, καὶ ῥοσέων. quod merum esse mendum puto.

2) In Pal. est καιρός, neque aliter in Etym. Gud. in v. Sed
καῖρος hic et in seqq. constanter Mediol. Et sic ap. Eustath. et
ap. Hesych.

3) Cod. B. sine verbis καὶ ἄλλως ita: ὀθόνη λέγεται καὶ ἐπὶ
ἐρίων. Max pro καῖρος Pal. prave καιροσέων.

συγχεῖσθαι τοὺς σήμονας. ὄθεν ἀπὸ μέρους, τοῖ μιτώμα-
τος, τοὺς ὅλους εὐνυφεῖς λέγει. Vulg. Pal.

Ἄλλως. Καίρωμα ἐστὶ τὸ διαπλ. — — τοὺς σήμονας.
ἢ διαπλοκὴ τοῦ διάσματος, ἐν ἣ οἱ σήμονες καθένεται καὶ
αἱ καιροσίδες. Καὶ ἐστὶ καιρὸς ὁ μίτος, οὗ παράγωγος τὸ
καιρόεις (Q. καιρόν), ἑλληνικὸν καιρόεσσα. ἢ γενικὴ τῶν
πληθυντικῶν, καιροεσσῶν, καὶ ἐν συγκοπῇ καιροσσῶν, καὶ
ἐν διαιρέσει καιροσέων. E. Q.

Τὸ δὲ ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, ἦτοι οὕτως ἦσαν
πυκναί, ὡς μηδὲ ἔλαιον δι' αὐτῶν ἐλθεῖν. ἢ ἔξωθεν ὡς
ἔλαιον ἐξελθόν διὰ τὴν λευκότητα (Pal. μετὰ λευκότητος).
ἢ τρυφεραὶ ἦσαν ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀπορρέειν. ἢ ἀποσίβειν
οὕτως τὸν μίτον, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἔχειν (ἀποβάλλειν
Vulg.). E. Q. Vulg. et ex parte Pal.

Λείπει, ὡς. Pal.

108. Τόσσον] Ἀντὶ τοσοῦτον. Pal. Γράφεται,
ὄσσον. E. Pal.

109. Νῦν τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ τοσοῦτον. Vulg.

110. ΤΕΧΝΗΣΣΑΙ. τεχνίδιες. Sic Vulg. ed.
Argentor. aliae, teste Barnesio, τεχνῆσαι. τεχνίδιες.

112. Ὅρχατος] Δενδροφόρος γῆ. B. Ἡ ἐπὶ εὐ-
χον καὶ ἐν τάξει τῶν ἀμπέλων φυτεία ὄρχατος λέγεται, ἢ
κῆπος. Vulg.

113. Τετράγνος] Τετράπλευρος, ἢ τεσσάρων γυῶν
τὸ μέγεθος. γῆ γὰρ μέτρον γῆς. ὁ δὲ γῆς δύο σάδια
ἔχει. B. E. Τετράγμιος] Ἀξιοπίτως ὡς ἐπ' ἀληθέσει
καὶ τὰ μέτρα ταῖς γαῖς προστίθῃσιν. ὁ γυῆς δὲ δύο σά-
δια ἔχει. Pal. Et inter lineas idem codex: Τεσ-
σάρων μετρῶν (sic) πλέθρα ὄργων (vox ultima a rec.
manu).

ΤΕΤΡΑΓΓΩΣ (sic). τεσσάρων γυῶν. γῆ δὲ μέ-
τρον γῆς γεωργικόν. Vulg.

Ἐρειρέδατ] Γο. ἐλήλαται. Harl.

Ἀμφοτέρωθεν] Ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς πλάτος καὶ
μῆκος. Pal. B. E. Νῦν πανταχόθεν. Vulg.

115. Ὅγχαι λέγονται καὶ τὰ κυδάνια καὶ τὰ ἀπ-
δια τὰ ἡμερὰ τε καὶ τὰ ἄγρια. ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δὲ γίνε-
ται καὶ τὰ ἀμφοτέρα. B. E. Q.

Οὐ κυκλικῶς 1) τὰ ἐπίθετα προσεῖρόπιται, ἀλλ' ἐκά-

1) Paenitet sane quod supra ad δ, 248. vocis κυκλικῶς emen-
dationis loco ascripsi κυρίως: tamen ex hujus etiam loci compa-
ratione de sensu vocis nondum satis edoctus sum.

σου δένδρου τὸ ἰδίωμα διὰ τοῦ ἐπιθέτου προστετήρηται. κάλλος μὲν γὰρ πρόσεσι ταῖς μηλέαις ἐπικειμένον τοῦ καρπού, τῶν δὲ συκῶν γλυκὺς ὁ καρπὸς, ἐλαίας δὲ ἀειθαλῆς ἡ φύσις (E. ἐλαίας δὲ τὸ ἀεὶ θάλλειν). ἐκόσμησε δὲ τὴν ἐπαγγελίαν καὶ ἠδμαιοκατάληξις τῶν λέξεων. Pal. B E. Q.

Ἄλλως. Μηλείαι. τὸ μηλείαι ὡς ἵταια καὶ συκαί. ὁ κατὰ κοῤῥασιν γεγρονε καὶ συκαί, ὡς γαλαῖ. Pal.

117. Ἰάων οὐποτε καρπὸς ἀπόλλυται] Οὐ μόνον εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν κεκτημένων, ἀλλὰ καὶ εἰς ὄψιν τῶν ἐντυγχανόντων. Τὸ δὲ ἐξῆς, οὐδ' ἀπολείπει ἐπιτήσιος, ὅ ἐστι δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Pal. B. Q.

Ἐπιτήσιος] Ἐκάστῃ ἔτει. ἢ ἐφ' ὄλω τῷ ἔτει τῷ ἐνιαυτοῦ¹). Vulg.

118. Ἐκφρασις λειμῶνος. Pal.

119. Ζεφυρόν] Δείπει, αἶσα Pal.

122. Ἀλωή ἐρρίζωται] Ἀλωή νῦν ἢ ἀμπελόφυτος γῆ. ἐρρίζωται εἰς, πεφύτευται. B.

123. Θειλόπεδον λέγεται ὁ τόπος ἐν ᾧ τινι αἰ σαφυλαὶ εὖ ἠλιάζονται. Pal. litteris evanidis.

Θειλόπεδον] Ἐνθα θειλὸς γίνεται βοιτρούων, καὶ ἠλιῶνται καὶ ψυκτῆρα, ἢ ὁ ψυκτῆρ. Vulg.

Τὸν τόπον τὸν ψυκτῆρα τῶν σαφυλῶν, ἀπὸ τοῦ εἶλω τὸ θερμαίνω. E.

Ἀπὸ τοῦ θείσθαι, καὶ τοῦ εἶλη ἢ θερμασία, καὶ τοῦ πέδον. ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ, εἰλόπεδόν τι ἂν, τὸ πεδον τὸ ἔχον ἔλην ἢτοι λαμπεδόνα. E.

Τὸν ψυκτῆρα τῆς σαφυλῆς λέγει, ἵνα ἢ εἰλόπεδον τὸ πέδον τὸ ἔχον ἔλην ἢλιου. Τὸ δὲ ἀδιάλειπτον τῆς σαφυλῆς θέλων σημαίνει, φησὶν ὡς τὸ μὲν αὐτῆς πατεῖται, ἄλλο ψύχεται (Pal. ψύγεται), ἄλλο τρυγᾶται. ἄλλο περκάζει, ἄλλο ὀμακίζει, ἵνα δι' ὅλου ἔτους αὐτῶν ἀπολαύσων. B. Q. (it Pal. vid. mox.)

Θειλόπεδον ἐκ τριῶν σύγκεται, ἀπὸ τοῦ θεῖναι καὶ ἔλην καὶ πέδον. σημαίνει δὲ τὸν ψυκτῆρα τῶν σαφυλῶν. Τινὲς δὲ πλεονασμὸν τοῦ θ φασὶ, ἵν' ἢ εἰλόπεδον, τὸ πέδον τὸ ἔχον ἔλην ἢλιου. Τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον. τὸ ἀδιάλειπτον τῆς σαφυλῆς θέλει σημαίνει. καὶ φησὶ ὡς τὸ μὲν αὐτῆς πατεῖται κ. τ. λ. Pal. Q.

Λευρῶ] Δεῖλω, ὀμαλῶ, ἢ πλατεῖ. Vulg.

124. Ἐρρίζεται] Ἀντὶ τοῦ πεφύτευται (πέφρυνται em. Barn.) Vulg.

¹) Verba τοῦ ἐνιαυτοῦ deletem prorsus, nisi scirem ἔτος etiam dici de qualibet anni arte, ut τέσσαρα ἔτη ἐνιαυτοῦ. Barnes.

125. Τραπέσει] Πατούσιν· ἢ εἰς πίθους βάλλουσι, παρὰ τὸ ἐξ ὀψώρας εἰς οἶνον τρέπειν. E. Q.

Πάροιθε δε] Τὸ πλῆθος ἔμπροσθέν ἐστι τούτων ἐν ἑτέρῳ τόπῳ ¹⁾). διὸ πάλιν ἐπιφέρει, ἕτεροι δ' ὑποπερκαί-
ζουσι, ἐχὶ ὄλας (E. ὄλαι). Vulg. E. Τὸ δὲ ὄμφαξ
ἀπὸ τοῦ ὠμόφαξ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὄμφαξ, ὃ ὠμός εἰς τὸ φα-
γεῖν. E.

Πάροιθε δε τ' ὄμφακίς εἰσιν ἄνθος ἀφιεῖσαι] Αἱ
ὄμφακίς τὸ ἄνθος καὶ τὴν κύβριν μεταβάλλουσιν εἰς σα-
φυλῆν. ἂν δὲ εἰδῶμεν εἰς τὸ εἶσι, τὸ δὲ, ἄνθος ἀφιεῖσαι,
τοῖς ἐξῆς συνάψωμεν, ἔσαι ὃ νῆς ἕτως: τινὲς αὐτῶν περ-
κάζουσι, τὸ ἄνθος καὶ τὸ θερμὸν τῆς αὐξήσεως λήγεται καὶ
πεπαινώμεναι. Pal. Q.

Ἄνθος ἀφιεῖσαι] Ἀπὸ ἄνθος εἰς ὄμφακας μεταβάλ-
λονται. E. Vulg.

126. Ὑποπερκαίζουσι] Τῇ παρασάσει ἀκμάζουσι. οἶον
ἐκ τῆ ὄμφακος μεταβάλλουσιν εἰς τὸ μέλαν τῆς σαφυλῆς
χρῶμα πεπαινώμεναι. Vulg.

ἕτεροι δ' ὑποπερκαίζουσιν] Ὀριμάζουσι, μελανίζουσι.
Τὸ ἀδιάλυπτον δὲ τῆς σαφυλῆς διὰ τούτων πάντων θέλει
σημαῖναι. E.

Τὸ, ἕτεροι, δοκεῖ παρὰ τὴν ὁμηρικὴν χρῆσιν ἐνταῦθα
κεῖσθαι. εἰπὼν γὰρ ἕτερον μὲν θειλόπεδον, ἕτερας δ' ἄρα
τε τρυγῶσιν, εἶτα ἐκ τρίτου, ἀλλας δὲ τραπέσειν, ἐπήνεγ-
κεν (Pal. ἐπήγαγεν), ἕτεροι δ' ὑποπερκαίζουσιν. ἀπικτοί
μὲν ἔν καὶ ἐπὶ τρίτῳ καὶ τετάρτῳ τάττεισι τὸ ἕτερος, ἀλλ'
ἐχ' ὃ ποιητῆς. εἶωθε γὰρ τὸ ἕτερος ἐπὶ δύο τάττειν, ὡς
πε καὶ ἐν τῇ Πατροκλείᾳ φησὶ, τῆς μὲν ἰῆς σιχὸς ἦρχε
Μενέσθιος αἰολοθύρηξ (hanc vocem om. Pal.), τῆς δὲ
ἐτέρης Εὐδωρος, τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος (Il. π, 173.
179. 193.) Ρητέον δὲ ὅτι κἀνθάδε παραπεφύλακται τῷ
ποιητῇ ἢ ἀκριβεία. τῶν γὰρ σαφυλῶν τὰς μὲν πεπεῖρους
ἐπίσταται, τὰς δὲ ὄμφακας. εἶτα περὶ τῶν πεπεῖρων φησὶ,
ὡς αἱ μὲν ψύγονται, αἱ δὲ τρυγῶνται, αἱ δὲ ἄλλαι πα-
τούνται. τελέσας δὲ τὸν περὶ τούτων λόγον, καὶ ἐπὶ τὰς
ὄμφακας μεταβαίνει ὅτι αἱ μὲν αὐτῶν ὄμφακίζουσιν, ἕτε-
ροι δὲ μελαίνονται ἐξ ὄμφακος. Pal. Q.

Πρὸς τὸ, ἕτερον, ὅτι ἐπὶ δύο. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, ἄλ-
λας. Pal. (sed male versibus 119. 120. allitum).

127. Κοσμηταὶ πρασιαί] Ἐν τάξει διατεθειμέναι,
κατασκευασαὶ λαχαναί. ἢ αἱ τῶν φυτῶν τετραγῶνοι σχέ-

¹⁾ Cod. E. ita scholium orditur: Ἦτοι ἐν ἐτ. τ.

σεις, ὡς νῦν κῆπον ἢ εἶχον ἔμπέλων. B. E. Εὐ δια-
 τεθειμέναι πρασιαί, λαχανοφόροι γαῖ (Mediol. γαῖαι).
 Pal. B. Δί λαχαναῖαι, ἢ αἱ τῶν φυτειῶν τετραγῶνοι
 σχέσεις ὡς τὰ πλινθία. Vulg.

132. Τοιαῦτα ὅ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα¹⁾] Δαιμονίως κατέφυγεν ἐπὶ τὴν θεῖαν ἐξουσίαν ὅτι ταῦτα παρῆν Ἀλκινόω θεῶν δωρησαμένων. Pal. Q.

134. Ἐφ' ἠθήσατο θυμῷ] Δαιμονίως οὐ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀλλὰ τῇ διανοίᾳ συλλογίζετο, ἐκ τῶν τεκμαιρόμε-
 νος τῆν τῶν χρωμένων προαίρεσιν. Pal. Q.

137. Σπένδοντας] Ἐκ τίστις πραγματοποιεῖ τὴν ὥραν τῆς εἰσόδου δεδήλωκεν. ἢ δὲ αὐτὴ ὥρα καὶ ἐπὶ τῷ Προιά-
 μον. ἀρμόδιος γάρ ὁ καιρὸς πρὸς ἔντευξιν. ἰλαρωτέρους γὰρ ἡμᾶς ὁ οἶνος ποιῶ. Pal. Q.

Ἀργειφρόνη] Ἐπεὶ ὄνειροπομπὸς καὶ ὑπνοδότης. ἢ δὲ διπλῆ πρὸς τὸ ἔθος, καὶ ὅτι καὶ τοῦτο ἀρσενικῶς²⁾ φησι. Pal.

138. Ὡς πυμάτω] Ἐπεὶ ὄνειροπομπὸς ἢ ὑπνε παρεκτικὸς. διὸ καὶ, εἴλετο δὲ ῥάβδον τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει (ε, 47.). Vulg.

Ὅτε μνησαίετο κοίτης] Διὰ τὸ μνησάντων ἔχειν λόγους τὸν κοιμώμενον. ἢ ὅτι ὄνειροπομπὸς ἢ ὑπνου παρεκτικὸς ὁ θεός. E.

139. Διὰ δῶμα] Διὰ τῷ δώματος. Pal.

140. Ἦν οἱ περιέχευεν] Ὅτι τῷ Ὀδυσσεῖ περιέχευεν, οὐ τοῖς Φαλαξίν, ὡς Ζηρόδοτος (vid. ad 41.). Τὸ δὲ, περιέχευε, διχῶς. Pal.

Ἀθήνη] Ἡ φρόνησις αὐτῆ. Pal. Cf. Eust.

143. Πάλιν χύτο] Ἀγὴ τοῦ ἀφηροῖθι ἀπ' αὐτοῦ ὁ ἀήρ. B.

144. Οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο] Εἰκότως ἐθαύμαζον ὅτι προσιόντα οὐκ εἶδον. Pal. Q.

Ἄνεω textus et supra scriptum ἡσυχοί; ὡσπερ μὴ ὄντες. Pal.

146. Ἀρήτη θυγατερ] Κατὰ τὰς ὑποθήκας ἰκετεύει τὴν Ἀρήτην. καὶ τὸ πρὸς Ἀλκίμεν δὲ καθῆκον ἀποπληροῦ πρῶτον αὐτὸν ὀνομάζων, σὸν τε πόσιν. Pal.

¹⁾ Hic versus in text. Pal. primitus omissus ab alia manu ad marginem additus est, atque eodem calamo litteris nunc fere evanidis superscriptum τοιαῦτα ἐν τοῖς δώμασι τοῦ Ἀλκινόοιο.

²⁾ Scr. καὶ ὅτι κοίτου α. φ. Ad seq. versum itaque scholium lemme referendum erat.

Θύγατερ Ρηξήνορος] Τοῦ διὰ τῆς ἠγορήτης ῥήσσοντος
τὰς τάξεις τῶν πολεμίων. ἦν γὰρ αὐτῆς πατήρ. Pal. Q.

147. Τὲς δέ τε δαιτυμότας] Hac lemma in Pal.
pgraphum scholio sq.

148. Ὀλβια δοῖεν] Ἐν τῷ Ὀλβια δοῖεν ἢ σιγή. λοι-
πὸν λέγει ποῖα Ὀλβια, ζωόμεναι καὶ ποισὶν ἐπιτρέψαι τὸν
Ὀλβον. ἦτοι συναπτόεν, ἢ ἢ Ὀλβίως ζῆν. Pal. B. Q.
Ὀλβια δοῖεν ζωόμεναι] Ἐν εὐδαιμονία παρὰσχοιεν ζῆ-
σαι. Vulg. Inter lineas in Pal. voci Ὀλβια ab alia
manu superscriptum Ὀλβίως, ab alia ἀντὶ τοῦ εὐδαι-
μονίαν.

149. Ἐπιτρέψαιεν] Παράδοιεν. Vulg. In Pal.
textus habet ἐπιτρέψαιεν, sed superscriptum a diversis
manibus παραδοίεν. ἐπιτρέψαιεν. In Harl. autem text.
ἐπιτρέψαιεν.

Ὀντως ἐπιτρέψαιεν ¹⁾, αἱ Ἀρισάρχες. Pal. Harl.

151. Ὀτρύνετε] Ἐπέξαιτε, παρορμήσατε. Vulg.

152. Ἀπο πημάτια] Ἀνασρεπτόεν τὴν ἀπο. δηλοῖ
γὰρ τὸ ἀποθεν. Pal.

153. Ἐξεί' ἐπ' ἔσχάση] Schol. Q. male huc rela-
tum vid. ad 167.

Ἀντὶ τῆ παρ' ἔσχάση. Pal. inter. lin. Ἐπὶ τὸ διακο-
νικὸν πῦρ. id. in marg.

155. Ἐχένης] Γρ. Ἀλιθέρης. Pal.

159. Οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον] Ἀντὶ τοῦ, καλόν.
Pal. Q. Γρ. καὶ, τό γε κάλλιον. Pal. ²⁾

161: Ἰσχανόωνται] Κατέχονται (Pal. Ἐπέχονται τῷ)
εἰπεῖν τι πρὸς τὸν ξένον. Q.

164. Οἶνον ἐπικρῆσαι] Πρὸς τῷ ὄντι ἕτερον ἐπι-
χέαι, ὡς τὸ, κέρασε δὲ νέκταρ ἐρουθρόν (ε, 93.). Pal. Q.

Διὶ] Ἰκέσιος γὰρ ὁ θεός. Pal.

166. Ταμίη] Ἡ ταμίη ἢ ἕσα ἀπὸ τῶν ἐόντων ἔνδον
δάλων. ἢ ἢ ταμίη ἀπὸ τῶν ἐόντων βρωμάτων ἔνδον δότω
τῷ ξένῳ φαγεῖν. B.

167. Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν ἄμισσε] Ἀηλονότι περιμείνας
σύμψησεν τῇ. ἑαυτὲ βελήσει τὴν παρὰ τῶν Φαιάκων κρι-
σιν εὐρεῖν. Pal. et, ad 153., Q.

170. Ἀγαπήνορα] Τινὲς τὸν ἀγαπῶντα ἀνδρείαν, τι-
νὲς δὲ τὸν ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενον. ἢ ὑπὸ τῶν ἀν-

¹⁾ Sic liquido Pal. sed in Harl. ἐπιτρέψαιεν teste Porsono,
qui simul pro ὄντως emendat οὕτως.

²⁾ Pors. ex Harl. ita: Γρ. δὲ, καὶ τόγε κάλλιον.

δραῶν ἠγαπημίον· ἢ φιλόνηρον προσηγορικῶς ἀπὸ τῆ ἀγαπᾶν τὰς ἀνέρας· ἢ ἀπὸ τῆ ἀγαπάσθαι διὰ τὴν ἠγορέην. Pal. (et ex parte Vulg. et Ambross.)

174. Ἐτάυσσε τράπεζαν] Ὡς πικτῆς ἕσης τῆς τραπέζης. Pal. Ἀθετεῖται τὸ ἕπος ὡς ἀσύμφωνον τῆ τοῦ Ὀμήρου συνηθεία. οὐ γὰρ ποιεῖ τὰς τραπέζας ἀφαιρουμένας παρόντων τῶν δαιτυμόνων, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν. Pal. Q. 1)

176. Παρεόντων] Ἐν τοῖς παρῶσι. Pal.

183. Βραχυ διασάλειον μετὰ τὸ πᾶσι. Pal.

Τὸ δὲ, ἐπαρξάμενος, ἀπὸ τῆ πρώτῃ ἀρξάμενος. Pal. B. Q. Τὴν καταρχὴν τῆς πόσεως ποιησάμενος. Vulg.

188. Δαισάμενοι κατακέλετε] Εὐωχησάμενοι καθεδύσασθε. ἐκ τῆ κῶ, κελῶ. Et ab alia manu, κοιμήθητε. Pal. inter lin.

189. Ἴ πλ πλέονας καλίσαντες] Ἀντὶ τῆς πρός. Pal.

195. Μεσσηγύς γε] Ἦγεν ἀναμεταξύ ἡμῶν καὶ τῆς τέτων πόλεως. Pal.

196. Πρὶν γε τόν] Ἀντὶ τοῦ, πρὶν αὐτόν. ὡς περὶ ἐτέρου λέγει. Pal.

197. Ἄσσα οἱ αἴσα] Γενικόν ἐστὶ τὸ, αἴσα· εἶτα εἰδικόν τὸ, κλωῆδες, ὡς, ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα ἢ καὶ ὄνειροπόλον (Il. α, 62.). τὸ μὲν γὰρ γενικόν, τὰ δὲ εἰδικά. Pal. B. Q.

Τὸ δὲ, κατὰ, πρὸς τὸ, νῆσαντο· τὸ δὲ, κλωῆδες, μεταπλασμός ἐστι τῆ κλωθοί, ἀπὸ εὐθείας τῆς Κλωθῶ ὡς Σαπφῶ, Κλωθοί ὡς Σαπφοί. B. Q.

Ὅσα οἱ αἴσα κατακλωθεῖς τε βαρεῖαι] Ὡς γενικόν τι Ὀμηρος λαμβάνει τὸ αἴσα. ὡς ἰδικόν δὲ τὸ, κατακλωθεῖς τε βαρεῖαι. ὡς ἐν Ἰλιάδι τὸ, ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἢ ἱερῆα, ἢ καὶ ὄνειροπόλον, ὡς ἰδιωτικόν. Ἡ μέντοι τῆ, κατακλωθεῖς, πρόθεσις ἀποδίδοται πρὸς τὸ νῆσαντο. E.

Αἱ κατακλωθεῖσαι καὶ καταμοιρεῖσαι ἐκάσθῃ τὸ εἰσαρμένον, βαρεῖαι. Vulg. Ἄλλως. Κατακλωθεῖς. ἐπικλώσεις τῶν μοιρῶν. Ms. Barnes.

In Pal. voci κατακλωθεῖς superscriptum αἱ κατακλώθεσαι: et nihilominus ad marginem eadem manu: μεταπλασμός ἐστι — — ὡς Σαπφοί.

1) In Harl. dubia videtur esse hujus scholii relatio: nam sic Porsonus: „174. ut videtur ἀθετεῖται.”

Μοῖραι ἐπεισάγῃσι τῷ ἀνθρώπῳ, ἢ Λάχῃσι (sic), ἢ Κλωθῶ ἢ Ἀταροπῶ. Pal. (ab eadem quae textum manu).

199. Εἰ δὲ τις ἀθανάτων γε] Εἰ δὲ θεὸς ὢν ἀνθρώπομορφος ἦκει, ξένον τι οἱ θεοὶ βελεύονται. ἔδειπτε γὰρ οἱ θεοὶ ἀλλοιόμορφοι ἡμῖν ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἀναφανδόν (Pal. ἀναμφαδόν.) B. Q. Pal. Οὐ μόνον δεφθῆσιν ἐν θυσίαις ἀναφανδόν ἡμῖν φαίνονται, ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ. B. Q. (et Pal. vid. ad 204.)

Γράφῃσι, κατ' ἔρανον (huc. P. ex Harl.), ἢ ἢ, τῶν κατὰ τὸν ἔρανον. Pal. Et ab alia manu inter lineas: Ἐν τοῖς Ἀρισάροχῃσι (sic), κατ' ἔρανον.

200. Ἐχρῆν δύο εἶναι τὰς ὀξείας ἐν τῷ, ἄλλοι. Pal.

201. Φαίνονται ἐναργεῖς] Διὰ τὸ ὁμοιοῦσθαι τοῖς θεοῖς ἢ κατὰ ἀρετὴν ἢ κατὰ γένος. E.

Ἐναργεῖς] Φανερὸν. Vulg. ed. ant.

203. Τὸ, καθήμενοι, τοῖς ἐξῆς βέλτιον συνάπτειν. Pal.

204. Οὐ μόνον, φησὶ, ἐν θυσίαις ἀναφανδόν ἡμῖν φαίνονται ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ (sic). Pal. (et B. Q. vid. ad 199.)

Ἐμβληταὶ] Ἐντύχη. προπαροξύτονον. Pal.

205. Ἐπεὶ σφίσις ἔγγυθεν εἰμέν] Συγγενεῖς γὰρ ἔσμεν θεῶν, ὡς οἱ Κύκλωπες τῶν Γιγάντων. ὁμοιοὶ γὰρ ἔσσι οἱ ἄμφω ἄδικοι. B.

206. Ὡσπερ Κύκλωπες τε] Ἡ κατὰ γένος, ἢ κατὰ ἀδικίαν, ἔτω καὶ ἡμεῖς κατὰ δικαιοσύνην. Ἀγχιτεύομεν γὰρ αὐτοῖς κατὰ γένος, ὡσπερ οἱ Κύκλωπες καὶ οἱ Γίγαντες ἀλλήλοισι ἀγχιτεύουσιν. B. E. Q. Ἡ ὡσπερ Κύκλωπες καὶ Γίγαντες ἐγγὺς κατὰ γένος, ἢ κατὰ τόπον, ἢ κατὰ ἀδικίαν, ἔτω καὶ ἡμεῖς πλησίον θεοῖς κατὰ δικαιοσύνην. B. E. Q. et sic fere Vulg. et Pal.

Γιγάντων] Ὅμοιοι (scr. ὁμοιοὶ) γὰρ ἔσσι. ἢ ὅτι ἄμφω ἄδικοι (f. ἀδικία) ὑπάρχουσιν ὁμοιοί, ἔτω καὶ ἡμεῖς θεοῖς πλησίον κατὰ δικαιολογίαν. Q.

208. Ἄλλο τι μελέτω φρεσίν] Οὐκ ἀργῶς ἢ προανάκρουσις. ἐπιτείνει δὲ τὰς παρόντας ποθήσαι μαθεῖν τὰ περὶ αὐτόν. Pal. Q.

210. Στικτέον εἰς τὸ βροτοῖσι, τὸ οὔστινας, ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς. ὑποσικτέον δὲ εἰς τὸ ἀνθρώπων. 1) Pal.

211. Ὀχέοντας οὔζυν] Ἐπιφέροντας τάλαιπωρίαν.

1) Haec ratio nunc obtinet. Apparet itaque ex hoc praeccepto, exturbatam esse ea aliam, et quidem multo sanioerem, hanc: φην· ἀλλὰ θ. βροτοῖσιν, οὔστινας κ. τ. ε., τοῖσιν κεν — ἰσωσαίμην.

E. Ὀχέοντας. ὑποφέροντας. ἢ ἔχοντας καὶ βασάζοντας.

Vulg. Ἐπιφέροντας ἢ ἔχοντας. Pal.

213. Καὶ μᾶλλον ἐγώ] Γρ. καὶ πλείων ἐγώ. Pal.

214. Ὅσα γε δὴ ξύμπαντα] Τέτο ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς ἐν θαυμασμῶ ἀνεφώνησε. B.

215. Δορῆσαι] Ἐν τισὶ γράφεται, δειπνῆσαι δ' οὐπω δὲ ὥρα ἐκ ἀρίστου. Pal. Pors. ex Harl. hoc tantum: „δειπνῆσαι pro varia lectione.”

216. Οὐ γὰρ τι συγερῆ ἐπὶ γαστέρι κύντερον] Οὐδὲν τῆς γαστρὸς ἐπαραβέβηκεν εἰς ἀναίδειαν. Pal. B. E. Q. κύντερον γὰρ τὸ ἀναιδέστερον, ἀπὸ τῆς κυνὸς ὄντιος ἀναιδῆς. B. Οὐ γὰρ τι μισητότερον ἐπλετο καὶ ἐγένετο τῇ γαστρὶ ἄλλο, ὡς ἡ ταύτης τῶν βρωμάτων ἀνάθεκτος ἔφασκε. Pal. Q.

Συγερῆ ἐπὶ γαστέρι] Ἀντίπτωσις. Pal.

217. Ἐο μνήσασθαι] Αὐτῆς φροντίσαι. Pal.

Ζηρόδοτος, ἔο, γράφει ἀντὶ τῆς ἑαυτῆς. Pal. 1)

Δασυτέον τὴν ἔο. πρωτότυπος γὰρ ἐστὶ γενικῆς πτώσεως. Pal.

220. Ἐκ δέ με] Ἄμεινον ὀρθοτονεῖν τὴν ἐμέ. Pal. Sed cf. ad 223.

221. Ληθάνει] Λανθάνει ἢ γαστήρ. τὸ ληθάνει ὡς τὸ, μελάνει δὲ πότος ὑπ' αὐτῆς (II. η, 64.). Pal.

Ἐπιπλήσασθαι] Αὐτὴ μέντοι ποιητικωτέρα. ἢ δὲ Ἄριστορχος (Harl. per compendium ἀρι), ἐμπλησθῆναι. Pal. Harl.

222. Ἀπαρέμφατον 2) ἀντὶ προστακτικῆς. ὅπερ ἀγνοῶν Ζηρόδοτος γράφει ὀτρύνεσθαι (scr. ὀτρύνεσθε). Pal. Harl.

223. Ὡσκέμῃ, sic text. Pal. et Harl. Et in Harl. quidem cum scholio: Ἄμεινον ὀρθοτονεῖν τὴν ἐμέ; quod in Pal. indubitate appositum est versui 220.

224. Βέλτιον τοῖς ἄνω συνάπτειν τὸ, πολλὰ παθόντα, ἀφ' ἐτέρας δὲ ἀρχῆς προσφέρεσθαι τὸ, ἰδόντά με. Pal. B.

Καὶ λίποι αἰῶν] Καταλείπει με ἡ ζωὴ. Pal. 3)

1) Porsion. ex Harl. „Ζηρόδοτος ἔο. Anne alii legebant ἔθεν?”

2) Sic sine lemmate uterque codex et in textu ὀτρύνεσθ'. Schol. Vulg. ὀτρύνεσθε, ἐπίγεισθε. In Mediol. ad 223. e cod. B. scholium positum est cum lemmate Ἐπιβήσετε male conflatum ex his Ἀπαρ. α. προστ. et scholio ad 224.

3) Lemma posui e textu Pal. cui hoc superscriptum est; sed ex ipso scholio suspicor fuisse olim καλλίποι.

225. Κτῆσιν ἐμὴν] "Ὅτι φιλοχρήματος ἐκ τῶν τοιαύτων Ὀδυσσεὺς φαίνεται, κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε. Q. "Αμεινον ἂν ἔσχε, πατριδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε. κομιδῇ γὰρ σμικρολόγος φαίνεται προτάσσειν τῶν φιλτάτων τὴν κτῆσιν: ὡς παρὰ Μενάνδρῳ, σμικρύνῃσιν ἐπιτρέψουσιν. Ὁ δ' ἐπεὶ ὁ σφισιν (Mediol. ὁ δὲ Ἐπειός φησιν: quod in ind. recte em. Majus, ὁ δὲ Πίος φησιν) ὅτι διὰ τῆ, κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε, συνίστησιν ἑαυτὸν ἐνδεικνύμενος τὴν οἴκου εὐδαιμονίαν. οὐ μέγτοι καὶ περὶ τῆς γυναικὸς νῦν λέγει, τὸ γὰρ ἔχειν γυναῖκα καὶ τοῖς ἀπερῶριμμένοις ἀκολουθεῖ. Pal. Q.

Διχῶς, δμῶάς, καὶ, δμῶάς. Pal. Harl.

226. Οἱ μὲν ἔξιζαν ἐπὶ τὸ ἐπήνεον. οἱ δὲ συνῆψαν, ἦδ' ἐκέλευον πεμπέμεναι. Pal.

232. Ἀεικόσμεον] "Ἀκοσμον ἐποίησιν τὴν τράπεζαν αἴροντες (scr. αἴροντες) τὰ ἐν αὐτῇ. Q.

"Ἀκοσμον ἐποίησιν τὴν τράπεζαν αἴροντες: et juxta, manu antiquiori: τὰ ὅπλα νῦν τραπέζης λέγει. Pal. inter lin.

Ἀφαιρῶνται τὰ σκευὴ τὰ ἔχοντα ἔσωθεν τὴν δαῖτα. E.

"Ἐντεα δαιτός] Σκευὴ ἔχοντά τι ἔσωθεν τῶν εἰς εἴωχίαν, οἶον κρατῆρες, πίνακες, κύπελλα. Pal. B. Τὰ ὅπλα τῆς εὐωχίας, οἶον τραπέζας καὶ τὰ τοιαῦτα. Vulg.

234. Εἴματ' ἰδῶσα φάρος τε χιτῶνά τε ἔγνω. Pal.

235. Ἰακῶς τὸ, τεῦξε. Pal. Et in fine versus superscriptum: ἀντὶ τοῦ δή: quod spectat ad praecedens ῥά. Τά ῥα] ἂν δή. Vulg.

238. "Ὅτι πρὸς τὸ τελευταῖον ἀποκρίνεται μόνον, τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν. Pal.

239. Οὐ δὴ φῆς] Τὸ φῆς: 1) ὅτι σὺν τῷ ἰ γράφεται, ἐνεσῶτός ἐστι καὶ ἀξύνεται. ὅτε δὲ ἀνευ τοῦ ἰ παρατατικός ἐστιν ἰακῶς ἐκ τοῦ ἔφης γεγωνὸς καὶ περισπᾶται. Pal. Q. "Ἐνιοι γράφουσιν, ἢ δὴ φῆς, ἀντὶ τῆ, ἢ δὲ ἔφης. Pal. Harl. ΦΗΣ. εἶπας. Vulg. ed. ant.

241. Ἀργαλέον βασίλεια] Τὸ μὲν ἐρώτημα βραχὺ, πόθεν ἔλαβε τὴν ἐσθῆτα· ὁ δὲ ἐκ εὐθὺς δηλοῖ ὅτι παρὰ τῆς Ναυσικίας. ἔτω γὰρ ἂν τὴν τε Ἀρήτην συνταράξῃεν ἡμελλε, τὴν τε κόρον εἰς αἰσχροῦς ὑποψίας ἐμβαλεῖν, ἑαυτὸν τε εἰς κίνδυνον τὸν ἔσχατον καταστήσειν. ἀλλὰ κεφαλαιωδῶς ἀποδύρεται τὰς ἑαυτῆ συμφορὰς, καὶ τὴν παρὰ

1) Sic cum ἰ et circumfl. Pal. quoque, in textu et in scholio.

Καίνωϋ διαγωγὴν, καὶ τὸν ἔρωτα τῆς θεᾶς, δὲ ὧν συζη-
σειν ἑαυτὸν ¹⁾ ἔμελλεν. ὡς ὁ καταφρονήσας τῶν θεῶν ἔκ
ἂν εἰς τὰ ἀνθρώπινα παρανομεῖν ὑπέμεινε. καὶ τὸ πέρασ
ἔτω διέθηκεν αὐτῆς. ὥς καὶ ἐπιτιμῆσαι τὸν Ἀλκίνον, ὅτι
μὴ καὶ ἤγαγεν αὐτὸν φανερῶς ἅμα ταῖς θειραπαίλαις ἢ
θυγαίτη. E. Q.

Διηλεκτικῶς] Δι' ὅλον ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἕως τέλους. E.
Ὀλοκλήρως. Pal. Νῦν ταχέως ἢ τὸ σύμπαν. Vulg.

243. Τίτω δέ τοι ἔρέω, his verbis in Pal. ascrip-
tum Πρὸς τὸ αὐτό.

Τὸ, μεταλλάξ, ἀντὶ τῆ πολυπραγμονεῖς καὶ ἀνερευ-
νᾶς. ὡς περ οἱ τὴν γῆν μεταλλεύοντες καὶ τὰ ταύτης ὑπεξ-
άγοντες ψηγματα. Pal. Q.

Διὰ τίτω εἰς ἐπιθυμίαν αὐτῆς ἄγει καὶ τῶν προσυμ-
βεβηκότων αὐτῶ. Pal.

248. Ἐπίσειον] Ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῆς ἐπιξενωθησό-
μενον. Vulg. Ἐγκάτοικον. Pal.

249. Οἶον ²⁾ ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν] Τὸ μὲν ναυαγῆ-
σαι, ἀνθρωπίνης τύχης. τὸ δὲ περισσώδηναι, ἀπὸ τῆς τῶν
θεῶν ἐννοίας σημεῖον. τῶ ἀποτέλεισμάτι ἐν θαρρόων τὸ ἐκ
τῆς τύχης συμβεβηκός, εἰς τὸς θεοὺς ἀναφέρει, εἰς ἔλεον
ἐπιποπῶσενος τῆς Φυλακᾶς. Pal. Q.

Ἀογήτη κεραυνῶ] Ταχέως διακονεμένῳ διὰ λεπτότητα.
ἔσει δὲ κατ' ἀντίφρασιν. E.

250. Ἐλάσας text. Gr. καὶ, ἔλασας. ἀντὶ τῆ συσρέφας.
Harl. Ἐλάσας text. Gr. ἔλασας. διεσκέδασε. Pal. manu
ant.; et in marg. ab al. manu ἀντὶ τῆ συσρέφας. In
altero marg. autem a manu scholiorum consueta: Ἐκέ-
ασσε, διχῶς. Nimirum ἐκασσε et ἐκέδασσε.

Ἐλάσας] Συνελάσας. Ἐκασσε] Διέσχισε. Vulg.

251. Ὡς κόσμηθεν ³⁾. Ἀφειθῆνται δὲ εἰχοὶ ἢ. ὕε-
ρον γὰρ ταῦτα λέγεται. εἰ δὲ προσηῆτο (Harl. -εἶτο. προ-
εἶρητο em. Pors.) ἔκ ἂν ἐπαλλλόγει. Pal. Harl.

252. Τρόπιν] Τὸ κατώτατον μέρος τῆς νηὸς περὶ ὃ
σχίζεται τὸ κῆμα. Pal. Vulg. Q. ἢ τὸ μέσον τῆς νεῶς
ξύλον. Pal. Vulg.

Δελφῖνον ἐναγκαλισάμενος, περιλαβόν. Pal. interlin.

¹⁾ H. e. exhibere, commendare se: cf. infra ad 333. λ, 619.

²⁾ Sic Q. et sic in lemmate et in textu Pal. quoque.

³⁾ Nimirum legit scholiastes ἀπέφθιθεν. Vid. Pors. et su-
pra schol. ε 110. Apparet autem versus improbatos esse 251 —
258 quod et res docet. Sed Porsonus verba, ἀφειθῆνται δὲ κ. τ.
s. posuit ad 249.

Ἀμφιέλλουσι] Τῆς ἀμφοτέρωθεν συσσεφομένης ὑπὸ τῶν κοίτων. Pal.

253. Harl. pro var. lect. δεκάτη δ' ἐν νυκτί.

255. Τὸ, ἢ με λαβῆσα, βέλτιον ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς ἀναγινώσκειν· αὕτη μ' ἔλθσα. Pal.

256. Ἐνδυκέως] Ἐπιμελῶς, ἀπὸ τῆ κῆδος ἢ φροντίς. καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐνκηδέως. ἀλλ' ἐν μεταθέσει τῶν γραμμάτων καὶ τροπῇ τὸ η εἰς υ γίνεται ἐνδυκέως. B.

257. Θῆσειν ἀθάνατον] Καὶ διατὶ μὴ βαβέληται; ἔοικε διὰ τὸ, ἔποτ' ἔπειθε. δῆλον ἐν ἑ τὸ μὴ θελεῖν γενέσθαι ἀθάνατος, ἀλλὰ τὸ μὴ πιεῦσαι αὐτῇ τοιαῦτα λεγέση. ἢ μὲν γὰρ ἔφασκε ποιῆσειν, ὃ δὲ ἐκ ἐπίστευεν. ἀλλ' ἐκ πιεῦων παρητέτο. ἦδει γὰρ ὡς σοφὸς ὅτι ἀθανάσιαν ἐχ αἱ τοιαῦται δαίμονες χαρίζαιντο ἄν. ἀλλὰ τῷ Διὸς ἄν εἴη καὶ τῶν ἔργων ἃ πέφυκεν ἀπαθανατίζειν. Ἀντισθένης δὲ φησὶ ὅτι τὲς ἐρωῶντας εἰδὼς ψευδομένους τὰς ὑποσχέσεις. τῆτο γὰρ ποιεῖν ἐκ ἐδύνατο δίχα Διός. Pal. Q.

258. Οὔτι τε text. Γρ. ἔποτε. Pal.

263. Ζητὸς ὑπ' ἀγγελίης] Ἀγνοῶν τὴν ἐπιδημίαν τῷ Ἐρμῆ τῆτο φησὶ. B. Ἀγγελίης, νῦν κελεύσεως. Pal. Vulg.

Ἡ καὶ νόος] Διςακτικῶς λέγει. διὸ ὑφ' ἐν ἀναγνωσεῖον τὸν εἶχον. οὐδὲ γὰρ ἦδει εἰ ὁ Ζεὺς ἔπεμψε τὸν Ἐρμῆν. Pal. Q.

264. Βραχὺ διασαλτέον μετὰ τὸ, ἔδωκε, τὴν λύσιν τῶν ἐξῆς. Pal.

269. Γαίης Φαίηκων text. Γρ. γαίης ὑμετέρης. Pal.

270. Τῷ δυσμόρῳ φησὶν ἀνεφώνησεν. ὀτιῶς γὰρ ἔτι ἔμελλον δυστυχήσειν ¹⁾. Pal.

279. Ἀτερπέι χώρῳ] Ὅθεν οὐκ ἦν τραπήναι καὶ ἐκφυγεῖν, ἢ ἐκτροπὰς μὴ ἔχοντι καὶ ὁδοῦς. B. Q. Ἐκτροπὰς — ὁδοῦς, ὡς τροπικέρανος. Pal. Sed inter lineas ab alia manu, χαλεπῶ.

283. Θυμηγερέων] Ἐμαυτὸν ἐπεγέρων καὶ τὴν ψυχὴν συλλέγων καὶ ἑμαυτὸν ἀνακτώμενος. Pal. B. Λειποψυχῶν, ἢ συλλαμβάνων καὶ συνάγων καὶ ἀνακτώμενος τὴν ψυχὴν. E. Q. Vulg.

Ἀμβροσίη νύξ] Ἐν ἣ οὐ φέρονται (Pal. περιπατοῦσι) βροτοί. Q. Pal.

¹⁾ Scr. Τὸ, δυσμόρῳ, φησὶν (Aristarchus sive alius quis) ἀνεφώνησεν: deinde ἔμελλε. Cf. schol. β, 367.

284. Διυπέτιος ποταμοῖο] Τοῦ ἀπὸ Διὸς ἦτοι αἶρος ἄρδενουμένε. E. Τοῦ ὑπὸ τῶν τοῦ Διὸς ὑμβρων πλήρους. Pal.

285. Βραχὺ διασαλτίον (post vocem ἐκβάς, puto: nam juxta illam scriptum scholium.) Pal.

Ἐκβάς ἐν θάμνοισι] Τρία εἶδη φυτῶν, βοτάναι, θάμνοι, καὶ δένδρα (Pal. δένδροι). αἱ μὲν ἐπὶ ἐδάφους τῆς γῆς ἀπομένεσαι, βοτάναι λέγονται, αἱ δὲ μέσαι, θάμνοι, τὰ δὲ εἰς ὑψὺς, δένδρα (Pal. δένδροι). οἷον ἀγρωεῖς καὶ ἡ λοιπὴ πόα, βοτάνη. βᾶτοι δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς ὑγροῖς γινόμενα, θάμνοι. δένδρα (Pal. δένδρεα) δὲ, οἷον συκῆ, ἐλαία καὶ τὰ ὅμοια. E. Q. Pal.

286. Ἠφυσάμην] Κυρίως ἢ περιβαλούμην (Mediol. om. οὐ), ἀλλ' ἐπήντησα. Vulg. Q. καὶ ἐπέβαλον ἀθροά· νῦν δὲ ἐπεχεράμην. Vulg. Ἐπεσπασάμην, περιβαλούμην. Pal.

289. Δύσετό τ' ἥλιος] Εἰς δύσιν ἐκλίνετο. Ἀρίσταρχος γράφει, δειλετο, ὃ ἔστιν εἰς δειλην ἐκλίνετο. πρὸ δυσμῶν γὰρ, φησὶ, συνέτυχε τῇ Ναυσικαᾷ ὃ Ὀδυσσεύς. Pal. (Ex Harl. Aristarchi correctionem tantum protulit Pors.)

Δύσετό τ' ἥλιος] Ὁ ἔστιν εἰς δειλην ἐκλίνετο· πρὸ δυσμῶν γὰρ συνέτυχε τῇ Ναυσικαᾷ ὃ Ὀδυσσεύς ¹⁾, τοῦ ἤλιου μὴ φθάσαντος εἰς τὸν δυτικὸν ὀρίζοντα, ἀλλ' ἐπιχόντος ἐφ' ἱκανόν. ὅτε γὰρ ἔδυσ ὁ ἥλιος, τότε εἰς τὸ ἄλλος ἔφθασαν τῆς Ἀθηνᾶς οὗτοι. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς, δύσετό τ' ἥλιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλλος ἴκοντο (ξ, 321.), καὶ τὰ λοιπά. E.

ΔΕΙΛΑΙΟΝ. πρὸς δειλην. Vulg. ²⁾

290. Ἀμφιπόλες δ' ἐπὶ θινί] Τὸ γὰρ λέγειν ὅτι ἐκ τῆς βοῆς τῆς ἐπὶ τὴν σφαῖραν ἀνέστη, οὐ χαρίεν. τί γὰρ ἀναγκαῖον ἦν καταγορεύειν τῆς παιδὸς ὅτι ἐπαίξεν; ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐπιφερόμενον. Pal. Q.

292. Ἠμβροτιν] Ἀπέτυχεν. ἐξ οὗ καὶ ἀμφίβροτος ἢ ἀσπίς ἢ ἀμφοτέρωθεν τὸν βροτὸν περιέπεσα. E.

¹⁾ Vides ipsa Aristarchi verba quibus suam ille correctionem commendabat poni hic relata ad lectionem vulgatam. Unde apparet in lemmate reponendum esse δειλετο; cui mox in hoc ipso scholio scriptura δύσετο ex alio loco tanquam ibi convenientior opponitur. Cf. not. sq.

²⁾ Hoc in recentt. scholorum edd. omissum in antiquioribus legitur inter glossas ad ἀνήκεν et τειγς. Natum autem suspicor hoc etiam ex Aristarchi lectione ita explicata: ΔΕΙΛΑΙΟ. πρὸς δειλην ἦν.

293. Ως οὐκ ἂν ἔλποιο ¹⁾] Κοσμίως ἄγαν. ὡς γὰρ (Pal. καὶ γὰρ) πατήρ περὶ νέας διαλέγεται ἀποδεχόμενος τὸ σπευδαῖον τοῦ τρόπυ. οὕτω φησὶ Ναυσικάα πρὸς με διετέθη καλῶς, ὡς οὐκ ἂν ἐλπίσης νεώτερόν τινα πράξαι ἐπὶ τινι ἄλλῳ καθ' ἡμᾶς πάσχοντι. Pal. Q.

Ῥεξίμεν (sic ed. ant.)] Πράξαι. Vulg.

298. Ἀπαμείβετο] Ἀνταπεκρίνετο, ὃ ἐσιν ἐξ ἀμοιβῆς προσεφθέγγετο. Pal.

301. Ἐς ἡμέτερον] Τετέξιν εἰς τὸν ἡμέτερον οἶκον. ἀπτικὸς δὲ ὁ σχηματισμὸς. Vulg. Οὕτως, ἡμετέρου. ἀπτικὸν δὲ τὸ σχῆμα ὡς, ἐς διδασκάλου. Pal. Harl.

303. Μὴ νείκεε κούρη] Μὴ τὴν ἄνογον σὴν θυγατέρα τὴν Ναυσικάαν ²⁾ φιλονεικίης ἐμοῦ ἔνεκεν. αὐτὴ μὲν γὰρ ἐκέλευσε συνακολεθῆσαι μοι δελίδα, ἐγὼ δὲ αὐτὴν οὐκ ἠθέλησα. Pal. Q.

Γρ. νείκεο. (νεϊκέο). Pal.

305. Δείσας αἰσχυρόμενός τε] Ψεύδεται μὲν ἄλλ' ἀναγκάως ὑπὲρ τοῦ μὴ θλίψαι (Q. Pal. βλάψαι) τινά. ἰδὼν δὲ τὴν γνώμην τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὸ φιλανθρωπιότερον ῥέψασαν, ἀμφοτέρω πράττει. τὴν μὲν γὰρ πρόνοιαν τῆς πορθένης ἐξειδιοποιεῖται, τὴν δὲ φιλανθρωπίαν ἐκείνης οὐκ ἀφαιρεῖται. Pal. E. Q.

Δαιμονίως καὶ ἑαυτὸν τῷ ἑμαρτήματι συμπεριέλαβεν. Pal.

309. Φίλον κῆρ] Γρ. νόημα. Pal. Harl.

310. Ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα] Τὰ αἴσιμα πάντα ἀμείνονα εἰσὶ. δεῖ γὰρ μῆτε ἀνάληγον εἶναι, ὡς κηδὲ ἐφ' ἐνὶ κινεῖσθαι, μῆτε ματαίως κεχολῶσθαι. ἐφ' ἐκάστου γὰρ ἄμεινον τὸ συμμετρον καὶ καθήκον. Pal. E. Q. Γνωμικόν, τὰ καθήκοντα καλά εἰσιν. E. Q. et, sine voce γνωμικόν, Pal. int. lin. Τὰ καθήκοντα πάντα καλά ἐσιν. Vulg.

311. Αἰ γὰρ Ζεῦ πάτερ] Τοὺς ἐξ Ἀρίσταρχος διαλέξει Ὀμήρου εἶναι (huc. P. ex Harl.). εἰ δὲ καὶ ὀμηρικοί, εἰκότως αὐτοὺς περιαιρεθῆναι φησὶ. πῶς γὰρ ἀγνοῶν τὸν ἄνδρα μνησέεται αὐτῷ τὴν θυγατέρα; καὶ οὐ προτιρεπόμενος ἀλλὰ λιπαρῶν. Pal.

312. Τοῖος ἐών] Οἷος εἶ τὴν γνώμην, καὶ μηδὲν τῆς προαιρέσεως τῆς Ναυσικάας παρούσης παρατρέπων. Q.

¹⁾ Sic Mediol. Sed in Pal. ἔλποιο, neque aliter in textu: ubi tamen superscriptum ἐλπίσεως et ad marg. γρ. ἔλποιο.

²⁾ In Pal. hic inseritur, ὧ Ἀρήτη.

313. Παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν] Ταῦτα λέγει πειρώμενος τοῦ Ὀδυσσεώς, εἰ ταῖς ἀληθείαις παραιτεῖται θεοῦ γάμον. εἰ γὰρ προπετῶς ὑπόσχηται γαμήσειν, πάντως ἐλεγχθήσεται κάκεινο ψευδόμενος. Vulg. Ταῦτά φησι πειρώμενος εἰ ταῖς ἀληθείαις ἀπέπατο τὸν τῆς Καλυψῆς γάμον. ἢ τοῦτο μὲν κακότηδες καὶ οὐ (Pal. καὶ οὐδέ) βασιλικόν, οὐδὲ κατὰ τὸ Ἀλκινόεω ἦθος. ἀπλοῦκος γὰρ μάρισα εἰσάγεται, ὅπερ συμβαίνει περὶ τοὺς ἐκ γενετῆς εὐτυχοῦντας. ἐκείνο δὲ ῥητέον ὅτι παλαιὸν ἦθος τὸ προκρίνειν τοὺς ἀρίστους τῶν ξένων, καὶ δι' ἀρετὴν αὐτοῖς ἐκδιδόναι τὰς θυγατέρας. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ Βελλεροφόντε, Τυδείως, Πολυνείκες. οὐ γὰρ εἰς τὸν πλοῦτον ἀφεώρων οἱ παλαιοὶ, ἀλλ' εἰς τὴν ἀρετὴν, ἣν (sic) ἀπὸ τῆς ὄψεως. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας (Od. ω, 253).· γενεὴν (Mediol. γενεῇ) δὲ Διὸς μέγαλοιο ἔκκτην (Od. δ, 27).· οὔτε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν (Od. ν, 223).· ἐπεὶ οὐ κε κακοῖ τοιούσδε τέκοιεν (Od. δ, 64.). Pal. Q.

Ἀντὶ εὐκτικῷ τοῦ, ἔχοιο (sic), καί, καλοῖο. Pal.

Καλέεσθαι] Γρ. καλεῖσθαι. Pal.

314. Ἀντὶ, μένων οἶος εἰ τὴν γνώμην, καὶ μηδὲν τῆς προαιρέσεως τῆς νῦν παρούσης παρατρέπων. Pal.

315. Αἰ κ' ἐθέλων] Γρ. εἰ. Pal.

316. Μὴ τοῦτο] Τὸ ἐκόντα σὲ ἐρύξαι Pal. (quam sine lemmate versui 315. superscriptum).

317. Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἰ) ἐγώ] Ἔως τότε ἐγὼ (Pal. ἔως τότε σὲ ἐγώ) τεκμαίρομαι, καὶ νοῶ (Pal. ἐννοῶ) τὴν σὴν προπομπὴν, ἕως ἂν σὺ εὖ εἰδῶς θελήσεις ἀπελθεῖν οἴκαδε. Pal. Q.

Τεκμαίρομαι] Σημειῶ, ὑπονοῶ. Pal. Τελειῶ. Vulg.

Ἀρισοφάνης περισπᾶ τὸ, εἰδῆς. Pal.

318. Ἐς τῆμος δέ] Μέχρι τοῦτο. Τὸ, ἐς τότε, καὶ τὸ, ἐς τῆμος δέ (sic), ταυτὸν ἀντὶ, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν. ὡς εἰ τις λέγοι, ἄνω ἀνάβηθι, ὑπόφες ὑπὸ τὴν κλίνην. Pal.

Σὺ μὲν δεδμημένος ὑπνω] Τίγος ἔνεκεν ὑπνώττοτα Ὀδυσσεά ἄγρσι Φαίακες; φάμεν οὖν ὡς εἰδότες τὸ ἀβροδαιτον ἑαυτῶν καὶ τὸ περὶ τοὺς πολέμους ἀσθενές· φησὶ γοῦν, οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιός οὐδὲ φαρέτηρ (ξ, 270).· οὐδένα θέλεις ἀκριβῶς μαθεῖν ποίοις οἴκουσι τόποις. ἐπανάσασιν πολεμίων δεδοικότες. τούτου χάριν καὶ μισόξενοι, καὶ τοὺς ἀφικομένους ἀποσέλλουσι τάχις καὶ κοιμώμενοι, ἵνα μὴ τὴν ὁδὸν μάθωσι. διὸ καὶ κοιμώμενον

1) In text. Pal. a prima manu erat ἐσῶτ'.

ἀποτίθενται τὸν Ὀδυσσεΐα, διὰ τὸ μὴ ἰδεῖν εἰς ποῖον καὶ ἅμα ἀναπλέσιν. E. Q.

Ἔπινα λέξεαι] Οἱ ναῦται ὑπνώττοντός σου ἐκδέξονται καιρόν. B.

319. Ἐλώσῃ γαλήνην] Ἐλαύνωσιν ἡσύχως. Q. Εὐφήμως τὴν θάλασσαν λέγει, ἢ τὴν γαληνιαῖσαν οὕτω φησί. B. E.

Ἐλάσσωσιν γαληναίως, συνεχῶς. Et ab alia manu: Τινὲς δὲ, ἐλάωσι. Εὐφήμως τὴν θάλασσαν φησι. Pal.

321. Ἐκαστέρω] Πορρωτέρω, ἀπὸ τοῦ ἐκάς ὃ σημαίνει τὸ πορρῶ. B. E.

Ἐκτετόπισαι τὰ τῆς πλάνης. τῆς γὰρ Ἐσχερίας (sic) πόρρῳ φασὶ (φησι) τὴν Εὐβοίαν. Ἴδιον τοῦτο τῶν ἀπείρων τῆς Ἑλλάδος. Pal.

324. Τιτυὸν γαίηϊόν υἱόν] Τὸν τῆς γῆς υἱόν. κτητικός ὁ τύπος. Vulg.

Ἐλάρα τῇ Ὀρχομενοῦ, τινὲς δὲ Μινύε 1), συνελθὼν ὁ Ζεὺς διὰ τὴν τῆς Ἥρας ζηλοτυπίαν ἔκρουεν αὐτὴν κατὰ γῆς. ἢ δὲ ἀνῆκε παῖδα Τιτυὸν 2), ὃς ἀθέμιτος ἦν 3). ἠράσθη γὰρ τῆς Λητιοῦς, καὶ ἐτοξυύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος. ἦκε δὲ ὁ Ῥαδάμανθος ἐπὶ θεῶν τοῦ Τιτυοῦ, ὡς δὴ σωφρονίσων αὐτὸν ὡς ἀδελφὸν αὐτοῦ 4). Φαίνονται γοῦν (Pal. Vulg. οὔν) οἱ Φαίαικες πλησίαν τῶν μακάρων νήσων κατοικοῦντες. ὅτι δὲ κατόκει τὸ Ἠλύσιον πεδίον ὁ Ῥαδάμανθος, ἤδη εἶπεν ὁ Πρωτεύς ἐν τῷ πρὸς Μενέλαον λόγῳ (δ, 563.), ἀλλὰ σ' ἐς 5) Ἠλύσιον πεδίον καὶ

1) Sic, teste Majo. in E: in Q. autem Μινύου Pal. sine mentione Orchomeni sic: Ἐλάρα τῇ Μινύου μίγνυται Ζεὺς Vulg. ed. ant. E. τῇ Ὀρχομενοῦ τινὲς Μίννας συνελθὼν, unde dubius est Barnesius Μίνως faciat an Μινύου. Ego suspicor fuisse τῇ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινύου

2) Pal. — μίγνυται Ζεὺς. δεδιώς δὲ τὴν Ἥρας ζηλοτυπίαν ὑπὸ τὴν γῆν αὐτὴν κρύπτει, ὅθεν ἀναδίδεται Τιτυός.

3) Pal. — ἀνῆκε παῖδα ἐξοχώτατον, ὃς ἀνομάσθη Τιτυός· ὃς ἠράσθη Λ.

4) Vulg. — τοῦ Τιτυοῦ. ἢ Διὸς ὃν ἐσωφρόνισεν αὐτόν. Pro Διὸς Barnes. em. δίκαιος conferre jubens Apollod. 1, 4, 1. Strab. 9. Paus. Lacon. et Apollon. Schol. Cf. et mox schol. alterum. — Palat. Ῥαδ. δὲ ἦκεν ἐποπόμενος Τιτυὸν ἢ Διὸς ὃν ἐσωφρόνισεν αὐτόν. Nescio enim qui factum sit ut Creuzer (Melet. I. p. 55.) tacite posuerit δίκαιος ὢν. Veram tamen et ego hanc scripturam esse censeo, et ex mero illo mendo Διὸς auctorem schol. Ambr. ulterius procudisse suum ὡς ἀδελφὸν αὐτοῦ.

5) Sic liquido Pal. quoque, non ut ait Creuzer ἀλλ' ἐς.

πειράτα γαίης ἀθάνατοι πέμψουσιν ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθους. E. Q. Pal. et (usque ad κατοικοῦντες) Vulg.

Ὁ Τιτυὸς ἦν υἱὸς τῆς γῆς, ὃς ἠράσθη τῆς Αἴθουρας, καὶ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐτοξεύθη. τοῦτον οὖν ὁ Ῥαδάμανθος (Pal. ins. καὶ) ὁ δίκαιοτατος παρ' Ἑλλήσι κριτῆς ἐτιμώρησε πρότερον. Pal. Q.

325. Καὶ μὲν οἱ] Γρ. καὶ μὲν οἱ. Harl.

Ἐνθ' ἦλθον] Ἐκὶ εἰς Εὐβοίαν ἀπῆλθον. Pal.

Τέλεισαν] Τὸν μετ' αὐτοῦ πλοῦν. Pal.

326. Ἀπήγαγον] Γρ. ἀπήνυσαν Harl. et Pal. qui addit, ἠγοῦν ἐγκατέφικσαν.

327. Ἄρισα] Κάλρισα. Vulg. ed. ant.

328. Ἀναρρίπτειν ἄλα πηδῶ] Ἀνακινεῖν, ἀνακρούειν τὸ ὕδωρ τῷ πηδαλίῳ Pal. B. ἢ ταῖς κώπαις. Pal. Πηδαλίῳ ἢ κώπη. E.

Ἀναρρίπτειν] Κωπηλατεῖν. ἀναρρίπτεται γὰρ τὸ ὕδωρ ὑπὸ τῶν κωπηλατούντων. Πηδῶ] Νῦν οὐ πηδαλίῳ, οὐ γὰρ ἔχσει πηδαλία, ἀλλὰ κώπαις, παρὰ τὸ πλεῖν (scr. παίειν) τὴν θάλασσαν. πῆδος ¹⁾ γὰρ εἶδος ξύλου. ἢ τῷ πλατεῖ τῆς κώπης. Vulg.

330. Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν] Γράφεται, ἰδὼν ἐς οὐρανὸν εὐρύν. E.

331. Αἶθ' ὅσα] Γρ. καὶ, αἶθ' ὡς. Pal.

333. Δαιμονίως ἐν ταῖς ἀποκρίσεισι τοῦ γάμου οὐδ' ἀκοῦσαι προσεποιήσατο, ἀλλὰ μόνον τοῦ νόσου. Pal.

Συζητήσιν ἑαυτὸν ²⁾ ὡς περὶ ἐνδοξότατον πρόσωπον τὴν σπεδὴν καταθησομένον τοῦ Ἀλκινόου. Pal.

335. Κέκλετο δ' Ἀρήτη] Ὁ μὲν βασιλικῶς ὑπέσχηται περὶ τῆς ἀποστολῆς, ἢ δὲ γυναικειῶς παρασκευάζει τὴν κοίτην. Pal. Q.

Ἐν μεγάροισι] Γρ. ἀμφιπόλοισι. Pal.

Ἀμφιπόλοισι] Γρ. ἐν μεγάροισι. Harl.

339. Δάος] Φῶς, ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ μερίζω, διακριτικὸν γὰρ ὄψεως. E. Δᾶδα, ταχύτητα. Pal. int. lin.

340. Ἐγκονέουσαι] Σπεύδουσαι, ἐνεργοῦσαι καὶ κόπῃ πληροῦμεναι τῇ σπουδῇ τοῦ δρόμου. Pal.

342.

¹⁾ Ita recte editi. ante Barnesium. Sed cum ap. Eust. ad nostrum locum legatur, Ἐν δὲ σχολίοις παλαιῶς εὔρηται καὶ ὅτι εἶδος ξύλου τὸ πηδῶν, corrigendum putabat ille in hoc scholio πηδῶν. Male. Eustathius corrigendus. Nam πῆδος εἶδος δένδρου. Vid. Heyn. ad Il. ε. 838. et Schneid. in v.

²⁾ Vid. supra Not. ad 241.

342. Ὅροσ κίων] Ἀπὸ τοῦ ὄρασο ἦτοι διεγέρθητι κοιμηθησόμενος. B.

345. Ἐπ' αἰθούσῃ ἐριδούσῳ] Ἐν τῷ ἀποσκέπτῳ. Q. Pal. Εὐχος γὰρ ἢ σοῦ, τοῦ πνεύματος εὐχῶν κινεῖται εὐθὺς καὶ ἤτοι εὐθὺς πέμποντος. Q.

347. Πόρσανε] Γρ. πόρσανε, ἐν τοῖς Ἀρῖσα- (ultima litterae abscissae). Pal.

Ἐπιθέσεις. Ἐκκλησία γίνεται τῶν Φαιάκων περὶ τὸ εἶναι καὶ ναῦς καθέλκεται πρὸς ἐμπορὴν τοῦ Ὀδυσσεύος. καὶ ἐσιῶνται παρὰ τῷ Ἀλκίνοῳ τῶν Φαιάκων οἱ ἀριεῖς. καὶ μετὰ ταῦτα διάκω ἀγανίζονται Φαλακίς καὶ Ὀδυσσεύς. καὶ ὁ Δημόδοκος ἀδει πρῶτα μὲν τὰ περὶ τὴν μοιχείαν Ἀρεως καὶ Ἀφροδίτης, ἔπειτα δὲ τὰ περὶ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ δουρείου ἵππου. καὶ τοῦ Ὀδυσσεύος κλαυθῆτος ὁ Ἀλκίνοος πυνθάνεται διατὶ κλαίει καὶ τίς καὶ πόθεν εἴη. Vulg.

Ἄλλως. Ἡμέρα τρίτη καὶ εἰκοστή, καθ' ἣν ἐκκλησία γίνεται τῶν Φαιάκων περὶ τοῦ ξένου. καὶ κῶς εὐτρεπισμός. καὶ Ὀδυσσεύος διάκοβολία. καὶ Δημόδοκου τοῦ κισθαροφδοῦ τρίτη διήγησις. ὁ δὲ βασιλεὺς πυνθάνεται τίς καὶ πόθεν εἴη ὁ ξένος. Pal. Q.

Ἄλλως. Ἡμέρας ἐπιγενομένης ὁ Ἀλκίνοος εἰς ἐκκλησίαν συναγαγὼν τοὺς Φαλακίς ἐδήλωσεν αὐτοῖς περὶ τοῦ παρόντος ξένου. ἔπειτα δὲ ἀγῶνι συντελεῖ αὐτοῖς ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. ἐν ᾧ προτρεψαμένου τοῦ Ὀδυσσεύος Λαοδάμαντος τοῦ Ἀλκίνοου παῖδος, τοῦ δὲ παραιτησαμένου διὰ τὰς ἐχούσας αὐτὸν συμφορὰς, Εὐρύαλος θραυντέρος ἐπιπλήσει αὐτόν. καὶ μετ' αὐτοῦ εὐκλειαν πολυτελεῖ καταγγέλλας ὁ Ἀλκίνοος ἐκέλευσε Δημόδοκον τὸν κισθαροφδὸν παροῖναι ὑφ' οὗ ἀδεται ἄλλα πολλὰ καὶ ὡς Ἀφροδίτη καὶ Ἄρης ἐφαραθήσαν ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμούς τινας καὶ αὐτῶν τεχνησαμένου. ἔπειτα καὶ Ἴλιου ἄλωσιν καὶ περὶ τὸν δουρείον ἵππον. ὧν καὶ ἀκροώμενος Ὀδυσσεύς ἐδάκρυσεν. ἐνθα πυνθάνεται αὐτοῦ ὁ Ἀλκίνοος τὴν αἰτίαν τῶν δακρῶν καὶ προτρέπεται τὰ περὶ αὐτὸν διηγῆσασθαι. καὶ τέλος ἐνταῦθα ἔσχεν ἡ θραυφῶδία. E.

1. Ἦως ἡ ἡμέρα σημαίνει πολλὰ. ὅτι μὲν τὸ κατὰ τὴν ἡμέραν, ὡς ἔχει ἐνταῦθα. ὅτι δὲ τὴν σωματικὴν θεάν, ὡς ἔχει ἐπὶ τοῦ, Ἦως δ' ἐκ λεχέων (Il. λ, 1.) ὅτι δὲ τὸ ἀπὸ ἀνατολῆς ἕως μεσημβρίας τοῦ ἡλίου διάση-

μα, ὡς ἐν τῷ, ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμᾶρ (II. θ, 66.)· ὅτε δὲ τὸ νυκτὸς καὶ ἡμέρας διάστημα, ὡς ἐν τῷ, ἠὼς δέ μοι ἐστὶν ἤδη δυωδεκάτη ὄτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα (II. φ, 80.). Q.

2. Ὠροντ' ἄρ'] Νοητέον κατὰ τὸ σιωπώμενον καὶ τοὺς Ἀλκινόου υἱοὺς ἐγηγέρθαι. Q.

4. Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ'] Τοῖσιν, ἀντὶ γενικῆς. B.

6. Κάθειζον ἐπὶ ξεσοῖσι λίθοισι] Φαίνεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἔθος ὄν, ὡς παρὰ τῶν Θυρῶν λίθους τινας εἶναι κατασκευασμένους καθεδρῶν τάξιν ἐπέχοντας, ἐφ' ὧν ἀξιῶντες ἐκαθεζόντο οἱ ἡγούμενοι. καὶ ἐπὶ τῶν Νέστορος οἰκιῶν τοῦτο φησὶν ὅτι, ἦσαν προπάρουθε θυρῶν λευκοὶ ἀποσιλβόντες, οἷς ἐπι μὲν ποῖν Νηλεὺς ἔξεσκεν, ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμείς Νέστωρ δ' αὐτὸς ἐφίξε Γερήμεος (γ, 407.). E. Q.

7. Μετώχετο] Τὸ, μετώχετο, κεῖται διηνεκῶς ὅταν εἰς τινα πορεύεται τις. B.

11. Δεῦτ' ἄγε] Ἰδίως ἐξηγήσατο. τὸ γὰρ, δεῦτε, πληθυντικῶς φήσας τὸ, ἄγε, ἐνικῶς εἶπε. καὶ τὸ ἰδίως, δεῦτ' ἄγετ' Ἀργεῖην Ἑλένην (II. η, 350.). E. Ἀμφότερα παρακλειςτικῶς παρ' Ὀμήρῳ κεῖται. Vulg.

12. Ὄφρα ξείνοιο πύθησθε] Εἰκότως διὰ πάντων αὐτοὺς ἐπεγείρει, φήσασα αὐτὸν ξένον πλανήτην διαπροεπὴ τὴν ὄψιν· ἵνα οἱ μὲν φιλόξενοι πρὸς τὸν ξένον, οἱ δὲ φιλόκαλοι πρὸς τὸ κάλλος, οἱ φιλέσορες πρὸς τὴν ἀκρόασιν τοῦ φιλοπλανοῦς κινηθῶσιν. E. Q.

16. Ἐπληντο (sic ed. ant.)] Ἐπληρώθησαν. Vulg.

17. Θῆσαντο ἰδόντες] Σαφῶς νῦν τὸ ἐδηήσαντο ἀντὶ τοῦ ἐθαύμασαν· ἐπιφέρει γοῦν, ἰδόντες. Q.

22. Ἐκτελέσειεν ἀέθλους] Πληθυντικῶς εἶπε τὸν τοῦ δίσκου ἄθλον. Κράτης δὲ τοὺς κατὰ Ἰθάκην ἤκουσε πόνους. Vulg. Q.

23. Πολλούς] Ἀθετῆ Ζηνόδοτος (huc. P. ex Harl.). οὐ γὰρ πολλοὺς ἐτέλεσεν ἐν Φαιακία, ἀλλ' ἐδίσκευσε μόνον. Q.

24. Αὐτὰρ ἐπεὶ ὁ ἡγερθεν] Ἡ φήμη ἐκ φρονήσεως καὶ οἰκονομίας ¹⁾ τοῦ Ὀδυσσεύς. ἔστι δὲ καὶ τοῦ Ὀμήρου ἵνα γνωρισθῆ καὶ τῷ κοινῷ λαῷ ὁ Ὀδυσσεύς, μήπως κατ' ὁδὸν κομιζόμενος παρ' αὐτῶν ἐμπαιχθῆ τι. διὸ

¹⁾ Hoc vocabulum nescio quomodo huc venit, ad sequens τοῦ Ὀμήρου pertinens.

καὶ εἰς τὰς δοκιμὰς αὐτὸν ἐξάγει ὅπως πλείονος τιμηθῆ
παρὰ τῶν Φαιάκων. E.

29. Πρὸς ἠϊών] Ἡ πρὸς ἀντὶ τοῦ ἀπό, ἢ ἀπό
τῶν πρὸς δυσμὰς ἢ τῶν πρὸς ἀνατολάς. B.

Ἡ πρὸς ἠϊών ἢ ἐσπερίων] Ἡ τῶν πρὸς δυσμὰς ἢ
τῶν πρὸς ἀνατολάς. οὕτως δὲ οἱ παλαιοὶ ἐμίειζον εἰς δύ-
σιν καὶ ἀνατολήν τὰ κοσμικά. οὐ γὰρ τ' ἴδμεν ὕψη ζό-
φος οὐδ' ὄπη ἠώς (Od. κ, 190.)· εἴτ' ἐπὶ δεξιᾷ ἴωσι
πρὸς ἠῶ, εἴτ' ἐπ' ἀριστερᾷ τοῖγε ποτὶ ζόφον (Il. μ, 239.). Q.

30. Ἐμπεδον εἶναι] Τὴν πρὸς πάντας ἐχομένην πομ-
πὴν ταύτην καὶ ἐπὶ τούτου τηρεῖν βεβαίαν. Vulg.

31. Ὡς τὸ πάρος περ ἐποτρυνώμεθα] Ἐως (scr. τα-
χέως,) ἐσπυδασμένως ποιήσωμεν. Δεξιῶς δὲ ἀνανεῦσθαι (f.
-οῦται) τὴν τῶν Φαιάκων φιλοξενίαν, ἵνα μὴδὲ τοιοῦτον
πέμπειν ὀκνῶσι. τέτρα γὰρ ἐν τῷ, πάρος περ, ἐδήλωσεν. Q.

32. Οὐδὲ γὰρ οὐδέ] Πλεονάζει ἢ μία οὐδέ κατὰ ἀτ-
τικούς. οὐδὲ γὰρ οὐδέ Δρύαντος (Il. ζ, 130.). οὐδὲ γὰρ
οὐδέ κεν αὐτός (Il. ε, 22.). Q.

35. Πρωτοπλόον] Τὴν πρῶτον πλεύσασαν, ἐπὶ θη-
λυκοῦ. ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ, προπαροξύνεται. καὶ πρωτοτό-
κος ὁμοίως ἐπὶ θηλυκοῦ βαρύνεται, ἐπὶ δὲ ἀρσενικοῦ προ-
παροξύνεται, ὁ πρωτότοκος υἱός ¹). B. Τινές, τὴν
πρῶτην πλεύσαν, ὁ ἐστὶ ναυαρχίδα. Q.

36. Κρινάσθων κατὰ δήμον] Ἐπιλεχθήτωσαν κατὰ
γειτονίαν. Pal.

38. Θοὴν ἀλεγύνετε δαίτα] Ἀντὶ τοῦ θοῶς, ὡς, λύ-
σαν ἀγορὴν αἰψηρὴν (Od. β, 257.). Τὸ δὲ ἀλεγύνετε ἀντὶ
τοῦ εὐτροπέζετε, οὕτως διὰ τοῦ ἔων (scr. τοῦ ε, ὡς) πα-
ραταϊκοῦ ²). Q.

39. Ἡμέτερον δῶ ³)] Εἰς τὸν ἡμέτερον οἶκον. Vulg.

41. Σκηπτούχοι βασιλῆες] Τὴν μὲν δαπάνην ἐκ τοῦ
ἰδίου ποιεῖται, τὴν δὲ ἐκ τῆς ὑποδοχῆς φιλανθρωπίαν κοι-
νῶς (scr. -ῆν) πάντων καθίστησι. Q.

43. Καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδόν] Ἴνα ἠδέως ἢ συν-
ουσία γένηται. Τὰ δὲ ὅλον δαιμονίως ὤκονόμησεν ὁ ποι-
ητῆς, ἵνα ἄδοντας αὐτοῦ κλαίων Ὀδυσσεὺς ὑπόβοιαν τῷ
Ἀλκινόῳ παράσχη καὶ ἀφορμὴν πυθέσθαι, τίς ἐστίν· ἅμα

¹) En doctores nostros! certe qui se doctoribus nostris inter-
miscerent non semper tam facile quam iste dignoscendi.

²) Fuerunt itaque qui ἀλεγύνετε scriberent, fortasse accom-
modatius istud esse rati adjecto θοὴν.

³) Haec si varia revera fuit lectio, per synizesin cum sq. ἐλ-
θόντες pronuntiabatur.

δὲ καὶ ἡμεῖς τὰ πρὸς τὴν πόρθησιν τῆς Ἰλίου μάθωμεν ἄδοντος αὐτοῦ. Q.

44. Δημόδοκον] Οἰκείον τὸ ὄνομα διὰ τὴν παρὰ τῶν δῆμων ὑποδοχὴν. Q.

45. Ὀππῆ θυμός] Ὅσα βούλεται αὐτός, ἢ ὅσα ἢ ἐπιθυμία τῶν ἀκούοντων. Vulg. E.

47. Μετώχετο] Ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς ἐπί. ἄχετο ἐπὶ τὸν θεῖον ἀοιδόν. Q.

52. Ἐν δ' ἰσόν] Διὰ τί ἰσὸν εἰρῆσια χρώμενοι; κόσμου χάριν· ἢ ἴσως καὶ ἀνέμου. E.

53. Ἡρτύναντο ¹⁾] Ἡτοίμασαν τὰς κώπας ἐν τοῖς τροπαιῆσιν. τροπὸς γὰρ ὁ ἱμάς ὁ συνδέων τὴν κώπην (Q. τροπίν) τῶ σκαλιῶ. B. Q.

54. Κατὰ δ' ἰσία λευκὰ τάνυσσαν ²⁾] Ἡπλωσαν αὐτὰ κατὰ τοῦ πλοίου ἵν' ἵτοιμα ᾧσιν εἰς τὸ ἐκλυθεῖναι. B. Q.

55. Νοτίῳ] Τυρῶ, τῶ διύγρῳ. Vulg. Ἀριστοφάνης, νοδίῳ ³⁾. Harl.

56. Πληντο] Ἐπληρώθησαν. Αἰθουσαι δὲ αἱ πρὸς ἥλιον τετραμμένοι εἰσά. Vulg.

58. Versus deest in Pal. et Harl.

59. Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος] Μήμερονται τινες ὡς ὀλίγα παρασκευάσαντος Ἀλκίνοου τοῖς Φαλαξι, πολλῶν ὄντων τῶν μελλόντων εὐωχεῖσθαι. καὶ Κράτης δὲ γὰρ (pro γὰρ scilicet. τὸ) αὐτὸ πέπονθεν αὐτοῖς πάντα ὀλομένος τοὺς Φαλακας εὐωχεῖσθαι παρὰ τῶ Ἀλκινόῳ. οὐ γὰρ ἦν τὸ πλῆθος ἡθροισμένον, ἀλλὰ δώδεκα μὲν βασιλεῖς, αὐτὸς δὲ τρισκαίδεκατος, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, καὶ οἱ ἐρέται τῆς νηὸς πεντηκονταδύο. Q.

61. Τοὺς δέρον] Συλληπτικῶς. σύες γὰρ οὐκ ἐκδέρονται. Q.

62. Ἐρήρον] Μεγαλωφελῆ (sic, quanquam male per o, ed. ant.), ἀγαθόν, ἰσχυρόν. Vulg.

Inter 62: et 63. in Pal. exscripto jam textu insertus est hic versus scilicet, Δημόδοκον λιγύφωνον ζόντια θεῶν ἀοιδόν, quem habet pars etiam codd. Vind.

63. Τὸν περὶ μοῖρ' ἐφίλησε] Οὐκ οὐκ, ᾧ Ὀμηρε, θανμασίως αὐτὸν ἢ μοῖρα ἐφίλησεν, εἰ τῶν ὀφθαλμῶν μὲν ἐξέρησεν ἀοιδὴν δὲ ἀντὶ τούτου ἐχαρίσατο, ὡπερ δῆτα

¹⁾ Pors. ἡρτύναντο citat e text. et schol. Harl.

²⁾ Sic, pro πέτυσαν, ex Harl. quoque Pors.

³⁾ Haec sedes Glossae Hesychianae Ἐννοδίῳ, ἀγκυροβολίῳ. Nimirum pro ἐν νοτίῳ Aristophanes legebat ἐννοδίῳ: quod male alii divellebant.

καὶ σὲ ὕπερον. E. Πῶς οὖν ἐφίλησεν; ἦτοι ἐπεὶ οἱ τυφλοὶ μουσικώτεροι μὴ περὶ πολλὰ ἀσχολούμενοι. ἢ ἐπεὶ πάντως ἀνθρώπινον δυστυχεῖν (Vulg. πάντως ἀνθρωπον ὄντα δεῖ κατὰ τι δ.). ἢ οἰκονομικῶς ἵνα μὴ ἐπιγῶ τὸν Ὀδυσσεῖα. Τινὲς δὲ φασιν εἰς ἑαυτὸν ταῦτα λέγειν (Vulg. αἰνίττεσθαι) τὸν ποιητὴν. E. Vulg.

66. Μέσσω δαιτυμόνων] Πιθανῶς, ἵνα πάντες ἐκ τοῦ ἴσου ἀκροῶνται. Τὸ δὲ, ἐκ πασσαλόφιν, δηλοῖ κατὰ τοῦ πασσάλου. Q.

67. Καδδ' ἐκ πασσαλόφι] Καὶ ἐκ τῆ πασσάλε δὲ ¹⁾ ἐκρέμασε τὴν φόρμιγγα τὴν λιγέλαν (sic), ἦτοι τὴν ἀποτελοῦσαν ὅξυ μέλος. Q.

Ἄριστοφάνης, δῆσε φόρμιγγι ²⁾. Harl.

68. Ἐπέφραδε] Ἴνα γνῶ ἔνθα κεῖται τὰς χεῖρας ἐπέθηκε. Pal. Ἦτοι ἐσήμανεν ἵνα ἀνέλθῃται ταῖς χερσίν· ἢ τὰς χεῖρας ἐπέθηκεν ἐπὶ τὴν κιθάραν ἵνα ἴδῃ (scr. εἶδῃ) ἔνθα κεῖται. E. Vulg. Ἦτοι ἐδήλωσεν ὁ Ποντιόνοος τῷ μελωδῷ τὴν κιθάραν λαβεῖν ταῖς χερσὶ καὶ κρούσασθαι. Καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλίσθαι. ταῖς χερσὶν ἐσήμανεν ἵνα ἀνέλθῃται, δηλονότι τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπιτεθεικῶς τῇ φόρμιγγι ἵνα γνῶ ποῦ κεῖται. Q.

73. Ἀνήκειν] Γράφεται, ἐνήκειν. E. Ἀνήγειρεν ἐπὶ τὴν ᾠδὴν (Mediol. τῶν αὐδῶν) ἐμπνεύσασα. Vulg. E.

Οἴμης] Διηγῆσεως (Vulg. Μιδῆς ἢ διηγ. Pal. Τραγωδίας ἢ ᾠδῆς, διηγ.). ὅθεν καὶ προοίμιον. Q. Vulg. Pal. Διὰ οἴμης, ἀπὸ προοιμίου καὶ διηγῆσεως ἐκείνης. E.

75. Νεῖκος Ὀδυσσεῆος] Φασὶ τῷ Ἀγαμέμνονι χρομένῳ (Vulg. χροισμένῳ) περὶ τοῦ κατὰ τὸν πόλεμον τέλεος ἀνελεῖν τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα τότε πορθήσειν τὸ Ἴλιον ὅταν οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων στασιάζωσι. καὶ δὴ παρὰ πότον διαλεχθέντων Ὀδυσσεῶς καὶ Ἀχιλλέως, τοῦ μὲν Ἀχιλλέως ἀνδρείαν ἐπαινοῦντος τοῦ δὲ Ὀδυσσεῶς σύνεσιν, μετὰ τὴν Ἐκτορος ἀναρσεσιν, (ὅτε ins. Vulg.) ὁ μὲν βιάζεσθαι παρήκει· διὸ καὶ ἀνηρέθη· ὁ δὲ δόλῳ μετέλθειν. καὶ Ἀγαμέμνονα ὡς τελομένου τοῦ λόγου (scr. λογίου) χαρῆται. ἐσήμανε δὲ (καὶ tacite ins. Barn.) τὴν αὐτοῦ διαφορὰν πρὸς Ἀχιλλέα. Vulg. Q. ³⁾

1) Subest varia lectio: καὶ δ' ἐκ.

2) Scripsisse videtur A. δῆσε φόρμιγγα. Praemitti autem debebant huic scholio verba, Ὅντως αἱ Ἄριστοφου, ad receptam relata: sed ea seorsim leguntur ad repetitum hunc versum infra 105.

3) Levi verborum discrimine, et quod manca in fine est, differt narratio in Q.

Διὰ λόγων ἐφιλονείκησαν ὁ μὲν Ὀδυσσεὺς σύνεσι
ἐπαινῶν ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἀνδρείαν, μετὰ τὴν Ἑκτορος ἀναί-
ρεσιν, ὅτε ὁ μὲν φαίνεσθαι (immo βιάζεσθαι, ut supra)
παρήγει, ὁ δὲ δόλῳ μετελάθειν. E.

76. Ὡς ποτ' ἐδηρῶσαντο] Διὰ λόγων ἐφιλονείκησαν.
Τὸ δὲ, θαλεῖη, τῇ θαλλοῦση ἢ θάλλειν ποιούση. Q. Vulg.

77. Ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων χαιρε νόσφ.] Ἀπροπέ-
εῖναι δοκεῖ τὸ χαιρεῖν ἐπὶ ταῖς διαφοραῖς τῶν φίλων. λύ-
ουσι δὲ ἐκ τῆς λέξεως, οἱ μὲν, ὅτι μάχονται οἱ ἄνθρωποι
οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ φιλονεικοῦντες ὑπὲρ καλοῦ καὶ ἀρε-
τῆς. οἱ δὲ ἐπιφέρουσι χρησμὸν δεδοσθαι τῷ Ἀγαμέμνονι,
κατὰ τῶν ἀριζέων διαφορὰν αἰρήσειν τὴν Ἴλιον, τὴν Ἀχιλ-
λέως μῆνιν αἰνιττόμενον. τὸν δὲ Ἀγαμέμνονα οἰθθέντα
τῶν ἀριζέων τούτων εἶναι τὴν διαφορὰν ἣν ὁ χρησμὸς εἴ-
ρηκε, χαιρεῖν ἀγνοοῦντα ὅτι τῶν κακῶν ἔτι συνέβαινε
ἀρχὴν εἶναι. Q. Ἐχαιρε τῶν ἀριζέων φιλονεικούντων,
τοῦ μὲν τὰ ψυχικὰ ἐπαινοῦντος τοῦ δὲ τὰ σωματικά.
Ἐχαιρε δὲ ὁ Ἀγαμέμνων ἐπὶ τῇ τούτων φιλονεικίᾳ οὐχ ὡς
χαιρέκακος, ἀλλὰ διὰ τὸ ἔχειν ἀπὸ χρησμοῦ, τότε ἐγγί-
ζειν τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν ὅτε ἴδη τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ἀρί-
στους φιλονεικούντας. καὶ ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἔλεγε δι' ἀν-
δρείαν ἀλῶσαι τὸ Ἴλιον, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς διὰ μηχανῆς καὶ
φρονήσεως. B. E. Ὁ Ἀγαμέμνων ἔχαιρε ἐν τῷ νῶ
ἡσύχως βλέπων τὴν φιλονεικίαν τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τοῦ
Ἀχιλλεὺς διὰ τὴν τῆς Τροίας ἄλωσιν. τότε γὰρ πέπρωτο
κρατηθῆναι τὴν Τροίαν ὅτε φιλονεικήσειεν οἱ ἄριστοι. Q.

80. Πυθοῖ ἐν ἡγαθή] Πυθοῖ τόπος ἐν Δελφοῖς ἐνθα
ἦν μαντεῖον Ἀπόλλωνος. ὀνομάσθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ τὸν
δράκοντα ἐκέισε παρ' αὐτοῦ ἀποκτανθῆναι καὶ σαπῆναι
ἐκεῖ. πύθω γὰρ τὸ σήπω. λέγεται δὲ καὶ Πυθῶ καὶ Πυ-
θῶν. Ἀπεβίβασε δὲ ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἀγαμέμνονι μὴ κρα-
τηθῆναι τὴν Τροίαν πρὶν οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων μάχην
ποιήσουσιν. ὅπερ καὶ γέγονεν. εἶτα συνεκροτήθη ὁ πόλε-
μος. E.

81. 82. Ἐν ἐνίαις τῶν ἐκδόσεων οὐκ ἐφέροντο, διὸ
ἀθετοῦνται. Harl.

87. Τὸ ἦτοι ἀντὶ τοῦ μὲν. B.

Δίος αἰιδός] Γράφεται, θεῖος. 1) E.

92. Ὁ Ἀριστεαῆνης, αἰψ' Ὀδυσσεύς, γράφει. Harl.

98. „Θυμὸν κεκ. δαιτός, οἱ ἄλλοι: sed vulgatum
retinet Aristarchus". Sic ex Harl. refert Porsonus.

1) Nimirum mera menda etiam ita in codd. corriguntur, quod
in Palatino haud raro observavi.

Ἄιτος ἐίσσης] Ἡ τῆς ποιούσης τὸν δαινύμενον ἐπίσης κεκορῆσθαι· ἢ τῆς ἰσομοίου, τῆς ἐπίσης πᾶσι δεδομένης. E.

100. Νῦν δ' ἐξέλθωμεν] Διὰ τὴν οἱ Φαίακες εὐωχθέντες ἠγωνίζοντο γυμνικὸν ἀγῶνα, δρόμον, καὶ διάυλον καὶ τὴν ἄλλην ἀθλῆσιν ¹⁾; παντελῶς γὰρ ἀπόνων ἀνθρώπων ταῦτα ²⁾. ἴσως δέ, ἀρμότιον τοῖς ἡθεσι δέον ποιεῖν, ἐπειδὴ μίμησις ἢ πόλισις, οὕτω πεποίηκεν. ὅτι δὲ τοιοῦτοι δῆλον. ἔφασαν γὰρ, αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροὶ τε (248.). E. Q.

102. "Ὅσον περιγιγνόμεθ' ἄλλον πύξ τε παλαιμοσύνη ³⁾ τε] Καὶ πῶς φησι, οὐ γὰρ πυγμαχοὶ εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαιαί (246.); Ἐν ὅσῳ τοίνυν ἀπειροὶ εἰσὶν Ὀδυσσεὺς οἴονται νικᾶν ἅπαντας ἐν τούτοις. ὅτε δὲ τῇ πείρᾳ δείξας ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς ἐκαυχήσατο περὶ τῶν ἄλλων ἀθλῶν μόνον περαιτησάμενος τὸν δρόμον, ἀντιμεταλαβὼν τὰ ἐγκώμια Ἀλκίνοος φησὶ, ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι, αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, εἴματα τ' ἐξημοιβά (247 — 249.). Q. item Harl. ut apparet ex Pors. in postscr. ad 249. εἴματ' ἐξημοιβά (sic) e schol. ad 102. citante.

105. Οὕτως αἰ Ἀρισάρχου. Harl. Vid. ad 67.

108. Θαυμανέοντες] Θαυμάζοντες. ὡς τὸ χειμάζω χειμαίνω, ὀνομάζω ὀνομαίνω, οὕτως θαυμάζω θαυμάνω (scr. -αίνω) καὶ θαυμανέω. B. E. Θεασάμενοι (scr. -σόμενοι), θαυμάσαι μέλλοντες. Pal.

121. Ἀπὸ νύσσης] Ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας. B. Q.

122. Κονίοντες πεδίῳ] Λεῖπει ἢ διά. ἐν τῷ πεδίῳ κόνιν ἐγείροντες. ὡς τὸ, Ἄργεος ἦεν Ἀχαικοῦ (Od. γ, 251.), ἀντὶ τοῦ, ἐν Ἄργει. Q.

124. "Ὅσον τ' ἐν νειῷ οὔρου πέλει ἡμιονοῦν ⁴⁾] Τουτέστιν, ὅσον ἀφορίζονται τῶν βοῶν ἀροτριάσει ἡμίονοι, ὡς προφερέζεσαι οὔσαι ἀροτρον ἐλαύνειν καθὰ καὶ ἐν

1) F. καὶ οὐ τὴν ἄλλην α.

2) Cod. Q. τοῦτο γὰρ τῶν παλαιῶς ἀπόνων: tum sequentia ita ἴσως δέ, δέον τὸ ἀρμότιον τοῖς ἡθεσι καὶ ποιεῖν.

3) Hanc scripturam, et quidem ut Aristarchi, pro παλαισμ. Eustathius quoque ad h. l. memorat.

4) Nescio unde mendosus hic accentus textum etiam Homeri hic et supra η, 2. in quam plurimis editionibus et antiquissimis et (Schaeferi excerpta) recentissimis invaserit. Verus accentus utrobique in textu Pal.

* *Ἰλιάδι* λέλεκται. B. Ὅσον δὲ βόων ὑπέρτεροι ἡμίονοι. E.

Ὀῦρον λέγει τὸ μέσον τῶν ἡμιόνων, ἦγουν τὸν ζυγόν. ὁ γὰρ ζυγὸς μέτρον ἔχει, καὶ ἔπροβέβηκε τὸ ἐν μέρος τοῦ ἑτέρου ἵνα μὴ πρὸς κακὸν γένηται τοῖς ζώοις. Τινὲς δὲ οὕτως λέγουσιν, ὥσπερ τοὺς βόας συγκρίνοντες τοὺς ἡμιόνους. (scr. τοῖς -οῖς), λέγοντες ὡς ἡμίονοι προτρέχουσιν ἐν τῷ κάμνῃ, ἐὰν δύο ἡμίονοι ἀνά μέρος ζευχθεῖεν καὶ δύο βόας ἀνά μέρος, ἀλλ' οὐκ εἰς ἓνα ζυγόν. ὅσον οὖν προβαίνουσιν οἱ ἡμίονοι τοσοῦτον καὶ αὐτὸς τῶν ἄλλων Φαιάκων. E. Ὀῦρον, ὄρημα. σημεῖον φανερόν (Pal. φοβερὸν) ἦν τὸ μέτρον τῶν ἡμιόνων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Q. Pal. Καὶ ἐν *Ἰλιάδι* (κ, 351.), ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, αἱ γὰρ τε βόων προφερέζερα εἰσι ἐλκόμεναι νεῖσι. ὅσον φησὶ ἐν τῇ ἠροτριασμένη γῆ ἐσι διάσημα τῆς τῶν ἀροτριώντων ἡμιόνων κινήσεως παλιερόφου, τοσοῦτον ὑπερένικα ἀεθλεύων τῷ δρόμῳ τῶν ἄλλων ὁ καλούμενος Κλυτότης, φέρων τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ κλυτὸν καὶ ἐνδοξὸν εἶναι κατὰ τὰς νῆας. σύνθετον γὰρ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ κλυτὸς ὁ ἐνδοξὸς καὶ τοῦ καῦς. σύνθετα δὲ τούτῳ τῷ ἰσότη καὶ τὰ τῶν πρότερον ὁμοιότροπα ὀνόματα τῶν ἀπαριθμηθέντων ἀνωτέρω τοῖς ῥηθείσις ὁμηροῖσι ἔπειν. Q.

127. Ἀπεκαύητο] Ἐνίκα, καταχορηγικῶς. E. Q.

133. Τὸν ξεινὸν ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλων οἶδε] Ἀπειρον ἔπειτο τὸν Ὀδυσσεῖα ἄθλων, δηλον καὶ τῶν Εὐρύαλου. τοιαύτην γὰρ ἐχόντων τὴν ὑπόληψιν περὶ αὐτοῦ πάντων τῶν Φαιάκων καὶ Εὐρύαλος εὐθάρασησεν εἰπεῖν, οὐ γὰρ σ' οὔτε ¹⁾ ξεῖνε δαίημοι φασὶ ἐῖσκα ἄθλων (159). Q.

142. Οὔτε Ἀριζαρχος οὔτε Ἀριζοφάνης οὔτε Ζηνόδοτος ἐπίσανται ²⁾ τούτων τὸν εἶλον. Harl.

145. Δεῦρ' ἄγε] Ἀμφότερα κελευτικά. Vulg.

147. Ἰσιω] Ἰπάρχοι. καὶ τὸ σιν ἐπέκτασις. B. E.

Ὄχι ξει μῖζον κλῆς ἀνέρος ὅσος ἐστὶ. Q.

151. Ἐπαρτίες] Ἀπηρτισμένοι, εὐτρεπισμένοι, εὐτρεπεῖς, ἔτοιμοι, ἐπαρτισμένοι. B. E.

153. Τί με ταῦτα κελεύετε] Ὡς δὴ μέγας παρ' αὐτοῖς ἡμέρας δύο καὶ τὰς προσηγορίας αὐτῶν ἐπίσανται. Ἀπὸ ἐνικοῦ δὲ εἰς πληθυντικὸν μετέβη πάλιν τὸ ποικίλον τῆς ποιητικῆς ἐνδεικνύμενος. ὁ δὲ νοῦς, τί κελεύετε με ταῦτα. E.

¹⁾ In text. ed. οὐδέ, quod mihi quidem deterius videtur.

²⁾ I. e. agnoscunt. Pors.

161. Γρ. θάμα. Harl.

162. Οἷτε προηκτῆρες ἕασι] Ἐμπειροὶ τῶν φορτίων ἢ τοῦ μισθοῦ ἀπαιτῆται. E.

163. Φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος] Ἄρα ὁ μεμνημένος πόσε ἐστὶν ἕκαστον ἄξιον, ὃν γραμματεῖα καλῶσιν, εἰκός. οὐ γὰρ αὐτὸν δεσπόειν τῶν φορτίων φησὶν, ἀλλ' ὡσπερ τινα τῶν φορτίων φρονίζοντα καὶ τῶν πλεόντων. Τοῦτο δὲ τινες σημειῶνται πρὸς τὸ ἀγροεῖν γράμματα τὸς ἥρωας. τῇ γὰρ μνήμη φασὶ τὰ ἐγκαίμενα κατέχειν διὰ τὸ ἀπέριως ἔχειν γραμμάτων. ὅθεν καὶ τοὺς Φοίνικας ἐμπόρους ὑπὸ τῆς χρείας αὐτῆς ἐπὶ τὴν τῶν γραμμάτων εὐρεσίαν ἐλθεῖν. ἢ δὲ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς (in alio schol. breviori in E. πολλοῖς) ἔχει, τὸν γραμματεῖα καὶ τὸν ἐπιμελητὴν μνήμονα καλεῖσθαι. Ἀρισοφάνης δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπίσκοπος, ἐπίρροφος, σημειοῦται. E. Q. Ἐπιμελόμενος (Pal. ἐποφόμενος) τῶν φορτίων ἢ μνημονεύων ἕκαστον πόσου ἦν ἄξιον. Vulg. Pal.

Ἐπίσκοπος ἦσιν] Προναύκληρος ὑπάρχου. E. Ἐφορος ἢ φύλαξ. Vulg.

Γρ. εἶσι καὶ εἰσέοχη. Harl. In Pal. autem, in cūjus textu εἶσιν correctum in ἦσιν, supra scriptum εἰσέοχη (sic cum spiritu super secunda syllaba.).

Ἰδαίων] Φορτίων ἐφοδίων, ἢ τῶν πρὸς ὁδοιπόρου ἐπιτηδείων. E. Q. Ἰδαίων] Ἡῖων. Barnes. e Ms.

Ἰδαίων] Γρ. ἐταίρων. Pal.

164. Κερδέων θ' ἀρπαλέων] Ὁφελειῶν. ἄ (E. ὦς, Pal. ὦν) ἂν τις ἀρπάσειε δι' ἡδονῆν. Vulg. E. Pal. ἢ τῶν ἀδίκων. E.

166. Ξεῖν' οὐ καλὸν ἔειπες] Ἐθος ἐστὶν ὁμηρικὸν ἐκ τῶν λόγων χαρακτηρίζεσθαι καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἐντυγχάνοντος. καὶ ἐν ἄλλοις περὶ τοῦ Τηλεμάχου, αἵματος εἰς ἀγαθοῖο φίλον τέκος οἷ' ἀγορεύεις (δ, 611.). οἴομενος τὸν εὐγενῆ καὶ πεπαιδευμένον ἀναγκαίως ὁμιλεῖν. Πρίαμος δὲ παντὶ λέγει ¹⁾. Ὀδυσσεὺς δὲ, οὐ γὰρ διεβεβαιώσατο τὸ ἀτάσθαλον αὐτὸν εἶναι, ἀλλ' εοικέναι φησὶ τούτῳ διὰ τὸ ἀντεπεῖν καὶ εἰρηκέναι. Q.

167. Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοῖ] Ἀκρως ἐντρέπει ἀξιόπιστον ποιούμενος τὸν ὀνειδισμόν. αὐτῷ τούτῳ λυπεῖ τῷ φάσκεν ἀσύμφωνον ἔχειν τῇ μορφῇ τὸν τρόπον. Q.

168. ΑΓΟΡΗΣΤΗΝ. διάλεκτον, δημηγορίαν. Vulg.

169. Ἀχιδνότερος] Ἀσθενής, ἀπρεπής. οἶονεὶ παρὰ

¹⁾ F. ὁμιλεῖν, πρεπόντως δὲ πάντα λέγειν.

τὸ μὴ μίαν δι' ἀσθένειαν. ἢ παρὰ τὸ αἰκίζω ἀκιδνόν κατὰ ἀποβολὴν τῆ ε, τὸ οἰονεὶ ἠκισμένον καὶ εὐτελές. ἢ παρὰ τὸ κινῶ ἀκιδνόν τὸ μὴ κινέμενον. Q. Δύσμορος, παρὰ τὸ αἰκίζω τὸ αἰσχύνω. E. Παρὰ τὸ αἰκίζω ἀκιδνός γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ συγκροτικόν, ἀκιδνότερος, ἐξίν ἀσθενέστερος ἢ προπετέστερος, ἢ ἀμφοτέρων. Vulg.

170. Ἄλλὰ θεὸς μορφήν] Δαιμοιῶς ἀφαιρεῖται τὸ φρόνημα τῶν ἐπὶ εὐμορφία μεγαλοφρονούντων. τῆς γὰρ μορφῆς ἐξφανόν φησιν εἶναι τὸν λόγον. Εἰσόμεθα δὲ καὶ τὴν ἐξῆς ἐργασίαν, ἠδόμενοι αὐτὸν ὀρῶσαι ¹⁾ διὰ τὴν ἐκ τῶν λόγων πειθῶ. ὡς ὅπερ ἐδόκει ἴδιον εἶναι τῆ κάλλεος, τὸς ὀρῶντας ἀφραίνειν (scr. εὐφραίνειν), τῆτο τοῖς λόγῳ κεκοσμημένοις Ὅμηρος ἀποδίδωσιν. Q.

Ἄλλω μὲν καλῶς ἀγορεύειν καὶ ὀμιλεῖν, τῷ δὲ μορφήν ἔχοντι μὴ καλῶς ἐφέρι λόγοις, ἦτοι σεμνύνει. Q.

171. Λεύσσειν] Λεύσοντες, ὃ ἐξὶ βλέποντες. ²⁾ Vulg.

172. Μετὰ δὲ πρέπει ἀγορεύουσιν] Σύμφωνον τῷ προκειμένῳ, τερπόμενοι λεύσσειν. ὃ δὲ λέγει ἐν ἱκανὸν ἐν πᾶσιν ἐμπρέπει. Q.

175. Ἄλλ' ἔ οἱ χάρις] Ὁ ἐξίν, ἔδεν σοι ὄφελος τῆ τοιῦτε κάλλεος, ἐπεὶ εἰς ὀνειδισμόν χωρεῖ. οἷόν ἐξὶ καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδι (γ, 39.), Δύσπαρι εἶδος ἄρισε. Ἡ δὲ διάνοια ἐδ' ἂν θεὸς βελόμενος κατασκευάσαι. B. E. Q.

Περιερέφεται] Παρακολυθεῖ, πάρεσιν. Vulg.

176. Οὐδέ κεν ἄλλως] Εἰ θεὸς θελήσει καλὸν ποιῆσαι τοιῦτον οἶος εἶ σύ. Vulg.

177. Νόον δ' ἀποφάλιος ἐσσί] Εἰ θεὸς θελήσειε καλὸν ποιῆσαι, ἐκ ἄλλως κατασκευάσειεν ἄλλὰ σοὶ ὅμοιον. Τὸ δὲ ὅλον τοιῦτόν φησιν· ὠραῖος μὲν εἶ λίαν καὶ ὅσον πρὸς εἶδος ἄξιος ἐπὶ μέσῳ ἴσασθαι καὶ ὀρᾶσθαι. ἴσως δὲ (scr. ὅσον δὲ) πρὸς νῦν καὶ τὰς ἐκ νῦ χάριτας, ἦτοι τὸς λόγους, ἀπὸ τῆ φωτὸς καὶ τῆ μέσῳ ἀφίεσσο. ἀποφάλιος καὶ ἀπεφάλιος, ἀνάξιος τῆ ἐν μέσῳ καθῆσθαι ὁμάδῳ ἀνδρῶν. ἐκ γὰρ τῆ φάος καὶ τῆ ὅλον καὶ τῆ οἶος ὁ μόνος καὶ τῆς ἀπὸ προθέσεως τῆς σημαίνουσης τὸ α εροητικὸν ἢ λέξις συνετέθη. καὶ ἐξὶ κροῖος ἀποφάλιος ὃ μὴ ἄξιος συναριθμεῖσθαι ἀνδρῶν ὀλοῖτη ἐν φωτὶ, ἦγεν ἐν καιρῷ ἔργων ἢ λόγων δεομένων. Φωλεὺς λέγεται τὰ παι-

1) Scr. ὀρῶσιν, ad verba Homericā τερπόμενοι λεύσσουσιν.

2) An in aliis fuit, τέρπονται λεύσσοντες?

δευτηρια. ὁ γῶν μὴ φοιτῶν εἰς τὰ παιδευτήρια λέγεται ἀποφύλιος. E.

178. Ὡρινάς μοι θυμόν] Ὁ ἐσιν, ἐτάραξάς με τὴν ψυχὴν. B.

182. Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι] Εἰκότως παραιτεῖται προβαλλόμενος τὴν κακοπάθειαν τῆ σῶματος. ἔτις γὰρ ἂν αὐτῷ συνέβαινε κατορθώσαντι μὲν θαναμάζεσθαι, ἀποτυγχάνοντι δὲ συγγνώμην αἰτεῖν. Q.

183. Πείρων ἐκ ἔσιν ἀπὸ τῆ περῶ πλεονασμῷ τῆ ι. οἶδε γὰρ καὶ τὸ, πείρα (scr. πείρε) κέλευθον (Od. β, 434.) Q.

186. Ἡ ῥά] ¹⁾ Τὸ ἦ ὅτι μὲν ταῦτὸ σημαίνει τῷ ἔφῃ διασπλάσθῃ καὶ τῷ φῆ διγραμμάτῳ ῥήματι παρ' Ὀμήρῳ δῆλον. καὶ δοκεῖ γεγενῆσθαι τὸ ἦ ἀπὸ τοῦ φῆ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ. Τίς δὲ ἡ διαφορὰ τοῦ ἦ πρὸς τὸ φῆ ζητοῦσιν. διαφέρειν δὲ φαίνεται ὅτι τὸ μὲν ἦ ἐπὶ προειρημένοις λόγοις λέγεται (Ven. ἐπιλέγεται, bene), ὡς ἐν ταῦθα, καὶ ἐν τούτοις, ἦ καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρῳσι νεῦσε Κρονίων (Il. α, 528.). ἦ καὶ ἐπ' ἀργυρῆ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρείαν (Il. α, 219.). προειπόντος γὰρ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀχιλλέως ταῦτα ὁ ποιητὴς λέγει. καὶ δι' ἀμφοτέρων ὄλων τῶν ποιήσεων οὕτως αὐτῷ μόνον ὑποτάττει (scr. ὑποτάττεται. Ven. οὕτως αὐτὸ καὶ μόνον ὑποτάττεται τὸ ἦ). τὸ δὲ φῆ καὶ ἔφῃ καὶ προτάσσεται τῶν ῥηθησομένων λόγων καὶ τούτοις ὑποτάσσεται. καὶ μία (Ven. male κ. οὐ μ.) μὲν αὕτη διαφορὰ τοῦ φῆ καὶ ἔφῃ πρὸς τὸ ἦ. δευτέρα δὲ αὕτη. τὸ μὲν γὰρ ἦ καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφέρεται καὶ σημαίνει ῥῆμα, τὸ εἶπεν, ὀριστικὸν ἐνικὸν ἀορίστου χρόνου δηλωτικὸν ὑπάρχον τρίτου προσώπου, τὸ δὲ φῆ κλίσειν (Ven. κλίνεται) εἰς ἅπαντας τοὺς χρόνους καὶ τοὺς (Ven. καὶ εἰς ἅπαντας) ἀριθμοὺς, καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ γένη. (Ven. κ. πρ. κ. γ. sine articulis) λαμβάνεται, καὶ τρέπεται καθάπερ τῶν ἄλλων ῥημάτων τὰ παραπλήσια. Παρὰ δὲ τοῖς ἀττικοῖς ἔσι τι μοιολογίασθαι ῥῆμα καὶ μονογράμματον, ἦ, σημαίνει δὲ δύο. τὸ μὲν τι ταῦτὸ τῷ παρ' Ὀμήρῳ. χωρῆται γὰρ αὐτῷ παραπλησίως ἀντὶ τοῦ ἔφῃ κατὰ τοῦ τρίτου προσώπου. τὸ δὲ τι ταῦτὸν τῷ ὑπῆρχον ²⁾, ὁ ποιεῖ ἦν, ὅπερ ἐπιπολάζει

¹⁾ Legitur hoc scholium etiam in Venetis ad Il. ε, 533. ac de extremis ejus quaedam affert Brunck. in Lex. Soph. v. η, e Porphyrii scholiis ms. ad eundem locum. Integrum illud hic pono quoniam emendatius et plenius in Mediol. editum est: varietatem autem Veneti ubi tanti est adnotabo, in certis et levibus tacite quod verum est dabo.

²⁾ Verba τὸ δὲ τι τ. τ. ὑ. desunt in Ven.

νῦν. τῶν δὲ ἀπτικῶν οἱ μὲν ἀρχαῖοι μονογράμματον αὐτὸ προεφέροντο, οἱ δὲ νεώτεροι σὺν τῷ ν καθάπερ τῶν προσβυτέρων τινές. χρῆται δὲ τῷ ὁ ποιητῆς ποτὲ. (E. ὅτε) μὲν εἰς δύο συλλάβας διαιρῶν αὐτὸ καὶ δύο γράμματα βραχέω, οἷον ἐπὶ τοῦ Νεσθρος, εἰ τότε κοῦρος ἕα ¹⁾, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἰκάνει (Π. δ. 321.). καὶ, τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, οὐδὲ οἰκωφελῆ ²⁾ (Od. ξ, 222.). τοῦτο (Ven. τούτων, scr. ποτὲ δὲ) τὸ πρότερον ἐκτείνων γράμμα εἰς τὸ συγγενές τὸ η, οἷον, ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων τὸς ἀμφιελίσσης ³⁾ (Od. μ, 368.). ἐν γὰρ τούτοις ταῦτόν τι λέγει τῷ ἡμην. τὸ δὲ μονοσύλλαβον ἐχθροσκομεν παρ' αὐτῷ κατὰ τῆς δυνάμεως ταύτης ⁴⁾, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἐτέρας μόνης. τῶν δὲ ἀπτικῶν ἐστὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ, γυνὴ δ' ἐκείνου πρότερον ἦν (scr. ἦ), νῦν δ' οὐκέτι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ, ἦ (E. hic quoque ἦν) γὰρ φλη ἐγὼ τῶνδε τοῦ προφερέτερου ⁵⁾. καὶ ἐν Οἰδίποδι Κολωνῷ (scr. Τυράνῳ, 1123.), ἦν (scr. ἦ) δοῦλος οὐκ ἄνητός ἀλλ' οἴκοι τραφεῖς (Ven. οἰκοτραφής). καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ ⁶⁾, οὐ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν που ῥαδίως (Ven. οὐ γὰρ ἐγὼ ἐν δυνάμει ἦν του ῥαδίως). E.

Καὶ αὐτῷ φάρει] Καὶ σὺν αὐτῷ τῷ φάρει ἀναΐξας ἔλαβε τὸν δίσκον. διὰ τὸ τοὺς ἄλλους ἀπεκδύεσθαι ὁ ἐφόρου ἐπάνω ἱματίον φησι, καὶ αὐτῷ φάρει, δεικνύων τὸ ἀνδρείον αὐτοῦ. B. Σὺν τῷ ἱματίῳ, ὡς εἶχεν. Vulg.

Τὰ μὲν ἄλλα ἀθλήματα ἄλλοι ἐτύχανον ἠγωνισμένοι. καλῶς δὲ ὁ ποιητῆς τούτου (scr. τὸ τοῦ) δίσκου τελευταῖον ἀπέλιπεν, ἵνα ἐπὶ τούτου τὴν ἐπισημὴν δεῖξῃται, ἐφ' οὗ οὐδὲ ἐν πρόσωπον ὠρισμένην (sic) ἔχει τὴν ἐχθρὰν καὶ (del. vid. καὶ) ὡσπερ πάλῃ καὶ πυγμῇ. εἰκὸς γὰρ ἦν ἐξ ἐκείνων τῶν ἀγωνισμάτων ἢ πληῖσαι ἢ πληγῆναι. Q.

1) Ven. mutilé, ἔποτε νῦν α. μ. γ. ε. in quibus tamen εἰ ποτε pro varia possit haberi lectione.

2) Ven. τοῖος ἕα ἐν — et ἦεν pro ἔσκεν, omissis οὐδὲ οἴκ.

3) E. κίων νέας ἀμφιελίσσας.

4) E. mire κ. τ. καταδύσεως τ. Ven. κ. τ. δ. ταῦτό, et mox κατὰ τὴν ἐτέραν μόνον.

5) E. πρότερον. Ignota forma προφερέτερον, et metrum non impatiens est formae προφερετέρον.

6) Rep. 1. p. 328. c. εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ ῥαδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄεν. Ubi Bekker nunc edidit ἦ, e mss. haud dubie: et sic voluit hic scholiastes.

187. Πάχετον] Κατὰ συγκοπὴν τοῦ παχύτερον καὶ μετάρθεσιν μικρώτερον (sic). E. Cf. Etym. M.

188. Ἡ οἶω Φαίηκες] Ἡπερ ἐν ᾧ (Q. Παρὸ) οἱ Φαίηκες. διασαφητικὸς ὁ ἦ. B. Q.

189. Τὸν ῥα περιζρέψας] Ὅτι ὁ δίσκος ἐκ μέσου σχοῖνον εἶχεν. E. Vulg.

190. Βόμβησεν δὲ λίθος] Ὁ δίσκος λίθος ἦν. καὶ Ἐρατοσθένης ἐν Ὀλυμπιακοῖς ¹⁾ ἰσορεῖ, τὸν μὲν σόλον λέγει σίδηρον (scr. σιδηροῦν) ἢ ξύλινον ἢ χαλκοῦν τέτρη- μένον κατὰ τὸ μέσον καὶ ἔχοντα καλοῦδιον ἐξημμένον οὗ ἐχόμενοι βάλλουσιν οἱ ἀγωνιζόμενοι. Οὕτω καὶ ἐπὶ Πα- τροκλῶ πέχονται. διὸ φησι, αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκε σόλον ὃν πρὶν μὲν ῥέπτασκε (H. ψ, 826.). ὅθεν καταμαδίον αὐτὸν λέγεσθαι, ὅσα δὲ δίσκου οὕρα καταμαδίω πέλονται (H. ψ, 431.). διὰ τοῦτο καὶ νῦν ἔφη, τὸν ῥα πε- ριζρέψας. B. Q. Τὸ δὲ ἐξῆς, ἤχησεν ὁ λίθος πρὸς τῆ γῆ, ὡς τοὺς Φαίηκας καταπτῆξαι. δύναται δὲ καὶ ἐνευ- σαν πρὸς τὴν γῆν, ὅπερ οἱ ἐν καταπλήξει ποιοῦσιν. B. Q. Vulg.

191. Δολιχέρητμοι] Μακροῖς κόπαις χρώμενοι. ἢ ὧν ἡ κωπηλασία νεανικὴ καὶ μέχρι ποταμοῦ (s. πορῶ- τάτου) διατείνουσα. E. Q.

192. Σήματα] Σημεῖα. Τινὲς δὲ, βήματα. Vulg.

195. Διακρινέειν] Διαχωρίσειν. Vulg. ed. ant. quod recte videtur in recentt. emend. -νεις -σειέν.

197. Σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον] Θάρσει ἐπὶ τῷ ἄθλῳ. ἢ δὲ σύνταξις ἀττική. Q.

200. Χαίρων οὐνεχ' ἐταῖρον] Ὅστις ἦν ἡ Ἀθηναῖ ὁμοιωθεῖσά τιμι τῶν φίλων Ὀδυσσεῶς, ὡς πολλάκις φαί- νεται ἤκουσα εἰς βοήθειαν. B.

201. Κουφότερον] Ἀλαζονικώτερον, θρασύτερον, κομ- πηρότερον, ἐπιηρότερον, παρρησιασικώτερον, θαρρόων τῷ φί- λῳ καὶ τῆ νίκη. B. E. Q. Ex Vulg. adde εὐθυμότερον.

202. Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε] Τὸν τόπον καταλάβετε. ἢ ἀντὶ τούτου δὴ τοῦ δίσκου πρῶτον ἀφίκεσθω τις ²⁾. E. Τὸν τόπον ἢ τὸν λίθον. Vulg. Τούτου πείραν ἐπιλά- βετε. Pal.

204. Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα] Τὸ ὅτινα ποιητικὸν ὄν

¹⁾ Scribendum videtur ἐν Ὀλυμπιονίκαις: vid. Athen. 4; p. 154. a. Diog. Laert. 8, 51. et antea 49. In seqq. autem vel ἰσορεῖ vel λέγει supervacuum est.

²⁾ Scr. vid. ἢ ἀντὶ τού, τρεῖς τοῦ δίσκου π. ἀφίκεσθω τις.

κεῖται μὲν ἀντὶ τοῦ ὄντινα. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ τινά πλεονασμῶ τοῦ ο, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὄτου, καὶ ὄτω, καὶ ὄτοισιν ἀντὶ τοῦ οἴσισι καὶ ὀτέοισι, καὶ ὄτινας ἀντὶ τοῦ οὔστινας, καὶ ὄτις ἀντὶ τοῦ ὄσις. οἶον ὄτις σφέας εἰσαφίκηται (Od. μ, 40.), καὶ, ἢδ' ὄτις οὐκ ἀλέγει (Od. π, 307.). B.

211. "Εο τ' αὐτοῦ πάντα κολούει] Τὰ ἑαυτοῦ πάντα συμκρούει. E. Πάντα τὰ ἑαυτῶ συμφέροντα ἀφανίζει καὶ ἐλαττοῖ. Q. Pal. Vulg. κολοβοῖ καὶ ἀποκόπτει. Q. Καλύει, ἐμποδίζει. Vulg. quibus Barnes. e ms. praemit- tit, Κατασεύει. Cf. Hesych.

212. Οὐδ' ἀθερίζω] "Ητοι ἀποπέμπομαι. ἀπὸ τῶν ἀνθερίκων τῶν ἀσάχων εἴρηται. ὡσπερ γὰρ ἐκεῖνοι τοῦ γεννηθέντος σίτου ἐν τῷ ἀσάχῳ ἐκτός ἐκφύονται καὶ προῖασι πόρρωτέρω, οὕτω πῶς καὶ ὁ πόρρω τινὸς ἀφιστάμενος ἀθερίζεσθαι τοῦ τοιοῦτου λέγεται. E. Q. Ἀποδοκιμάζω, ἀποβάλλω. Vulg. 1)

213. Ἄλλ' ἐθέλω ἴδμεν] Τὸ ἴδμεν ἐπὶ ἀπαρεμφάτου σπαρίως. B.

214. Πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι] Οὐ κακός εἰμι ἐν τοῖς ἀθλοῖς ἐκεῖνοις, ὅσοι ἀεθλοὶ εἰσιν ἐν τοῖς ἀνθρώποις. ἢ οὕτως, πανταχοῦ γὰρ τῶν ἀθλων οὐ κακός εἰμι ὅσοι ἀθλοὶ ὑπάρχουσιν ἐν ἀνθρώποις. B. Εἰς πάντα γὰρ ἀθλα οὐ κακός εἰμι. ποῖα δὲ ἀθλα; ὅσσα ἐν τοῖς ἀνδράσιν. Σημειωτέον δὲ ὅτι τῷ, ἀθλα, οὐδετέρῳ ἀρσενικὸν ἐπήνεγκε τὸ ὅσσοι, πάλιν τὸ ποικίλον τῆς ποιητικῆς δεικνύων. Q.

215. Εὐ μὲν τόξον οἶδα εὐξοον ἀμφαφάσθαι] Μεταχειρίζεσθαι. Προοικοιομεῖ τὴν μνηστροκτονίαν. Q.

220. Δήμῳ ἐν Τρωάων] "Ηδη τι τῶν ἐξῆς ἐπέβαλε, τίνων ἐς καὶ ὅποιας ζοατείας μετεσχηκώς. εἰκότως οὖν ἐμέλλεν ἐπίσασθαι (f. ἐπισῆσαι) πρὸς τὴν ἑαυτοῦ γνῶσιν τοῦ παρόντος. Φαίνεται δὲ διὰ τούτων ὁ ποιητὴς εἰδῶς τὴν ἐκ τῆς Δήμνου ἀνακομιδὴν τοῦ Φιλοκτιῆς. E. Q.

Τοξαζοίμεθα] Εὐσόχως τοξεύομεν. Vulg. Q.

222. Σίτον ἔδοντες] Εἶπε τοῦτο διὰ τινὰ γένη οἷτινες οὐκ ἦσθιον σίτον. διὸ καὶ ἀκριδοφάγοι τινὲς καὶ ἰχθυοφάγοι ἐκαλοῦντο. ὡς καὶ τὸ Σκυθικὸν καὶ Μασσαγετικὸν κρεωφάγοι καλοῦνται. τινὲς γὰρ τῶν ἀκριδοφάγων ἰδόντες ἄρτον κόπρον εἶναι ἐνόμιζον. B.

1) In Harl. legitur: γρ. οὐδ' εὐθερίζω; in Pal. ἀποδοκιμάζω; et ἀποβάλλω γρ.; et οὐδ' ἀπερίζω. Quibus nil sams videtur contineri.

223. Ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω] Ἀντί τοῦ, οὐ δυνήσομαι, ὡς τὸ, οὐδ' ἔθελε πρόρξειν (II. φ, 366.). Q.

224. Οὐθ' Ἑρακλῆϊ] Ποιητικῶς ἐξέτεινε τὸ ε τοῦ Ἑρακλῆϊ, ὅτι εἰς μέρος λόγου λήγει καὶ κοινή ξεν. 1) Q.

Συλληπτικῶς. οὐ γὰρ Ἑρακλῆς ἤρισε περὶ τοξικῆν τινι, ὃ δὲ Εὐρυτος Ἀπόλλωνι ἤρισεν. Pal. E. διὸ καὶ ταχέως ἀπέθανε πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ. E. Συλληπτικῶς — — τινί. ἢ ἐπεὶ ἔτροσε θεοὺς ὡς φησὶν ὁ αὐτός. τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρούωνος δεξιτερὸν κατὰ μάζον οἰσῶ τρίγωνον βεβλήκει (II. ε, 392.). Ὁ δὲ Εὐρυτος Ἀπόλλωνι ἤρισεν, ὡς ἐν Ἰλιάδι φησί, οὐθ' Εὐρύτω ᾧ περὶ τόξον ἐκηβόλος οὐδ' ἀπόνητο 2). Q.

Οἰχαλιῆ] Ἡ Οἰχαλία πόλις Θεσσαλίας. Vulg. Q.

226. Τῷ ῥα καὶ αἴψ' ἔθανεν] Διὸ ταχέως ἀπέθανε πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ. οὐ γὰρ ἴκετο γήραος οὐδόν (Od. ο, 246.). ἢ μᾶλλον ὅτι ἤρισεν αἴψα ἀπέθανεν. Q.

230. Δέδοικα ποσὶν μήτις με] Ἐν οἷς πτοεῖται αὐτὸς ἠτιηθῆναι φησὶν ἑαυτὸν εὐδοκιμεῖν. ἐν οἷς δὲ αὐτοῖς πτοοῦνται ὡς ἀδόκιμοι, αὐτὸν φησὶ μὴ ὑπερέχειν. 3) E.

232. Κύμασιν ἐν πολλοῖς] Εἰπὼν κύμασιν ἠνοήξατο τὴν ναυαγίαν. προσθεῖς δὲ τὸ, ἐπεὶ οὐ κοιμῆδη κατα νῆα, τὴν τῆς θεοχολωσίας ἐκάλυψε βλάβην. E. Q.

236. Ζεῖν' ἐπεὶ οὐκ ἀχάριζα] Τὸ ἐξῆς οὕτως, ἐπεὶ οὐκ ἀχάριζα μεθ' ἡμῶν ταῦτ' ἀγορεύεις, ἄγε δὴ νῦν ἐμέθεν ξυντεῖ ἐπος. ἴν' ἢ ὁ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ δή. B. Q.

Ἀχάριζα, ἄνευ χάριτος, ὃ ἐστὶ σκάλως καὶ ἀηδῶς. οὐ γὰρ ἐπὶ λαιδορίας τῶν παρόντων, ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῦ συζάσει 4) τὸν λόγον ἐποιεῖτο. ὅπερ καὶ ὁ Ἀλκίνοος ποιήσει. B. E. Q.

240. Ἐπιστάη 5)] Εἰδέλη. Vulg.

1) H. e. quoniam pars orationis eo terminatur, et syllaba communis est. Cur autem communem syllabam hic dicat scholiastes, non apparet: nisi ob id ipsum quod vox terminatur ea: nam ob sequentem vocalem non nisi vocalis longa, aut anceps producta, syllabam communem efficit docente Hephaestione.

2) Egregia confusio. Versus est Apollonii, 1, 88. Εὐρύτω, ὃ πόρε τόξον Ἐκηβόλος. οὐδ' ἀπόνητο Δαίτηης. αὐτῷ γὰρ ἐκὼν ἐρίδηνε δοτήρι.

3) Mirus casus haec videtur pervertisse. Et ultima quidem sic sine dubio sananda αὐτὸν φησὶν ὑπερέχειν: priora sic fortasse: — αὐτὸς, ἠτιηθῆναι φησὶν ἑαυτὸν τοῦ εὐδοκιμεῖν.

4) Vid. not. ad η, 241.

5) Ita horum scholiorum edd. et mss. hic et ad II, ξ, 92. ubi

241. Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐμέθεν] Ἄλλὰ νῦν ἐμοῦ, φησὶν ὁ Ὀδυσσεὺς (scr. ὁ Ἀλκίνοος) ἄκεσον, ὅπως καὶ ἄλλῃ τῶν ἡρώων ἐμὸν ἔπος (ins. εἴλης) ὅτε δαινύη καὶ εὐωχῆ, παρὰ τὰ σῖτα καὶ τὰς τροφὰς, ἐν τῇ σῆ ἀλόχῳ καὶ τοῖς παῖσι καὶ τοῖς γονεῦσι, μεμνημένος τότε ὅτε ταῦτα ποιεῖς εἰς τὴν σὴν ἀπελθὼν πατρίδα καὶ τῆς ἡμῶν ἀρετῆς, οἷα καὶ ἡμῖν ὁ Ζεὺς ἔργα παρεσκεύασεν ἔχειν χρῆσά. E. Q.

Ἄφρα καὶ ἄλλῳ] Γρ. καὶ ἄλλοις. Pal.

245. Ἐξέτι πατρῶν] Διὰ τὴν μὴ πατρῶν; αἱ γὰρ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους, ὁμόπατρος, ὁπάτρος, ἀλλὰ λέγομεν, ὅτι χαρακτηροὶ συνεξέδραμε τῇ (scr. τῷ), χηνῶν, μηνῶν, πάτρος πατρῶν. E. Q.

246. Οὐ γὰρ πυγμαχοί] Ἐλεγχθεῖς ἀρνείται λοιπὸν (Vulg. om. λοιπὸν), ἴσως εἰς τὸ μὴ παροξύναι τὸν Ὀδυσσεέα. Pal. Q. Vulg. Ποικίλως δὲ συνέταξε. καὶ γὰρ τὸ εἰμὲν ἐν τῷ τρίτῳ (scr. ἐν τῷ, ἄριστοι,) ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνεται. Q.

248. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη] Τὸν εἰρηρικὸν βίον δηλοῖ διὰ τούτων τῶν Φαιακῶν. Q.

249. Εἴματα δ' ἐξημοιβά] Παροξυλλαγμένα, ἐξ ἀμοιβῆς φορούμενα, ἐν παρ' ἐν ἀλλάσσοιτες. B. E. Q. Ἄλλοτε ἄλλο ἀμειβόμενα καὶ ἀλλάσσομενα. Vulg.

250. Βητάρμονες] Παρὰ τὸ ἐν ἀρμονίᾳ βαίνειν, ἦτοι ὀρχησαί. B. Ὀρχησαί, ἀπὸ τοῦ βαίνειν ἀρμονδίως. Vulg.

251. Παίσατε] Εὐτελῶς διὰ τὸ μέτρον, ἀττικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ παίξατε. Q. Ζηνόδοτος, παίσατον, εἶπεν, οὐ κακῶς. Q. Harl.

Παίξατε] Γρ. παίσατε. E.

Παίσατε] Πλήξατε ¹⁾ ἀττικῶς χορεύσατε. Vulg.

253. ΟΡΧΗΣΤΥ (sic ed. ant.). ὀρχήσαι. Vulg.

254. Φόρμιγγα λέγειαν] Λέγειαν λέγει τὴν φόρμιγγα ὅτι καὶ μὴ τῶν μουσῶν ²⁾ Λέγεται καλεῖται. B.

257. Γλαφυρήν] Κοίλην, διὰ τὸ γεγλύφθαι. Vulg.

258. Αἰσυμνήται δὲ κριτοί] Οἱ πρὸς ἡμῶν λεγόμενοι βραβευταὶ καὶ ἀγωνοθέται ἦτοι ἐπίσκοποι τοῦ ἀγῶνος. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ αἴσιον, ἦτοι τὸ καθήκον, νέμειν

vid. Heyn. Commendabat Barnesius metri causa: et fieri potest ut eadem de causa olim suborta sit haec scriptura.

1) Barnesius reposuit παίξατε, nihil annotans nisi hoc: „Ita pro πλήξατε.” Ceterum in Pal. etiam voci παίσατε superscriptum πλήξατε.

2) Certe una Sirenum: vid. infra schol. μ, 39.

μειν τοῖς ἀγωνιζομένοις ¹). Ἄλλως. Αἰσυμνήται οἱ ἀρχὴν τινα ἔχοντες. βασιλεῖς μὲν ἦσαν τῶν Φαιάκων ἰβ', προστάται δὲ ἀγῶνων οἱ λεγόμενοι αἰσυμνήται δ'. κριτοὶ δὲ ἐπίλεκτοι καὶ αἰσυμνήται δὲ λέγονται οἱ πρῶτοι κριταὶ καὶ ἀγωνοθέται οἵτινες τὸ αἴσιον ἦτοι τὸ κατὰ μοῖραν καὶ καθήκον τοῖς ἀγωνιζομένοις ἀπένεμον. Β. Ε. Q.

Ἐννέα πάντες ἀνέσαν] Οἱ μὲν τὸ πάντες κατὰ παροληκὴν φασὶ κείσθαι, ὡς καὶ ἀλλαγῶν τὸ, δέκα πάντα τάλαντα (Π. τ, 247.), καὶ τὸ, οἱ δ' ἔννέα πάντες ἀνέσαν (Π. η, 161.). οἱ δὲ οὕτως, αἰσυμνήται δὲ πάντες οἱ ἐγροθέντες ἔννέα ἦσαν. Ἄλλως. Αἰσυμνήται δὲ ἔννέα πάντες, οἱ κρείττονες γὰρ τῶν ὄλων οὗτοι ἐτύχχανον. Ε.

259. Ποήσσεσκον] Ἐπρατιον ²). Vulg.

260. Δετήναν δὲ χορὸν] Τὸ χωρίον ἐν ᾧ ἔμελλον ὀρχεῖσθαι χορὸν ἐκάλεσεν, ὡς καὶ εὐρύχορον Λακεδαιμόνοια (Od. ν, 414.). ἢ ὁμωνύμως ἐν ᾧ ἔμελλεν ὁ χορὸς ἐφίσεισθαι ὡς καὶ Ἀθηναῖοι ἰχθῦν τὸν τόπον ὅπε πιπράσκειται ὁ ἰχθῦς, καὶ μύρα καὶ κρόμυα. Μένανδρος, ἀνάμεινόν με πρὸς τοῦλαιον ³). Β. Ε. Τόπον οἶμαι διὰ τὸ σχῆμα. σφαιρικὸν γάρ. Ε.

Ἐῦρον, Pal. in textu, et supra ἐπλάτυνον, et in marg. Γρ. εὔριναν. (Ἐῦρονον est in textu Vindob. 5.)

265. Μαρμαρυγῆς] Ἐλλάμψεις. ἐν γὰρ τῇ παραλάξει τῶν ποδῶν κατὰ τὴν ὀρχησιν ἢ κατ' ἄλλην τιὰ τέτων κινήσιν ὡσπερ στιλπνότης ἐξ αὐτῶν ἀποπέμπεται. Β. Q. Ἄλλως. Τὰς συντόνοισ τῶν ποδῶν κινήσεις. ἐν γὰρ ταῖς ὀξείαις τῶν ποδῶν κινήσεσιν ἀπόσειψις ἢ λαμπηδῶν τις γίνεται. Β. Q. Pal. Vulg.

266. Ἀνεβάλλετο] Ἀνεκρούετο, προσιμαίετο. Q. Vulg.

Ἀμφ' Ἄρεως φιλότητα (sic Vulg. ed. ant.)] Περί κοινωνίας Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης μακρόθεν παιδεύει αὐτοὺς μὴ ἀσελγαίνειν, ὡς καὶ θεῶν διὰ ταῦτα ἀσχημονέντων. Pal. Vulg.

Οὐκ ἀτόπως ἐπὶ ἡδυπαθῶν ἄδει ταῦτα ὁ κισθαρωδὸς, δι' ὧν ἠδονταὶ σαφρονίζων αὐτοὺς. δέσμιον γὰρ εἰσάγει τὸν μοιχόν, καὶ τοὺς θεοὺς λέγοντας, οὐκ ἀρετᾶ κακὰ

1) Similia Vulg. et Pal. et in hujus quidem verbis hoc etiam: οἱ τὸν αἴσιον ἀποπέμποντες τόπον, κατὰ τὸ ἔτυμον αἰσιονεμῆται.

2) Barnes. tacite addit ὑπερέου.

3) Eust. ad h. l. οὕτω δὲ καὶ Μένανδρος, ἀνάμεινόν σε, φησὶ, πρὸς τοῦλαιον.

ἔργα. ὁ δὲ σπουδαῖος τί ᾔησι; ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι καὶ ἵππον κόσμον ἄεισον (492.), ὡς δέον τὸν Δημόδοκον αὐτοῖς μὴ μοιχείαν γενομένην ἐν θεοῖς ἄδειν· ἀλλὰ πράξις εἰς ὠφελείαν καὶ ἔπαινον φερούσας. ἡ μὲν ὄν κατηγορία πρόδηλος διότι περὶ θεῶν ἔκ' ἔδει τοιαῦτα δεδηλωμένα. ἀλλ' ἔχ' Ὀμήρου τὸ ἔγκλημα. ἀνωθεν γὰρ τοῖς ἀρχαιοτάτοις παραδίδονται καὶ κατασκευάσμασι καὶ τελεταῖς ταῖς παλαιοτάταις καὶ ἑλληνικαῖς καὶ βαρβαρικαῖς. ὅτι δὲ Ὀμηρος ἔχ' ἤδεται τέτοις δῆλον ἐξ ὧν περιέθηκε τῇ Ἀθηνᾷ, ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥίξοι (Od. α, 47.). "Ὅπως δὲ Ὀμηρος ἐδὲ σῖδιν Ἡφαιστον Ἀφροδίτῃ συνοικεῖν (scr. σύνοικον), Χάρτι δὲ αὐτὸν συμβιούνη. Δημόδοκος δὲ τῇ ἰδίᾳ μυθοποιῶ. Q.

Ἐυσεφάνη δ' Ἀφροδίτης] Καλὴν σεφάνην ἐχούσης. σεφάνη δὲ κόσμος γυναικείος. Vulg. Διὰ τὸ σεφάνησθαι ἐν κάλλει, ἦτοι τὸ πρωτεῖον ἔχειν τῶν καλλίστων θεῶν. E.

Γυναικίκα τῷ Ἡφαιστῷ τὴν Ἀφροδίτην φασὶ καθ' ὃν λόγον καὶ τῶν Χαρίτων μίαν. ὡς γὰρ χάριν φασὶν ἔχειν τὰ τεχνικὰ ἔργα ἔτι καὶ Ἀφροδίτην τινὰ αὐτοῖς ἐπι... χεῖν (ἐπιχεῖν χάριν em. Mai.) λέγομεν. εἰ μὴ πρὸς παρᾶσιν τῷ πολὺ τὸ πυρῶδες εἶναι ἐν ταῖς πρὸς τὰς μίξεις ὁμοαῖς πέπλασαι τῷ· δεδυκέναι (scr. δεδεκέναι) δὲ τὸν Ἄρην μοιχεύοντα αὐτῇ τὴν γυναῖκα, ἐπειδὴ τῇ τῷ πυρὸς δυνάμει ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς δαμάζεται. Τὸ δὲ τῆς μοιχείας πλάσμα παρίσθην ὅτι ἔ πάνυ μὲν πέφυκε κατάλληλον τὸ μάχιμον καὶ βίαιον τῷ Ἰλαρῷ καὶ μελιχίῳ οὐδὲ κατὰ τὸν φυσικὸν αὐτῷ νόμον ἐπιπλέεται, ἀντιποούμενον δὲ πῶς τῆς μίξεως αὐτῇ καλὸν καὶ γενναῖον γέννημα τὴν ἐξ ἀμφοῖν ἁρμονίαν ¹⁾ ἀποτελεῖ. E.

Ἡ Ἀφροδίτη εἰς πολλὰ λαμβάνεται, μετὰ πάντων γούνη καὶ ἐπὶ κάλλος. συμμίγνυται δὲ τῷ Ἡφαιστῷ τῷ πυρὶ καὶ τῷ Ἄρει τῷ σίδηρῳ. τὰ γὰρ ἐξ αὐτῶν γινόμενα ἔργα διὰ τῆς Ἀφροδίτης ἦτοι τῷ κάλλος ἀράϊσαι. κατεργάζεται (f. κατεργασαί) δὲ ὁ Ἄρης ἦτοι ὁ σίδηρος ὑπὸ τοῦ πυρός. ὁ δὲ Ποσειδῶν ἦτοι τὸ ὕδωρ σομοῖ αὐτὸν, δηλονότι τὸν σίδηρον, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ πυρός κατασκευὴν καὶ πεπυρωκτωμένον ὑπὸ τοῦ Ἡφαιστῷ κατασβέννυσι, τὸ φλογῶδες καταπαῦν. E.

Τὰ ²⁾ Σικελικὰ δόγματα κατὰ τὴν (Ed. Heracl.

¹⁾ Harmoniam, Cadmi uxorem.

²⁾ Scholium hoc ex Heraclidis Alleg. Hom. c. 69. sumptum est, unde varietates enotabo.

recte καὶ τὴν) Ἐμπεδόκλειον γνάμην ἔοικεν ἀπὸ τέτων βεβαιῶν. Ἄρην μὲν ὀνομάζει (Ed. H. ὀνομάσας) τὸ νεῖκος τὴν δ' Ἀφροδίτην φιλίαν. τέτες ἔν διεσηκότας ἔν ἀρχῇ παρεισήγαγεν Ὅμηρος ἐκ τῆς πάλαι φιλονεικίας εἰς ὁμόνοϊαν μιαν κίρναμέτες. ὅθεν εὐλόγως ἐξ ἀμφοῖν ἀρμονίαι γεγένηται (Ed. H. Ἀρμονία γεγένηται), τῆ παντός ἀσαλευτός καὶ κατ' ἐμμέλειαν ἀρμολθέντος. γελᾶν δ' ἐπὶ τέτοις εἰκὸς ἦν καὶ συνήδεσθαι τὰς θεὰς, ἅτε δὴ τῶν ἰδίων χαρίτων ἐκ ἐπιφοραῖς ¹⁾ δισαμένων ἀλλ' ὁμονοῶσαν εἰρήνην ἀγόντων. E.

268. Ως τὰ πρῶτα] Ἡ σύνταξις, ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἡφαίστιο ἀνακτος ²⁾. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν, ἴν' ἧ κατ' ἐπανάληψιν. Q.

269. Πολλὰ δ' ἔδωκε] Ὁ Ἄρης μοιχάγρια δέδωκε πολλά. B.

271. Ἥλιος ὃ σφ' ἐνόησε] Παιδευτικὸν τῷ ὄντι, ὅτι (f. τῷ, ὅτι ὅσις) ἂν τὰς ἄλλας λανθάνη ἀμαρτίαν τὸν πάντα ἐφορῶντα θεὸν ἐκ ἂν λάθοι. καίτοι οὖν ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν. Q.

Ἐνταῦθα τρισυλλάβως λέγει τὸν θεόν. Vulg. Pal.

272. Θυμαλγία μῦθον] Ταῦτα πλάττει ὁ ποιητὴς διὰ τὰς ἔτω φιληδόντας ἀκείνιν Φαίακας. εὐρῶν γὰρ τρυφῶντα πρόσωπα ἐν τῇ τῶν Φαίάκων γελᾶ καὶ αὐτὸς ἐνταῦθα εἰς ἀσεϊσμὸν ἐλθῶν. B.

273. Κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων] Ἐν τῷ βάθει τῶν φρενῶν αὐτῆ κρύπτων. E. Κατὰ βάθος τῆς διανοίας βελουόμενος. βυσσὸς λέγεται ὁ βυθὸς καὶ δέμω τὸ κατασκευάζω. Pal.

274. Ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτω] Τῷ ὀρύγματι ἐν ᾧ ὁ ἄκμων τίθεται. Pal. Vulg. Ἐν τῷ κορμῷ τὸν βαρὸν σίδηρον. B. Εἰς τὸ χαλκοτυπεῖον. Οὐκ οἶδε δὲ ὁ ποιητὴς τὸν Ἡφαιστον ἐργαζόμενον ἢ ἐν Λιπάρει (scr. -α) τῆς Σικελίας τῶν Αἰολίδων νήσων, ἢ ἐν Αἴμνω, ἀλλ' ἐν Ὀλύμπῳ. καὶ γὰρ καὶ τὴν ἀσπιδοποιίαν ἐκεῖ λέγει γεγενῆσθαι. Q.

278. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμῖσιν χεῖε δέσματα] Τοῖς κλι-

¹⁾ Sanius hoc utique vulgato ἐπὶ φθοραῖς. Nam ἐπιφοραῖς idem est quod πολέμῳ, et respondet εἰρήνῃ. Sed nullam hic medicinam invenit sermo male affectus in his χαρίτων — ἀγόντων, de quo queritur Heynius (in Epist. praemissa ed. Schow.).

²⁾ Porsonus ex Harl. „scholiastes videtur legisse, Ἡφαίστιο ἀνακτος” (pro H. δόμοισιν). Idem refert, schol. Harl. semel habere, τὰ πρῶτ' ἐμίγησαν: nimirum vel hic vel ad 271.

νοποδίοις. Ἐρμῆς ὁ τῆς κλίνης πῆς. Χέει δὲ ἀντὶ τῆ ἐπέ-
χρειν, ἐπέβαλε. Τὸ δὲ δέσματα ἀπὸ τῆ δεσμῶ, ὡς τὸ ὄνει-
ρον τὰ ὄνειρατα, κατ' ἐπέκτασιν. Β. Q.

Ἐρμῆσι] Τοῖς ποσὶ τῆς κλίνης. ἔρμα (sic) γὰρ ὡσπερ
εἰσὶ τῆς κλίνης παρὰ τὸ ἐνέριεσθαι. Vulg. Κραβα-
τοποδίοις. Pal.

279. Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε] Πολλὰ δὲ καὶ ἀνω-
θεν (B. ins. τῆ μελάθρο, ὁ ἐστίν) ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐξήρτηντο
(B. ἀπεκρέμαντο) ἵνα δίκην παγίδος ἐμπέσοι αὐτοῖς. Β.
E. Q. Τὸ δὲ ἀλληγορικὸν ὅτι ἀπανταχοῦ ἐν τῷ κόσμῳ
τὸ τῆ ἥλιε καὶ τῆ πυρὸς θερμὸν διασκίδναται. E. Q.

Ἦνυτ' (sic) ἀράγνια — ἴδοιτο] Λύσις τῆ ἀντιπί-
τοντος. E. Δαιμονίως λύει τὸ δοκῆν ἀπίθανον, πῶς
ἔξ ἐώρων θεοὶ ὄντες τῆς δεσμῶς, ἐλάνθανον δέ. Q.

283. Εἴσατ' ἴμεν] Προσεπρήθησατο, ὥρμησεν ἀπιέ-
ναι. Q.

284. Ἐς Αἴημον] Ἔδει γὰρ τὴν Αἴημον ὕδατόδη
ἔσαν ὑπὸ τῆ Ἡρακλεε ποθεῖσθαι, ἅτε τῶν κατασκευαζο-
μένων αὐτῆ (scr. αὐτῆ) διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος ὀφειλόν-
των κατασκευάζεσθαι. Q.

Πολυ φιλιτάτη ἐστὶν ἀπασῶν] Ἐκείσε γὰρ ἀνίνται
γηγενῆς πυρὸς αὐτόματοι φλόγες ¹). E.

Ἔσκιον (sic) ἀπασῶν] Γράφεται, ἐπλετο πασῶν. Q.
Idem scholium, sed sine illo lemmate, dant Pal. et
Harl. nisi quod in hoc vitiose πασῶν.

285. Ἀλαοσκοπὴν] Τύφλωσιν. Οὐδὲ εἶχε μάταιον
σκοπὸν, ὁ ἐστίν, ἐκ ἔλαθεν αὐτόν. E. Οὐ τυφλὴν εἶχε
κατασκοπὴν, ἀλλ' ὀξεῖαν δηλονότι. Q. Ματαίαν κα-
τάσκεψιν. Pal.

Χρυσήνιος Ἄρης] Ἡ γὰρ τῆ θυμῶ ἀποχὴ κρείττων
καὶ χρυσοῦ. E.

288. Εὐσεφάνου Κυθέρειης] Γρ. Ἀφροδίτης. Pal.

Κυθέρειης] Ἐπεὶ Κυθήροις προσηνέχθη. Κύθηρα δὲ
νῆσος τῆς Λακωνικῆς. Vulg. Κυθέρεια ἐτυμολογεῖται ἢ
ἀπὸ τοῦ κύειν, ὃ δὴ συμβαίνει παρὰ τὴν συνουσίαν· τῆς
ἐν τῷ θέρεσθαι κυούσης· ἢ ἀπὸ τοῦ κεύθειν τὸν ἔρωτα.
ἢ Κυθέρεια λέγεται ἀπὸ Κυθέρειας χώρας. Β. E.

Κυθέρεια λέγεται οὐχ ὅτι προσέκρουσε κυθέρεις (scr.
Κυθήροις)· ἀλλὰ Κυθέρεια τῆς ἐστίν ἢ κευθόμενον ἔχουσα
ἐν ἑαυτῇ τὸν πάσης ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηρητημένον ἱμάνα,

¹) Sunt verba Heraclidis Alleg. 26. ubi pro γηγενοῦς legitur
ἔγγυγγενοῦς, unde editores fecerunt ἔγγηγενοῦς.

οἶον τὸν ἔρωτα ὄν πᾶσι τοῖς νέοις ἐφήσι. διὰ γὰρ τοῦ
 κροῦ ταῦτα παρέπεται, ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλοῦτος, ἐν δ' ἴμε-
 ρος, ἐν δ' ἄραρις, ἢτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων
 (Il. ξ, 216.). Καὶ ¹⁾ διατί τὰ ἐρωτικά ἐν ἱμάντι φησὶ
 κατεσχεῖσθαι; Σάτυρος μὲν οὖν φησι, ἐπεὶ πληγῶν ἄξια
 δρῶσιν οἱ ἐρώντες. Ἀπίων δὲ, ἐπεὶ δεσμοῖς εἰκόλασι καὶ
 βρόχοις οἱ ἐρωτες (Mediol. male ἐρώντες) καὶ τὰ τῶν
 ἐρώντων (Ven. male ἐρώτων) πάθη. Ἀρίσταρχος δὲ, ὅτι
 ἄχοι τοῦ δέματος δικνεῖται τὰ ἐρωτικά πάθη τήκοντα
 (Ven. τίκτοντα) τοὺς ἐρώντας καὶ ἀποξύνοντα διὰ τῆς σύ-
 ψεως τὰ μέλη. Q.

290. Ἐρχομένη] Superscriptum ἔλθοῦσα, et ad marg.
 Ἄντι τοῦ ἄραρις. τὸ γὰρ ἐχόμενον ἐνεσῶτος καὶ παρατα-
 τικοῦ. Pal.

291. Φῦ χειρὶ] Ἄντι τοῦ προσεπέλασεν αὐτῇ, καὶ
 προσήγγισε τῇ χειρὶ. ἀπὸ τοῦ φύω. Ms. Barnes.

292. Δεῦρο γύναι] Γρ. φίλη. Pal. ²⁾

292. Εὐνηθέντες] Κοιμηθέντες. Vulg.

294. Μετὰ Σίντιας ἀγοισφώνες] Παρὰ τὸ σίνεσθαι
 καὶ βλάπτειν, πειρατάς ὄντας. ἢ ὅτι δοκῶσιν αὐτοὶ πρῶ-
 τον γενοηκέναι τὰ πρὸς πόλεμον ὄπλα. E. Cf. Schol.
 Ven. ad Il. α, 594. unde scribendum ἐπιγενοηκέναι.

Ἄλλως. Σίντιες ἐκαλοῦντο οἱ Ἀθημιοί, ὡς Ἑλλάδικος
 ἰσορρεῖ ἐν τῷ περὶ Χίου κτίσεως ³⁾ τὸν τρόπον τοιοῦτον.
 Ἐκ τῆς Τενέδος ὄχοντο εἰς τὸν Μέλανα κόλπον (Q. πόν-
 τον ⁴⁾), καὶ πρῶτον μὲν εἰς Ἀθημον ἀφίκοντο. ἦσαν δὲ
 αὐτόθι κατοικοῦντες Θρακῆς τινες οὐ πολλοὶ ἄνθρωποι,
 ἐγγεγόνισαν δὲ μιξέλληνας. τούτους ἐκάλεν οἱ περίου· ἢ Σίν-
 τιας, ὅτι ἦσαν αὐτῶν δημουργοὶ τινες πολεμιστήρια ὄπλα
 ἐργαζόμενοι. τούτοις συνέκισαν ἑαυτοὺς ἀναμιξ ὡς ἤλ-
 θον αὐτόθι, καὶ κατέλιπον ναῦς πέντε. E. Q. Ἑλ-
 λάδικος οὖν φησι μιξέλληνας εἶναι καὶ πολεμικῶν ὀπλων

¹⁾ Quae sequuntur, e Porphyrio sumpta, leguntur etiam in
 schol. Ven. ad Il. l. 1.

²⁾ Variam revera lectionem esse γύναι non puto. Vid. supra
 not. ad 87.

³⁾ Nomen libri Sturzius in fragm. Hellan. (p. 89. post num.
 56.) noverat e Tzetza ad Lycophr. 227. ubi itidem de Lemni
 antiquitatibus; recteque eo rettulit fragmentum 128. (p. 142.) e
 Schol. Apollon. 1, 608. ubi eadem nominis Sintium etymologia
 ex Hellenico affertur. Cetera hic primum ni fallor accedunt.

⁴⁾ Cogitavit homo de eo quod nobis Mare Nigrum. Sed
 vid. Herod. 6, 41. 7, 58. Strabonem etc.

τεχνίτας. καὶ Ἀνακρέων δὲ ὡς πολεμικῶν ὄπλων τεχνίτας μέμνηται. τί μοι, φησὶ, τῶν ἀγκύλων τόξων φιλοκίμειος καὶ Σκυθῶν μέλει ¹⁾. Q.

297. Πολύφρονος Ἡφαιστοῦ] Ποικίλου, πανούργου. Ἡφαισος ἀπὸ τοῦ ἤφθαι ὠνόμασαι. E.

299. Φευκιά] Φεύξιμα. Vulg. Φυκιά] Λυτά. Pal. Πέλοντο] Ῥιανός, πέλοι (πέλοιτο em. Pors.), γράφει. Harl.

300. Ἀγκίμολον] Ἐκ τῆς σύνεγγυς. μετ' ὀλίγον. Vulg. Περίκλυτος Ἀμφιγυήεις] Ἀμφιγυήεις ὃ Ἡφαισος λέγεται ὅτι καὶ ἀμφοτέρως εἶχε τοὺς πόδας χωλούς. οἱ δὲ ἀλληγορίᾳ τοῦτον λαμβάνοντες λέγουσιν Ἡφαισον τὸ πῦρ. ἐπεὶ δὲ τοῦτο λέγεται χωλεύειν περὶ τὴν οἰκείαν ἐνέργειαν, ὅτε ἢ ὕλη ἢ καιομένη ἐπιλείψειεν, χωλεύειν τὸ πῦρ λέγεται. E.

307. Ἐργ' ἀγέλασα] Οὐκ εὐτελεῖ, ἀ διὰ τὴν εὐτέλειαν καταφρονήσειέ τις. B. Q.

Γελασά] Γέλωτος ἄξια. Vulg.

308. Ὡς ἐμὲ χωλόν] Διὰ τὸ μὴ δύνασθαι προβαίνειν δίχα τινὸς ξυλώδους βακτηρίας, ἐπὶ τούτῳ ὠνόμασαι χωλός. E.

310. Ἀρτίπος] Φρ. ἄλκιμος. Pal.

311. Ἡπεδανός] Ὡσπερ βαιόν ἤβαιόν, μῦθ' ἐπικλίνω ἡμῶ, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ πέδον πεδανός καὶ ἡπεδανός. B.

315. Οὐ μὲν σφεας ἐτ' ἔολπα] Οὐκ ἐλπίζω αὐτοὺς, καίπερ πάντῃ φιλοῦντας ἀλλήλους, καθεύδειν οὕτως οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χρόνον. B. Q. Pal.

316. Καὶ μάλα περ φιλέοντε] Τὸ ὅλον (Pal. E. Q. Μᾶλλον). καίπερ καθ' ὑπερβολὴν φιλοῦντες, οὐ δύνησονται ὠφελῆσαι (Vulg. ὀμιλῆσαι) ἀλλήλοις διὰ τοὺς δεσμούς, ἢ οὐκ ἐτι ἐθέλησσι φόβῳ τῶν δεσμῶν πάλιν συνελθεῖν. Pal. E. Q. Vulg.

318. Πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα] Πατὴρ Ἀφροδίτης τῆς ἐμῆς γυναικὸς ἀποδώσει τὰς προίκας. Q.

¹⁾ Cum inter Anacreontica fuerint etiam iambici dimetri catalecti (vid. fragm. Fisch. 7. 31. 72. 95.) ad hos potissimum metrum verba haec rettulerim; quae dum veriora reperiantur se tentare nil vetat:

τί μοι
Τῶν ἀγκύλων τόξων, φίλε,
Τί μοι δὲ Σιντίων μέλει;

320. Οὐκ ἐχέθυμος] Καλὴ μὲν ἐστὶ, ἀλλ' οὐ κρατοῦσα ὀρέξεως καὶ ἐπιθυμίας. B.

Οὐ σώφρων ἦτοι οὐ κρατοῦσα τῆς ἐπιθυμίας, οὐ λογισμὸν ἔχουσα. E. Q. Pal.

322. Ἥλιος ἐριούνης] Ἐριούνιον λέγει τὸν Ἑρμῆν ἀπὸ τοῦ ἐρωῖ τὸ λέγω. αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ τοῦ λόγον ἔφορος. καὶ (scr. ἦ) μεγαλωφελῆς, ἐκ τοῦ ἐρι ἐπιτατικῆς καὶ τοῦ ὄνησις ἢ ἀφέλεια. E. Q.

325. Ἐάων] Ἐὸν τὸ ἀγαθὸν δασύνεται, ἀφ' οὗ καὶ θεός· ἐὸν τὸ ἴδιον φιλοῦται, ἀφ' οὗ καὶ τεόν. B.

326. Ἄσβεστος δ' ἄρ'] Ἀκατάπαυστος, μεταφορικῶς ἀπὸ ἀψύχων εἰς ἔμψυχα· ἀπὸ γὰρ τοῦ πυρός εἰς γέλωτα μετενήνεκται. E. Q. Vulg.

329. Οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα] Οὐχὶ τῇ ἀρετῇ θεραπεύουσι τὰ κακὰ ἔργα. (Ἄλλως). Οὐκ ἀρετὴν καὶ εὐσθέθειαν ἔχει τὰ κακὰ ἔργα. Pal. Οὐκ ἐν ἀρετῇ τὰ κακὰ ἔργα, ἢ οὐκ ἀρετὴν ἔχει ἢ κακοεργία. B. Οὐκ ἐνάρετα ποιῶσι τὸν αὐτὰ ἔχοντα, οὐκ ἀρετὴν καὶ εὐδαιμονίαν ἐμποιοῦσιν ἑαυτοῖς. ἰδοὺ γὰρ ὁ βραδύς Ἡφαιστος ἐνίκησε καὶ κατέλαβε τὸν ταχὺν Ἄρηνα καὶ μὴ ἐνάρετον. E. Ἄλλως. Οὐκ ἀρετὴν καὶ εὐσθέθειαν ἔχουσι τὰ κακὰ ἔργα. Ἐστὶ δὲ καὶ ῥῆμα συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων, ὡς ἀπατᾶς· ἀρετᾶν ἀρετῶν, τὸ δεύτερον ἀρετᾶν ἀρετᾶς, τὸ τρίτον ἀρετᾶν ἀρετᾶν. σημαίνει δὲ τὸ δοξάζει καὶ αὐξάνει. οἶδε δὲ αὐτὸ καὶ πληθυντικῶς, ἀρετῶν δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ (Od. τ, 114.). Ἀπὸ ἐτέρας δὲ ἀρχῆς ἢ ἐξῆς γνώμη. E. Q. Οὐκ ἀρετῶν ῥῆμά ἐστι συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων. δηλοῖ δὲ, οὐκ ἀρετὴν καὶ εὐθνήθειαν ἄγει τὰ κακὰ ἔργα. καὶ ἀλλαχοῦ, ἀρετῶν δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῶν (Ed. αὐτοῦ), εὐθνηθοῦσι. Vulg.

Καὶ τίς οὐκ ἐπίσταται ὅτι ἢ κακία οὐκ ἐστὶν ἀρετῆς; Τὸ λεγόμενον οὖν τοιοῦτόν ἐστιν. εἰ δὲ οἱ ἀρετῇ λεγόμενοι κρείττω τῶν ἄλλων καλοῦσι τὰ οὐκ ἀρετὰ ὅσον οὐ κρατεῖ οὖν καὶ τὰ κακὰ ἔργα. σύμφωνον καὶ τὸ ἐπιφερόμενον, κινᾶνε τοὺς βραδύς ὠκύν. Q.

Τοῦ Ἡφαιστος χαλεπὸν ὄντος καὶ πέδας μηχανησαμένου κατὰ τοῦ Ἄρεος καὶ τῆς Ἀφροδίτης καὶ ταύταις κατασχόντος αὐτοὺς θαυμάσιέ τις, φησὶν ὁ Ὅμηρος, καὶ εἰποι ὡς οὐκ εἰσὶν ἀρετὰ ¹⁾ καὶ ἰσχυροποιοῦντα τοὺς ἀσθενεῖς τὰ κακὰ ἔργα. ὠκύν γὰρ δηλαδὴ τὸν ἀγαθὸν (f. τὸν

¹⁾ Hinc manifesta altera lectio ἀρετὰ pro ἀρετῆς: quae in scholio praecedenti propter corruptionem verborum dubia erat.

Αργη) βραδύς ὁ Ἡφαισος καταλαμβάνει ἤτοι ζωρεῖ.
 E. Q. Τελεία εἰργμὴ εἰς τὸ ἔργον. ὁ δὲ τοῦς, καταισχύνει
 τὰ κακὰ ἔργα ἢ γνωμικόν. Διὰ δὲ τοῦ, κηχάνει τοι βρα-
 δύς ὤκυν, ἢ παρὰ πολλοῖς παροιμία ἐστίν, Καὶ χολῶν δρό-
 μος· ὁ δὲ τις· καταλαμβάνει ὁ βραδύς τὸν ὤκυν, γνωμικῶς.
 Q. Ἡθοποιία ἐξὶ καὶ παροιμία, Καὶ χολῶν δρόμος. E.

332. Μοιχάργρια] Τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως ὁ ἐστὶ συλλή-
 ψεως μοιχῶν ἐκτιννύμενα. ὁμοίως ζωάργρια, βοάργρια, ἀν-
 δράργρια. B. Ὡς τὰ ζωάργρια. τὰ ὑπὲρ τῆς μοιχείας
 διδόμενα δῶρα, ἢ τὰ ὑπὲρ τῆς ἀγρεύσεως καὶ συλλήψεως
 τῶν μοιχῶν διδόμενα. E. Q. Μοιχάργρια ἐμοὶ χαλε-
 πὰ (f. M. ἢ μοιχαλώσια), τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως κ. σ. τ. μ.
 διδόμενα, ἐκτιννύμενα. Pal.

333 — 342. Ἐν ἐνίοις ἀντιγράφοις οἱ δέκα εἰχοὶ
 οὐ φέρονται διὰ τὸ ἀπρέπειαν ἐμφαίνειν. Harl.

338. Διάκτωρ (sic in ed. ant.)] Διάγων τὰς ἀγγε-
 λίαις. Vulg.

340. Ἀπείρονες ἐντὸς ἔχουσιν] Τὸ ἀπείρονες οὐ πρὸς
 ἐπίτασιν· ἤρειε γὰρ τὸ τρεῖς τόσσοι, ἀλλ' οἱ παντάχθεν
 εἰλημμένοι, καὶ μήτε πέρας ἔχοντες μήτε ἀρχήν. E. Q.
 Οἱ ἀπείρονες δεσμοὶ οὐ σημαίνουσι πλῆθος, ἀλλὰ τοὺς
 ἰσχυροὺς, οἳ εἰσὶν ἔγκοιλοι καὶ κρικωτοί. πρὸς γὰρ τὴν
 ἐρωτησὶν ἢ ἀπόκρισις ἔσαι κατὰ λόγον τοῦ σημαινομένου
 οὕτως ἀποδοθέντος. εἴρετο μὲν γὰρ αὐτὸν εἰ θέλει δεσ-
 μοῖς κρατεροῖσι πιεσθεὶς εὔδειν παρὰ τῇ Ἀφροδίτῃ. ὁ δὲ
 ἀποκρίνεται, εἴη μοι πολλάκις τοσοῦτοις δεσμοῖς δεθέντα
 εὔδειν, ἴσον τὸ (scr. τῶ) πολλαπλασίοις, καὶ ἐν τούτοις
 ἀπείροσιν, ἐν ταυτῶ λέγων τὸ (scr. τῶ) ἰσχυροῖς. τοῦτο
 γὰρ αὐτὸς ἐπύθετο λέγων, ἢ ἤα κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις
 κρατεροῖσι πιεσθεὶς εὔδειν παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ; τὸ γὰρ
 ἰσχυρὸν δηλοῖ διὰ τῆς, ἀπείρονες, φωνῆς ἀναφέρων ἐπὶ
 τοὺς κρικωτοὺς καὶ ταύτῃ δυσλύτους. ὡς γὰρ ἀλλαχοῦ
 εἶπε πέδας ἀρρήκτους ἀλύτες (275.) τοῦτο (scr. οὕτως) ἐν-
 ταῦθα τοὺς ἀπείρους δεσμοὺς τοὺς ἀλύτες διὰ τὸ ἐν κύκλῳ
 περιέχειν. εἰ γὰρ ἀπείρονες ἀκούοιμεν ὡς ἄπειροι πλῆ-
 θει, ἀλογος ἔσαι ἢ ἀπόφασις τρεῖς τόσους εἰπὴν καὶ ἀπεί-
 ρες. τὸ γὰρ τρεῖς τόσους (scr. τόσων) πολλαπλασίον ἐστὶ,
 τὸ δὲ καθοποσοροῦν πολλαπλασίον οὐκ ἄπειρον, ὥς δεσ-
 μοὶ τε ἅμα εἶναι ἂν καὶ τὸ πλῆθος ἄπειροι. ὁ γὰρ δεσμὸς
 συνοχὴν καὶ δέσιν ὑπαγορεύων τοῦ κατὰ πλῆθος ἀπείρου
 συγκεχώρισαι. ὅπως τε ἢ ἐρώτησις οὐ περὶ πλῆθους ἀλλὰ
 περὶ δυνάμεως ἦν. εἰ γὰρ βεληθεῖη δεσμοῖσι κρατεροῖσι
 πιεσθεὶς εὔδειν ἐρωτᾶ, οὐχὶ πολλοῖς. ἀλογον δὲ πρὸς τὸ
 πολλοῖς ὅπερ οὐκ ἐπύθετο ἀποκρίνεσθαι, πρὸς δὲ τὸ κρα-

τεροῖς μηδὲν φᾶναι. λέγοι ἂν τοῖς μὲν τόσσους τοὺς πολ-
λαπλασίους, ἀπείρονας δὲ κραταίους. ὡς τὸ ἄπειρον καὶ
ἐπὶ σχήματος (ins. οὐ) πεπερασμένον καθ' Ὀμηρὸν τίθει-
ται καὶ ἔστι τῆ κυκλοτεροῦς ἴδιον καὶ σφαιροειδές. Q.

341. Ὀρώωντες] Ὀρώντες, βλέποντες. Vulg. (glossa
mendosa ad v. εἰσορώωτε).

344. Οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλωσ ἔχε] Διὰ τί ἐκ ἐγέλα
ὁ Ποσειδῶν; ἐπεὶ παρεκάλει ἐκ ἐγέλα, ὁ γὰρ παρακαλῶν
οὐ γελᾷ. (Ἄλλως.) Ἐπειδὴ ἀδελφὸς ἦν τῷ Ἄρεος ἐκ ἐνε-
δέχτο γελᾶν ἐπὶ τῇ δεσμήσει τῷ ἀδελφῷ. E.

Ἀλοσειτῷ] Ως πρεσβύτερος καὶ αἰδῶς ἄξιός αὐτῷ πα-
ρακαλεῖ. Q.

348. 349. Inter hos margo addit versum 353. qui
tamen suo loco manet. Porson. ex Harl. Ita et Pal.

351. Δειλαὶ τοι δειλῶν γε] Ἀντὶ τῷ, ἐκ ἀγαθῶν τῶν
φραύλων αἱ κατεγγυήσεις γίνεσθαι ἐγγυητικῶς. τατέστιν ἢ
τῷ κακῷ ἀνθρώπῳ ἐγγυᾶ ἐκ ἀγαθῆ ἔστι, καὶ μὴ ἐγγυᾶ κα-
κῶν. E. "Ὅτι δειλαὶ καὶ δυσυχεῖς αἱ ἐγγυαὶ καὶ δει-
λὸν (scr. δειλῶν, ut infra B.) τὸ ἐγγυᾶσθαι. ἢ αἱ πρὸς
τῶν δειλαῖς καὶ ἀσθενεῖς γινόμεναι ἐγγυαὶ ἐδὲν δύναν-
ται, τῶν ἀδικημένων (Q. Pal. Vulg. male ἀδικημάτων)
ἐπεξελθεῖν μὴ δυναμένων δι' ἀσθένειαν. E. Q. Pal.

Vulg. Ἡ ἔτις. Αἱ ὑπὲρ τῶν κακῶν καὶ δειλῶν ἐγγυαὶ καὶ
αὐταὶ κακαὶ εἰσι, τὴν πῆξιν ὑπὲρ τῶν τοιούτων μηδεὶς τη-
ρεῖν δυναμένον. E. Q. Vulg. Pal. παρὰ τῷτο δὲ καὶ τὸ
τῷ σοφῷ ἀπόφθεγμα, ἐγγυή, παρὰ δ' ἄτα. E. Q. Vulg.

Ἄλλως. Τὰ τῶν κακῶν πράγματα ἔ μόνον αὐτὰ κακὰ
ἀλλὰ καὶ ἐγγυαὶ αὐτῶν κακαὶ. τὸ γὰρ, καὶ ἐγγυαὶ, τὴν
ἀναφορὰν ἔχει πρὸς τὰ πράγματα. Ἄλλως. Ὁφείλουσιν αἱ
ἐγγυαὶ τῶν ἀσθενῶν διὰ εὐσθενῶν γενέσθαι, ἵνα κατέ-
χειν δύναιντο τὸν ἐγγυώμενον τῷ ἐγγυηθέντος μὴ ἀποτί-
σαντος. E. Ἄλλως. Αἱ τῶν δειλῶν ἐγγυαὶ ἦται τῶν
κακῶν καὶ ἀτόπων δειλαὶ ἐγγυᾶσθαι. λεγόμεναι γὰρ ἔ
πιτεύονται. E. Q.

Δειλαὶ ἐγγυαὶ εἰσὶ καὶ δειλῶν τὸ ἐγγυᾶσθαι. καὶ τὸ
ἐν Δελφοῖς ἐπίγραμμα, ἐγγυᾶ, παρὰ δ' ἄτα. σκληρὸν δὲ
τοῦτο καὶ οὐκ ἀνθρώπινον τὸ πᾶσαν ἐγγυήν ἀναιρεῖν κἂν
πατέρα τις ἐγγυήσασθαι βούληται. ὁ δὲ Ὀμηρὸς ἄλλη
διανοία κίχρηται, ὅτι τῶν δειλῶν καὶ εὐτελῶν εὐτελεῖς
ὀφείλουσιν εἶναι καὶ αἱ ἐγγυαὶ. Ἀντὶ τοῦ μελῶν εἶ ὦ
Πόσειδον ἢ κατὰ τὸ ἀπαιτεῖσθαι παρ' ἐμοῦ. ὡς δηλοῖ
καὶ τὸ ἐξῆς, πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι καὶ καταλάβοιμι; B.

Διὰ τῆς ἀπαγορεύει τὴν ἐγγυήν παντελῶς. B.

352. Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι] Εὐρίσκοιμι, καταλαμ-

βάνοιμι. δῆεις τόνγε σύεσσι (ν, 407.) Vulg. 'Ο δὲ Ἀρίσαρχος, πῶς ἂν εὐθύνοιμι ¹⁾, γράφει. οἱ δὲ, ἐπὶ τοῦ δῆσαι. Καὶ σὺ θρασὺς, φησὶν ὁ λόγος, οὐ δύναμαί σε δῆσαι ²⁾. ὁ γὰρ ἐγγνώμενος ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς γίνεται. εἰ γὰρ ὁ Ἄρης ἀποδράσας, φησὶν, οἴχεται φυγῶν, πῶς ἂν σὲ ἀντ' ἐκείνου δῆσαιμι ὄντα με πολλοῦ γενναϊότερον; ἦτοι διὰ τὴν αὐτοῦ ἀσθένειαν ἢ διὰ τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς ἐκείνον. Q. Vulg.

Πῶς ἂν ἐγὼ σε φέριζε ³⁾ μετ' ἀθανάτοισι δέοιμι] Ἐπιζητῶ εἰς τὸς θεούς. ἢ δεσμήσαιμι καθὰ τὸν Ἄρην. E.

353. Vid. not. ad schol. sq.

355. Χρεῖως] Χρεῖως, τὸ χρέως, τῷ χρεῖει. ἀπικτῶς δὲ ἐξὶ τοῦτο. πλεονασμὸς δὲ ἐξὶ τοῦ ι ἐν τῷ χρεῖως. Ἀρίσαρχος δὲ δεσμὸν γράφει. ⁴⁾ Q.

361. Θρήνηνδε] Φιλοπόλεμοι μὲν οἱ Θράκες καὶ ἀφωρισμένοι τῷ Ἄρει. B.

362. Ἡ δ' ἄρα Κύπρον] Οὗτος ὁ εἰχος ἐπλάνησε τὸν Ἡσίοδον, εἰπεῖν Κυπρογένειαν τὴν Ἀφροδίτην. Cod. Vind. 56.

363. Ἐς Πάφον] Παρὰ Παφίους οὐκ ἔστιν Ἀφροδίτης ἄγαλμα, τέμενος δὲ μόνον καὶ βωμός. ἐμπεῖρων (scr. ἐμπεῖρως) οὖν Ὀμηρος εἰπὼν ἐς Πάφον ἐπάγει, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. E.

365. Ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας] Γίνεται ἀπὸ τοῦ ἐνᾶ ῥήματος τοῦ σημαίνοντος τὸ μινύω καὶ συνάγω. ὁ παρταταϊκὸς ἦνεον, καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ καὶ ἐν, ἐπενήνεον, ἀντι

¹⁾ Sic Q. et Vulg. it. Etym. M. (v. not. sq.). Barnesius scribit πῶς ἂν ὁ εὐθύνοιμι, quod et ratio sane et metrum poscit.

²⁾ Schol. vulg. καὶ σὺ θρασὺς ὄρης φησὶν ὁ λόγος, ἀρνεῖται δὲ, οὐ δύναμαί σε δῆσαι. Barnes. ex his omittit verba καὶ σὺ θρασὺς eorumque loco substituit καὶ δεσμεῦσαι, Etymologo, ut ait, auctore. Nimirum in Etym. M. verba hujus scholiastae inde ab Εὐρίσκειοιμι usque ad ἐπὶ τοῦ δῆσαι leguntur, additis verbo δῆσαι his: καὶ δεσμεῦσαι. Cf. not. sq.

³⁾ Memorabilis varietas, cujus vestigia in praecedenti quoque scholio deprehendere videor in his, καὶ σὺ θρασὺς, quae novum potius scholium ordiuntur.

⁴⁾ Porsonus ad vers. 353. „Schol. χρεῖως et χρεῖως. Ἀρίσαρχος δὲ δασμὸν γρ. sc. pro δεσμὸν.“ Ut incertum sit, ex his quidem relationibus, volueritne Aristarchus primo loco δασμὸν *tributum, multam*, pro δεσμὸν: an altero loco δεσμὸν *υπαλύξας*: quod per metrum quidem non pejus esset vulgato χρεῖως *υπαλύξας*. Quanquam Aristarchus si hoc posterius mutatum isset, δεσμους ni fallor potius posuisset.

τοῦ ἐσώρευον ¹). E. Ἐπικινεῖται, ἔπεσιν, ἐπανθεῖ.
B. Ἐπὴν, ἐπέκειτο. Vulg.

372. Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν] Παλαιὸν τὸ ἔθος καὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις δέ. εἰς τὰ σφαιρομάχια τεθῆσθαι, φησὶν ὁ Πίος ²). εἰκὸς δὲ καὶ τὴν Ναυσικάαν διὰ τοῦτο καὶ τῆς σφαίρας τῇ παιδιᾷ τέρπεσθαι. E. Q.

377. Ἀνιδύν] Ἀνακινεῖν εὐθέτως. Q. Ἐγκεῖται τὸ ἄνω (Vulg. Παρὰ τὸ ἄνω) καὶ τὸ ἰθύνειν, οἷον ἀνορμῶντες. ἤλλοντο γάρ. Q. Vulg.

379. Ταρφεῖ ἀμειβομένῳ] Πυκνῶς πλέκοντες (Barnes. διαπλ.) εἰς ἀλλήλους ἐναλλασσόμενοι. Vulg.

380. Κόμπος] Γρ. δούπος. Pal.

383. Ἀπειλήσας] Ἐπηγγεῖλω. οὐδ' ἠπέιλησεν ἄνακτι (Il. ψ, 863.). Harl.

Βητάρονοες] Ὀρχησαί, οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρχοῦμενοι, ἀπὸ τοῦ ἡμεροσμένως βαίνειν. Vulg.

Θαυμάζοντος τοῦ Ὀδυσσεῦς τοὺς ὀρχησὰς καὶ μαρτυροῦντος, ἧ μὲν ἀπέιλησας βητάρονοας εἶναι ἀρίστους, ἧ δ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο, ἐπάγει ὁ ποιητὴς, γήθησε δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, ἐνδεικνύμενος τὸν ἀγωνιῶντα καὶ φροντίζοντα μὴ πάλιν διαπέση καὶ ἀλαζῶν εἶναι δόξη. ὥσε καὶ προάγεσθαι ἐπὶ τὸ ἐπαινεῖν τὸν μαρτυρήσαντα ἀλήθειαν αὐτῷ. ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι. καὶ ἐπὶ τούτῳ δῶρα διδόναι προτιθέεται τοὺς παρόντας. λοιπῶν δὲ ὄντων ἔτι ἀπράκτων ὧν ἀπηγγεῖλατο, τὸ τῆς ᾠδῆς καὶ τὸ τῆς ἐσθῆτος καὶ τὸ τῶν λεπτῶν τῶν θερμῶν.

¹) Ne puta hunc scholiasten hic legisse ἐπενήνεον. Sed cum in collectionibus ad ordinem alphabeti factis, glossae ἐπενήνεον et ἐπενήροθε contiguae essent, ut adhuc sunt apud Apollonium et Etymologum, alteram pro altera hic excerpserit nictitans compilerator.

²) Vocabulum ἡ σφαιρομαχία de pilae lusu apud Pollucem (9, cap. 7.) et apud scriptores latinos (vid. Gesn. Thes.) exstat. Neutrum plurale praebet Eust. ad h. l. in his verbis, καὶ ἐνεχωρίασέ φασι Λακεδαιμονίοις ἀγῶν τὰ σφαιρομάχια. Patet autem nunc hoc illum ex hoc nostro scholio hausisse. In quo mendosam esse voculam εἰς vel inde patet quod nullum ea praebet cum praecedentibus nexum, qualis esse tamen debet si σφαιρομάχια haec ad Laedaemonios spectant: neque huc trahi potest dicitio θεωρεῖν εἰς —, quae significat spectandi causa proficisci. Quare cum idem hic Pius supra etiam, ad δ, 356., de rebus in itineribus sibi visis loquatur, suspicor, τὰ σφαιρομάχια esse locum, aedificium huic lusu destinatum; id autem tanquam pristini illius Laedaemoniorum moris etiam tum superstes sibi que Spartaе visum monumentum a Pio hic memorari; scribendumque esse ὧν τὰ σφ.

εἶρητο γὰρ, ἀεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη καθαρίς τε χοροὶ τε, εἶματ' ἑξαμοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί (248.). ἢ μὲν ἐπίδειξις τῆς ἐσθῆτος οὐ μόνον δι' ὧν ἐνεδύοντο μαρτυρεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐξ ᾧν δωρήσασθαι παρεκέλευετο. δώδεκα γὰρ φησι κατὰ δῆμον ἀριπρεπίες βασιλῆες, τρισκαίδεκάτος δ' ἐγὼ αὐτός· τῶν οἱ φάρος ἕκαστος ἑὺπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα, καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε. τῶν δὲ λουτρῶν ἢ ἐπίδειξις καὶ τῆς δαιτὸς ἐν οἷς φησιν, ἀμφὶ δὲ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε θέρμετε δ' ὕδωρ, ὅφρα λοεσσαμένός τε ἰδὼν τ' εὐ κείμενα πάντα εἶωρα δαιτί τε τέρηται καὶ αἰοιδῆς ὕμνον ἀκούων (426 — 9.). ὅθεν καὶ τούτοις πάλιν μαρτυρεῖ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀσπασίως μὲν ἰδὼν θερμὰ λοετρά (450.)· καὶ περὶ τοῦ ὄψου λέγων ὡς καλὸν ἀκνέμιν ἐσὶν αἰοιδῶ (ι, 3.)· περὶ δὲ τῆς δαιτὸς, οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι (ι, 5.). E. Q.

385. Γήθησεν δ' ι. μ. Ἀλκινόοιο] Κεχαρισμένην τοῖς ἀκούουσι τὴν μαρτυρίαν προφέρων εἰς χαρὰν ἐκίνησε τὸν Ἀλκίνοον. δῆλον δὲ ἐκ τῆς διαθέσεως ἧς ἔχει ἐπενεχθέντων αὐτῶν· δῶρα γὰρ δίδωσι καὶ τοὺς ἄλλες συμβάλλειν προτρέπεται. Q.

390. Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον] Δῆλον δὲ ἐκ τούτων ὅτι ἀριστοκρατία τίς ἐστιν· ἐξέχει δὲ ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀλκίνοος δώδεκα ὄντων, ὡς ὁ ἐξῆς εἶχος δηλοῖ. E. Q.

394. Ἀολλέα] Ὁμοῦ συναχθέντα, ἀθρόα. Vulg.

396. Εὐρύαλος δὲ ἐ αὐτόν] Ὁ τὸν Ὀδυσσεῖα ὄνειδισας ὡς τινα πλωτῆρα καὶ μὴ ὡς στρατιώτην τιμήσας. Q.

Ἀρίσκαρχος τὴν ἐ ἐγκλίνει καὶ Ἡρωδιανός. Harl.

403. Ὡς ἐπὶ κώπη ἀργυρή] Ἀναστροφή τῆς λέξεως, ἐν ᾧτινι ἄορι ἦτοι φασγάνῳ καὶ σπαθηρᾷ ἀργυρῆ κώπη ἦν. Q.

404. Κουλεύς (sic ed. ant.)] Ἡ ξιφοθήκη. Vulg.

Κολεόν] Γρ. κουλεύς. Harl.

408. Βέβακται] Πιφλυάρηται. ἔνθεν καὶ βάβαξ (Vulg. βάξ), παρὰ τὸ βάξιν, ἐκεκράκτης (Vulg. ὁ κράκτης, scr. ὁ κειράκτης). E. Vulg.

409. Φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι] Scholium, ut ait Majus, ex supplementis codicis longe recentissimis: Ὁμοίον τοῦτο εἶπε καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος ἐν τῷ κατὰ Ἰουλιανοῦ πρώτῳ σηλιτευτικῷ. ἔχει δ' οὕτως· τοῦτο μὲν δὴ τὸ ἐμὸν θαῦμα. καὶ εἰ μὲν ψευδὲς, αὖραι φέροιεν, εἰ δ' ἀληθὲς, πάλιν Βαλαάμ προκηρύττει καὶ δαίμονες ὁμολογοῦσι τὸν Ἰησοῦν ἄκοντες καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων, ἵνα μᾶλλον πισωθῇ ἢ ἀλήθεια. E.

413. Καὶ σὺ φίλος] Καὶ σὺ, φησὶν ὁ Ὀδυσσεὺς ἀτ-

τικῶς. μὴ ἔτι γένοιτο τοῦ ξίφους ὃ μοι δέδωκας ποθῆ
ἐπὶ τὸ ἔμπροσθεν ἦτοι ἐπιθυμία. Q.

415. Ἀρεσσάμενος] Φιλοφρονησάμενος. Q.

424. Φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ] Τὸ κιβώτιον, παρὰ τὸ
ἐν αὐτῷ χέσθαι τὰ ἐμβαλλόμενα. Q.

425. Ἐν δ' αὐτῇ] Λεῖπει τὸ, ἵνα βάλλωμεν τὰ δῶρα
τῶν Φαιάκων. καὶ αὐτῇ δὲ πρόσφερε τὸ φάρος καὶ τὸν
χιτῶνα. τὸ γὰρ ποτήριον φιλοτιμίας ἕνεκα δίδωμι. B. Q.

426. Ἀμφὶ δέ οἱ] Ἐνεκα δὲ αὐτοῦ. B.

Ἴηνατε] Εὐφράνατε, θεομάνατε. B.

434. Τρίποδα] In cod. Harl. ad marginem: γρ. καὶ
λέβητα, quod se notare dicit Porsonus ut pateat quam
facile variae lectiones ex meris interpretationibus flu-
xerint. Vid. nos supra ad β, 334. et in addendis. Addit
scholiastes Harl. Ἐλχε δὲ ὁ λέβης τρίποδα.

443. Θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλλον] Ἐπίβαλε. δεσμοῖς
γὰρ ἠφανίζοντο (scr. ἠσφαλίζοντο) τὸ παλαιόν. νεωτέρων
γὰρ Λακῶνων ἢ κλείς. Τὸ δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιῆσαι τὸν
Ὀδυσσεῖα ἐξασφαλιζόμενον, ἀπρεπές. δοκεῖ γὰρ (immo,
δοκοῖ γὰρ ἂν) μὴ πιεῦειν τοῖς συμπλέσσι. διότι (scr.
διὸ τῇ) γυναικὶ τὰ περὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς χηλοῦ ἀπέδω-
κεν (sc. ὁ ποιητής). B. Q.

444. Ὀππότ' ἂν αὐτε εὐδῆσθα] Τοῦτο συντελεῖ εἰς
τὴν ἀπολογίαὶν τοῦ Ὀδυσσεῶς ὕπνε. εἴοικε γὰρ κατ' ἰδίω-
μα ἀκολουθοῦν ταῖς ναυσὶ τῶν Φαιάκων κατακεκοιμηθῆναι
καταπλιῶν εἰς τὴν πατρίδα. Q.

448. Δίδας φρεσὶ πότνια Κίρκη] Ἐδίδαξεν. ἐπεὶ
πρότερον οἱ ἑταῖροι ἔλυσαν τὸν ἄσκον. E. Cf. Vulg.

449. Αὐτόδιον] Ἐξ αὐτῆς ἐκείνης τῆς ὁδοῦ οὐκ ἀλ-
λαχοῦ ποῦ παραχωρηθέντα. ἢ αὐτοδίως, πρὶν ἀλλαχοῦ
πορευθῆναι μετὰ τὸ δῆσαι τὸ κιβώτιον. E. Παρα-
χρῆμα, ἐξ αὐτῆς ὁδοῦ. ἢ αὐτοδίως πρὶν ἀλλαχοῦ χωρισ-
θῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τῆς κιβώτου. B. Q. Cf. Vulg.

450. Ἀσάμινθον] Ἀσάμινθος λέγεται διὰ τὸ μινύ-
θειν καὶ οἶον ἀφανίζειν τὸν ἄσον (scr. τὴν ἄσιν) ἦτοι τὸν
ρύπον. Τὸ δὲ ῥά παραπληρωματικὸς σύνδεσμος. Pal. Q.

451. Ἐπεὶ οὔτι κομιζόμενος] Ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅπως
κομιζόμενος ἦτοι κομιδῆς καὶ ἐπιμελείας ἤξιωσμένος (sic),
ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου, τόσσα δέ μοι κομιδῇ τε
θεῶ ὡς ἔμπεδος εἶη. B. Q.

453. Θεῶ ὡς] Ὡς θεῶ εἶπε διὰ τὴν εὐεξίαν τοῦ
σώματος καθόσον μὲν καὶ ἡ Καλυψὼ ὑπισχνεῖτο θῆσειν
ἀθάνατον. B.

456. Οἰνοποτιῆρας] Τοὺς εὐαχουμένους, τοὺς φέρον-
τας ταῖς χερσὶν ποτήρια οἴνου πλήρη. Q.

458. Στή ῥα παρὰ σαθρόν] Ἐπίτηδες ἵνα ὑπομνήσῃ
αὐτὸν τῆς εὐεργεσίας. Q.

459. Ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρωσα] (Γρ.) ἐπεὶ ἴδεν ὀφ-
θαλμοῖσιν. Pal.

468. Ἐβιόσσαο (sic ed. ant.)] Τὸ ζῆν περιποίη-
σας, ἔσωσας. Vulg. Ἐβιόσσαο] Γρ. βιώσω. Harl.

477. Κήρυξ τῇ δὴ τοῦτο πόρε κρέας] Τοῦτο (scr.
Τὸ τῇ) ῥῆμα προστακτικὸν ἐστὶ παρὰ ποιηταῖς εἰρημένον
χρόνον ἐνεστώτος καὶ παρατατικού. καὶ ἔστιν ἀπὸ θέματος
τοῦ τῶ ¹⁾, ὡς λῶ λῆς λῆ, ζῶ ζῆς ζῆ, οὕτω τῶ τῆς τῆ. τῆτε
ὁ παρατατικὸς ἔτων ὡς ἔζων, τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον
ἔτης ἔτη, ὡς ἔξης ἔξη. ἐκ τούτου τοῦ τρίτου κατὰ ἀπο-
βολὴν τοῦ ε τῇ γίνεται τὸ προστακτικὸν ὡς ἐχρύσου χρύ-
σου. Τὸ δὲ φάγησι κατ' ἐπέκτασιν. Τὸ δὲ ἐξῆς, δέξαι
τούτο καὶ πόρε κρέας Δημодόκω. B. Q.

485. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος] Δαιμονίως τῇ τάξει ἐχρή-
σατο. οὐ γὰρ ἅμα τῇ δόσει τῶν κρεῶν εὐθύς ἐπιτάττει τὰ
περὶ τὸν ἵππον ἄδειν, ἀλλὰ προθεραπεῦσαι μὲν τῇ τιμῇ.
τὸ δὲ πρόσταγμα εἰς καιρὸν ὑπέθετο ὅτε ἔμελλεν ἐκεῖνος
αἰεῖειν. Q.

488. Ἡ σέ γε μῦσ'] Ἡ Τερψιχόρη, ἢ αἱ μῦσαι. E.

491. Ἡ αὐτός] Γρ. καί, ἢ αὐτός, ἀντὶ τῆ καθά ²⁾.

Supra alterum ἢ scriptum παρό. Porson. ex Harl.

Ἄλλε ἀκούσας] Τὸ γὰρ μὴ παρὼν ὡς ἐν Τροίᾳ Δη-
μόδοκος πάντως οὐκ ἄλλε ἀκούσας ἦσε, φραμὲν ὅτι αὐτο-
δίδακτος ἦν ὑπὸ θεοῦ ἐμπνεόμενος, ὡς καὶ αὐτὸς φησιν,
ὃν περὶ μοῦσ' ἐφίλησεν (63.). Q.

492. Ἄλλ' ἄγε δὴ] Πίθανον τὸ ἐπίταγμα ἵνα παρ'
ἄλλε μαθόντες τὰς ἐν Ἰλίῳ πράξεις ὑπομείνοντες ἀκούω-
μεν. ἐπειδὴ πᾶς ἔπαιος ³⁾ φθόρον παρὰ τῶν ἀκούστων
ἐπάγεται, ἢ δὲ ἐπαινεμένῳ προσώπῳ ἀκρόασις μελῶ τὴν
ἔκκληξιν. Q.

Ἴππε κόσμον] Τὴν κατασκευὴν, ἢ τὴν οἰκονομίαν, ἢ
τὴν ὑπόθεσιν. B. Q.

493. Ἐπειὸς ἐπόησεν σὺν Ἀθήνῃ] Οἱ τῶν Ἑλλήνων

1) Vid. Schol. i, 347.

2) Voluit itaque ἢ.

3) Propria Jaus, puta. In seqq. autem haec ἐπαινουμένα προ-
σώπῳ idem quod ἐναντίον τοῦ ἐπ. προσ. valere debent quidem; an
possint non dicam.

τέκτονες. Pal. In Vulg. ad solum nomen Epei ascriptum δ τῶν Ἑλλήνων τέκτων.

Σὺν Ἀθήνῃ] Τοῦτό τινες τοῖς ἐξῆς συνάπτουσιν. E.

494. Δόλον] Ἀρίσαρχος καὶ Ἀρισοφάνης, δόλω, φασίν. Harl.

497. Αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν] Γρ. αὐτίκα καὶ πᾶσιν. Harl.

499. Θεοῦ ἤρχετο] Ἀπὸ τῆς μούσης ἐμπνεύσθεις· ἢ ἀπὸ Θεοῦ ἀρχάμενος. Pal. Ἀπὸ Θεοῦ τὴν ἀρχὴν τῆς τραγωδίας (ins. ποιούμενος· ἢ) ἀπὸ τῆς μούσης ἐμπνεύσθεις. Q.

506. Ἄγχ' αὐτοῦ text. Pal. et Harl. In hoc glossa, πληστον αὐτοῦ: in illo, Γρ. ἤμενοι ἀμφ' αὐτόν.

Σφίν 1)] Ἀπὸ τοῦ αὐτοῖς. Vulg.

507. Διατμήξαι] Ἀρίσαρχος διαπλήξαι, ὡς ἀλλαχοῦ, τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσουντες Ἀχαιοί (Il. ψ, 120.). Harl.

Κοῖλον δόρυ] Ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι τὰ ξύλα δούρατα ὠνόμασε τὸν ξύλινον ἵππον ἐκεῖνον δόρυ κοῖλον. Τὸ δὲ νηλεῖ χαλκῷ ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ νη σερητικῷ καὶ τοῦ ἐλέες, ἦτοι τὸ ἐλέες ἐσερημίνον. Q.

508. Ἐρύσαντες] Ἐλύσαντες 2). Vulg.

Ἐπ' ἄκρας] Ἐπὶ κορυμῶν, ἢ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως. B.

509. Θεῶν θελκτῆριον] Πλασῆριον, εἰς τέρεψιν θεῶν εἶναι. τέρεπει γὰρ τοὺς θεοὺς τὰ ἀναθήματα. B. Q.

510. Τῇ περ δὴ καὶ ἔμελλεν] Ἦτινι βελῆ καὶ μετέπειτα ἔμελλε τελειωθῆσεσθαι τὸ εἶναι αὐτὸν θελκτῆριον εἶναι. εἶπε γὰρ, τριχὰ δέ σφισιν ἦνδανε βελῆ. Q.

516. Πόλιν κεραιζέμεν] Τὴν πόλιν πορθοῦντα καὶ διαφθείροντα. Q.

Αἰπὴν] Ἀπὸ μὲν τοῦ αἰπός ἢ αἰπή καὶ ἡ ὑψηλὴ γίνεταί, ἀπὸ δὲ τοῦ αἰπύς ἢ αἰπέια. B.

517. Προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο] Ἀλκιμος γὰρ οὗτος γέγονε μετὰ θάνατον Ἐκτορος. E. Q. Καὶ ἐκ τούτου οἱ μεταγενέστεροι τὴν Ἑλένην καὶ Δηϊφόβω γήμασθαι λέγουσι. E. Q. Pal. Vulg.

519. Αἰνότατον πόλεμον] Ἐφη δὲ αἰνότατον πόλεμον τολμήσαντα ἔπειτα νικῆσαι διὰ τὴν μεγάλου Ἀθηναῶν, ἦτοι διὰ τὴν οἰκείαν φρόνησιν καὶ πανουργίαν. Q.

520. Διὰ μεγ. Ἀθήνην] Διὰ τὴν οἰκείαν φρόνησιν καὶ πανουργίαν. Pal.

1) Sic in ed. ant. Fuit itaque fortasse σφίν ἦνδανε.

2) Nominativum observa, qui est etiam in duobus Vindob. et habet quo se commendat.

523. Πόσιν ἀμφιπεσοῦσα] Περιπεσοῦσα τὸν ἄνδρα περιπτυξαμένη, περιχυθεῖσα αὐτῷ. Q.

524. Πρόσθε] Γρ. προπάροιδε. Harl.

525. Καλλίφατος, ἄζει καὶ ὄρεσιν (sic), ὡς τὸ, ἀμυνόμεναι ὄρεσιν (Il. ε, 486.). Harl.

526. Ἀσπαρροντα ἰδοῦσα text. Γρ. καὶ ἀσπαρροντ' εἰσιδοῦσα. Pal.

529. Εἴρερον] Αἰχμαλωσίαν, δουλείαν τὴν περὶ τὰ ἔργα. καὶ ἀναπέπλασαι κατ' ἀρχὴν παρὰ τὸ ἐρᾶν. Hucusque Q. sed Vulg. ita: — παρὰ τὸ ἐρᾶν μετὰ ἐλευθερίας εἴρειν καὶ λέγειν τὲς δούλους: et Pal. — παρὰ τὸ ἐρᾶν μετὰ ἐπιθυμίας. ἢ κοῦσπον ¹⁾).

Τὴν ἐξ αἰχμαλωσίας δουλείαν νῦν ἐκάλεσεν, ἀπὸ τοῦ ἔριον. ἢ παρὰ τὸ ἐρᾶν — — τοὺς δούλους. ἀπαξ δὲ εἴρηται ἢ λέξις. E. Εἴρερος κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰχμαλωσία, δελεῖα, παρὰ τὸ ἐρᾶν εἴρειν. οἱ γὰρ ἐν δελεῖα καὶ τοῦ λέγειν ἐξορῶνται μὴ παρῴρησιαζόμενοι. B.

Τοῖς κακοῖς παραμυθίαν ἔχει τὸ ἀποδακρῦσαι. φησὶ γοῦν, αἰψηρὸς δὲ κόρος κροεροῖο γόοιο (Od. δ, 103.). ταύτη δὲ οὐδὲ ἐξέστα δακρῶν δίδοται, ἵνα ἐπικουφίσῃ τὴν συμφορᾶν. Q.

539. Ἐξ οὗ δορπέομεν] Ἀντὶ τοῦ ἐξ οὗ δεδορπήκαμεν. B.

541. Μάλα] Γρ. μέγα. Harl.

542. Ὁ μὲν σχεθέτω] Σχεθέτω, φησὶν, ὁ τραγωδεύς, ἦτοι καλυθῆτω τῆς τραγωδίας ἵνα μὴ τὸν ξεῖνον Ὀδυσσεῖα καὶ τοὺς ξεινοδόκους, ἦτοι τοὺς ὑποδεχομένους ἡμᾶς τὲς ξένους ἐπέλθῃ θλιβεροῖς ἄσμασιν. ἔνεκα γὰρ τοῦ ξένου ταῦτα κερῶνεται (sic) ἢ τε εὐωχία καὶ ἢ λύρα. Q.

Τερπόμεθα πάντες] Δημοτικῶς ἄγαν καὶ τοὺς ἄλλους ξεινοδόκους καλεῖ. E.

546. Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνος] Ὁ ξένος καὶ ἐκείτης ἀντὶ ἀδελφοῦ τυγχάνει ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ ὃς κατ' ὀλίγον ἀγγιστεύει ταῖς διαβολαῖς. B. Q.

547. Ὀλίγον περ ἐπιπαύει] Ὀλίγον, φησὶν, ἐπιπαύει καὶ πλησιάζει ταῖς προπίδεςσιν καὶ ταῖς φρεσίν, διὰ τὸ σχεδὸν ἐκ τούτων ταῖς ἀδημονίαις καὶ θλίψεσι πόρρω εἶναι. Q. Ἀπτεται ταῖς φρεσίν, ἀντὶ τοῦ φρόνιμος εἶναι. Pal. Q. Vulg.

554.

¹⁾ Κοῦσπος Graecis recentioribus significat τὴν ποδοκάκκην. Vid. Ducangium.

554. Τοκῆες] Γρ. γοκῆες. Harl.

555. Εἶπέ δέ μοι γαῖαν] Εἶπέ μοι τὴν σὴν πόλιν
ἵνα πρὸς τὸν ἡμέτερον νοῦν δουλεύσωσι καὶ τὰ πλοῖα.
ἴσασι γὰρ τὰ ἐνθυμήματα τῶν ἰδίων ἀνδρῶν. B. Q.

556. Τιτυσομένοι] Κατασοχαζόμενοι. Q. Vulg.

557. Οὐ γὰρ Φαιήκεσαι] Ταῦτα ὁ Ἀλκίνοος περὶ
τῶν αὐτῆ νηῶν καυχᾶται λέγων ὅτι αἱ ἐμαὶ νῆες κυβερνή-
του οὐ δέονται οὔτε μὴν πηδαλίων, οὔτε (scr. ἄτε) οὔσαι
εὐκατασκευάστοι καὶ περὶ τὸν πλοῦν εὐστροφοὶ καὶ ταῖς δυσ-
χερίαις τῶν κυμάτων ὅλως ἀπήμονες, νοήματα οὔσαι
καὶ φρένες ¹⁾ ἀνδρῶν, ἤτοι καλῶς τοῖς πλωτήρσι καὶ ἐτοι-
μως ὑπέικουσαι, γινώσκουσαι τε πόλεις πάντων ἀνδρῶν
καὶ ἀγροὺς πύονας, ὡς αἰεὶ διαπλέσαι καὶ ἐν τούτοις πα-
ραγεγόμεναι. Q.

563. Ἐπι δέος] Τὸ γὰρ, ἐπι δέος, ἀπὸ κοινῆς. B. Q.

565. Ποσειδάων ἀγάσασθαι ἡμῖν] Ὀργισθῆναι μέ-
λει, ἀντὶ τοῦ φθονῆσαι. B.

Ἀγασσασθαι ²⁾] Ἄγαν ὀργισθῆναι. Vulg.

567. Φῆ ποτε] Ὅτι ὁ Ποσειδῶν εἶπέ ποτε ὅτι φθει-
ρω (scr. φθερῶ) τὴν εὐεργία τῶν Φαιήκων νῆα ὀργιζό-
μενος διὰ τὸ πλεῖν τούτων τὰς νῆας ἀπήμονας, φθόνη
παντὸς βαλλομένης. Q.

Ἄλογον δοκεῖ, πῶς ἀκούσας ὁ Ὀδυσσεὺς τὴν Ποσει-
δάωνος γνώμην (ins. μηνύει, e schol. ad 574.), ὅτι ἐν προσ-
κρούσει γέγονε τῷ θεῷ. διδὸ καὶ ὑποπτεῦειν τοὺς εἰχνοὺς
τούτους. Φαμὲν οὖν ὅτι ὑποσχόμενος ἤδη Ἀλκίνοος τὴν
πομπὴν, οἱ δὲ ἀγαθοὶ τὰς ὑποσχέσεις οὐκ ἀναπαλαίψουσιν·
οὐδ' ἀτελεῖτητον ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω (Il. α, 527).
ἔτι δὲ καὶ ἡ φιλοξενία ἐπολεῖ καταφρονεῖσθαι τὴν προό-
ρησιν μηδὲ πᾶν πικρομένην παρὰ τοῦ Ἀλκινόου. διό
φησι, τὰ δὲ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν ἢ κ' ἀτέλες εἶη, ἣν
δὲ ἐν τῇ διηγήσει Ὀδυσσεὺς οὐ μόνον τὴν ἔχθραν τοῦ
θεῦ λέγει ἀλλὰ καὶ τὴν ματαιότητα τὴν παρὰ τῷ Κύκλωπος,
ὀπὲ ποτ' ἔλθῃ ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἐταίρους (ι. 534.). Q.

569. Ραίσμεναι] Γρ. ραίσασθαι. Harl.

Ραίσεσθαι] Γρ. ραίσέμεναι. Pal.

570. Ὡς ἀγόρευ] Ταῦτά, φησιν, ἅπερ εἶπεν ὁ Πο-
σειδῶν ἢ τελέσειε καὶ πράξει ἢ καταλείψει ἀτέλεσα, κα-
θὼς αὐτῷ δόξῃ. Q.

¹⁾ Scribendum νοήματα γνοῦσαι καὶ φρένας.

²⁾ Sic in antiq. edd. Confer μέλλει in schol. B. Etiam in
cod. Vind. 56. ἀγάσασθαι suprascripto α.

571. "Ἡ κ' ἀτέλες' εἶη] Νῦν τὸ εἶη ἀντὶ τοῦ εἶσαι.

Vulg.

Ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν διήγησιν ἡδονῆς ὁ Ἀλκίνοος τῆς προρρήσεως ἐπελάθετο. ἀλλὰ πῶς Ὀδυσσεὺς ταῦτα ἀκούσας τὴν Ποσειδάωνος μηνύει ὀργὴν ἢ ἠθέλησε τάληθῆ εἰπεῖν; E. Vulg.

581. Ἡ τίς τοι καὶ πηός] Αἶμα οἱ παῖδες, γένος ἀδελφοί καὶ ἀνεψιοί. οἱ πηοὶ γοῦν φίλτατοι τυγχάνουσι μετὰ τὸ αἶμα καὶ τὸ γένος. B. Q.

Ἀπέφθιτο (text. Hom. ἀπώλετο)] Διαφθάρη. Vulg.

583. Μεθ' αἱμά τε καὶ γένος αὐτῶν] Αἶμα μὲν λέγειν ἀνεξέον τὰ τέκνα. καὶ γὰρ τὸ, αἵματος εἰς ἀγαθοῖο (Od. δ, 611.), δηλοῖ τὸ ἐκ σπέρματος εἶναι ἀγαθοῦ, ὅτι καὶ τὸ σπέρμα ἐν ἑστέῃ ἐστὶ (Q. ἐπὶ) τῷ αἵματι. τὸ δὲ κατὰ γένος αὐτῶν ἦτοι τῶν τέκνων λέγει, ἢ ἢ τὰ ἔκγονα, ἢ ἢ τὸ αὐτοῦ γένος, ἢ αὐτοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν καὶ τὰς ἐκ γενέσεως ὀνομάζει· μεθ' οὓς κηδέεσσι εἶναι τὰς κατ' ἐπιγάμει συγγενεῖς οἷον εἰσὶ γαμβροὶ καὶ πενθεροί, ἔς πῆες ὀνομάζει διὰ τὰ ἐπιιδόμενα ἐπὶ ταῖς γαμμεναῖς πάμματα καὶ πάσια. Q. et breviatum Pal.

Καὶ γένος ἀνδρῶν] Γρ. αὐτῶν. Harl.

586. Πεπνυμένα εἰδῆ] Ὅταν τις τῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων ζηλωτῆς τυγχάνῃ. B.

Πεπνυμένα] Γρ. κεχαρισμένα. Harl.

I.

Ἐπιθέσεις. Τῆς μεγάλης διηγήσεως τὴν ἀρχὴν περιέχει ἡ ῥαψωδία αὕτη· ὡς ἀποπλεύσας ἐξ Ἴλιδος Ὀδυσσεὺς πρῶτον μὲν τῇ Κικλῶν παρέβαλε γῆν, καὶ μίαν αὐτῶν τὴν ἐπὶ θάλασσαν ἐπόρθησε πόλιν, Ἴσμαρον καλεμένην ἔπειτα δὲ Μάλειον παραπλέοντα Ἴωνικῆς ἀκρωτήριον ὑπὸ σφοδρῆ πνεύματος ἐξηνέχθη περῶν μέγα πέλαγος καὶ τῇ τῶν Λωτοφάγων παρέβαλε γῆν, καὶ ἐντεῦθεν ἀποπλεύσας τῇ Κυκλωπέᾳ (sc. -ίᾳ), τὸν μὲν ἄλλον ζόλον εἶασε πρὸς τῇ νήσῳ καθορμῆντας. καὶ τέλος ἔσχεν ἐνταῦθα ἡ ῥαψωδία. Q.

Ἄλλως. Ἀρχὴ τῶν Ὀδυσσεύος διηγημάτων, ἐν οἷς φησι πεπολεμημένοι τοῖς Κίκοσι, καὶ πρὸς τοὺς Λωτοφάγους παραγενέσθαι· καὶ ὅτι ἐτύφλωσε τὸν Κύκλωπα Πολύφημον, καὶ ὡς ἐκεῖνος κατέφαγεν αὐτοῦ ἕξ ἑταίρους ἀπὸ δώδεκα συνελθόντων. Pal. E. Q. et brevius Vulg.

2. Ἀλκίνοος κρεῖον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν] Τὸν

εὐεργέτην ἐπαινεῖ· σύμφορον γὰρ τῷ δεομένῳ. τὸ μὲν δὴ κρεῖον τῆς βασιλείας ἔπαινος, τὸ δὲ ἀριδεύετε τὴν κατὰ μορφήν ἀξιώματος. τὸ δὲ (f. τῆτο δέ), ἀπλῆν ἀντι παραγῶγε τῆ ἀριδικωτάτε (sic). καὶ ἡ γενικὴ κεῖται ἀντι δοτικῆς. Q.

4. Θεοῖς ἐναλλογίως αὐδὴν] Ἄστροις. κατὰ γὰρ Πυθαγόραν μσαικῶς καὶ κατὰ ἐναρμόνιον κίνησιν κινουῦνται. Pal.

5. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημί] Προσχαρίζεται εἰς τὰ τοιαῦτα τοῖς Φαλαξίν Ὀδυσσεὺς εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἠδυπαθές. Ἐγκαλῶσι δὲ τῷ Ὀδυσσεῖ φιληδοσίαν, λέγοντες τὴν ἀπολαυσιν τέλος ἠγόμενον τῆ βίης διὰ τῆτων. ἀρμόζεται δὲ τοῖς ἠθεσιν αὐτῶν ἀκέσας παρὰ τῆ Ἀλκιόσε, αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρις τε χοροί τε. οἱ δὲ ¹⁾ ἀπὸ τῆ καιρῶ· συμπίσιον γὰρ τότε παρῆν. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς λέξεως. καὶ τῆτων οἱ μὲν ὅτι εὐφροσύνη τῆς ἠδονῆς τῷ φρονεῖν διαφέρει, οἱ δὲ ὅτι τέλος ἐπὶ ἑσίας ἢ τάξεως ἢ συμπληρώσεως· ἀκεστόν δὲ, τῶν πρὸς εὐαχίαν. Q.

Ἄλλως. Ταῦτα ἀρμολόμενος τῷ καιρῷ λέγει. ἢ τῆ παντός δὲ βίης τὴν ἠδονὴν τέλος εἰρηκεν ἀλλὰ συμπίσιον τινός. Vulg. Q.

In cod. Q. obelo configuntur versus quattuor 5—8.

7. Ἀκνάζονται ²⁾] Ἀκροῶνται. Vulg.

11. Τῆτό τί μοι κάλλιστον] Τῆτο τὸ τέλος φησὶ φαίνεται μοι καλὸν εἶναι. σοὶ δὲ φαίνεται καλὸν τὸ τὰ ἐμὰ κήδεα εἶρεσθαι. Ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ εἶρεσθαι, ἰν' ἢ ἐπιέρεσθαι. B. Q.

13. Ὀδυρόμενος] Καὶ μὴν οὐ κλαλεῖ νῦν. ἀλλ' ἡ σύγκρισις πρὸς τὸ, εἰπέ δ' ὅτι κλαλεῖς (θ, 577.). Q.

14. Τί πρῶτον] Περὶ δυσχερῶν πραγμάτων μέλλον λέγειν προασφαλίζεται, ἵνα εἰάν ἐφάνη τι αὐτῷ ὀχληρὸς, εἰς τὸν βιασάμενον τὸ αἴτιον ἢ. ἔτι δὲ καὶ προσοχὴν ἐργάζεται τοῖς ἀκροωμένοις. Q.

19. Ὅς πᾶσι δόλοισιν] Ἐν ἀνθρώποις διὰ τῆς δόλως ἀπόκειμαι, ἦτοι ἐν τοῖς ἀπάντων στόμασιν εἰμι διὰ τῆς δόλως. Παρεῖται ἢ διὰ, καὶ ἡ δοτικὴ ἀντι αἰτιατικῆς κεῖται· διὰ δόλως γὰρ μέλω. ὁμοίον ἐστὶ τῷ, σοὶ πάντες μαχόμεθα (Π. ε, 875.), τετέξι διὰ σέ. B. Q. Πᾶσιν ἀνθρώποις μέλω ἐν δόλοισι, ἦτοι ἐν ἐπιμελείᾳ εἰμι ὡς δό-

¹⁾ Intell. λύουσι vel ἀπολογοῦνται.

²⁾ Sic in antiqu. edd. In posterioribus Ἀκουάζονται] Ἔνοι, ἀκουάζονται. Ἀκροῶνται. Vid. supra not. ad θ, 139.

λοις πρέπων κρατιωτικοίς. Β. "Οστις ἐγὼ ἐν πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις διὰ φροντίδος εἰμι ποιεῖν δόλος, οἱ μὲ τὸ κλέος μέχρι τὸν ἕρανον ἀνήγαγον. Q.

20. Καί μιν κλέος ἕρανον ἵμι] Διὰ δόλος ἔνδοξός εἰμι. ὁ γὰρ δόλος καὶ ἐπὶ ἀγαθῶ τάσσεται· νῦν δὲ ἐπὶ ἐγκωμῆς τῆτο λέγει. ὑπερβολὴ γὰρ δόξης τὸ μέχρι θεῶν ἐφ' ἀφάνειν τὸ κλέος. Ταῦτα δὲ πρὸς σύστασιν ἑαυτῶ λέγει ἵνα κατ' ἀξίαν τιμηθῇ ὑπὸ τῶν Φαιάκων. ἤδη γὰρ καὶ προμειμαρτύρηται ὑπὸ τῶ κισσαρῶδῶ. Β. Q.

21. Ἰθάκην εὐδαίελλον] Εὐπειρίοριον. πᾶσαι γὰρ αἱ νῆσοι εὐκατάληπτον ἔχουσι τὸν περιορισμὸν ὡς πρὸς τὴν ἠπειρον. ἢ τὴν εὐάερον, εὐ τῆς ἕλης ἔχουσαν. ἔτιοι δὲ φασιν εὐ πρὸς τὴν δαίτην κειμένην. δαίτη γὰρ ἢ δύσις. καὶ γὰρ ἕτως ἔχει τῇ θέσει ὡς πρὸς τὰς ἄλλας νήσους πλησιαζούσας. διὸ καὶ ἐπιφέρει, αὐτὴ δὲ χθαμαλή. Β. Q. Πρὸς δύσιν τῶν ἄλλων κειμένων (scr. κειμένην). Vulg. "Ἦτοι ἐπιφανῆ, εὐ πρὸς τὴν δαίτην κειμένη. εἰ δὲ σημαίνει τὴν ἀκρατον (scr. εὐκρατον), δασύνεται ἀνάγκη. ἕλη γὰρ ἐστὶν ἢ τοῦ ἡλίου αὐγῆ, ὅθεν καὶ τὸ εἰληθερεῖν τὸ ἡλίῳ χρῆσθαι. Ms. Barnes. Vid. et ad β, 167.

22. Νηϊον] Ὁ Φιλοξένος Νηϊὸν αὐτὸ φησι διὰ τὸ, ἡμεῖς δ' ἐξ Ἰθάκης ὑπονητῶ εἰλήθεσμεν (γ, 81.). τινεὶ δὲ Νηϊόν, ὡσπερ ἀκρατῆς (ὁ Κράτης em. Pors.), τὸν περὶ τὸν ἡμίονα τόπον, ἐν ᾧ ἦν συνηρητῆς τόπος, ἱερὸν νυμφῶν. ἀφ' οὗ καὶ τὰς νύμφας κοινῶς Νηϊάδας προσαγορεύεσθαι. Harl. Q. ἀπὸ τοῦ Νηῆς, ἱεροῦ νυμφῶν αἱ Νηϊάδες καλῶνται (γ, 104.) Q.

Εἰνοσίγυλλον] Ἐνωσις γὰρ ἢ κίνησις. ἐκ δὲ τούτου τὸ καταπνεόμενον δηλοῖ διὰ τὸ ὕψος. Q. Pal.

24. Δουλιχίον τε Σάμη τε] Τὴν Σάμην ἐν ἄλλοις Σάμον λέγει· οἱ τε Ζάκυνθον ἔχον ἢ οἱ Σάμον ἀμφενέμοντο (II. β, 634.). ἐπιτηδες δὲ τῇ Ἰθάκῃ καὶ τὰς ἄλλας συγκατωνόμασε νήσους εἰς αὐξήσιν, ἵνα αἰσθοῖντο αὐτοῦ οὐκ ὀλίγης ἡγουμένου χώρας. Q.

Δουλιχίον μία τῶν Ἐχινάδων. Pal. Vulg.

25. Αὐτὴ δὲ χθαμαλή] Ταπεινὴ· ἢ κοιλὴ τὴν θέσιν. Πῶς ἐν πανυπερτάτῃ; ἢ τῇ δόξῃ, ἢ πρώτῃ τῶν ἄλλων ὡς πρὸς δύσιν. Vulg. E. Q. Cf. Strab. 10. p. 454.

Πῶς χθαμαλή; πῶς πανυπερτάτῃ; ἢ δὲ σύγκρισις ἢ πρὸς τὰς ἄλλας νήσους ποιῶ αὐτὴν λέγεσθαι χθαμαλήν, αὐτὴ δὲ κατ' αὐτὴν μὴ ἀντεξεταζομένη πρὸς Σάμον καὶ Ζάκυνθον ὑψηλὴ ἐστίν. ἐπὶ δὲ τὸ πρὸς δύσιν αὐτῆς μέρος ὑψηλὴ ἐστὶ διὰ τὸ ὄρος, τὸ δὲ πρὸς ἀνατολὴν χθαμαλή· εἰκόσ οὖν ἔχειν αὐτὴν (Q. αὐτὸ) ἄμφω. ἢ χθαμαλή μὲν

διὰ τὴν θέσιν, πανυπεργάτη δὲ διὰ τὴν τῶν οἰκούντων
λαμπρότητα· ἐπάγει γὰρ, τρηχεῖα ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρό-
φος. Τὸ δὲ, πρὸς ζόρον, ἢ πρὸς σύγκρισιν τῶν λεχθεισῶν
νήσων εἰρηται, ἐπεὶ ἐστὶ δυτικωτέρα ἢ Σικελία. B. Q.

26. Πρὸς ζόρον] Πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη. αἱ γὰρ
ἄλλαι νῆσοι καὶ Κεφαλληνία ἀνατολικώτεραι αὐτῆς εἴ-
σιν. B.

32. Αἰαίη] Ἐξ Αἰαίης νήσου τῆς Τυρρηνίας ἢ Κολ-
χικῆς. Αἰαία (Αἶα em. Barnes.) γὰρ πόλις Κολχίδος. Pal.
Q. Vulg. Nῦν δὲ Αἰαία ἐστὶν ἡ τῆς Κλοχίης νῆσος ἢ
πλησίον τοῦ Ἄιδου οὔσα ἀπὸ τῶν ξεναγμάτων τῶν ἐν αὐ-
τῷ, παρὰ τὸ αὐτὸ εἶ θρηνητικὸν ἐπιθῆναι. Ms. Barnes.
Αἰαίη. τοῦ Αἰετοῦ (scr. Αἰήτιου) θυγάτηρ. ἢ ἀπὸ Αἰαίας
χώρας τιμωμένη. ἐστὶ δὲ πόλις Κολχίας. E.

33—35. Tres hi versus notantur obelo in cod. Q.

35. Γίνεται] Κᾶν τῆς ἡμῶν πατρὸδος ἀλλή τις ἐστὶ
γαῖα πόρρωθεν πίων καὶ λιπαρᾶ, ἀλλ' οὖν τῆς ἡμῶν πα-
τρὸδος γλυκυτέρα ἡμῖν οὐ λογίζεται. Q.

37. Εἰ δ' ἄγε] Εἰπὼν, φησὶ, τὸ ὄνομα ἄγε δὴ καὶ
τὸν νόσον εἶπω τὸν πολλῶν συμφορῶν καὶ κακῶν πλήρη. Q.

Ἐνίψω (sic ed. ant.)] Ἐρῶ, λέξω. Vulg.

39. Κικόνεσσι] Ἡ μὲν χώρα Κικονία, ἐστὶ δ' αὐτῇ
τῆς Θράκης. ἢ δὲ πόλις Ἰσμαρος. τῷ γὰρ γενικῷ τὸ εἰ-
δικὸν ἐπήγαγεν ὡς τὸ, ἢ δ' ἄρα Κύπρον ἴκανεν, εἰς Πά-
φον (Od. ε, 362.). Πορθεῖ δὲ τοὺς Κίκονας ὅτι συνε-
μάχησαν τοῖς Τρωσὶ. (Vid. mox.) B. Q.

40. Ἰσμάρω] Ποταμῷ. ἢ τῇ νῦν καλουμένῃ Μα-
ρωνείᾳ. E. Ἰσμαρος πόλις τῆς Κικονίας ἥτις νῦν Μα-
ραθῶν (Μαρώνεια em. Barn.) λέγεται. 1) Vulg.

Ἰσμάρω. ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον] Τότε δὲ ἐγὼ
τὴν Ἰσμαρον ἐπόρθησα· πόλιν τῆς Κικονίας (has tres
voces om. codd. Ambr.) ἢ νῦν Μαρώνεια λέγεται 2).
Harl. B. Q.

Πόλιν ἔπραθον] Ἐπεὶ οἱ Κίκονες τῷ Προιάμῳ συνε-
μάχησαν· Κικόνων ἡγήτορι Μέντη (Il. ε, 73.). Vulg.

42. Δασάμεθ'] Παράγγελμα ἦν στρατηγικὸν τὰ λά-

1) Vid. Eustath. p. 335, 19. Steph. Byz. v. Ἰσμαρος et Μα-
ρώνεια. Nomen post habuit a Marone Euanthis filio, qui erat
Bacchi: vid. infr. Schol. ad 197. Suid. v. Ἰσμαρικὸς οἶνος.
Barnes.

2) Conf. Athen. 1. p. 33. d. 8. p. 351. e. cum Eustathio
ad Od. ι, 198. p. 1623, 49. 53. — p. 347, 28. 34. ubi pro κα-
ταληφθῆ Ed. Rom. habet καταλυφθῆ, scr. κατακαλυφθῆ. Pors.

φουρα ἐξ ἴσου διανέμειν. ἢ γὰρ πλεονεξία ὑποτέμνεται τὴν προθυμίαν. ὄθεν καὶ Ἀχιλλεὺς διαλοιδορεῖται Ἀγαμέμνονι. B. Q.

Ὡς μὴ τίς μοι ἀτεμβόμενος κλοι ἴσης] Ὡς μή τις καταλάβῃ στεριοκόμενος τῆς ἰσομοιρίας τῶν μεριζομένων. Q.

43. Διερωῶ ποδί] Μεταφορικῶς τῇ νηϊ. οἱ δὲ διερωῶ τῷ ὄξει καὶ ταχεῖ. οἱ δὲ τῷ ζῶντι, ἐπεὶ ξηροὶ οἱ ἀποθανόντες. καὶ γὰρ ἐτέρωδι, διερός βροτός (Od. ζ, 201.), φησίν. Pal. Vulg. Q. οἱ δὲ τῇ κόπῃ. οἱ δὲ τῷ διερωῶ ἐκ τῆς θαλάσσης πρὶν ξηρανθῆναι τὴν ἐκ τῆς βάσεως ὑγρασίαν (Q. ὑγρότητα). λέγει δὲ τὸν ἰδρωῖτα. Vulg. Q. Ἄλλως. Διερωῶ ποδί, ἦτοι τῷ πηδαλίῳ, ἢ ἡ ἀπὸ μέρους τοῖς πλοίοις. ἢ ἀντὶ τοῦ παραχερῆμα πρὶν τὴν νοτίδα τοῦ ἰδρωῖτος ξηρανθῆναι, ἢν ἔχομεν ἐκ τῶν ἀγώνων τοῦ πολέμου. B. Q.

44. Τοῖς δὲ μέγα νήπιοι] Ἐναντία, φησὶ, λέγει ἑαυτῷ ὁ Ὀμηρος. ἐν μὲν γὰρ Ἰλιάδι παράγει τὸν Ὀδυσσεῖα τύποντα καὶ τοὺς μηδὲν αὐτῷ προσήκοντας τῶν στρατιωτῶν. ὃν δ' αὖ δῆμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, τὸν σκῆπτρῳ ἔλασασκε παρασάε (Il. β, 198. 199. confus. cum 189.). καὶ ταῦτα ποιῶν ἔπειθεν. ἐνταῦθα δὲ οὐδὲ τῶν ἰδίων ἄρχειν δύναται, οὐ γὰρ αὐτῷ πείθονται ἀποπλεῖν. στρατηγῷ δὲ ἐστὶ κακοῦ τὸ καταφρονεῖσθαι. οὔτε οὖν λέγειν δεινὸς ἦν, ἔπειθα γὰρ ἄν. οὔτε δόξῃ μέγας, ἐδίδιε γάρ. οὔτε μὴν χρῆσθε, ἤρουντο γάρ. Ἐροῦμεν οὖν ὅτι εὐθὺς ἀπὸ τῆς νῆης ὄντες οἱ ἑταῖροι ἐγαυρῶν τῇ τύχῃ. τοιαῦτα δὲ τινα καὶ Ἀγομέμωνων πέπονθεν. ἐναντιοῦντο γὰρ αὐτῷ πολλάκις Ἕλληνες. παραδίδωκε δὲ ἡ ἰστορία, καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Μακεδόνι δευτέρον ἀπόσασιν ἐποίησαν οἱ ἴδιοι αὐτοῦ στρατιῶται. Q.

47. Κίκονες Κικόνεσσι γερόνευ] Πῶς οἱ ἀπολλύμενοι Κίκονες βοᾶν εἶχον; φημὲν ὅτι ἐν τῷ πορθεῖσθαι ἐβόων, ἤκουσαν δὲ οἱ γείτονες οἱ τὴν ἡπειρον οἰκοῦντες, ὃ ἐστὶ μεσόγειοι. οἱ γὰρ πορθηθέντες παραθαλάσσιοι ἦσαν. B. Q.

51. Ὅσσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὄρη] Καὶ ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἰλιάδι (β, 467.), ἔσαν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμάνδρου ἀνθεμόεντι μυρῖοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὄρη. Δόξειεν ἄν τις ἐλάττωσιν εἶναι ἐκ τοῦ ἐπαγομένου τὰ ἄνθεα. ἐλάττω γὰρ τὰ ἄνθη τῶν φύλλων. οὐκ ἔστι δέ. οὐ γὰρ τοῦ πλήθους παραστατικὰ παρελθῆται ἄμφο, ὡσπερ ἐπὶ τῶν φύλλων καὶ τῆς ψάμμου, λίην γὰρ φύλλοισιν ἰοικότες ἢ ψαμάθοισιν (Il. β, 800.). ἐπίτασις γὰρ ἐστὶ κατὰ τὸ ἐξηγεγμένον. ἀλλὰ τὰ μὲν φύλλα παρ-

ἔησι τὸ πλῆθος, τὰ δὲ ἄνθη τὴν τοῦ πλῆθους ποικιλίαν ἐν τε τῇ καθοπλίσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἀμφιέσει, τῶν Θρακῶν μάλισα, ὧν εἰσιν οἱ Κίκορες, ταῖς χροταῖς ποικιλλόντων τὴν ἀμφιέσειν. Q. Vid. eadem fore supra alieno loco ad ζ, 103.

56. Ὅφρα μὲν ἠὼς ἦν] Τὸ ἀπὸ πρωῒας μέχρι ὥρας ε' διάστημα. Q.

57. Ἀλεξόμενοι (sic per o)] Ἀμυνόμενοι ἢ ἐκκλίνοντες. Vulg.

58. Βουλυτόνδε] Τὸν καιρὸν ἐν ᾧ οἱ βόες λύονται τῶν ἔργων. Q. Vulg.

60. Ἐξ δ' ἀπ' ἐκάσῃς] Πολλοὶ κατηγοροῦν τοῦ ἀπιθάνου, ὧν εἷς ἐστὶ καὶ Ζωῖλος. ἄτοπον γὰρ ἠγοῦνται μῆτε πλέοντας μῆτε ἐλαττοὺς ἀνηρῆσθαι ἀπ' ἐκάσῃς νῆος. ἀλλ' ἴσως ἀπὸ τοῦ ἐπιτάγματος. χρῆ δὲ τὰ πλάσματα πιθανὰ εἶναι. Λύει δὲ ὁ Κράτης οὕτως. βούλεται Ὅμηρος ἑβδομήκοντα δύο ἀπολωλότας σημαίνει. πεζὸν μὲν τὸ φάναι, ἀπώλλοντο (sic) οἱ ἑβδομήκοντα δύο. εἴτε ἐκ μιᾶς νεὸς ἀπάντων εἴτε ἐκ πλειόνων, μηκέτι εἶναι τὸν ἀριθμὸν τῶν ερστωτῶν πλήρη ἐν ἐκάσῳ πλοίῳ. ὅτε γὰρ ἔμελλον ἀποπλεῖν τότε ἐξ ὀνόματος καλῶν πάντας καὶ εὐρῶν τοὺς λείποντας, ἀναγκαίως ἐμίρισεν εἰς τὰς ναῦς ἐξ ἴσης. ἐνέλιπον δὲ ἕξ εἰς ἐκάστην ναῦν ἐρέται. Q. οβ' ἀπολωλότας βουλή τῷ Ὁμήρῳ σημαίνει. πεζὸν οὖν τὸ φάναι, ἀπώλλοντο οἱ οβ', καὶ σχεδὸν ἀδύνατον εἰπεῖν ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον. B.

62. Τὸν προτέρῳ (sic ed. ant.)] Εἰς τοῦμπροσθεν. Vulg.

65. Πρὶν τινά] Ἀρχαῖον ἔθος ἦν, τῶν ἐπὶ ξένης ἀπολλυμένων τὰς ψυχὰς ἐκ τρίτου ἀνακαλεῖν. τοῦτο δὲ ἐγένετο ἵνα εἴ τις ὑπολίπειτο ἐν τῷ πεδίῳ προσέλθοι. Q. Ἀρχαῖον ἔθος τῶν ἐπὶ ξένης ἀποκλυμένων τὰς ψυχὰς ἀνακαλεῖν τρίτον τοὺς περιλειφθέντας ἐπὶ ἐπίωσιν (ὄπ. em. Barn.) οἴκαδε. ἢ ἵνα καὶ ἔτι (scr. εἴ τις) ἀπολίπειτο ἐν τῷ πεδίῳ προσέλθοι. Vulg.

69. Ὁρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ] Ἐπιφώνημα ῥητορικόν. Pal.

80. Μάλειαν] Νῦν ἐρικῶς Μάλειαν, ἐτέρωθι δὲ πληθυντικῶς. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥα ἔμελλεν Μαλειῶν ὄρος αἰπὺ ἵξεσθαι (Od. δ, 514.). ἔστι δὲ νῆσος (E. ἀρωτήριον) τῆς Λακωνικῆς. B. E. Q. Ἀρωτήριον τῆς Λακωνικῆς λίαν ἐπικίνδυνον. ὄθεν ἢ παροιμία, Μαλίαν δὲ κάμψας ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε. Barnes. e nott. vett. ut ait.

81. Παρέπλαξεν δὲ Κυθήρων] Τῆς Λακωνικῆς πό-

λεως· ὡς ἐκεῖ ἐν Κυθήροις αὐτοῦ βουλομένου καταχθῆ-
ναι. ἢ συνίδριον δὲ ¹⁾ πρὸ τῆς Λακωνικῆς. Καὶ ἄλ-
λως. Ἀνέμου ὄντος σφοδροῦ ἀπὸ τῆς περὶ Μάλειον καὶ
Κύθηραν θαλάττης εἰς τὴν Λιβύην ἀπηνέχθη, ὅπε ἦσαν
οἱ Λωτοφάγοι. Q.

84. Γαλις Λωτοφάγων] Τοὺς Λωτοφάγους ἐν Λι-
βύῃ ὑποτίθενται εἶναι οἱ νεώτεροι. μέχρι δὲ νῦν Αἰγύπ-
τιοι βοτάνην ξηραίνοντες ἀλοῦσι καὶ πέτιτοντες ἐσθλου-
σιν. Q.

Λωτός ἐστὶ βοτάνη εὐόσμος. Ἴνιοι δὲ μυρόλωτον λέ-
γουσι. Pal. et Q. qui in fine addit βρωμα.

88. Προῦειν] Προέπεμπον. Vulg.

89. Κήρυκα] Ὁ κήρυξ ἔμφρασιν εἶχε βασιλικῆς καὶ
δημοσίας πριεβείας. Q. Τρίτατον κήρυκα· ἵνα μὴ
εὐεπιχείρητοι ὦσι διὰ τὸν κήρυκα. Vulg. Pal.

92. Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι] Δίκαιοι ὄντες ἄνδρες βίαι-
τινα οὐ κατεῖχον ἀλλὰ πειθοῖ. Τὸ δὲ, μήδοντο, δηλοῖ
ὅτι οὐχ ἐκούσιος ἦν ἐκείνων ὁ γενόμενος ὄλεθρος. καὶ γὰρ
οἱ Λωτοφάγοι δίκαιοι ὄντες βίαι οὐδένα κατεῖχον ἀλλὰ τῷ
λόγῳ μόνῳ ἔθελγον. Q.

97. Νόσου τε λαθέσθαι] Ἀπολούθως τῇ φωνῇ (f. φύ-
σει) ὡς ἐπὶ ἀλόγων ζώων. οὐχ ὡς μέντοι τοῦ (ins. λωτῆ)
λήθην ἐμποιοῦντος, ἀλλὰ διὰ τὴν ἡδονὴν καταφρονοῦντος
(scr. -εσ) τοῦ νόσου. ὅμοιον δὲ ἐστὶ τῷ, λάθοντο δὲ θού-
ριθος ἀλκῆς (Il. ο, 322.). οὐ γὰρ ἐπελάθοντο ἀλλὰ κα-
τημέλησαν. Q.

98. Τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον] Αἰδιάσκει ὅτι οὐ
χοῆ ὑπεριδείκνυται κινδυνεύοντας. ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς
ἔξῃς πρὸς τοὺς ἐκδηρωθέντας ὑπὸ Κίρκης μόνος τολμᾷ
καὶ ἵσχυεται. ἐγκράτειαν δὲ σημαίνει αὐτοῦ, εἰ μὴτε τὴν
ἀρχὴν ἤψατο τοιαύτης ἡδονῆς, ἢ καὶ γευσάμενος ἀπέστη
καὶ οὐκ ἐνικήθη τῆς ἰδίας φύσεως. Q.

106. Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν] Ζητεῖ Ἀριστοτέλης πῶς ὁ
Κύκλωψ ὁ Πολύφημος μὴτε πατὴρ ὢν Κύκλωπος, Πο-
σειδῶνος γὰρ ἦν, μὴτε μητὴρ, Κύκλωψ ἐγένετο. αὐτὸς δὲ
ἐτέρῳ μύθῳ ἐπιλύεται. καὶ γὰρ ἐκ Βορείου ἵπποι γίνον-
ται, καὶ ἐκ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Μεδούσης ὁ Πηγασσος
ἵππος. τί δ' αἰτιον ἐκ Ποσειδῶνος τὸν ἄγριον τοῦτον
γεγονέναι; ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ἐξ αὐτοῦ ἀναλόγως τῇ θα-
λάσῃ ἄγρια γεννᾶται ἢ τερατώδη ἢ παρηλλαγμένα. Γε-

¹⁾ Quamvis sat magna sit insula Cythera, ne dubites tamen scripsisse scholiasten νησίδριον δέ.

λοίας δ' αὐτοὺς ἐτυμολογεῖ Ἡσίοδος (θ. 144. 145.), Κύκλωπες δ' ὕσαν οὐνεμ¹⁾ ἐπώνυμον οὐνεκ' ἄρα σφέων κυκλοτερῆς ὀφθαλμοῦ· εἰς ἐνέκειτο τῷ μετώπῳ. ὁ δ' Ὀμηρος φαίνεται φύσιν αὐτῶν λέγων· εἰ γὰρ (f. γοῦν) ἦν τι τοιοῦτον, ὡσπερ τὰς ἄλλας ιδιότητας τῶν ὀφθάλμιων ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ Κύκλωπος, τὸ μέγεθος, τὴν ὁμότητα, οὕτω καὶ (scr. κᾶν) τὸ περὶ ὀφθαλμοῦ ἔγραψε. φησὶ δὲ ὁ Φιλόξενος ὅτι ἐπλάνησε τὸν Ἡσίοδον τὸ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν τυφλωθέντα μηκέτι ὄραν. οὔτε δὲ περὶ πάντων τῶν Κυκλώπων εἶπε τοῦτο Ὀμηρος, εἰκὸς τε τὸν Πολύφημον κατὰ τινα ἄλλην αἰτίαν τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολωλέναι (scr. ἀπολωλεκέναι) πρὸ τῆς Ὀδυσσεύως ἀφ' ἑξῆως. Οἱ δὲ ἀντιλέγοντες τοῦτω φασὶ, εἰ δύο εἶχεν ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν ἕνα Ὀδυσσεὺς ἐτύφλωσε, πῶς συμφωνήσει τὸ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενον, Κύκλωψ εἰ καὶ τίς σε καταχθονίων ἀνθρώπων²⁾ ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀμικελὴν ἀλαωτύν (502.); ἔκ εἶπεν ὀφθαλμῶν. ἔτι δὲ καὶ τὸ προκειμένον παρὰ τῆς Κύκλωπος, ὅτι δύναται μου ὁ Ποσειδῶν ἰάσασθαι τὸν ὀφθαλμόν. εἰ γὰρ ἦν ἑτερόφθαλμος ἤδη ὑπάρχων ἔλεγεν ἂν αὐτῷ Ὀδυσσεὺς, καὶ πῶς τὸν ἕτερον οὐκ ἐθεράπευσεν; ἀλλ' εἶπεν, ὡς ἔκ ὀφθαλμῶν γε ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων (525.). Δι' αὐτοῦ δὲ τούτου ἀπολογοῦνται περὶ τοῦ εἶναι αὐτὸν διόφθαλμον, διὰ τῆς εἰπεῖν, εἰ τὸν πρῶτον πηρωθέντα ὀφθαλμὸν οὐκ ἐθεράπευσεν, οὐδὲ τοῦτον ἰάσεται. Q.

Κυκλώπων] Δίκαιοι οὗτοι πλὴν Πολυφήμῳ. ὅθεν τὸ μὲν ὑπερφιάλων, νῦν μεγάλων, τὸ δὲ ἀθεμισίων, μὴ ἔχόντων χρεῖαν νόμων διὰ τὸ θεμιστεύειν ἕκαστον παίδων ἢ δ' ἀλόχων (cod. B. μὴ ἔχόντων νόμους φύσει δὲ δικαίων). Πῶς οὖν ἠδίκησεν τοὺς Φαίακας καὶ ἔλυπον (ζ, 5. 6.); διὰ τὸ ἀνόμοιον τῆς πολιτείας. Vulg. et ex parte B.

111. Ἐριζάφυλον] Ἐκ τελείῃ καρποῦ τῆς σαφυλῆς γινόμενον. Vulg. Pal.

Καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει] Πλετίζει, ἀέξει αὐτὰ αὐτοῖς, ἦτοι τοῖς Κύκλωψι, ἢ αὐτοῖς τοῖς πράγμασι. Pal.

112. Βεληθήροισι] Εἰς ἃς αἱ βελαὶ ἀναφέρονται ἵνα ἐπιτελεσθῶσι. Pal. Vulg.

Οὔτε θέμιστες] Ἀθεμιστους λέγει οὐχ ὡς ἀδίκους, ἀλλ.

¹⁾ Sic scripta haec protulit Majus facitque inde, δ' ἔσαν οὐνομ' — non male. Quanquam ὕσαν est ἦσαν, et in Hesiodi edd. est δ' ὄνεμ' ἦσαν.

²⁾ Haec verba ex eodem in Harl. scholio profert Pors. ad 502.

ὡς μὴ θέμιδος ἦτοι νόμου χρήζοντας εἰς εὐρεσιν τοῦ καλοῦ. ἦσαν γὰρ ἀγαθοί. Q.

115. Οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγχει] Οὐ φροντίζουσιν ἀλλήλων ὅσον ἐρεκεν ὑποταγῆς. ἕκαστος γὰρ αὐτοκράτωρ ἐστὶ καὶ ἔχ' ὑποτάσσεται τῷ ἐτέρῳ. ἔπειτα τῷ Πολυφῆμῳ κράζοντος ἦλθον πάντες. Q.

116. Νῆσός ἔπειτα λαχεῖα (sic *properisp. Mediol.*) Ζηνοδότος, τὴν βραχεῖαν, γράφει διὰ τοῦ ε, ἐλάχεια (*hucusque Pors. ex Harl.*). οἱ δὲ τὴν εὐσκαφον, οἱ δὲ τὴν εὐγειον, τὴν λαχάλνεσθαι καὶ σκάπτεσθαι δυναμένην. Q.

ΛΑΧΕΙΑ. εὐγειος ἢ εὐσκαφος, λαχάλνεσθαι καὶ σκαπτεσθαι δυναμένη. *Vulg.* Λάχεια (sic *in textu*). ἢ τὸ τῆς νῆσου ὄνομα γνωστὸν ἐκ Κίρκης Ὀδυσσεῖ ἢ γ. . . ¹⁾ ἢ ἐπιτηδεῖα εἰς τὸ λαχάλνεσθαι ἦτοι σκάπτεσθαι, ὅθεν καὶ τὸ λάχανον. ἢ ἐλάχεια, ἢ ἕλαχλη. *Pal.* Λαχεῖα (sic *Mediol. ubique*), ἀπὸ τοῦ λαχάλνω. οὕτως ἀναγνωστέον, ἢ ἢ εὐγειος, εὐσκαφος, παρὰ τὸ δύνασθαι αὐτὴν λαχάλνεσθαι καὶ σκάπτεσθαι. E.

Εὐάροτος γῆ. *Harl. Q.* *Conf. ad κ', 508. 9.*

Οἰκονομικῶς δὲ εἰς ταύτην νύκτωρ κατηνέχθησαν (Q. *κατήχθησαν*) ἵνα μὴ ἀπόλωνται πάντες. Q. *Vulg.*

119. Ἀπερύκοι] Ἀπείρογοι, κολύβοι. *Vulg. ed. ant.* *Nam in recentt. omnia haec in indicativo.*

124. Μηκάδας] ἦτοι μηκωμῖνας, ἀπὸ τῆς φωνῆς. Q. *Vulg.* Μῆκη γὰρ λέγεται ἢ τῶν αἰγῶν φωνή. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὰ μήκη κλείν ὃ ἐστὶ πορεύεσθαι. *Vulg. Barnes.*

125. Νέες πάρα μιλιπόρογοι] Μιλιωτὰς παρειὰς ἔχουσαι, τετίεσι πλώρας κερκισμῖνας. μιλιος δὲ ἐστὶ πηλὸς ῥοσειώδης (E. *ρούσιος*). E. Q. *Cf. Vulg.*

126. Κάμοιεν] Κατασκευάσαιεν. *Vulg.*

127. Αἶ κε τελείοιεν] Ἀστίνας τὰς νῆας οἱ ναυτικοὶ κατεσκευάσαν ἵνα τὰ πρὸς ἕκαστον καιρὸν ἐπιτηδεῖα φέρωσιν. Q.

128. Οἶά τε πολλά] Ἐλλείψιν ἔχει προθέσεως, ἵνα λέγη, δι' οἷα πολλὰ αἴτια καὶ πράγματα ἐπ' ἀλλήλους περῶσιν ἄνθρωποι. *Pal.*

135. Ἀμῶεν] Γρ. ἀμμοῶεν (sic). *Harl.*

¹⁾ *Paucae litterae cultro interceptae: ita tamen ut dubium etiam sit, an ad hoc scholium pertinuerint haec ἢ γ. . .*

²⁾ *Vid. Gramm. m. ampl. §. 62. Obe. 3. c. not.*

- Ἐπούδας text. a. m. pr. Γρ. ὑπ' οὔδας. Harl.
136. Πείσματος] Ἀπογείου σχοινοῦ ᾧ πείθεται ἡ ναῦς. Pal. Vulg.
137. Εὐνάς] Ἀγκύρας. εὐνάς λέγει τὰ τῶν πλοίων σιδηρὰ ἀγκύρια διὰ τὸ εὐνάζεσθαι ὑπὸ τούτων τὰ πλοῖα καὶ ἡρεμεῖν. Q.
138. Ἄλλ' ἐπικέλσαντας] Ἄλλ' ἐπιψαύσαντας ἐν τοῖς τοιούτοις λιμέσι τὰ πλοῖα μείναι χρόνον ἀβλαβῆ, ἕως οὗ ὁ τῶν ναυτῶν θυμὸς ἐποτρυνῆ αὐτάς πρὸς τὸν πλεον. Q. Ἐπιψαύσαντας τῇ γῆ. ἀπὸ τοῦ κέλλειν, ὅθεν καὶ ὁ κόλπος. Pal.
143. Νύκτα δι' ὄρφναίην] Εἰς τὴν νύκτα τὴν σκοτεινὴν. τὸ γὰρ διὰ ἀντι τοῦ εἰς ἐκκληπτέον. Q.
144. Παρά in textu; sed in marg. οὕτως περὶ νηυσίν. Harl.
145. Χωρὶς τῆ ν τὸ οὐρανόθεν. Harl. (in textu littera ν punctis notata.).
147. Ποτὶ χέρσονδε (sic)] Πρὸς τὴν γῆν. Vulg.
148. Τὸ κέλσαι καὶ τὸ ἐπικέλσαι ἐν λιμένι ζῆναί ἐσι. Pal.
151. Ἀποβρίξαντές] Ἀποβρίξαι κυρίως τὸ ἀπὸ τῆς βορᾶς (Pal. βορῶας) καὶ τροφῆς κοιμηθῆναι. (Cf. Vulg.) Βρίξειν τὸ βαρὺ ἴζειν. ὅθεν ἐν Ἰλιάδι (δ, 223.) ἐπὶ ἀμελείας· ἢ τὸ μετὰ βορᾶν ἴζειν, ὡς ἐνταῦθα. Pal.
153. Ἐδινεύμεσθα (sic)] Περιηροχόμεθα, ἀνεσρεφόμεθα. Vulg.
154. Ὠρσαν] Ὠσαν citat Schol. Pors. ex Harl.
- Διὸς αἰγιόχοιο] Ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὰς καταγιγίδας. ἢ ὀχηθεῖς ὑπὸ τῆς αἰγός. E.
156. Αἰγανέας δολιχαύλους] Ἀκόντια μακρὰ ὄλοσι-δῆρους αὐλοὺς ἔχοντα, τουτέστι τὰ σιδήρια. Pal. Ἀκόντια ἐπιμήκεις (Mediol. -η) τοὺς αὐλοὺς ἔχοντα, ἦτοι τὰ σιδήρια (Vulg. ὁ ἐσι τὸν σίδηρον). E. Vulg.
- Γρ. δολιχεσάλους (ut videtur). Pors. ex Harl.
161. Ἐς ἥλιον καταδύντα] Πρὸ τῆ καταδύναι ἥλιον. ἀντι γὰρ ἀπαρεμφάτε ἐγκλίσεως νῦν τὴν μετοχὴν ἔλαβεν. Q.
166. Ἐλεύσσομεν] Ἄνω τὸ ἐλεύσσομεν ἐπὶ μὲν τῆς γαίας κατὰ (scr. καὶ) τοῦ καπνοῦ κοινόν. ἐπὶ δὲ τοῦ φθόγγου ὑπακουεῖον τὸ ἠκούομεν. ὡς τὸ, καρπαλίμως οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε, σῖτον δ' ἐκ μεγάρων (Il. θ, 505.), ἐπὶ τοῦ σίτου δεῖ ὑπακούειν τὸ, φέρετε. Q.
167. Καπνὸν τ' αὐτῶν φθογγῆν οἶων τε καὶ αἰγῶν] Σπονδαῖος ὅλος ὁ σίχος. E.

168. Ἦμος] Ἠνίκα. Τὸ ἦμος ψιλοῦται παρὰ Ἰωσιν καὶ οὐχ ὑποτάσσει, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ὑποτάσσει καὶ δασίνεταί. καὶ ὁ ὅτε καὶ ὁ κεν ὑποτάσσει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, καὶ τὰ δευτέρα πρόσωπα διφθόγγῳ γράφεται, πάσσομαι πάσει· ὄψομαι ὄψει· καὶ τὰ ὅμοια. Pal. 1)

182. "Ἐνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ] Ἐπογράφον τὰ κατὰ τὸν τόπον ἐπισημαίνεται τὸ ἐπ' ἐσχατιᾶς 2) εἶναι τὸ σπῆλαιον. τοῦτο δὲ συνέφερε καὶ πρὸς τὸ εὐχερώτερον αὐτοῖς εἶναι τὸν ἐνοικοῦντα, ἅμα τε καὶ φυγὴ εὐχερῆς πλησίον τοῦ ἀντροῦ τῆς νεῶς ὠρμισμένης. Q.

183. Δάφνησι κατηρεφές] Κατεσκευασμένον (κατεσκευασμ. em. Barn.) Q. Pal. Vulg.

184. Μῆλ' οἷές τε] Ἐπειδὴ διάφορά εἰσιν ὀνόματα τοῖς πρόβατοις, γενικά τε καὶ εἰδικά, καὶ αὐτὰ διάφορα πρόβατά τε καὶ ἄρνες ἢ αἴγες, διαφόροις ἐνταῦθα ἐχρήσατο τοῖς ὀνόμασι μῆλά τε ταῦτα εἰπὼν καὶ οἷας. Q. Προτάξας τὸ γένος ἐπήνεγκε τὸ εἶδος. Vulg.

Ἰαύεσκον] Διέτριβον, ἢ ἐκοιμῶντο, ἢ ἐβοῶντο, ἢ διενυκτίρευον. Q. Ἐβῶν, διενυκτίρευον, διέτριβον. Pal.

185. Ὑψηλή] Οἰκονομικῶς, ἵνα μὴ ἐξῆς βοῶντος ὑπομείνωσιν ἄλλ' ὡς περ ἀφοσιωσάμενοι ἀπέλθωσι. Q.

Δέδμητο] Οὕτως Ἀρισταρχος. ὁ δὲ Ἀρισταρχάνης, βέβλητο. Harl.

Κατωρυχέεσσι] Τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐνωρυγμένοις καὶ ἐμβεβλημένοις, τεθεμελιωμένοις. Pal. Cf. Vulg.

187. "Ἐνθα δ' ἀνήρ] Εἰκότως προσυνίστησι τὸ μέγεθος ἵνα ἀξιόπιστος φανῆται (scr. φανῆ τὰ) δύο σώμασι σιτούμενος. πλείστας δὲ παραβολὰς ποιεῖται τοῦ μεγέθους αὐτοῦ. διὸ καὶ ὄρει ἄνθρωπον εἶκασεν ὡς ὑπερβάλλοντα παντὸς ζῶς μέγεθος, καὶ οὐδ' ὄρει ἀπλῶς, ἀλλὰ ὄρω ὑλήεντι, ὃ ἐστὶν ὄρει τῷ ὑψηλοτέρῳ καὶ τέτρω ὑλήεντι. τῷτο δὲ ἐστὶν ὑπερβολὴ ὑπερβολῆς. Q.

196. Ἀσχὸν ἔχον] Εἰκότως καὶ πρὸς πόιμένας ἀπιῶν ἀλφίτα καὶ οἶνον βασάζει. εἶχε δὲ καὶ τὸν οἰκεῖον λόγον πρὸς πειθῶ, ἢ διὰ λόγους καταπληκτικῶν ἢ τῷ οἴνω καταπραῦνῃ. Q.

197. "Ἐδωκε Μάρων] Μάρων Εὐάνθους υἱός, ὁ δὲ

1) Scriptum hoc scholium a manu longe diversa, abs qua pauca nullius fere pretii, e. g. excerpta quaedam e Tzetzae comm. ad Lycophr., exarata sunt.

2) Pors. ob varietatem ἐσχατιῇ vel ἦς ex Harl. refert: „ἐσχατιῆς citat schol. marg.”

Εὐάνθης υἱὸς Διονύσου. γυνὴ Μάρωνος Οἰδερή ¹⁾), ὡς Πορφύριος. Q.

198. Ἰερεὺς Ἀπόλλωνος] Ταῦτα σημειοῦνται τινες πρὸς τὸ μὴ παραδίδοιαι Ὅμηρον Διόνυσον οἴνου εὐρετήν, τὸν δὲ Μάρωνα οὐ Διόνυσον ἀλλ' Ἀπόλλωνος ἱερέα, δι' ὅλης τῆς ποιήσεως οἴνου μνημονεύων. ἢ δ' ἀπότασις πρὸς Ἡσίοδον λέγοντα τὸν δὲ (τὸν solum, vel τόνδε τὸν em. Porson.) Μάρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου. ²⁾ Q. Cf. Eustath.

199. Σὺν παισί] Σὺν παιδί, Ἀρίσαρχος καὶ Ἀρισοφάνης. Harl.

Περισχόμεθα] Ὅτι περιεσώσαμεν αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα σὺν τῷ παιδί αὐτοῦ. Q. (Harl.)

200. Ὡς γὰρ ἐν ἄλλῃ Φ. Α.] Παιδευτικῶς. δεῖ γὰρ φρεῖσασθαι τοῦ ἱερέως διὰ τὴν ἱεροσύνην. Q.

202. Χρυσοῦ] Διὰ τοῦτε καὶ τὸ τίμιον δηλοῖ, οἷπω γὰρ ἐδόκει παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἀργὸν χρυσίον τίμιον εἶναι. ἀναγκαίως δὲ μετὰ τῶν τοιούτων δώρων ἀπαριθμεῖται καὶ ὁ οἶνος, ὅτι ὡς ἐφάμιλλος αὐτοῖς ἐδόθη. Q.

209. Ἐν δέπας κ. τ. λ.] Τοῦτο προφρονόμησεν ἵνα μὴ ζητῶμεν πῶς ὁ τοσοῦτος (Mediol. τοιοῦτος) ἐκορέσθη. Q. Vulg.

211. Οὔτοι ἀποσχέσθαι φθλον ἦεν] Ἀποσχέσθαι τοῦ οἴνου οὐκ ἦν προσφιλὲς τῷ πίνοντι, διὸ καθάπερ ὕδωρ ἔχων καλὸς ἦν. Q.

216. Οὐδέ μιν ἔνδον] Γρ. οὐδέ τιν' ἔνδον. Harl.

218. Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον] Ἦν ἐκ τῆς εὐταξίας τῆς κατὰ τὸ ἄντρον καὶ τῆς τῶν σκευῶν διακοσμήσεως τὸ τοῦ δεσπότη ἦθος σοχάσασθαι, οὐδὲν τῆς ἀγριότητος ὑποφαίνων (sic). Q.

219. Ταρσοί] Οἱ καλαθίσκοι ἐν οἷς τυροκομοῦσι (Q. Ταρσοὺς μὲν πλεῖτος καλαθίσκος, ἐν οἷς τυροκομοῦσι, καὶ ἐτυποῦνται οἱ τυροί.) λέγονται δὲ καὶ τάλαροι καὶ ψυγοί (Pal. ψυχολί, Q. ψυχολί) ἦτοι ψυκτῆρες, διότι ἐν αὐτοῖς τὸ γάλα ψύχεται (Pal. Vulg. ψύγεται). ἐστὶ δὲ ἀγχεῖα πλεκτά. ταρσοὶ δὲ λέγονται παρὰ τὸ τέρσαι ὃ ἐστὶ ξηράναι. Pal. Q. Vulg.

Στείνοντο δὲ σηκοί] Ἐξενοχωροῦντο αἱ μάνδραι καὶ

¹⁾ Scribendum Οἰδερή, puto, ab excoriatione ovium, unde utres.

²⁾ Haec ultima, ἢ δὲ ἀπότασις κ. τ. ε. Porsonus profert ex Harl.

τὰ περιβόλα ἐν οἷς ἐγκεκλεισμένα εἰσὶ (Vulg. συγκέκλει-
σαι) τὰ θρέμματα. Q. Pal. Vulg. ἢ αἱ καταδύσεις τῶν
θρεμμάτων. Pal. Vulg.

220. Διακεκριμένοι] Ἄνω ἡδέως (ιδίως em: Mai.)
ἀρσενικὰ τάξας ¹⁾ κατ' ἐπικράτειαν τοῦ θηλυκοῦ ἐξη-
νεγκε (scr. θπ.) τὸ, διακεκριμέναι δὲ ἕκασται. Q.

221. 222. Χωρὶς μὲν προγονοὶ κ. τ. ε.] Πρόγονοι
αἱ προγεγενημένοι καὶ παλαιότεραι. μετασσαι αἱ γε-
γεννημένοι μέσα τῇ ἡλικίᾳ. αἱ δὲ νεώταται ἀπὸ τῆς ἔρσης
ἀνομάσθησαν ἔρσαι οἶον νεογαῖ καὶ ἀπαλαὶ καὶ δρο-
σώδεις. ὁ ῥὸς δὲ ἐστὶ τὸ ὑδατῶδες τοῦ γαλακτος. Εἰπὼν
δὲ πάντα τὰ ἀκολουθοῦντα τῷ ολοκλήρῳ ποιμενὶ περὶ κυ-
νῶν οὐδὲν εἶπε. τοῦτο δὲ συμπερόντως πρὸς τὴν ὑπόθε-
σιν. οὐδὲ γὰρ ἔν ἐσώθη Ὀδυσσεὺς, διὰ τὴν ὑλακὴν τῶν
κυνῶν. ἅμα καὶ ἄθηρον τὴν χώραν διὰ τοῦτο ὑποτίθε-
ται. Q.

Μετασσαι. αἱ ἐπιγεγόμεναι τοῖς προγόνοις, αἱ μεθη-
λικέσθαι. E.

Πρόγονοι. προγενέσθαι, παλαιότεραι ἢ μεταγενέ-
σθαι τῇ ἡλικίᾳ ²⁾. μετασσαι. μέσα, μεσήλικες. ἔρ-
σαι. αἱ νεογαῖ καὶ ἀπαλαὶ καὶ δροσώδεις ἀπὸ τῆς ἔρ-
σης ³⁾, ἢ ἐνδεεῖς τῇ ἡλικίᾳ. νᾶον. νῦν ἀντὶ τοῦ περιώ-
ρέοντο καὶ καταρρέοντο, ἢ ἐπεπλήρωντο. ἢ ὤκουν. ὁ ῥὼ.
τῷ διεφθοράτι γαλακτι, ἢ τῇ ὑποσάθμῃ τοῦ γαλακτος.
ὁ ῥὸς γὰρ λέγεται ἢ τοῦ γαλακτος ὑδατῶδης ὑπόσασις.
Vulg. et singula quaedam in Pal.

Πρόγονοι, οἱ πρωτόγονοι ἄρνες, οἱ δὲ μετ' αὐτοὺς
μέτασσαι. ἔρσαι δὲ ἀπαλοὶ, καὶ τῷ ἔαρι γεγόμενοι.
Hesych.

Νᾶον] Ἀρίσαρχος, νᾶιον. τινὲς δὲ, νᾶον, οἱ δὲ, νᾶιον
(sic iterum). Harl.

223. Γαυλοὶ τε] Νῦν μὲν ὄξυτόνως τὸ γαυλοὶ, ἐπὶ
δὲ τοῦ πλοίου βαρυτόνως. γαυλοὶ δὲ τὰ ἀμόλγια, γαλοὶ
τινὲς ὄντες. ἦτοι ἀγγεῖα ποιμενικὰ (σκαφοειδῆ ins. Vulg.)

¹⁾ Nimirum masculinam proprie vocem ἄρνες esse statuens, superius illud ἄρνων masculine a poeta adhibitum dicit; suaviter; quoniam scilicet nullum ibi genus expressum.

²⁾ Apparet istud μεταγενέσθαι nescio quo errore transposi-
tum, ac, deleto ἢ, post μετασσαι inserendum esse. Ita respondent
sibi προγενέσθαι, μεταγενέσθαι, νεογαῖ, et similiter παλαιότεραι
τῇ ἡλικίᾳ, μεσήλικες, ἐνδεεῖς τῇ ἡλικίᾳ.

³⁾ Aeschylus in Agam. teneros ovium pullos δροσούς vocat.
Barnes. Immo leonum, ferarum: vid. ibi intpp.

εἰς ἃ οἱ ποιμένες ἀμέλγοντες δέχονται τὸ γάλα. εὐθετοῦσι δὲ καὶ εἰς τυροῦ ἀπόθεσιν. Q. et inde ab ἀγγ. ποιμ. Vulg.

Τοῖσιν] Ἐν οἷς. Vulg. Nimirum legit τοῖσιν ἀμέλγον.

228. Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην] Ἐδειξές μέντοι πεισθέντα τοῖς ἐτάλοις εὐθύς ἀποτρέχων (scr. Ἐδει — — ἀποτρέχειν). ὅτι δὲ ἐν τούτοις ἀσυνέτως ἔπραξεν αὐτὸς ὁμολογεῖ. Q.

229. Ὅρα αὐτόν] Ἄλογον, εἰπόντα λογίσασθαι τὸν ἀφιζόμενον ἄγριον εἶναι τοιαῦτα προσδοκᾶν παρ' αὐτοῦ. ἢ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως. προληπτικῶ γὰρ τρόπῳ χρῆται ἃ μετὰ ταῦτα ἔγνω ταῦτα ἐξ ἀρχῆς τιθεῖς. Q.

Καὶ εἰ μοι ξείνια δοίη] Ποῖον ξένιον ἤλπιζε λαβεῖν παρὰ ἀνθρώπου θῆσαυρούς μὴ ἔχοντος, τυρούς δὲ μόνον καὶ γάλα βλέπων; δεῖ δὲ τὰς κατηγορίας ποιεῖν οὐκ ἐκ τῶν ἀποβάντων. ἀδῆλον γὰρ εἰ ἐπιεικῆς ἦν ἀνὴρ. εἰ καὶ πρὸ τῆς πείρας γὰρ λέγει περὶ τοῦ Πολυφήμου τὰ ἐπίθετα ταῦτα δεινὰ ἄλλοτε ἐπράττετο εἰ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων οὐκ ἔγνωσαι. δεῖ δὲ εἰδέσθαι ὅτι τὸ ἀδῆλον ἐν τῷ βίῳ καὶ τῶν φρονίμων κρείττον ἔσω ὅπου ἐν τοῖς τοιούτοις ἐνίοτε καὶ ἄφρονες κατορθοῦσιν. Q.

234. Ἴνα οἱ ποτιδόρπιον] Ἴν' αὐτῷ δειπνοῦντι φῶς παρείη. Pal. Vulg. Q.

235. Ἐκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλῶν] Δηλονότι τὴν συρφετώδη ὕλην. Vulg. Barnes.

240. Θυρεὸν μέγαν] Τὸν μοχλόλιθον, ἢ τὸν ἐν τῇ διαβάσει σκέποντα καὶ ἀσφαλίζοντα. Q.

243. Ἑλλβατον] Ἐψηλὴν, ἢ ποιούσαν τινα ἀλιταίνειν τῆς βίαςως, ἢτοι ἀμαρτάνειν. Q.

245. Ἐπ' ἔμβρονον ἤκεν] Ἐπέθηκεν ἔμβρονον. Ὅμηρος γὰρ ὑπέναντι τῆς συνηθείας βρέφος μὲν λέγει τὸ κατὰ γαστρός, ἔμβρονον δὲ τὸ νεογνὸν ἢ τὸ τέκνον. Pal. Vulg. Ἐμβρονον ἡμεῖς μὲν τὸ ἐν τῇ γαστρὶ ὃ δὲ Ὅμηρος τὸ γεγεννημένον. Q.

246. Θρέψας] Πήξας, τυροποιήσας. Q.

247. Πονήσασαμος μετέθηκεν] Ἐνέργησεν. Γράφεται δὲ, ἀμυσάσασαμος, ἢτοι συναγαγών. E.

248. Ἡμῶν δ' αὐτ' ἔσησεν] Σταθροὺν ἀπὸ τῆ οὐροῦ (scr. ὀροῦ) ἐποίησεν. Q. Εἴασεν ἐν τοῖς ἀγγεσιν. Vulg.

249. Αἰνυμένῳ¹⁾] Ἐπιθυμοῦντι, λαμβάνοντι. Vulg.

¹⁾ Sic edd. ant. Recentiores e textu edito, δαινυμένῳ, cui non respondet explicatio.

254. Τοί τ' ἀλώονται] Γρ. μηχανώνται. Harl. Pal.

255. Ψυχὰς παρθέμενοι] Ἀφειδήσαντες τῆς ἑαυτῶν ζωῆς. Q.

261. "Ἄλλην ὁδὸν ἄλλα κέλευθα"] Ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. τὰ γὰρ δύο ἐν σημαίνουσιν. Q.

262. Μητίσασθαι ¹⁾] Ἐργάσασθαι. Vulg.

263. Δαοὶ δ' Ἀφειδεῶ] Ἴσως ἵνα φοβηθῆ ἄνελεῖν αὐτὸν τοῦτο φησι. Q.

266. Κιχάνομεν] Παραγενόμεθα. Vulg. ed. ant. mendose.

267. Ἰκέμεθα] Ἰκέται ἐσμὲν παρὰ τὰ σὰ γούνατα παραγενόμενοι. ἐνόμιζε δὲ αὐτὸν αἰδεῖσθαι τὸν ἰκέσιον Δία· διὸ καὶ ἐπήγαγε, Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἰκετῶν τε ξείνων τε, ἀντὶ τοῦ τιμωρός. τινὲς δὲ τὸ ἐπιτιμήτωρ ἀντὶ τοῦ, ἐντίμουσ παρεχόμενος. Q.

270. Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ] Βοηθός, τῆς τιμῆς ἐπόπτῃς. E.

274. Ἀλέασθαι] Ἐκφυγεῖν, φροντίδα ποιεῖν. E.

275. Διὸς αἰγρόχου ἀλέγουσιν] Ἀσεβῆς ὢν ὁ Πολύφημος διαβάλλει καὶ τοὺς λοιπούς. ὅτι γὰρ ἐκείνοι οὐκ ἦσαν ἄθεοι παρτήσιν ὁ ποιητῆς λέγων, νοῦσον ἄγ' ²⁾ οὐπω ἐσι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι (411.) Vulg. et sic fere Q.

276. Πολὺν ἀφίστεροί εἰμεν] Διὰ τούτων κινεῖ τὸν ἀχρῶσιν ἵνα μισησῶσι τὸν Κύκλωπα τῆς ἀσεβείας, καὶ ἐφησάμεν αὐτῷ κόλασθέντι. ἐπιτείνεται δὲ αὐτῶν ἀσεβεία. οὐ γὰρ ἀγνοοῦντες θεοὺς φαίνονται ἀλλὰ καταφρονοῦντες αὐτῶν δι' ἀλαζονείαν· ἀμέλει δὲ τοῖς τὰ τοιαῦτα εἰς θεοὺς ἀπορρήψασι μετὰ τὴν τύφλωσιν θεοῖς εὐχεται. Q.

Φέρετρον τὸ κρεῖσσον λέγει ποιήσας τοῦνομα ἀπὸ τοῦ μάλλον φέρειν δύνασθαι τὰ προσπίπτοντα. τούτοις οὖν ἐν εἶδει καὶ ὀπλότερος, ὁ φέρειν μάλλον ἄπλον δυναίμενος. καὶ ἀντιφέρει ὁ ἐξ ἐναντίας τῷ φέροντι ἀντιφέρων τῷ ἴσῳ, τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἰσοφαρίζει λέγει, ἦτοι ἀπὸ τῶν φερόντων ἐναντία ὅπλα ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων, ἤλικες ἰσοφόροι (Od. σ, 373.). Q.

278. Εἰ μὴ θυμός με κελεύει] Πανούργως ἄγαν ἐλπίδα

¹⁾ Sic ed. ant. Recentt. ita, Μητιάσθαι] Ἐνοι, μητίσασθαι, ἐργάσασθαι. Vid. not. ad δ, 139.

²⁾ Cod. Q. νοῦσον δ' —: ap. Homerum editur νοῦσόν γ' —.

πίδα αὐτῷ ὑποβάλλει φιλανθρωπίας οἴομενος διὰ τούτου προάξειν αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ (scr. περι) τῆς νεώς. διόπερ οὐδὲ ἤφατο τῶν ἑταίρων ἄχρι μάθη πόσοι εἰσὶν οἱ συνακολυθίσαντες αὐτῷ. ἐκ ἠκρίβωσε δὲ τὸ τῆς πονηρίας διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐρωτήσεως. τί γὰρ ἦν χρήσιμον ἵνα (f. ἐάν) μάθη; Q.

282. Ἀποφῶρον] Ταχέως, ἀντισρόφως τῇ ἀληθείᾳ. E. Πάλιν, ἐκ ἀπλῶς. Vulg.

283. Νῆα text. Schol. Νέα μὲν μοι, ἕτως Ἀρίζαρχος. Harl.

285. Προσπελάσας] Προσεγγίσας, ἀντὶ τοῦ προσρήξας (ita Barn. e ms. pro προρῆξας.). Vulg.

290. Κόψς] Συνέτριψς. Vulg.

291. Μελεῦσί] Κατὰ μέλος. Vulg.

292. Ἦσθις δ' ὥστε λίων] Ἐμφαντικώτατον τῇ παραβολῇ ἐχρήσατο. παρατετηρημένον δ' ἐπὶ τῶν λείοντων ἐστὶ τὸ ἐσθίειν τὸ μέρος ἐκείνο οὐ δράττεται, τοὺς δὲ κύνας ἀπ' ἄλλων ἐπ' ἄλλο μεταπηδᾶν. διὸ καὶ κυνῶν μέληθηρα. Q.

Οὐδ' ἀπέλειπεν] Διὰ τὸτο ἐδὲ ἐκ λειψάνου τινὸς μένοντος, ἐπίγνω τὴν ἀμότητα αὐτῆ Ὀδυσσεύς. Q. Vulg.

294. Ἡμεῖς δὲ κλαύοντες] Τίς γὰρ ἄλλη σωτηρίας ἐλπὶς ἦν; σημαίνει δὲ δι' αὐτῶν τὴν ἑαυτῆ ἀσέβειαν (scr. εὐσ. vid. ad 317.). Ἐπεφυῶς τὸ, μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν. Q.

296. Ἐπλήσατο (sic)] Ἐπλήρωσεν, ἐκόρυσεν. Vulg.

297. Ἀνδρόμεα κρέ' ἔδων] Εἰς ἔμφασιν τοῖς παρατατικοῖς κέχρηται ἀδιαλείπτως ἐσθίοντος καὶ πίνοντος. καὶ τὸ, ἀνδρόμεα, μίζον τῆ ἀνθρώπεια. καὶ τὸ κείτο ἐμφαντικῶς. οὐ γὰρ ἂν ἐκ προνοίας ἀνεκλίθη, ἀλλὰ κατηναγκασμένην ἀνατροπὴν σημαίνει τὸ ῥῆμα. Q.

298. Τανυσσάμενος] Ἐκταθείς. ἐμφαντικῶς δὲ ἐδήλωσε τὸ μέγεθος. Vulg.

300. Εἶφος ὄξύ] Διὰ τὴ μὴ ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν ὁ Κύκλωψ τὰ ξίφη καὶ ἀπεγύμνωσεν αὐτὸς; τῆς ἐπιβουλῆς ἴσως ἔλαθεν αὐτὸν πρὸς τὴν βορὰν ἐπειγόμενον. Q.

301. Ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν] Ὅπως αἱ φρένες τὸ ἦπαρ συνέχουσιν. φρένες δὲ λέγονται ὁ ὕμην ὁ σιέπων τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἦπαρ. Q.

302. θυμός] Νῦν λογισμός. Vulg.

303. Αὐτῆ γὰρ ἀπωλόμεθα] Ἐφθάρημεν ἂν πάντως εἰ τὴν βελὴν ἦν ἐβελυσάμεν ἐπλήρωσα, δηλαδὴ τὴν διὰ ξίφους σαγῆν τῆ Κύκλωπος. Q.

315. Πολλῷ δ' ἐν ῥόλλῳ] Ἐμφαντικῶς πρὸς τὸ μέ-

γεθος, εἰ γε ὅλην πολυμνη ροιζήσας ἐξάγει πρὸς τὸ ὄρος. τὸ γὰρ σύριγγι χηρήσασθαι ποιμαίνοντα ἡμῖνος ποιμῆνος. Q. 'Ροῖζω, ἀσήμε φωνῆ, συριγγῶ. Vulg. Pal.

'Ιωνικὸν ὡσπερ ἡ ροῖζος ἔγω παρὰ τισι καὶ ἡ λιμός¹⁾. B.

317. Ἐλπὼς τισαίμην] Μεγαλοψύχως ἐχ' ὑπὲρ σωτηρίας ἑαυτῆ ἀλλ' ὑπὲρ ἐκδικήσεως τῶν ἀπολωλότων σκίπτεται. καὶ τῆτο δὲ εἰς τὴν εὐσέβειον τῆ ἀνδρὸς ὄρα, τὸ μηδὲ ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄντα ἀπογινώσκειν βουθείας. Q.

322. Νηὸς εἰκοσόροιο] Τὴν ὑπὸ εἴκοσι ἔρετων ἔρεσομίνην. E. Q. 'Ἐχεσ' εἴκοσι κώπας. Pal.

325. 'Οργυιαν] Ἐκτεταμένων τῶν χειρῶν τὸ διάσημα ὄργυια λέγεται. Q. Vulg.

326. 'Αποξύναι] Ἀπολεπίσαι. Pal.

327. 'Ἐθόωσα] Ἐπώζυα (Vulg. ἀπ.). ἐκ τῆ συνωνύμης τὸ ὁμώνυμον. ὁ τρόπος μεταλήψις. Pal.

328. 'Ἐπυράκτεον] Ἐπύρεν εἰς τὸ δαλὸν ποιῆσαι. Pal. Vulg.

329. 'Υπὸ κόπρω] Ἀρισοφάνης, ὑπὸ κόπρω· ὡς ὑπὸ κόλπου, ὑπὸ μάλης δέ τι φέρει. Harl.

330. 'Ἡλιθα] Χύδην, παρὰ τὸ ἄλις· ἢ ἀθρόως (Mediol. ἀβρόν), δαψιλῶς. Vulg. et unus ex Ambr.

331. Πεπαλάχθαι] Ἀρίσταρχος, πεπλάσθαι. Harl. Scr. πεπαλάσθαι vel πεπαλάσθαι: vid. Eustath. p. 357, 52. Apollon. v. πάλος.

333. Τρίψαι ἐν ὀφθαλμῶ] Πῶς ἐκ ἐδέδιδε τὲς ἐκγόνας Ποσειδῶνος Φαίτακας, τὴν πῆρωσιν λέγων Κύκλωπος; Ἀριστοτέλης ἐν φησι ὡς ἔδει (scr. ἦδει) ἐχθροὺς ὄντας αὐτοῖς, οἱ σφίας σινέσκοντο (ζ. 6.). Q.

'Ἰκάνοι. In marg. schol. ἰκάνει. Pors. ex Harl.

335. 'Ορα ὅτι αὐτομάτως καὶ δίχα λαγμῆ (λαγμῆ praeferet Schaefer) ἑαυτὸν ἐπιδίδωσι πρὸς τὲς κινδύνες. Harl.

339. 'Ἡ τι οἰσσάμενος] Οἰκονομικῶς, ἵνα καὶ οἱ ἄρσενες δυνηθῶσι διασῶσαι καὶ ἐξαγαγεῖν τοὺς ἑταίρους. Q. Τῆτο ὑπόλαβὼν ἀφ' ἑαυτῆ, τὸ βαλεῖν ἐντὸς πάντα τὰ μῆλα. ἢ καὶ ὁ θεὸς ἐμβαλεῖν ἐκέλευσε. B.

346. Κισσύβιον] Ποιμνικὸν ποτήριον. τῆτο δὲ εὐρηται καὶ παρὰ τῶ συβάτη Εὐμάλω. Q.

'Ἔτοι ἐκ κισσίνου ξύλου κατεσκευασμένον, ἢ ὄνομα (Vulg. ins. κύριον) ποτηρίου, ὡς Θηοίκελιον, παρὰ τὸ

¹⁾ Porsonus „scholiastem habere παλλῆ” ait; fortasse in lemma scholii quod e Q. protulimus. Apponit idem glossam Photii: 'Ροῖζος παρ' Ὀμήρω θηλυκῶς, πολλῆ δὲ ροῖζω πρὸς ὄρος τρέπε.

ἐκέϊσε κείσθαι τὴν πόσιν (Pal. et Vulg. om. ὡς Θηρ. — πόσιν), ἢ ἔχων κισσὸν ἕξωθεν. Vulg. Q. Pal.

347. Τῆ] Ἀγὲ τοῦ λάβε. τὸ δὲ τῆ πόθεν κανονίζεται; ἐκ τοῦ τάω τῶ, ὡς ζάω ζῶ. τὸ δὲ δεύτερον τῆς, τὸ δὲ τρίτον τῆ. Pal. Vid. schol. Ϛ, 477.

Πίε οἶνον] Τὸ, πίε οἶνον, ὡς πρὸς τὸ φαγεῖν. συγγένηται (sic) δὲ τὸ τοῦ βρώματος εἶδος, ἐπεὶ οὐχ ὡς αἷτιον πρόκειται ¹⁾. Q.

353. Ἦσατο] Δασύνεται τὸ ἦσατο. ἔσι γὰρ ἀπὸ τῆ ἦδω. Ἐμαθὲν δὲ ὅτι ἦσθη ἀπὸ τῆ δεύτερον αἰτήσαι, καὶ διὰ τοῦ μηδέπω γάλακτος πεποκίναί ἐπὶ τῆ τροφῆ. Πιθανὰ οὖν ταῦτα, ἵνα ²⁾ πολλάκις αἰτήσας μεθυσθῆ. Q.

Ἦσατο, εἰς ἡδονὴν αὐτὸ ἔσχευ. Q.

356. Ἰνα ται δῶ ξείλιον] Εἰρωνεία τοῦτο· ἢ καὶ ἀληθές, ὅτι πῶν δῶρον ἔδωκε τῷ Ὀδυσσεῖ τὴν οἰκίαν τύφλωσιν ἐν ἣ καὶ ἐχάρη ὁ Ὀδυσσεύς. B.

360. In Harl. textus habet αὐτὰρ οἷ et appictum Gr. αὐτὰρ, οἷ. ³⁾

364. Ὀνομα κλυτόν] Κλυτὸν οὐκ ἔνδοξον ἀλλ' ἐξ οὗ καλοῦμαι, ὃ ἐστὶν ἐπώνυμον, ὡς καὶ Ἰβυκος, κλυτὸς ὄρθρος ⁴⁾, ὃ καλούμενος. Q.

366. Οὔτις ἕμοιγ' ὄνομα] Περιουπασέον (scr. Προπ.) νῦν τὸ ὄνομα. ἐπὶ δὲ τοῦ, οὔτις με κτείνει (408.), παροξυντόν, ὡς δύο γὰρ μέρη λόγου παραλαμβάνεται. Q.

372. Ἀποδοχμώσας] Πλαγιώσας (B. -άσας), δόχμιον γὰρ τὸ πλάγιον. Pal. Vulg. B.

373. Πανδαμάτωρ] Ἐπιθετικῶς ὁ ὕπνος ὁ πάντας δαμάξων καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους. Vulg.

Φάρυγος] Συνεκδοχικῶς τοῦ σώματος. φάρυγγα γὰρ καλοῦσι τὴν ἔνδον ἀχανίαν τοῦ σώματος εἰς ἣν ἀνήκει τὰ δύο σώματα, τότε τοῦ οἰσοφάγου καὶ τὸ τοῦ λάρυγγος. καὶ οἰσοφάγος μὲν λέγεται ὡς φασὶν οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες τὸ διχόμενον τὰ σιτία ἦτοι ὁ σόμαχος, λάρυγξ δὲ αὐτὸ τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἠχὴν. Q.

374. Ψωμοί] Τὰ λεπτὰ κόμματα τῶν ἀνδρουμένων κρεῶν. ὅθεν καὶ ψωμοὺς ἄρτου παρ' Ἡσιόδω (ε. 440.)

1) Ex his hoc unum intelligo, ἐπεὶ hic non esse causale.

2) Cf. not. ad α, 13.

3) Crederem in his latere aliquid ad sanandum versum neglecto digammo laborantem, nisi praesentissima medicina esset Ως φάτ'. αὐτὰρ οἷ.

4) Vid. Etym. M. v. ἠός.

βλωμός. οὐ καλῶς δὲ ἐχρήσατο ὁ Ὅμηρος τῇ λέξει ἐπι κρεῶν. B.

376. Ἐίπωσ (Barnes. e ms. εἴωσ)] Ὀκωσ, ἴνα. Vulg.

379. Διαφανέτω] Διαφανῆς ἦν ὅτι πεπύρωτο. Vulg. Harl.

383. Ἐνέρισσαν ex em. in textu. Gr. ἐνέρισσαν. Harl.

Ἐρσισθεῖς] Gr. ἀερθεῖς. Harl. Pal.

384. Τρουπῶ] Ἀντί τοῦ τρουπᾶ, ἀπὸ τοῦ τρουπῶμι εὐκτικῶς. B.

385. Ὑποσειούσιν] Τὸ πλήρες, τρύπανον. Vulg.

387. Πυριηκία] Πυριηκῆς δὲ μοχλὸς ὁ οἶον ἠκονη- μένος πυρί. εἰ δὲ καὶ βαρυτόνως γράσσεται πυριηκῆς συ- νηγορεῖται ὑπὸ τοῦ τανυηκῆς ξίφους καὶ τῶν ὁμοίων. δύ- νεται δὲ πυριηκῆς εἶναι καὶ ὁ πυρίνην ἔχων ἀκὴν, ἀφ' ἧς ἡ ἀκονή. B. Πυριηκία ὡς τανυηκία (sic παροχ.), ἀντί τοῦ ὀξύτητα πυρὸς ἔχοντα. Q. Πυριηκία, πε- πυρωμένον. Vulg. ed. ant.

Τὸ δὲ, ἐλόνησ, Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ, ἔχοντες. Harl.

388. Τὸν δ' αἶμα] Τὸν μοχλὸν λέγει. Φασὶ δὲ οἱ ἱατροὶ ὅτι οἱ καιόμενοι αἶμα οὐκ ἀποβάλλουσι φρυιτομέ- νων τῶν σαρκῶν. ῥητέον οὖν ὅτι οὐκ ἔφθασεν ἀποφρυ- γῆναι τὰ ἐν βράθει ἀγγεῖα. B. Q.

390. Σφαραγύντο] Διεικτείνοντο, ἐσπαράσσοντο μετὰ ἤλε (scr. ἤου. — μ. η. om. Pal.), ἢ κατεπονέοντο. B. Pal.

391. Ὡς δ' ὄτ' ἀνῆρ] Ἀμήχανα ταῦτα εἰς μετάλη- ψιν ῥα τετόλημκεν Ὅμηρος ὁμοίων τὰ ὀνόματα τοῖς ὑπο- κειμένοις. σχεδὸν γὰρ ἐν τῇ φωνῇ πᾶν τὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάθος ἐδήλωσε. Πῶς δὲ μὴ εὐθύς πληγείσ ταις χερσὶν ἐπελάβοτο τῶν περιερισφόντων τὸν μοχλόν; ἢ ὅτι μακρὰν ἀπέσχον· ἢ ἡ ἐπίθεσις ὀξεῖα. ἢ ὅτι αἱ κινήσεις τῶν με- γάλων σωμάτων βραδείαι. ἢ περιελγῆς ὢν τῷ πάθει ἐπε- τετάρακτο· ἢ οὐκ ἐσφρόνει διὰ τὴν μέθην. εὐρὺ δὲ ἦν καὶ τὸ σπέος, εἴτε (scr. ὡσε) μὴ εἶναι ῥᾶδιον συνειλῆσαι εἰς ἓνα τόπον. Q.

393. Φαρμάσσων] Φαρμαγεῤῥοποιῶν (Barn. e cod. et Eust. em. Στεῤῥοποιῶν), σομῶν, σομοποιῶν. Vulg. Ἐφομῶν, σομῶν, εἰῤῥοποιῶν. Pal. Ἦτοι φαρμακῶν καὶ ἐνδυναμῶν. B.

Σιδήρου τε κράτος ἐστίν] Τὸ βῆσαι ψυχρῶ τὸν πε- πυρωμένον σίδηρον. ἰσχυρὸν γὰρ αὐτὸν ποιῶ. Vulg.

394. Σίξ'] Σίξιν ἀντὶ τῷ ἐσφείξεν ἦτοι φωνὴν ἀπε- τέλει ὡς ἐπὶ τοῦ βλαπτομένου σιδήρου. B. Καὶ τοῦτο ὀνοματοπεποιήται ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ λίπος (sic properisp.) γινόμενου σισιλιμοῦ (Cod. Barnes. et Eust. σισιλιμοῦ.

Q. σειλιγμοῦ), ὃ ἐστὶ συνεχέας (emendant συνεχέας).

Vulg. Q.

398. Ἄλυον] Νῦν ἐντὶ τοῦ ἀδημονεῖν, ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτα ἀντὶ τοῦ χαίρειν, ὡς τὸ, ἢ ἀλύεις ὅτι Ἴτρον ἐνίκησας (σ, 333.). μίση γὰρ ἢ λέξεις, ὡς καὶ ἡ συμφορὰ καὶ ἡ τύχη καὶ ὁ δαίμων καὶ τὰ ὅμοια. B.

399. Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας] Καίτοι οὐ περὶ αὐτὸν ἔσκουε ἀλλ' ἀπάνευθεν τούτου καὶ ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. λύει δὲ τὴν ἀπορίαν τὸ μέγα βοᾶν αὐτὸν καὶ ἐν ἐρημίᾳ εἶναι καὶ διὰ τοῦτο ἐξακουέσθαι. ἐκ εἰσηλθόν δὲ ἐν τῷ σπηλαίῳ. τὸ γὰρ εἰσελθεῖν ὄλεθρον τὸν ὄντων (sic) ἐποιεῖ, καὶ ἀνίρει τὴν ὑπόθεσιν τῆς πάσης ὑποθέσεως (sic). B. Q.

400. Δι' ἄκριας] Τοὺς μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρίων τόπους. Vulg. Q. ἢ τὰς τῶν ὄρειν ἀκρωτείας. Vulg. Pal. Ἄκριας κατὰ τοὺς παλαιούς ἄκρα ὄρειν, λόφοι, ἐσχατιαί, γωνιαί· καὶ ἀκρίζειν τὸ τὰ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι. B.

403. Πολύφημος] Ἐνταῦθα τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν εἰδότων ἀκούει ὡς (del. ὡς) ὁ Ὀδυσσεύς. ὄθεν πρότερον Κύκλωπα ὀνομάζων ὕστερον κοῦνομα (sic) λέγει. Q.

Ἀρήμενος] Εἰρήμενος (del. vocem), βλαπτόμενος. B. βεβλαμμένος. Pal. Vulg.

404. Νύκτα δι' ἀμβροσίην] Γρ. δι' ὄρνυθην. Harl.

410. Εἰ μὴν δὴ μήτις σε] Εἰκότως ὁ Κύκλωπ ἀγών οὐκ ἀντήκουσεν αὐτῶν λεγόντων· ἐπεὶ ἔλεγεν ἂν εὐθύς, ὅτι καὶ ἀνθρώπος οὗτος οὗτος (scr. οὔτω) λεγόμενος ἔβλαψε. γέγονε δὲ ἐκ τῆς ὀμνητυμίας ἢ ἀπάτη. κἀκείνοι δὲ νομίζοντες λησὰς εἶναι τοὺς ἐπηρεάζοντας αὐτὸν παραγεγόνασιν, εὐρόντες δὲ οὐδένα ἀφοσιωσάμενοι ἀνεχώρησαν. Q.

412. Post hunc in marg. Cod. Harl. additur versus, Τοῦ γὰρ δὴ καὶς ἐσσι, πατήρ δὲ σὸς εὐχεται εἶναι.

425. Ἄρσενες οἷες ἦσαν] Ἀρσάρχος οἷες (sic) ¹). Τὸ δὲ δασύμαλλοι οἰκίον ἐπλήτεον ἀπὸ τοῦ κατακρύπτεσθαι ὑπὸ τοῖς ἐρίοις τοὺς ἐταίρους. ἀρμολίως δὲ αἰεὶ κέχρηται τοῖς ἐπιθέτοις ποτὲ μὲν καλλιτροίχα λέγων τὰ μῆλα (336.) διὰ τὸ εὐεργές τῶν ἐρίων· τῶν γὰρ ἄλλων ζώων αἱ τρίχες περιτταί· καὶ ἐξῆς ταχύποδα (464.) τὰ μῆλα διὰ τὸ περὶ τοὺς πόδας ἰδίωμα. οὕτω δένδρων, δρύες ὑψίκμοι (186.), μηλεία ἀγλαόκαρποι, συκῆαι γλυκεραὶ καὶ ἐλαΐαι τηλεθάουσαι (η, 115. 116.) διὰ τὸ ἀειθαλές, ἰτέαι ὄλεσίκαρποι (κ, 510.). ἐπὶ δὲ ζώων, ἵπποι ἀερσίπο-

¹) Leg. vid. οἷες. Et sic sponte in ipso textu Barnesius.

δες, ἡμίονες ταταεργοί (sic), κρατερώνυχες ἵπποι, ἀργιόδοντες ἕες. ἐπὶ πτηνοῦ ἀγκυλοχείλης, κορῶναι τανύγλωσσοι (ε, 66.). B. Q.

427. Λύγοισι] Λύγος ἐστὶν ἰμάντωδες φυνόν. ὁ δὲ ἄγνος (scr. ἄγνος) λέγεται παρ' Ἀπτικοῖς ἀρσενικῶς. B.

429. Συντρεις αἰνύμενος] Ἦτοι συναινύμενος, συλλαμβάνων, συζευγνύων τρεῖς κριοὺς, ὧν ὁ μὲν ἔφερε τὸν ἄνδρα δεδεμένον ὑπὸ τὴν κοιλίαν αὐτοῦ, οἱ δὲ ἕτεροι διεπορεύοντο ἑκατέρωθεν περιφυλάσσοντες καὶ περισώζοντες τοὺς αἰλους. B.

434. Ἀότου] Ἄνθους τοῦ ἐρίου. λέγει δὲ λαμπροῦ. Q. Τοῦ ἄνθους. λέγει δὲ τοῦ ἐρίου. Vulg. Pal.

435. Στρεφθεῖς ἐχόμην] Συστρέψας τὰς χεῖρας. οὐδὲ γὰρ ἦν τις τοῦ δῆσαι αὐτὸν αὐτοῦ δήσαντος τοὺς ἄλλους. B. Q.

440. Σφραραγεῦντο] Ἐβαροῦντο διὰ τὸ πρωΐας μὴ ἀμελεθῆναι. B. Διειτέλοντο, ἐκπεπλησμένα ἦσαν. Q.

442. Ὁρθῶν ἐξαότων] Κατὰ τὴν οἰκίαν τάξιν βηματούντων καὶ τότε, ὅπερ ὀρθῶν λέγει, οὐ γὰρ πλαγίως ἢ ὑπτίως ἐξαότων ἐψηλάφει. B.

444. Ὑξάτος ἀρνειός] Καὶ τοῦτο εἰς ἀγωνίαν τοῦ ἀκροατοῦ, ἀλλὰ δὲ (scr. δῆ) καὶ εἰς τὴν φιλεταιρίαν τοῦ Ὀδυσσεῦς, ὅτι τὸ αὐτοῦ ἀσφαλὲς ἐν ἐτέρῳ ἔθετο, οὐκ ἀξιώσας διὰ τῶν τριῶν προβάτων ἀσφαλῶς διακομισθῆναι. διδάσκει δὲ διὰ πολλῶν οἴους δεῖ εἶναι τοὺς ἀρχοντας διὰ τοὺς ὑποτεταγμένους. Q.

445. Λαχμῶ σεινόμενος] Τῇ λαχνώσει, τῇ λασιότητι, τῇ δασύτητι τῶν μαλλῶν σενοχωρούμενος. B. Q. Λαχμῶ, τῇ δασύτητι τῶν μαλλῶν. Γράσσεται καὶ, λάχνη, παρωνύμως τῇ λάχνη. Vulg. Pal. Harl.

454. Δαμασσάμενος] Δαμάσσας, ἀντὶ τοῦ ἀλλοιώσας. Vulg.

455. Εἶναι ὄλεθρον] Γρ. ἔμμεν ὄλεθρον. Harl. Pal.

456. Εἰ δὲ ὁμοφρονεῖς] Ὁμόφρονος ¹⁾ γένοιο πρὸς τὸ δηλῶσαι τὰ τῶν πολεμίων. δοκεῖ δὲ βουκολικὸν εἶναι τοῖς νεωτέροις τὸ πρὸς κριὸν διαλέγεσθαι. δαιμονίως δὲ ὑπὸ Ὀμήρου πρόπου κατῶρθεται τὸ αὐτοῖς τοῖς ζώοις ὡς φρονοῦσι διαλέγεσθαι, ὡς Ἐκτωρ, Ἐάνθ' ε τε καὶ σὺ Πόδαργε (II, 3, 185.). Q.

Φωνήεις, λαλήσαι δυνάμενος· ποτιφωνήεις, ὁμόφωνος. Vulg. ed. ant.

¹⁾ Scr. ὁμόφρονος et refer ad ποτιφωνήεις: vid. Schol. vulg.

464. Ταναύποδα] Τὰ τεταμένους (Q. τεταγμ.) τοῖς ποσὶ βαδίζοντα, ἢ ταυύποδα (Vulg. ἢ ἰσχνόποδα, ἢ τετανόποδα). ταυόν (Barn. em. ταναόν) γὰρ τὸ ἐπιμηκέες. ἢ τουνατίον νεύοντα τοὺς πόδας κατὰ τὸν ἐλιγμὸν τῆς πορείας, οὐκ εἰλοῦντα ὡς οἱ βόες. Q. Vulg. Ἰσχνόποδα, τεταμένους τοὺς πόδας ἔχοντα. Δημῶ δέ, τῷ λίπσι, δημὸς γὰρ τὸ λίπος (sic) λέγεται. B. Q.

468. Οὐκ εἶων] Κλαίειν. ὑπέρβατον. Pal.

Ἀνίτευον δέ, ἐντὶ τοῦ, οὐ παρεχόρουν κλαίειν, ἀνανεύων αὐτοὺς διὰ τῶν ὀφρύων μὴ κλαίειν. Pal. Q.

469. Ἄλλ' ἐκλευσα] Καὶ τοῦτο διὰ νεύματος. συνεκδοχὴ γὰρ (scr. δέ) ὁ τρόπος. οὐ γὰρ μόνα τὰ πρόβατα ἀλλὰ καὶ τὰς αἴγας ἐνθέσθαι κελεύει. ἀφ' ἑνὸς οὖν τὸ ὄλον. B. Q.

473. Ὅσον τ. γ. βοήσας] Ὅσον ἐξακούηται φωνὴ ἀνδρός. Ἥπτερον τὸ, ἀπην, αὐτὸς μόνος, ἢ σὺν τοῖς ἐταίροις; Pal.

481. Ἦκε δ' ἀποθρήξας] Ἐμφαντικῶς ἄγαν. ἅμα μὲν οὐκ ὀρᾷ ἀνελεῖσθαι ἐπιτήδειον λίθον, ἅμα δέ καὶ διὰ τὴν ὀργὴν ὅπερ ὁ καιρὸς παραδίδωκεν ἔρριψεν. Q.

483. Τυθόν etc. Vid. 540.

Οἰήϊον] Πηδάλιον, παρὰ τὸ οἰακίξειν ὃ ἐστὶ κατιθύρειν. Vulg. B. Οἰήϊον, ἦτοι τὸ ἄκρον τοῦ πηδαλίου. οἰήϊον δέ λέγεται ἐκ τοῦ οἶειν καὶ κομίζειν τὴν ναῦν. Q.

484. Ἐκλύσθη] Ἐκυματίσθη. B. Ἐκλυδωνίσθη. Vulg.

485. Τὴν δ' αἴψ'] Τὴν δ' ἄψ, οὕτως. Harl.

486. Θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι] Οἱ (sic) Ἀριστάρχης, θέμωσεν. Ὁ μὲν Ἀριστάρχης ἀποδέδωκεν οὗτος, ἠγγισε δὲ τῇ χέρσῳ. Καλλίσρατος δὲ ἀντὶ τοῦ, ἐποίησε, παρὰ τὸ θεῖναι παραγῶγως. Ἄλλως. Ἠνάγκασεν, ἐβιάσατο. ἀπὸ τῆς Θέμιδος ἢ μεταφορὰ τῆς καταναγκαζούσης τῆδε τάδε ποιεῖν. Q. Τὸ θέμωσεν οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ Ἠνάγκασεν ὡς ἐρρήθη, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐποίησε, κατὰ τοὺς παλαιούς, παρὰ τὸ θεῖναι, τουτέστι ποιῆσαι. B. Ἐγγίσαι ἐποίησεν τῇ γῆ. Vulg. Cf. 542.

490. Προπεσόντες] Σφοδρῶς ἐπιπεσόντες καὶ ἐγκείμενοι. Vulg.

Πρήσσοντες ἔρρεσσον] Ἀριανός, πλήσσοντες. Sic Mediol. et quidem sine sigla codicis.

491. Πρήσσοντες ἀπῆμεν] In marg. Ῥιανός, πλήσσοντες. Pors. ex Harl.

ΑΠΙΜΕΝ. ἀφεισθήκειμεν. Vulg.

Πῶς δὲ ἦκεσεν ἔτι Πολύφημος διπλάσιον αὐτῷ ἀπο.

εάντος; και φαιμεν ὅτι οὐκ ἦν ἴσως πολὺ τὸ διάστημα. ἔτι δὲ και γέγωνε βοήσας. δυνατὸν οὖν ἐπιτείνοντα τὴν βοήν ἀκουσθῆναι. ἢ τάχα ἐ τὴν διπλασίονα ὁδὸν σημαίνει, ἀλλ' ὅτι (scr. ὅτε) τὸ δεύτερον διεπεραιώθημεν. ἦν δὲ και μεγαλόφωνος Ὀδυσσεύς, ὡς και ἐν Ἰλιάδι (γ', 221.), ἀλλ' ὅτε δ' ὅπα τὴν μεγάλην. ἄμεινον δὲ εἰπεῖν ὡς τὸ μὲν πρῶτον ἀπὸ τοῦ σπηλαίου ἤκουσεν αὐτοῦ, τὸ δὲ δεύτερον ἀπὸ τῆς θαλάσσης και τῆ αἰγιαλοῦ. Q. Πῶς ἐν ἀκείῃ; προέφηκε γάρ, ἀλλ' ὅτε τοσπον ἀπῆν ὅσπον τις γέγωνε βοήσας. ἦτοι μεγαλόφωνος ὁ Ὀδυσσεύς. ἢ δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ μέρος ἀπέσχομεν πάλιν. εἰως γάρ ἢ ναῦς ἠνέχθη. Vulg.

495. Βέλος] Βιῆμα. τῦν γάρ τὸν βληθέντα λίδον λέγει. Vulg.

498. Σύν κεν ἄραξ] In Pal. Γρ. ἄραξ (sic). Nam in textu antea videtur fuisse ἄρ ἄξ.

508. Ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις] Ἐκ τούτου νοητέον ὅτι δευδαίμονες οἱ Κύκλωπες, ὅτι ὑπήκουον βουλήμασι θεῶν, και οὐκ ἀπέκτεινον τοὺς προλέγοντας αὐτοῖς τινα παρὰ θεῶν ἐσόμενα. Q.

516. Ἀλαωσεν] Cod. Harl. qui pro var. lect. habet Ἀλάωσας — ἐδαμάσασαο. pro interpretatione addit, ἐτυφλώσας, ἱματάωσας. In Vulg. ed. ant. itidem est ΑΛΑΩΣΑΣ. ἐτυφλώσας.

525. Οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἴησεται] Μὴ βουλόμενος, οὐ γάρ δυνάμενος. οὐκ ἐβουλετο δὲ Ποσειδῶν τὸν ἴδιον υἱὸν θεραπεύσαι, δικαίον ἡγούμενος τιμωρεῖσθαι αὐτὸν τῆς πονηρίας. ὁ δὲ νες, ἐδὲ Ποσειδῶν ἰάσεται σε κακὸν ὄντα. B. Q.

Διατί Ὀδυσσεύς οὕτως ἀνοήτως εἰς τὸν Ποσειδῶνα ὀλιγόρησεν εἰπὼν, ὡς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἴησεται οὐδ' Ἐνοσίγαστων; Ἀντισθένης μὲν φησι διὰ τὸ εἶδναι ὅτι οὐκ ἦν ἱατρὸς ὁ Ποσειδῶν ἀλλ' ὁ Απόλλων. Ἀριστοτέλης δὲ οὐχ ὅτι οὐ διγνήσεται ἀλλ' ὅτι οὐ βουλευθήσεται διὰ τὴν πονηρίαν τοῦ Κύκλωπος. Q.

Διὰ τὴν τυφλωσιν, ἀλλ' οὐ διὰ τὰς φωνὰς ταύτας ὀργίσθη ὁ Ποσειδῶν. τούτων γάρ ὁ νοῦς, οὐδὲ ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται κακὸν ὄντα. Vulg.

533. Ἔς πατρίδα γαῖαν] Πατρίδα, τὴν πατρικὴν. οὐ γάρ οἶδεν ὁ Ὅμηρος τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα ἀπλοῦν, ἀλλὰ κτητικόν. B.

538. Περιδινήσας (sic ed. ant. non Ἐπιδινήσας)] Περισοίπας. Vulg.

540. Τυτθάς] Ἐπὶ τοῦ προτέρου (483.) ἀθετεῖται. πῶς γάρ ἂν ἔμπαλιν ἢ ναῦς ἠνέχθη; Vulg. Q. Harl.

542. Θέμωσε] Ἀπὸ τῆ θεσμός, ὁ νόμος καὶ ἡ ἀνάγκη. B. Cf. 486.

550. Ἀρνεῖδ' ὄ μοί] Ἴσως τὸν σώσαντα ἑαυτὸν ἔλαβε καὶ πάλαι ἐξαιρετον αἶγα εἰς τὴν ἄγραν ἐν τῇ νήσῳ. Q.

554. Ἄλλ' ὄγε μερμ.] Γρ. ἄλλ' ἄρα. Harl.

564. Ἐξῆς δ' ἐξόμενοι (immo ad κ, 1.)] Διὸ (f. διατὶ) τοὺς τόπους ἀπλῶς λέγει, Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν (106.), Αἰολίην ὅ' (sic, pro δ') ἐς νῆσον (κ, 1.), πῶς δὲ εἰσὶν αὐταὶ ἢ πῶς κείμεναι, ἐκέτι διασαφεῖ. Πληθυντικοῖς δὲ ῥήμασι κέχρηται διὰ τὴν τῶν ἑταίρων συμπαραβολάν. Q.

565. Ἐνθεν δὲ προτέρω] Περιπλανηθέντος αὐτοῦ καὶ μὴ εἰδότες πῶς ἔπεισι, περιπτωσεν (+οι. περιπτόν) τὸ προτέρω. Q.

K.

Ἐπίθεσις. Τὰ περὶ τὸν Αἰόλον ἀπαγγέλλει τὸν τῶν ἀνέμων φύλακα, ὡς ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ ἐν ἀσκή ἀνέμους. λυθάντες δὲ οἱ ἑταῖροι κοιμῶντες Ὀδυσσεῖος ὑπνοσσοῖσι πρὸς Αἰόλον. καὶ ὡς εἰς Αἰαιουγενίαν ἀφίκοντο, ἔνθα ἔνδεκα νεῦς ἀπόλλεσε. καὶ ὅσα ἔπαθε παρὰ Κίρκην μεταμορφώσασθ' αὐτῆ τὰς ἑταίρους εἰς σῦς καὶ πάλιν ἄνδρας ποιήσασθ'. καὶ ὅπως αὐτὸς ταυτὴν διέφυγε παρ' Ἐρμού φάρμακον λαβὼν τὸ μῶλυ καὶ παρ' αὐτῇ τὸν ἐνιαυτὸν ἔμεινεν. Q.

Ἄλλως. Ὅτι Ὀδυσσεὺς διηγεῖται πῶς Αἰόλος αὐτὸν ἐξέπεμψεν εἰς τὴν πατρίδα ἕριον ἄνεμον δὲς τὸν ζέφυρον καὶ τὰς ἄλλας ἀνέμους ἐγκαθεύρας ἀσκή. λυθάντες δὲ καὶ τῆ ἀσκή ὑπὸ τῶν ἑταίρων· εἶναι γὰρ χρυσοὺς ἐνόμιζον· καὶ παλινδρομήσας εἰς τὴν Αἰολίαν οὐ προσεμίνε αὐτὸν τῆ Αἰόλου ἐκεῖθεν ἀποπλέων εἰς Αἰαιουγένος ἀφικνεῖται, καὶ τὰς ἔνδεκα τῶν νεῶν ἀπόλλεσας ἐνταῦθα, μὲν εἰς Αἰαίαν τὴν νῆσον παραγίνεται. καὶ σὺν Εὐρυλόχῳ τοὺς ἡμίσεας τῶν ἑταίρων κλήρω λαχόντας ἐκπέμπει πνυσσομέτρους τίνες οἱ κατοικῶντες. μεταμορφωθέντων δὲ ἐκείνων εἰς σῦας ὑπὸ τῆς Κίρκης πλὴν Εὐρυλόχε αὐτὸς εἰς τὴν ζήτησιν ἔλθων ἑδὴν ἐβλάβη ὑπὸ τῶν φαρμάκων διὰ τῆ φαρμάκου ἢ εἰλήφθη παρὰ Ἐρμῆ. τὴν δὲ ἀρχαίαν φύσιν τῶν ἑταίρων λαβόντων ἐνιαυτὸν παραμείνας παρὰ τῇ Κίρκῃ ἀποπεμφθῆναι δεηθεὶς εἰς ἄδην πέμπεται περὶ τῆ νόσε πνυσσομέτρους. Q. Cf. Vulg.

Ἀφηγεῖται ἐνταῦθα Ὀδυσσεὺς πῶς παρεγένετο εἰς Αἰολίην νῆσον ἐν ἣ κατῴκει Αἰόλος, καὶ ἀσκή βοεῖω δῆσας

τὸς ἀνέμους δέδωκε, μόνον ξέφυρον ἑάσας ἕξω, μετὰ τὸ φιλοξενίῃσι αὐτόν. καὶ ὅπως νομίσαντες οἱ αὐτῷ ἑταῖροι θησαυρὸν εἶναι λύσει τὴν ἀσκὸν, καὶ πάλιν ἀντιπνευσάντων ἀνέμων αὐτῷ κοιμωμένῳ μετὰ ἑννία ἡμέρας καὶ νύκτας πλειότες εἰς Αἰολίαν παροφίονται. ὡς ἰδὼν Αἰόλος μετ' αἰσχύνῃς ἀπέδωξεν εἰπὼν οὐ δίκαιον εἶναι, ὡς οἱ θεοὶ μισαίονται τέτοις βοηθεῖν. διηγῆται δὲ καὶ περὶ τῆς Κίρκης καὶ ὅπως ἐθηριοποίησε τὸς αὐτοῦ ἑταίρους. ὕπερον αὐτὸς Ὀδυσσεὺς παρ' Ἑρμῆ τὸ μῶλυ λαβὼν καὶ ἀπελθὼν πρὸς Κίρκην οὐ μόνον ὅτι δῶσα αὐτῷ μαγικὴν τροφήν καὶ φαγόγυα ἐκέτ' ἐθηριοποίησεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὸ ξίφος ἐπὶ ταύτην ἄρας. ἔπεισε ταύτην ἐπιστρέψαι τοῖς αὐτοῦ ἐρίφας ἀπὸ χοίρων εἰς ἀνθρώπους, ὅθεν κάκεινη θαναμάσασα αὐτόν καὶ γῆσ' Ὀδυσσεῖα εἶναι κατέχει αὐτόν καὶ πάντας τὸς αὐτῷ ἑταίρους ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς τρέφουσα ἐπὶ χρόνον, συκοιμωμινε αὐτῇ Ὀδυσσεῶς. διηγῆται δὲ καὶ πῶς βελή τῆς Κίρκης ἀπερχονται ὠκεανὸν μαντεύσομενοι περὶ τῆς ἐπαροῦσας αὐτῶν. Pal.

1. Αἰολίην δ' ἐς τῆστον] Αἰολίαι νῆσοι πρὸς τῇ Σικελίᾳ ζ', Αἰόλη ἢ κατὰ τὸν πορθμὸν στοργγύλη, Διδύμη, Ἰερά, Ἰκισία, Λιπαρά, Ἑρικόδης, Φοινικόδης. Q. Cf. schol. sq. et Schol. Apollon. 3, 42.

Οὐ τὰς Αἰόλε νῆσους νῦν λεγομένας ἀλλὰ τινα ἄλλην ἐκτετοπισμένην νῆσον λέγει. οἱ δὲ λέγοντες (Pal. τινὲς δὲ, omisso λέγοντες) περὶ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν πεπλατῆσθαι τὸν Ὀδυσσεῖα Αὐτοσάγας μὲν λέγει τὸς νῦν Ἀκραγαντίνους, οἱ δὲ τὸς Καμαριναίους (hucusque Pal. cultro hic mutilatus) Κύκλωπας δὲ τὸς Λεοντίνους. Vulg. (edd. recent.) B. Q. Τὰς δὲ Αἰόλε νῆσους τὴν τε κατὰ τὸν πορθμὸν Στοργγύλην καὶ τὰς λοιπὰς ἕξ Διδύμην, Ἰέραν, Ἰκισίαν, Λιπαράν, Ἑρικούσαν, Φοινικόσαν ¹⁾). Τινὲς δὲ ταύτας τὰς νῆσους ἐν τῷ Τυρρῶνικῷ πελάγει κείσθαι λέγουσιν. Vulg. (edd. recent.)

2. Αἰόλος Ἰπποτάδης] Δευκαλίων ἐφ' οὗ ὁ κατακλυσμός γέγονε Προμηθεῖος μὲν ἦν υἱὸς, μητρὸς δὲ ὡς πλείοι λέγουσι Κλυμένης, ὡς δὲ Ἡσίοδος Προυνείης, ὡς δὲ Ἀκασίλαος Ἡσιόνης τῆς Ὠκεανῆ τῷ Προμηθεῖος (sic). ἔγνημε δὲ Πύρρον τὴν Ἐπιμηθεῖος καὶ Πανδώραν τὴν ἀπὸ τοῦ πυρὸς δοθεῖσαν ²⁾ τῷ Ἐπιμηθεῖ εἰς γυναῖκα. γίνον-

¹⁾ Non bene hic inserta legebantur haec: Τινὲς δὲ ἀλληγοῦντες — προσιασόμενοι, quae vid. infra ad vers. 6.

²⁾ Scribendum: Πανδώρας τῆς — δοθείσης. Illa autem ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἴdem valent quod sermone saniore ὑπὸ τοῦ Ἡραίου.

ται δὲ τῷ Δευκαλίωνι θυγατέρες μὲν δύο Πρωτογένεια καὶ Μελάνθεια, υἱοὶ δὲ Ἀμφικτύων καὶ Ἕλλην. οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι Ἕλλην γόνυ μὲν ἦν Διὸς λόγῳ δὲ Δευκαλίωνος. ἐξ ἧ Ἕλληνας Αἰόλος· ἄλλος δὲ ἐστὶν ὁ Ἕλληνας παῖς πατρὸς δὲ Κρηθέως, Ἀθάμαντος, Σισύφου 1). ὁ δὲ Ἰππότης υἱὸς Μίμαντος. τοῖς γὰρ Αἰόλοις φασὶ γενεῆσθαι, πρῶτον τὸν τῷ Ἕλληνας, δεύτερον τὸν ἐξ Ἰππότου καὶ Μελανλίπης, τρίτον τὸν ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Ἄρης. πρὸς τρίτον δὲ φησὶν ὁ Ἀσκληπιάδης (ins. τὸν Ὀδυσσεῖα ἐλθεῖν), τὸν ἐκ Ποσειδῶνος. φυλάσσει δὲ Ὀμηρὸς τῷ (sic) εἰπεῖν ἐξ Ἰππότου. Q. Αἰόλοι δύο, οὗτος μὲν Ἰππότης τῷ Μίμαντος, ἕτερος δὲ Ἕλλην (Ἕλληνας em. Ern.) ὃς ἦν Διὸς, οὗ καὶ Ἡσιόδου μέμνηται. Vulg.

Αἰόλος 2) ὁ Ἰππότης ἐν Ῥηγίῳ τῆς Ἰταλίας ὡν μὲν (Tz. ὡν βασιλεὺς) ἀστρονομικώτατος καὶ πολὺπειρος ἐφρόντισε μᾶλλον εἰδέναι περὰ (Tz. περὶ) τῶν ἀνέμων χάριν τῶν ναυτιλλομένων καὶ προλέγειν, ὡς τεχὸν ἐν (Tz. εἰ ἐν) Γαύρῳ ἄσρῳ πλεύσειαν μέχρι τῆδε ζέφυρος αὐτοῖς ἕσσεσθαι πλέων (Tz. ἕσεται πνέων) ἄνεμος, εἰ ἐν δύσει κυνὸς τοιοῦδε, καὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ αὐτῆ ἕτερος. καὶ τότε ἔνεκα ἐμυθεύσαντο αὐτὸν εἶναι δεσπότην ἀνέμων. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Ἀμακλειδὴν καὶ Πρωτοκλῆ καὶ Πρωκρέοντα (Tz. Πρωτοκρέοντα) ὡς φησὶν Ὀρφεὺς 3). ἕτως ἐν ἔφασαν αὐτοῖς δεσπότης εἶναι ἀνέμων, ὡς καὶ δεῖν ἄσρῳ ὃν ἂν βέλονται αὐτῶν, τοὺς δ' ἄλλους ἔαν πνεῖν. οὕτω γοῦν φασὶ καὶ τὸν Αἰόλον τοῦτον τοὺς ἄλλους ἀνέμους ἐν τῷ ἄσρῳ καταδήσαντα δοῦναι τῷ Ὀδυσσεῖ, ζέφυρον δὲ μόνον εἶσαι ὡς αὐτῷ χρεωδίζεσθαι καὶ φορὸν. ἐγὼ δὲ καὶ τὸν ἄσρῳ δέχομαι. φασὶ γὰρ οἱ μηχανικοὶ καὶ τὰ ἀσφῆτοφυρῆτικὰ γράφοντες, ὡς ἔαν τις δελφίνα ποιήσῃ ἄσρῳ, ἐκδείρας αὐτὸν καὶ ἔχων παρ' ἑαυτῷ, ποιήσῃ ὃν ἂν βούλοιο πνεῖν ἄνεμον. καὶ ἴσως καὶ οὗτος ὁ Αἰόλος ἦν ἂν καὶ μαγικώτατος. τούτου δὲ τοῦ Αἰόλου υἱὸς Ἰόκακος ὃς τὸ Ῥήγιον ἔκτισεν ὡς φησὶ Καλλιμάχος 4), Ῥήγιον ἄσρῳ λιπῶν Ἰοκά-

1) Turbata haec in hunc sensum sunt restituenda: ἐξ ἧ Ἕλληνας Αἰόλος. πατὴρ Κρηθέως, Ἀθ. Σισ. ἄλλος δὲ ἐστὶν ὁ Ἰππότου παῖς· ὁ δὲ Ἰππότης κ. τ. ε. Vid. Eust. int. hujus rhapsodiae.

2) Sumptum hoc scholium usque ad vocem Αἰολίδης e Tzetzae Comm. ad Lycophr. 738. unde variantes aliquas lectiones allevi.

3) Vid. fr. Orph. 53. e Suid. v. τριτοπάτορες et Etym. M. p. 768. 1.

4) Vid. fr. 202. ex hoc Tzetzae loco et ad Lycophr. 45.

σου Αιολίδαο 1). Ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐναντίους ἀνέμους ἐγκεκλεισμένους ἔχων ἐν τῷ ἀσκή μόνῳ δὲ ναυτιλλόμενος τῷ ξερύρῳ ἐννία νυχθήμερα πλεύσας τῷ δεκάτῳ τὴν αὐτοῦ παιοίδα καὶ πυροπολοῦντάς τινας *εασάμενος κοπιάσας, ὡς αἰ τὸν πόδα τῆς νηὸς ἔχων, ἐκαθεύδησεν. οἱ ἄλλοι δὲ τούτου λύουσι τὸν ἀσκὸν χρυσίον νομίσαντες ἔχειν. ἐκχυθέντων δὲ τῶν ἀνέμων καὶ ἀντιπύως ταρᾶξάντων τὸ πέλραος πάλιν εἰς τὴν Αἰολίαν ἀνεπόρευσεν ἄκων τοῖς ἀνέμοις φορούμενος. Pal.

3. Πλωτὴ ἐν νήσῳ] Ἐνιοι (Vulg. ἐνιοτε) μὲν τὴν ἐμπλεομένην, ὅλον (Q. οἱ δὲ) τὴν ἐν πλεομένοις τόποις κειμένην νῆσον (Q. ita: — κειμένην. νήσους δὲ ἐπιθετικῶς λέγει τὴν Αἰολίην). ὁ δὲ Ἀρίσσοχος, πλωτῆ, φορητῆ, ὅλον περιφερομένη ὡς ποτὲ μὲν ἐν τοῖς δεξιῶις μέρεσι, ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ἀριστεροῖς ὁρᾶσθαι. ὅλον δὴ τι καὶ περὶ τὴν Δῆλον ἰσορεῖ Πίνδαρος (fr. Prosod. 2. Schn.) λέγων οὕτως, ἦν γὰρ τὸ παροῦθε φορητὰ κυμάτεσσι Δῆλος παντοδαπῶν ἀνέμων ῥιπαῖς. Ἐν δὲ ἄλλῳ, προσπλεομένη ὑπ' ἀνθρώπων, ἢ περιφερομένη ὑπὸ τῆς θαλάσσης. ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον. εἰ γὰρ ἐπέλει τῇ θαλάσῃ οὐκ ἂν οὐδὲ ἐκ δευτέρου αὐτὴν εὖρον Ὀδυσσεύς. ἢ περιρῶομένη. Q. Vulg. Ἄλλως ἐν πλεομένοις τόποις κειμένη, ὅτι εἰσὶ νῆσοι πλησίον ἡπείρου κείμεναι τὸ πρὸς τῇ ἡπείρῳ μέρος ἔχουσαι ὑσάλων πετρῶν πλήρες αἷ οὐ δύναται περιπλέεσθαι. ὁ δὲ Ἀρίσσοχος περιφορητῆ οἰκιοότερον γὰρ φησὶ μὴ ἐρῆϊσθαι τῶν ἀνέμων νῆσον. Q.

4. Χάλκειον] Ἰσχυρόν. ἀπρόσβατον γὰρ ἐστὶ διὰ τὴν περὶ αὐτὸ λειότητα. Vulg.

Χάλκειον ἄρρηκτον] Λεῖπει τὸ ἐστίν. Πῶς ἄρρηκτον; ὅτι πέτρα περιτρέχει τὴν πόλιν περιβολῆς τάξιν ἐπέχουσα. B. Q.

5. Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες] Καὶ τοῦτο εἰς εὐδαιμονίαν ὅταν πέντε ἀπολαύωσι τῶν τέκνων. εὐδαιμων γὰρ τῷ μὴ ὑπὸ πολλῶν ἔχουσαν δοῦναι τὰς θυγατέρας. ὁ καὶ περὶ τὴν Προΐμου οἰκίαν ἐρωῶμεν. ὑπὸ φιλοτεκνίας γὰρ παρ' ἑαυτῷ ἀνέλαβε τοὺς ἀνδρας τῶν θυγατέρων. Q.

6. Ἐξ μὲν θυγατέρες] 2) Αἰολὸς Τηλεπάραν τὴν

1) Quae hinc sequuntur aliunde excerpta et ab hoc scholio aliena spectant ad argumentum hujus libri.

2) Gyraldus de Diis Synt. 5. de Aeolo: „Legimus in Graecis commentariis, Aeolum uxorem habuisse Teleporam Laestrygonem, quam quidam Leopatram vocant; ex qua liberos duo-

Δαιτυργόου γήμας ἐγέννησε θυγατέρας ἕξ καὶ ταύταις ἴσους υἱούς. εἰσὶ δὲ τοῖς μὲν ἄρῶσαιν ὀνόματα Ἰοκάστης, Ξοῦθος, Φαλακρός, Χρῦσιππος, Φερήμεων, Ἀνδροκλήης, ταῖς δὲ παρθένους Ἐφη (Gyrald. Iphthe), Διόλη, Περύβοια, Δία, Ἀρτικρώτεια (scr. Ἀσυκρώτεια), Ἡφαίστεια. ὁ δὲ Εὐριπίδης ἐτέρως ἰσορᾷ. Q.

Ἄλλως. Τινὲς ἴ) ἀλληγοροῦντες Αἴολον μὲν λέγουσι τὸν ἐνιαυτὸν, δώδεκα δὲ παῖδας τοὺς μῆνας, ἄρῶνας μὲν τοὺς χειμερινούς, θηλείας δὲ τοὺς καλοκαιρίους (haec inde ab ἄρῶνας om. Q.). Τινὲς δὲ ὅτι παρετηρησεν, ἀσρολογίας ἔμπειρος ἂν, ἡλίου ὄντος ἐν Τανῶν ζέφυρον πνεῦσαι. οἱ δὲ ἄνεμοι πνέουσιν ἐνλογε καὶ καθ' ἑαυτούς, ὡς καὶ πολλοὶ, καὶ γὰρ ἡμεῖς, δόξα βασιλικῆς προσταγμάτων προστασσόμενοι. Q. et Vulg. edd. recent. ad 1.

7. Ἐνθ' ὄγε θυγατέρας πόρον υἰάσιν] Ἀρχαῖον ἔθος τὸ συνοικίζειν ἀδελφούς. καὶ ὁ Ζεὺς ἀδελφῇ οὐσῇ συνοικεῖ τῇ Ἡρᾷ. μεγίστη γὰρ εὐδαιμονία καθ' Ὀμηρον ἢ ὁμοφροσύνῃ. ὅταν οὖν τῷ τῆς συνοικίσεως ἐπιτερεῖται προσυπάχοντι φυσικὸν φιλοσοφίας πάθος ἐκ γένους καὶ συναναστροφῆς παιδικῆς, διπλασιάζεται εὐνοία. B. Q.

10. Κνίστηεν] Ἦτοι εὐοσμον, ἢ κνίσης μετοχὸν διὰ τὸ πλῆθος τῶν φρομένων. Vulg. Q.

Περισιναχίζεται] Περιηχείται ἐκ τοῦ λαοῦ. Q.

12. Τρητοῖς λεχέεσσι] Porsonus ex schol. marg. Harl. affert τρητοῖσι.

13. Καὶ δώματα καλά] Γρ. καὶ τείχεα μακρά. Harl.

15. Ἦλιον] Περὶ τῆς Ἦλιου. ἐπιτόμως ἐκατέρων τῶν ποιήσεων τὴν ὑπόθεσιν ἐδήλωσε. B.

19. Δῶκε δὲ μοι ἄσπὸν] Διὰ τὸ σεῖρόν καὶ ἀρῶαγές τοιοῦτον ἄσπὸν δίδωκεν. B.

20. Ἐνθα δὲ βυκταῶν ἀνέμων] Ἀθρόως πνεόντων. βύκται δὲ ἄνεμοι ἢ κατὰ ὀνομαποιίαν οἱ ἠχητικοὶ ἢ οἱ σφοδροὶ καὶ κατὰ βύθου ἀἴκτοί. ἢ καὶ ὡς ἀπὸ ἀρῶητον ῥήματος τοῦ βύσσω ἦτοι εἰς βύθον κατὰγω. B. Τῶν ἀθρόως πνεόντων ἢ ἰσχυρῶς, καὶ πληρῶντων τὰ ἰσία. λέγονται δὲ οὕτως ἐκ τοῦ ἄγειν βοήν. Q.

21. Κεῖνον γάρ] Προσφιλῆς γὰρ κταν τοῖς θεοῖς Αἰόλος. Q.

decim" etc. Sequuntur nomina filiorum unde hic quaedam correxi, Gyraldus scholia HomERICA manu scripta ante oculos habuerit, an alibi haec etiam legantur, nescio.

1) Heraclid. Alleg. cap. ult.

23. Μίρμιδι] Σχοινίῳ ἦτοι σύρματι ἀργυρῶ. B.
 Μίρμιδι φαεινῇ] Προφικάνομησεν, ἵνα τῷ δεσμῶ
 ἀπατηθῶσιν οἱ ἑταῖροι. καὶ γὰρ οὐδὲ ἐκ τῆς κουφότητος
 ἦν γνωρίσαι. προστίθεται γάρ. Vulg.
24. Ἀργυρῆ] Ἴνα μὴ ἐκείνοι δυνηθῶσι βασιάζαντες
 αἰσθῆσθαι τῆς κουφότητος, ἀπατηθῶσι τε τῇ ἀργυρέᾳ μέρ-
 μιδι. B.
26. Οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν ἐκτελέειν] Οὐκ ἔμελλεν δὲ ἐς
 πέρας ἄγειν ταύτην τὴν βουλήν. B. Q.
 Ἐκτελέσειν (sic)] Πληρώσειν. Vulg.
30. Πυρπολέοντας] Ἀντὶ τῷ πυρσύνοντας ὃ ἐστὶ πῦρ
 καλοντας, ἢ περὶ πῦρ ἀναστροφεμένους. B. Q. Vulg.
 Ἐγγὺς εὐοντας text. cum var. l. -ες, et schol. marg.
 εὐόντες ἡμεῖς. Harl.
31. Ἐπὶ ἔλλαβε] Γρ. ἔλαβε. Γρ. ἐπήλυθε. Pal.
32. Πόδα νηός] Τὸν μεταγωγὸν τοῦ κέρατος κά-
 λων· ἢ τὸ πηδάλιον. Q. Vulg.
38. Καὶ τίμιός ἐστιν] Γράφεται, καὶ τιμῆς, ἦτοι τι-
 μήεις. B.
39. Ὅτεων] Διχῶς ὅτεων καὶ ὄτεων. ἐκράτησε δὲ
 ὄτεων προπαροξυτόνως. Q.
 Καὶ γαῖαν ἵκηται] Γρ. καὶ δάμαθ' ἵκηται. Harl.
41. Αἰήδος] Ὅτι διηρημένως ἀναγνωσέον. βούλεται
 γὰρ λέγειν ἐρωτικῆς (f. σερατιωτικῆς) λείας, ὡς ὅτε, ἕνεκά με
 σερέσαι τῆς λήϊδος ἠθέλει πάσης Τρωϊάδος (Od. ν, 262.). Q.
 Ἐκτελέσαντες] Ζηνόδοτος, ἐκτελίοντες. Harl.
42. Οἴκαδε νισσόμεθα] Γράφεται, οἴκαδ' ἐνεισό-
 μεθα. Q. Νεισόμεθα] Ἀπελευσόμεθα. Vulg.
43. Τὰδ' ἔδωκεν] Οὕτως Ἀρίσταρχος· ἄλλοι δὲ, τὰ
 δέδωκε, καὶ, τὰ γ' ἔδωκε. καὶ, τάγε δῶκεν, Ἡρωδιανός.
 Harl.
44. Ὅτι τὰδ' ἐστὶν] Τί εἰσι καὶ κατὰ τὴν ποσότητα.
 ὅθεν καὶ ἐπεξηγήσατο, ὅσσός τις χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ ἀσπῶ
 ἔνεστιν. Q.
51. Ἀποφθίμην] Ἀποφθαρεῖν, ἀκαιρεθείην. Vulg.
55. Αὐτίς ἐπ' Αἰολίην] Ἐφ' ἣν καὶ οἱ ἄνεμοι κατὰ
 πρόσταγμα ὑπέστρεφον πρὸς Αἰολίην (f. Αἰόλον). Q.
56. Ἐπ' ἠπείρου βῆμεν] Τὴν νῆσον ἠπείρον εἶπε
 κατὰ τὴν διαίρεσιν τοῦ ὑγροῦ, ὡς εἰ ἔλεγεν ἐπὶ τὴν γῆν
 ἔβημεν. B. Q.
60. Βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα, τὸν δ' ἐκίχα-
 νον] Ὁ εἰς σφηκῶδης. σφηκῶδες δὲ ἐστὶ τὸ ἐλλείπον
 ἐν μέσῳ τοῦ εἰχίου χρόνου, ὡς ἐνταῦθα. χρήζει γὰρ ὁ
 δεῦτερος ποῦς χρόνου. τὸ γὰρ αἰο τροχαῖός ἐστιν. ἀλλὰ τὸ

ὁμόχρονον (scr. μονόχρο.) ὡς δίχρονον λαμβάνομεν. Q. Ὁ εἶχος λαγαρός ἐστίν. B. Vind.

62. Ἐλθόντες δ' ἀνὰ δῶματ' ἐπὶ σαθμοῖσιν] Γρ. πρὸς δῶμα παρὰ σαθμοῖσιν. Harl.

64. Ἐχραε] Μαικῶς ἐπέθετο. Vulg. Barn.

70. Μαλακοῖσι καθαρτόμενος ἐπέεσσι] Ζηρόδοτος, μαλακοῖσιν ἀμειβόμενος, γράφει. Harl.

72. Ἐρῶ] Μετὰ φθορας ἀναχῶρει. Q.

75. Ἐρῶ ἐπεὶ ἀθανάτοισιν text. Γρ. ἐρῶε ἐπεὶ ἄρα θεῶ ἀπεχθόμενος τὸδ' ἰκάνεις. Pal. Sed observo, prima verba sedulo detersa esse, (ut commode tamen legi possint), relictis tantum τὸδ' ἰκάνεις propter mendum in textu τόνδ'. Cf. Codd. Vind.

77. Ἀκαχημένοι] Διὰ τὴν ἀκαχήμενοι; ἐπὶ τῇ ἡμῶν αὐτῶν ματαιότητι, ὅτι οὐκέτι φαίνεται πομπή. Ματιή δὲ (79.) ματαιότητι, φρενοβλαβία, ματαιολογία, ματαιοπραγία. γίνεταί δὲ ἀπὸ τοῦ ματῶ ματία, ὡς ἀμαρτῶ ἀμαρτία. ἐστὶ δὲ Ὀμηρικόν. B. Q.

78. Τηρεσία ἢ δουλεία, ὑπειρεσία δὲ ἢ κωπηλασία. Pal.

79. Ἡμετέρη ματιή] Ἀγνωμότως (scr. εὐγν.) ἑαυτὸν παραλαμβάνει εἰς τὴν ἀμαρτίαν, ὅτι ἀφύπνωσεν. Q.

81. Λάμου ἀπὸ πτολίεθρον] Ἀπὸ τοῦ βασιλεύσαντος Λαισυρόνος (f. -νων) Λάμου τοῦ Ποσειδῶνος παιδός. ἢ ὄνομα Λαισυρόνος. Vulg. Q. Ἄλλως. Περιφραστικῶς τὴν Λάμον· καὶ, Πλοῦν ἐξακαπάξει πόλιν (Il. ε, 642.), τὴν Πλοῦν. καὶ αὐτὴ μὲν καλεῖται Λάμος οἱ δὲ ἐνοικοῦντες Λαισυρόνες. B. Q.

82. Τηλέπυλον] Μεγάλην. τῶν γὰρ τοιούτων πολὺ διεσῆσιν αἱ πύλαι. τινὲς δὲ τὸ κύριον Τηλέπυλον ἐξεδέξαντο. οἱ δὲ τηλέπυλόν φασὶ μακρόπυλον, οὐ τῷ διασήματι ἀλλὰ τῷ πλάτει τῆς πύλης ἢ τῷ μήκει. Vulg. Πόρρω ἀλλήλων καὶ διασαδὸν τὰς πύλας ἔχουσαν· ἢ μακρόπυλον. B. Q.

Λαισυρογινήν] Τὴν τῶν Λαισυρόνων. Λαισυρόνες δὲ οἱ τὴν Λάμον οἰκοῦντες. Vulg.

Ποιμένα ποιμήν] Τὸν βουκόλον ὁ τῶν μῆλων νομεύς, διὰ τὸ πολλὰ εἶναι τὰ πρόβατα. B. Καταχρηστικῶς εἶρηκε ποιμένα καὶ τὸν βουκόλον. Vulg.

Ὅθι ποιμένα] Ὅμοιως τῷ γένει τὸ εἶδος εἶπε, ἀντὶ τοῦ νομεύς νομός (f. νομέα), ἦτοι ἔνθα οἱ νομεῖς ἀλλήλους προσφθέγγονται διὰ τὸ πλησίον (Vulg. σύνεγγυε) εἶναι τὰς νομάς. ἢ μᾶλλον τοῦ διασήματος τὸ ἀπειραγτίον τῶν πυλῶν μέτρον ἀπέχειν, καὶ οὕτως τὴν φωνὴν ἀκούουσ-

θαι (Vulg. ἔξακ.) τοῦ τε εἰσελαύνοντος καὶ τοῦ ἐξελαύνοντος, ὡς προ πότ' ἔχει καὶ αὐτῶ, ὅσον τε γέγωνε βοήσας (ι, 473.). B. Q. et Vulg. ab "Οπου οἱ νομεῖς ἀλήλους ad ἐξελαύνοντος.

84. Ἐλύει ¹⁾] Προσαγορεύει, φωνῇ. Q.

85. Τῶν (scr. τὸν) μὲν βουκολέων] Κατὰ μὲν τὸν καιρὸν τῆς . . . ²⁾ βουκολέων, διὰ τὸν ὀλιτρον ὅς ἐστι . . . τοῖς βουσί, κατὰ δὲ τῆς ἡμέρας . . . πρόβατα. δύναται ἔν τις, φησί, . . . ἐκεῖ λαμβάνειν δύο μισθοὺς ἐπειδὴ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός αἱ νομαὶ ἐγγύς εἰσι καὶ οὐ πόρρω. B.

86. Ἐγγύς γὰρ νυκτός] Τῆς ἡμέρας ἢ ὁδοῦ ἐγγύς εἶναι πέφυκε τῆς νυκτός. τοῦτο δὲ ἔφη ὡς μὴ τῆς ἡμέρας ἀφισαμένης τῆς νυκτός, ἀλλὰ τῇ παρακλεύσει αὐτῆς εἰσερχοσθαι νύκτα ἐν ἀκαραιῖ. Ἄλλως. Πληστον γὰρ τῆς πόλεως εἰσιν αἱ νυκτεριναὶ τε καὶ ἑσθιναὶ νομαὶ, καὶ τοσοῦτον πλησιάζουσιν ὡς τὸν ἐξελαύνοντα τῆς πόλεως ἀκείν τοῖς (scr. τῶν) ἐν ἀγροῖς. Ἄλλως. Κράτης βραχείας αὐτῆς ὑποτίθειαι τὰς νύκτας. καὶ γὰρ φησιν αὐτοὺς εἶναι περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος περὶ ἧς Ἄρατος φησι (61.), κείνη που κεφαλὴ τῇ κείσται ἤχι περ ἀκαραι μίγονται δύσεις τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλησιν. ὅθεν οὐνεγγὺς οὐσῶν τῶν ἀνατολῶν ταῖς δύσεισι λέγειν τὸν ποιητὴν, ἐγγύς γὰρ νυκτός τε, καὶ τὰ ἔξῃς, παρὰ τὸ πλησιάζειν τὰς τῆς νυκτός κειλεύθους, ἢ τὴν νύκτα ἐγγύς τετάχθαι τῆς ἡμέρας βραχυτάτην οὔσαν. τὸν οὖν καθεύδειν παραιτούμενον διπλοῦς μισθοὺς λαμβάνειν, ἢ τὸν ἐν ὑπνῷ τὸ τῆς ἡμέρας πολὺ καταχρῶμενον. Q.

Αἱ νυκτεριναὶ καὶ ἡμεριναὶ νομαὶ ἐγγύς εἰσι τῆς πόλεως. Φασὶ δὲ τοὺς Δαιτυρόνας κατεσχηκέναι τὴν τῶν Ἀσοντίων περὶ Σικελίαν χώραν, ἐν ἣ γενῆσθαι πολλὴν μύσπα καὶ τὸν ὀλιτρον, ὡς τὰ μὲν λάσσα τῇ ἡμέρᾳ νέμεσθαι τὰ δὲ ψιλὰ τῇ νυκτί. καὶ οὕτως τὸν δυνάμενον ἀγροπνεῖν δύο μισθοὺς ἀποφέρεισθαι. Κράτης δὲ φησι κατὰ τῆς τοῦ δράκοντος αὐτοὺς κατηγερίσθαι κεφαλὴν, περὶ ἧς Ἄρατος λέγει, κείνη που κ. τ. λ. ὡς πλείω μὲν εἶναι τὴν ἡμέραν, ὀλίγην δὲ τὴν νύκτα, ὡς ἀνάπαλιν παρὰ τοῖς

¹⁾ Pudet profecto. Sed typographi mendum ejusmodi in Ed. Med. relictum esse non crediderim.

²⁾ Lacunas tales ex solo sensu supplere, intelligenti semper lectori relinquendum.

τοῖς Κιμμερίοις. εἴτις οὖν δύναται διαγορπνεῖν διττοὺς κομίζεταί μισθούς. Vulg.

Τοῦ γὰρ ἡλίου ὄντος ἐν θερινῶ τροπικῶ τοὺς ἀρκτώ-
ους ἀνθρώπους μεγίστην τὴν ἡμέραν ἔχειν, καὶ μὴ ἔχειν
νύκτα (incide, et ins. τὴν γὰρ νύκτα) μόνον μιᾶς ὥρας
διάστημα εἶναι, τούτεσι τὴν ἡμέραν εἶναι γ' ὥρῶν. δῆλον
δὲ ὅτι τοῖς βορειοτέροις μεγίστη τῶν νοτιωτέρων ἡμέρα.
περὶ τούτων καὶ Ὅμηρος τῶν τόπων μνημονεύει νῦν. φησὶ
γὰρ ὅτι, τηλέκλυτον (sic) Λαισυγονίην (cetera sine va-
riet. ad νομεύων) . . ἵ γὰρ δύναται τις δουλεῦσαι . . ἅ
δύο ἡμέρας. Pal.

87. Ἐνθ' ἐπεὶ] Ἐπειδὴ εἰς λιμένα τὸν ἄξιον θαύ-
ματος ἦλθομεν, ἐκεῖ ἔσω τὰς ναῦς ὠρμίσαμεν. B. Q.

89. Ἀκταὶ δὲ προβλήτες] Αἱ προβεβλημέναι ἐν τῇ
θαλάσῃ πέτραι καὶ προέχουσαι ἀπὸ τῶν ἀγιαλῶν ζενὸν
ποιοῦσαι τὸν εἰσπλουν. Vulg. Q.

95. Αὐτὰρ ἐγών] Προοικονομεῖ τὸν τρόπον τῆς φυ-
γῆς τοῦ Ὀδυσσεύς. Q.

97. Παιπαλόεσσαν] Τραχεῖαν. ἔνθεν κὰν τῇ συνη-
θείᾳ παιπαλίμον λέγομεν ἄνδρα τὸν τραχὺν καὶ μὴ ἀπλῆν.
Vulg.

98. Οὔτε βοῶν] Βοῶν ἔργα ἢ ἠροτριασμένη γῆ, ἀν-
δρῶν δὲ, ἀμπελῶν καὶ τὰ τοιαῦτα. B.

100. Προΐειν] Προέπεμπον. Vulg.

103. Ἴππερ ἄμαξαι] Γρ. ἢ κεν ἄμαξαι. Harl.

104. Καταγίνεον] Κατεβίβαζον. ἔσι δὲ ἀγινεῖν κυ-
ρίως μὲν τὸ ἄγειν ἐκ τῆς τοῦ ἄγω παραγωγῆς, νῦν δὲ τὸ
καταφέρειν. B.

105. Σύμβλητο] Ἦροχετο. Vulg. sed Barnes. em.
ξύμβληντο· συνήροχοντο.

106. Θυγατοὶ ἱφθίμη] Γενναῖα κατὰ τὸ σῶμα. Ἀν-
τιφατῆς (scr. -ῆα) ἀπὸ τῆς Ἀντιφάτεος, τὸ δὲ Ἀντιφάτσα
ἀπὸ τῆς Ἀντιφάτης. B.

108. Ἀρτακίην] Ὀνομα κρήνης. εἶπον δὲ τὸ ὄνομα
παρὰ Κίρκης μαθόντες (Vulg. παρ' αὐτῆς μεμαθηκότες).
λέγει γὰρ, οἶδα καὶ αὐτὴ ἡμῖν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθειν (Vulg.
παθ') ἄλγεα ἰχθυόεντι, ἢ δ' ὅσ' ἀνάρσσαι ἄνδρες (κ, 457).
ἢ κατὰ τὸ σιωπώμενον παρὰ τῶν φυγόντων μαθόντων
παρὰ τῆς κόρης (Q. μαθόντες παρὰ τῆς Κίρκης) ἐπί-
θοντο. Q. Vulg. (Barnesius schol. vulg. ex arbitrio
correxist.)

110. Τὸ δὲ, οἶσιν, Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ τ. Harl.

113. Ἐσυγον] Ἐφοβήθησαν, ἐξεπλάγησαν. ἢ γὰρ
Στυξ ἐκπληκτικὴ ἔστιν. B. Q.

115. "Ὀν πόσιν] Ἀντιγάταν (sic) ἀπὸ τῆς Ἀντιγάτης εὐθείας. Q. Cf. ad 106.

116. Δείπνον] Γρ. δόρπον. Harl.

121. Ἄνδραχθῆσι χειμαδλοισι] Ἦτοι τοῖς δυναμένοις ἄνδρα καταβαρύνειν. ἢ ἅπερ αὐτοῖς μὲν ἦν χειμαδία ἄλλων δὲ ἀχθοφορήματα. ἢ μέγα βάρος παρέχουσι τοῖς βαζάζουσι. B. Μέγα βάρος παρέχουσι τοῖς βαζάζουσιν ἀνδράσι. ἢ εὐγενέσι, τοῖς δυναμένοις ἄνδρα καταβαρύνειν. ἢ μεγάλοις. Q. Cf. Vulg.

124. Ἰχθῦς δ' ὡς πείροντες] Ἀντὶ τοῦ νηχόμενοι καὶ περῶντες ὡσπερ ἰχθύες. ἢ διαπειρόντες ὡς ἰχθύας. Γράφεται καὶ, σπείροντας. πείροντες δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ διείροντες. Vulg. Ἦτοι πειρῶντες (scr. περῶντες) καὶ νηχόμενοι ὡς ἰχθύς. ἢ πείροντες αὐτοῖς τοῖς ὁδοῦσιν. Τὸ οὖν πείροντες ἀντὶ τοῦ πειρῶντες (scr. περῶντες) τὸν λιμένα καὶ διανηχόμενοι ὡς ἰχθύες. Εἰ δὲ γράφεται, ἰχθῦς ὡς εἰρόντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντες, ὁ νοῦς αὐτοῦ οὕτως, ὡς ἰχθῦς αὐτοῖς συνείροντες καὶ ὄρμαθούς ποιοῦντες ἔφερον εἰς τοὺς οἴκους. ἢ ἴσως ξύλοις ἀπεξυσμένοις διέπειρον αὐτοὺς καὶ ὡς ἰχθύας ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνείλκοντο. B. Q.

Ἀριζοφάνης, ἰχθῦς δὲ ὡς εἰρόντες. Harl.

Πένοντο] Ἀριζαρχος, φέροντο. Harl.

Φέροντο] Προσεφέροντο. Vulg.

130. Οἶδ' ἄρα] Τοῦτο μὲν ἐμφαντικόν. ἔνιοι δὲ γράφουσιν, οἶδ' ἄρα πάντες. Καλλίσρατος δὲ καὶ Ῥιανὸς διὰ τοῦ λ, οἶδ' ἄρα (scr. ἄλα) πάντες ¹). Harl.

Ἀνέροψαν] Ἀνεκινήθησαν εἰς τὸ κωπηλατεῖν. Q.

131. Ἐπηρεφείας φύγε πέτρας] Τὰς τοῦ σώματος πέτρας οὐ τὰς βαλλομένας. ἦτοι ἀνωθεν ἐπηρεφεῖς, ἢ ἐπικεκλιμένας καὶ βαλλομένας κατὰ τῆς νηός. B. Q.

135. Αἰαίην δ' ἔς νῆσον] Ὀνομα νήσου. ταύτην ἔνιοι φασὶ τὸ εἶν Κίρκαιον πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ. Q. Vulg.

136. Αὐδήεσσα] Ἦτοι περιβόητος. ἢ εἰς διάλεξιν καὶ προσαγόρευσιν ἀνθρώποις ἐροχόμενην. ἢ καθὸ ἐπίγειός ἐστιν. B. Q. Vulg. Ἀριζαρχος, οὐδήεσσα. Harl. Cf. ad ε, 334.

137. Ὀλοόφρονος] Τοῦ συνετοῦ (Vulg. συνετὰ) καὶ ὀλόκληρα φρονούντος Q. Vulg. ἢ ὀλέθρια φρονούντος. καὶ γὰρ μάγος ἦν. Q.

¹) Hoc etiam conjecit Toupius Cur. Nov. in Suid. v. ἀνέροψαν, laudans η, 328. v, 78. Pers.

Αίητας] Αίητης Κόλχων ἀδελφός (scr. βασιλεύς), πα-
τήρ Μηδείας, Κίρκης ἀδελφός. Q.

138. Ἄμφω δέ] Ἦτοι ὁ Αἰήτης καὶ ἡ Κίρκη ἐγεν-
νήθησαν ἐκ τοῦ Ἥλιου. Q.

139. Ἐκ Πέρσης] Πέρση Ὁμηροῦ μὲν ἦν θυγά-
τηρ, Ἥλιου δὲ θυγῆ. Ἥλιου δὲ καὶ Πέρσης Αἰήτης καὶ
Κίρκη. Ἡσίοδος δὲ (9. 411.) καὶ τὴν Ἐκάτην Περσηίδα
λέγει. Vulg. Q.

140. Κατηγορούμεσθα] Κατάγεσθαι φασιν τὸ ἀπὸ
θαλάττης εἰς λιμένα ἐλθεῖν, καὶ ἀνάγεσθαι τὸ ἀνάπαλιν.
δοκοῦσι γὰρ κατὰ τῆς ἀκτῆς ἔρχεσθαι. B. Q.

141. Ναυλοχον] Ἦρεμον (sic), παρὰ τὸ λάξεσθαι·
ἢ κεκοιμημένον, παρὰ τὸν λόχον. Q. Ἄλλως. τὸν εἰς
φυλακὴν τῶν νεῶν ἐπιτήδειον· ἢ ἐν ᾧ ὡσπερὶ κοιμῶνται
αἱ νῆες· ἢ τὸν τὰς ναῦς κρύπτοντα ἢ ὑποδεχόμενον. B.
Q. et ex parte Vulg. Ἐγὼ δὲ ναυλοχον λέγω ἐκ τοῦ
λοχᾶσθαι καὶ κρύπτεσθαι ἐν αὐτῷ τὰς νῆας. B. Q.

146. Ἀνήϊον] Ἀνήχογοντο τόπον ὑψηλὸν ἀφ' οὗ ἐσι
περικέψασθαι καὶ ἀποσκοπεῦσαι. Q. (Vulg. Περιώπην.
τόπον ὑψ. etc.)

150. Διὰ δρυμᾶ] Διὰ δρυμῶν πυκνῶν καὶ τῆς ὑλῆς.
ἀντιπτόσει γὰρ ἐνταῦθα κέχρηται. Δρυμὸς ὁ κατάπυκνος
τοῖς δένδροις τόπος, δρυμόμος τις ὢν. Q.

152. Αἰθόπα] Αἰθιαρχος τὸν ἐκ τοῦ αἰθεσθαι ἀνα-
διδόμενον. Q. (sed in Mediol. male ad 150. relatum:
cf. Vulg.)

153. Δοῦσατο] Κυρίως δοῦσασθαι τὸ δυοῖν ἐλά-
σαι θάτερον. Ἔσι δὲ ἢ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς οὐ μόν-
ον ἀντὶ τοῦ ἔδοξεν ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τῷ ἠρέθη, προεκρίθη.
πρῶτον μὲν ἐλθεῖν εἰς τὸν αἰγιαλὸν καὶ δοῦναι τοῖς φί-
λοις αὐτοῦ δεῖπνον, εἶτα ζεῖλαι αὐτοὺς εἰς τὸ μαθεῖν τὰ
ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ. B. Q.

155. Δεῖπνον ἐτίροισιν δόμεναι] Ὅπως διὰ τὸ ὀλίγα
εἶναι τὰ σιτία αὐτὸς ἐφύλασεν. Q.

156. Ἦια] Καὶ ὑπῆρχον. κανονίζεται δὲ οὕτως.
ἔω τὸ ὑπάρχω, ὁ μέλλων ἔσω, ὁ παρακείμενος ἦμα, ὁ μέ-
σος εἶα καὶ διαλύσει, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, ἦα. B.

159. Κατήϊεν] Ἔτω τὸ πορεύεσθαι, καὶ ὁ παρατατι-
κὸς ἦτον, ἦτες, ἦτε, καὶ κατήϊεν. B.

160. Δὴ γὰρ μιν ἔχεν] Τὸν (Q. τὴν) ἔλαφόν φησιν
ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐκκεκαῦσθαι καὶ ὡς ἐν πυρὶ γεγονέναι, διὸ
καὶ ἐπὶ τὸν ποταμὸν κατιέναι (Q. κατήρχετο) τοῦ πειῖν
ἔνεκα. Vulg. Q.

Ζηνοδότος, δὴν γὰρ μιν. Harl.

161. Κατ' ἄκνησιν] Καταχρηστικῶς φησιν ὁ Ἀοίσαρχος ἐπὶ τῶν θηρίων εἶναι τὴν ἄκνησιν. οὐ γὰρ αὐτὴν μόνην ἀδυνατοῦσι κινήσασθαι (scr. κνήσ.) ἀλλὰ καὶ τὴν ὄσφυν καὶ τὸν τραχήλον. Ἄλλως. Δεῖ γινώσκειν ὅτι αὐτὸς ἐπεξηγείται ἢ ἔστιν ἄκνησις διὰ τοῦ εἰπεῖν μέσα νῶτα, ἦτοι ἢ ῥάχις, ἢ τὰ μέσα τῶν τετραπόδων παρὰ τὸ μὴ δύρασθαι κινήσασθαι. Q. Cf. Vulg.

163. Μακίον] Ὠνοματοποιήσας τὴν λέξιν, οἷον, ποιὰν φωνὴν καὶ ἄσημον ἀποτελέσας. Vulg. B. Q.

164. Ἐμβαινῶν] Γρ. διὰ τοῦ μ. ἐμπάσας, ἐπιβάς, πλησιάσας ὡς τὸ, λάξ ἐν σήθεσσι βᾶς (Π. ζ, 65.) Harl. Ἐπιβαίνων ὡς λάξ. Vulg.

166. Ρῶπας τε λόγους τε] Ἴμαντώδη φυτὰ ἐπιμήκεις καὶ εὐκαμπτοὺς ῥάβδους ἔχοντα. B. Q. Vulg.

169. Καταλοφάδια ¹⁾] Ἰφ' ἐν ἀναγνωσέον ὡς τὸ κατομαδία ²⁾ καὶ τόνω καὶ σημαυνομένω. B. Q. Ἄλλως. Καταλοφάδια ἀντὶ τοῦ καταλοφάδιως. Οὕτως (B. ἔδδ) δὲ δεῖ νοεῖν ὅτι ἐβάσαζε τὴν ἔλαφον ὁ Ὀδυσσεὺς μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων (B. καὶ τῶν δύο ποδῶν). μέσον γὰρ τῶν ποδῶν τὴν (scr. τῶν) ἄνω ἔσχε τὴν ἰδίαν κεφαλὴν ὁ Ὀδυσσεὺς. κατεῖχε δὲ τοὺς δύο πόδας συνδεδεμένους ταῖς δύο χερσὶ σκληριτομένους τῷ δόρατι. B. Q.

ΚΑΤΑ ΛΟΦΑΔΕΙΑ. κατὰ λόφου καὶ αὐχένος, κατὰ τραχήλου. Vulg.

170. Ἐπει οὕτως ἦεν ἐπ' ὤμου] Οὐκ ἐδυνάμην γὰρ τῇ ἀρισερᾷ χεὶρὶ κατὰ τοῦ ἐνὸς ὤμου φέρειν τὴν ἔλαφον. Q.

Οὕτως ἦεν] Ἀρισεράνης δὲ, οὕτως εἶχεν. Harl.

Οὕπω εἶχεν] Οὐκ ἐνεδέχετο ἔχειν. Vulg.

174. Οὐ γὰρ πως] Τινὲς φασιν ὅτι ἀπὸ τοῦ γὰρ ἤρξατο. ἐγὼ δὲ οἶμαι ὅτι ἡ σύνταξις οὕτως ἔχει. ἢ ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ ἦ (sic: scr. δὴ). ὦ φίλοι ἄγετε δὴ, ὄφρ' ἐν νηὶ βρωῶσις τε πόσις, μνησόμεθα βρώμεης. οὐ γὰρ πω καταδυσόμεθα, ἦτοι κατελευσόμεθα καὶ κατέλωμεν, ἀχνύμενοι περ εἰς Αἴδαο δόμους πρὶν μόρσιμον ἡμᾶρ ἐπελθεῖν. Q.

175. Εἰς Αἴδαο δόμους] Οὐκ ἔστιν ἀποθανεῖν παρὰ τὴν εἰμαρμένην. δεῖ οὖν ἐσθλεῖν. Q.

¹⁾ Καταλοφάδια et ἱ super ει e schol. marg. codicis Harl. affert Pois.

²⁾ Haec forma non occurrit, sed καταμαδον, et Π. ψ, 431. ὄσσα δὲ δίσκου οὐρα κατομαδίοιο φέρονται.

178. Ἐν τισι τὸ, οὕτως, φέρεται. ¹⁾ Harl.

179. Ἐκ δὲ καλυψάμενοι] Ἀπογυμνώσαντες τὰς ὄψεις ἦτοι ἀποσκεπασθέντες τὰ ἴδια σώματα ἐκ τῆ ὕπνου ἐγεροθέντες. Q.

180. Θῆσαντ' ἔλαφον] Ἔθος γὰρ τοῖς πολλοῖς θαυμάζειν τὰ ἀπὸ ἀγροῦς εἰλημμένα. Q.

182. Ἐρικυδέα] Τὴν ποιοῦσαν γαυριᾶν. ἢ μεγάλως ἔνδοξα (ἔνδοξον em. Barn.) Vulg.

185. Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδν] Οὐδὲ μετὰ τὴν τροφήν λέγει πρὸς αὐτοὺς περὶ τῆς κατασκοπῆς, ἀλλ' ἑαυτὴν (f. ἰωθινὴν) πρώτην. Q.

188. Ῥιανός, δὴ τότε ἔγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ μῦθον ἔειπον. Harl.

Μετὰ πᾶσιν] Ἔνιοι, μῦθον. Vulg. (Ed. Schrevel.)

190. Ὡ φίλοι] Καλλίστρατός φησιν ὡς ὑπό τινος ὁ ζήχος (189.) προτέτακται ἀγνοοῦντος τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος, ὡς θέλει ἀρχεσθαι ἀπὸ τοῦ γάρ. Harl.

Ὡ φίλοι οὐ γὰρ τ' ἴδμεν ὅπη ζήχος ²⁾] Ταῦτα δὲ λέγει ἐκ ἀπορῶν, ἀλλὰ δεινοπαθῶν τοῖς παροῦσιν. ἀγνοοῦμέν φησιν ἐν ποίῳ κλίματί ἐσμεν, καὶ οὐ δυνάμεθα συγκρίναί ὡς πρὸς ἑτέραν χώραν εἰ ἀνατολικοὶ ἐσμεν ἢ δυτικοί. ἐλθόντες οὖν μάθωμεν παρὰ τῶν οἰκητόρων, καὶ οὕτως τὸν ἐπὶ τὴν πατρίδα πλοῦν ποιησώμεθα. Ἐκ τούτων δὲ ἐκτετοπισμένη φαίνεται ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσεύς. B. Q.

Ἄλλως. Ἄλογόν ἐστι τὸ τοὺς ἑταίρους ἀθυμῶ περιβάλλειν. λύεται δὲ ἐκ τοῦ καιροῦ. πρὸς γὰρ τὸ δεῖν σκέψασθαι τοὺς οἰκητορες τῶν τόπων ἤρμοττε τὴν ἀπορίαν τῶν χωρίων εἰπεῖν. Q.

193. Ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι] Τοῦτο εἶναι διὰ μέσον φησὶν Ἀρχίλοχος (scr. Ἀρίσαρχος) ὡς ἂν ἀπαλήσαντος τοῦ Ὀδυσσεύς ἰδίᾳ ἀναπεφωνήσθαι. Q.

195. Νῆσον τὴν πέρι πόντος] Ἀντὶ τοῦ ὡς ὄρος ἐπίκειται ἢ θάλασσα τῇ νήσῳ, ὅσον δοκεῖν ἐπάνω αὐτῆς εἶναι. χθαμαλή γὰρ νῆσος προείρηται. ἀπὸ τῆς στεφάνης οὖν τοῦ ὄρους, ἐξεφάνωται, εἶπεν. Q.

210. Ἐν βήσσησι] Ἐν τοῖς βασιμοῖς τόποις Q. ἢ ἐν ταῖς προβάσει καὶ ὄρειναῖς κοιλάσιν. Q. Vulg.

Δώματα Κίρκης] Ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ δώματα πρὸς ἐνικὸν τὸ δῶμα ὑπήντησεν, ὡς τὸ, ἐξ ἑτέρων ἕτερος,

1) Pro ὄκα. Pors. Altera itaque lectio fuerit οὕτω ἑμοῖς.

2) Vid. not. ad β, 1.

εἶτα ἐπιφέρει, οὐκ ἂν τις μιν ἀνήρη περὶ αὐτὴν τὴν Κίρκην ¹⁾. Q.

213. Τοὺς αὐτὴ κατέθελξεν] Ἐξ ἀνθρώπων εἰς φύσιν λέοντων καὶ λύκων μετέβαλεν. Q.

Τὸ ἔθελξεν οὐ πρὸς τὸ μεταμορφῶσαι σημαίνει ἀλλὰ τὸ νοθεύερον ποιῆσαι πρὸς τὰς ἐνεργείας, ὡς ἐν Ἰλιάδι, αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον (μ, 255.), οἷον νοθεύερον ἐποίει Q. Πράους καὶ ἡμέρους ἐποίησεν. Vulg.

217. Μειλίγματα θυμοῦ] Τὰ μειλίσσοντα καὶ καταπραῦνοντα αὐτῶν τὸν θυμόν. B. Q. φησὶ δὲ τὰς ἀπομαγδαλιὰς ἅς προσδεχόμενοι οἱ κύνες ἐρογγόρασιν. ἢ κρέα τινὰ καὶ πρὸς ἡδονὴν δωρήματα. Q. Cf. Vulg. φησὶ τὰς ἀπομάγδαλιὰς δὲ τῶν δακτύλων αὐτοῦ ἦτοι τὰ ἐκ τοῦ πίου (f. πίους) ῥυπάσματα. B.

220. Ἐξαν δ' εἰνὶ θύρῃσι] Ἀρίσταρχος γράφει, ἔξαν δ' ἐν προθύροισι. Harl.

221. Ἀειδούσης ὀπί καλῆ] Οὐδὲν ἄτοπον τὴν εἰς τόπον οὔσαν τοιοῦτον ὑποκλείπειν τῇ ᾠδῇ τὸν πόνον. αἱ εὐγενίδες δὲ εἰσάγονται παρ' Ὀμήρῳ ἰσουργοῦσαι. Q.

222. Ἰσὸν ἐποιχομένης] Πορευομένης εἰς τὸ ἰσουργεῖν. Q.

225. Ὅς μοι κήδισος] Συγγενικωτάτης (Vulg. -άτατος) φροντίδος ἄξιος, φίλιτος ἐξ ἐπιγαμίας. Q.

Post 225. Codd. Vind. 50. et 133. inserunt hunc:

Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.

231. Ὅϊσάμενος δόλον εἶναι] Ἀπὸ τοῦ φιλοφρόνως αὐτοῦς καλεῖν μόνην οὔσαν, καὶ ἀπὸ τῆς τῶν θηρίων ἡμερότητος. B. Q. Vulg.

Post v. 233. ἔλασεν etc. additur in margine codicum Harl. et Q. hic versus

Τεῦχεν (Q. τεῦχε) δὲ κυνεῶ χροσεῶ δέπαϊ ὄφρα πίσειεν. ²⁾

Vid. v. 316.

1) Mendosissime scriptum scholium sic dispice et corrige. Spectat illud potius ad 212. ubi μιν singulariter acceptum refertur a grammatico ad δῶμα quod sit in praeced. δώματα. Cujus rei aliud exemplum profert ex Od. ρ; ubi postquam v. 266. dictum sit ἐξ ἐτέρων ἕτερ' ἐστίν relatum ad δώματα καλ' Ὀδυσσεώς, inferatur mox (268.) οὐκ ἂν τις μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιο. Tum aliam etiam tangit rationem, qua μιν illud in nostro loco referatur ad Circe. Nam vox non vox, ἀνήρη, dirimenda est ita: — μιν ἀνήρ. ἢ περὶ αὐτὴν τὴν Κίρκην.

2) Cod. Vind. 50. et 133. versum habent in ipso textu et

235. Πραμνείῳ] Ἡ πραῦνοντι τὸ μένος· ἢ παραμεμνηκότι ἦτοι παλαιῶ· ἢ πραμνείῳ, τῷ ἀπὸ τῆς Πράμνου. Β. Ἔνιοι μὲν τῷ ἐκ πραμνείας ἀμπέλου γινόμενῳ οἴνῳ. λέγεται δὲ πραμνεῖα ἀμπέλος ὡς καὶ θάσεια καὶ μελλκερίς (Vulg. hoc tantum, ὡς καὶ Θασία). ἔνιοι δὲ πραμνείῳ τῷ πραῦνοντι τὸ μένος, οἷον τὴν ψυχὴν εἰς πραότητα ἄγοντι. οἱ δὲ ὅτι τῶν οἴνων ἔνιοι μὲν καυσικοὶ, ἔνιοι δὲ ἡδέεις, τινὲς δὲ πραμνεῖσσι καὶ παραμόνιμοι εἰς παλαιώσιν καὶ μὴ μεταβάλλοντες: Q. Vulg. — Sed in Q. post vocem ἄγοντι statim ἔνιοι δὲ παραμόνιμοι κ. τ. ε. ommissis intermediis.

238. Ῥάβδῳ πεπληγυῖα] Πρὸς τὴν γοητείαν καὶ ἢ πληγὴ τῆς ῥάβδου ἐνήργει. καὶ ὅπως αἱ ῥάβδοι τῶν θεῶν ἐνεργοὶ παρ' Ὀμήρῳ. πλήξας οὖν τῷ σιήπῳ τὸν Αἴαντας ὁ Ποσειδῶν ἐνήκε μένος (Π. ν, 59.). καὶ Ἀθηνᾶ τὸν Ὀδυσσεῖα ῥάβδῳ πεπληγυῖα πάλιν ἐποίησε γέροντα (Od. ν, 429.). καὶ ὁ Ἑρμῆς ὡσπερ τιμῶ ὅπλῳ χρῆται αὐτῇ, τῇ τῶν ἀνδρῶν ὄμματα θέλει ὦν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὴ καὶ ὑπνώσκας ἐγείρει (Π. ω, 343.). Q.

239. Τρίχας τε καὶ πόδας] Γράφεται, τρίχας τε καὶ δέμας. Q.

Τρίχας τε καὶ δέμας] Ζηνόδοτος, καὶ πόδας, γράφει. καὶ ἐν ἄλλῳ, φωνὴν τε τρίχας τε καὶ δέμας. Harl.

240. Αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος] Πρὸς τὴν ἐξῆς ἀθέτησιν ὅτι τὸ σῶμα μόνον ἠλλοιοῦτο ἢ δὲ ψυχὴ ἔμμεν ἀμετάβλητος. πῶς ἂν οὖν λέγη, σοὶ δέ τις ἐνὶ στήθεσσι νόος ἐστὶν τῷ καὶ τοῦ νοῦ ἠλλοιωμένου; ἢ δὲ λύσις ἐκ τῆς λέξεως. Q. Οὐχ ὁ σύμπας ἀλλὰ τὸ φιλόκρονον (Vulg. ed. ant. ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ φιλόκρονον) μόνον. διὸ καὶ σάινουσιν ὡσπερ δελφίνες. φιλόκρονα δὲ οὐκ ἔλιπον βιωτῶν (Mediol. φιλόκρονα — βιωτῶν), κατὰ τὸν Πίνδαρον (fr. inc. 141. Schneid. ex Eust. ad h. l.). Q. Vulg. Ἐμπεδος δὲ ἔδραϊος, βέβαιος, μὴ συνακόλουθῆσας τοῖς λοιποῖς. Β. Q.

242. Παρ' ἱ) ἄκυλον] Ἀοίσαρχος οὐκ οἶδε τὸν σίχον. ὁ δὲ Καλλίσρατος ἀντ' αὐτοῦ γράφει, παντὸς μὴν (Harl. παντὸς με) ὕλης ἐτίθει, μεληδέα καρπὸν (huc. Pors. ex Harl.). ἄκυλον δὲ φησι τὸν τῆς πρίνου καρπὸν,

ita quidem incipientem: τεῦχε δὲ εἶ, ut 316. cum deberet esse τεῦχε δὲ τοῖς.

ἱ) Si vere hoc e cod. enotatum, fontem habes mendosae scripturae παρ' ἄκυλον, pro παρ' ἱ) ἄκυλον. Pal. text. παρρᾶκυλον.

βάλανον δὲ τὸν τῆς δρυός. καρπὸν τε κρανείης, τὸν τῆς κρανείας καρπὸν ὃς πίταξις καλεῖται, οἱ δὲ βάρβυλος, οἱ δὲ μάραος. ¹⁾ Q. Cf. Vulg. Ἄκυλον, τὸν τῆς πρίνου καρπὸν τὸν καὶ ἄγριον βάλανον, (ins. iterum βάλανον,) τὸν τῆς δρυός. συκαμίνες ἢ συκάμινος, μιμαίκυλα τὸ κόμμαρον. βάλανοι δὲ οὐ δρυῶν μόνον ἀλλὰ καὶ φοινίκων καὶ ἄμοιότητα. οὕτω δὲ καὶ τὸ τοῦ αἰδολοῦ παρά τισιν ἄκρον. καὶ βάλανοι δὲ Διὸς τὰ κασανά. Κράνεια δὲ παροξυτόνως τὸ φυτόν· ὃ δὲ καρπὸς σεσίγηται παρά τῷ ποιητῇ, καλεῖται δὲ πίταξις· οἱ δὲ βάρβυλον φασιν, οἱ δὲ μάραον. B.

243. Χαμαιευνάδες] Ἐπὶ βόθρῳ ὀρύσσειαι καὶ κοιμῶμεναι. Vulg.

245. Ἀδενκία] Πικρὸν, ἀνισόρητον, ἀπροσδόκητον. Q.

248. Ὡτίετο θυμός] Προεφήτευσε καὶ προενοεῖτο. Q.

249. Ἀγασσάμεθ^θ] In Harl. textu est ἀγαζόμεθ^θ et tamen in margine: Ἐν ἄλλῳ, ἀγαζόμεθα.

Ἀγασσάμεθα, ἐμμεψάμεθα. ἀγαζόμεθα, ὀργιζόμεθα. Vulg.

251. Ἡίομεν] Τῷ δὲ ἦομέν ἐνεσὼς εἶω, οὐ παρατατικὸς ἦιον, τὸ πληθυντικὸν ἦομεν καὶ κατὰ συναίρεσιν ἦομεν. ἄλλως γὰρ φασιν ἐδέποτε ἐν παρωχημένῳ κατάρχον μὲν τὸ ἦτα μόνον ἐπάγεται δὲ τὸ ο. διὸ καὶ ἐν τῷ ἑορτάζῳ τὴν ἔνδον αὕξησιν. ἑορτὴ γὰρ δι' ἧς εἶα, ὃ ἐξιν ἀγαθὰ, ὀρνυται, ὅθεν ἐν τῷ ἐώρταζον ἢ αὕξησις. τῷ δὲ ἦιον ἢ χοῆσις καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, παρά νηὸς ἀνήιον ἠδὲ θαλάσσης (274.), καὶ πρὸ τούτων, παρά νηὸς ἀνήιον ἐς περιωπήν (146.). B.

259. Οἱ δ' ἄμ' ἀξιώθησαν] Ἠφανίσθησαν, ἀφανεῖς ἐγένοντο. Q. Ἠφανίσθησαν ὁμῶς. Pal.

268. Σῶν] Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ σῶων. Harl.

271. Τῷδ' ἐνὶ χώρῳ] Ὡς τὸ, κλυτὸς Ἴπποδάμεια, μετεσχηματισμένον ²⁾. B.

275. Ἰεράς ἀνά βήσας] Τὰς ἀξιβήτους. Vulg.

277. Ἐρμείας χρυσόρραπις] Οὐχ ὡς ἀσυλόγον (scr. Αὐτολύκω) πατήρ, Ὅμηρος γὰρ τοῦτο οὐ δηλοῖ, ἀλλ' ὅτι ὁ λόγος θεός, καὶ τὸν σπεδαῖον εἰς λόγον τιμᾶ. λέγει γὰρ καὶ ἡ Ἀθηναῖα, τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν οὐνεκ'

¹⁾ Sic etiam ap. Eust. haec nomina scripta sunt, nisi quod ibi est πίταξις: schol. vulg. πίταξυς. Cf. mox schol. B.

²⁾ Num χώρῳ pro χώρῳ dictum esse vult grammaticus?

ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος (Od. ν, 331.). καὶ ὅτι τῇ Κίρκῃ προεῖπεν ἦξειν αὐτόν. Q.

279. Ἐπὶ τῇ Τηνηίῃ] Τηνηίη λέγεται ὁ μύσαξ. πρῶτον ὑπηνήτη, ἄρτι γενειῶντι, πρώτης ἡβης καὶ ἡλικίας ὄντι, ἀρχιγενεῶς (scr. ἀρτιγενεῶ) γενειήτη. Q. ὑπηνή δέ ἐστι τὸ ἐπάνω χεῖλος ἐφ' οὗ πρῶτον γεννᾶται ὁ χροῦς, ὃ ἐστὶν ἢ πρώτη τῆ γενεῖς ἔκφυσις. Q. Vulg. Ἐπὶ τῇ Τηνηίῃ, ὃ τὸ χεῖλος πρῶτον χροᾶζων γενεῶν. Q.

281. Αὐτως] Ἐνιοι, αὐτ' ὦ. Vulg. Schrevel. Διάκριαι] Ἄκρας ἔχοντας τόπους, τετέσι τραχεῖς καὶ ὑλώδεις. Vulg.

283. Πυκινὸς κευθμῶνας ἔχοντας] Νῦν φησι τὰς καταδύσεις ὅπερ κεύθονται (Vulg. κρύπτονται) καὶ συγκεκλεισμένοι εἰσίν. Q. Cf. Vulg.

290. Κυκεῶ] Κυκεῶνα κατὰ ἀποκοπήν. κυκεῶν δὲ λέγεται τὸ ἐξ οἴνου καὶ μελιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος καὶ τυροῦ ἀναμειγμένον πόμα. Vulg.

291. Θέλξαι] Κακῶσαι, τὸν νοῦν ἀλλοιωῖσαι. Vulg. Barnes.

293. Πτοριμήκεϊ ῥάβδῳ] Φαίνεται ἢ ῥάβδος ἀλλοιωῖσα τὰ σώματα ὁ κυκεῶν δὲ τὴν ψυχὴν. Q.

296. Ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα] Φοβηθεῖσα ὡς τρωθησομένη, οὐχ ὡς ἀποθανουμένη. B. Q. Vid. ad 323.

Κεκλήσεται (sic; et sic etiam schol. Harl. ut refert Porson.)] Ἀντὶ τῆ καλέσεται. Εὐνηθῆναι, ἔ δι' ἀκολασίαν, ἀλλ' ἐξ ὧν προεῖπεν ὁ Ἑρμῆς (331.) λογισαμένη ὡς θεοφιλῆς. Q. Cf. ad 334.

298. Λύση θ' ἐτάρους] Ἀπολύση καὶ ἐλευθερώση ἀπὸ τῆς φαρμακείας ἢ τὰς σὲ φίλους χοίρους ἐποίησεν. Q.

299. Μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι] Ἡ τῶν θεῶν τὸν ὄρκον, ἢ εἰς τὰς θεάς. λείπει δὲ ἢ κατὰ, ἢ ἢ κατὰ μακάρων. Q.

301. Μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα] Τῆ ξίφος δηλονότι, καὶ, γυμνὸς ἄτερ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος (Il. φ, 50.). οὐ γὰρ ἐσθῆτός φησι. B. Q.

305. Μῶλυ δέ μιν καλέσει θεοί] Οὐκ εἶπε πῶς καλεῖται παρ' ἀνθρώποις. ἐπήγαγε γὰρ ὅτι ἀνάγκωσόν ἐστιν ἀνθρώποις. Q. Μῶλυ, βοτάνης εἶδος παρὰ τὸ μαλύειν ὃ ἐστὶν ἀφανίζειν τὰ φάρμακα. φασὶ δὲ αὐτὸ ἐλκόμενον τῷ τέλει τῆς ῥίζης θάνατον ἐπιφέρειν τῷ ἀνασπῶντι. B. Q. Vulg.

Χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσειν] Χαλεπὸν ὀρύττειν ἐν τῇ γῇ καὶ εὐλόσκειν τὰ εἶδη τῶν φαρμάκων. Q.

Ὡς μὴ βλαβῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἐκείνης φαρμάκων.

Μῶλυ δέ ἐστι κατὰ τὰς ἰατρούς τὸ ἄγριον πήγανον ¹⁾). ἀλληγορικῶς δὲ εἶπον (sic), οὐδ' εἰ λέγει μῶλυ, δάφνη, κρόνιζα, ῥάμνος, ἰνία, ἀσήο τε θαλάσσιος, Ἰασπις λίθος, ἄλλα τε πολλὰ φυτὰ καὶ ζῶα λίθοι ἀντιπαθεῖσι μαγικοῖς παρὰ τρόποις. Pal.

Καὶ ὁ ἐν ταῖς τοῦ Ἱπποκράτους καὶ Γαληνῆ βιβλί-
οις ²⁾ λέγει ἕτως, ὅτι τὸ μῶλυ ἦγεν τὸ ἄγριον πήγανον
μετὰ οἶνον πινόμενον τὰς ἐκ θηρίων λύει βλάβας καὶ θώ-
ρακος παύει πάντας. ὤτων ὀδύνας μετ' οἶνου ἢ ῥοδίνου. ὄξυ-
δορκίαν ποιεῖ ἐσθιόμενον καὶ πινόμενον. καὶ ὁ χυλὸς αὐ-
τοῦ σὺν γάλακτι ὑπαλειφόμενον ἀλγῆματα καὶ ὀφθαλμῶν
ἀγλῆς καὶ ὑποχρίσεις ἀρχομένας ἀνθρώπων τε καὶ κτηνῶν
ἀπαλλάσσει. εἰ δὲ μέλιτος ἀττικῆς μίση δύο βάλεις (s. ἐμ-
βάλοις) καὶ χυλῆ τε πηγάνου μέρος ἐν ὑπαλείφων κεφαλῆς
παύει τὰ ἀυπαλά, καὶ τὰ ἐγκάρδια αὐτῆ φύλλα τοῖς ὤσιν
ἐμβύουμενα. Pal. ³⁾

306. Ἰασπιν] Γρ. δύνανται. Harl.

307. Ἐρμείας μὲν] Οὕτω συντακτέον τὸ ρητόν, Ἐρ-
μείας μὲν ἔπειτα ἀπῆλθεν εἰς τὸν μακρὸν καὶ ὑψηλὸν
Ὀλυμπον, ἐγὼ δὲ εἰς τὰ δώματα τῆς Κίρκης καὶ εἰς τὴν
ὑλὴν τῆς νήσου ἐπορεύθη. Q.

310. Ἐσην etc.] Post hunc versum in Cod. Vind.

133. additur hic:

Κίρκης δ' ἔνδον ἄκρον ἀειδομένης ὀπὶ καλῆ.

315. Καλῆ, δαιδαλίῃ] Ἐν τέτοις ἐπετέτακτο τῷ, κα-
λοῦ δαιδαλίῃ ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν· οὐ μίντοι παρ'
Ἀριζάρχῳ. Q.

316. Δέπαῦ] Ἐν ἄλλῳ, γήραῦ ὑπὸ λιπαρῷ ⁴⁾). Harl.

318. Ἐθριξε ⁵⁾] Ἠλλοίωσεν. Vulg.

320. Λέξῳ] Οὕτως Ἀριζαρχος δυσυλλάβως τὸ λέξο ⁶⁾).

¹⁾ Vid. Schneid. Lex. in Πήγανον.

²⁾ Cf. Foes. Oecon. Hippocr. in Μῶλυζα.

³⁾ Haec duo codicis Pal. marginalia ideo tantum posui ne quicquam omissum mihi objici posset. Sunt autem scripta a manu longe diversa ab illa quae vera illa scholia scripsit, sed eadem quae pannum illum Tzetzae, quem dedi ad κ, 2.

⁴⁾ Lege: Ἐν ἄλλῳ, δέπαῦ, ὡς γήραῦ ὑπὸ λιπαρῷ. Pors. Od. λ, 136. Nescio tamen cur non utrobique scribamus potius δέ-
πα, γήρα. Quid enim? scribimusne etiam Ἐν σάνκῃ Ἀντιλόχοιο (Il. ν, 565.)? aut Τείχεῖ ὑπὸ Τρώων (Il. φ, 404.)?

⁵⁾ Emendatum in recent. edd. ἔθριξε; recte. Cf. schol. 329.

⁶⁾ Videntur quidam legisse λέξῃ elisum pro λέξο, quod ple-
num extat Il. ι, 639. Postea e λέξῃ nota elisionis neglecta fac-
tum est λέξαι. Pors.

ἄδηλον δὲ πότερον κοιμῶ, ἢ συναριθμῶ (-οῦ em. Pors.). Harl.

Λέξω] Κοιμηθῶ ἢ ἐναριθμηθῶ ¹⁾. Vulg.

323. Μέγα λάχσσα] Διὰ τὸ φοβεῖσθαι τρωθῆναι, ἔκ ἀποθανεῖν. Vulg. Vid. ad 296.

Διατὶ δὲ ἐφοβήθη ἢ Κίρκη τὸ ξίφος τῆ Ὀδυσσεύς θεὰ ἔσα; φαμὶν ὅτι τὰς πολὺν χρόνον ζῶντας δαίμονας, θανάτῳ δὲ ὅμως καθυποβαλλομένους, θεοὺς εἴωθεν ὀνομάζειν ὁ ποιητής. Q.

324. Καὶ μ' ὀλοφυρομένη] Ἀρισοφάνης, καὶ με λισσομένη. καὶ ἔστιν οὐκ ἄχαρις ἢ γραφή. Harl.

328. Ἀμείβεται ἔρχος ὀδόντων] Διαβῆ, παρέλθοι. τὰ φάρμακα δηλονότι, ὡς τὸ, δοῦρα σέσηπεν (Π. β, 135.). ἀντὶ καταλέξεται (scr. ἀντικαταλλάξεται) τὰ ἔξω καὶ ἔλθῃ εἰς τὰ ἔσω. Q.

329. Σοὶ δέ τις] ὁ Σιδώνιος φησιν ἀθετεῖσθαι τὸν εἶχον. Harl.

Καὶ μὲν (scr. μὴν) καὶ τῶν ἄλλων. ἄπερ (scr. αὐτὰρ) νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάροσπερ (240.). εἰ γὰρ ἔμενεν ὁ νοῦς, πῶς ἀπορεῖ ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεύς ὅτι οὐ μεταβέβληκε; ἢ τάχα περὶ τοῦ ἠγροῖσθαι τὸν νοῦν ἐκεῖνων φησί. ἢ ἐκ τῆς λέξεως λύοιτο. ἢ γὰρ παραφρασιτικῶς λέγει, σοὶ δέ τις ἐν εἴθεσσι ἀκήλητος νόος ἐστίν, ἀντὶ τοῦ ἀκήλητος εἶ. Q.

Ἀκήλητος] Ἀθελκτος ²⁾, ἀκάκωτος, ἀκατάκλαστος, ἀνεξ-απάτητος. B. Q.

330. Ἡ σύγ' Ὀδυσσεύς] Ὅποτε ἐπέφησε, τότε ἔγνω. τοιοῦτοι γὰρ παρ' Ὀμήρῳ οἱ θεοί. B. Ἡ σύγ'. ἀποφαντικῶς ἀντὶ τοῦ οὕτως. Q.

334. Εὐνῆς ἡμετέρης] Οὐχ ἡδονῆς ἀλλὰ πίξεως ἕνεκα τοῦτο προβάλλεται. Q. Cf. ad 296.

348. Τέως μὲν] Γρ. κεδναί. Harl.

¹⁾ Manifesta corruptela, pro qua Schrevel. Ed., in cujus textu est λέξον, substituit haec: Λέξω] ἔνιοι, λέξον (cf. not. ad δ. 139.). κοιμηθῶ, ἢ ἀριθμηθῶ; Barnesius: Λέξο vel λέξον] κοιμηθητι ἢ ἀριθμηθητι. Ceterum nimis diu invenustum hoc asyndeton in Homeri textu relictum est ἔρχοσ ἀσφερόνδε, λέξο: pro quo jungendum est ἀσφερόνδε λέξο. ut λέξομαι εἰς εὐνήν (σ. 102). Ἐρχοσ enim sic absolute alii imperativo jungi solet, ut Ἐρχοσ, δεῦρο, κάλεσσον (σ. 529.). Sic etiam dubitatio scholiastarum de significatione verbi λέξο solvitur.

²⁾ Mendum in schol. vulg. ἄθρηκτος (v ad 318.) jam a Barnesio e ms. correctum. Tamen ex solo hoc scholio in lexica migravit vox ἄθρηκτος. V. Scott. Append. ad Steph. Thes.

349. *Ἀρήσειραι*] Ὑπερέτιδες, διάκονοι, ὑπεργοί. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ δραῖ τὸ πρᾶττω, ἰσχυραί. Q.

350. *Γίνονται δ' ἄρα ταί γε*] Κατήγοντο δὲ τῇ γενέσει ὑφίστασθαι ¹⁾ νύμφας τινὰς ἐξ ὕδατος. τινὲς δὲ ὑπερβατόν· ἢ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει ἕκ τε κρηνάων. οἱ δὲ ἀλληγοροῦσι Κίρκην μὲν λέγοντες τὸν ἐνιαυτὸν, τίσσαρας δὲ θεραπεικίδας τὰς ὥρας. B. Q. Vulg.

Ἐκ τε κρηνάων (Vulg. plenius ἐκ τε κρηνάων ἀπὸ τ' ἀλάτων)] Ἐνθα αἱ καίδες νύμφαι καὶ αἱ δρυάδες. Q. Vulg.

351. *Οὔτ' εἰς ἄλαδε*] Οὔτε, γράφει Ζηνοδότος. Ἀριστορχος δὲ, οὐ εἰς ἄλα (huc. Pors. ex Harl.). δεῦτερον ²⁾ δὲ εἰς ἢ εἰς. Q.

352. *Ῥήγεα καλὰ*] Βαπτὰ περιβόλαια καὶ ἱμάτια. Q.

353. *Λίθ'*] Ἐνθαδε ὀξυτονητέον τὸ λίτα, πληθυντικὸν γὰρ ἔστιν, οὐχ ἐνικόν. Q. Λέγει λίτα τὰ ἐγαπλώματα, καὶ πορφύρια (sic) κέκληκε τὰ ἀλιπόρφυρα καὶ ἀπαλὰ περιβόλαια. Q. ΛΙΤΑ. ἀπλᾶ περιβόλαια. Vulg.

354. *Ἐτίταινε τραπέζας*] Παρεῖχεν, ἔτεινε κατὰ τῆς τραπέζης προπαρατιθεῖσα τοῖς μέλλουσιν ἐσιᾶσθαι. Q. Ἐτίταινε] Ἐτεινευ, εἰλκευ. Vulg.

355. *Κάνεια*] Γο. κύπελλα. Harl.

360. *Ἦνοπι χαλκῶ*] Λαμπρῶ, ἐν ᾧ ἔστιν ἐνοπιρῶσασθαι. B. Διανυγῆ, ἐν ᾧ ἔστιν ἰδεῖν ἑαυτὸν. B. Vulg.

361. *Λό'* ἐκ τρίποδος] Τὸ τέλειον ἀπὸ τοῦ λόγου, ἦτοι λοιπὸν ἐπέχεεν. Q. Cf. ad v. sq.

362. *Θυμῆρες*] Καταθύμιον, ἠδὲν, τῆς ψυχῆς ἐράσιμιον. Q.

Τὸ μὲν, θυμῆρες, προπερισπωμένως, τὸ δὲ, θυμαρές, ὀξυτόνως. γράφεται γὰρ ἀμφότερον. Pal.

Κατὰ κρατὸς τε καὶ ὄμων] Ἡ δὲ κεράσασα ἐκ τοῦ τρίποδος, εἰς ἄλλο ἄγγος δηλονότι ³⁾. B. Q.

¹⁾ In Vulg. scholium ita incipit: Ὑφίστανται νύμφας κ. τ. ε. Recte. Illa enim, κατήγοντο δ. τ. γ. sunt explicatio verbi γίνονται. Tum novum scholium: Ὑφίστανται etc. „Statuunt esse nymphas ex aquis: etc.” Τινὰς autem relinquo an refingas τινὲς, parum refert.

²⁾ Suspicio primas duas vocis δεῦτερον litteras jungendas esse praecedenti ἄλα; ceteras autem natas ex obliterata in antiquiori aliquo codice scriptura vocis περισσή.

³⁾ Quicquid sonent haec verba certe lemmati praefixo non respondent. Contra hic tandem ad finem perducitur explicatio illorum λό' ἐκ τρίποδος quae imperfecta supra legitur. Ex his

376. Κρατερόν] Γρ. συγερόν. Harl.

377. Ἀγχοῦ δ' ἰσαμένη] Ἔνιοι δ', ἄγχι παρισαμένη. Harl.

385. Ἀρίσαρχος, λύσασθ' ἐτάρους. Harl. 1)

388. Ὡς ἄρ' ἔφην text. Γρ. ὡς ἐφάμην. Harl.

389. Ἀνώγξει text. Γρ. ἀνώγεις (sic). Harl.

393. Τῶν δ' ἐκ μὲν] Ἀρισοφάνης, τοῖς δ' ἐκ μὲν.

Harl.

395. Αἰψ' ἐγένοντο] Ἀρίσαρχος, ἄψ ἐγένοντο. Harl.

Νεώτεροι] Μᾶλλον νέοι. συγκριτικῶς δὲ κῆται τὸ νεώτεροι. Q.

396. Μελζονες] Ἐπεῖπερ οἱ μετὰ πείρας κακίας εἰς ἀρετὴν στραφέντες βελτίους ἑαυτῶν γίνονται, μαθόντες τὸ κακὸν οἷς κακῶς ἔπαθον. B.

400. Πότνια Κίρκη text. Γρ. διὰ θεάων. Harl.

404. Κτήματ' ἐν σπήεσσι sic in text. Schol. Ἐν τισι γρ. κτήματα δὲ σπέεσσι, καὶ, κτήματα ἐν σπέεσσιν. Harl.

Πελάσετε] Νῦν ἀντὶ τοῦ ἀπόθεσθε. Vulg.

405. Ἴεναι] Νῦν ἀντὶ τοῦ ὑποσρέφειν. Vulg.

410. Πόριες 2)] Νέαι βόες, μόσχοι. Ἀγελαίας δὲ νομαίας, ἀζεύκτους. Q. Vulg.

411. Κόπρον] Τὴν βορζασίαν. B. Τὴν εἶσιν τῶν βοῶν. Vulg.

412. Οὐδέτι σηκοί] Καίπερ μικραὶ οὔσαι αἱ ἐπαύλεις οὐ κωλύουσιν αὐτὰς τοῦ σκιριᾶν. B.

416. Πόλιν αὐτῶν] Ἀρίσαρχος, πόλιν αὐτήν. Harl. Πόλιν Ἰθάκης, τὴν Ἰθάκην. B.

417. Ἴνα τέτραφεν text. Γρ. ἴν' ἔτραφον. Harl.

429. Εὐρύλοχος — ἐταίρος] Λεῖπει τὸ λέγων. Harl. in

vestigii facile cognoscitur unum haec duo olim fuisse scholium, quod doceret, verbum λέει non spectare ad proximum ἐκ τρίποδος, sed ita explicandum et jungendum esse, λειτρὸν ἐπέχεεν κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων: haec autem ἐκ τρίποδ': pendere a verbo κερᾶσσα. Mox verba κατὰ κρ. τ. κ. ω. facili errore credita sunt novum lemma constituere, et ita scholium discerptum est: cui plene tamen instaurando obstat aliqua nunc in particulis maxime difficultas quam aliis expediendam relinquo.

1) E textu Harl. nil varietatis enotavit Porsonus, neque aliunde, nisi quod in Pal. est λύσασθαι, quicquam cognovi. Sed fuit opinor λύσαι respondens illi λύσον v. 387.

2) Sic text. et marg. in Harl. quoque. In Schol. Vulg. lemma vitiose scriptum ΠΟΡΙΤΕΣ.

quo deerat primitus versus 430, ut adhuc deest in Pal. et in aliis.

432. Καταβήμεναι] Καταβῆναι, ὑπειορθεῖν ¹⁾.

Vulg.

433. Σὺς] Ἀπορήσειε δ' ἂν τις, πῶς ὁ Εὐρύλογος ταῦτα λέγει μὴ εἰσελθὼν εἰς τὴν Κίρκην. ἀλλὰ ῥητέον ὅτι ἐσοχάσατο ἀπὸ τῶν πρὸ τῆς θύρας προσσαινόντων αὐτῷ ἀνθρωπίνως. Q.

434. Δῶμα φυλάσσοιμεν] Τηροῖμεν. οὐχὶ φυλάσσειν τὸ δῶμα, ἀλλὰ τὸ αἰεὶ ἐκέῖσε εἶναι. Q.

436. Ὁ θρασύς] Ὁ προπετής. λοιπὸν ἐπάγει τὴν αἰτίαν διατὶ θρασὺν αὐτὸν εἶπε. Q.

441. Καὶ πηῶ] Ἀντὶ τοῦ, καὶ πηοῦ περ ἰόντος. Q. Συγγενεῖ. Vulg. Κτιμένην γὰρ γεγαμήκει τὴν Ὀδυσσεώς ἀδελφήν. Vulg. Q. Γαμβρῶ μοι ὄντι ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ Κτιμένη. B. Cf. ad o, 363.

Διαιρέσις τοῦ νόμου ἦν οὐκ οἶδεν Ὅμηρος. Ὁ υἱὸς διαιρεῖται εἰς τὸν γνήσιον καὶ νόμιμον, ὅς ἐστι καὶ κυρίως υἱός· εἰς τὸν γνήσιον μόνον, ὅς ἐστιν ὁ ἐκ πορνείας· εἰς τὸν νόμιμον, ὅς ἐστιν ἐπίθετος· εἰς τὸν φυσικὸν, ὅς ἐστιν ἀπὸ μητρὸς ἐγνωσμένης καὶ πατρός· εἰς τὸν ἔκθετον, τὸν καὶ σπουδαῖον, οὗ τὸν πατέρα οὐκ οἶδασιν οὔτε τὴν μητέρα. B. Sed qui haec ad πηόν?

450. Λοῦσέν τε] Λούσασθαι ἐκέλευσε. μετωνυμία δὲ ὁ τρόπος. B.

451. Οὐλλας] Ἐνιοι, καλὰς. Vulg. Schrevel.

452. Δαινυμένους δ' ἄρα τοὺς γε] Γρ. δαινυμένους δ' εὐ πάντας. Harl.

453. Φράσσαντό τε πάντα] Ἐν ἄλλῳ γράφεται, φράσαντό τ' ἑσάντα ²⁾. Harl.

Φράσσαντο] Ἐπέγνωσαν. Ἐναντα] Ἀπεναντίας. Περὶ δ' ἐξοναχίξειο] Περιήχει. Vulg.

457. Θαλερόν] Ἀρισοφάνης, συγερὸν γόνον. καὶ οὐκ ἄχαρις ἢ γραφή. Harl.

¹⁾ Ex corrupta hac voce Barnesius fecit ὑπειροῖόθεν transposuitque ad v. 558. non reputans vocem mere epicam in explicatione grammatica nunquam adhiberi. Si cui placet harioleatio legat ὡς εἰς ὄλεθρον. Eustath. ὡς εἴπερ ἔφη εἰς ἄδου καταβῆναι διὰ τὸν ἐλπίζομενον ὄλεθρον.

²⁾ Variantem hanc immo unice veram lectionem exhibet etiam non solum Cod. Vind. 133. in quo superscriptum est τὸτ' ἑσάντα, sed glossa vulgata, ἔναντα, quam eo quo in edd. ant. est loco insertam supra apposui, cum recentiores editores, nesciū quo spectaret, tacite eam omiserint.

458. Ἐν πόντῳ πάθει ἄλγεα (immo: 459. Ἀνάροιοι ἄνδρες)] Τῆς Δαιτυργόνας αἰνίττεται καὶ τὸν Κύκλωπα. B.

463. Ἀσελῆες καὶ ἄθυμοι] Ἄγαν κατεσκληρότες καὶ κεκμηρότες, σκληροὶ, σκελετενομενοὶ (scr. ἐσκελετευμένοι) καὶ νενεκρωμένοι καὶ ψυχικῆς ἰσχύος ἐξερημένοι. B. Q. Cf. Vulg.

Ἄθυμοι] Κεκακωμένοι τὴν ψυχὴν οἷον ἄψυχοι. Vulg.

465. Πέποσθε] Κέκμησθε. Vulg. ed. ant. Nam recentiores ejus loco suffecerunt Πέποσθε] Κέκμησθε, πεπονθάτε: ex mera ut apparet correctione. Ilam alteram esse Aristarchi lectionem Eustathius docet.

469. Περὶ δ' ἔτραπον ὦραι] Παρῆλθον αἱ ὦραι, ἑαρινή, θερινή καὶ ἐξῆς. ὁ δὲ καὶ (471.) περισσός. ἦτοι περιῆλθον δὲ πάλιν οἱ καιροὶ ἐπὶ τὴν ὦραν. B. Q. et ultima, a περιῆλθον, Vulg.

474. Ἐὐκτιμενον text. Gr. ὑπόροφον. Harl.

475 — 79. Hi versus in Harl. ad marginem tantum sunt appositi; neque ad eos quicquam est scholiolum, ne inter vulgata quidem.

481. Γούνων ἐλλιτάνευσα] Διὰ τῶν γονάτων τῆς Κίρκης λιτὴν ἐποίησα καὶ παράκλησιν. ἀπὲ τῶν (scr. τοῦ, τῶν) γονάτων ἀψάμενος. Q.

490. Ἄλλ' ἄλλην χροῆ] Πῶς πέμπει αὐτὸν ἵνα οἰκίσῃ; προΐδει γὰρ καὶ τὸν τῆς δαίμονος ἔρωτα. θάνατος δὲ τ' ἐξ ἄλως αὐτῷ ἀβληχρός (l. 134.). καὶ μὴ πεισθῆναι Καλυπτοῖ τὴν ἄθανασίαν ἰπισχνουμένη. δι' ἑκυτῆς δὲ οὐ μαντεύεται, ἵνα μὴ δοκῆ ἐρῶσα φοβερώτερον καθίσταν τὸν πλοῦν καὶ ἀπιστηθῆ. Q.

491. Εἰς Αἶδαο δόμους] Ὁ δὲ ὁμηρικὸς νοῦς τοῦ τὸν Ὀδυσσεῖα εἰς ἄδου ἐλθεῖν μέθοδος ἐστὶ τῶν ἐφεξῆς δηλωθησομένων μύθων τε καὶ ἰσοριῶν καὶ λοιπῶν ἐκ τῆς τοιαύτης πλάστως. B.

Ἐπαινῆς Περσεφονείας] Ἡ αἰνὴ τουτέστι ἐν σκότει διαγούσα. καὶ (scr. ἦ) μᾶλλον αἰνή, ἢ δεινή, πλεονεχούσης καὶ νῦν προθέσεως. Γράφεται δὲ καὶ, Φερσεφόνι, ἰωνικῶς. B.

492. Ψυχῇ χρησομένους] Μαντευσομένους, ὀφείλοντας χρησοτεθῆναι (f. χρησμοδηθῆναι, v. Steph. Thes.). Q.

Διὰ τὴν οὖν οὐκ αὐτὴ μαντεύεται; ὅτι οὐκ ἂν ἐπίσεισεν Ὀδυσσεὺς ἐρώσης αὐτῆς. εἶτα (Vulg. ἦ) κατὰ μὲν Σειρῆνας καὶ τὸν πορθμὸν ὡς γειννώσα μηνύει, περὶ οὖν οὐδ' ὁ Τειρεσίας εἶπεν εἰδὼς ἐρῶσαν (scr. ἐροῦσαν) τὴν Κίρκην. περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἐπιτρέπει τῷ μάντι. Vulg. Q.

494. Τῷ καὶ τεθνηῶτι] Φασὶν ὡς δράκοντας δύο ἐν Κιθαιρῶνι μινυμένους ἰδὼν ἀνέιλε τὴν θήλειαν, καὶ οὕτως μεταβέβληκε εἰς γυναῖκα. καὶ πάλιν τὸν ἄρρῆνα, καὶ ἀπέλαβε τὴν ἰδίαν φύσιν. τοῦτον Ζεὺς καὶ Ἥρα κριτὴν εἶλοντο, τίς μᾶλλον ἦδεταί τῃ συνουσίᾳ τὸ ἄρρῆν ἢ τὸ θῆλυ. ὁ δὲ εἶπεν, οἴην μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνήρ· τὰς δέκα δ' ἐμπύλησι (Q. δέκα μὲν τ' ε.) γυνὴ τέρπουσα νόημα. διόπερ ἢ μὲν Ἥρα ὀργισθεῖσα ἐπήρωσεν, ὁ δὲ Ζεὺς τὴν μαντείαν δωρεῖται. Q. Cf. Vulg.

495. Οἷω πεπνύσθαι] Συνετῶ, ἔμφροσι εἶναι. Q. Vulg. Οἱ δὲ ἄλλοι νεκροὶ πλὴν τοῦ Τειρεσίου σκιαὶ εἰσι καὶ ὡς σκιαὶ ὀρμῶσι, καθάπερ αὐταὶ παρέποντο (scr. αὐταὶ παρέπονται) τοῖς κινουμένοις. Q.

Τοὶ δὲ σκιαὶ αἴσσουσιν] Ἀντὶ τοῦ αἰ ψυχαί. ὁ μὲν τοι ποιητὴς πρὸς τοὺς ἄλλους νεκροὺς ποιεῖται τὴν σύγκρισιν. οἱ δὲ ἄλλοι νεκροὶ ὡς σκιαὶ αἴσσουσιν. B. Q.

508. Ἄλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νῆϊ δι' ὠκεανοῖο περήσης] Ὅλα ὁμοῦ ἀναγνωσέον, ἀλλ' ὁπόταν περήσης, ἔνθ' ἀκτὴ τε λάχεια (sic προπατοχ.) καὶ ἄλσεα καὶ αἰγυροί, νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι. Ἐνθ' ἀκτὴ τε βαθεῖα ὡς ὑπόσκαφος. οὐ γὰρ εἰκὸς ὅτι ἐσκαμμένη. οὐ δεῖ δὲ γράφειν, ἐλόχεια. οὐ γὰρ εἰκὸς ἐλάχισον ἀκούειν τῆς Περσεφόνης τὸ τέμενος. οὐκ ἄτοπον δὲ περὶ τὴν ἀκτὴν εἶναι ἄλσος. πολλὰ γὰρ εὐροὶ τις ἄλση ἐπιθαλάσσια. B. Q.

509. Ἀκτὴ] Ἡ προηγμένη καὶ ἐξέχουσα εἰς θάλασσαν ἄκρα (B. πέτρα). Vulg. B.

ΛΑΧΕΙΑ. ἐλαχίση. Vulg. Conf. ad 508. et supra ad ι, 115.

Ἄλσεα] Ἐρὰ καὶ σύνδενδρα χωρεῖα. Vulg. B.

510. Ἰτέαι ὠλεσίκαρποι] Ἀποβάλλουσι γὰρ τὸ ἄνθος πρὶν πεπανθῆ. ἢ ἐπεὶ οἱ πίνοντες τὸ ἄνθος ἀγονοὶ γίνονται. B. Q. Et sic fere Schol. Vulg. prius. Ἄλλως. Σημεῖωσαι ὅτι ἄκαρπα φυτὰ εἶπεν εἶναι ἐν τῷ ἄλσει τῆς Περσεφόνης, διὰ τὸ νεκροῖς προσήκειν. B. Q. Ἀποβάλλει γὰρ τὸ ἄνθος. οἰκείως δὲ ἀγόνοις φυτοῖς ἐχρήσατο. ἐκεῖνα (ικανὰ em. Barn. οἰκεία aptius Boeckh.) γὰρ νεκροῖς τὰ ἄκαρπα. φησὶ δὲ Θεόφραστος ἐν φυτικαῖς τὸν χυλὸν τῆς ἰτέας πινόμενον ἀφανίζειν τὴν γονὴν τῶν ἀνθρώπων. Vulg. schol. posterius.

513. Ἐνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα] Τὸ ἐξῆς, ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε καὶ Κωκυτὸς ῥέουσι. τὸ δὲ σχῆμα καλεῖται προδιεξυγμένον (Vulg. addit καὶ καθ' ὑπέροβατον), ὅταν τὸ μεταξὺ δύο ὀνομάτων ἐνικῶν πληθυντικὸν τεθῆ ῥῆμα. τοῦτο καλεῖται Ἀλκμανικὸν οὐχ ὅτι

ὅτι Ἀλκμῶν πρῶτος αὐτῷ ἐχρήσατο, ἀλλ' ὅτι πολὺ ἐστὶ παρ' αὐτῷ, ὅσον (Welck. fr. 3. p. 21.), Κίεωρ ὠκίτων πῶλων ἐλατῆρες καὶ Πολυδεύκης. ὁμοίον δέ ἐστι τὸ οὐχῆμα, εἰ δέ κ' Ἄρης ἀύχουσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων¹⁾ (Il. v, 138.)· καὶ, ἔνθα ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλεται ἠδὲ Σκάμαϊδρος. Q. et priora Vulg.

514. Κῶκυτος²⁾] Λίγεται ὁ πρῶτος ποταμὸς ὁ τὸν βροτὸν δεχόμενος, τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν ἐπόνημον κακόν. εἶτα Πυριφλεγέθων ἦτοι τὸ πῦρ τὸ ἀφανίζων τὸ σάρκινον τῶν βροτιῶν. εἶτα ὁ Ἀχέρον μετὰ τὸν Κῶκυτον καὶ τὸ Ἴηρον (scr. ἦηρον) ὅπερ ὄφειλέ νεκρῶν ἐξῆς ἰαχὴ γίνεται. εἶτα Στυγὸς ἀπορῥῶγες. οὐκ ἐστὶ γὰρ ὅς οὐ συ-
νάξει τὸν τεθνηκότα. Q.

515. Πέτρα τε ξύνεσις τε] Φησὶ γὰρ ὡς πέτρα τίς ἐστὶ κατ' ἐκείνον τὸν τόπον καθ' ὃν ἡ τῶν ρευμάτων συμβολὴ γίνεται τῆ τε Κῶκυτοῦ καὶ τῆ Πυριφλεγέθοντος εἰς ταῦτο μισγομένων καὶ ῥεόντων εἰς τὸν Ἀχέροντα. B. Ξύνεσις. συνάφεις καὶ εἰς ταῦτο συμβολὴ τῶν ποταμῶν. Vulg.

517. Βόθρον] Ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὴν νεκυομαντείαν δηλοῖ, καὶ παρίσχει διὰ τῆς τῶν νεκρῶν θυσίας καὶ τῆς τῶν εἰδώλων αὐτῶν ἐπιφανείας, ἀθάνατους εἶναι τὰς ψυχάς· τὸ γὰρ λέγειν, ὃ δ' Ἄνδρῶδε βεβήκει (Od. γ, 110. ζ, 11.), σημαντήριόν ἐστιν ὡς αἱ ψυχαὶ παραμένεσαι οὐ διαφθεῖρονται. Q.

Πυγῆσιον] Πηχναῖον. πυγῶν δέ ἐστι τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος μέχρι τῶν δακτύλων συνεσαλμένον μῆκος· ἀπολήγει γὰρ τὸ μέτρον εἰς τὰς δακτύλους πύξ γινομένης. B. Πυγω-
νιαῖον. πυγῶν δέ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆ ἀγκῶνος μέχρι τῶν δακτύλων κεκαμμένων διάστημα, ἐξ οὗ καὶ πυγμῆ. αἰνίττεται δέ διὰ τῆς τὸ μὴ ἀνεῖσθαι μηδ' ἐπ' ἐξέστας εἶναι τὰς τετελευτηκότας ἀλλ' ὥσπερ ἔχεισθαι καὶ ἐγκεκλείσθαι καθάπερ καὶ οἱ δάκτυλοι. Q. Vulg.

Ἐνθα καὶ ἔνθα] Εἰς πλάτος καὶ εἰς μῆκος. Vulg. B. Q.

¹⁾ Hic etiam subtilius Zenodoti ingenium cognoscas qui praetulit ἄρχησι, Aristarcho illud schema, quod in structura per alium locum recte servat, pinguius ad alteram etiam per ἢ trahente.

²⁾ Sic proparoxytone hic quidem Mediol. Sed hoc ut sexcenta alia in accentibus sola incuria admissum videtur. Ubique enim apud ceteros auctores et in Homeri edd. antiquis Κῶκυτός eodem tono quo vox appellativa; quodque nunc quidem in Homeri Edd. obtinet Κῶκυτός τε, id ex arbitrio Barnesii, cujus notam vide, propagatum puto.

518. Χοῆν χεῖσθαι] Τὴν τοῖς νεκροῖς ἐπιχεομένην χύσιν. Q. Vulg. Καινοπρεπῶς δὲ χοῆν, σπονδὴν. Q.

521. Ἀμνηνῆ] Ἀσθενῆ, μένος ἐν ἔχοντα, ἐκ (ἢ em. Barn.) σώματος (ol. σώματος) δύναμιν, ἀπὸ τῆς μόνης ἔχειν ἐκεί τὴν ψυχὴν. Vulg.

522. Στείραν βῆν] Εἰς τὸ ὅμοιον. ἄγωνα γὰρ καὶ εἶρα τὰ τῶν νεκρῶν. Vulg.

525. Παμμύλανα] Καὶ τῆτο εἰς τὸ ὅμοιον. Vulg.

528. Εἰς Ἐρεβος εἰρήσας] Καὶ πῶς ἤπισατο τὴν δύσιν ἐν σκότῳ ὄντος; λέγομεν ὅτι παρὰ τοῖς Κιμμεροῖς σκότος ἦν, ἐξ ὅπου ἡ θυσία ἐγένετο. B.

Ἀπονόσασι τραπέσθαι] Εἰς τὰ ὀπίσω τράπηδι αὐτὸς ἰέμενος τῶν τῆς ποταμῶ ῥευμάτων. B.

Νόσασι τραπέσθαι] Ὡς πρὸς τὰς ποταμῆς. Vulg.

543. Ἀργύφρον] Ἀρύφρον, ὃ ἐστὶ λαμπρὸν τῇ ἀφῆ (scr. ὑφῆ) καὶ εὐκατασκύεασον, καὶ πλεονασμῶ τῆ γ ἀργύφρον. B.

548. Ἀωτεῖτε] Ἀπανθίζετε τὸν ὕπνον. Vulg.

555. Ψύχεος ἰμίσρων] Ἀναψύξαι διὰ τὸ πύλος καὶ τὴν μέσσην ἐπιθυμῶν τῆς ἀκρας (recent. αὔρας). Ψύχεος, ψύχεος, τῆς αὔρας. Vulg.

573. Ρεῖα παρεξέλεθῶσα] Ἀπὸ τῆς ῥαδίως παραδραμῆσα ἡμᾶς, ἥτοι κρυφίως. B. Λάθρα ποιήσασα. Vulg.

574. Ἡ ἔνθα ἢ ἔνθα] Ἀπὸ τῆς, ἢ εἰσερχόμενον ἢ ἐξερχόμενον τὸν θεὸν καὶ μὴ θέλοντα οὐ δύναται τις ἰδεῖν. B.

Λ.

Ἐπέθεσις. Διηγῆται καὶ ταῦτα αὐτὰ Ὀδυσσεὺς, τίνα αὐτῷ εἰς ἄδου καταθόντι ἔχρησε Τειρεσίας· καὶ ὡς τὴν μητέρα εἶδε, καὶ ἄλλας πολλὰς τῶν παλαιῶν γυναικῶν, καὶ τῶν εἰς Ἴλιον συζυγατευσάντων ἐνίεσ, καὶ τῶν ἐν ἄδου κολαζομένων τινάς. Pal. Q.

Ἀπαγγέλλει πῶς κατὰ Κίρκης ἐντολὰς εἰς ἄδου κατήλθεν· καὶ ὡς ἤκουσε Τειρεσίε τῆς μάντεως περὶ τῆς ἑαυτῆς καὶ τῶν ἄλλων ἐταίρων σωτηρίας. καὶ ὡς τὴς ἠρώας καὶ τὰς ἠρωίδας εἶδεν ἐν ἄδου, καὶ τὴν μητέρα, καὶ ἐς Ἴλιον συζυγατευσάντων τινάς, καὶ τῶν ἐν ἄδου κολαζομένων τινάς. Vulg. Pal.

3. Ἐν δ' ἰσὸν τιθέμεσθαι] Οὐχ ἀπλῶς ἐνεθήκαμεν τῇ νηϊ, ἀλλὰ μετὰ τὸ εἶπαι τὸν ἰσὸν καὶ ἀπλῶσαι τὰ ἰσῆα, οἷον εὐρεπίσαμεν. Vulg.

7. Ἴγμενον, ψιλῶς, ἥτοι ὑγρόν. Harl.

*Εσθλὸν ἑταῖρον] Ἐταῖρον εἶπεν, ὡς ἀξιοσάσης αὐ-
τῆς τὸν ἄνεμον. Q. Vid. ad 10. Nῦν τὸν σύνεργον.
Vulg.

8. Κίρκη ἔυπλόκαμος] Ὁ Τζέτζης ἀλληγορῶν (scr.
ἀπορῶν) πῶς τέτω Κίρκη ὄπισθεν ἔρις πνοὰς πέμπει,
φησὶ, πέμπειν ἀνέμους ἐκ ἑσθερευ ἢ Κίρκη π. . (scr. πρώτ)
δ' ἰδεῖσα ἔριον ἐκέλευσε πνεῖν (scr. πλεῖν) τότε. Pal.

Ἀυδήσασα] Ἡ μερίφημος, ἢ ἡ ἔχουσα αὐδὴν ἀνθρώ-
πων, ἢ ἡ φωνητικὴ. B.

10. Ἄνεμος] Ὡς ἀν ἀξιοσάσης τῆς Κίρκης τὸν ἀνε-
μον τίθησιν. Vulg. Vid. ad 7.

11. Ποντοπορεύσης] Δηλὸς ἔστιν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ
ποντοπορεύσης ὠκεανὸν καλῶν τὴν ἔξω θάλασσαν ¹⁾. ἀλ-
λαχῆ δὲ ποταμὸν τὸν ὠκεανὸν καλεῖ διὰ τὸ ῥοῶδες. B.
Q. Τὴν θάλασσαν διερχομένης, πλεῖστης. Vulg.

14. Ἐνθα δὲ Κιμμερίων] Κιμμεριοὶ ἔθνος περὶο-
κῆν τὸν ὠκεανόν. ἔμοι δὲ γράψαι χειμερίων· οἱ δὲ Κερ-
βερίων ὡς Κράτης. Ἡρόδοτος δὲ ὑπὸ Κιμμερίων φησὶ
Σκύθας ἐξελασθῆναι. ἄλλοι δὲ Κιμμερίους φασὶ ὑποτί-
θεσθαι (Pal. ὑποτίθεται) τὴς κατὰ δύσιν οἰκῆντας καὶ
προσκειμένους (hic substitit Pal.) τοῖς κατὰ τὸν ἄδην τό-
ποις. ἢ νεκροῖς, ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς ἠρωϊκοῖς (ἠροῖς em.
Barn.) κείσθαι. Vulg. Τινὲς, τῶν νεκρῶν, παρὰ τὸ ἐν
ἔρα κείσθαι. Οὗτοι οἱ Κιμμεριοὶ οἱ Σκύθαι νομάδες
ὄντες ἐκ τῶν δυτικῶν τοῦ ὠκεανοῦ μερῶν ἐλθόντες ἐπόρ-
θησαν τὸν ναδὸν Ἀπόλλωνος τὸν ἐν Δελφοῖς. διὸ δυσφη-
μεῖ ὁ ποιητὴς. B.

Ἀρισαρχος, Κερβερίων ²⁾. Harl.

16. Ἡέλιος φαέθων ἐπιδέρεται] Πῶς οὖν ζῶσιν;
ἢ ἐπιδέρεται μὲν, φαέθων δὲ οὔ. Vulg. B. Ἐπιλάμ-
πει μὲν ὁ ἥλιος τοὺς Κιμμερίους, οὐ φαέθων δὲ· ἀντὶ
τοῦ οὐ πᾶν λάμπων (huc. Pors. ex Harl.). οὔτε τὴν δύ-
σιν οὔτε τὴν ἀνατολήν διὰ τὸ δυτικοῖς καὶ ἀνατολικοῖς
ὄρεσι περιέχεσθαι. κατὰ μόνην δὲ μεσημβρίαν ἥλιον ὀρῶσι.
τὸ οὖν, ἀλλ' ἐπὶ νύξ, ἐπὶ τῆς ἀορασίας κείται. B. Q.

Ἀρισαρχος καὶ Ἀρισοφάνης, καταδέρεται. Harl.

18. Προγράπηται] Ἀπουρανόθεν τράπηται. διατὶ
προγράπηται; δοκεῖ εἰδέναι ὁ ποιητὴς ὅτι ὁ ἥλιος τὴν

¹⁾ Hoc ita intelligo, Homerum eo verbo indicare, oceanum sibi esse mare, externum scilicet.

²⁾ Lege Κερβερίων, quam lectionem memorant Schol. Ari-
stoph. Ran. 187. et Etymologus p. 513, 45. Hic etiam alias lec-
tiones notat, χερμερίους et Κερμερίους. Porsen.

ἐκούσιον πορείαν ποιούμενος ἀπὸ δύσεως εἰς ἀνατολήν ὅμως ὑπὸ τοῦ παντός ἀνθέλκεται εἰς τὸ ἐναντίον καὶ αὐτός. προτράπηται γὰρ ἀντὶ τοῦ μεταβάλλεται, ἀποκλίνει. B. Q. Vulg.

23. [Ἱερήϊα] Οὐκ ὀρθῶς ἐπὶ γὰρ νεκρῶν τομία καὶ ἔντομα, ἐπὶ δὲ θεῶν ἱερεία. ἢ ὅτι τὰ θρέμματα ἱερεία ἐκάλουν. Vulg.

26. Χοῆς χέομεν] Χοὴν χρομένην, ἀπὸ κοινοῦ κατὰ τῶν τριῶν (Q. κατὰ τρίτον). B. Q.

Porson. ex Harl. „Ζηνόδοτος, χεάμην. In alia parte marginis, χοὴν ἐχέομην.”

29. Γουνούμην νεκύων] Πῶς, εἰ μὴ αἰσθάνονται πρὸ τοῦ κτεῖν; εἰς τὴν τιμὴν τῶν δεσποτῶν. ἢ δεηθεῖς ἢ γουυπετῶν ἐπηγγελόμην. Vulg.

30. Ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην εἶραν βοῦν] Ζητεῖται διὰ ποίαν αἰτίαν κατελθὼν ἐν τῷ ἄδη Ὀδυσσεὺς ἐτάξατο τοῖς νεκροῖς, ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην εἶραν βοῦν θῦσαι; καὶ φάμεν ὅτι οἱ νεκροὶ ἄτοχοί εἰσι καὶ οὐ τίκτουσι, διὰ τοῦτο ἐτάξατο αὐτοῖς βοῦν μὴ γιννώσαν. Q.

34. Τοὺς δ' ἐπέλ] Πρὸς τὴν περιφρασίην ἀπέδωκε τὸ τοὺς. τί γὰρ ἔστιν ἔθνη νεκρῶν; δηλονότι τοὺς νεκροὺς ὅτε εὐχολαῖς καὶ λιταῖς ἐλισάμην. Q. Τὰ ἔθνη νεκρῶν οὐκ ἄλλο τι σημαίνει ἢ τοὺς νεκροὺς. διὰ τοῦτο φησι, τοὺς δ' ἐπέλ. B.

37. Ψυχὰς δ' ὑπ' ἐξ Ἐρέβους] Ὡς μυτίας νομιστῶν αὐτὰς ἦκειν ἐπὶ τὸ αἷμα. B. Q.

38. Νύμφαι τ' ἠΐθεοί τε] Οἱ καὶ (Οἱ ε' em. Pors.) παρὰ Ζηνοδότῳ καὶ Ἀριζοφάνει ἠθετοῦντο ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τὰ ἔξῃς (huc. Pors. ex Harl.). οὐ γὰρ μεμιγμέναι παραγίνονται αἱ ψυχὰς· νῦν δὲ ὁμοῦ νύμφαι, ἠΐθεοι, γέροντες, παρθένοι. καὶ ἄλλως οὐδὲ τὰ τραύματα ἐπὶ τῶν εἰδώλων ὁράται. ὅθεν ἐρωτᾷ, τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε; τὸν Ἀγαμέμνονα. Q. Ἀθετοῦνται οὗτοι οἱ ἐξ, ὅτι οὐπω προσέρχονται· καὶ ὅτι ἀδύνατον φέρειν τὰς ψυχὰς τὰς τῶν σωμάτων πληγὰς. Ἀλλὰ πρὸς ἀνακεφαλαίωσιν πεποήηται τῶν μετὰ ταῦτα ῥηθέντων. Vulg.

Νύμφαι, αἱ ἄνδρας ἔχουσαι· ἠΐθεοι, οἱ ἄζυγες· νέαι ἀταλαί, αἱ μηδὲν τλήναι δυνάμεναι. B.

39. Νεοπενθέα] Αἰὲ νεάζον ἔχουσαι τὸ πένθος· ἢ νέον πενθεῖσαι. Q. Ἐν τῇ νεότητι πενθεῖσαι. Vulg.

40. Πολλοὶ δ' οὐτάμενοι] Τοιοῦτῳ σχήματι ὑποτίθεται τοὺς νεκροὺς οἷα καὶ ἀπέθανον. Q.

41. Βεβροτωμένα] Δοκούντα βεβροτῶσθαι, ὃ ἐστὶ μεμολύνηθαι διὰ τὴν βροτὴν ἣτοι τὴν μετὰ κόπωσης αἱματος. B.

42. "Ἐνθα καὶ ἔνθα] Γρ. ἄλλοθεν ἄλλος. Harl.

44. Ἀὐτῷ ἐπὶ τοῦ βόθρου μένει. ἔσταυθα οὖν χωρίζει τοὺς ἑταίρους ἵνα μὴ κατακούσωσι τῶν μαντιῶν. Vulg.

48. Ἀὐτὰρ ἐγὼ ξίφος] Κοινή τις παρὰ ἀνθρώποις ἐστὶν ὑπόληψις ὅτι νεκροὶ καὶ δαίμονες αἰδηρὸν φοβοῦνται. Q.

51. Πρώτη δὲ ψυχὴ Ἐλπήνορος] Ἐπει ἄταφος. τῶν δὲ τοιούτων καὶ πρὸ τῆς πειν φθίγγονται αἱ ψυχαί. Vulg.

Ὁ Τειρεσίας πίνων τοῦ αἵματος ἔμαντευετο, αἱ δὲ (ε. αἱ τε) ἄλλαι ψυχαὶ πίνουσαι ἐπεγίνωσκον. ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ Ἐλπήνορος αἶτε δὴ μῆπω ἐπιβᾶσα τῷ τῆς Λήθης πεδίῳ καὶ πρὸ πόσεως ἐπιγινώσκει τὸν Ὀδυσσεῖα. B. Q.

Καὶ ἄλλως. Πῶς οὐδένα ὄρα τῶν παρὰ Κύκλωπι ἢ Λαισυγόσιν ἀπολλυμένων; ἐπεὶ οἱ καὶ ἀθέμως (vid. μοκ) ἐτάφησαν. Q. Οὐδένα ὄρα τῶν παρὰ τῷ Κύκλωπι ἢ ἐν Λαισυγονίᾳ ἀπολομένων. οὗτοι γάρ, εἰ καὶ ἀθέμως, ἀλλ' οὖν ἐτάφησαν. Vulg.

52. Οὐ γὰρ πῶ ἐτίθαπτο] Εἰ ἀποφαίνεται οὖν περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, πῶς ἐξῆς διζάζων φησὶ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον; διὸ ὁ Καλλίσρατος ἀθετεῖ ¹⁾. εἰ μὴ ἄρα φησὶν ὅτι, οὐκ ἠσθόμεθα τὸν θάνατον διὰ τὸ περὶ ἄλλας ἀσχολεῖσθαι. Q.

Χθονὸς εὐρουδειῆς] Τῆς πλατείαν ὁδὸν ἐχοῦσης. Q.

58. Ἐφθης πεζὸς ἑών] Πεζὸς ἑών ἔφθησας ²⁾ ἐνταῦθα ταχύτερον παρὸ ἐγὼ μετὰ τῆς μελαίνης νηός. Q.

Οὐκ ἔστι κερτομίας ὁ λόγος. ἀλλ' ἐπειδήπερ αὐτὸς οὐρεῖα χρῆσάμενος πολλῇ καὶ μιᾷς ὥρας διαβὰς ὅλον ὠκεανὸν περιτυγχάνει αὐτῷ περὶ τὰς ἄδου αὐλάς, πυνθάνεται, τίς ἢ μετὰ θάνατον τῶν σωμάτων (ε. θάνατον, τὸν τῶν σωμάτων,) πορεία; εἰ σε καὶ ναῦς οὐριοδορομοῦσα προλαμβάνειν οὐκ ἐπίσταται. Ἡ ὅτι ἀπὸ νήσου ἐξάλησαν ἄμφω, ἄλλο δὲ πλοῖον οὐκ ἦν παρὰ τῇ Κίρκῃ. Q.

Πᾶσα ἰών, γρ. Harl. ³⁾

¹⁾ Hoc ex Harl. refert Pors. et de 52 — 54. intelligit.

²⁾ Porsonus refert in schol. Harl. esse πεζὸς ἑών ἔφθησας; sed in alio ejusd. codicis scholio (in lemmate sequentis, puto, quod in Mediol. non differt) fuisse quidem ἑών sed, ex e facisse eandem manum. Nimirum, textui Harlejano scriba hoc adaptavit, in quo est ἰών.

³⁾ Ut variam lectionem intelligas sciendum est, α cum superscribitur in fine vocis valde simile esse contractioni ei qua significatur ην vel ιν. Πᾶσα igitur corruptum est ex πασιν idque ex ποσσίν. Pors.

65. Βεβήκει] Γρ. καιήλθε. Harl.

66. Τῶν ὀπισθεν] Τῶν καταλειμμένων οἴκοι, τῶν οὐ παρόντων. Λέπει ἢ πρὸς, ἐν ἢ πρὸς τῶν οὐ παρόντων γουναίσομαι καὶ ἱκετεύω. ὡς πρὸς τῶν θεῶν καὶ πρὸς Διός. Vulg.

67. Πρὸς τ' ἀλόχου] Οὐ προστίθησι τὴν μητέρα. ὄρα γὰρ αὐτῆς τὴν ψυχὴν. οὐδὲ περὶ τοῦ θανάτου αὐτῆς λέγει ἵνα μὴ λυπήσῃ τὸν παρακαλούμενον. Q.

68. Ἐλειπε] Διὰ τὸ μέτρον διφθογογραφεῖται, ὄφειλον γράφεσθαι διὰ τοῦ ι. B.

69. Ἐνθένδε κίων] Χάριν τοῦ λαβεῖν ἐφόδια καὶ μάθειν περὶ τοῦ πλοῦ. Vulg.

73. Μήνιμα γένομαι] Ἦτοι μὴ ὀργισθῶσι σέ οἱ θεοὶ δι' ἐμὲ ἄτακτον ἐαθέντα. B.

74. Κακκῆαι] Κατακαῦσαι. ἀντὶ τοῦ κατάκαυσον. Vulg. Κοινή (scr. ἢ κοινή), κακκῆαι. Ἀρίσταρχος, κακκῆαι. προπερισπωμένως δέ· ἀπαρέμφατον γὰρ ἔστιν. Q.

75. Σῆμά τέ μοι χεῦναι] Εὐτρέπισόν μοι σῆμα καὶ τάκρον ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ τῆς πολιῆς καὶ λευκῆς θαλάσσης. Q.

76. Ἄνδρὸς δυσήνοιο καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι] Τὸ σχῆμά ἐστι σολοικοφανές. οὐκ ἔστι γὰρ κατεπειν τῶν οὐτῶν σχηματιζομένων σολοικισμὸν ἢ βαρβαρισμὸν· κέκριται δὲ σολοικοφανῆ ταῦτα καλεῖν σχήματα. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, πᾶν τοιοῦτο λάλημα ἦγεν σχῆμα ἀμάρτημά ἐστιν ἐκούσιον διὰ τέχνην. σολοικισμὸς δὲ ἀμάρτημα ἀκούσιον ἐξ ἀμαθίας λαληθὲν παρὰ ὄνομα ἢ ῥῆμα ἢ ἄλλο τι ὧν λέγουσιν οἱ τεχνικοί. B.

83. Εἶδωκεν] Εἶ μὲν ἀπὸ τοῦ εἶδῃν διὰ μόνου τοῦ ι γραπτέον, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ εἶδος προσλήφεται τὸ ε. Vulg.

Ἀγορεῦον] Διαλεγόμενον. Vulg.

Ἀγόρευεν (suprascripto ο)] Τινὲς εἰκαιότερον, ἀγόρευσον ¹). Harl.

84. Ψυχὴ μητρὸς κατατεθνηῦτης ²)] Ὅτι πρὸς τὸ ἐκ τῆς περιφράσεως νοούμενον ἀπήνησε. ψυχὴ γὰρ μητρὸς κατατεθνηκυίας ἐστὶν ἢ Ἀντίκλεια. B. Q.

Κατατεθνηῦτης (sic ed. ant.)] Τελευταίως. Vulg.

¹) Si hunc revera imperativum rejicit hic scholiastes, nemo profecto refragabitur. Sed participium a vulgato scholiasta explicatum, a Barnesio receptum, ab Ernestio laudatum, unice verum esse non solum alterum participium ἴσχαν sed totius orationis tenor clamat.

²) Hanc formam ex schol. Harl. quoque citat Porsonus.

Αιτολύκου θ. μ. Αντίκλεια] Ὁ λόγος ἦ (scr. ἦν vel ἐσίν), Αντίκλειαν διὰ τὸ (duas voces del. Barn.) διὰ τὸν πόθον τοῦ παιδὸς βρόχῳ ἑαυτὴν ἐξαγαγεῖν τοῦ βίε. Vulg.

88. Ἄλλ' οὐδ' ὡς εἶων] Καρτερικὸς ὁ ἔρωσ τοῦ ἠδέος αἰεὶ προκρίνον τὸ συμφέρον. Q.

90. Ἥλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θεβαίου] Ὅτι, πάλιν πρὸς τὸ ἐκ περιφράσεως νοητὸν ἀπήνησε. ψυχῇ γὰρ Θεβαίου Τειρεσίου ἐσίν οὐ (scr. ὁ) Τειρεσίαι. διὸ ἐπήνεγκέν ἔχων οὐκ ἔχουσα. Ἥλθέ φησιν ἡ ψυχῇ τοῦ Τειρεσίου εἰς ἐμὲ ἔγγιον καὶ προεῖπεν ἡμῖν. Q. Σολοικοφανὲς καὶ τοῦτο, ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Τειρεσίαο, ὡς παρακατιῶν ὁ λόγος δηλώσει. B.

Ἰστορία περὶ Τειρεσίου ¹⁾. Φασὶ δὲ ὅτι οὗτος ὁ Τειρεσίας ὄφεις συνουσιάζοντας ἐν τῷ Κιθαιρῶνι εὐρῶν ἀνέιλε τὴν Θήλειαν καὶ γέγονε γυνή· εἶτα τὸν ἄρρενα καὶ γέγονε πάλιν ἀνὴρ. ἐτέρως δὲ πάλιν φασίν, ὅτι γυνὴν τὴν Ἀθηναῶν ἰδῶν γυνή γέγονε. ἐρίζοντος δὲ ποτε τοῦ Διὸς πρὸς Ἥραν καὶ λέγοντος, πλείονα πόθον ἔχειν ἐν τῇ συνουσίᾳ τὰς γυναῖκας ἢ περὶ τοὺς ἀνδρας, κριτοῦ δὲ γεγονότος Τειρεσίου ὡς καὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς γενομένου, καὶ φημένου ὅτι δεκαπλασίως ἔρα τοῦ ἀνδρὸς ἢ γυνῆ, ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν· ὁ δὲ Ζεὺς ἐχαρίσατο τὴν μαντικὴν καὶ πολυχρόνιον ζωὴν. ὡς καὶ ἡ Περσεφόνη ἐν τῷ ἄδη τούτῳ χαρίζεται μόνῳ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπάντων νεκρῶν. περὶ δὲ τοῦ (scr. τῆς) Διὸς καὶ Ἥρας παρὰ Τειρεσίου ἔνεκα τῆς λαγγελίας κρίσεως καὶ ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητῆς ὡς ἀπὸ Τειρεσίου φησὶ, οἴην μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν τέρεται ἀνὴρ· τὰς δέκα δ' ἐμπίπλησι γυνὴ τέρεπουσα νόημα. Pal.

91. Ἐμὲ δ' ἔγνω] Τῷ νῶ, οὐ τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἐπεὶ τυφλὸς ἦν. Q. Ἐμὲ δ' ἔγνω. οὐκ εἴτις εἰμὶ, ἀλλ' ὅτι σφάγια κομίζω μετὰ τὸ πιεῖν ἐκ τῆς μαντείας γνωρίζει αὐτόν ²⁾. ὅσα δ' ἄρισ (recent. ἄν τις: verius, opinor, ἄρα τις) ἐκδέχεται τυφλώττειν τὸν Τειρεσίαν, τοσοῦτα καλὸν τὸ ἔγνω, ἵνα καὶ τὸ ἔλλειπον τῶν ὄψεων τῇ τῆς συνέσεως γνώσει πληροῦται. Vulg.

93. Ζηνόδοτος, τίπτ' αὐτως. Harl.

94. Ἀτεροπέα χάριον] Τὸν ἐκτροπὴν οὐκ ἔχοντα. ἐπεὶ οὐδεὶς ὑποσέφει ἐκεῖθεν. Q.

¹⁾ Totum hoc scholium-transcriptum est e Tzetzae schol. ad Lycophr. 683. Posui tamen ob varietatem lectionis nonnullam.

²⁾ Fortasse scrib.: οὐκ εὐθύς ἔγνω, ἀλλ' ὅτι σφάγια κομίζει, μετὰ τ. π. ἐκ τῆς μαντικῆς γ. α.

95. Ἀπισχε δέ] Ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς εἰς βόθρον καὶ τὸ ξίφος κατίχων πρὸς ἐκφόβησιν τῶν ψυχῶν ἠρώτα ἐκάσθην τίς εἴη. Pal.

105. Ἄκ' ἐθέλης] Ἐὰν δύνῃ. Vulg.

107. Θρινακίη] Τῇ Σικελίᾳ· ἐπεὶ τρία ἔχει ἀκρωτήρια, Πέλωρον, Πάχυνον (B. πάγχυμον), Λιλύβαιον. Vulg. B. Καὶ ἴδει μὲν Τρινακρίαν λέγεσθαι, διὰ δὲ τὸ εὐφανότερον οὕτως οἰόμασαι. B.

109. Ὅς πάντ' ἐφορᾷ] Ὑποσημαίνει, ὅτι οὐκ ἂν τις ἀδικήσας τοιοῦτον θεὸν διαλάθοι. Q.

112. Τεκμαίρομ' ὀλεθρον] Τελεσθῆναι οἶομαι, ἢ σαφῶς εἰδὼς προαγορεύω. τὸ γὰρ τεκμηρίον σαφῆς ὀρίζονται σημεῖον. B.

114. Ὅψι κακῶς νεῖαι] Ἐπὶ γὰρ τῶ τῶν βοῶν τολμήματι ἑπτὰ ἔτη ὅλα παρὰ Καλυψοῖ διατρίβει· καὶ πάλιν ναυαγήσας πρὸς τοὺς Φαιακὰς ἐκβράττει. Vulg.

117. Μνάμενοι α. α. καὶ ἕδνα διδόντες] Τῇ γὰρ ἀληθείᾳ ἤδη ὄντιος ἐν Ἰθάκῃ τοῦ Ὀδυσσεῶς καὶ ἔνδον ἐπ' αὐτοῦ προσφέρουσιν αὐτῇ οἱ μνηστῆρες τὰ ἕδνα. ὡς ἄξιον μνημονεύειν τοῦ δήεις, ὃ ἔστιν εὐρήσεις. Vulg.

120. Ἦε δόλω ἢ ἀμφαδόν] Ἐντὶ τῷ, καὶ ὅπως ἂν, καὶ δόλω καὶ φανερώς· ὁμοιον τῷ, Ἀρτέμιδι ἐκέλη ἠὲ χουσιῇ Ἀφροδίτῃ (Od. ρ, 37.). καὶ γὰρ ἐνταῦθα τὸ ἠέ. καὶ ἀπίθανον γὰρ τὸ ἐνδοιάζειν τὸν μάντιν. καὶ φαίνεται δὲ τὰ μὲν πρῶτα δόλω, ἕξῃς δὲ φανερώς ἐπιτιθέμενος. Vulg.

121. Ἐρχεσθαι δ' ἔπειτα] Συμβουλευεῖ Τειρεσίᾳς τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπειδὴν περιγένηται τῶν μνηστῆρων τότε δ' ἔρχεσθαι λαβόντα εὐήρες ἐρέτμον εἰσόκε τοὺς ἀφίκηται οὐ οὐκ ἴσασι θάλασσαν ἀνέρες. βούλεται δὲ ἡ τοῦ Τειρεσίλου παραίνεσις, λαβεῖν τὸν Ὀδυσσεῖα κόπην ἐπὶ τοῖς ὤμοις καὶ ὀδεύειν ἕως ἂν εἰς ἄνδρας μὴ εἰδότας θάλασσαν, ἢ ἐκβρωματιζομένους (scr. ἐμβρ. ex Eust.) μετὰ ἀλῶν, ἢ ἐπισήμονας νηῶν ¹). ἵνα δηλαδὴ τιμηθῇ Ποσειδῶν ἠπειρώταις ἐν τόποις οἷς οὐ φέρεται αὐτοῦ τὸ ὄνομα. φιλοτιμία γὰρ τις καὶ τὸ τιμᾶσθαι τινος (scr. τινα) παρ' οἷς οὐ γνωρίζεται. B. Ἴνα κακῆνοι γνῶσι τὴν τοῦ Ποσειδῶνος δύναμιν. Vulg.

123. Ἄνέρες οὐδέ θ' ἄλεσσι] Τοῖς ἀπὸ θαλάσσης. εἰσὶ γὰρ που καὶ ἐν μέσῃ ἠπειρῷ ἄλες ὀρυκτοί. B. Q.

¹) Sic etiam Eust. Sed deest repetita negatio ut fere videatur pro ἢ bis legendum esse μή.

Τοῖς ἐκ θαλάσσης βρώμασιν, ἰχθύσιν οὐρίοις (scr. ὄστρέοις). ἐνδέχεται γὰρ ἄλας πηγνυσθαι καὶ παρὰ ἠπειρώταις. Q.

128. Ἀθηρολογόν (sic Mediol.)] Ὀξυτόνωσ. δηλοῖ δὲ τὸ πτύον. οἱ δὲ νεώτεροι τὸ κίνητρον τῆς ἀθέρας (vid. infra e Vulg.) οἴονται. Q. Πτύον. φησὶ δὲ παρὰ τὸ εἶναι λογόν τῶν ἀθέρων. ὅθεν καὶ ἀθερίζειν τὸ τῆς ἀθέρας καθάρειν. λέγεται δὲ καὶ πλάτη χειραΐα, ὡσπερ καὶ πλάτη θαλασσία ἢ κώπη. B. Τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικὸν ὄργανον. ἀθέρεις γὰρ λέγονται κυρίως τῶν ἀσαχύων τὰ ἄκρα. λέγει δὲ τὸ πτύον, ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτύουσιν (sic προπαροχ.) μεγάλην κατ' ἄλων θρώσκουσι κυεύμενοι (κύαμοι) μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι (Il. v, 588.). ὁ μέντοι Σοφοκλῆς (Brunck. Lex. Sophocl. v. ἀθηροβρ.) ἀπεδέξατο τῆς ἀθήρας κίνητρον λέγων οὕτως, ὧμοις ἀθηροβρωτον ὄργανον φέρων ¹). Vulg.

130. Ἰερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι] Ἐν τοῖς οἰκείοις κλήροις οἱ τιμώμενοι εἴτ' οὖν ἄνθρωποι εἴτε καὶ θεοὶ οὐκ ἂν ἐπὶ τινος γένοιτο φιλοτιμίας μείζονες. εἰ μέντοι ἐν τόποις τισὶ τοῖς πόρρω καθ' οὓς οὐ πολιτεύονται λάβοιεν γέρα, ἐνταῦθα δὲ πλείων ἢ χάρις. ἦγες (f. ἦγε) ἤδη διὰ τὴν παρὰ τῷ Ὀδυσσεῖως εὐσέβειαν καὶ θεραπειάν καὶ ἠπειρώτης ἂν τιμηθεῖη Ποσειδῶν. Vulg.

134. Θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλός αὐτῶ] Αὕτη ἐστὶν ἐν τῷ Ὀππιανῶ (Halieut. 2, 497.) περὶ τοῦ Ὀδυσσεῖως ἰσορία, ὅπως ἐτρώθη παρὰ τῷ νῆϊ αὐτῷ τῷ Τηλέγονε τῷ ἐκ τῆς Κίρκης, διὰ τῷ κέντρῳ τῆς θαλασσίας τρυγόνος. B.

Γράφεται καὶ, ἕξαλος, ὃ ἐστὶ παράδοξος ²). B. Διπλῆ ἀνάγνωσις. καὶ, ἕξαλος, προπαροξυτόνωσ ἀντὶ τῷ ἕξω καὶ πόρρω τῆς θαλάσσης· καὶ, ἐξ ἄλός, διηρημένως, διὰ τὸ τῆς τρυγόνος κέντρον ᾧ ὁ Τηλέγονος ἀντὶ αἰχμῆς ἐχρῆτο. Vulg.

Ἐξω τῆς ἄλός. οὐ γὰρ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὰ κατὰ τὸν Τηλέγονον καὶ τὰ κατὰ τὸ κέντρον τῆς τρυγόνος. Q.

Τοὶ ἐξ ἄλός (scr. τὸ ἕξαλος), ὡς ἕκβιος, οἶον ἠπει-

¹) Apparet Sophoclem aliter hoc vocabulum cepisse quam illos qui ab ἀθήρ, ἀθήρος; non igitur de ventilabro. Propius enim ad litteram ab ἀθήρα erant qui deducerent, et ἀθήρας κίνητρον redderent, quod est cochlear quo puls agitur. Quare supra etiam in schol. Q. scribendum ἀθήρας. Ἀθηροβρωτον ὄργανον autem audiebat Sophocli id quod pultis esoribus inseruit.

²) Ineptus adnotator cogitat de voce ἕξαλλες, de qua vide Eust. ad h. l. et Schneiderum.

ρωτικόν καὶ ἐ θαλάσσιον (scr. -ός — ος). "Ἐνιοὶ δὲ κατὰ παράθεσιν, ἐξ ἑλδς, οἷον ἀπὸ θαλάσσης, ὡς τὸ, ἐπισσευή μέγα δαίμων ἐξ ἄλός (Od. ε, 421.). καὶ φασιν ὡς ἐντεύξει τῆς Κίρκης Ἥφαιστος κατεσκεύασε Τηλεγόῳ δόρυ ἐκ τρυγόνος θαλασσίας, ἢν Φόρκυς ἀνεῖλεν ἐσθλίσαν τὴν ἐν τῇ Φόρκῃ ἐπὶ (scr. Φορκίδι ex Eust.) λίμνῃ ἰχθύς· οὗ τὴν μὲν ἐπιδορατίδα ἀδαμαντίνην τὸν δὲ ζύρωκα χρυσοῦν εἶναι, τὸν Ὀδυσσεῖα ἀνεῖλεν ¹). ἀλλ' εἶγε καὶ ἐν παραθέσει ἢ ἐξ δύνανται τὸ ζῆω δηλεῖν, ὡς τὸ, ἐκ τ' ἀνδροκτασίας (Il. λ, 164.), ὃ μέντοι Ἀσκαλωνίτης τὸ πλήρες ζῆω ἠγεῖται, ἢ ἢ ἐκθλιμῖς τῷ ω, ὡς ἐν τῷ, βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς (Il. ε, 142.). ἐκ ἀναγκαῖον δὲ, τῆς ἐξ ἤδη τὸ ζῆω σημαινέσης. Q.

Οἱ νεώτεροι τὰ περὶ Τηλεγόον ἀνέπλασαν τὸν Κίρκης καὶ Ὀδυσσεῖας, ὅς δοκεῖ κατὰ ζήτησιν τῆ πατρὸς εἰς Ἰθάκην ἔλθων ὑπ' ἀγνοίας τὸν πατέρα διαχρήσασθαι τρυγόνος κέντρον. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ψυγαγωγοῖς ἰδίως λέγει, ἐρῶριδος γὰρ ὑπόθεν ποτῶμενος, ὃν θ' ὡς ἐπληξεν ἢ δ' υἱὸς χειλώμασιν, ἐκ τῆδε ἀκανθα ποτῖτι βοσκήματος σῆψει παλαιὸν δέρμα καὶ τριχορῶνές ²). Vulg.

135. Ἀβληχρός] Ὁ ἐν γῆρα γενόμενος ἠρεμαῖος θάνατος. B. Q.

136. Ἀρημένον] Ὡς βεβλαμμένον, ἀντὶ τῆ ἀνόσῳ γῆρα κεκρατημένον. φύσει δὲ τὸ γῆρας βλαβερόν ἐστι τοῖς κεκτημένοις κἂν ἀνοσον ἢ. διὸ ἀρημένον φησὶν. B. Q.

Ἀμφὶ δὲ λαοὶ ὀλβιοὶ] Μέρος εὐτυχίας καὶ τῆτο βασιλικῆς ὀλβίης εἶναι τὴν ὑπ' αὐτῷ λαός. B.

157. Μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοί] Ὡς το γὰρ αὐτὸν ἐκ τῆς πατρίδος ἐληλυθῆναι διὰ τῆς Ἰταλίας οἷς (scr. ἦς) μεταξὺ πολλοὶ εἰσι ποταμοί. B. Q.

Ἀθειῶνται τρεῖς. Harl. Ἀθειῶνται. τὸ γὰρ ἐξῆς, μέσον ὠκεανός. γέλοιον δὲ καὶ πεζὸν ἔοντα. Vulg.

158. Ὡκεανὸς μὲν πρῶτα] Καὶ ἐκ ἐπήγαγε δεύτερα δὲ καὶ τρίτα, ἅπερ δεῖ κατὰ τὸ σιωπῶμενον ἐκδέξασθαι.

¹) Turbata et ut videtur omissa quaedam sunt; quae ita sunt instauranda ut sermo strui possit in huius modum: ὡς τὸ δόρυ, ὃ Ἥφαιστος κατεσκεύασε Τηλεγόῳ — —, τὸν Ὀδυσσεῖα ἀνεῖλεν.

²) In versu hujus fragmenti secundo Meursius corrigebat νηδύος κοιλώμασιν. Valck. in Diatr. p. 286. totum versum ita: ὃν θ' ὡς σὲ πλήξει νηδύος κοιλώμασιν ut stercus ardeae dicatur futura ventris a χιλοῦσθαι vel χειλοῦσθαι, illi stercorei autem infuerit os pastinacae. Vid. Butl. ad hoc fr. in Ed. Aeschyl. VIII. p. 221.

ἢ ἕτως· οἶον ἵνα μὴ ἄλλον ποταμὸν ἢ ῥεῦμα λέγωμεν, αὐτὸν πρῶτον ὠκεακόν. Vulg.

160. Ἡ νῦν δὴ Τροίηθεν] Τὸ ὡς ἐν μέρει λόγος παροξύνουσι, ἀντὶ τῆς ἄρτι, ὡς ¹⁾ ὁμοίως τῷ, ἕτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος (Od. ω, 260.). Q.

161. 162. Ἀρισοφάνης ἀθετεῖ. Harl.

171. Τανηλεγέος] Μακροκοιμήτου. Vulg. Τοῦ μεγαλοκοίτε θανάτε, ἀπὸ τῆς ἐνεργείας, παρόσον οἱ ἀποθνήσκοντες ἐκέτι ἐγείρονται κατὰ τὴς Ἑλλήνας. Q.

172. Ἡ Ἄρτεμις] Ἀπὸ γὰρ τῆς σελήνης ἐπέρχονται τινα νοσήματα. B.

173. Οἷς ἀγατοῖς βελέεσσιν] Πραέσιν. οἱ γὰρ αἰφνίδιοι θάνατοι ἀνώδυνοί εἰσιν. B. Q.

174. Εἰπέ δέ μοι πατρός τε] Τὰ τοιαῦτα ὁ Ὀδυσσεὺς ἐρωτᾷ τὴν ψυχὴν τῆς ἑαυτῆ μητρὸς περὶ τῆς συνεύου αὐτοῦ καὶ τῶν παιδων. καὶ οὐκ ἀπεικὸς τοῦτο ποιεῖ. ἐπειδὴ γὰρ φασιν αἱ ψυχαὶ μετὰ τὴν τοῦ συνθέτου διάλυσιν αἰσθῆσιν ἔχουσι πῶς τῶν τῆδε καὶ γινώσιν ἀσωμάτωτέραν καὶ ἀπλουτέραν τῶν συνθεθειμένων ἕκ τε ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καλῶς λαβεῖν τῶν τοιούτων τὴν εἰδησιν ἕκ τῆς μητρῴας ψυχῆς εἶχε τὸν ἔρωτα. Ἐξῆς καὶ ὡς ἐνὸν ἤκουσεν ἄπερ αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸ τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως οὐκ ἐγίνωσκεν, ἀλλ' ὅμως καὶ τόπον τόπω ἀμείβων ὁ δύσηνος. Q.

Ἄν κατέλειπον] Ἀρισοφάνης, οὐς κατέλειπον. Harl.

177. Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου] Εἰδὼς Ὀδυσσεὺς τὰς ἐκυρὰς ἐχθρόδως περὶ τὰς νηαὺς διακειμένας περὶ Πηνελόπης ὑσάτης ἐρώτησεν. ἢ δὲ εὐφραίνουσα τὸν υἱὸν περὶ πρώτης αὐτῆς ἀπεκρίνατο. Q.

182. Οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεῖ] Οὐ διὰ τοὺς μνηστῆρας· οὐπω γὰρ ἦσαν ἐπιθέμενοι· ἀλλὰ διὰ σέ. B. Οὐχ ὑπὸ μνηστῆρων ὀχλουμένη· οὐδέποτε γὰρ οἱ μνηστῆρες οἴγε μετὰ τέσσαρα ἔτη ἐπίασιν· ἀλλὰ σὲ ζητήσῃ. Vulg.

185. Τεμένῃ] Σεσημείωται τὸ ὄνομα ἀδαιριέτως ²⁾ ἐξενεχθέν. Harl. Q. — Ἀρίσαρχος, τεμένεα. Harl.

187. Καλέουσι] Γρ. κοτέουσι. Vind. 56.

191. Ἐν κόνι] Κατὰ συγκοπὴν, ἢ κατὰ συναίρεσιν.

1) Scr. ἀρτίως. Sed praecedentia nimium inquinata aliter expedire nequeo, nisi conijcere liceat fuisse, Τὸ νῦνδὴ ὡς ἐν μέρος λόγου παροξύνουσι.

2) Notat hoc verbum Schaefer, observans etiam in Moeride p. 402. et in Phrynicho p. 194. Pauw. illud legi.

κόνις ἢ εὐθειᾶ, κόνιος, κόνι καὶ κόνι. B. Ἐν κόνει] Ἐν τῇ γῇ. Vulg.

Ἦσαι (sed ex em. ἦσαι) text. Schol. Οὕτως Ζηνοδοτος. Ἀρίσταρχος, ἦσο. Harl. Ἦσαι] Ἐνδέδεται. Vulg.

194. Κεκλιμένων] Κεκλαδευμένων, πεπτωκότων. Vulg.

Χθαμαλαί] Οὐχ αἱ πρὸς τῇ γῇ, ἀλλ' αἱ ἐν τῇ γῇ, ἢ ταπειναί. Vulg.

196. Αἱ χαριέστεραι γραφαὶ ἔχουσιν, ἐόν (σὸν em. Pors.) νόσον ποθέων. Harl.

197. Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην] Οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι, ὅτι ἑαυτὴν ἀνήρησε Ναυπλίου ψευδῶς μηνύσαντος θάνατον Ὀδυσσεύως. Vulg.

200. Οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος] Ἄλλο γὰρ νόσος, ἄλλο τηκεδάν· οὐ γὰρ ταυτόν. B.

202. Ἄλλά με σὸς τε πόθος] Ὅτι οὐχ ὡς οἱ νεώτεροί φασιν, αὐτὴν ἀπαγγέσθαι παρὰ Ναυπλίου πεπυσμένην τὴν Ὀδυσσεύως τελευτήν. οὐ διεσφάλησαν ὑπὸ τοῦ λεγομένου παρὰ συβώτου ὡς, ἀπώλετο λευγαλέω θανάτῳ, ὡς μὴ θάνη ὅσιν ἐμοίγε ἐνθάδε γαιετάων φίλος εἶη καὶ φίλα ἔρδοι (ο, 359). διαρρήδην γὰρ νῦν ὁμολογεῖ τεθνηκέναι ἔνεκα τοῦ ποθεῖν τὸν Ὀδυσσεύ. Q.

Σά τε μήδεα] Ἄπερ κακῶς ἐβουλεύσω τὸν Κύκλωπα τυφλώσας, καὶ ὑποβληθεὶς τοιαῖσδε ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος κακώσεσιν. Q.

203. Σὴ τε ἀγανοφροσύνη] Εὐφρόνως τὴν ἀγχόνην ἐσιώπησεν, ὡς δὴ αἰτίαν ἐχόντων τῶν οὕτως ὑπεξαγαγόντων ἑαυτοὺς τοῦ βίου. Vulg. Q.

207. Ἰκελον] Γρ. ἰκέλη (sic), ἢ ψυχῇ. Harl.

210. Μίμνεις ἐλέειν] Εἰς ἐνθύμησιν ἄγει¹⁾. Q.

213. Ἦ τί μοι εἰδῶλον] Ἦ φησι οὐχ ὑπάρχεις σὺ ἢ ἐμὴ μήτηρ, ἀλλ' εἰδῶλόν τι καὶ ἀποσκίασμα τὸ παρ' ἡμῖν νῦν ὁρώμενόν ἐστιν, ὅπερ ἢ ἀγανὴ καὶ λαμπρὰ Περσεφόνη παρώτρυνεν ἐλθεῖν εἰς ἐμὴν ὄψιν. Q. Εἰδῶλον. τὴν εἰς τὸ ἰδεῖν μόνον εἰκόνα οὐ μέντοι καὶ εἰς ἄλλην αἴσθησιν. Vulg.

219. Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας] Σημειῶσαι ἐνταῦθα ὅτι τὰ νεῦρα ὡς κινήσεώς τε καὶ αἰσθήσεως ὄργανα τὸν ὅλον ἔχουσι τοῦ ζώου λόγον. αἱ δὲ σάρκαες καὶ τὰ νεῦρα αἱ μὲν εἰς ἀσφάλειαν ἐγένοντο καὶ ἀνάπανσιν τῶν νεύρων,

¹⁾ Verbum μίμνεις explicat, quasi esset μέμονας.

τὰ δὲ εἰς ἀντέρεισιν τοῦ ζώου. διὰ τοῦτο εἶπε καὶ τὸ, οὐ γὰρ εἶσι σάρκας τε καὶ ὄσια ἴνες ἔχουσι. B.

221. Δαμνᾶ, ὡς κιονᾶ. οἱ δὲ μνᾶται, ὡς κεν πρῶτα λπη, ὡς Κράτης. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης, συνεδάμνα, ἢ τῆ δαμνᾶται ἀποκοπή, ἕξοδον δὲ ἀναγινώσκειν περισπωμένως, ἀπὸ τοῦ δαμνώμαι ὡς πειρῶμαι, πειρᾶ ἐμείο γεραίῆ (Π. ω, 390.), καὶ ἐκφωνουμένου τοῦ ι, ὡς τὸ δύναι παρ' ἀττικοῖς. ¹⁾ Harl.

223. Ἀλλὰ φῶσδε τάχις] Ἀλλὰ ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ ἄδου καὶ εἰς τὸ φῶς αὐθις ἐπανελθεῖν προθυμοῦ. Q. Αἰλαίεο] Αἰλεῖ τὸ ἐλθεῖν ἢ ἐκείσθαι. B.

224. Γυναικί] Ἰστέον δὲ ὅτι δύο οὐσῶν εὐθειῶν, τοῦ γυνή καὶ τοῦ γύναιξ ἀρρήτου ἢς ἢ γενικῆ γυναικός, ἐκ μὲν γυναικὸς ῥῆμά τε τὸ γυναικίῳ καὶ ὄνομα ὁ γυ-

¹⁾ Difficile et corruptum scholion, fortasse etiam mutilum; in quo cetera non expedito. Prope initium lege: οἱ δὲ, δάμναται, ὡς κε πρῶτα λπη, ὡς Κράτης. Triplex igitur fuisse videtur lectio: vulgata ita scripta ΔΑΜΝΑΙΕΠΕΙ; secunda ΔΑΜΝΑΤΕΠΕΙ pro δάμναται ἐπί, quae plenis litteris exarata occasionem dedit Crateti corrigendi ΔΑΜΝΑΤΑΙΩΣ. Illud receptae lectioni obstat, quod δαμνᾶν δαμνῶ nusquam apud poetam occurrit, sed aut δάμνημι aut δάμναμαι, hoc activo sensu usurpatum Od. ξ, 488. In Π. ξ, 199. δαμνᾶ rite adhibetur utpote contractum e δάμνασαι, quod ipsum numeros meliores redderet. Pors. Excidisse aliquid post nomen Κράτης mihi quoque exploratum est. Certe quae sequuntur non amplius spectant ad hujus scholii textum; sed memoratur tantum in illis, per aliquem cum praecedentibus nexum, tanquam itidem legitima 2. personae forma δαμνη (accentum nondum appingo); cui in discrimen tertiae, quae in textu est, additum fuit pronomen σύ, et fortasse, ad indicandum sensum itidem activum, accusativus quoque μέ, σύ με δαμνη. quod corruptum transiit in συνεδάμνα. Hanc itaque formam δαμνη Ptolemaeus Ascalonita docebat esse decurtatam e pleniori δαμνᾶσαι: sic enim legendum, ἢ τοῦ δαμνᾶσαι ἀποκοπή; pronuntiandumque esse exitu inflexo δαμνᾶ, plane ut πειρᾶ, 2. pers. verbi πειρῶμαι. Comparatur tandem atticum etiam δύνα pro δύνασαι. Quod autem ait grammaticus ἐκφωνεῖσθαι τὸ ι, de eo ipse viderit. Ceterum concinit cum his, nostramque rationem confirmat schol. Π. ξ, 199. ubi illud 2. personae δαμνᾶ ita explicatur: δαμνη — ἀποκοπή του δαμνασαι: cui scholio dum accentus e codice appingantur, ego grammaticum dedisse statuo, non δάμνασαι: quod breviatum esset δάμνη, ut δύνα: sed δαμνᾶσαι; ut apparet ex scholio nostri formis δαμνῶμαι et illo e δαμνᾶσαι corrupto δαμνᾶται. Iam si legitima est forma δαμνᾶ in 2. pass., legitima est etiam in 3. act. δαμνᾶ. Illi contra grammatici qui utrumque damnarent, in Iliade opinor scribebant δάμνη pro δάμνασαι, et in nostro loco δάμναται ὡς. Poterant utique etiam δαμνατ' ἐπί, sed hujus scripturae nullum in hoc scholio vestigium.

γαικίας, ἐκ δὲ τοῦ γυνή ὁ γύνις. δηλοῖ δὲ οὗτος οὐ μόνον τὸν κάγρον ἔτι δὲ καὶ τὸν δειλόν, ἀλλὰ καὶ τὸν μὴ ἰκανὸν δι' ἀτομίαν γυναικί συνείναι. καὶ περὶ Ἀλεξάνδρου ἐξήρθη; εὐλαβούντο γὰρ φησι μὴ γύνις εἶη (Plut. in Alex.) B.

233. Προμηθεΐναι] Ἦτοι ἐπὶ μίαν ἐξῆς, ἢ ἐπάλληλοι, ἢ ἐπὶ σίχον. καὶ ἔτι κατὰ τὸ ἔτυμον προμεθεΐναι, ἀπὸ τοῦ προσμένειν τὴν ἑτέραν. Vulg. Ἦτοι μία καὶ μία κατὰ τάξιν ἐπήρχοντο καὶ ἀλλεπάλληλοι. B. Q.

Ἡ δὲ] Τὸ δέ, ἡδέ, Ἀρίσταρχος ψιλοῖ καὶ οἱ ἄλλοι. Harl.

235. Τυρῶ ἴδον] Ταύτην ἐπωνύμως οὕτω καλεῖσθαι φησι διὰ τὴν λευκότητα· λέγεσθαι δὲ οἱ μὲν Ἦσσαν, οἱ δὲ Συλῶ, οἱ δὲ Ὀσάνην, οἱ δὲ Λαυσόην. Q.

Εὐπατέρειαν] Ἐν ἡδίει εἶπεν. δυσσεβῆς γὰρ ἦν ὁ Σαλμωνεύς ἀντιβροντιῶν τῷ Διὶ καὶ ἀνταστράπτων· διὸ καὶ κεραυνοῖς περιέπεσεν. εἰρωνεία οὖν κέχρηται. Vulg. et brevius B. Q.

236. Σαλμωνῆος ἀμύμονος] Τινὲς, ἀτασθάλου γράφουσι. πῶς οὖν οὐχὶ καὶ τὴν εὐπατέρειαν μετέδηκεν; Harl.

Ὅτι οὐχ ὑποτίθεται ἀσεβῆ τὸν Σαλμωνεῖα, ὡς οἱ νεώτεροι. οὐ γὰρ εὐπατέρειαν (ins. ἂν) τὴν Τυρῶ εἶπεν οὔτε ἀμύμονος πατρός. Q.

237. Φῆ δὲ Κρηθεῖος] Αἰόλου καὶ Λαοδίκης τῆς Ἀλαῖως Σαλμωνεύς καὶ Κρηθεύς. Q.

238. Ἐπιπῆος] Ἐπιπέυς Ἥλιδος ποταμὸς καὶ Θεσσαλίας. Πῶς οὖν ἐν Ἰλιάδι ὁ Ἄξιος¹⁾; ἢ τοῦ μὲν Ἄξιου τὸ ὕδωρ τοῦ δὲ Ἐπιπέως τὸ σῶμα. ὅθεν καὶ ἐρασά (f. ἠράσσατο e textu). Vulg.

239. Ὅς πολὺ κάλλιςος ποταμῶν] Ἐναντίον εἶναι δοκεῖ τοῦτο τῷ Ἄξιου, οὐ κάλλισον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἴησιν (II. φ, 158.). εἰ γὰρ κάλλιςος οὗτος πάντων οὐκ ἄρα ἐκεῖνος. Λύεται δὲ κατὰ λέξιν. τὸ γὰρ κάλλισον οὐχ ἐν λέγεται ἀλλὰ πλείω. δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς ποτὲ μὲν λέγων, Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην (II. ζ, 252.). ποτὲ δὲ, ἦτε δὲ Πριάμιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασάνδρην (II. ν, 365.). καὶ μὴν καὶ ἀμφότεραι τῆ Πριάμου θυγατέρες, καὶ ἐὰν ἢ μιὰ θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη, ἐκ ἄρα τις ἄλλη, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τῶν δύο τούτῳ φησι. Δύνα-

¹⁾ In hoc et sq. schol. nomen fluvii constanter ita scribitur Ἄξιος, non Ἀξίος.

ται δὲ καὶ τὸ, αἶαν ¹⁾), μὴ τὴν γῆν λέγειν ἀλλ' ὄνομα κρήνης. φέρει δὲ τὸ ἔπος καὶ Εὐδοξος ἀνευ τοῦ ν, Ἄξιον, οὗ κάλλιον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶα. πολλῶν γὰρ ποταμῶν ἐμβαλλόντων εἰς τὸν Ἄξιον θολερῶν, Αἶα ἢ κρήνη διαυγέσατον ἀνήσειν ὕδωρ. ὥσε τὸ κάλλιον οὐκ ἐκί τοῦ ποταμοῦ ὕδατος ἀλλ' ἐπὶ τοῦ κρηναίου φησίν. Ἐστὶ δὲ καὶ ἐκ τοῦ προσώπου λῦσαι. τὸ γὰρ περὶ τοῦ Ἐνεπέως ἢ Τυρῶ λέγει ἔρασθεῖσα αὐτοῦ. Q.

242. Ἐν προχοῆς ποταμοῦ] Ἐπαφροδίτως ὁμοῦ καὶ φιλονείκας ἐν αὐτῷ μίση τῷ ποταμῷ, οὐ δὴ ἢ Τυρῶ ἦρα, τῷ Ποσειδῶνος κοινωῆσαι θελῆσαι, ὥσπερ ἐπεγγελῶντα ²⁾). Προχοῆσι δὲ, τοῖς εἰς θάλασσαν τῶν ποταμῶν εἰσρομασιν. Vulg.

243. Περὶσάθη ἔρεϊ ἴσον] Κύκλωθεν ἐσάθη σφαιροειδῶς, ὃν τρόπον Σκάμανδρος ἔσωζε τὰς Τρῶας κρύπτων ἐν δέντρῳ βαθείησι μεγάλῃσιν (II. φ, 239.), οὐ πνίγων ἀλλ' αἶρα παύχων αὐτοῖς. B. Q.

245. Λῦσε δὲ] Ζηνόδοτος ἀγροεῖ τὸν εἶχον. Harl.

249. Τέξεις] Οὕτως Ἀόλαρχος. Ζηνόδοτος δὲ κακῶς, τέξει ³⁾. Τινὲς δὲ, ἀνεμῶλιοι εὐναί, γράφουσιν, ἐκ εὐ. Harl.

Ἀποφῶλιοι] Καὶ ἀπόκρυφοι, ἀπαίδευτοι (ἀπαίδες em. Mai. vid. schol. vulg.), μάταιαι. ἀλλὰ δηλαδὴ ἀγλαὰ γεννώσι. γίνεταί δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὠν ἄτινα ἀπορρίπτονται ὡς ἔρια. B. Ἀδόκιμοι, ἄγονοι, ἀπαιδεις, ἄκαρποι. Vulg.

250. Σὺ δὲ τοῖς] Ἀττικόν. τὰ ῥηθέντα δηλαδὴ τέκνα γένεσ ἀρῆενος ἐσόμενα. B.

254. Περίην τέκε] Σημείωσαι ὅτι τὸ τεκεῖν ἐπὶ μητρὸς τὸ δὲ γεννῆσαι ἐπὶ πατρός. Περίαν ἀρσενικῶς. B.

255. Θεράποντε Διός] Βασιλεῖς. καὶ γὰρ οὐ πολέμικοι θεράποντες Ἄρης. Vulg.

258. Τὰς δ' ἐτέρους] Καλῶς τὰς ἐτέρας. δύο γὰρ ἦσαν γένη παιδῶν, τὸ μὲν ἐκ Ποσειδῶνος, τὸ δὲ ἐκ Κρηθέως. Q.

¹⁾ Nimirum respicit nunc scholiastes alium Iliadis locum, β, 850., ad quem suo scholio hodie destitutum hoc nostrum conferendum est. Vid. Heyn.

²⁾ Barnesius, praeunte ut ait ms., reposuit τῷ Ποσειδῶνι κ. θελῆσαν; quod quo valeat non video. Sensus ni fallor requirit Ἐπαφροδίτον — καὶ φιλονείκας — τὸν Ποσειδῶνα — θελῆσαι.

³⁾ Credo Zenodotum voluisse τέξαι. Forst.

259. Ἰππιοχάρμην] Ἦτοι χαίροντα ἵπποις, ἢ ἐφ' ἵππων μαχόμενον. Vulg.

262. Ἀμφιόνά τε Ζῆθόν τε] Ὅτι οἱ περὶ Ἀμφιόνα εἰτείχισαν τὰς Θήβας διὰ τὸ δεδαικέναι τοὺς Φλεγύας. μετὰ δὲ τελευταίῃ αὐτῶν κατασκαφίσεως τῆς πόλεως ὑπὸ Εὐρύμαχε τῷ Φλεγυῶν βασιλέως, Κάδμος ὑπερον εἰδῶν ἀνέκτισε τὴν Θῆβην. Q.

264. Δολιχαρχος, ἐπεὶ οὐ μιν. Harl.

Ἐπεὶ οὐ μιν ἀπύρογον] Διὰ τὸς Φλεγύας. μετὰ δὲ τὴν τελευταίαν αὐτῶν Εὐρύμαχος ἠρήμωσε τὰς Θήβας, ὡς φησι Φερεκύδης ἐν τῇ δεκάτῃ ¹). Vulg.

266. Τὴν δὲ μετ' Ἀλκμήνην] Τηλεβόαι στρατεύσαντες κτείνουσι τὸν Ἠλεκτρώωνος παῖδα περὶ θροεμμάτων ἀγωνιζόμενον. καὶ Ἀμφιτρώων ἀποκτείνας ἀκουσίως Ἠλεκτρώωνα φεύγει εἰς Θήβας. Ἀλκμήνη δὲ Ἠλεκτρώωνος ἐκ ἐβέλετο γαμηθῆναι πρὶν τίσαιτο τὸς Τηλεβόας ὑπὸ τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν. ὑπὸσχέται δὲ τῷτο Ἀμφιτρώων καὶ αὐτὴν εἰς Θήβας μεταγαγὼν πορεύεται ἐπὶ Τηλεβόας. ἐν ταύτῃ Ζεὺς τῇ νυκτὶ ἀφικνεῖται ἐπὶ τὴν Ἀμφιτρώωνος οἰκίαν ἔχων κορχήσιον εἰοικὸς (εἰοικῶς em. Sturz.) Ἀμφιτρώωνι. ἢ δὲ Ἀλκμήνη δοκῶσα τὸν ἑαυτῆς παῖδον (ἀσπαζὸν em. Sturz. An ἐρασὴν?) εἶναι πυνθάνεται περὶ τῶν Τηλεβοῶν εἰ κατέκτεινεν αὐτούς. ὁ δὲ Ζεὺς λέγων αὐτῇ πάντα ὅσα ἐγένετο δίδωσι καὶ τὸ κορχήσιον φάμενος ἐρισεῖα εἰληφέναι παρὰ τῶν στρατιωτῶν. ἢ δὲ ἀσμένως ἀποτίθῃσιν ἐπὶ ταύτῃ (ε. ἔπειτα αὐτῇ) συννευσθεῖς Ζεὺς ἀπέροχεται, καὶ τῇ αὐτῇ παραγενόμενος νυκτὶ Ἀμφιτρώων μίσηται. καὶ γεννᾷ Ἀλκμήνην ἐκ μὲν Διὸς Ἥρακλέα, ἐκ δὲ Ἀμφιτρώωνος Ἰφικλέα. ἢ ἰσορία παρὰ Φερεκύδῃ (Sturz. num. 12. p. 103 sqq.) Vulg.

269. Καὶ Μεγάρην Κρέοντος υ. θ. ἦν ἔσχεν Ἀμφ. υἱός] Κρέοντος τῷ Θηβῶν βασιλέως. Γηραμένη Ἥρακλεῖ παῖδας ἔσχε Ἰφιδόμαχον καὶ Κρεοντιάδην. βαδίζοντος δὲ αὐτοῦ εἰς ἄδην ἐπὶ τὸν τῷ κυνὸς ἄθλον Λύκος ὁ τῶν Θηβῶν βασιλεὺς πεισθεὶς Ἥρα κατασφίξει ²) τὸς Ἥρακλέους

¹) Barnesius cum in ms. invenisset *ιδεκάτη* legit et edidit *ἐνεκαδεκάτη*. Mirum. Vid. Pherecyd. Sturzii n. 29. p. 134. et ibidem (p. 137.) ex Apollonii quoque scholiaste (ad 1, 741.) decimum Pherecydis librum in Amphionis historia citatum.

²) *Κατασφίξει* lego, ex historia. Coronati enim ad aram sistebantur mactandi. Huc refer Euripidis *Herc. fur.* Vid. et Eust. ad h. l. Barnes.

κλέεσ παῖδας ἴνα θύσῃ. οὐ γὰρ αὐτὸν ἐπανήξειν ᾤετο. παραγενόμενος δὲ Ἡρακλῆς ἀναιρεῖ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκείνου παῖδας: μανεῖς δὲ διὰ τὴν Ἥραν κτείνει τοὺς ἰδίους. ἔμελλε δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν Ἰφιθέα εἰ μὴ ἔφθασεν Ἀθηναῖα κωλύσασα. ἢ δὲ ἰσορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ. Vulg.

270. Μένος αἰὲν ἀτειρής] Ὀργῆς ἀφορήτου μεσός. Vulg.

271. Ἐπικάσῃ] Παρὰ τοῖς τραγικοῖς Ἰοκάσῃ. Vulg.

Λαΐδης ὁ Οἰδίποδος πατὴρ παρὰ Φοῖβῃ μαντείαν λαβὼν ὅτι τιχτόμενος παῖς ἀπ' αὐτοῦ ἀναιρεῖ αὐτὸν, Ἐπικάσῃ γήμας γενῆα Οἰδίποδα καὶ τέτον ἐκτίθησι. Σικυῶνιοι δὲ (ol. Σικυῶνι. οἱ δὲ) ἵπποφορβοὶ ἀγαλαβόντες ἔτρεφον αὐτόν. ἡλικίας δὲ γενόμενος ὁ Οἰδίπυς ἦλθεν εἰς Θήβας ἐπιζητῶν τὰς γονέας. ἀποκτείνας δὲ ἀκνσῖως τὸν πατέρα λαμβάνει πρὸς γάμον ἐκ εἰδῶς τὴν μητέρα ἐπιλυσάμενος τὸ τῆς Σφιγγὸς αἰνίγμα τὸ λέγον, τί ἄλipes, τί τρίipes, τί τετράipes. καὶ λέγομεν ὅτι τὸ δίipes ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος, τὸ τρίipes γέροντα βασιάζοντα βακτηροῖαν, καὶ τὸ τετράipes τὸ νῆπιον τὸ συρόμενον. γίνεται δὲ ἐκ τῶν Ἐτσοκλῆς καὶ Πολυγείκης καὶ θυγατέρος Ἀντιγόνη καὶ Ἰσμήνη. ὕπερον δὲ ἢ Ἰοκάσῃ ἐπιγνῶσα ὅτι τῶν παιδῶν παρεμίγη· ἑαυτὴν ἀνήρησεν· ὁ δὲ Οἰδίπυς ἐκπεσὼν ὑπὸ Κρέοντος ἦλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ ᾤκησεν Ἰππέα ¹⁾ Κολωνὸν καλούμενον. καὶ ἰκέτευεν ἐν τῷ ἱερῶ τῶν θεῶν, Ἀθημητρος καὶ Πολυέχε Ἀθηναῖα καὶ Διὸς ἀγόμενος ὑπὸ Κρέοντος ἔσχεν ἀπιστεῖν Θησαῖα ²⁾. τελευτῶν δὲ ὁ Οἰδίπυς διὰ γῆρας παρεκάλεσε τὸν Θησαῖα μηδενὶ τῶν Θηβαίων δεῖξαι τὸν τάφον. ἐθέλῃσαι γὰρ αὐτὸν καὶ νεκρὸν αἰκίσασθαι. ἢ ἰσορία παρὰ Ἀνδροτίωνι (fragm. Ed. Siebelis p. 114.) Vulg.

274. Ἄφαρ] Οὐκ εὐθέως: ἐπεὶ πῶς ἔσχε παῖδας; ἀλλ' ἐξαίφνης. B.

Ἀνάπυστα] Ἀνὰ ζόμα πᾶσι λέγεσθαι καὶ πυνθάνεσθαι· ἢ διάδηλα (Vulg. φανερά). B. Vulg. Προπαροξυτό-

¹⁾ Alias dictum etiam Ἴππιον vel τὸν τῶν ἱππέων. Vid. Harpocratio, Pollux, Pausanias (4, 30.), Schol. Soph. Oed. Col. 711. (εὐπιπον, εὐπωλον) et Argum. fabulae: it. Siebelis fr. Androt. p. 115. 116.

²⁾ Barnes. post Διὸς ins. ἔπειτα δὲ, et pro ἀπιστεῖν legit βοθηθούνη. Debit saltem ὑπερασπιστήν: et ante ἀγόμενος satis erat εἶτα; quin simplicius etiam est ἀγόμενος ὁ ὑπό.

ως φησιν 1) ἐν τῇ καθόλῃ, περιτιῆς ὕψος τῆς ἀνά, ἀντί τοῦ πυσά, ἐξάκουσα. δύναται δὲ καὶ τοῦ ἄπυστα ἐγκειμένου ἄλλη ζήτησις ἐντεθῆναι μετὰ προσθέσεως τοῦ γ, ὡς ἐν τῷ ἀνήκουσος, ἀνήλεος (scr. ἀνηλεῆς). αἱ δύο οὖν ζήτησεις μίαν συγκατάθεσιν ἐδήλωσαν, καὶ ἔστιν ἀντί τοῦ ἀκουσα. B. Q.

275. Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ] Ἄγνοεῖ τὴν τύφλωσιν καὶ τὴν φυγὴν Οἰδίποδος. καὶ ἐν Ἰλιάδι (ψ, 678.) γράφει αὐτὸν ἐν Θήβῃ τετραπευτηκέναι. Μηκισίως υἱὸς Ταλαϊο-νίδαο ἀνακτος, ὅς ποτε Θήβασδ' ἦλθε δεδευπότος Οἰδιπό-δαο. B. Q.

Πολυηρότω] Πολλὰς ἀρὰς καὶ βλάβας ὑπομεινάσθω παρὰ θεῶν. B. Q. Vulg. οὐ γὰρ, ἐρασιμῶ· ὅπως ἂν ἦ τῷ ὑποκειμένῳ ἀκόλουθον. Vulg.

276. Θεῶν ὀλοὰς διὰ βελᾶς] Τὰς τῷ Οἰδίποδι ὀλοὰς καὶ ὀλεθρίας γινομένας. Τὸ δὲ ἐξῆς, πάσγων θεῶν ὀλοὰς διὰ βελᾶς. B. Q. Τὸ ἐξῆς, ἄλλεα πάσγων θεῶν ὀλοὰς διὰ βελᾶς Καδμείων ἦρασσεν· ἐχὶ θεῶν ὀλοὰς διὰ βελᾶς ἦρασσεν. Vulg.

277. Πυλάρω (sic)] Τοῦ τὰς πύλας ἰσχυρῶς ἐπαρ-τῶντος καὶ συγκλείοντος. Vulg.

278. Μελάθρου] Νῦν, δοκε. Vulg.

281. Καὶ Χλωρίν 2) ἴδον π.] Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος καὶ Τυρῆς παῖς ἐξελασθεὶς ὑπὸ Πελλίῃ τῷ ἀδελφῷ τῆς Ἰωλκῆ ἀφίκετο εἰς Μεσσηνίαν τῆς Πελοποννήσου. καὶ λαβὼν παρὰ ἐγχωρίων τὴν Πύλον κτίζει, καὶ γαμῆι Χλωρίν τὴν Ἀμφίονος τῆς Ἰάσθης καὶ Φερσεφόνης τῆς Μίθης 3) θυγατέρα, βασιλεύει τε οὐ μόνον τῶν Πυλίων ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν Ὀρχομενῷ καὶ γίνεται εὐδαιμονῶν. ἡ ἱστορία παρὰ Φερε-κύδῃ (Sturz. n. 26. p. 126.) Vulg.

283. Ἀμφίονος Ἰασίδαο] Οὐ τῆς Ζήθης ἀδελφῆς· ἔτε-ρος γὰρ ἔτος. B. Ἄτερος ἔτος ὁ Ἀμφίων Ἀργεῖος ὁ Διός. Vulg.

1) Herodianus. Hinc penes quemvis arbitrium sit, verbum φασίν in his scholiis in φησίν interdum mutandi, sive e libris sive ex mea correctione ita ediderim. Nam constans est in codd. harum vocum confusio.

2) Hujus nominis tonum perspicere nondum potui, quod in disyllabis formis ut apud Homerum fere Χλωρίς, in trisyllabis (vid. mox) Χλωρίδος, scribitur. Cf. Heyn. ad Apollod. 3, 5, 6. qui tamen male Χλωρίς citat ex Apollod. 1, 9, 9. ubi est Χλωρίδα: sed apud Pausaniam 2, 21. 5, 16. 10, 29. variat scriptura inter Χλωρίς et Χλωρίς.

3) Heyn. ad Apollod. 1, 9, 9. vere, opinor, emendat Μινίου.

285. Ἦδὲ Πύλος βασιλευε] Σύνδεσμος ¹⁾. ἐπὶ Νηλέως ἀκρωτίον. ὁ (sic in Mediol. An ὄς? an ἦ?) Ὀρχομενὸς καὶ Πύλος ἐβασίλευσεν. Q.

286. Νέσσορα τε Χρομίον τε] Πῶς οὖν ἐν Ἰλιάδι (λ, 692.), ἰβ' γὰρ Νηληϊὸς ἀμύμοιος ὕες (sic) ἦμεν; ἐξ ἄλλων καὶ ἄλλων (scr. ἄλλοι), ἐκ Χλωρίδος δὲ τρεῖς. ἢ νῦν κατ' ἐξοχὴν τῶν τριῶν ἐμνήσθη, Χρομῖς μὲν ὡς πρεσβυτάτη, Περικλυμένης δὲ ὡς ἀνδρειοτάτη, Νέσσορος δὲ ὡς συνειωτάτη. Vulg. Δηλονότι οἱ δώδεκα παῖδες Νηλέως ἐκ διαφόρων ἦσαν. ὡς ἐξοχωτέρων τέτων μέμνηται, τοῦ μὲν Χρομίου ὡς πρεσβυτέρου, τοῦ δὲ Περικλυμένου ὡς γενναιοτέρου, τοῦ δὲ Νέσσορος ὡς συνειοῦ. διὸ τὸ ἀγλαὰ προσέθηκεν. Q.

Περικλυμένον τ' ἀγέρωχαν] Ἡσίοδος ²⁾ τὸν Περικλυμένον διηγείται δῶρον εἰληφέναι παρὰ Ποσειδῶνος ὡς ἀμείβειν ἑαυτὸν εἰς οἴου ζώου ἢ δένδρου ἐθέλει εἰκόνα. Ἀγέρωχον οὖν ἀναγνωσίον ³⁾ νῦν τὸν ἄγαν ῥαδίως μεταφερόμενον καὶ μεταχερόμενον ⁴⁾ εἰς ὃ ἂν βούλοιο. Q. Vulg.

287. Τοῖσι δὲ ἐπὶ ἰφθίμην Πηρώ ⁵⁾] Νηλεὺς ὁ Ποσειδῶνος ἔχων θυγατέρα Πηρῶ τοῦνομα κάλλιε εὐπρεπεστάτην οὐδενὶ ταύτην ἐξεδίδου πρὸς γάμον, εἰ μὴ πρότερον ἐκ Φυλάκης τὰς τῆς μητρὸς Τυροῦς ἐλάσειέ τις βέσ παρ' Ἰφίκλου. πάντων δὲ ἀπορουμένων Βίας ὁ Ταλαοῦ ⁶⁾ μόνος ὑπέσχετο δράσειν τοῦτο, καὶ πειθεὶ τὸν ἀδελφὸν Μελάμποδα ῥέξαι τὸ ἔργον. ὁ δὲ, καίπερ εἰδὼς ἄτε δὴ μάντις ὅτι ἀλάσεται ἑναυτὸν, εἰς τὴν Ὀθρὴν ⁷⁾ ἀφικνεῖται ἐπὶ τὰς βοῦς. οἱ φύλακες ἐνταῦθα καὶ οἱ βουκόλοι κλέπτοντα αὐτὸν λαμβάνουσι καὶ παραδιδόασιν Ἰφίκλῳ. καὶ

1) Nimirum alii, ut apparet ex Eustathio ad h. l. p. 436, 40. scribebant ἢ δέ, quod nunc adoptavit Wolfius.

2) Fragmentum ipsum Catalogi e Schol. Apollon. 1, 156. posuit Ruhnk. in Ep. Crit. I, p. 111. Cf. Heyn. ad Apollod. 1, 9, 9.

3) Scr. ἀκρωτίον. In Vulg. scholium est separatim Ἀγέρωχον νῦν τὸν — βούλοιο.

4) Egregia derivatio ex ἄγαν, ῥέα, et χέω.

5) Quattuor versus pro lemmate sunt, in quibus nihil variatum nisi περικτεταί oxytone et ἔλικας βοῦς pro βόας.

6) Immo ὁ Ἀμυθάορος: nam quod ait Sturzium intelligi debere nomen πατήρ, id nullo modo fieri potest.

7) Certissima est Barnesii emendatio pro ὄφρην vel ὄφρην. Montem Othryn, Latinis masculinum, Graecis esse τὴν Ὀθρὴν Hesiodi et Nicandri auctoritate probat idem.

δεθείς ἐφυλάσσετο παρεξευγμένων αὐτῷ θεραπεύοντων ἀνα-
 ἄνδρος καὶ γυναικός. καὶ ὁ μὲν ἀνὴρ αὐτὸν ἐπιεικῶς
 ἐθεράπευεν, ἡ δὲ γυνὴ φαυλότερον. ἐπεὶ δὲ ὁ ἐμιαυτός
 ὀλίγον πρὸς τὸ τελειωθῆναι περιήει Μελάμπους ἀκούει
 ὑπερθεῖν τινῶν σκολιῶν διαλεγομένων ὅτι καταβεβρω-
 κοίεν τὴν δοκόν. καὶ τοῦτο ἀκούσας καλεῖ τοὺς διακό-
 νους καὶ κελεύει αὐτὸν ἐκφέρειν, τῆς κλίνης λαμβανομέ-
 νους ¹⁾ τὴν μὲν γυναῖκα πρὸς ποδῶν τὸν δὲ ἄνδρα πρὸς
 κεφαλῆς. οἱ δὲ αὐτὸν ἀναλαβόντες ἐκφέρουσιν. ἐν τοσοῦτῳ
 δὲ καὶ ἡ δοκὸς κατακλάται καὶ ἐπιπίπτει τῇ γυναικὶ καὶ
 κτείνει αὐτήν. ὁ δὲ ἀνὴρ ἐξαγγέλλει τῷ Φυλάκῳ ὁ δὲ
 Φύλακος Ἰφίκλῳ τὰ γενόμενα. οἱ δὲ ἐλθόντες παρὰ τὴν
 Μελάμποδα ἐρωτῶσιν αὐτὸν τίς ἐστιν. ὁ δὲ ἔφη μάντις εἶ-
 ναι. οἱ δὲ αὐτῷ τὰς βούς ὑπιαχνοῦνται δώσειν ἕαν μη-
 χανὴν τινα εὖρη παιδῶν γενέσεως Ἰφίκλῳ. καὶ πισούν-
 ται ταῦτα. ὁ δὲ Μελάμπους βούν ἱερεύσας τῷ Διὶ διαι-
 ρεῖ μαίρας πᾶσι τοῖς ὄροισιν. οἱ δὲ ἔρχονται πάντες πλὴν
 ἑνὸς αἰγυπιοῦ. ὁ δὲ Μελάμπους ἐρωτᾷ πάντας τοὺς ὄροι-
 θας τίτις οἶδα μηχανὴν πῶς ἂν Ἰφίκλῳ γένοιτο παῖδες.
 ἀπορῶντες δὲ ἐκείνοι κομίζουσι τὸν αἰγυπιόν. ἕτος δὲ τὴν
 αἰτίαν ἐξ ἀπαιδίας (sc. α. τῆς ἀπαιδος) σπορᾶς εὐθέως
 εὖρεν. διώξας (διώξαι em. Sturz.) γὰρ τὸν Φύλακον μετὰ
 μάχαιρας τὸν Ἰφίκλον ἔτι νεογνὸν ὄντα διὰ τὸ ἰδεῖν αὐ-
 τὸν ἀτοπὸν τι ποιοῦντα, ἔπειτα τὸν Φύλακον μὴ κατα-
 λαμβάνοντα πῆξαι τὴν μάχαιραν εἰς τινα ἄχερον καὶ
 περιφῦναι αὐτῇ τὸν φλοιόν, τὸν δὲ Ἰφίκλον διὰ τὸ δέες
 μηκέτι παῖδας ποιῆσαι. ἐκέλευσεν οὖν ὁ αἰγυπιὸς τὴν μί-
 χαιραν τὴν ἐν τῷ ἄχερῳ κομίζειν καὶ ἀποσμήξαντα τὸν
 ἕν διδόναι ἀπ' αὐτῆς πιεῖν ἐν οἴνῳ δέκα ἡμέρας Ἰφίκλῳ.
 γενῆσαι (sc. γενήσεσθαι) δὲ αὐτῷ παῖδας ἐκ τούτου.
 ποιήσας δὲ ὁ Ἰφίκλος τοῦτο τὴν γοῆν ἀναρῶννυσι καὶ
 ἴσχει Ποδάρκην παῖδα. καὶ δίδωσι τὰς βούς τῷ Μελάμ-
 ποδι. ἄς λαβῶν καὶ ἀγαγὼν εἰς Πύλον δίδωσι Νηλεῖ ἕδνα
 τῆς Πηροῦς. καὶ λαμβάνει ²⁾ αὐτὴν τῷ ἀδελφῷ Βλαντι
 πρὸς γάμον. καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες Περιαλκῆς καὶ
 Ἄρητος καὶ Ἀλφεισίβοια. ἡ δὲ ἰσορῶα παρὰ Φερεκῦδῃ ἐν
 τῇ ἐβδόμῃ. Vulg Vid. Sturz. n. 26. p. 124. sqq. et cf.
 Eust. ad h. l. (p. 435, 40. sqq.); item hic statim schol.
 ad 290.

¹⁾ Sic recte Sturzius: vulgo λαμβανόμενος.

²⁾ Lacunose olim: τῷ Μελάμποδι. ἄς λαμβάνει τῷ ἀδελφῷ κ.
 τ. ε. Supplevit e ms. Barnesius; nisi quod verba καὶ ἀγαγὼν ex
 Eustathio nunc addimus.

288. ΠΕΡΙΚΤΟΝΕΣ. οἱ περιοικούντες. Sic Vulg. ed. ant. quod tamen merum videtur esse mendum e glossa περικτόνες natum. Περικίται in lemm. 287.

Οὐδέ τι Νηλεύς]. Ἀρίσταρχος, οὐδ' ἄρα. Harl.

290. Ἐκ Φυλακῆς ἐλάσειεν] Τυρῶ ἦλθε παρὰ Διῶνιαν τὸν θεῖον. ὁ δὲ κατασχὼν αὐτὴν εἰς Θεσσαλίαν δίδωσι Κρηθεῖ τῷ ἀδελφῷ ἤδη ἐκ Ποσειδῶνος ἐσχηκῆσαν Νηλία καὶ Πελλαν. ὁ τοίνυν Νηλεύς Ἰφίκλον τὸν Φυλάκου τοῦ Διῶνιαν ἀπῆτει τὰ τῆς μητρός. καὶ ὅς οὐκ ἀπεδίδου. Μελάμπος δὲ ὁ Ἀμυθᾶκος ὑπὸ δρακόντων τὰ ἄτα καθάρσει ὡς καὶ τῶν ἀλόγων ἐπακούειν ζῶων, τὰς Ἰφίκλου βοῦς ἀπελαύνων ὑπὲρ τοῦ γῆμαι Πηρῶ τὴν Νηλίως Βίαντα τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, συλληφθεὶς καὶ εἰς εἰρητὴν ἐμβληθεὶς κατακούσας τε διαλεγόμενων σκολιῶν, ὀλλῶν ἐτι ἀπέχεσθαι τῆς δοκοῦ, ἐκέλευσεν ἐκκομισθῆναι. τοῦ δὲ οἰκῆματος κατετεχθέντος μαθὼν ὁ Ἰφίκλος ὑπισχεταί τῷ Μελάμποδι τὰς βοῦς εἴγε τὰς ἀεικρίας αὐτὸν διὰ τῆς τέχνης παύσειε. ὁ δὲ Μελάμπος παρ' αἰγυπιοῦ μαθὼν τὴν αἴτιαν, καὶ ἀναζητήσας ἐπέβην τὴν μάχαιραν ἀχέρδου φλοῖῳ κεκαλυμμένην, ἣν ἐπήνεγκε Φύλακος τῷ Ἰφίκλῳ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἐκτέμνοντι τὰ τετραπόδα, θύσας τε θεοῖς τοῖς μνησίονιν ὑπὲρ τῆς τῶν τετραπόδων εὐνοχίας, τὸν Ἰφίκλον ἀπεφῆματο πατέρα Πρωτεσιλάου καὶ Ποδάρκου. Vulg.

Μετὰ θάνατον Σαλμωνίως Τυρῶ κομιζομένη παρὰ Ἀθήκων τῷ θεῷ κορυεῖται ¹⁾ ὑπὸ Ποσειδῶνος. ὁ δὲ Κρηθεῖ τῷ ἀδελφῷ δίδωσιν αὐτὴν. αὐξήσει δὲ Νηλεύς ἀπῆτει Ἰφίκλον τὸν Διῶνιαν ²⁾ τὰ τῆς μητρός. τοῦ δὲ μὴ ἀπονεμόντος ὑπέχετο τὸν γάμον θυγατρὸς τῷ δυναμένῳ ἀπαίτησαι. μετὰ Μελάμποδος δὲ (scr. Μελάμπος δὲ deleto μετά) ὁ Ἀμυθᾶκος πειρώμενος ἀπελάσαι τὰς βοῦς ἤγορεύθη. καὶ περὶ παιδοποιίας ματτευσάμενος Ἰφίκλῳ δέχεται τὰς βῆς. ὁ γὰρ Ζεὺς εἶπε τῷ μάντει ὅτι κρατηθῆναι μέλλει ὑπὸ τῷ Ἰφίκλῳ. Q. Cf. Eustath. p. 435, 31. sqq.

Ἰφίκλος υἱὸς ὦν τοῦ Ἡρακλείως (sic) βοῦς ἔβοσκεν ἰσχυρὸς τυγχάνων τὴν ῥώμην τοῦ σώματος. ὁ γοῦν Νη-

1) Ap. Eustath. κορυεῖται, manifesto τοῦ διακορυεῖσθαι sensu quo in lexicon etiam transtulit verbum H. Stephanus; Schneider non item; ob contrariam, puto, significationem quae obtinet apud Eurip. Alc. 314.

2) In nota fluctuatione formarum Διῶν, ὄνος et Διῶνιαν, εἰς, dedi quod a scriptura Ed. Mediol. bis mendosa proxime abesset: ibi enim paulo ante Διῶν et hic Διῶν εἰς.

λεὺς θυγατέρα ἔχων ὠραίαν τὴν καλουμένην Πηρῶ ἔλεγε
δοῦναι ταύτην τῷ κατισχύσαντι ἐξελάσαι τὰς βούς τῆς
ἰσχύος τοῦ Ἴφικλέους. Q.

291. Ἀργαλίας] Χαλεπὰς, δυσκόλους. ἀπὸ τοῦ πε-
ριέχοντος δὲ ἔξωθεν πράγματος αὐτὸ τὸ περιεχόμενον ἐπω-
νόμασεν. ἀργαλλοὶ γὰρ οὐκ αὐτὰι αἱ βόες, ἀλλ' αἱ περὶ
αὐτὰς πραγματεῖαι καὶ σπουδαί. B. Vulg.

297. Διὸς δ' ἐτέλεσεν ἐφετημὴν] Γράφεται, Διὸς δ'
ἐτέλελετο βουλή. B.

298. Καὶ Αἴθην εἶδον τὴν Τυνδάρεως ¹⁾ παράκοιτιν]
Ζεὺς Αἴθας ἐρασθεὶς τῆς Θεσίου παιδὸς εἰς κύκρον ἑαυ-
τὸν μετέβαλε καὶ διαπτὰς ἐμύγη αὐτῇ. μετὰ χρόνον δὲ
ἐκεῖνη τεκοῦσα ὧν ἀποτίθεται εἰς λάρνακα ὅθεν συνέβη
τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην γενέσθαι, γόνῳ (Q. γό-
νον) μὲν Διὸς ἐπίκλησιν δὲ Τυνδάρεω. Q. et Vulg. qui
addit. ἡ δὲ ἰσοθία παρὰ τοῖς νεωτέροις.

299. Ἡ ὅ' ὑπὸ Τυνδάρεω ²⁾] Παροξυτόνως τὸ Τυν-
δάρεω, ἀκολούθως τὸ (scr. τῷ), οὐχ ὡς Τυνδάρεω κούρη
κακὰ μῆσατο (Od. ω, 199. Q. (Harl.)

Σημείωσαι οὐ Τυνδαρέου ὀφείλει γράφειν, ἀλλ' ἡ
Τυνδάρεω. Cod. Vind. 133.

Μετὰ δὲ τὸ γαμηθῆναι τῷ Τυνδάρεω, τέτοκε τὰς Διοσ-
κούρους, ἐκ μὲν Διὸς Πολυδεύκην ἐκ δὲ Τυνδάρεω Κά-
σσορα. Q. (Harl.)

300. Τούτων ὁ μὲν Πολυδεύκης ἀπὸ τοῦ θεοῦ σπέρ-
ματος ἰσορεῖται γενέσθαι ὁ δὲ Κάσσορ ἀπὸ Τυνδάρεω.
Vulg.

¹⁾ Sic Vulg. ed. ant. Nam in recentt. correctum Τυνδαρέου
(vid. not. sq.), codex Q. autem lemma habet e versu 301.

²⁾ Sic per ω, et sine ι, et proparoxytone, hic in lemmate, et
mox bis ex Homeri verbis, in dativo pariter atque in genitivo
scriptum hoc nomen; cum in Homeri exemplis vulgatis hic et
in loco allato ω, 199, prostet Τυνδαρέου, Τυνδαρέω. Nihilominus
autem additum, ut vides, παροξυτόνως. Eademque omnia refert
Porsonus ex Harl. additque, „sed voluit fortasse προπαροξυτό-
νως:” quod mendum sane non infrequens in his scholiis. In textu
cod. Pal. est τὴν Τυνδαρέου et ὑπὸ Τυνδαρέω (nam ι dativi sem-
per ibi omittitur); et sic in textu omnes quorum scriptura inno-
uit codices, etiam ille Vindob. cujus scholium hic posui, et ipse
Harlejanus in quo dativus solus per emendationem scriptus est
proparoxytone. Quod autem ait Porsonus quinquies scholiasten
Harl. scripsisse Τυνδάρεω, id eo spectat, quod alia observatio
quam seorsim proxime exhibemus (Μετὰ δὲ), sicut in cod. Q. ita
sine dubio in cod. Harl. quoque, hinc de nominis forma observa-
tioni statim adhaeret.

302. Τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες] Ἀναιρεθέντος Κά-
 ερος ὑπὸ Μελεάγρου ἢ Πολυνείκου, Πολυδεύκης ἀφθαρ-
 τος ὢν διὰ τὸ ἐκ Διὸς γεγονέναι, παρεκάλει τὸν πατέρα
 ὅπως ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νείμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν
 ἀφθαρσίαν ὡς παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμ-
 πῳ διατρέβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰδωνείῳ. Q. Vulg.

Παρά Ζηνός] Γρ. πρὸς. Harl.

303. Ἐτερήμεροι] Ἐτέραν παρ' ἐτέραν ἡμέραν οἱ
 δύο ἅμα (ins. ἦ: cf. Vulg.) μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶσι.
 Τοῦτο δὲ φησὶν ἐπεὶ αὐτοὶ εἰσὶν οἱ Αἰδυμοὶ καὶ γινόμε-
 νοὶ ὑπὸ γῆν δοκοῦσι τεθνήσκειν, ἀνατέλλοντες δὲ (male hic
 iterum ins. ὑπὸ γῆν) δοκοῦσι ζῆν. ἡμέραν δὲ ἐκάλεισε καὶ
 νύκτα. αἶψά γάρ ἐν φωτὶ εἰσὶ τὰ θεῖα. τοῦτο δὲ πάσχειν
 τοὺς θεοὺς ἠτήσαντο διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἄκραν φι-
 λίαν. ἢ δὲ αἰτησις πρώτως ἐκ τοῦ Πολυδεύκου προήχθη
 ἀφθάρτου τυγχάνοντος ὑπὸ θεῶν. B. Q.

308. Ἐφιάλην] Διὰ δὲ τοῦ π τὸ ὄνομα — ἐν Νά-
 ξῳ μὲν φαντι θανεῖν Ἰφιμεδείας παῖδας ὡς τε καὶ σὲ
 τολμήσεις Ἐπιάλα: — (sic). Locus est Pindari Pyth.
 4, 159. Porson. ex Harl.

309. Οὓς δὴ μηκίους] Τί οὖν ὁ Τιτυὸς ἐπ' ἐννέα
 κεῖτο πλέθρα (577.); γηγενῆς ἐκεῖνος, τούτους δὲ ἀντιέξ-
 ισάζει ἀνθρώποις. Vulg.

311. Ἐννεόροιοι] Ἐννεάχρονοι γὰρ γενόμενοί φησὶν
 ἦσαν καὶ ἐννεαπῆγεις κατὰ τὸ εὖρος κατὰ δὲ τὸ μῆκος
 ἐννεαόργυιοι. ἐννόησον οὖν ἐκ τούτου, εἴπερ ἂν εἰς μέ-
 τρον ἡλικίας ἦκοντο (317.), ὅποιοι ἔμελλον ἕσσεσθαι, ὑπερ-
 ἔβαλον πάντως ἂν τὸν Τιτυὸν, ὃς ἐννέα πλέθρων ἦν τὸ
 μῆκος, καὶ τὸν Ὠρίωνα. B.

312. Ἀτὰρ μῆκός γε (sic recte ed. ant. non τε ut
 in recentt.) γενέσθην ἐννεόργυιοι] Δαιμόνιος ἢ ἀκριβεία.
 ἀνάλογον γὰρ σῶμα οὐ τὸ πλάτος τέταρτόν (τρίτον Bar-
 nes. ex Eust.) ἐστὶ τοῦ μήκους. Vulg. Ἐννέα ὀργυιῶν.
 ὀργυῖα (sic) δὲ ἐστὶν ἢ τῶν χειρῶν ἕκτασις. Vulg.

313. Ἀπειλείτην (sic ed. ant. non -ήτην)] Διεβε-
 βαιούντο. Vulg.

315. Ὅσσαν] Ὅνομα ὄρους. Ὅσσα δὲ καὶ Πήλιον
 ὄρη Θετταλικά ἐγγίζοντα τῷ Ὀλύμπῳ ὄρει Μακεδονικῶν.
 εἰσὶ δὲ καὶ ἐν Πελοποννήσῳ ὁμώνυμα ὄρη καθὰ καὶ ἐν
 τοῖς τοῦ Περιγητοῦ δεδήλωται. B.

Ὅσσαν ἐπ' Ὀλύμπῳ] Ἴν' ἕξ ἴσοι μεγέθους πολεμῶσι.
 Ἀθετοῦνται δὲ ὡς ἀδύνατοι. ἀλλὰ μέμασάν φησὶν, οὐκ
 ἔπραττον δέ. Vulg.

317. Καὶ νῦ κεν ἐξετέλεσαν] Εἶτα πῶς οὐ ληρώδες

διστάζειν ὅπως εἰς τοῦτο τὸν ποιητὴν; ἀλλ' ἔοικεν ὁ ποιη-
τὴς τὰ ἀδύνατα τοῖς ἀδυνάτοις συμπλέκων ἀναιρέσει
ἀιαγκαίᾳ τσοῦτον ἀναιρεῖν καὶ τὸ πρῶτον. ὥσπερ εἰ λέ-
γει ὅτι ἐπετάσθησαν· πτέρυγας ἄρα εἶχον· ἀλλὰ μὴν πτε-
ρυγας οὐκ ἔσχον· οὐκ ἄρα ἐπετάσθησαν. οὕτως οὖν καὶ
νῦν συνελογίσασθε, ἔξετέλεσαν ἂν εἰ ἤβησαν. ἀλλ' ὥσπερ
ἀδύνατον ἠβῆσαι τοὺς θεομάχους οὕτω καὶ ὅτε λέγει τὸν
τοιοῦτον πόλεμον. Q.

318. Ἄλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱός] Οἱ νεώτεροί φασὶ τὴν
Ἄρτεμιν ἔλαφον πέμψαι (Vulg. εἶσαι) δι' αὐτῶν, τοὺς δὲ
τὴν (εἰς τὴν em. Barn.) ἔλαφον ἀφέντας ἀλλήλους διαχρή-
σασθαι (Q. τοὺς δὲ ἐκέλευν βουλομένους ἀνελεῖν ἑαυτοὺς
φονεῦσαι.) Vulg. Q.

319. Ἰούλους] Τὰς κατὰ τῶν γενεῶν πρώτας τριχάς
Ιούλους λέγει, διὰ τὸ τοὺς ἤδη ταύτας ἔχοντας ἄρχεσθαι
εἶναι ἐπὶ τὸ ὅλον, ὃ ἔστι τὸ τέλειον (Vulg. ὅθεν τὸ τέλειον
λέγει). Vulg. Q.

320. Γένυς] Πληθυντικῆς αἰτιατικῆς ὡς τὸ, ἐκ δὲ
νέκυσ οἰκῶν φορέων (Od. ω, 417.). Harl.

321. Φαίδρην τε] Θησεὺς ὁ Αἰγίως ἔχων παῖδα Ἴπ-
πόλυτον ἐξ Ἀμάζονος Ἀντιόπης ἔγημε Φαίδραν τὴν Μί-
νωος θυγατέρα τοῦ τῶν Κρητῶν βασιλέως. εὐλαβούμενος
δὲ μητριᾶς ἐπιβουλήν πέμπει ἐξ Ἀθηνῶν τὸν υἱὸν Ἴπ-
πόλυτον Τροίξηνιων ἄρχειν. ἦν γὰρ αὐτῷ διὰ τὴν Πιτ-
θέως Αἴθραν (edd. ant. male ἔχθραν) μητρώα τις ἀρχὴ
δεῦρο. Φαίδρα δὲ ἐρωτικῶς διατιθεῖσα τοῦ Ἴππολύτου,
σφοδρῶς ἐπ' αὐτῷ τηκομένη τὸ μὲν πρῶτον ἱερὸν Ἀφροδί-
της ἐν Ἀθήναις ἰδρύσατο τὸ νῦν Ἴππολύτειον καλούμενον.
εἰς Τροίξηνα δὲ ὑσερον παραγενομένη διενοεῖτο πείθειν
τὸν νεανίσκον ὅπως αὐτῇ μιγέη. χαλεπῶς δ' ἐκέλευε προσ-
δεξαμένου τὸν λόγον λέγεται βοηθεῖσαν (φοβηθεῖσαν em.
Barn.) αὐτὴν ἀντιτρέψαι τὴν αἰτίαν, καὶ πρὸς Θησεῖα δια-
βάλλειν ὡς Ἴππολύτε πείθοντος αὐτήν. ὁ δὲ τριῶν ὡς φα-
σιν αὐτῷ παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος εὐχῶν εἶναι ὁμολόγησεν ¹⁾
ὅ,τι ἂν εὐξῆται συντελέσειν, πιεεύσας τῇ Φαίδρα μίαν
τούτων ἠτήσατο παρὰ τῷ (scr. παρ' αὐτῷ τὸν τῷ) παιδὸς
ὄλεθρον. ἐκείνον μὲν οὖν ὁμολογοῦσι (scr. λέγουσι) τὸ
ἄρμα γυμνάζοντα, παραφανέντος ἐξαίφνης ἀπὸ τῆς θα-
λάσσης ταύρου καὶ ταραχθέντων τῶν ἵππων, ἐλκόμενον
ἀποθανεῖν. τὴν δὲ Φαίδραν φανερώς γενομένης τῆς δια-
βολῆς ἀπάγγεσθαι. ἢ δὲ ἰσορίᾳ παρὰ Ἀσκληπιάδῃ. Vulg.

¹⁾ Sensus requirit οὐδῶν, ὁμολογήσαντος.

Πρόκριν τε] Πρόκρις Ἐρεχθέως θυγάτηρ Κέφαλον τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα συνεχῶς ἐπὶ θῆραν ἐπιόντα ἐτήρει λαθραίως διὰ ζηλοτυπίαν. ὁ δὲ Κέφαλος, νομίσας εἶναι θηρίον ἀπὸ τοῦ τῆς ὕλης κτύπου, ἔλαθεν αὐτὴν Πρόκριν κατακοντίσας. Vulg.

Κέφαλος ὁ Δηϊονέως γήμας Πρόκριν τὴν Ἐρεχθέως ἐν τῇ Θοριέων (scilicet. Θορικῶ) κατόκει. θέλων δὲ τῆς γυναικὸς ἀποπειράσθαι λέγεται (scilicet. ἔρχεται) εἰς ἀποδημίαν ἐπὶ ἔτη ὀκτώ καταλιπὼν αὐτὴν ἐτι νύμφην οὖσαν. ἔπειτα κατακοσμήσας καὶ ἄλλοειδῆ ἑαυτὸν ποιήσας ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν ἔχων κόσμον, καὶ πείθει τὴν Πρόκριν δέξασθαι τοῦτο καὶ συμμιγῆναι αὐτῷ. ἡ δὲ Πρόκρις ἐποφθαλμίσασα τῷ κόσμῳ καὶ τὸν Κέφαλον ὄρασα κάρτα καλὸν συγκοιμᾶται αὐτῷ. ἐκφῆνας δὲ ἑαυτὸν ὁ Κέφαλος αἰτιᾶται τὴν Πρόκριν. οὐ μὴν ἄλλὰ καταλλαγεῖς ἔξερχεται ἐπὶ θῆραν. πυκνῶς δὲ αὐτοῦ τοῦτο δρωῖντος ὑπώπτεισεν ἡ Πρόκρις ὅτι μισγεταί γυναικὶ ἑτέρα. προσκαλεσαμένη οὖν τὸν οἰκίτην ἔλεγεν εἰ σύνοιδεν. ὁ δὲ θεράπων ἔφη τὸν Κέφαλον ἰδεῖν ἐπὶ τινος ὄρους κορυφῆν, καὶ λέγειν συχνῶς, ὧ νεφέλη παραγενοῦ, καὶ τοῦτο μόνον συνειδέναι. ἡ δὲ Πρόκρις ἀκούσασα ἔρχεται εἰς ταύτην τὴν κορυφὴν καὶ κατακρούπτεται. καὶ τὸ αὐτὸ λέγοντος αὐτοῦ πυθομένη προστρέχει πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ Κέφαλος ἰδὼν αὐτὴν αἰφνιδίως ἔξω ἑαυτῷ γίνεται, καὶ ὡσπερ εἶχε βάλλει (ins. ex Eust. τῷ) μετὰ χεῖρα ἀκοντίῳ τὴν Πρόκριν καὶ κτείνει. μεταπεμφάμενος δὲ τὸν Ἐρεχθέα θάπτει πολυτελῶς αὐτήν. ἡ δὲ ἰσορία παρὰ Φερεκύδη ἐν τῇ ἐβδόμῃ¹⁾. Vulg.

Καλὴν τ' Ἀριάδνην] Ἀριάδνη Μίνως θυγάτηρ γυνὴ Θησεύς, ἐξ ἧς Δημοφῶν καὶ Ἀκάμας. Q. Vulg.

Καλὴν τ' Α. κ. Μίνως ὀλοόφρονος (sic ed. ant. Vid. ad schol. sq.)] Θησεὺς ὁ Αἰγέως λαχὼν μετὰ τῶν ἠϊδέων εἰς Κρήτην πλεῖ τῷ Μινωταύρῳ παρατεθησόμενος πρὸς ἀναλρεσιν. ἀφικομένου δὲ αὐτοῦ ἐρωτικῶς πρὸς αὐτὸν διατεθείσα ἡ τοῦ Μίνως θυγάτηρ Ἀριάδνη δίδωσιν ἀγαθίδα μίλτου²⁾ λαβοῦσα παρὰ Δαιδάλου τοῦ τέκτονος, καὶ διδάσκει αὐτόν, ἐπειδὴν εἰσέλθῃ τὴν ἀρχὴν τῆς

¹⁾ Sic Barnes. e ms.; antea per siglam, ἐν τῇ ζῆ. Posuit hoc fragm. Sturzius in collectione sua sub num 25. Conf. et Antonin. Lib. c. 41.

²⁾ De glomo minio tineto cogitant, non videntes legendum esse μίτου.

ἀγαθίδος ἐκδήσαι περὶ τὸν ζυγὸν τῆς αἰώ θύρας καὶ ἀνε-
λίσσοντα ἵναί μιν μέχρις ἂν ἀφίκηται εἰς τὸν μυχόν. καὶ ἔαν
αὐτὸν καθεύδοντα μάρψῃ κρατήσαντα τῶν τριχῶν τῆς
κεφαλῆς τῷ Ποσειδῶνι θύσαι καὶ ἀπιναί ὀπίσω ἀνελίσ-
σοντα τὴν ἀγαθίδα. ὁ δὲ Θησεὺς λαβὼν τὴν Ἀριάδην εἰς
τὴν ναῦν ἐμβάλλεται καὶ τοὺς ἡϊθίους καὶ παρθένους οὐ-
δέπω φθάσαντας τῷ Μινωταύρῳ παρατεθῆναι. καὶ ταῦτα
ποιήσας νυκτὸς μέσης ἀποπλεῖ. προσορμίσας δὲ τῇ Δία
γῆσῳ ἐκβάς ἐπὶ τῆς ἡϊόνος μετακοιμᾶται. καὶ αὐτῷ ἢ
Ἀθηνᾶ παρασᾶσα κελεύει τὴν Ἀριάδην ἔαν, καὶ ἀφικνεῖ-
σθαι εἰς Ἀθήνας. συντόμως δὲ διανασᾶς ποιεῖ τῆγο. κα-
τολοφυρομένης δὲ τῆς Ἀριάδης ἢ Ἀφροδίτῃ ἐπιφανεῖσα
θαρόρειν αὐτῇ παραινεῖ, Διονύσου γὰρ ἔσεσθαι γυναῖκα
καὶ εὐκλεῆ γενέσθαι. ὅθεν ὁ θεὸς ἐπιφανεῖς μίσγεται
αὐτῇ καὶ δωρεῖται στέφανον αὐτῇ χρυσοῦν. ὃν αὐτῆς οἱ
θεοὶ κατηξέρισαν τῇ τοῦ Διονύσου χάριτι. ἀναιρεθῆναι
δὲ αὐτὴν ὑπ' Ἀρτέμιδος προεμένην τὴν παρθενίαν. ἢ ἰσο-
ρία παρὰ Φερεκύδῃ (Sturz. num. 59. Cf. Eust. ad h. l.).
Vulg.

322. Κούρημ Μίνωος ὀλοόφρονος] Καὶ πῶς, Μίνωα
εἶδον Διὸς ἀγλαὸν νῆον (568.); ἢ τὸν κατὰ τῶν ἀσεβῶν
ὀλοόφρονα, ὡς ἀλάστορα τὸν κατὰ τῶν ἀλαστόρων. ὀλοό-
φρονος οὖν, τοῦ ὀλοᾶ τοῖς ἀδίκοις φρονοῦντος. ἢ τοῦ τέ-
λεια φρονοῦντος ¹). Q.

324. Οὐδ' ἀπόνητο] Ἦτοι ἐπέσχε θανάτῳ (spectat
ad ἔσχε). διὸ λέγει, οὐδ' ἀπόνητο αὐτῆς, ἦτοι οὐκ ἔκο-
ρέσθη αὐτῆς, ἐπεὶ ἀπέθανεν. B. Οὐδ' ἀπόνάτο. σύ-
σέλλεται δὲ διὰ τὸ μέτρον. B.

Ἄρτεμις ἔκτα] Ἀριστοφάνης γράφει, Ἄρτεμις ἔσχεν.
Harl.

Ἔσχεν] Νῦν ἀντὶ τοῦ ἀνεῖλεν. Γράφεται καὶ, ἔκταν
(sic. Barn. ἔκτα). Vulg.

Pors. ex Harl. „Huc etiam pertinet, ut puto,
aliud scholion marginale etc.: τινὲς, ἐτέλεσεν, γρ. Pro
ἀπόνητο sc.”

325. Δίη ἐν ἀμφιρύτῃ] Δία νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ
ἡίτις (Barn. e ms. ins. νῦν) Νάξος καλεῖται. ἱερὰ δὲ αὐτῇ
τοῦ Διονύσου. Q. Vulg.

Διονύσου μαρτυρήσιν] Καταμαρτυρίαις, κατηγορίαις.
ἐπεὶ ἀσεβείας (scr. -αν) αὐτῆς κατεμαρτύρησεν ὡς ἐν τῷ

¹) Nimirum ut scribatur ὀλοόφρονος. Vid. schol. α, 52.
*, 137. et lemma scholii hic praecedentis.

ἄλσει μίγξις τῷ Θησεῖ. διαφωνοῦσι δὲ οἱ νεώτεροι πρὸς Ὀμηρον περὶ τῆς Ἀριάδνης λέγοντες αὐτὴν ἐν Νάξῳ καταλειφθεῖσαν γεγαμηθεῖσαι τῷ Διονύσῳ. B. Q. Ἐπεὶ κατεμαρτύρησεν αὐτῆς ἀσέβειαν μίγξις ἐν τῷ τεμένει αὐτοῦ τῷ Θησεῖ. οἱ δὲ νεώτεροί φασι καταλειφθεῖσαν αὐτὴν ὑπὸ Θησεῖος ἀρπαγῆναι ὑπὸ τοῦ Διονύσου. Vulg.

326. Μαῖραν τε] Μαῖρα Προίτου καὶ Ἀντείας θυγάτηρ. ἐτελεύτησε δὲ παρθένος. Vulg.

Μαῖρα ἢ Προίτου τοῦ Θερσάνδρου θυγάτηρ καὶ Ἀντείας τῆς Ἀμφιάρακος ἐγένετο κάλλι διαπρεπέστατη. ἡγεμένη δὲ περὶ πλειονος τὴν παρθενίαν εἶπετο τῇ Ἀρτέμιδι ἐπὶ τὰ κυνηγεία. ταύτης ἐρασθεὶς Ζεὺς ἀφικνεῖται ὡς αὐτὴν καὶ λανθάνων διαφθείρει. ἡ δὲ ἔγκυος γενομένη τίκτει Λοκρὸν τὸ ὄνομα παῖδα, ὃς Θῆβας μετ' Ἀμφίλοχος καὶ Ζήθου οἰκίξει. τὴν δὲ Μαῖραν λέγεται τοξευθῆναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος διὰ τὸ μηκέτι παραγίνεσθαι εἰς τὰ κυνηγεία. ἡ δὲ ἰσορία παρὰ Φερεκύδῃ (Sturz. num. 72.). Vulg.

Κλυμένην τε ἴδον] Κλυμένη Μινύου θυγάτηρ. Vulg.

Κλυμένη Μινύου τοῦ Ποσειδῶνος ¹⁾ καὶ Εὐρυανᾶσσης τῆς Ἐπέρφαντος γαμηθεῖσα Φυλάκῃ τῷ Δηϊόνοσ' Ἴφικλον τίκτει ποδώκη παῖδα. τοῦτον λέγεται διὰ τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν συναμιλλᾶσθαι τοῖς ἀνέμοις ἐπὶ τε τῶν ἀσυχῶν διέρχεσθαι, καὶ διὰ τοῦ τάχους τὴν κουφότητα μὴ περικλᾶν τοὺς ἀέθρας. ἔτι οἱ δὲ αὐτὴν τὴν Κλυμένην προγαμηθῆναι φασὶν Ἠλίῳ, ἐξ ἧς Φαέθων ἐγένετο παῖς. ἡ δὲ ἰσορία παρὰ Ἡσιόδῳ. Vulg. Q.

Στυγερὴν τ' Ἐριφύλην — — τιμήντα ²⁾] Ἀμφιάρακος ὁ Ἰοκλεὺς ³⁾ γήμας Ἐριφύλην τὴν Ταλαοῦ καὶ διενεχθεὶς ὑπὲρ τιῶν πρὸς Ἀδρασον, καὶ πάλιν διαλυθεὶς ὀρχοῦμενος ὠμολόγησεν ὑπὲρ ὧν ἂν διαφέρωνται πρὸς ἀλλήλους αὐτός τε καὶ Ἀδρασος ἐπιτρέψειν Ἐριφύλην κρῖναι καὶ πείθεσθαι αὐτῇ. μετὰ δὲ ταῦτα γινομένης τῆς ἐπὶ Θῆβας στρατείας ὁ μὲν Ἀμφιάρακος ἀπέτριπε τοὺς Ἀρ-

¹⁾ Barnesius Eustathium sequens inserit ἢ ὡς ἔτι οἱ, τοῦ Ἰφίος. Debebat, "Ἰφίος, h. e. ἢ Ἰφίος. Sed cavere monet lectorem idem, quoniam scholiastes mox Eriphylen (secundo loco) Ἰφίος θυγατέρα dicat, quam notissimum sit Talai filiam fuisse, ut et ipsa haec scholia (priori loco) agnoscant.

²⁾ Totum scholium Barnesius e ms. „et ex historia" melius se ordinasse praedicat. Nos damus ut est in ed. ant.

³⁾ Scilicet Ἰοκλεῖος. Sic enim alibi quoque pro Ὀϊκλείος. Vid. Heyn. ad Apollod. 1, 8, 2.

γείους καὶ τὸν ἐσόμενον ὄλεθρον προεμαντεύετο. λαβοῦσα δὲ ἡ Ἐριφύλη τὸν ὄρμον παρὰ τοῦ Πολυνείκουσ τὸν τῆς Ἀρμονίας, προσέθετο τοῖς περὶ τὸν Ἄδρασον βιαζομένοις τὸν Ἀμφιάραον ¹⁾ ἰδόντα τὴν τῶν δώρων ὑποδοχὴν καὶ πολλὰ τὴν Ἐριφύλην αἰτιασάμενος (Barn. -ον), αὐτὸν καὶ (Barn. αὐτὸν μὲν) ἐξορμῆσαι πρὸς τὴν στρατείαν, Ἀλκμαίῳνι δὲ προσιτάξαι μὴ πρότερον μετὰ τῶν ἐπιγόνων ἐπὶ Θήβας πορεύεσθαι πρὶν ἀποκτεῖναι τὴν μητέρα. ταῦτα δὲ πάντα δράσαι λέγεται τὸν Ἀλκμαίωνα καὶ διὰ τὴν μητροκτονίαν μαῖνηναι. τοὺς δὲ θεοὺς ἀπολύσαι τῆς νόσου αὐτὸν διὰ τὸ ὅσως ἐπαμύνοντα τῷ πατρὶ τὴν μητέρα κατακτεῖναι. ἡ ἰσορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ. Vulg.

Στυγερὴν τ' Ἐριφύλην] Ἴριος θυγατέρα, μισητὴν δέ, διὰ τὸ λαβεῖν παρὰ Πολυνείκουσ ἢ Ἄδρασου χρυσοῦν ὄρμον καὶ προδεδωκέναι Ἀμφιάραον τὸν ἄνδρα αὐτῆς μὴ βουλόμενον στρατεύεσθαι ἐπὶ Θήβας εἰδόντα ὡς μάντιν τὸ ἀποβησόμενον. Q. Vulg.

327. Ἄνδρός] Ἀντὶ τοῦ, κατὰ ἄνδρός. Vulg.

Ἐδέξατο] Ἠγήσατο, ἐνόμισε. Τιμήντα] Ἐντιμότερον. Vulg.

330. Νῦξ φθεῖτο] Τὸ τέλειον, φθεῖτο, ἀντὶ τῷ φθαρείῃ, ὅσον παύσαιτο, ἀναλωθεῖν. Q. Φθίνω, ὁ μέλλων φθινῶ, ὁ παρακείμενος ἔφθικα, ὡς κρίνω κρινῶ κέκρικα, καὶ κλίνω κλινῶ κέκλικα. ὁ παθητικὸς ἔφθιμαι καὶ τὸ εὐκτικὸν μεταθέσει τοῦ εἰ καὶ κρέσει τοῦ εἰ καὶ εἰς τὴν εἰ, φθειμην φθεῖο φθεῖτο ²⁾. B.

Φθεῖται (sic)] Ἐπιλλίποι. Vulg.

Φθίτ' Harl. in textu, et in marg. φθίτο.

334. Κληθμῶ] Τῇ μετὰ ἡδονῆς καὶ τέρψεως ἡσυχία. B. Vulg.

336. Πῶς ὕμιν] Ἀντὶ τῷ ποδαπός, ὁποῖος. B. Q.

337. Ἐῖσας] Τὰς ἀναλογούσας τῷ σώματι, καὶ ὀρθὰς καὶ δικαίας. Vulg.

338. Ξεῖνος δ' αὐτ' ἐμός ἐσιν] Διὰ δύο φησὶν ἡ Ἀρήτη ἄξιον εἶναι μὴ μικρολογεῖσθαι. ὅτι δὴ καὶ αὐτῆς ἐσεῖ ξένος. αὐτῇ γὰρ πρώτη προσῆλθε. καὶ ὅτι ἕκαστος αὐτῶν εὐπορεῖ. Vulg.

¹⁾ Barnes. post βιαζομένοις interpungens, hic inserit οὖν: quod tamen non medetur lacunosae, quae mihi videtur, orationi. Sensum sic fere sarcias: προσέθετο (adjunxit se) τοῖς περὶ τὸν Ἄδρασον βιαζομένοις τὸν Ἀμφιάραον συστρατεύειν αὐτοῖς. τὸν δὲ Ἀμφιάραον κ. τ. ε.

²⁾ Ineptissimum scholium ostendit tamen quam indubitata fuerit scriptura φθεῖτο.

“Εκασος δ’ ἔμμορε τιμῆς] Μοῖραν ἔχει τὴν οὐσίαν, ὡσε τιμῶν δύνασθαι. Q. Vulg.

344. Ἀπὸ σκοποῦ] Οὐκ ἀποσχόπως, συνετώς, οὐ παρὰ τὴν διάθεσιν καὶ τὸν σκοπὸν ἡμῶν εἶπεν ἡ βασιλεὺς. φιλόξενοι γὰρ ἔσμεν. ἢ οὐκ ἀποθεν τοῦ σκοποῦ ἡμῶν καὶ τῆς δόξης ἧς περὶ αὐτῆς ἔχομεν ὅτι φιλόξενός ἐστιν. ἢ ἐκ ἀποθεν τοῦ δέοντος διαλέγεται. Ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοξευόντων. ὁ δὲ νοῦς, οὐκ ἀποθεν τοῦ δέοντος οὐδὲ ἀποθεν τῆς δοκίσεως ἧς περὶ αὐτῆς ἔχομεν, ὅτι φιλόξενός ἐστι, μυθεῖται, ἀλλὰ καὶ συνετώς καὶ ὡς οἴομεθα. B.

Ἀπὸ σκοποῦ. ἀποθεν τοῦ σκοποῦ, ἀπὸ εἰκασμοῦ. εἰρηται δὲ ἀπὸ τοξοτῶν. Ἀπὸ δόξης. ἀποθεν ἧς ἔχομεν περὶ τοὺς ξένους διαθέσεως. Vulg.

346. Ἀλκινόου δ’ ἐκ τοῦδς] Ὅσα δὲ εἶπεν Ἀρήτη ταῦτα ἤδη κενύρωται ὑπὸ Ἀλκινόου. πάντα γὰρ αὐτῷ δοκεῖ τὰ τῆς γυναικὸς δόγματα. ἀρέσομεν οὖν καὶ τῷ βασιλεῖ τῇ Ἀρήτῃ πειθόμενοι. B. Οἶον ἐν Ἀλκινόῳ ἐστὶ τὸ τελείως ἀπαλλαγθῆναι. Ἔχεται] Ἥρηται. Vulg.

348. Τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσαι ἔπος] Τὸ κυρούσθαι τὰ τῆς Ἀρήτης δόγματα παρ’ ἐμοῦ, καὶ μὴ διαζέειν πρὸς αὐτήν. B.

350. Ξεῖνος δὲ τλήτω] Τὸ ἐξῆς, τλήτω ἐπιμεῖναι εἰς αὔριον. Ὁ δὲ οὗ ν (versu seq.) παραπληρωματικός. Q.

353. Τοῦ γὰρ κράτος.] Δεικτικῶς ἀντὶ τοῦ, ἐμοῦ οὔτινος ἰσχύς ἐστιν ἐν τῷ δήμῳ. B. Q.

355. Ἀριδείκετε λαῶν] Ὅθεν Ἡσίοδος, πλοῦτῳ δ’ ἀρετῇ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Q. Pertinet ad 360.

356. Εἰ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν] Θεραπεύει τοὺς Φαλακας εἰ βούλοιντο (f. -οιτο) μένειν. Q. Χαριέντως (scr. Χαρίεντος) τὸ λέγειν, ἐτοίμως ἔχειν καὶ πάντα ἐνιαυτὸν ἐπιμένειν αὐτόθι, τῶν δεδομένων αἰεὶ πλεοναζόντων. Vulg.

357. Γρ. πομπή τ’ ὀρύνοιτο. Cod. Vind. 133. Γρ. πομπή δ’ ὀρύνοιτο. Harl.

359. Ἀρισοφάνης, πλειοτέροισι χερσίν. Harl.

360. Αἰδοιότερος] Αἰδοῦς ἄξιος. Ἐντεῦθεν Ἡσίοδος (ε. 311.), πλοῦτῳ δ’ ἀρετῇ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. B. Vind. 133. Vulg. (et vid. ad 355.) ἀλλὰ καὶ Ὅμηρος ¹⁾. Vulg.

363. Τὸ μὲν ἔτι σ’ εἴσκομεν] Τὸ ἐξῆς, τὸ μὲν ἡπεροπῆά τ’ ἔμεν καὶ ἐπὶ κλοπὸν ἔτι σ’ εἴσκομεν ²⁾. Q. Vulg.

1) Barn. sine cod. addit Βασιλῆος ἐπιπὴν αἰδοίσιο ex II. δ, 402. sensum eo implendum esse ratus.

2) Vulg. ed. ant. bis, σε ἴσκομεν.

364. Ἐπίκλοπον] Παραλογιστικόν. καὶ γὰρ ὁ κλέπτης παραλογιζόμενος κλέπτει. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἐπιθυμητήν. καὶ γὰρ ὁ κλέπτης ἐπιθυμία τῶν ἀλλοτρίων τοῦτο ποιεῖ. B. Q. Vulg.

365. Πολυσπερέας] Πολυέθνους (πολυεθνείς em. Barn.) B. Vulg.

366. Ἐκείθεν ψεύδεά τ' ἀργύροντας ὅθεν τις οὐκ ἂν διασκοπήσειεν οὐδὲ προῖδοιτο ὅτι ψεύδεται. B. Ὅθεν τις οὐκ ἂν διασκοπήσειεν εὐμορφία, ὡς ξεσὴν τράπεζαν, ἔξεσμένην ¹⁾. Q.

367. Ἀνασοπτέον τὴν ἔπι, ἢ (scr. καὶ) τὴν ἔνι. Harl.

382. Οἱ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο] Μετὰ τὸν πόλεμον. εἶτα ἐξηγεῖται τὸ μετόπισθεν εἰπὼν, οἱ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον θάνατον. Q.

384. Κακῆς ἰσότητι γυναικός] Ἐλένης ἢ Κλυταιμνήστρας. ἢ κακωθείσης Κασάνδρας, ἣν διαφθείρας ὁ Λοκρὸς Αἴας ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς δυσμενῆ κατέστησε τοῖς Ἑλλησι τὴν Ἀθηνᾶν. Vulg. et brevius B.

385. Ἀλλὰ ²⁾ καὶ ὁ Σίσυφος κέρδιος ὢν διατί κολάζεται; τὸ κακώτροπον ὁ Γλαῦκος τὴν προγόγου εἰς σύνεσιν μετήνεγκεν ³⁾. Πῶς δὲ καὶ Ἡρακλῆς ἐνταῦθα μένων θεός; καὶ πῶς οἶόντε τὸν αὐτὸν εἶναι καὶ ἐν ἄδου καὶ ἐν οὐρανῷ; καὶ ἡ Ἥβη δὲ καθ' Ὀμηρον παρθένος, ὅθεν καὶ οἰνοχοεῖ. ἀπίθανον δὲ αὐτὸν ἔχειν καὶ τὴν σκευήν. μὴ πῶν δὲ πῶς ὀμιλεῖ; Τὴν μὲν σκευὴν ἔχει κατὰ φαντασίαν, τοὺς δὲ δύο εἰχους καὶ ἡμεῖς ἀθετοῦμεν, εἰδωλον (602.), καὶ, τέρπεται ἐν θαλίῃς (603.). Οὐ πάντες δὲ οὗτοι ἐν τῷ τῶν ἀτάφων εἰσι χώρῳ οἱ μὲν κολαζόμενοι, οἱ δὲ κολάζοντες, ὡς ὁ Μίνως, καὶ ὁ Ἡρακλῆς. οὗτοι δὲ μὴ πεπωκότες τοῦ Ἀήθης ὕδατος καὶ φθέγγονται χωρὶς τοῦ πιεῖν. Vulg.

¹⁾ Scr. *Εὐμορφία*. ὡς ξ τ., εὖ ἔξεσμένην, quod novum est scholium ad vocem *μορφῆ* 367. male agglutinatum praecedenti.

²⁾ Quae sequuntur in edd. ant. continuantur cum scholio praeced. eo utique non pertinentia: quare in recenti. edd. tacite hinc avulsa, verba quidem Ἀλλὰ καὶ — μετήνεγκεν posita sunt ad v. 593. de Sisypho: reliqua autem omnia ad v. 623. Ego in pristinum locum omnia restitui, ut iudicium de iis integrum esset. Apparet autem fragmentum hoc esse disputationis alicujus qua objectiones huic Homeri *Νεκρία* factae diluerentur. Quare numerum praeposui versus 385. quo orditur necyiae altera pars ad quam haec spectant.

³⁾ Respicit verba Glauci II. ζ, 153. Ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν ὁ κέρδιος γένηται ἀνδρῶν.

Ἄλλυδις ἄλλη] Ἀρισαρχος δὲ οὕτως, ὡς τὸ, ἐγκέφαλος δὲ διὰ σπέος (cod. δι' ἀσπέος) ἄλλυδις ἄλλη ¹). Ἀρισοφάνης δέ, ἄλλην, φησί. Harl.

386. Γυναικῶν θηλυτεράων] Θηλυτέρας λέγει ψυχὰς τὰς δευλοτέρας ἢ χαύνους. Q.

390. Ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι text. Γρ. ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν. Vind. 133.

391. Πῶς μὴ πῖον τὸ αἷμα γνώσκει; Harl. Qui hanc notam scribebat praecedentem versum in exemplari suo non habuisse videtur. Porson. Immo, ut nunc apparet, habuit scripturam Cod. Vind. modo allatam.

392. Πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας] Ἀντὶ τοῦ ἐκτείνων τὰς χεῖρας ἀπὸ τοῦ πιτνάω πιτνῶ πιτνημι. B.

393. Κίκυς] Κίνησις μετὰ δυνάμεως. Q. Vulg.

394. Γραμptoῖσι] Περιφερῆσι. χεῖρες γὰρ καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα περιφερῆς. B. Κάμπτεσθαι δυναμένοις. Vulg.

398. Τανηλεγῆος] Ἦτοι πολυμερίμου, ἢ τοῦ ταναὰ ἄλγη ποιούντος. B. Τοῦ ἔχοντος τεταμένην τὴν λύγην (Harl. τὴν ἡλύγην), ἦτοι τὴν νύκτα ²). Q. Harl.

399. Οἱ ἠέ (i. e. versus ab ἠέ incipientes et qui ab iis pendent, scilicet 399 — 403. Pors.) ἀθετοῦνται ὑπὸ Ἀρισοφάνους ὡς ὑπὸ τῶν εἰρησομένων μετενεχθέντων (ὡς ἀπὸ — —έντες em. Pors.). Harl.

400. Ἀργαλέων] Ἀρισοφάνης, λευγαλέων. Harl.

402. Βοῦς περιταμνόμενον] Ἐλαύνοντα περικυκλούμενον. Q. Περιελαύνοντα. Vulg.

Ἐπειδὴ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς Κίκονας καὶ ἀρπαγῇ ἐκεῖ ἐπιχειρήσας οὐκ εὖ ἀπήλλαξεν, εἰκότως τὰ ὅμοια πεπονθέναι ὑποπτέυει τὸν Ἀγαμέμνονα. Q. Vulg.

410. Σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ] Ὅτι τῇ ἐπιβουλῇ κακεινῇ συνανέγνω (f. συνήνεγκε). τὸν γὰρ χιτῶνα καὶ τὸν πέλεκυν Ὅμηρος οὐκ οἶδεν. Q.

411. Δειπνίσσας] Δεῖπνον δούς. δειπνίζω γὰρ ἐνεργητικόν, δεῖπνῶ δὲ παθητικόν. B.

415. Εἰλαπίνη] Ἀπὸ τοῦ εἶλαρ τὸ βρῶμα καὶ τοῦ πῖνω γίνεται εἰλαπίνη. B.

417. Μουνάξ] Ἰσως ἐν μονομαχίᾳ. B.

ENHEA. προσηγῆ. Hoc in Vulg. inter glossas Με-

¹) In hoc versu enim, qui est Od. ι, 458., vox ἄλλη, cui iota subscribere negligebant fere, manifestum est adverbium.

²) Interpretatio variae lectionis τανηλεγῆος. Pors.

νάξ. καταμόνας: et Ὀλοφύραο. ἤλησας: insertum tacite omiserunt edd. recent. Et sane casu aliquo huc videtur venisse.

418. Κάκεινα μάλιζα] Τὰ κατ' ἐμοῦ πραχθέντα ὑπὸ Αἰγίσθου καὶ τῆς Κλυταιμνήστρας. B.

421. Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα] Ἐλεεινήν. οὐ τὴν Κασάνδραν ἀλλὰ τὴν ὅπα αὐτῆς λέγει. Τινὶς δὲ λείπειν φασὶ τὴν περὶ, ἵνα νοῶμεν ἐν τῇ σφαγῇ τὴν Κλυταιμνήστραν ὄνειδίζειν αὐτῶ τὰ περὶ τῆς Κασάνδρας. Q.

423. Ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἀείρων] Πρὸς τῇ γῇ ὧν καὶ κείμενος ἐγὼ τὰς χεῖρας περιέβαλον ἀνακουφίζων αὐτὰς πρὸς τὸ ἐκσπάσαι τὸ ξίφος. ἢ οὕτως, παρὰ τῷ φασγάνῳ ἀποθνήσκων καὶ ποτὶ γαίῃ χεῖρας ἔβαλλον τύπτων τὴν γῆν καὶ ἐπαρώμενος αὐτῇ πρὸς τῇ γῇ ὧν καὶ σφαδάζων τὰς χεῖρας ὡς οἱ καταρώμενοι εἰώθασι ποιεῖν. ὡς ἔφη, πολλὰ γαῖαν πολυφέρβην χερσὶν ἀλόλα ¹⁾). ὁ δὲ Ἀγαμέμνων οὐ καταρώμενος ἀποθνήσκων δὲ περὶ τὸ ξίφος τοῦτο ποιεῖ ἀράσσω ταῖς χερσὶ τὴν γῆν καὶ ἐκτείνων αὐτὰς εἰς αὐτὴν καὶ περιβάλλων. ἢ εἰς τὴν γῆν ἀείρων καὶ ἐκτείνων τὰς χεῖρας ἔβαλλον ἰκετεύων καὶ λιτανεύων. οἷς ἀκολούθως ἐπάγει, ἢ δὲ κυνώπις νοσφίσατο ἦτοι ἀπεσφάφη μὴ αἰδεσθεῖσα. B. Q.

426. Κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν] Καθελεῖν, συγκλεῖσαι, συσφίγξαι. B.

427. Ὡς] Ὀντως. B.

428. Βούληται suprascripto α, text. Harl. βάληται citat Schol. Sed aliud Schol. de toto versu, ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται. Et profecto, ut semel criticum agam, omnium fere qui pro spuriiis notantur dignissimus hic qui expungatur. Porson.

430. Κουριδίῳ] Ὅτι κουριδίον αὐτόν φασιν ²⁾). ἔνιοι γὰρ γεγαμῆσθαι τὴν Κλυταιμνήστραν Ταντάλω, ὡς Εὐριπίδης (Iph. Aul. 1149.) εἰσάγει αὐτὴν λέγουσαν, ἔγημας ἄκουσάν με κάμβαλες βία ³⁾, τὸν πρόσθεν ἄνδρα Τάνταλον κατακτανῶν. Q.

433.

¹⁾ Hoc solum excerpit Porsonius cum hac nota „Saltem lucraturam variam lectionem ad Il. ι, 564.” (568.) nimirum πολυφέρβην pro πολυφόρβην.

²⁾ Scr. φησιν. Ὅτι — φησιν, nimirum ideo σημειοῦνται versum.

³⁾ In edd. κάλαβες βία, quod mirum quam jejunum post ἔγημας ἄκουσάν: quare vix nunc dubium quin fuerit αἰνὴ κάμβαλες βίαν.

433. Οἷ τε a pr. manu in textu. Schol. καὶ ἑαυτῇ αἷσχος ἐπέβαλε. Harl.

434. Εὐεργός] Καλοεργός. Καὶ ἐκείνη, ἣτις εὐεργός καὶ ἀγαθὴ ὑπάρχει γυνή. Β. Σώφρων, καλὰ ἔργα πράσσουσα. Vulg.

435 — 440. Ἀθετοῦνται παρὰ Ἀριζοφάνει. Harl.

437. Γυναικείας διὰ βουλάς] Αἰνίττεται τὴν Ἀερόπην. Vulg.

442. Τινὲς, μηδ' οἷ, κακῶς. Harl.

458. Εἴ που εἶμι ζώοντος] Ἀθετεῖται διὰ τὸ εὐηθες. εἰ γὰρ ἐπέπεισο ὅτι οὐπω τέθνηκε, πρὸς τί ἐρωτᾷ, ἢ που εἶμι ζώοντος ἀκούετε; Harl.

459. Ἡ ἐν Πύλῳ] Παρὰ μὲν Νέστορι ἐν Πύλῳ δοξάζει αὐτὸν εἶναι διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν φιλανθρωπίαν (Vulg. φιλίαν) καὶ δύναμιν τοῦ Νέστορος, παρὰ δὲ Μενελάῳ διὰ τὴν συγγένειαν, ἐν Ὀρχομενῷ δὲ διὰ τὴν ἀσυλίαν (Vulg. ins. καὶ ἀσφάλειαν). ἐκεῖ γὰρ καὶ οἱ κοινοὶ τῶν πόλεων θησαυροὶ προῶν ἔκειντο, ἱερὸν δὲ ἐκείσθε τῶν Χαρίτων μέγιστον ἦν. τοῦτό φησι καὶ ὁ ποιητὴς ἐν Ἰλιάδι (ι, 381.), οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινεῖσεται (Vulg. προτινεῖσεται). Β. Q. Vulg. (sed Vulg. paulo aliter in verbis, neque habet emblemata de Gratiarum templo).

461. Οὐ γὰρ πω] Οὐ γὰρ πυ, αἱ Ἀριζάρχες. Harl.

468. Πατροκλῆος] Αὐτὴ ἢ γενικὴ ἀπὸ εὐθείας ἐς τῆς Πατροκλῆς, ὡς Φιλοκλῆς καὶ Σοφοκλῆς. Vulg.

471. Ἔγνω δὲ ψυχὴ με] Μεθὸ ἔπισ τοῦ αἵματος. ἔσι δὲ κατὰ τὸ σιωπώμενον. Β. Q.

474. Μήδαι sic lemma in ed. ant. sed cum Scholio βουλεύση, ἐργάση. Vulg.

476. Ἀφραδίτες] Ἀδιανόητοι, ἢ ἀσώματοι. Εἰδωλα] Αἰ εἰς τὸ ἰδεῖν μόνον εἰκόνες. Καμόντων] Ἀποθανόντων. Vulg.

489. Βουλομένην κ' ἐπάρουρος] Πῶς τοσοῦτον φιλόζωνον εἰσάγει τὸν προκοίοντα τὸν ὀλιγοχρόνιον μετ' εὐκλείας ἕην ¹⁾); ἦτοι οὖν παραμυθούμενος τὴν δυστυχίαν Ὀδυσσεὺς ταῦτά φησι, ἢ τὸ ἀπρακτικὸν τῶν νεκρῶν ὀρῶν βδελύττεται τὴν παρὰ τοῖς νεκροῖς δίαitan. Q.

Ἐπάρουρος] Γεωργός. ἢ ἐπίγειος καὶ ζῶν. Β.

490. Ἀκλήρω] Πένητι, κλῆρον καὶ ἕσταν μὴ ἔχοντι. Β.

¹⁾ Mutilla haec in hunc sensum sarcicienda: — εἰσάγει αὐτὸν, προκοίοντα τὸν μακρὸν ἀλλ' ἀκλεῖα βίοντα τοῦ ὀλιγοχρόνιον μετ' εὐκλείας ἕην.

βίος] Γρ. βίος. Harl.

496. Ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε] Σημείωσαι μόνην τὴν Φθίαν Ἑλλάδα λέγειν τὸν Ὀμηρον καὶ Ἑλληνας μόνους τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτῇ. τὰς δὲ ἐν ἄλλοις τόποις οἰκῶντας Ἀργεῖος κικλήσκει καὶ Ἀχαιῖς. B.

498. Ζηνόδοτος, εἰ γὰρ ἐγὼν. Harl. Vind. 133.

501. Εἰ ταῖσός' ἔλθοιμι] Ἐὰν ἦλθον τοιοῦτος αὐθις ἀπὸ τῆ ἀδ' 1) εἰς τὸ τῆ πατρός με δῶμα οἶος ἦμην πρὶν ἐν ζωῇ, διὰ τούτο τιμὴν εὐρητὸν ποιήσοιμι τὸ ἐμὸν μένος καὶ τὰς χεῖρας, ᾧ ἂν τιμὴν εἰς κατάπληξιν ἀγοίμι (v. schol. sq.). B. Q.

502. Τῷ κέ τεῶ] Οὕτως ἂν τιμὴν. Στύξαιμι] Εἰς κατάπληξιν ἀνάγοιμι (scr. ἀγάγοιμι). Vulg.

Τέων Harl. ex em. in textu, cum scholio: Ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ἐγκλίνει τὸ τέων. In cod. Vindob. 50., qui habet τέων, superscriptum est ἐκείνων.

509. Ἐκ Σκύρου] Σκύρος ἐστὶ πόλις Διολοπίας. Q. Vind. 133. Vulg.

150. Τρισυλλάβως τὸ Τροῖην, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησι. Harl. Vind. 133.

511. Μύθων] Τῶν συμβαλλομένων εἰς τὸ κρατεῖν λόγων. Vulg.

512. Νικέσσομεν (sic ed. ant.)] Ἐνικῶμεν. Vulg.

519. Ἄλλ' οἶον] Ἄλλὰ μυθήσομαι οἶως τὸν Τηλεφίδην κατεμήρατο. Θαυμαστικῶς δὲ τὸ οἶον. Q.

520. Εὐρύπυλον 2)] Εὐρύπυλος ὁ Ἀστυόχης καὶ Τηλέφης τῷ Ἡρακλέος παῖς λαχὼν τὴν πατρῴαν ἀρχὴν, τῆς Μυσίας προέξατο (Vulg. τῆς Μυσίας ἀρχῆς προέξαται). πυσθόμενος δὲ Προΐαμος περὶ τῆς τότε δυνάμεως ἔπεμψεν εἰς (Vulg. ὡς) αὐτὸν ἵνα παραγένηται σύμμαχος. εἰπόντος δὲ αὐτῆ ὡς ἐκ ἔξῃν αὐτῷ διὰ τὴν μητέρα, ἔπεμψεν ὁ Προΐαμος τῇ μητρὶ αὐτῆ δῶρα· ἣ δὲ λαβῶσα 3) τὸν

1) Hucusque Porsonus ex Harl. sed tanquam scholium ad 498. quodque respiciat lectionem Zenodoteam. Et sane verba ἀπὸ τοῦ ἔδου explicare videntur illa ὑπ' αὐτῆς ἡλείσιο. Unice autem veram esse Zenodoti lectionem, vel haec verba ostendunt, τοῖος ἐὼν οἶός ποτε, ad quae itidem respicit scholium his, οἶος ἦμην, quae nemo nisi Aristarchus conjungere potuit cum tali sermone, Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγός.

2) In Vulg. lemmatis loco sunt integri versus 519 — 21. et medius quidem ita scriptus in ed. ant. ἦρα E. πολέεις δ' α. α. ε.

3) Vulg. τῇ μητρὶ αὐτοῦ δῶρον Ἀστυόχη χρυσὴν ἄμπελον, ἣ δὲ λαβῶσα τὴν ἄμπελον —.

υιὸν ἔπεμψεν ἐπὶ κρατεῖαν (Q. κρατόν). ὃν Νεοπτόλεμος ὁ τῷ Ἀχιλλέως υἱὸς ἀναιρεῖ. Q. Vulg. et hic quidem addit: ἢ δὲ ἰσοφία παρὰ Ἀκουσιλάω (Sturz. num. 24.)

521. Κήτειοι] Τινὲς ἀπέδωσαν μεγάλοι, παρὰ τὸ κῆτος ¹⁾. κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι Μυσῶν ἔθνος τὰς Κητεῖς. ἦν γὰρ ὁ Τηλέφος Μυσίας βασιλεὺς, καὶ Ἀλκαῖος δὲ φησι, τὸν Κήτειον, ἀντὶ τῷ Μυσόν. Vulg.

Κήτειοι, προπαροξυτόνως. καὶ τὰς μεγάλας ἀκυσέον παρὰ τὸ κῆτος, ὡς καὶ Ἀρίσταρχος· ἄλλοι δὲ ἔθνος Μυσίας τὰς νῦν Ἐλαίας ²⁾ καλεμένους. ἔνιοι δὲ γράψαι, κῆνειοι (ορίνογ κήδειοι. Pors.), οἱ συγγενεῖς. οἱ δὲ, χήτειοι γυναιῶν, οἷον ἐξερημένοι τῶν γυναικείων δώρων ἔνεκεν ³⁾. εἶπε καὶ ὁ Ἐκτωρ φησὶ, τὰ σρονείων δώροισι κατατρύχω καὶ ἔδωδῃ λαῖς (Il. ρ, 225.). ἄμεινον δὲ τῷ Ἀρίσταρχῳ πείθεσθαι. Harl. B. Q.

Γυναιῶν εἴνεκα δώρων] Ἐνιοὶ μὲν γύναια δῶρα ἀπέδωσαν τὴν χρυσὴν ἄμπελον ἣν ἔχαρίσατο Ζεὺς Τρωτὶ ἀντὶ τῆς Γανυμήδους ἀπαγωγῆς, ἣτις κατὰ διαδοχὴν μετέπεισεν εἰς Πριάμον. εἰδὲν δὲ τούτων οἶδεν Ὅμηρος. κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι ὡς ὑπέσχετο Πριάμος τῷ Εὐρυπύλῳ μίαν τῶν θυγατέρων δώσειν γυναῖκα, ὡς καὶ Ὀθρουονεῖ ὑπέσχετο (Il. ν, 365.). ἐν δὲ ἄλλῳ, τῶν δοθέντων δώρων τῇ Εὐρυπύλῳ γυναικὶ ὑπὸ τῷ Πριάμῳ, ἵνα πείσῃ τὸν ἄνδρα αὐτῆς ἄκοντα ἐπιστρατεῦσαι συμμαχήσοντα τοῖς Τρωσὶ. Vulg.

Γυναιῶν εἴνεκα δώρων] Ἄ ἐδίδων (scr. -εν) ξένια εἰς τὸ καταπέισαι τὸν ἄνδρα ἐξελθεῖν εἰς τὸ ταξείδιον. Οἱ μὲν, διὰ τὸν Ἑρμιόνης γάμον. ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν (Od. δ, 6.) ὁ Τηλέμαχος (ὁ Μενέλαος em. Mai.) τῷ Νεοπτόλεμῳ. οἱ δὲ, ὅτι ἄμπελον χρυσὴν Πριάμος ὡμολόγησεν Ἀσυόχῃ τῇ ἑαυτῷ ἀδελφῇ ⁴⁾, Εὐρυπύλῳ δὲ μητρὶ, ἐπὶ τῷ πέμψαι τὸν υἱόν. ἔνιοι δὲ, ὅτι Πριάμος ὑπέσχετο μίαν τῶν θυγατέρων Εὐρυπύλῳ ἐκδώσειν γυναῖκα, ὡς καὶ Ὀθρουονεῖ. B. Q.

1) In Pal. ascriptum οἱ μεγάλοι καὶ οἱ τοῦ κήτους.

2) Manifesto hoc corruptum ex Ἐλαίας: quanquam ab Ἐλαία Aeolidis urbe formatur alias Ἐλαίτης vel Ἐλαίτης. V. Steph. Byz. v. Ἐλαία et ad eum Holstenium p. 108.; item Strabonem qui Ἐλαίτιδα vocat hanc ipsam τῶν Κητείων, qui videntur ipsi, terram lib. 12. p. 571. et 13. p. 616.

3) Sic Harl. et Ambr. nisi quod in Harl. deest articulus τῶν. Corrigendum autem: οἷον ἐξερημένοι τῶν γυναικῶν, δώρων ἔνεκεν.

4) Vid. Apollod. 3, 12, 3. et ibi Heyn. Serv. ad Ecl. 6, 72.

525. Ἦμῶν ἀνακλίναι] Περιγραπτίον¹⁾ ὡς ἀπροσῆ-
θιμοῦ γὰρ ἔργον. Et mox: Ἀρίσταρχος ἐκ οἴδης τὸν εἰ-
χον ἐνὶ (ἐνια em. Pors.) δὲ τῶν ὑπομνημάτων. Pors.
ex Harl.

526. Ἀρίσταρχος, ἐνθ' ἄλλοι πάντες κατὰ δῦρεον ἴπ-
πον ἄχαιοι Harl.

531. Pors. ex Harl. Ἐξελθεῖν. ἐμφαντικώτερον δὲ
τὸ ἐξεῖναι (sic).

Ἐίφεος δ' ἐπεμαίετο κόπην] Ἐξήτει, ἐφήπτετο. καὶ
ἔσι τὸ κόπην ἀντιπαισις, ἐφήπτετο τῆς κόπης τοῦ ξί-
φους. Q.

539. Ἰλιχο] Γρ. φοῖτα. Harl.

Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα] Ὄξυτόνωσ. ἀδηλον δὲ πό-
τερον σφοδελὸν ἢ ἀσφοδελὸν. λέγει (an λέγεται?) γὰρ καὶ
χωρὶς τῆ α. Τινὲς δὲ γράφουσι σποδελόν, διὰ τὴν σποδὴν
(sic; Harl. σποδὴν; Pors. em. σποδὸν vel σποδιάν) τῶν
καιομένων νεκρῶν. ἀμεινον δὲ ἀσφοδελόν, διὰ τὸ Περσε-
φόνης (Harl. Φερσ. sed suprascripto η) εἶναι λειμῶνα
τὸν τόπον. εἴπε δὲ ἀσφοδελόν τὸν τόπον τὸν ἔχοντα ἀσφο-
δελόν, ἦτις ἐστὶ βοτάνη ὁμοία σκίλλῃ. Q.

540. Χωρὶς τῆ ι, γηθοσύνη, ἀντὶ τῆ χαίρωσα. Harl.

542. Ἐῖθροτο δὲ κήδε' ἐκάσῃ] Ἐλεγον τὰ κήδεα τῶν
ἐν ζωῇ καταλειφθέντων. Q.

547. Παῖδες²⁾ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθή-
νη] Φυλακτιμῶνος ὁ Ἀγαμέμνων τὸ δόξαι θατέρῳ χαρί-
ζεσθαι (Q. -σασθαι) τῶν περὶ τῶν Ἀχιλλέως ὄπλων ἀμ-
φιβητηνῶν, αἰχμηλώτες τῶν Τρώων ἀγαθῶν ἠρωτησεν
ὑπὸ ὁποτέρῳ τῶν Τρώων (Q. et Harl. τῶν Ἀχαιῶν)³⁾
μᾶλλον ἐλυπήθησαν. εἰπόντων δὲ τὸν Ὀδυσσεῖα τῶν αἰχ-
μηλώτων, δηλαδὴ ἐκείνον εἶναι τὸν ἀριστον κρίναντες (hoc
verbum om. Q. et Harl.) τὸν πλεῖστα λυπήσαντα τὴν ἐχ-
θρὸς, ἔδωκαν (Vulg. ἔδωσαν; scr. ἔδωκεν) εὐθύς τῷ Ὀδυσ-
σεῖ τὰ ὄπλα. Q. Harl. Vulg.

1) Περιγράφειν et διαγράφειν utrumque delere per consequen-
tiam sonant, modo tamen significandi discrepant. Περιγράφειν
est lineis voces includere et sic delendas monere διαγράφειν est
transversa lineā per litteras ducta damnare. Porson.

2) In edd. ante Barn. in hoc lemmate ante vocem Παῖδες
legebantur insuper omnia haec textus (543 & 46.) Διάντος ψυ-
χή - - ἀμφ' Ἀχιλλῆος.

3) Rectissime Bentlejus, τῶν ἠρώων, ut liquet ex Eustathio.
Pors. Conf. quae notavi ad L. Bos Ellips. p. 396. (v. Πόλιμος)
et add. not. ad Cic. Brut. p. 629, ed. Wechel. a. 1590. Schaefer.

Ἄθρει Ἄρσιαρχος. ἢ δὲ ἑσορία ἐκ τῶν Κυκλικῶν.
Harl.

548. Ἄθλων] Ἄθλων, ἀγῶνων ¹). Vulg. ed. ant.

554. Εἵνεκα τευχέων οὐλομένηαν] Διὰ τὰ τοιαῦτα
ἔπλα πῆμα καὶ βλάβην ἔθετο οἱ θεοὶ τοῖς Ἀργείοισιν
ὅτι παρεχώρησαν ὑπ' αὐτῆ τὸν Αἴαντα φονευθῆναι τοῖον
ἄντα. Q.

555. Οὐλομένηων] Ὀλέθρου ἀξίων. ἢ ὀλεθρίων, φθει-
ρομένων (scr. -όντων). πῆμα γὰρ καὶ αὐτὰ οἱ θεοὶ ἐπο-
ήσαν τοῖς Ἑλλησι. B. Q.

559. Ἄλλα Ζεὺς Δαναῶν] Λεῖπει τὸ, ὅς Δαναῶν. B.

565. Ἐνθα ἔ' ὁμως] Ὅτ' ὁμως κεχολωμένος ὑπάρ-
χων προσέφη ἄν ἐμέ. ἢ τίτε μὴ γεγοτότος ἐγὼ ἄν ἔλεγον
πρὸς αὐτόν. B.

Ἐνθα ἔ' ὁμως] Περίσπαστον. ἐπιβόημα γὰρ. τῷ
συνδραμῷ ἔ' χοῖται, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆ τῷ ἔμψῃ. διὸ καὶ τὸ,
ὁμως δ' ἔ' λήθιο χάρις (Il. μ, 393. Vid. Apollon. v.
ὁμως c. not. Villosis.) ἢ πλείεσ' περίσπασιν. Ὁ νῦν, ἔ'τως
(ἔ. ὁμοίως) τοῖς κεχολωμένοις προσέφη ἄν, ὡς καὶ ἐγὼ
αὐτόν, δηλονότι προσέφη. (Ἄλλως.) Ὅτως (ἔ. ὁμοίως)
καὶ ἐγὼ ἔ'φην ἄν πρὸς τὸν Αἴαντα κεχολωμένα. ὀήματα
θλίψεως. ἀλλ' ὁ θυμὸς ὁ ἐμὸς ἠθάλε καὶ τῶν ἄλλων τὰς
ψυχὰς τῶν τεθνεῶτων ἰδεῖν, καὶ σχολῆν ἔκ εἶχον. Q.

568. ²) Νοθεύεται μέχρι τῆ, ὡς εἶπὼν οἱ μὲν (scr.
ὁ μὲν) αὐθις ἔδν (text. ed. ἔβη) δόμον αἴδος εἶσα (627).
καίτοι ἔκ ὄντες ἀγενεῖς περὶ τὴν φράσιν ³). Harl.

570. Ἡμεῖον] Οὐκ ἄρα ἐπεξήλθεν ὁ Μίνως ἵνα καὶ
ᾤφθη (sic): ἄλογον γὰρ τὸ καὶ ἐν τοῖς δεικασομένοις καὶ
αὐτῶν δίσρων (scr. — ῶ — ῶ) ἐπεξελθεῖν ⁴). Q.

¹) Etiam e cod. Vindob. 50. enotata var. lect. τῶνδ' ἐπὶ
ἀθλων. Memorabilis autem variatio ob sequens ἀντῶν, quod nunc
ad τευχέα refertur.

²) Manifestum est, ad hunc versum ut principium narrationis
spectare scholium: nam dubium hoc quidem relinquere codd. Harl.
et Vindob. 50. (in quo haec tantum: νοθεύεται μέχρι τοῦ. ὡς εἶ-
πὼν) apparet e notis Porsoni (ad h. l. et in postscripto) et Alteri.

³) Schol. Pind. ad Ol. 1, 97. versus ponens de Tantalō 583.
584. καὶ τὰ ἔης addit: πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρσιαρχὸν ἰδοῦσα εἰσι τὰ
ἔτη ταῦτα. Cf. infra Scholl. 570. 577. 593. 601. 602.

⁴) Verbum ἐπεξελθεῖν his in hoc scholio usurpatum, aut per-
peram scriptum, pro ἐκλεθεῖν sive mavis pro ἐπελθεῖν. Quippe
hoc agit criticus hic et ad 577. et 593. ut demonstrat, personas
quas his recenseat omnes videre non potuisse Ulyssē, ut qui a
fovea sanguine repleta non recesserat (vid. v. 627.) Ἐπεξελθεῖν ita-
que pro eo quod ad 577. προελθεῖν.

571. "Ἡμενοι ἐξαότες τε] "Ἡμενοι οἱ ἐντελεῖς, ἐξαότες οἱ εὐτελεῖς. B. Q.

574. Τῆς αὐτὸς κατέπεφνε] Ἐποτίθεται τῆς ἐν ἄδη τοιαῦτα πράττειν οἷα καὶ ἐν ζῶσιν ἐποίεν. B. Q.

Οἰοπόλοισιν] Ἐρήμοις (Vulg. ins. ἐν οἷς ἔστι μόνον πολέισθαι, ὃ ἐστὶν ἀνασρέφασθαι). ἢ ἡμέροις, ἐν οἷς μόνος ἂν τις πορεύοιτο διὰ τὸ ἡμέρον. ἢ ἐν οἷς οἷες ἀνασρέφονται, οἷον ὅπε νέμονται τὰ πρόβατα. B. Q. Vulg.

577. Πέλεθρα] Πλέθρα. πλέθρον ὅ (del. ὅ) ἐστὶν ἕκτον μέρος σαδῖς. λέγει ἂν ὅτι τῷ Τιτυῖ τὸ σῶμα ἐπὶ ἐννέα ἕκτερο πλέθρα, ὥστε κατέχειν τόπον ἐνὸς ἡμίσεος σαδῖς. ἦν δὲ ὁ Τιτυὸς Διὸς καὶ Ἐλάρας υἱός. Ἐν δὲ ἄλλῳ, μέτρον τι γῆς. Vulg.

Καταγέλασα καὶ ταῦτα, κατεσρωμένος σὺν (scr. ἐν) τῷ δαπέδῳ προῆλθεν ἐπὶ τὸ σφάγιον ¹⁾. αὐτὸς γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν ἐδύνατο διαβῆναι εἰς τὸ ἔρεβος. Q.

578. Ἴηπαρ ἔκειρον] Οὐ τὸν ἐπικείμενον ὑμῖνα τῷ ἥπατι, ἀλλὰ τὸν ἐπίπλεον, ἀλλὰ τὸ δέρμα. Q.

579. Δέρτρον] Τὸ δέρτρον ἢ τὸ ἐκτὸς τῆς σαρκὸς δέρμα, ἢ τὸ ἐπικείμενον λεπτότατον δέρμα τῷ ἥπατι, ὅπερ ἢ πολλή γλῶσσα φλάμυλον οἶδε καλεῖν. B.

Τὸ δέρτρον ²⁾ Ἀντιμαχος μὲν ὁ Κολοφώνιος τὸν ἐπίπλεον ἀκείει τὸν ἐν τοῖς καλυμένοις ἐγκάτοις, λέγει γὰρ, εἰδὲ τι θερμόν ἀναπνέων χολάδας δέρτροις καλύψαις ³⁾. ὁ δὲ ἐπίπλεος, φησὶν Ἀπολλόδορος, ὃν ἀργέτην ⁴⁾ δημόν καλεῖ (II. λ, 818. φ, 127.), εἰ περὶ τὸ ἦπαρ ἀλλὰ περὶ τὴν κοιλίαν ἐστὶν. Δωριεῖς δὲ τὴν ὑπὸ τὴν δορὰν σάρκα δέρτρον καλεῖσιν, εἰ πᾶν δὲ τὸ ἐκδεδαρμένον μέρος τῷ σώμα-

¹⁾ Cf. ad 570. Σφάγιον autem, et infra ad 593. τὰ σφάγια, de fovea cum sanguine.

²⁾ Porsonus in scholiis Harl. saepe δέντρον, semel tantum δέρτρον, legi dicit. Sane vulgatissima harum litterarum est in codd. confusio. Possis tamen de dialecto quoque cogitare, Doriensium fortasse. Quin tertiam etiam formam praebet Etym. Gud. in v. μέτρον: ὡσπερ παρὰ τὸ δείρω δέρτρον οὕτω παρὰ τὸ μείρω μέτρον.

³⁾ Ex Eustathio tria hucusque verba innotuerant, quae posuit Schellenbergius fragm. 73. χολάδας δέρτροισι καλύψαις. Nunc, nisi haec οὐδὲ τι θερμόν praecedentem versum clauderant, integrum habes hexametrum Θερμόν ἀναπνέων χολάδας δέρτροισι καλύψαις.

⁴⁾ Ex hac forma patere puto, quod ex dativo ἀργέτη solo apud Apollonium in v. colligi non potuisset; nimirum grammaticos formas ἀργέτι, ἀργέτα explicasse etiam per anaplasum ab ἀργέτης, quod esset ionicum pro ἀργέτης.

-τος, ἀλλὰ τὸ περιανειληφὸς καὶ περικαλύπτιον τὴν κοιλίαν. ὃ δὴ καὶ ἀνάσχισαντες ἐξαιρῶσι τὸ ἐντός τὸ δ' αὐτὸ τῆτο καὶ περὶ τῆ . . . μετὰ τῆ δέοματος, καὶ χωρὶς ὅταν ἐκδαρῆ. ὅθεν τινὲς καὶ τὸ τὰ σπλάγχνα ἐξαιρεῖν ἀποδεδιγῶσι (scr. -ῆν) καλῶσιν. εὐλόγως δὲ καὶ οἱ γυρὲς δέρτρον ἔσω δύνουσι, τὸ ἦπαρ ἐσθίοντες, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς σαρκὸς ἧς ἐντός τὸ ἦπαρ. τὸ γὰρ, δέρτρον εἶσω, ἴσον ἐστὶ τῶ, εἰς δέρτρον. τῶ γὰρ ἔσω ἀντὶ τῆς εἰς Ὀμηρος χρῆται· καὶ νῆεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἶσω (Il. α, 71.), ἀντὶ τῆ εἰς τὸ Ἴλιον. Q.

Ἦτοι τὴν ὑπὸ τὴν σάρκα πιμέλην. ἢ τὸν ὑποκειμενον τῶ ἥπατι ὑμένα. ἔνιοι δὲ ἀπέδοσαν τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἦτρον. ἐν δὲ ἄλλῳ, τὴν δοράν. Vulg.

ΑΠΕΚΩΛΕΝ ¹⁾ (Barn. e textu reposuit ἀπαμύνετο). ἀπεκώλυεν. Vulg.

580. Δητὼ γὰρ ἤλκησε] Διὰ τῆτο ὑπ' αὐτῆς ὠργίσθη καὶ τοῖς ὀρνέοις ἐκδίδοτο. Q.

Ἠλκησε] Ἐβιάσατο, ἀπὸ τῆ ἀλκή ἢ δύναμις, ἐδυνάξεν. B.

Ἐίλκυσεν (sic ed. ant.)] Ἐδύνησεν. Vulg.

Ἠλκυσεν a m. pr. et εἴλκυσεν ex em. text. Gr. ἤλκησε. Harl.

581. Διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος] Ἐν Πανοπῆϊ τῆς Φωκίδος πόλει τὰ κατὰ τὸν Τίτυον. ἦν δὲ Γῆς καὶ Διὸς παῖς. B. Q. Πανόπη πόλις Φωκίδος. Vulg.

Καλλιχόρου] Ἀντὶ τῆ καλλιχόρου, καλοῦς τόπους ἐχούσης. B.

¹⁾ Apparet hoc ἀπέκωε corruptum esse ex antiqua aliqua lectione cujus glossemata fuerant et ἀπαμύνετο et ἀπεκώλυεν. Fuisse autem suspicor illud ex ἀπαεῖ εἰρημένους et licere puto in poeta tam antiquo de deperditis etiam e fuga revocandis cogitare. Quod si ponimus ἀπέκωε natum esse ex ἀπέκωε, ipsa versus mensura facillima nos conjectura deducet ad ἀπεκύνε, cui vicinam formam dorismus nobis praebet apud Aristoph. Acharn. 869. ubi ἀπέκυσαν est, depellendi significatione, derivatum a simplici ἐκίξε quod in Siminiae ovo occurrit ita: Ἐρμῆς ἐκίξε (τὸ ἄδν) φῦλ' ἐς βροτῶν h. e. protrudit. Hunc autem sensum non bene coire puto cum verbo κίχο, κίχων sed optime cum subst. κίκω quod hoc ipso libro (393.) usurpat poeta de umbra, οὐ γὰρ οἱ εἶ' ἦν ἵς ἐμπεδος οὐδὲ τι κίκω (κίκω opinor, vel κίκω), et in comp. ἀκίκω; quae vim impulsivam maxime vel compulsivam indicant. Quin ipsa quam quaero forma verbalis κικύω deperdita non est plane, cum eam praeter Etymol. Gudianum memoret Suidas ita, Κικύω· ταχύνω, ισχύω: e quibus illud ταχύνω non nisi per sensum impellendi a voce κίκω derivari potuit. Quamquam ab hac ipsa derivare verbum nil nos cogit, cum κίκα, κικύω sint plane ut ἔλκω, ἐλκύω.

582. Τάνταλον εἴσιδον κρατερὰ (sic ed. ant.) ἄλγε' ἔχοντα] Τάνταλος Διὸς καὶ Πλετῆς συνδιατρίβων τοῖς θεοῖς καὶ συνεσιώμενος αὐτοῖς ἀπλήσως διετέθη. κλέψας γὰρ τὸ νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσίαν, οὐκ ἔξόν αὐτῷ, ἔδωκε τοῖς ὀμήλιξιν. ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντα τὸν Δία, ἐκβαλεῖν αὐτὸν τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρου ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τῶν χειρῶν, καὶ τὴν Σίπυλον, ἔνθα ἐκεκῆδέσατο (f. ἐκεκῆδεσο: sed Barn. e ms. ἐκεκῆδευτο), ἀνατρέψαι. ἢ ἰσορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ. Vulg.

583. Προσεπέλαξε] Γρ. προσέπλαξε. Harl.

Προσεπέλαξε (sic ed. ant.)] Προσήγγιζεν. Vulg.

584. Στεῦτο] Ἰσατό νῦν ἐπὶ τῶν ποδῶν. κίχρηται δὲ τῇ λέξει ὁ διασκευαστῆς παρὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ συνήθειαν. Vulg. Cf. Eustathium, qui haec de διασκευαστῇ cum verbo, φασί, excitavi.

587. Καταξήνασκε] Ἀπὸ τοῦ ἄζω, τὸ ξηραίνω, ἄζανω. B. Κατεξήρανεν¹⁾. ἄξη ἢ ξηρασιά. Vulg.

588. Χέε καρπὸν] Τὸ, χέε, καὶ ἐπὶ ξηρῶν. ὁ δὲ νῦς, ἐπέκλων κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸν καρπὸν. B. Q.

591. Τῶν ὀπὸτ' ἰθύσει] Τουτέσιν ἐφάψασθαι ταῖς χερσὶν ὅτε ἄωμα ὁ γίρων. B.

593. Σίσυφον] Ἡ τιμωρία τούτου ἦν ἵνα λίθον μέγαν ἀναβιβάσῃ ἐν κορυφῇ ὄρους. τούτον ὀπίσταν ἀνεβίβασεν, διατεινόμενος ὁ λίθος πάλιν ὑπέσρεφε τῇ οἰκείᾳ δυνάμει χρώμενος. B.

Πῶς δύναται σὺν τῷ λίθῳ καὶ τῇ ἀκρωρείᾳ, ἐφ' ἣ ἐκύλιε τὸν λίθον ἤκειν ἐπὶ τὰ σφάγια (cf. ad 577.); πῶς τε κολάζεται κέρδιος ὦν καὶ συνεσιώτατος; Q.

Schol. Vulg. in ed. rec. huc relatum quaere ad 385.

595. Σηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε] Τοῖς μὲν ποσὶν ἀντιβαίνων εἰς τὴν γῆν, ταῖς δὲ χερσὶν ὠθῶν ἄνω τὸν λίθον. Q.

596. Ἄσαν ἄνω ὤθεσκε] Ἐπαικείται τὸ ἔπος ὡς διὰ τῶν μακρῶν συλλαβῶν τὴν δυσχέρειαν ἐμφαίνον. Q.

597. Τότ' ἀποσρέψασκε κραταιῖς] Ὁ μὲν Ἀρίσαρχος καὶ Ἡρωδιανὸς ὀξύτόνως κατὰ συζολήν, ὡς λιχοφίς, ἀμφοδῖς, ἐπιδῶματικῶς, ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης τὸ πλήρες, κραταιὰ ἴς, ὡς ἰσχυρὰ ἴς (huc. P. ex Harl.). ᾧ ἐπέσθη καὶ ἡ συνήθεια. ἢ κραταιὰ δύναμις τοῦ λίθου, ὁ

¹⁾ Pors. ex Harl. καὶ ἐξήρανε. cui addit in postscripto: „sic schol. sed textus et Apollonius v. ἄζανω vulgatam retinent.” Atqui scriptura illa corrupta est e κατεξήρανε, quae non varia lectio erat, sed explicatio.

ἔστι τὸ βάρος. Β. Q. Τότε ὁ λίθος ὑπέσχετο κραταιῶς, ο ἔστι ταχέως. τὸ δὲ ὄλον ἐπὶ τοῦ λίθου ἀκουσέτον, ὡς Ἀριστοφάνης φησὶ ¹⁾). Harl.

601. Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα] Καὶ τῆτο νεωτερικόν. οὐ γὰρ εἶδε (scg. οἶδε) τὸν Ἡρακλέα ἀποτεθανατωμένον· εἰδὲ τὴν Ἡβην γεγαμημένην, ἀλλὰ παρθένον. διὸ καὶ παρθενικά ἔργα ἀποτελεῖ· οἶνοχοεῖ γὰρ καὶ λέει. Q.

602. Εἰδῶλον, αὐτὸς δέ] Ὅτι εἰς τρία διαιρεῖ, εἰς εἰδῶλον, σῶμα, ψυχὴν. τῆτο δὲ ἐκ οἶδεν ὁ ποιητής. Β. Q.

603. Καλλίσφυρον Ἡβην] Τὴν Ἡβην τὴν καλλίσφυρον. ταύτην δὲ καλλίσφυρον ὁ ποιητής λέγει ὡς ἰσχυράς ἔχουσαν τὰς σφύρας (sic, pro neutro) ἤτοι τὰς ἀσραγάλους, οἷς τὸ ὄλον σῶμα ἀνέχεσθαι πέφυκεν ²⁾). Q. Καλλή, ἀπὸ μέρους εὐρυθμός. Vulg.

604. Παιδα Διὸς μεγάλοιο] Τῆτον ὑπὸ Ὀνομακροῦ τοῦ πεποιῆσθαι φασιν. ἠθέτηται δέ. Ἔνιοι δὲ οὐ τὴν οἰνοχόον Ἡβην, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀνδρείαν. Harl.

605. Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν] Ἠνίκα κατήλθεν ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον, πόλεμον ἦσε πρὸς τὰς νεκρὰς καὶ τὸν Ἄϊδην. τρώσας δὲ τὸν Ἄϊδην καὶ τὰς νεκρὰς εἰς φυγὴν τρέψας ἀνήνεγκε τὸν Κέρβερον. καὶ μετὰ θάνατον Ἡρακλῆς νομίσαντες οἱ νεκροὶ ὅτι πάλιν βιάσασθαι αὐτὸς κατήλθεν ἐμάχοντο πρὸς τὸ εἰδῶλον αὐτοῦ. τοῦτο δὲ ἔστιν, ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἰωνῶν ὡς. Β. Q. (et Harl. nam Pors. in schol., ait, citari οἰωνῶν τε).

606. Γρ. πάντως ἀτυσομένων. Harl.

609. Ἀορτήρ] Ὁ τοῦ τελαμῶνος κορμασῆρ ἐξ οὗ τὸ ἕλφος ἦρηται. Vulg.

611. Χαροποί] Γρ. χαλεποί. Vind. 133.

613. Μὴ τεχνησάμενος μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο, ὅς κείνον τελαμῶνα ἐπ' ἐγκατέθετο τέχνῃ] Ἐνταῦθα σικτεόν. ὁ γὰρ κοῦς· οὐ τεχνησάμενος πρότερόν τι τοιοῦτόν ἐπὶ τοῦτο ἤλθε τὸ ἔργον· οὔτ' ἂν ἐξῆς τι τοιοῦτον τεχνήσαιτο. ὁ κατασκευάσας ἐκείνον τὸν τελαμῶνα ἄλλον τοιοῦτον οὐκ ἐτεχνήσατο, ἀλλ' οὐδὲ τεχνήσεται ³⁾). ὡς εἴ τις λέγει,

1) Ex eo quod Aristarchus in hunc locum commentatus est, non tuto colligas eum pro genuino habuisse. Porson.

2) Nimirum hic enarrator ἦβην sensu appellativo de aeterna Herculis juventute intelligit. Cf. schol. ad v. sq.

3) Vide quam egregie negligat differentiam particularum οὐκ et μὴ grammaticus, et eo ipso tamen eam firmet. Nam si idem valere μὴ et οὐ credidit, non erat cur hoc illi in explicatione sua

οἷον Φειδίας ἐποίησε τὸν Δία τοιοῦτον οὐδὲν ἄλλο. εἰς ἐκεῖνον γὰρ τὸ παρά ¹⁾ τῆς. ἑαυτοῦ τέχνης κατέκλεισε. Vulg.

Οἱ δὲ ²⁾ οὕτως· μὴ τεχνησάμενος μηδὲ ἄλλο τι τεχνήσαιτο ἄνθρωπος ὃς εἰργάσατο τὸν τελαμῶνα ἐκεῖνον. δηλοῦντος τοῦ ποιητοῦ ὡς πάντος ἂν εὐπετῶς ἔργου γένοιτο τεχνίτης ὁ δημιουργὸς τοῦ τελαμῶνος. ἢ ὡς εἴ τις λέγοι, οἷον, Φειδίας ἐποίησε τὸν Δία, τοιοῦτον οὐδὲν ἄλλο ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἐνέθηκε τέχνη, ἀπὲρ τοῦ ἐνειόησε (scr. ἐπέκλεισε). B.

614. Ἐἷ ἐγκατέθετο τέχνη] Ἐνέθηκεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ τέχνη, ὃ ἐξιν ἐπενόησεν. Vulg.

Ἐγκατέθετο τικὲς οὐ κοινῶς τελαμῶνι ἐὼν ἐγκατέθετο τέχνην. Harl. Scribe: Ἐγκατέθετο] Τινὲς, ὃς κείνῳ τελαμῶνι ἐὼν ἐγκατέθετο τέχνην. Vid. not. ad schol. 613.

616. Καί μ' ὀλοφυρόμενος] Ἐλέγχεται ἐκ τῶν τε προκείμενα περὶ τοῦ Ἡρακλέους εἰδώλου, αὐτὸς γὰρ μετ' ἀθανάτοισι φεοῖσι. πῶς ἂν ὀλοφύρεται ἐν δεινοῖς ὄν; Q.

618. Ἠγήσεται] Ἄγῃ κακῶ μόρω. ἢ διάγει. B. Δυσυχίαν βουκολεῖς. Q. Διάγει καὶ ὑπομένεις. Vulg.

619. Ὅρπερ ἐγὼν ὀχέεσκον] Συνίσησιν ³⁾ ἑαυτὸν τοῖς Φαίαξιν ἐνδεικνύμενος ὅτι τὰ ὅμοια Ἡρακλεῖ ὑπέστη εἰς ἄδου καταβάς. ἅμα καὶ τὸ ἄπιστον τῆς καταβάσεως ἐπισώσατο τῷ περὶ τὸν Ἡρακλεῖα διηγήματι. Q.

623. Schol. Vulg. in ed. rec. huc relatum quaere ad 385.

624. Χαλεπώτερον] Γρ. κράτερώτερον. Harl.

substitueret. Non perspexit autem enarrator, poetam illo μὴ innuere non verum aliquem artificem; sed hypotheticum; quod et consentaneum erat in phantasmate: quippe ὅς valet εἴ τις et ad τεχνήσαιτο intelligendum ἂν. Aliquanto cautius auctor scholii sq.

¹⁾ Recte Barnesius emendat πᾶν, collatis Heliodori (Aeth. 3, 4.) verbis his de Chariclea: ζῶνῃ δὲ ἰβέβλητο τοῖς χρόνοις ἢν ὁ τεχνησάμενος εἰς ἐκείνην τὸ πᾶν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης κατέκλεισεν, οὔτε πρότερόν τι τοιοῦτον χαλκευσάμενος οὔτε αὐθις δυνησόμενος: quae ideo etiam sunt memorabilia, quod apparet scriptorem non Homeri tantum sed veteris enarratoris ipsa haec verba ante oculos habuisse. Commodè etiam Theocriti verba ex Epigr. 7. apposuit Barnesius, quibus Homeri tantum dictio variatur: ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην. Apparet autem et Theocritum et hunc scholiasten secutos esse scripturam versus 614. eam quam exhibet schol. Harl.

²⁾ Respicere videtur hoc δὲ ad aliam aliorum explicationem qualis tamen nulla in hoc quidem codice praecedit.

³⁾ Vid. ad η, 241.

631. Θησία Πειρίθοόν τε] Ὁ μὲν Αἴθρας καὶ Ποσειδάωνος, ὁ δὲ Δίας καὶ Διός. Q.

632. Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο] Μῆκος ἂν λόγων καταγράωσεν εἰ περὶ πάντων διηγήσατο. ἐπεὶ οὖν ἄπιστον ἦν τὸ φιλήκοον ὄντα τὸν Ὀδυσσεῖα ἐκουσίως τῆς τῶν παραδόξων θαυμάτων ἰσορίας ἀποσῆναι, ἀξιοπίστον τὴν ἀπαλλαγὴν διὰ τῶν δέους ἐποιήσατο. τὸ μὲν γὰρ μείναι τοιούτων τιῶν προφαινομένων ἀσύνητον, τὸ δὲ μηδενὸς ἐπικειμένους κινδύνους κατολιγορῆσαι τῆς θείας ἀπίθανόν. Q.

634. Μῆ μοι Γοργεῖνν κεφαλὴν] Καὶ πῶς ἐν τῷ ὄπλῳ τῆς Ἀθηνᾶς ἐγκείμεθαί φησιν αὐτήν; λέγει γὰρ, λάβε δ' αἰγίδα θυσαανόεσσαν, εἶτα ἐπάγει, ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκῇ, ἐν δὲ κρούεσσα ἰωκῆ, ἐν δὲ τε Γοργεῖνν κεφαλὴν δευνοῖο πελώρου (Π. ε, 738. sqq.). Φησὶ δ' Ἀριστοτέλης ὅτι μήποτε ἐν τῇ ἀσπίδι οὐκ αὐτὴν εἶχε τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης, ὡσπερ οὐδὲ τὴν ἔριν καὶ τὴν κρούεσσαν ἰωκῆν ἀλλὰ τὸ ἐκ τῆς Γοργόνης γινόμενον τοῖς ἐνορῶσι πάθος καταπληκτικόν. καὶ μήποτε πάλιν ῥητέον ὅτι οὐκ αὐτὴν εἶχεν, ἀλλ' ὅτι γεγραμμένην ἐν τῇ ἀσπίδι ὡσπερ σημεῖόν τι. ῥητέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι οὐδὲ Ὀδυσσεὺς λέγει ὡς ἦν ἐν ἄδῃ ἢ Γοργόνης κεφαλὴν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἐφοβήθη μὴ τοιοῦτος δαίμων ἐπεμψθῆ. φοβηθῆναι οὖν, οὐκ ἰδεῖν λέγει. ἢ ὅτι ἢ μὲν ψυχὴ ἐν ἄδῃ, τὸ δὲ σῶμα ἐν τῇ ἀσπίδι. καὶ Γοργεῖνν κεφαλὴν οὐ πάντως τὴν τῆς Γοργόνης, ὡς τὸ, τοίην γὰρ κεφαλὴν πόθειον υἱὸς Ἀχαιῶν ¹⁾). ἦτοι ἐκεῖ μὲν τὸ σῶμα ἐν ἄδῃ δὲ τὴν ψυχὴν ἢ Γοργεῖνν κεφαλὴν φοβερὸν τινα δαίμονά φησι. ἐκ τούτου ²⁾ τὸ πλάσμα τὸ περὶ τὴν Γοργόνην γέγονεν Ἡσιόδῳ, καὶ συγγένειαν αὐτῆς γενεαλογεῖν ἐπεχέλωσε, καὶ ὀνόματα περιέθηκε, καὶ ὅτι ἐκατατομήθη. B. Q.

Οὐ τὴν Γοργῶ. ὡς τὸ, τοίην γὰρ κεφαλὴν. γέλοιον δὲ δεδοικέναι τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης, ὡσπερ κεφαλῆς καθ' ἑαυτὴν ἐλθεῖν δυναμένης. Q.

635. Ἐξ αἴδος] Ἀρίσταρχος, ἐξ ἐδέω ³⁾). Harl.

¹⁾ Respicit memoriter Od. α, 343, ubi est τοίην γὰρ κεφαλὴν πόθειον, de Penelope Ulyssem lugente.

²⁾ Haec, ni fallor, inserenda particula δὲ cum praecedentibus sunt conjungenda. Hoc enim dicit, opinor, Homerum quidem hac Γοργεῖνν κεφαλῆς appellatione non certam quandam personam sed horribilem aliquem qualemcunque daemonem intellexisse; Hesiodum autem hinc effecisse suam Gorgonem Medusam eique cetera omnia affinxisse in Theog. 274 sqq.

³⁾ Hoc leviter correctum genuinam fortasse lectionem praebebit, ἐξ αἴδῃ. Haec enim vox semper trissyllaba est apud Ho-

M.

ἡ ὑπόθεσις. Διηγείται τὴν ἐξ ἄδου γενομένην αὐτῷ ἐπάνοδον πρὸς Κίρκην. καὶ ὡς τὰς Σειρήνας περιπέσσε, καὶ τὰς Πλαγκτίας πέτρας, Σκύλλαν τε καὶ Χάρυβδιν· καὶ τὴν τῆς αὐτοῦ νεὸς καὶ τῶν ἑταίρων ἀπαλείαν ἀνελάοντων τινὰς τῶν ἡλίου βοῶν. καὶ ὡς μόνος ἐπὶ ξύλου πρὸς Καλυψὶν διεσώθη. Pal. Q. Vulg.

2. Κύμα θαλάσσης] Δι' οἴλου θαλάσσαν ἀπὸ ὠκεανοῦ διαστρέλει ὁ ποιητής. B. Q.

Εὐρυπόροισ] Πλατὴν πόρον ἐχούσης, οἶον ἐτὸ θεῦμα· ἢ καλοῦς πόρους ἐχούσης. Vulg.

3. Ὅθι τ' ἦοῦς] Οὐχ ὡς ἐπιτελούσης ²⁾ τῆς ἡμέρας ἐν τῇ Αἰαία τῆτο εἶρηκεν, ἀλλ' ἦτοι ἀπλούσερον, ἐπεὶ πάρεγεγομεθα ἄπου ἡμέρα καὶ ἥλιος ἢ κατὰ σύγκρισιν τῶν Κιμμερίων. ἢ ὡς πρώτην φῶς παρέχουσαν, ἀνατολὴν κέκληκεν. ἐπεὶ ὑψηλοῦ ὄντος τοῦ Κίρκου ἡλίου ἐκ νυκτός ἐπιλάμπει τῷ τῆς Κίρκης ξοάνῳ. Vulg. Ταῦτα ὡς πρὸς σύγκρισιν τοῦ ἄδου. θέλει γὰρ εἰπεῖν ὅτι ἐκ τοῦ ἄδου εἰς τὰ φαινεῖα διήλθομεν. ἦοῦς δὲ εἶπεν, ἐπὶ τὰ ἀνατολικά διηλονότι μέρη τῆς νῆος προσορμισάντο. B.

Ἡ ὡς καὶ ἀνατολικά μέρη τῆς νῆου προσορμισάντων ἢ ὅτι ἐξ ἄδου ἐλαθόντων (scr. ἴες) πρώτην αὐτῆν τὴν (del. τὴν) φαινεῖαν ἐθεάσαντο. ἐνιοὶ δὲ βραχίστερον ὑπερβατικῶς κολλῶντο τὸ ὠκεανοῖο τῷ, ὄθι τ' ἦοῦς ἠριγενεῖς, οὐ φησὶν οἰκεῖν ἢ ἡμέρα (scr. vid. κολλῶντες — οὐ φασιν, οἰκεῖ ἢ ἡμ.)· ἐξ αὐτοῦ γὰρ ἀνατέλλει καὶ εἰς αὐτὸν δύνει. οὐ μόνον δὲ ἐσεβταῖον ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τῷ ποιητῇ. οὐ γὰρ παραδίδωσι ὁ Ὅμηρος τοὺς ἥρωας ἐπισαμένους ὅτι ἐξ ὠκεανοῦ αἰ' ἀνατολὰς τοῦ ἡλίου, ἀλλ' αὐτὸς ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου τὸ τοιαῦτον παρέδωκεν. ἥλιος μὲν ἔπειτα ἴον προσέβαλλεν ἀρούρας ἐξ ἀκαληφρέταιο βαθυρρόδου ὠκεανοῖο (Il. η, 421.) καὶ, ἐν δ' ἔπεισ' ὠκεανῷ φάος ἡλιόιο (Il. θ, 485.) οἱ δὲ ἥρωες ἄλλως λέγουσι οὐτ' ὄπη ἡλιός φασεσμβρατος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν (Od. κ, 191.) Q. Παρεγένετο ὅπως ἐμίριζεν (si recte lego) ὁ ἥλιος. Pal.

merum. Neque obstat quod vulgatæ edit. omnes retinent Od. η, 322. ἡδ' ὡς Αἰδῶ δόμον ἡλυθὲν εὐρώνια. Ibi enim legendum cum Harlemano ἡδ' ὡς εἰς Αἰδῶ δόμον ἡλυθεῖν εὐρώνια, ut x, 512. Porson.

2) I ego ἀνατελλούσης ex Eust. qui 164, 37. hoc scholion laudans ἐκ τῶν παλαιῶν, ita legit. Barnes.

4. Χοροί] Χαῖραι, τόποι, ὡς καὶ εὐρύχορον λέγει τὴν εὐχωρον καὶ μεγάλην. 1) Vulg. Ἀντὶ τοῦ χωροὶ ὄθεν καὶ εὐρύχορος. B.

7. Ἀποβριζάντες] Ἀπὸ τοῦ βαρύνεσθαι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοῦ ὕπνου B.

9. Ἀὐτὸς ἔγαν] Πρὸ πάντων ἐσπλάδακε τὸ ἀποδῆ-
ναι τῷ φίλῳ τὰ νομιζόμενα, μὴτε ὑπὸ τῆ φοβῆ τῶν ἐν τῷ
ἄδῳ δεινῶν τὴν μνημὴν ἐκταραχθεὶς μὴτε τοῖς προφητευ-
θεῖσιν ὑπὸ τῆ Τιμοσειῶν ἐκθαμβηθεὶς. Q.

11. Φιτρούς] Παχέα ξύλα. B. Κορμούς. Vulg.

12. Θαπτομεν] Ἐκαίομεν. Vulg.

14. Τύμβον χεύαντες] Γῆν ἐπιχέαντες, ὃ ἦν αὐτὸς
τύμβος. B.

Κρύσαντες] Νῦν, σήσαντες. Pal. Vulg.

15. Ζηρόδοτος γραφεὶ, ἀκροτάτῳ τυμβῷ ἵνα σῆμα
πέλοιτο. Harl.

19. Οἶνον ἐρυθρόν] Τὸν ποιοῦντα τὰ ἐρυθρά, ἢ τοι-
οῦτον κατὰ τὴν χροίαν. B.

22. Δισθανέες] Ὡς περ τὸ διώνυμος καὶ δισωνυμος,
οὕτω καὶ τὸ διθανέες δισθανέες. τίθεται γὰρ τὸ σ καὶ
εἰς ἀμφοτέρω, καὶ ὅτε πρὸ τοῦ (ισμο μετὰ τὸ) δι φω-
νῆν ἦ, καὶ ὅταν σύμφωνον. B.

Δίς θανέες] Οὕτως ἐν δυσὶ μέρεσι λόγος. φησὶ γὰρ
Ἀπολλώνιος 2) ὡς ὅτι δίς καὶ τρίς ἐν ταῖς συνθέσεσιν ἐκ-
βάλλει τὸ σ, δίπες, τρίπες. Q.

Ἔτι] Τὸ ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ, ὡς ἐκεῖ, ὅτε με βροτοὶ
οὕτι τίθειν (Od. ν, 129.). B.

26. Σημανίω] Λέγω ὑμῖν τὴν ὁδὸν ἵνα μὴ διὰ τὸ
ἀμφιβάλλειν καὶ ἀγνοεῖν τὴν ὁδὸν τῇ ἀλλήλων κακοτεχνία
καὶ ἀπειρία ἀλγήσητε. Ἄλλως. ἵνα μὴ τῇ ἀπειρία τοῦ
πλοῦ εἰς βαρβαρον ἐλθόντες τόπον τῇ τῶν ἐνοικούντων
κακοτεχνία ἀλγήσητε. B. Q.

Διατὴ ἢ Κίρκη τοσοῦτων ὄντων κινδύνων τῷ Ὀδυσσεῖ
ἐν τῷ οἴκαδε παρ' αὐτῆς ἀπόπλω οὐχὶ πάλιν τὸν αὐτὸν
ἐκέλευε πλοῦν ὅνπερ ἤθελεν ἀποπλεῖν, ἀλλὰ καὶ (παρὰ em.
vel ins. Mai.) τὰς Σειρήνας καὶ τὴν Σκύλλαν καὶ τὴν
Χάρυβδιν συνεβούλευε ποιῆσαι τὸν πλοῦν καὶ παρὰ τὴν
νῆσόν ἐν ἣ αἱ ἤλιε βόες ἦσαν; Ῥητέον οὖν ὅτι τῶν δύο
ἀπόπλων χειρόρων ὄντων οὐδὲν ἡμάρτανεν ἢ Κίρκη συμ-

1, Et hoc scholion laudat Eust. 465, 12. ὡς ἐκ τῶν παλαιῶν,
e cujus verbis patet γῆν supplendum post λέγει. Barnes.

2) Eustathius ex Apollodoro laudat haec ipsa verba.

βαλεύσα τοῦτον ποιείσθαι τὸν πλοῦν ἐν κακῶν ἐκλογῇ αἰρετώτερον ὄντα. οὐ γὰρ ἐξ ὧν ἀπειθήσαντες αὐτῇ ἠτύχησαν ἀποκτείναντες ἢ λίβ βοῦς, αἰτιασθαι χρῆ, θεωρεῖν δὲ ὅτι εἰ ἐπεισθησαν αὐτῇ οὐδὲν ἂν παθόντες δεινὸν οἰκαδε ἀπῆλθον. Q.

33. "Ἡδ' ἐμέ] Ἀντιδιασαλτικῇ ἢ ἐμέ. Harl.

34. Εἰσέ τε καὶ προσέλεκτο] Παρέκλινεν ἑαυτὴν καὶ προσηγάγετο. Pal. Προσέκλινεν ἑαυτῇ καὶ προσήγαγετο. ἢ καὶ προσδιελέξατο, ὃ καὶ ἀμεινον. Προσέλεκτο ἀντὶ τοῦ ἐκοίμησε. B. Q. Προσέλεκτο] προσεῖπεν. Vulg.

38. Μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός] Τὸν Ποσειδῶνά φησι. διὰ τῶν ἔργων ὑπομνήσει περὶ τῶν ὑπ' ἐμοῦ λεγομένων ὅτι ἀληθῆ εἰσι. B. Q.

39. Σειρήνας] Κατὰ μὲν τοὺς πολλοὺς Ἀχελῷς καὶ Στερόπης τῆς Παρθάνας (sic ed. ant.) αἱ Σειρήνες, κατ' ἐνίς δὲ Ἀχελῷς καὶ Τερψιχόρης μιᾶς τῶν μουσῶν. ἐλόμεναι δὲ παρθενίαν ἐμισήθησαν ὑπὸ Ἀφροδίτης καὶ ἔχουσαι πτερὰ ἀπέπησαν εἰς τὸ Τυρρῶνικὸν κλίμα. καὶ νῆσον κατέσχον Ἀνθεμουῖσαν (ita pro -οῦσαν Barn. e ms.) ὀνομαζομένην. ὀνόματα δὲ αὐτῶν Ἀγλαοφήμη, Θελξιέπεια, Πισινόη καὶ (Barn. e ms. ἢ) Αἰγεία. κατὰ δὲ Ὅμηρον δύο. Σειρήνης (γὰρ ins. Barn.) λέγει. Vulg. Τὰς Σειρήνας Ἀχελῷς καὶ Τερψιχόρης μιᾶς τῶν μουσῶν, οἱ δὲ Στερόπης τῆς Παρθάνας (sic), ἀγαπήσασα τὴν παρθενίαν ἀπεσύγησεν Ἀφροδίτῃ καὶ ὠρνίθωσεν. αἱ δὲ ἀπέπησαν εἰς τὴν Τυρσηνίαν περὶ νῆσον Ἀνθεμουῖσαν. ὀνόματα δὲ αὐτῶν Ἀγλαοφήμη καὶ Θελξιέπεια. Φασὶ δὲ ὡς Ὀδυσσεὺς φυγὼν αὐτάς, ὀργισθεῖσαι καθῆκαν ἑαυτὰς εἰς θάλασσαν. Ὅμηρος δὲ οὔτε γένος αὐτῶν παρίσησιν οὔτε πτερωτὰς αὐτάς φησιν εἶναι. Q.

Αἱ Σειρήνες ἢ ὄρνιθες κέλαδοι (f. δυσκέλαδοι) ἦσαν ἐν λειμῶνι, ἢ γυναῖκες θελκτικαὶ καὶ ἀπατητικαί, ἢ αὐτῇ ἢ κολακεία. πολλοὺς γὰρ θέλγει καὶ ἀπατᾷ καὶ ὠσανεὶ θανατοῖ. B.

42. Τῷ δ' οὔτε γυνῆ] Τοῦτο λέγει διὰ τὸ τοὺς ἀκούοντας τοῦ μέλους τῶν Σειρήνων μὴ δύνασθαι κινηθῆναι ἐπὶ τοῦ πρόσω τῇ ἀρρήτῳ τῆς αἰοιδῆς ἡδονῇ, ἄλλα θνήσκειν ταύτης ἀκούοντας. Q.

43. Οἰκαδε νοσήσαντι] Ὁ μὲν Ἀριστοφάνης φησὶ κατατηκομένους τῇ ὠδῇ καὶ αἰφνιδίως ἐκλείποντας ἀπολέσθαι. ὃ δὲ Ἀριστοφάνης διὰ τὴν τῶν ἀναγκαίων σπάνιν. Q.

46. Περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθῃσι] Περὶ δὲ τὰ ὄσέα τὰ δέρματα σήπονται. Q.

51. Ὁρθὸν ἐν ἰσοπέδῃ] Ὁρθὸν ξύλον ἐκ τῆς τρώ-

πίδος ᾧ προσδέεται ὁ ἰσὸς ἐν ᾧ δεσμεῖται τὸ ἄρμε-
νοῦ. Q. Τῷ τόπῳ ἐν ᾧ ὁ ἰσὸς ἐντίθεται. Vulg.

52. Σειρήνοιον] Ὅτι δύο καθ' Ὁμηρον αἱ Σειρήνες,
οὐ τρεῖς. Q.

53. 54. Hos tamen versus ἀθετεῖ, ut videtur, Ari-
stophanes. Porson.

54. Δεόντων] Ἀρίσταρχος γράφει, διδόντων ¹), ὡς τι-
θέντων. Harl.

56. Διηγεέως] Ὅσον κατὰ μίαν παραγγελίαν, ἢ δι'
ἴλου. Vulg.

57. Ὀπποτέρῃ] Ἀντὶ τοῦ, διὰ πόδας. Vulg.

58. Ἀμφοτέρωθεν] Ἐκατέρου μέρους ἀμφοτέρας τὰς
ὁδοὺς. B. Ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. B. (sic) Ἐκατέρω-
θεν. Vulg.

59. Ἐπηρεφέες] Πυκναί, ἢ επικρεμάμεναι, ὑψηλαὶ
καὶ ἐπίεργοι. Vulg. Q.

61. Πλαγκτᾶς ²)] Ὁ μὲν Κράτης, ὅτι πέλαζεται
(scr. πλάζεται) περὶ αὐτὰς τὸ κύμα. οἱ δὲ ὡς τὴν Δῆλον
κινεῖσθαι καὶ φέρεσθαι. Vulg. Ἀπὸ τοῦ προσπλή-
σσεσθαι ἐν αὐταῖς τὰ κύματα. B.

Θεοὶ μάκαρες καλέσιν] Ἄνθρωποι δὲ οὐδέν. καὶ τέ-
τε δῆλον ὅτι πιπλακεν. Vulg.

62. Οὐδ' πέλειαι — — φέρσιν] Ἦτοι μυθικῶς
φησι τὰς περιετράς διὰ τῶν Πλαγκτῶν πετομένας ἀποκο-
μίζειν Διὶ ἀμβροσίαν· ἢ φυσικῶς τῆτο εἴρηκεν. ὅτε γὰρ
ἐκασθεν τῶν Πλαγκτῶν γένηται τὸ ἄστρον τὸ λεγόμενον
(Vulg. ὁ λεγόμενος) Ταῦρος, τότε συμβαίνει τῶν ἐπὶ τῆς
οὐρᾶς αὐτοῦ κειμένων ζ' ἄστρον οἱ Πλειάδες λέγονται ἕνα
ἀμάνουσθαι ἐκ τῆς ἀναφορᾶς τοῦ καπνοῦ ³). Φέρουσι
δὲ τροφήν ἵδωρ θαλάσσιον ἡλῶ, ὃν καὶ Πλάτων ἐν Φαι-
δρῳ (p. 246. e.) Δία προσηγόρευσεν· ὁ μὲν δὲ μέγας ἐν
οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνει. Vulg. Q.

¹ lege διδόντων attice pro διδέτωσαν a διδῆμι quod fluit a
δέω ut τίθημι a θέω. Impf. διδῆ ipse Homerus usurpat Il. 1, 105.
Suid. et Hesych. διδῆμι, (τὸ) δεσμεύω. In Xenoph. Anab. 5.
[5, 8, 10. vel 24.] legendum ex Cod. Paris. διδέασιν pro δεσμεύ-
ουσι, quod in διδέασιν corruptit Hesychius. Idem e nostro loco
διδέντων· δεσμιόντων. Sic e ms. lectionem διδόντων recte cor-
rexerit Musurus. Porson.

² Pors. in scholiis Harl. (ad hunc versum et sqq.) et Πλαγ-
κτᾶς et Πλακτᾶς scriptum esse refert.

³ In alio breviori codicis Q. scholio ita: Τινὲς φυσικῶς ἀνα-
λύοντες φασιν ὡς κατ' ἐκεῖνο γινομένης τῆς Πλειάδος εἰς ἐκ τῶν
ἑπτὰ ἄστρον ἀφανῆς ἐγένετο ἐκ τοῦ καπνοῦ.

"Ἄλλως. "Ἐδει τὰς περιτεράς ὡς ἀκεραίους καὶ ἀνάκτες, καὶ ὀξείας τῇ πτήσει, λέγεσθαι φέρειν τῷ Διὶ τὴν τροφήν, ἥτις ἐστὶν ἀμβροσία. Q.

64. Ἄλλά τε καὶ τῶν] Ἄλλα καὶ ἀπὸ τούτων τῶν πελειῶν ἀφαιρεῖται μία (sc. μίαν) λις, ἀντὶ τοῦ λισσῆ, πέτρῃ. B.

65. Ἄλλ' ἄλλην ἐνήσει] Τὴν πλάνην τῶν διερχομένων ἐκεῖσε ζῶων ταῖς Πλαγκταῖς φησι πέτραις ἐναριθμοῦν εἶναι, ἥτοι συγκατατεταμένην καὶ ἀχώριστον. Q.

66. "Ἦτις] Γρ. ὄσις, Harl.

69. Οὗη δὴ κείνη γ' ἐπέπλω ποντόπορος ναῦς Ἀργῶ πασιμέλεια] Τυρῶ ἢ Σαλμωνίως ἔχουσα δύο παῖδας ἐκ Ποσειδῶνος, Νηλία τε καὶ Πελλίαν, ἔγημε Κρηθία. καὶ ἴσχυι καῖδας ἐξ αὐτοῦ τρεῖς, Αἴσιονα καὶ Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα. Αἴσιονος δὲ καὶ Πολυμήλας καθ' Ἡσίοδον γίνονται Ἰάσων, κατὰ δὲ Φερεκύδην ἐξ Ἀλκιμίδης ¹⁾). τελευτῶν δὲ οὗτος καταλείπει τοῦ παιδὸς ἐπίτροπον τὸν ἀδελφὸν Πελλίαν, ἐγχειρίσας αὐτῷ καὶ τὴν βασιλείαν ἵνα ἀυξηθῆντι τῷ υἱῷ παράσχη. ἡ δὲ τοῦ Ἰάσιονος μήτηρ Ἀλκιμίδη δεισάσα δίδωσιν αὐτὸν τρέφεσθαι Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ. τραφεῖς δὲ καὶ ἠβήσας ἴσχεται εἰς Ἰωλκὸν ἀπαιτῶν τὴν πατρίαν ἀρχὴν τὸν Πελλίαν. ὁ δὲ ἔφασκεν χρῆναι αὐτὸν πρότερον διακομίσαι τὸ χρυσοῦν δέρος ἀπὸ Κόλχων, καὶ τοὺς πυριπνόες ἀνελεῖν ταύρους. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰάσιον λέγει τῷ Χείρωνι. καὶ αὐτῷ ὁ Χείρων συνεπέμπει τοὺς ἡϊθέους ²⁾). κατασκευάζει δὲ ἡ Ἀθηναῖα τὴν Ἀργῶ. πλείοντες δὲ ἀφικνοῦνται ἐπὶ τὴν τῶν Βιθυνῶν χώραν, καὶ ὁρῶσι τὸν Φινία πηρὸν διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. ἔχων γὰρ παῖδας ἐκ Κλεοπάτρας τῆς Βορείου καὶ ἐπιγῆμας Εὐρυτίαν ³⁾) δίδωσιν αὐτοὺς τῇ μητροῖα διαβληθέντας πρὸς ἀναίρεσιν. Ζεὺς δὲ χαλεπήνας λέγει αὐτῷ, πρότερον βούλεται ἀποθανεῖν ἢ τυφλὸς γενέσθαι. ὁ δὲ αἰρεῖται μὴ ὄρᾶν τὸν ἥλιον. ἀγανακτήσας δὲ ὁ Ἥλιος Ἀρπυίας

¹⁾ Vid. Sturz. ad Pherecydis fr. num. 33.

²⁾ Barnesius corrigit ἡμιθέους; et revera infra schol. ξ, ultimo de Argonautis legitur ἡμιθέων, pro qua voce ibi Sturzius corrigit ἡϊθέων. Cf. schol. λ, 321. (de Theseo); sed ibi μετὰ τῶν ἡϊθέων de juvenibus in Cretam missis, quorum tam diversa ratio, ut ob id ipsum fere Barnesii correctioni faveam.

³⁾ Εἰδοθίαν τὴν Κάδμου ἀδελφὴν Schol. Soph. Antig. 992. Ἰδαίαν Λαοδάμου Apollod. 3, 15, 3. et al. Appono haec in similitudinem horum feminas nominum digitorum intendens.

πυλας ἐπιπέμπει αὐτῶ αἵτινες εἶποτε μέλλει (scr. μέλλοι) ἐσθλύν, αὐτοῦ διέπρασσον ἐμβάλλωσαι φθορὰν τινα ¹⁾. καὶ οὕτω Φινεὺς ἐπιμωρεῖτο. τοῦτον οὖν τὸν Φινέα θεωροῦσά τε οἱ περὶ τὸν Ἴάσονα παρεκάλειν ὑποθεῖναι, πῶς δεῖ πλεῦσαι (scr. δεῖ διαπλεῦσαι) τὰς Πλαγκτίας λεγομένας πέτρας. ὁ δὲ εἶπεν ἔάν τὰς Ἀρπυίας ἀπαλλάξωσι τῆς πρὸς αὐτὸν ὁρμῆς. θίντες δὲ συνθήκας ἐπαγγέλλονται αὐτῶ τῆτο δρᾶσαι. ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς, πόσον δύναται ἔχειν τάχος ἡ Ἀργώ; φάντων δὲ πελειάδος, ἐκέλευσεν ἀφείναι περισερᾶν κατὰ τὴν συμβολὴν τῶν πετρῶν, κἄν μὲν μεσολαβηθῆ, μὴ πλεῖν, ἔάν δὲ σωθῆ, τότε περαινέειν τὸν πλεν. οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες ποιοῦσι. κατασχεθείσης δὲ τῆς περισερᾶς διὰ τῆς οὐρᾶς, προσβάλλουσι τῇ Ἀργοῖ δυοῖν . . . πληγάδες ²⁾ πέτραι συνελθούσαι τῆς νεῆς συμμίουσιν, αὐτοὶ δὲ σώζονται. οἱ δὲ Βορεάδαι Ζήτης καὶ Κάλαις ἀποδιώκουσι τὰς Ἀρπυίας ἀπὸ τῶν Φινέως δειπνῶν. καὶ οὕτω παραγίνονται εἰς Κόλχους. ἡ δὲ ἰσορία παρὰ Ἀσκληπιάδῃ. Vulg.

70. Ἀργώ] Ἡ ἀργὴ κατ' ἀντίφρασιν. ἢ ὅτι τοὺς ἀργούς (f. Ἀργεῖους) εἶχε. B.

Πασιμέλουσα] Ἐπίθετον τῆς Ἀργοῦς ἀπὸ τοῦ πᾶσιν ἐν ἐπιμελείᾳ εἶναι διὰ τὸ κλέος. ἢ πᾶσι μέλουσα θεοῖς. Vulg. Πᾶσι τοῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐν φροντίδι οὖσα. ἐκ πάσης γὰρ τῆς Ἑλλάδος εἶχεν ἥρωας. ἢ παρὰ πάντων οὖσα διὰ φροντίδος ὡς ταχεῖα. Q.

1) Barn. pro αὐτοῦ διέπρασσον scribit τὰ αὐτοῦ δ. πάντα, quibus parum juvamus. Eustath. ad h. l. ex eodem ut apparet, fonte haec referens, ita: αἱ λιμώτιν ἵποισιν τὸν αἰθροπὸν ἀεργαπάζουσαι δαηνυμένον τὰ βρώματα. Hinc in nostro emendo — εἰσθλύν, τὰ βρώματα αὐτοῦ διήματαζον ἐμβάλλωσαι φθορὰν τινα.

2) Tam manifesta sunt in his lacunae vestigia ut ejus signum apponere non dubitaverim. Eustathius ita: ἀπολιθείσης οὖν τῆς περισερᾶς καὶ συσχέσεως οὐ πάσης ἀλλὰ κατὰ τὸ οὐραῖον, εἰσβάλλουσι τοῦ λοιποῦ διὰ τῶν Συμπληγάδων. αἱ δὲ συμπέσασαν τῆς ἄκραν πρῶταν (Barn. recte em. ἐπιμέσασαν — πρῶταν) τῆς Ἀργοῦς ἐκίλοσαν κατὰ τὸ ἐν τῇ περισερᾷ σύμβολον. Huic sensui quam parum apte accommodarint scholii verba Barnesius et ad Hygin. 15). Muncker, apud ipsos vide. Ego contentus sum in verbo προσβάλλουσαι (quod Eustathius, qui lacunosum et ipse prae oculis habuit scholium, in εἰσβάλλουσαι mutabat) et in illo δ. οἱν indicia monstrare sensus hujus: Argonautas addidisse navi aplustre δυοῖν ὁρμυῖων, idque a Symplegadibus commissis abscessum fuisse. In simili autem periculo, vocis Συμπληγάδος, propra in nostro scholio comminuta est, non minus integro manente vocabulo, quam illa Argo, nisi quod poëticum nunc in scholasticæ prosæ miramur.

Ἐφ' ἐν πασιμέλουσα. Νεωτερικὸν δὲ τὸ γράφειν φασιμέλουσα ¹⁾, ἢ τοῖς ἐν Φάσιδι πολλὴν φροντίδα ποιήσασα. Q.

73. Ὁ μὲν οὐρανόν] Vid. ad 75.

75. Τὸ μὲν οὐποτ' ἔρωεῖ] Τὸ μὲν, ἦτοι τὸ νέφος, οὐποτε ἔρωεῖ, ἦτοι οὐδέποτε ὑποχωρεῖ, λήγει· ὡς τὸ, ὑπερώησαν δὲ οἱ Ἴπποι (Il. 9, 122.)· νεφέλην γὰρ εἰπὼν ἀπέδωκε τὸν λόγον πρὸς τὸ νέφος καὶ οὐ πρὸς τὴν νεφέλην. διὰ τοῦτο εἶπε, τὸ μὲν οὐποτ' ἔρωεῖ. B. Q. In Vulg. magna confusio: Ο ΜΕΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΕΤΡΥΝ ΙΚΑΝΕΝ. πρὸς τὸ συνώνυμον ἀπήνησε τὸ οὐποτ' ἔρωεῖ. ΝΕΦΟΣ. νεφέλη. ΤΟ ΜΕΝ. τὸ νέφος. ΤΟ ΜΕΝ ΟΥΠΟΤ' ΕΡΩΕΙ. σχημάτων σημαινόμενων ἀκόλουθον. ΕΡΩΕΙ. ἀποχωρεῖ ²⁾.

Ἀρίσταρχος ³⁾ οὐ λέγει πρὸς τὸ νέφος τὴν ἀπότασιν εἶναι, ἀλλὰ, τοῦτο οὐδέποτε λήγει, τὸ κεκαλύφθαι τὸν σκόπελον τῷ νέφει. Q.

77. Οὐ καταβαίη] Λεῖπει ὁ δέ. ἦτοι, οὐδὲ καταβαίη, ἀντὶ τοῦ, ὅπως ἀνέλθῃ. B. Q.

Ἀρίσταρχος γράφει, οὐκ ἐπιβαίη ⁴⁾. Harl.

¹⁾ Hoc solum ex Harl. excerptit Pors. Quod autem in Mediol. utraque hujus vocis scriptura circumflexum in praenultima habet id meritis ejus editionis mendis accenseo.

²⁾ Primum Barnesius jam vidit scholium subjectum Iemmati Ὁ μὲν οὐρανόν ε. i. spectare ad v. 75. Nimirum oscitantia librarii ab uno lemmate ad alterius scholium aberrantis perit scholium ad v. 73. quod sine dubio spectabat schema illud οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν —: cf. Eust. De altero autem schemate scholiastes ait, „verba, οὐποτ' ἔρωεῖ, ἀπαντήσαι πρὸς τὸ συνώνυμον h. e. pro νεφέλη subjectum habere genere neutro τὸ νέφος, cujus ulterioris explicationis fragmina sunt haec: ΝΕΦΟΣ. νεφέλη. Mox aliud de eadem re scholium cum eodem lemmate Τὸ μὲν οὐποτ' ἔρωεῖ, additum, in quo duae tantum voces perperam coaluerunt. Scr. σχῆμα, τῶν σημαινόμενων ἀκόλουθον. Ita nimirum vocat hoc schema grammaticus quoniam *sensum* nominis, non formam sequitur. Nescio tamen an hic etiam rectius scribendum, τῶν συνώνυμων ἀκόλουθον. Barnesius duo haec scholia conflare conatus est pessime.

³⁾ In Mediol. lemma huic scholio est praefixum Νεφέλη δ. μ. α. et mox foede scriptum ita οὐδέποτε λήγει τῷ καλύφθαι.

⁴⁾ Immo οὐδ' ἐπιβαίη. Eustathius: τὸ δὲ γράφειν, οὐδ' ἐπιβαίη (ἐπιβαίη), οὐκέτι ἀφέλες, ἀλλὰ γελοῖον. Et sic est in lemmate schol. vulg., ubi quoniam male hodie haec scriptura explicata est (vid. supra), Barnesius audacter reposuit ἀποβαίη, hoc, ut solet, pro vera textus varietate venditans.

Οὐδέ κεν ἀμβαίη] Οὐ δύνηθῆ ἀνελεθεῖν. Οὐδ' ἐπι-
βαίη] Οὐδὲ κατέλθῃ. Vulg.

78. Οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές τε] "Ὅτι ὁμοία ἢ προσφορὰ
(scr. προφ.) τῆς ὑπερβολῆς τῶ, οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλώσ-
σαι (Il. β, 489.). Q.

Χεῖρές γε] Schol. marg. χεῖρές τε ¹). Harl.

81. Εἰς ἔρεβος τετραμμένον] Εἰς τὰ πρὸς δύσιν μέρη
νεῦον. πιθανῶς δὲ ἵνα μὴ προϋδόντες οἱ ἑταῖροι παύσων-
ται τῆς κώπηλασίας. Vulg. Εἰς ἔρεβος ἦν ἀπεσραμ-
μένον, ὥσε ἀεὶ ἀπεσράφθαι ἐξ αὐτοῦ τὴν αὐγὴν τοῦ
ἡλίου. Q.

84. Ἀφίκοιτο] Ἀντὶ τοῦ, καταλάβοι. Vulg.

85. Σκύλλη] Σκύλλα Φόρκυος θυγάτηρ καὶ Ἐκά-
της, ἔχεσα πρὸς ταῖς πλευραῖς σκύλακας, κατέχευσα τὸν
περὶ Σικελίαν πορθμόν. ἔνθεν μὲν Σκύλλη ἐτερωθεὶ δὲ
Χάρυβδις ²) (235.). Σκύλλα θυγάτηρ μὲν ἦν Φόρκυος
καὶ Ἐκάτης, τὸ μὲν μέγεθος θαυμασῆ. εἶχε δὲ πόδας
μὲν δώδεκα κεφαλὰς δὲ ἕξ, ἐν ἑκάσῳ δὲ τῶν τρομάτων τρεῖς
εἶχον ὀδόντων, ὀφθαλμοὺς δὲ πυροειδεῖς. καὶ τὸ μὲν ἄλλο
σῶμα ἐκρύπτετο αὐτῆς ἐν τινὶ σπηλαίῳ κατὰ βύθου βε-
βλημένον, συμφυεῖς οὖσα τῇ πέτρᾳ. τὰς δὲ κεφαλὰς αὐ-
τῆς εἶχεν ἕξω περιμήκεις ὥσε δύνασθαι ἀπὸ τῆς πέτρας
εἰς τὴν ναῦν φθάνειν. ταύτην λέγεται τὸν Ἡρακλέα ὀπό-
τε τὰς Γηρούσου βοῦς ἤγεν, ὡς εἶδεν ἀπληξευομένην ἀνε-
λεῖν, τὸν δὲ πατέρα διὰ πυρὸς ἀναγκάσαι πάλιν αὐτὴν
ἀναξῆσαι. ἡ δὲ ἰσορία παρὰ Διονύσω ³). Vulg.

Ἀελακῦνία] Ἥτιοι ὑλακτοῦσα, ἡ οἰκτρὸν ἦχον ἀποτε-
λοῦσα. Vulg.

86. Νεογιλλῆς] Νεογνῆς, γάλακτι τροφεμένης. Vulg.

1) Recepit hoc Wolfius. Sed utrumque, ni fallor, olim
iunctum erat, χεῖρές γέ τ' εἴκοσι καὶ πόδες. Nam foedissimus pro-
fecto est hiatus etiam in caesura, quando accidit in pleonastico ε.
Ne quis enim objiciat e. g. Il. γ. 197. ἔγογε εἴκοσι, meminerit in
quibusdam verborum formis reduplicationem esse qua digamma
quoque reduplicatur, illaque φοικα, εἴκοσω respondere his δέδοικα,
δέδοικω: contra in talibus qualia sunt εἴκοσι, εἴση, εἶδνα, nullum
reduplicationis usquam vestigium esse.

2) Sic edd. ant. nisi quod in illis versus "Ἐνθεν μὲν in lem-
matis forma positus est; fortasse quod olim sequens narratio cum
hoc lemmate versui 235. ascripta et inde mox huc translata est.
Edd. recentiores versum textui edito conformant, postque eum
inserunt Ἄλλως.

3) Sic. Sed est haud dubie Dionysius ille Mythicorum mul-
torum auctor, de quo vid. Heyn, ad Apollod. in Ind. Scriptorum.

Ἐνθεν αὐτῇ κυνῶν μὲν κεφαλὰς οἱ νεώτεροι περιέ-
πλασαν. Ἀθετοῦνται δὲ εἴχοι τρεῖς. πῶς γὰρ ἡ δεινὸν λε-
λακυνία δύναται νεογνοῦ σκύλακος φωνὴν ἔχειν ¹⁾; Δύ-
ναται δὲ τὸ, ὄση, ἀντὶ τοῦ, οἶα, κείσθαι, ἵνα μὴ πρὸς τὸ
μέγεθος ἀλλὰ πρὸς τὴν ὁμοιότητα εἴη ἡ παραβολή. Q.

88. Οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσει] Εἰς ὄρος (ὄρον em.
Mai.) ὑπερβολῆς αἰεὶ τὸ θεῖον παραλαμβάνει ὁ ποιητής.
καὶ ἐπὶ τῶν ἡδέων. Ἔνθα δ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ
ἐπελθῶν γηθήσειεν ἰδῶν (Od. ε, 74, ubi est θηήσαιτο
ἰδῶν). καὶ ἐπὶ πολέμου, οὐτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο με-
τελθῶν (Il. ν, 127.). καὶ ἐπὶ τῶν φοβερῶν, οὐδ' εἰ θεὸς
ἀντιάσειεν, ἦτοι ἐναντίον ἐπέλθοι. Q.

89. Πάντες ἄωροι] Φιλοτίον τὰς δύο συλλαβάς.
ἔξι γὰρ, (ins. οὐς) οὐκ ἂν τις ὠρήσειεν, ὃ ἔξι φυλάξειεν.
οἱ δὲ καὶ, μὴ δυναμένους ὄρμῆς, ὡσπερὶ παρεμμένους. ἐν
τοῖς τραχήλοις γὰρ ἔστιν ἡ πᾶσα ὄρμη. οἱ δὲ νεώτεροι, τὲς
ὄρσειν μὴ δυναμένους μηδὲ ὄρμᾶν, αἶτε τῇ πέτρα προσπε-
φρυκίας αὐτῆς, ἐπεὶ κἂν τὸν Ὀδυσσεῖα καὶ τὰ θηρώμενα
ἐπεδίωκεν. οἱ δὲ, κωλῆν μὴ ἔχοντες. ὦρα γὰρ ἡ κωλή
κατ' Ἴωνας λέγεται. ἐπεὶ πλεκτάνες (scg. -αι) εἰσιν. οἱ
δὲ ἄνεμοι κατὰ μέγεθος, ἢ πολύποδες. ἢ σκληροὶ παρὰ
τὲς ἄωρος καρπῆς. ἢ λεπτότατοι καὶ πλεκτανώδεις. οἱ δὲ
ἄωροι ἢ ποικίλοι. ἢ κατὰ μεταφορὰν τῶν ἄκρων ἀφύ-
λακτοι καὶ δεινοί. ὠρεῖν γὰρ τὸ φυλάσσειν. Ἄρισταρ-
χος δὲ ἀκώλης. τὲς γὰρ Ἴωνας λέγειν φησὶ τὴν κωλῆν,
ὠρην καὶ ὠραῖαν. ἔκ ἔχοντας ἔν ὅσα ἀκώλης καὶ ἀνάο-
φρος λέγεσθαι. ὑποκείσθαι γὰρ φησὶ τῇ Σκύλλῃ πετραῖόν
τι θηρίον προσπεφυκὸς τῷ σκοπέλῳ καὶ κοχλιῶδες πόδας
τε ἔχον πλεκτανώδεις ²⁾. ὡς λέγειν ἔτις τὸν ποιητὴν,
Σκύλλην πετραῖην (231.). κατὰ δὲ τὴν ἄνωθεν φαντα-
σίαν τῇ Ἰθρᾷ προσοικεῖναι καὶ τὲς αὐχίνας αὐτῆς ἰσο-
μεγέθεις εἶναι τῷ σκοπέλῳ. καθιεῖσαν δὲ τὴν Σκύλλαν
τὰς κεφαλὰς ἔτις ἀνασπᾶν τὲς ἀρπαζομένους. φέρει δὲ τε
κρατὶ ἐκάσῳ φῶτα ἀρπάξουσα (99.). ὡσὰν ἔν ὀλισθηρῶν
ὄντων τῶν ποδῶν καὶ οὐκ ἔχόντων ἀντίληψιν, ἄωρος ἂν
τις δέξαιτο τὲς ἀκώλης. Κράτης δὲ ἐν τοῖς περὶ διορ-
θώσεως ἀφυλάκτες ἀκεί, ἔτις περὶ τῆς εἰκόνης διαλεγό-
μενος. τοιῶτον γὰρ τοι ὑπόκειται ζῶον ἔξ μὲν ἔχον κε-
φαλὰς καὶ δευρὰς ἔκ ἐλάσσονας. Q.

1) Verba Ἀθετοῦνται — ἔχειν ex Harl. exc. Pors.

2) Haec re ipsa clamante ita reposui: nam in Mediol. ita
— τὴν Σκύλλαν πετραῖον τὸ θηρίον — πόδας τε ἔχειν —.

Λεπτοί. ἔνιοι δὲ ἀπέδοσαν, παραιωρούμενοι καὶ ἀσθενεῖς. τινὲς δὲ, δυσφύλακτοι, οὓς οὐδεὶς ἂν τις δυνηθεῖη φυλάσσειν διὰ τὴν περὶ αὐτοὺς δεινότητα. ὤρειν γὰρ τὸ φυλάσσειν, ἔνθεν καὶ ὁ πυλωρός. ἔνιοι δὲ δασείως ἀνέγνωσαν ἄωροι, ὦμοι, ἄγριοι, ἐν μεταφορᾷ τῶν ἄσρων καὶ μὴ πεπεῖρων καρπῶν. τινὲς, οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξιοι. ὦρα γὰρ ἢ φροντίς. ἔνιοι δὲ ἄωρους τοὺς ἐμπροσθίους, ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ¹⁾. οὐ τοὺς ἄωρους εἶπά σοι, μασιγία, πόδας κομίζειν; σὺ δὲ φέρεις ὀπισθίους. Ἄμεινον δὲ ἀποδιδόναι τοὺς χαλεποὺς καὶ δυσφύλακτους παρὰ τὸ ὤρειν ὃ ἐσι φυλάσσειν. ἢ τοὺς δυσορμήτους, παρὰ τὸ ὄρουειν: οὐ γὰρ χρῆται αὐτοῖς ἢ Σκύλλα εἰς πορείαν. Vulg.

Ἡ δυσφύλακτοι, οὓς οὐδεὶς ἂν δυνηθεῖη φυλάσσειν διὰ τὴν περὶ αὐτοὺς δεινότητα. ἢ ὦμοι. ἢ οὐδεμιᾶς φροντίδος ἄξιοι. ἢ ἀνόρμητοι, οἳ μὴ δυνάμενοι ὄρουσαι. Ἄλως. Ἄωροι, σκληροὶ παρὰ τοὺς ἄωρους καρπούς. ἢ κρεμαστοί, ἀπὸ τοῦ αἰωρῶ, τὸ κρεμῶ. B.

90. Δειραὶ περιμηκείες] Ἀντισαδιαίς τῷ μήκει. Q.

91. Σμερδαλέη κεφαλῇ] Κατὰ μὲν τοὺς πολλοὺς κυνός· πιθανώτερον δὲ δράκοντος· καὶ γὰρ μόνος δράκων τρεῖς εἰχους ἔχει ὀδόντων. Vulg.

92. Πυκνοὶ καὶ θαμίεις] Ἐκ παραλλήλου ἔταξε τὰς λέξεις ἰσοδυναμούσας. Vulg.

94. Γρ. βαράθρου. Harl.

95. Περιμαιμώωσα] Ὑπὸ τοῦ λεμοῦ ἐνθουσιῶσα καὶ κενεμένη. B.

97. Ἀγάστος] Μεγάλους φόβους ἀποτελοῦσα· ἢ μέγλους σεναγμοὺς ἐπιφέρουσα διὰ τοὺς ἐν τοῖς ναυαγίοις ἀπολλυμένους. Vulg.

98. Ἄριστοφάνης, τήνδε. ὑφ' ἐν δὲ τὸ πρόποτε. Harl.

Ἀκήριοι] Νῦν, ἄνευ κηρὸς καὶ θανάτου, ἀβλαβεῖς. Vulg.

102. Πλησίον ἀλλήλων] Μετὰ τὸ εἶξαι τελείως εἰς τὸ Ὀδυσσεῦ, τὸ, πλησίον ἀλλήλων, ὡς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς προφερόμεθα, καὶ εἶξομεν εἰς τὸ ἀλλήλων. ἄδε τοι εἰσί, πλησίον ἀλλήλων εἰσίν ²⁾. εἶτα σαφηνίζει τὸ διάστημα. Ἐγὼ δὲ εἰς τὸ, πλησίον, εἶζων οἶμαι μηδὲν λείπειν. Q.

1) Non Aristophane, ut alias, sed Philemone; vid. Lex. Seguer. p. 476. ubi pro κομίζειν est πρῆσθαι. In nostro scholio erat olim μάστιγι et σοὶ δέ.

2) Corrupta haec sunt e sermone istud πλησίον ἀλλήλων cir-

Δὴ οὐσεύσειας] Ὀὔτω καταλάβοις ἀπὸ σκοπέλου εἰς
σχόπελον. B. Q.

103. Τῷ δ' ἐν ἔρινεός ἐστι] Οἰκονομικῶς, ἵν' εἰς τῷ-
τον ἐκκρεμασθῇ ὁ Ὀδυσσεύς. διὸ καὶ τὸ μέγας πρόσκειται
ἵνα δυνηθῇ βασιάζαι τὸν κρεμάμενον ἥρωα. παρατετηρη-
μένως δὲ οὐκ ἐλάταν ἢ ἄλλο δένδρον ἀλλ' ἐρινεὸν παρέλα-
βεν, ὅπερ εἶωθε καὶ ἐν κρηνοῖς φύεσθαι. Q.

104. Δία Χάρυβδις] Ἡ φοβερά, παρὰ τὸ δέος. Θα-
λάσσης δὲ βάθος (Vulg. ins. ἀναποικόν) ἐστὶ μεταξὺ τοῦ
Ἄδριου καὶ τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους. B. Q. Vulg.

Οὐκ ἐδήλωσέ γε μὴν ὁ Ὀμηρος πότερον θηρίον ἐστὶν ἢ ἄμ-
πωτις. Ὑποπτέυει δ' αὐτὸν Καλλίστρατος ὡς μαχόμενον
τοῖς ἔπειτα. B. Q.

105. Τρις μὲν γάρ τ' ἀνίησιν] Τινὲς τὸ τρις ἀντὶ
τοῦ πολλάκις. ἄμεινον δὲ τῷ, ἐπ' ἡματι, ἀντὶ τοῦ νυχθη-
μέρω. δι' ἑκτὰ γὰρ ὥρων γίνεται ὁ σπασμὸς τοῦ ὕδατος,
ὡς Ὀδυσσεύς φησιν (cf. ad 439.). καὶ ἀλλαγῶν, ἔνδεκα δ'
ἡματα θυμὸν ἐτέρποντο (Il. φ, 45.), ἀντὶ τοῦ νυχθη-
μέρα. Q.

Τρις δ' ἀναροιβδεῖ] Ἄμπωτις δὲ τις, ἀνάπωσις τις
καὶ ἀναρρόφησις. ὑπονοεῖ γὰρ τὸ ὕδωρ ἔν τισι κοιλώ-
μασι τῶν πετρῶν, καὶ πάλιν ῥήγνυται, ὅτι (f. διὸ) τὸ
ὕδωρ καλεῖται ῥαχία. ἦν δὲ οὗτος ὁ τόπος τοῖς πλείουσιν
ἐπικίνδυνος, θανάτου μεσὸς, ὅτι τὸ πλοῖον ἐν τούτῳ τῷ
τόπῳ ὑποβρύχιον ἐλίετο. Q.

Ἡ κατὰ τὴν Σκύλλαν ἐστὶν ἰσορία αὕτη, ὡς ἦν γυνὴ
περικαλλὴς μέχρι ὀμφαλῆ. ἔνθεν καὶ ἔνθεν κυνῶν προσ-
πεφύκεισαν κεφαλαὶ αὐτῆς ἕξ. τὸ δ' ἄλλο αὐτῆς σῶμα
ὀφιοειδές. ὁ θηρίον τοὺς παραπλέοντας τὰ πελάγη ταῦτα
κατήσθειν ἀφειδῶς ἢ θηριωδῶς. Ἡ δὲ Χάρυβδις ἐστὶ τό-
πος τις κοῖλος περὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ἴσεται ἐν τούτῳ
ὕδωρ ὡς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης συσρεφομένου τοῦ
ὑδατος φαίνεσθαι, καὶ ἀναρρόφᾶται καὶ πάλιν ἀποπτύε-
ται τρις τῆς ἡμέρας. Q.

111. Ἀτίζομενος ¹⁾] Ἐκπληττόμενος. Vulg.

cumscribente in hunc sensum, οἱ δὲ δύο πλησίον ἀλλήλων εἰσίν. Certe citra duriores ejusmodi ellipsin verba poetae, ut hodie edi solent, expediti non possunt. Quare nemo, opinor, non amplectetur optimam quam mox hic scholiastes proponit rationem, quaeque hic primum prodit.

¹⁾ Variam hic habes lectionem pro ἀμειβόμενος. Sed scribendum ἀτιζόμενος quod et in margine habet Cod. Vindob. 50. Perbona autem lectio. Nam ἀμειβόμενος non commode adhibetur nisi finito alterius sermone. At Ulysses Circen interpellat.

116. Καὶ δ' αὖ τοι] Ὁ μὲν αὖ σύνδεσμος, ἡ δὲ τοι ἀντανουμία. ὁ δὲ λόγος, καὶ ἐκεῖ πολεμηϊά σοι ἔργα μέμηλεν ὡ σκέτλιε. B. Q.

120. Οὐδέ τις ἔσ' ἀλήκη] Ἐνταῦθα σικτέον. οὐδὲ ἐστὶ λόγος κατὰ τῆς Σκύλλης ἀλέξηςις ¹⁾. φεύγειν δὲ ἀπ' αὐτῆς κρείττον. ἀλήκη γὰρ, ἡ βοήθεια καὶ ἀλέξηςις. Vulg.

124. Κραταίν] Κραταίς καλεῖται ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης. μάγοι δὲ Ἐκάτην αὐτὴν καλοῦσιν. Vulg.

Ἄμεινον γράφειν, κραταίς, ἀντὶ τῷ ἰσχυρῶς (B. κραταιῶς), ὡς ἀλλαγῶ, τὸτ' ἀποσρέψασκε κραταίς (λ, 597.), ἵνα λέγη, κραταιῶς ἐπιβοῶ τὴν μητέρα τῆς Σκύλλης. καὶ ὀξύνεται. ἐὰν δὲ ἡ κύριον, προπαροξύνεται. B. Q. Harl.

Ἄθετοῦνται γ', ὅτι διὰ τούτων σημαίνει μὴ εἶναι τὴν Σκύλλαν σύμφυτον τῇ πέτρῃ. Harl.

126. Θρινακίην] Νῆσός ἐστιν ἐν ὠκεανῷ ἱερὰ ἡλίου (Vulg. Νέλλου). Q. Vulg.

128. Ἑλλοιο βόες] Ἡλιον ἐνταῦθα τὸν χρόνον λέγουσιν εἶναι, βόας καὶ μῆλα τὰς ἡμέρας. αἱ ἐπὶ γὰρ ἀγέλαι, ὧν ἐκάσῃ ν', τν' γίνονται. γόνος δὲ οὐ γίνεται αὐτῶν. καὶ γὰρ αἱ ἡμέραι τοῦ χρόνου οὔτε πλείονες γίνονται οὔτε ἐλάττονες, ἀλλ' αἰεὶ αἱ αὐταί. B.

129. Ἐπὶ βωῶν ἀγέλαι] Ἀριστοτέλης φυσικῶς τὰς κατὰ σελήνην ἡμέρας αὐτὸν λέγειν φησὶ τν' οὔσας ²⁾. τὸν γὰρ πενήτην ἀριθμὸν ἑπταπλασιασάσας εἰς τὸν τριακοσὸν πενήτηκοσὸν περιεσάσαι εὐρήσεις (Q. εὐρηκε). Vind. 56. Q.

Τόσα δ' οὔων πάσα] Οἶμαι λέγειν τὰς τοσαύτας νύκτας. Q.

130. Πεντήκοντα δ' ἔκασα] Ἐκασα βουκόλια καὶ ποιμνία, ἧτοι μία ἐκάσῃ τούτων ἀγέλη ἀνά πενήτηκοντα φέρει. Q.

131. Θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶ] Θεαὶ δὲ αἱ ὥραι εἰσι. B.

Οὐ κωλύουσιν αὐταὶ εἰδυῖαι κολασθησομένους αὐτοὺς. Vulg.

¹⁾ Sic ed. ant. Recentiores inserunt οὐδέ ἐστὶ κατὰ τῆς Σκύλλης ἀλέξηςις. Barn. em. ὁ δὲ λόγος, οὐδέ ἐστὶ κατὰ τῆς Σκύλλης ἀλέξηςις. Quod verum videtur.

²⁾ Q. mendose, τῶν ν' οὔσας. Vulg. sermone mutilo, Ἀριστοτέλης φυσικῶς φησι. λέγει γὰρ τὰς καθ' ἡμέρας πενήτηκοντα πρὸς ταῖς τριακοσίαις. — Barnesius affert Luciani locum Astrol. 22. in quo verissime, sed ad hoc usque tempus incaſsum, pro βολὰς emendat, βόας: καὶ τοῦ ἡλίου τὰς βόας τὰ δὴ ἐγὼ ἡματα συμβάλλομαι εἶναι.

133. Νείαιρα] Νείαιρα σύνεστιν ὁ ἥλιος, ἐπειδὴ νέος ὁ θεός. Vulg.

Post hunc versum in Cod. Vind. 133. insertus est hic: Αἰτοκασιγρήτη Θέτιδος Ἀπκαροπλοκάμοιο: qui mihi quidem ab omni parte ut genuinum se approbat.

152. Ἴμεθα] Δημοτικῶς εἰς μέσον παρατίθησι τὰ ἀπόρρητα. κοινὸς γὰρ ὁ κίνδυνος. Q.

Post v. 153. in Harl. et Vind. 133. insertus est hic: Κίχλυτέ μεν μύθων κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι. Nimirum ut aliquoties in his scholiis observamus, erant qui tali γὰρ, quale est in v. 154. offenderentur ubique.

154. Ὡ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἕδμεναι ¹⁾] Τὰ κατὰ μέρος οὐ λέγει, ὅτι θιγγουοῖν ἡδονῇ, ἵνα μὴ τῆς μελωδίας ἐπιθυμήσαντες ἀμελήσωσι τῶν παραγγελμάτων. Q.

157. Ἡ κεν ἀλειάμενοι] Εἰ μὴ καταφρονήσει τῆς ᾠδῆς, οὐδὲν ἡδέικει ὁ δεσμός· εἰ δὲ ἐθέληγετο δεθεῖς, ἐσώζετο. φιλομαθῆς δὲ καὶ ἐγκρατῆς, ὥστε τοῦ μὲν λωτοῦ οὐκ ἐθέλησε, τῶν δὲ Σειρήνων ἀνήκοος μῆναι οὐκ ἐκαρτέρησεν. Q.

160. Ὅσον ἔμ' ἠρώγει] Ἴνα πείρα μάθῃ ὅτι ἀληθεύει. καὶ ἄλλως ἔδει τινὰ εἶναι τὸν μηνύσοντα, ὅτι ἕκτετι ἐξακούονται αἱ Σειρήνες. Vulg.

163. Καὶ ἐνταῦθα οἱ δύο ὀβελίζονται ὡς ἀδικώτατοι. Harl.

164. Ὑμεῖς δ' ἐν text. Γρ. ὑμεῖς μ' ἐν. Vind. 133.

167. Αὐτῶν text. Γρ. ἀπήμων. Harl.

168. Αὐτὰ ἔπειτ' ἀνεμος] Ἐνταῦθεν Ἡσίοδος καὶ τοὺς ἀνέμους θιγγεῖν αὐτὰς ἔφη. Vulg. Q.

Ἡδὲ text. Schol. Δασείως τὸ ἦδε. Harl.

169. Κόλησε δὲ κύματα δαίμων] Κατ' ἐπιβουλήν Ποσειδῶνος, ἵνα μᾶλλον αὐτῶν ἀκούσῃ ὁ Ὀδυσσεύς· τινὲς δὲ ὅτι καὶ τοὺς ἀνέμους ἵστασαν γοητεύουσαι τῇ φωνῇ. B. Q. Ἴσως ἢ Κλοχῆ, ἵνα μὴ ἀπροφύλακτοι προσερχθῶσιν, ἢ Ποσειδῶν, ἵνα ἀκούσῃ. Vulg.

170. Ἴστατα μηνύσαντο] Συνέστειλαν, ἀπὸ τῆς τῶν μηχανομένων ἐρίων συστολῆς. B. Q. Συνέστειλαν διὰ τῶν κάλων. Vulg.

171. Ἐν γῆ γλαφυρῇ θέσαν (sic ed. ant.)] Καταθέντες δηλονότι τὸ κέρας. Vulg.

172. Λεύκαιον ὕδωρ.] Ἐτυπτον (Vulg. ἤρισσον).

1) Immo ad 158. Σειρήνων.

2) Immo ad 160. Ἀλλὰ με δεσμοῖ.

ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. λευκαίνεται γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ σφοδρῶς κωπηλατεῖν. B. Q. Vulg.

Ξεῖτης ἐλάτῃσι] Κώπαις ἐξ ἐλάτου (sic) ξύλου κατεσκευασμέναις. Q. Ἀπὸ ἐλάτης δένδρου κατεσκευασμέναις κώπαις. Vulg.

174. Πίεζον ¹⁾] Ἐμάλασσον. Vulg.

177. Πᾶσιν ἄλειψα] Ἐπέπλασα ἐμφράττων τῶν ὠτων τοὺς πόρους. Q. Ἐνέφραξα. Vulg.

178. Ὅμοι χεῖρας τε πόδας τε] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὁμοῦ, ὁμοῦ χεῖρας ὁμοῦ πόδας. Q.

179. Ἀνήπτον (sic ed. ant.)] Ἐδέσμεν. Vulg.

180. Τύπτον ἔρετμοῖς] Τὸ ἐξῆς, ἀλλὰ τύπτον ἔρετμοῖς ῥίμφα διώκοντες. B.

181. Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν] Τὸ μὲν, ἀπῆν, ἐπὶ τῆς νηὸς, τὸ δὲ, διώκοντες, ἐπὶ τῶν ἔρετμῶν (scr. ἔρετῶν). B. (Harl.)

Ἀπῆμεν] Ἀπῆν ²⁾ ἡ ναῦς. νῦν δὲ οἱ ἐν τῇ νηϊ. προσεπάγη (scr. -ει) τὸ διώκοντες. ἀλλ' ἔχθος ἔχει ἡ μετοχὴ τὸ αὐτὸ δύνασθαι τῷ ῥήματι μετὰ τριγ. ἐπειδὴ Ευριπίδης (Phoen. 290.), μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπῃς κλεινὸς (excidit γόνος), ἐν τῷδ' ἐπεσράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν. ἀντὶ τῆς ἐπειδὴ ἔμελλεν ὁ Οἰδίπῃς υἱὸς πέμπειν. ἔγω καὶ ἐνταῦθα ἐπειδήπερ πάνυ ἐδίωκεν, ἴν' ἡ ὁ νῆς ἔτῳς, ὅτε δὲ ἡ ναῦς ἀπῆν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας. καὶ γὰρ ταχέως αὐτὴν ἤλαυνον. Q. (Harl.)

182. Ῥίμφα διώκοντες] Εὐκόλως ἐλαύνοντες. Q.

184. Δεῦρ' ἄγ' ἰών] Ἐν τότοις ὁ ποιητὴς προσωποποιεῖται λέγων τὸ ἄγε, ὡς ἐκ προσώπου τῶν Σειρήνων καλεσμένων τὸν Ὀδυσσεῖα πρὸς ἑαυτὰς, ὅπως δῆθεν τέρψοιτο τῇ τούτων αἰοιδῇ. ὁ δὲ νῆς τῆς προκλήσεώς ἐστι τὸ χρηματίζουσι τῶν καὶ τὰς φίλας αὐτῆ βρωμα ταῖς Σειρήσιν οἴκτε ἄξιον. Q.

Πολύαιν Ὀδυσσεῦ] Μαντικαὶ τινὲς αἱ Σειρήνες, ὅθεν γνωρίζουσι τὸν ὄνομα. Q. Vulg. Πῶς ἔν ὅτε ἐκ ἀκέσσειν, οὐ γνωρίζουσιν; ὅτι θεοὶ οἷς ἂν μὴ ἐπισήσουσιν οὐκ ἴσασιν. Vulg.

188. Νεῖται] Ἐπανάροχεται. Q. Ἀπέροχεται. Vulg.

193. Λύσαι δ' ἐκέλευεν ³⁾] Μαρτυρία τῆς ἡδονῆς ὅτι καὶ ὁ ἐγκρατέστερος ἠττηται. Vulg. B.

¹⁾ Recenti. Πίεζον] Ἐνίοι, πίεζον. Ἐμ. Vid. ad δ, 139.

²⁾ Hoc verum hujus scholii lemma esse sequentia demonstrant.

³⁾ Sic ed. ant. cum δ' pro edito in textu τ', et verbo singulari, nimirum ob praecedens κῆρ.

196. Μᾶλλον δὲ πιέζου text. Γρ. μᾶλλον τ' ἐπι-
πιέζον (sic). Harl.

Ἐπιέζου text. Γρ. πίεζον. Vind. 133.

202. Καπνὸν μέγα κῆμα] Εἰκότως καπνόν. ἐν ἡμέρῃ
γὰρ οὐ φαίνεται πῦρ. Vulg. Καπνόν, ἐκ τῆς συγκρού-
σεως καὶ παρατρίψεως τῶν Πλαγυτῶν· δοῦπον δὲ, ἐκ τῆς
ἐκρήξεως. B. Q.

205. Προήκεια] Καταναήκεια. δηλοῖ δὲ τὰ προβε-
βηκυῖαν τὴν ἀκμὴν ἔχοντα, ἢ τὰ προήκοντα τῆς νεώς. B.
Q. Προέχοντα καὶ προτεταμένα τῆς νεώς. Vulg.

209. Ἐπι] Ἐπέρχεται. Vulg.

Οὐ μὲν δὴ τὸδε μείζον ἐπι ἰ) κακόν] Περιέχει· ὡς,
Τρῶες ἔποντο (scr. ἔπον) πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι (Il. λ, 483.) ἢ
ἐνεργεῖ· ὡς, τὸν δέρον ἀμφιδέπον (Il. η, 316.). Q. Vind. 133.

Ἐπει ῥῆμά ἐσι· ἔπω, ἔπεις, ἔπει· ἀντὶ τοῦ περιέ-
πει. δασείως οὖν. Ζηνόδοτος δὲ ἔχει. Harl. Cf. Vind. 133.

Supra text. Harl. (in quo ἐπι in ἔπει mutatum est)
scriptum: Γρ. ἐτι.

212. Καὶ που τῶνδε μνήσεσθαι οἶω] Τῶν ἐνεσώτων
κακῶν οἶμαι ποιήσασθαι μνείαν εἰς τὸ ἐκφυγεῖν ἡμᾶς
τὸν ἀπὸ τούτων κίνδυνον. B.

214. Ἄλως ῥηγμῖνα] Νῦν τὸ ἐπιπολάζον. παρὰ τὸ
ῥήγνυσθαι ταῖς κόπαις. Vulg.

Ῥηγμῖνα βαθεῖαν] Εἶπε τὴν προσκρουομένην τοῖς
σκοπέλοις θάλασσαν· ἢ γὰρ τῶν αἰγιαλῶν ἐπιπολαῖα ἐστὶν
B. Q.

218. Οἰήα] Αὐχένια. Q. Πηδάλια. Vulg. Πη-
δάλια αὐχένια. Pal.

220. Σκόπελον, et ex em. σκοπέλων, text. Schol.
Ἐνικόως σκοπέλου, τῆς Σκύλλης. Harl.

Ἐπιμαίεο] Ἐπιμέμνησο. Q. Ἐφάπτου. Vulg.

223. Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην] Εἰπὼν περὶ τῆς
Χαρύβδews καὶ τῆς ἀμπώτιδος τοῖς ἐμοῖς φίλοις, οὐκέτι
καὶ περὶ τῆς Σκύλλης εἶπον αὐτοῖς, μήπως με καταλείρω-
σιν αὐτὸν ἀπρακτὸν ἐν τῇ θλίψει καὶ τῷ φόβῳ αὐτῶν. Q.

Ἄπρακτον ἀνίην] Πρὸς ἣν πράξασθαι τι καὶ μηχαν-
ήσασθαι οὐκ ἐδυνάμεθα. ἢ τὴν ἀνίαν τὴν ἀπραξίας αι-
τίαν· οὐδὲν γὰρ ἐκ τοῦ λυπεῖσθαι ἐδύναντο πράξαι. B.
Q. et, inde ab οὐδὲν γὰρ, Vulg.

227. Λανθανόμην] Νῦν, ἐκὼν ἡμέτερον. Vulg.

1) Sic lemma in Mediol. Scholium tamen spectat lectionem
ἔπει, et sic est in text. Vind.

228. Αὐτὰρ ἐγὼ καταδύς] Καὶ γὰρ οἱ θεοὶ τιτρώσκονται καὶ εἰκονοῖ. Vulg.

Αὐτὰρ ἐγὼν] Καὶ πῶς οὐ μᾶλλον ἐξεπλάγησαν οἱ ἑταῖροι; ἦτοι οὖν ἀπεσραμμένοι καὶ ἐρέσσοιτες ὀπλιζόμενον οὐκ εἶδον, ἢ οἴονται τεθαρῆρῆκέναι αὐτὸν ὡς καὶ μόνον ἀμύνεσθαι τὸν ἐπερχόμενον. Q.

229. Ἐβαινον] Ἐπέβαινον, ἰσάμην. Vulg.

233. Πρὸς ἠεροειδέα πέτρην] Τὴν ζοφώδη διὰ τὴν πυκνότητα τῶν περὶ αὐτὴν νεφῶν. B. Q.

237. Ὅτ' ἐξεμέσειε] Ἀντὶ τοῦ πλημύραν ἐποίησεν, ἀνέβραζεν. B. Ἐξεράσειεν. Vulg.

Λίβης ὡς] Τὰ ἐν τῷ καθόλου γινόμενα περὶ Χάρυβδιν λέγει. Vulg.

238. Ἀναμορμύρεσκε] Ἀνεκινήθη. Q. Ἀνεδίδου, ἀνέξει. Vulg.

240. Ἄλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε] Ταῦτα διὰ μέσου ἐξηγεῖται πρὸς τοὺς Φαλακας προληπτικῶς, ἅπερ ὕπερον μόνος ἐθεάσατο ναυαγήσας, ὁπότε τοῦ ἐρινεοῦ ἐξέλιγετο. οὐ γὰρ οἶόν τε νῦν, εἴ γε δι' ὀκτῶ ὥρων τὴν ἄμπατιν καὶ πλημύραν ἀπεδίδου ἢ Χάρυβδιν. Q.

Ἀναβρόξειε] Ἀναπίοι, ἀναρρόφήσειεν. Vulg. Ἀνέπιε. ὃ θεασάμενοι οἱ ἑταῖροι ἔδεισαν. B.

242. Βεβρύχει (sic ed. ant.)] Ἦχον ἐποίει. Vulg.

Γαῖα φάνεσκε ψάμμω κυανῆ] Τὸ ἐξῆς, ἢ γαῖα ἢ κυανῆ. ὥστε εἶναι καθολικὸν τὸ τῆς γῆς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, γαῖα μέλαινα. οὐκ ἔστιν οὖν μερικὸν τὸ ἐπίδητον, ἀλλὰ πάσης τῆς γῆς. Q.

243. Ψάμμω κυανῆ] Ἀντὶ τοῦ κυανίζομένη· ὡς, φοίνικι φαεινός (II. ο, 538.). Q.

244. Οἴομεν ¹⁾] Νῦν, ἀπεβλέπομεν. Vulg.

245. Γλαφυρῆς] Γρ. κολῆς. Harl.

246. Οἱ χερσὶ τε βίηφι τε φέρτεροι ἦσαν] Πάντες (Q. πάνυ) ἐπαινοῦμεν τοὺς τελευτήσαντας. Vulg. Q.

247. Σκεψάμενος] Ἀντὶ τοῦ ἀποβλεψάμενος ἐπὶ τὴν γαῦν καὶ ἐπὶ τοὺς ἑταίρους· προεῖρηκε γὰρ ὅτι ἀλλαχοῦ εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς πλανωμένους πρὸς τὸ ζητῆσαι ποῦ ἔστιν ἢ Σκύλλα. B.

249. Ἐγὼσ' ἀειρομένων] Ἐγὼσθεν, διεχῶς. Harl., es inter lineas super ὑπόσ' scriptum ὑπόδι.

Φθέγγοντο καλεῦντες] Ἀντὶ τοῦ φθεγγόμενοι ἐκάκουε ἐξ ὀνόματος. B.

¹⁾ Sic ed. ant. quod recentt. mutarunt in ἴδομεν. In text. Harl. ἴδομεν, sed ex em. ἴομεν.

250. Καλλίσρατος ὑπονοεῖ τὸν εἶχον λέγων ἐκλύεσθαι τὸ τάχος τῆς ἀρπαγῆς. Harl.

251. Ἐπὶ προβόλῳ] Προβεβλημένῳ τόπῳ εἰς θάλασσαν. B. Q. Προβεβλημένη πέτρα, ἣ τόπῳ ἐξέχοντι. Vulg.

252. Τοῖς ὀλίγοις] Τοῖς μικροῖς τοὺς μεγάλους κινηγοῦσι. Vulg.

Δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων] Καταβαλὼν εἶδατα δόλον ἰχθύσι. τὰ εἶδατα δὲ φησι δόλον εἶναι. B.

Εἶδατα] Οὕτως Ἀρίσαρχος. ὁ δὲ Καλλίσρατος, δελάτα ¹⁾. Harl.

253. Βοὸς κέρας] Κέρας Ἀρίσαρχος τὸ κρατίνον συριγγιον, ὃ ἐπιτιθέασι πρὸς τὸ μὴ ἐσθλίσθαι ὑπὸ τοῦ ἰχθύος τὴν ὄρμιάν. ἔνιοι δὲ τὴν τρίχα. Q.

Βοὸς κέρας ἦτοι τὴν τρίχα λέγει, ἢ τὸ ἐπικελευμένον τῇ ὄρμιᾳ κέρας. ἐπὶ κέρατος γὰρ ἡ ὄρμιᾳ τρίχει καθιεμένη καὶ ἀνιεμένη (Vulg. ἀνεκκομένη). εἰώθεσι δὲ οἱ αἰλίεις μεταξὺ τοῦ ἀγκίστρον καὶ τῆς σπάρτου κέρας βόειον προσάπτειν, ἵνα καταπιόντες τὸ ἀγκίστρον οἱ ἰχθύες μὴ τρώγῃσι τὴν σπάρτον. Vulg. B. Q.

256. Κεκληγῶτας, ἐὰν διὰ τοῦ ω, προπερισπᾶται, ἐὰν δὲ διὰ τῶν ντ, ὡς λέγοντα. Harl.

257. Ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι] Νῦν ἐν τῷ δεινῷ σπαραγμῷ. Vulg.

265. Αὐλιζομενάων] Εἰς τὴν ἑπαυλίην εἰσισιῶν. Q. Εἰς κοίτην παραγενομένων. Vulg. Ἀπὸ κοινοῦ τὸ αὐλιζομενάων. Pal.

267. Τειρεσίαο] Ὁ γὰρ Τειρεσίας Θηβαῖος μάντις ὡν προεῖπε τῷ Ὀδυσσεῖ μὴ τῶν τοῦ Ἥλιου βοῶν ἢ προβάτων καθάψασθαι, εἰ μὴ βούλοιο ἰδεῖν τῶν φίλων αὐτοῦ πάντων ὄλεθρον. Q.

268. Ἐπέτελλον ²⁾] Ἐνετέλλοντο, προσέταττον. Vulg.

269 et 274. Τερψιβρότε text. Γρ. φαεσιμβρότε. Harl.

276. Ἀλλὰ παρῆξ τὴν νῆσον] Εἰώθεον ὁ ποιητὴς τὴν ἐξ (ἴμμο παρῆξ) πρόθεσιν αἰτιατικῆ συντάσσειν. παρῆξ ἄλλα φύκος ἔχευε (Il. ι, 7.). παρῆξ περιμήκεια δοῦρα (infra 443. ubi vid.). Vind. 133.

279. Σχέτλιος] Καρτερικὸς, ἀνένδοτος. καὶ ἐν Πλάτῳ (κ, 164.), σχέτλιος ἐσσι γεραιέ, σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις. B. Q.

¹⁾ Poeticum verbum ex δελάτα, quo usus est Callim. fr. 458. Pors.

²⁾ Sic ed. ant. Nam recentt. lemma mutarunt scholio intacto. In Harl. hic et 273. textus ἦ — ἐπέτελλς, sed superscriptum utrobique οἶ — -ον.

ΠΕΡΙ ΤΟΙ ΜΕΝΟΣ. περισσή σοι δύναμις. Vulg.

281. Καμάτω ἀδδηκότας] Ἀδησθέντας ¹⁾ καμάτω
καὶ ἀγρυπνία μὴ μοι μὲν καμάτω ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ
ὑπνώ (Il. κ. 98.). Ἀγρυπνία κατ' ἀντίφρασιν, ὡς τὸ ὑπνώ
καὶ καμάτω ἀρημέος (Od. ζ. 2.). ὁ γὰρ ὑπνός οὐ βλάπ-
τει. B. Q. ΑΔΗΚΟΤΑΣ. κερμηκότας, κάμνοντας.
Vulg.

284. Ἄλλ' αὐτως διὰ νύκτια] Ἐκ νυκτῶν, ἢ ἐν νυξίν,
ἢ μετὰ τὰς νύκτας, ὃ ἐξιν ἥρθρου. ὡς τὸ, πίομεν ἐκ βο-
τάνης (Il. ν, 493.), ἀντὶ τοῦ μετὰ τὴν βοτάνην. ἢ κατὰ
τὰς νύκτας. B. Q.

Ζηνόδοτος, ἀλλ' οὕτως. καὶ ἔξιν ἠθικόν. Harl.

Ἀλάλησθαι ἀνωγας] Ὁ Ἀσκαλονίτης προπερισπᾶ, ἔν'
ἢ παρακειμένου χρόνου ἀπὸ τοῦ ἀλώ, ὡς πεποιῆσθαι. δύ-
ναται προπαροξυνεσθαι ὡς Αἰολικόν ἔν' ἢ τὸ θέμα ἄλῃμι
ὡς τίθημι, ἄλεμαι ὡς τίθεμαι, καὶ διπλασιασμός μετ'
ἐπιτάσεως Αἰολικῆς ἀλάλῃμαι, ἀλάλῃσαι, ἀλάλῃται. Q.

290. Διαρῥαίσουσι (sic ed. ant.)] Διαφθείρουσι.

Vulg.

Διαρῥαίσουσι] Χωρὶς τοῦ σ, διαρῥαίουσι. Ζηνόδοτος
δὲ γράφει, σίλων αἰκίητι ἐταίρων. Harl.

Θεῶν αἰκίητι] Ἴνευ θεῶν, ἐκ κακοβελίας. Q.

297. Βιάζεσθε] Ζηνόδοτος, βιασθ' οἶον (Vind. βίασθ'
οἶον. Porson. em. βιάζεσθ' οἶον) ἕοντα, οὐ νοήσας ὅτι
ποιητικῶς ἐσχημάτιζαι. Harl. Vind. 133.

301. Ἡ βοῦν, ἢ ἐ τι μῆλον] Μεμψήδωρος (Vind.
Μεμψόδ) ὁ τὴν Σικελίαν περιηγησάμενος καὶ Πολύαινος
καὶ Πανύασις φύλακα τῶν Ἥλιου βοῶν Φυλακίον (Vind.
Φυλαίον) φησὶ γενέσθαι, ὃν Φιλοσέφανος Αἰολιδοῦς (Vind.
-οῦν) εἶναι φησὶ καὶ ἔχειν ἐν Μύλαις ἠρώων. Q. Vind. 56.

303. Οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμνον] Ὡς οὐ βλάβῃσι βοῦν
τῆς τοῦ Ἥλιου ἀγέλης ἢ πρόβατον. Q.

312. Τρίχα νυκτός] Ἀντὶ τοῦ τρίτον μέρος τῆς νυκ-
τός. B. Q. Ἦτοι τρία μέρη, ἢ τρίτον μέρος τῆς νυκ-
τός. Vulg.

313. Ζαῆν text. et schol. Sed in his ζαῆν me-
moratur. Citatur etiam, αἰνοπαεῆ πατρίδ' ἐπόνομαι,
παρ' Ἀνακρέοντι: quod ad aliam lectionem ζαῆ referen-
dum est. Pors. ex Harl.

314. Λαίλαπι] Τετῶ μετὰ ἀνέμου. Vulg.

1) Cod. B. ἀδησθέντας. Q. μὴ διαθέντας.

318. Θόωκοι] Ἀντὶ τοῦ, θῶκαι, καὶ καθέδραι, ὡς ὕδατος γλυκίος ἐκεῖ ῥέοντος. Q.

319. Μετὰ μῦθον ἔειπον] Supra μῦθον in Harl. γρ. πᾶσιν, quod Porsono glossa potius esse videtur quam varia lectio, quoniam supra μετὰ minutissimis litteris scriptum sit ἐν πᾶσι.

323. Ὅς πάντ' ἐφορᾷ] Φεύγοντες οὐκ ἂν λάθοιμεν τὸν πάντα ἐφορῶντα· καθὰ καὶ Ἀγαμέμνων πρὸ τῶν ὀρκίων ἐκφοβεῖ τοὺς Τρῶας τοῖς ἐπιμαρτυρουμένοις (Il. γ, 276.). Q.

329. Ἦτα] Βρώματα δηλονότι. Vulg.

330. Ἄγρην ἐφέπεσκον] Ἐπὶ ἄγρην ἐξέλεσαν. λείπει ἢ ἐπί. B. Ἐφέπεσκον] ἐνήργουν. Vulg.

Γρ. ἐφέφρεσκον (sic) ἐπ' ἄγρην. λείπει γὰρ ἢ ἐπί. Harl.

335. Ἦλυξα ἐταίρους] Ἐξέκλινα. Vulg. Ἐκτὸς ὄψεως αὐτῶν ἐγενόμην. Vulg. B. Q.

336. Ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο] Ἐνθα ἦν σκέπη πρὸς τὸ μὴ ἀνεμίξασθαι. Vulg.

347. Θεῖμεν ἀγάλματα] Θεῖμεν, θεῖμεν· ὡς τὸ δοῖμεν δοῖμεν. θεῖμεν ἀντὶ τοῦ ἀναθεῖμεν. ἀγάλματα δὲ ἀναθήματα. B. Q.

349. Ἐσπῶνται] Ἀκολουθήσωσιν. Vulg.

350. Βούλομ' ἅπαξ] Βούλομαι ἅπαξ ἀπολέσαι τὸν θυμὸν πρὸς τὸ τῆς θαλάσσης κῦμα χανῶν. Q.

351. Στρεύεσθαι] Κατὰ σράγγα ἐκρεῦσαι, ὃ ἐξὲ κατ' ὀλίγον σραγγίσαι καὶ ἀποθανεῖν. B. Κατὰ σράγγα, ὃ ἐξὲ κατ' ὀλίγον ὑπορρεῖν. Vulg.

Στρεύεσθαι] Γρ. σρίγγεσθαι. Harl.

353. Αὐτίκα δ' Ἡελίοιο βοῶν] Βόας Ἡλίου λέγουσιν ὅτι ἦσαν ἐκεῖ βόες ἀνατεθειμένοι τῷ Ἡλίῳ. καὶ διὰ τὸ ἄψασθαι τοὺς ὑπὸ τὸν Ὀδυσσεῆα τούτων ἱερῶν ὄντων ἀπεδιώχθησαν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων παρὰ καιρὸν καὶ οὕτως ἀπωλέσθησαν. ἢ νόμος ἦν μὴ σφάζεσθαι τοὺς ἐργαζομένους βόας, ἀλλὰ καὶ γήρως καταλαβόντας τούτους ἠλευθέρουν αὐτοὺς μέχρις ἂν τελευτήσωσιν. οἱ δὲ τοῦ Ὀδυσσεῶς ἐταῖροι ἀπὸ τούτων τινὰς ἀρπάσαντες καὶ σφάζαντες ἐκείθεν παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν ἐδιώχθησαν, καὶ τοιοῦτῳ κινδύνῳ ὑπέπεσαν. ἢ λέγουσιν ἀλληγορικῶς βόας Ἡλίου τὰς ἡμέρας, τούτων δὲ καταναλωσάντων ἐκείσας τὰς πρὸς τὸν πλοῦν ἐπιτηδείας ἡμέρας καὶ μὴ ἐξελθόντων ὅτε ἦν ἐνδεχόμενον, ἔπαθον ἅτινα ἔπαθον. B.

ΔΡΕΨΑΜΕΝΟΙ. λαβόμενοι. ΕΡΕΨΑΜΕΝΟΙ. στεφανωσάμενοι. Vulg. Cf. ad ξ, 62.

360. Μηρούς τ' ἐξέταμον] Ἦγουν ἐσχισμένους ποιή-

σαντες. μετὰ γὰρ τὸ τοὺς μηροὺς ἀπὸ τῶν σεάτων κατακαλύψαι, ἃ κνίσσην καλεῖ ὁ ποιητής, ἔσχιζον. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ δίπτυχα. Q.

363. Ἐγκατα] Κυρίως σπλάγγων ὀπλήν· δῆλον δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος. B.

370. Οὐμῶξας δὲ θεοῖσι] Μετὰ βοῆς διὰ τὴν ἔκπληξιν ἐφθεγγόμην. B. Q.

372. Εἰς ἄτην] Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἄτη. Q.

374. Ὠκεία δ' Ἡελῶ¹⁾] Ἐναντίον τοῦτο τῷ, Ἡἷλιος δ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις (Π. γ, 277.). ἀφ' ἑαυτοῦ γὰρ ἐχρῆν ἐγνωκέναι τὸν πάντα ἐφορῶντα. λύοιτο δ' ἂν ἢ τῇ λέξει· τὸ γὰρ πάντα δηλοῖ τὰ πλείστα. ἄλλως τε οὐκ ἠγνόει τὸ πεπραγμένον Ἡἷλιος· ἀλλ' ἔδει ὡς ποιμαίνουσαν καὶ ταύτην ἀπαγγεῖλαι. ἢ τῷ καιρῷ λύεται, ὡς νυκτὸς ἐπιθεμένων τοῖς βροσὶ τῶν ἐταίρων. B. Q. Πῶς ὁ πάντα ἐφορῶν οὐκ οἶδε πάντα; ὄρα, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τὸ αὐτό. Vulg.

Ἐν πολλοῖς, οἰκὺς δὲ ἡέλω. ἐν ἧ (ἐν ἧ em. Porz.), οἰκὺς ἄγγελος. Harl.

375. Ἐκταμεν ἡμεῖς] Οὕτως αἱ Ἀριζάχου. Harl.

378. Τίσαι δὴ ἐτάρους] Ταῦτα ὁ Ἡἷλιος, πρὸς τὸν Δία ἀρώμενος λέγει, ὅπως ἀντιβλάβη τοὺς ἐτάρους τοῦ Ὀδυσσεύς, ὑπὸ ὧν τὰς αὐτοῦ βοῦς καὶ τὰ πρόβατά ἐκτεινόν τε καὶ ἔφαγον. Q.

379. Ἵπέροβιον] Βιασικῶς, ἄγαν βιαίως. B. Q.

387. Ἀογήτη] Λευκῷ, ἢ τεφρώδει. Vulg.

388. Ζηνόδοτος, τοιχῶδ' βαλῶν. Harl. Vind. 133.

Κεάσαιμι] Σχίσσαιμι ἢ καύσαιμι. Vulg.

390. Διακτόρου] Τοῦ διάγοντος τὰς ἀγγελίας. Q.

392. Ἐπισαδόν] Ἐφραῶτες. Vulg.

394. Τέραα (Q. Τέρεα)] Σημεῖα προσήμαινον ἐπὶ ἡ ὄργῃ ἡμῖν. B. Q.

398. Ἐλάσαντες] Γρ. ἐλώωντες, Harl.

Ἐλώωντες (sic ed. ant.)] Ἀπελάσαντες. Vulg.

400. Λαίλαπι] Λαίλαψ ἐστὶν ἢ μετ' ὄμβρου σφοδρότης τοῦ πνεύματος. Q.

406. Ἡχλυσε] Ἀχλύϊ καὶ σκότῳ περιειλήφει, ἐπληρώθη. Vulg.

408. Ζέφυρος] Ζέφυρον τὸν θρασικίαν λέγει ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. B.

*) In lomm. schol. vulg. ed. ant. Ἡελίοισε mendose.

409. Προτόνους] Τὰ σχοινία τὰ κατέχοντα τὸν ἰσόν. Vulg.

410. Ἰσὸς δ' ὄπλωσεν πέσεν] Πρὸς τῇ πρύμνῃ, διὸ καὶ ἔπληξε τὸν κυβερνήτην. B.

411. Εἰς ἀντιλον κατέχυνθ'] Εἰς τὸν τόπον τῆς ἀντιλίας. B. Ἀντιλον] τὴν ἀντιλίαν εἰς ἣν ἐγχείεται τὸ κατηφιζόμενον εἰς τὴν ναῦν ὕδωρ. Vulg.

413. Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς (immo ad Ἀρνευτῆροι)] Ἦτοι ἐπὶ κεφαλῆς νηχομένῳ κολυμβητῇ, παρόσον τὸ ἀρνίον πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς περιπατεῖ καὶ πηδᾷ. B. Ἀρνευτῆροι] κυβισητῆροι, ὄρηση. Vulg.

415. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε] Ἄμα τῷ ταῦτα γένεσθαι ἐβρόντησε. Q.

Pors. de Harl. referens: „Turbavit aliquid in voce ἄμυδις librarius: sed hoc eum saltem voluisse video, de spiritu, lenis an asper esset, dubitatum esse dicere.”

417. Θεείου] Θείου πυρός. εἴ γε ἀπὸ τοῦ θείου (scr. θεῖε) διαίρεσιν, διατί τὸ θεῖε (scr. θεεῖε) διὰ διαφογῆς; φασὲν, ὅτι πλεονασμός ἐστι τῷ ε, ὡς εἰς, ἔεις. Q.

Ἐνέπλητο δὲ Θείου, ἦτοι τεσφίου¹⁾. B. Θεείου] Θείου. Κατασφρέφει δὲ εἰς τὸ πυρὸς κεραυνίου. Vulg.

Πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι] Ἐρῆψαν ἑαυτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν. B.

421. Τρόπιος] Τρόπισ τὸ κατώτατον ξύλον περὶ ᾧ σχίζεται τὸ κῆμα. Vulg.

422. Ἰσὸν ἄραξε] Συνέρρηξε αὐτὸν πρὸς τὴν τροπὴν τὸ κῆμα. B.

Αἱ Ἀρισάρχου καὶ αἱ πλείους ἄραξε. Ζηνόδοτος δὲ ἔαξεν. Harl.

423. Ἐπίτονος] Ὁ ἱμάς, ὃς ἤρηται μὲν τοῦ ἰσοῦ, διὰ δὲ αὐτοῦ ἐλκόμενον τὸ κέρασ ἀνάγεται πρὸς τὸν ἰσόν. ἀλλὰ (scr. Ἄλλως.) ὁ συνέχων τὸ κέρασ καλῶς (scr. κάλως). Q. Ὁ ἀνέλκων τὸ κέρασ ἱμάς πρὸς τὸ ὕψος τοῦ ἰσοῦ. Pal. B. Ἰμάς, ἦτοι ὁ τῶν κεράτων δεσμός. ἢ ὁ ἱμάς, ὁ πρὸς ἄκρῳ τῷ ἰσῷ, δι' οὗ τὸ ἄρμενον (Ed. ant. ἔρμιον) ἀνέλκεται. Vulg.

426. ΘΥΕ. ὄρμα. Vulg. ed. ant.

427. Ἦλθε δ' ἐπὶ νότος] Οὐχ ὡς ἐναντίος τῷ ζεφύρῳ, ἀλλ' ὡς χειμάσαι δυνάμενος. Q.

428.

1) Hanc vocabuli formam nondum inveni: quare corrigerem τεσφίου (vid. Ducang. v. τεσφῆ, et Schneid. v. θεσφίον), nisi infra etiam ad ξ, 307. legeretur τεσφίον.

428. Ὅφρ' ἔτι τὴν ὀλοήν] Ὅπως καὶ ταύτην τὴν ὀλοήν Χάρυβδιν ἀναμετρήσω καὶ διέλθοιμι, καὶ εἰς νοῦν λάβοιμι, καὶ ἀναθεωρήσαιμι. B. Q.

432. Ποτὶ μακρὸν ἐρινεόν] Πρὸς τὴν μακρὰν σὺκην, ἣν εἶδον πρὶν εἰς τὸ τῆς Σκύλλης σπήλαιον, ἐπαρθεῖς καὶ κρατήσας ταύτης, ὅπως μὴ καταπιγῶ ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος. Q.

435. Ῥίξαι γὰρ ἑκάς ἦσαν] Γα. εἶχον. Harl.

Εἶχον] Ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον. Vulg.

Ἀπήρωι] Ἀπηρωμένοι, ἀπηρητισμένοι ἔξω τοῦ σκοπέλου. ἔδειξε δὲ ἐναργῶς τὸν κρεμάμενον. ἢ ποῖον ἀλλήλων διεσηκότες. ἢ ἀποθεν. B. Q. Ἦτοι ἀπηρητισμένοι. ἢ ποῖον ἀλλήλων διεσηκότες. οἶον παραιωρούμενοι. ἢ ἀποθεν. Vulg.

436. Μακροὶ τε] Τὸ μακροὶ πρόκειται ἵνα σημαίη τὸ ἀπήρωι. ὡς γὰρ μακροὶ ὄντες πρόσφωθεν εἰσι τοῦ σκοπέλου. τὸ δὲ μεγάλοι πρὸς πῆξιν τοῦ δύνασθαι βασάξει τὸν ἥρωα. τὰ γὰρ μακρὰ τῶν ξύλων ῥαδίως κάμπτεται εἰ μὴ ὡσι παχέα. Q.

439. Ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον] Ὡς δὲ δικασπῶλος ἀνὴρ κρίνων πολλὰ νεῖκεα νεῖων δικαζομένων, ὅψι ἀπὸ τῆς ἐγορᾶς ἀνέστη ἐπὶ δειπνον ἐλθὼν, τῆμος, ἐν τρωσούτῳ δὲ, τὰ ξύλα τῆς νῆος, ἦτοι ἡ τροπὴ καὶ ὁ ἱσθός, ἐφάρησαν ἐξεμηθέντα τῆς Χαρύβδευς. Q.

Ἐν πολλοῖς ἐδιδάχθησαν οἱ εἶχοι, διὰ τὸ, τρεῖς μὲν γὰρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἡματι (supra 105. ubi vid.) καὶ ἐδελέχθη ἐαυτῶ τὰ ἐναντία λέγων ὁ ποιητής. νῦν γὰρ ἄπαξ μόνον καὶ ἀναβάλλει καὶ ἀναρῶσφει. ἡμεῖς φαρμὴν ἡμαρ τὸ νυχθήμερον, ὡς ἐδὶ ὄκτῳ ὄρων τρεῖς γενέσθαι τὰς ἀναδόσεις. Q.

Ἦτοι ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκρατοῦντο ἔνδον τὰ δοῦρα ἕως τῆ γεύματος. καὶ ἄλλως, ἐν τόσῳ ἐφάρησαν τὰ δῦρα ἀπὸ τῆς Χαρύβδευς, ὡς ὅταν ἐσράφη τις ἀνὴρ ἐπὶ δόρπον κρίνων κατὰ τὴν ἀγορᾶν, τρεῖς ἐν τῷ καιρῷ τῆ γεύματος. B.

Ἐπὶ δόρπον] Ἐπὶ τὴν δειπνὴν ὥραν. Vulg. (Barnes.)

441. Τὰ δὲ δοῦρα, Ἀρίσταρχος. Harl.

443. Μέσσω δ' ἐδούπησα] Τὸ ὄλον, περὶ τὰ μακρὰ ξύλα πεσῶν ψόφον ἀπετέλεσα. B.

Δούπησα] Πεσῶν ψόφον ἀπετέλεσα. Παρέξ περιμήκεα δοῦρα] Τὸ ὄλον, περὶ τὰ μακρὰ ξύλα. Vulg.

Παρέξ] Ἀντὶ τοῦ ὀλίγῳ ἀποθεν τῶν ξύλων. εἴωθε γὰρ ὁ ποιητής τὸ παρέξ ἐπίρρημα αἰτιατικῆ συντάττειν ¹⁾.

¹⁾ Vid. supra schol. 276.

παρὲξ ἄλλα φύκος ἔχευεν (B. ἔχευον. II. ι, 7.) ἀντὶ τοῦ ὀλίγον ἔξω τῆς ἁλός. καὶ ἡ μὲν παρὰ σημαίνει ὅτι πλησίον τῶν ξύλων καὶ παρ' αὐτὰ ἔπεσον, ἡ δὲ ἔξ ὅτι οὐκ ἐπάνω τῶν ξύλων· ἐπεὶ καὶ ἐπλήγη τὸ σῶμα· ἀλλ' ὅτι μικρὸν ἔξω αὐτῶν. ἔσιν ἔν ἀντὶ τοῦ ἔπεσον πλησίον μὲν τῶν ξύλων, ἐκτὸς δὲ αὐτῶν, εἶτα ἐπινηξάμενος ἐγγὺς αὐτῶν ἐγενόμην καὶ κατέσχον. B. Q. Cf. Schol. et Heyn. ad II. ι, 7.

444. Διήρῃσα] Ἀπεσπασάμην ταῖς χερσὶ τὸ ὕδωρ. ὡσπερ κώπαις ταῖς χερσὶ με διενηξάμην. Vulg.

445. Σκύλλην δ' ἔκ' ἐτ' ἔασε] Νοθεύονται δύο (hoc ex Harl. quoque Pors.). τί γὰρ εἰ εἶδεν ὅπερ ἔδύναται ὀρμῶν ἢ Σκύλλα, ἀλλ' ἐνίδονται τῷ σπηλαίῳ; ὡς ἐκ τῶν λόγων τῆς Κίρκης ἔσι μαθεῖν. εἰ γὰρ ἐβούλετο διὰ τῆς Χαρύβδews πλεῖν ὁ Ὀδυσσεύς, ἔκ' ἂν ἠδικήθη ὑπὸ τῆς Σκύλλης, ὡς ἔν ἡμῖνης (scr. ὡς ἀνημῖνης) τῷ σπηλαίῳ. ἢ τάχα, ἐμὲ ἔκ' εἶασεν εἰς αὐτὴν ἰδεῖν, ἀλλὰ διεξεπέρασα. Q. Εἰσοιδέειν] ἰδεῖν, συντυχεῖν. Vulg.

447. Δεκάτη δέ με] Οὐ δεῖ ζητεῖν πῶς διακαρτερεῖ ὁ ἦρωσ, εἰπέσης τῆς Ἀθηνᾶς, αὐτὰρ ἐγὼ θεός εἰμι διαμπερὲς ἢ σε φυλάσσω ἐν πάντεσσι πόνοισι (v, 47.). Vulg.

453. Ἀριζήλωσ] Ἀριδήλωσ. ἔ γὰρ ἐκτέταται ὁ ζήλωσ. δῆλον ἔν ὅτι αἱ παρ' Ὀμήρῳ δισσολογίαι κατὰ τέχνην καὶ χρεῖαν προέροχονται. Q. Ἐκδήλωσ. Vulg.

N.

Ἐπιθέσις. Κοιμώμενον Ὀδυσσεῖα μετὰ τῶν δώρων ἐκτιθέασιν οἱ Φαίαικες εἰς τὴν γῆν τῶν Ἰθακησίων· καὶ τὴν μὲν ναῦν αὐτῶν ὑποσρέψασαν λίθον ποιεῖ ὁ Ποσειδῶν. Ἀθηνᾶ δὲ ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ ὄντι Ὀδυσσεῖ συμβαλεῦσι περὶ τῆς μνηστροφονίας. Pal. Vulg. Q. Καὶ τὰ χρήματα ἔν τινι σπηλαίῳ ἀποκρύπτει, καὶ εἰς γέροντα μειομορφοῖ τὸν Ὀδυσσεῖα. Pal. Vulg.

2. Κηληθμῶ] Τῇ δι' ἀκοῆς ἠδονῇ. B. Θίλλξει, τέρψει. κήλησις γὰρ ἔσιν ἡ δι' ᾧδῆς τέρψις καὶ ἠδονή. Vulg.

4. Χαλκοβατέσ δῶ] Νῦν κυρίως κεῖται ἡ λέξις. τοιαῦτα γὰρ τὰ τῷ Ἀλκινόου βασιλείῳσ· χαλκοὶ μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλέδατο (η, 86.), καὶ τὰ ἔξῃσ. Q. (Harl.) Χαλκοβατέσ] ἦτοι χαλκῶν ἔδαφος ἔχον, ἢ χαλκῶσ ἔχον τῶσ βαθμῶσ τῶν θυρῶν. Vulg.

5. Τῷ σ' ἔτι] Ἐπειδὴ τὸ ἐμὸν οἶκημα κατέλαβες,

διὰ τοῦτο νομίζω σε οὐκέτι πλανηθέντα ἐπανελθεῖν εἰς τὸν οἶκον, ἀλλὰ χωρὶς πλάνης, εἰ καὶ πρότερον κακὰ ἔπαθες. B. Q.

Παλιμπλαγχθέντα] Ὅπισθόρμητον γενόμενον. Vulg.

6. Εἰ καὶ μάλα πολλὰ] Τοιοῦτόν ἐσιν ὃ λέγει, εἰ καὶ ἀγνωμόνως ἢ τύχῃ σοι κέχρηται, καὶ ἐπὶ τὸ πλείστον ἐναντιῖται, ἀλλ' οὐ νῦν οἶομαί σε ἀμαρτεῖν τῆς πατρίδος ἡμῶν προπεπόντων. Q.

7. Ἐφριέμενος τάδε εἶρω] Μετὰ προθυμίας τάδε λέγω. Vulg. Ἐφριέμενος] Ἐναλλασσόμενος, ἐντελλόμενος. Vulg.

8. Γερόσιον οἶνον] Τὸν τοῖς ἐντίμοις διδόμενον. Vulg. Q.

10. Εἶματα μὲν δὴ ξείνῳ] Μέλλον δωρεὰς δάσειν ἑτέρας αὐτῷ, καὶ τῶν ἤδη δεδομένων μνημονεύει ἀθροίζων ἅπαντα καὶ μεγαλύνων τὴν διὰ τῶν δώρων τιμὴν. εὐπρεπῶς δὲ τὸν λόγον ἐξήνεγκεν ἐκ ἀντικρουσ φήσας ὅτι ἔλαβες μὲν καὶ ἐσθῆτα καὶ χρυσὸν καὶ ἄλλα δῶρα, νῦν δὲ καὶ τρίποδά σοι καὶ λέβητα κατ' ἄνδρα προθήσομεν. Καὶ ἄλλως. Περὶ τῶν δώρων διαλεγόμενος ὅτι ἐν ἀσφαλεῖ ἀπόκειται ὑπέμνησεν αὐτῷ τῶν ἤδη δεδομένων. Q.

11. Πολυδαίδαλος] Ὁ ποικίλος καὶ μετὰ τέχνης κατεσκευασμένος· ἢ εἰς τὸ δαιδάλλεσθαι καὶ ποικίλλεσθαι εὐθέτος. Vulg. et, inde ab εἰς τὸ, B.

12. Δῶρ' ὅσα Φαιήκων] Ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς. οὐ γὰρ ἄλλοι τινὲς ἦσαν οἱ δόντες. B.

14. Ἄνδρακάς] Κατὰ ἄνδρα. Vulg.

Ὁ λόγος, κατὰ ἄνδρα νῦν προδῶμεν, ὕπερον δὲ ἐκ τῆ δῆμυ ἀναπραξάμεθα. B. Q. Vind. 133.

Τινὲς γράφουσι, ἄνδρα κάτα. ὁ δὲ Φοῦνιχος ἄνδρακάδα φησὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν δεκάδα. Harl. Vind. 133. Sed Vind. addit: ἐσι δὲ ἐπίρρημα ὡς ἐκάς καὶ ἐντυπός.

Ὁ Φρ. — δεκάδα. Τὸ δὲ προικός γενική ἐσιν ἀντὶ αἰτιατικῆς· ὁ δὲ νοῦς, χαλεπὸν γὰρ καὶ ἀδύνατον ἓνα τσαυτὴν δωρεάν χαρίσασθαι. B.

15. Τισόμεθ'] Εἰσπράξομεν, ἀποτίσαι τὸν δῆμον τοῖς νῦν δοκοῦσιν (scr. διδῶσιν) ἀναγκάσομεν. Τὸ δὲ προικός γενική ἐσιν ἀντὶ αἰτιατικῆς ὡς φησὶν Ἡρωδιανός. B. Q.

Τισόμεθα] Εἰσπραττόμεθα, ἢ ἀποληψόμεθα. Vulg.

Ἀογαλέον γὰρ ἓνα προικός] Ἡ προικός γενική, ἀντὶ τῆ προῖκα. ὁ γὰρ νῆς· χαλεπὸν γὰρ καὶ ἀδύνατον, ἓνα δωρεάν τσαυτὴν χαρίσασθαι. Vulg. Ἀντὶ τῆ προῖκα, δωρεάν. B.

Τὸ μὲν μὴ αὐτὸν πάντα δοῦναι, ἀπαρηγόρητον· τὸ δὲ φάσκεν ἐπιτιθέσθαι καὶ τῷ δήμῳ τὴν εἰσφορὰν, μικροπρεπές. ἀνακτίον δὲ αὐτὰ εἰς τὰ παλαιὰ ἔθη. εἰκὸς δὲ καὶ τὸ τάλαντον εἶναι τῷ χρυσῷ βαρῷ, καὶ τὴν ἐσθῆτα ἀξίαν πολλῶν. Q.

19. Νῆ' ἄρ'] Ἀρίσταρχος, νῆα δέ. Harl.

Εὐήγορα χαλκόν] Τὸν κοσμοῦντα τὸν ἄνδρα. Q.

20. Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἰσθὸν μένος Ἀλκινόοιο] Ὅρα τὴν κατ' ὀλίγον προκοπὴν. τὰ μὲν γὰρ πρῶτα ὡς ἰκίτης δέδεται, καὶ οὐδὲ ἄρ' ἑαυτοῦ ἠγειροῖν ὁ βασιλεὺς αὐτόν. ἀμέλει καὶ ὄνειδίζεται ὑπὸ Ἀρήτης, Ἀλκίνο', ἃ μὲν τοι τόδῃ κάλλιον οὐδὲ ἔοικε ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἦσθαι ἐπ' ἐσχάτῃ (η, 159.). μαθὼν δὲ τὴν σύνεσιν ὁ βασιλεὺς δώροις τετίμηκεν αὐτόν. νῦν δὲ καὶ ὑπηρετεῖν ἐκ αἰσχύνεται. Q.

Εὖ κατέθηχ'] Κατατεθῆναι παρῶν ἐποίησεν, ὡς τὸ λούσέ τε καὶ ἤλειψε ¹). B.

22. Βλάπτοι] Ἐμποδίζοι. Vulg.

23. Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο] Ἴσως οἱ βασιλεῖς μόνον. B.

26. Μῆρὰ δὲ κήαντες, οὕτως Ἀρίσταρχος. Harl.

ΚΗΑΝΤΕΣ. καύσαντες. Vulg.

31. Ὁ Ἀριστάρχης οὐκ ἐν συνθέσει φησὶ τὸ πανῆμαρ, ἀλλὰ πᾶν, ἵτα κατιδίαν τὸ ἦμαρ ²). Harl.

32. Πηκτόν (in Mediol. male lemma ἀνέλκητον)] Τὸ μὴ ἔχον ἐξ αὐτοῦ τὸν γύν. B. Vulg.

34. Βλάβεται] Ἦτοι κωλύεται τὴν βάδισιν διὰ τὸν πολὺν σκοπόν. Q.

35. Ὡς Ὀδυσσῆ text. Schol. Τὸ πλῆρες Ὀδυσσῆ, ὡς ἠρωῖ Λαομέδοντι. Harl. Scripsit itaque Ὀδυσῆ.

36. Πιφασκόμενος] Φανεροποιῶν. Vulg.

39. Χαίρετε δ' αὐτοί] Οἱ παλαιοὶ καὶ ἐν τῷ ἀφίεσθαι τὸ χαίρε ἔλεγον, ὡς περ τὸ σάξε νῦν φαμέν. B.

42. Ὀλβια ποιήσειαν] Ἄλλο ὄλβος, ἄλλο πλοῦτος.

¹) Esse puto κ, 450. ubi de Circe, λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ. Vid. schol.

²) Legere tum debebat ᾧ πᾶν ἦμαρ. Pors. Non accedo. Grammaticus usum correpti α in voce πᾶν epicis tribuit; idque persimile vero videbitur reputanti semel tantum apud poetam occurrere πανῆμαρ et semel II. σ, 453. πᾶν δ' ἦμαρ; item πᾶν nunquam ante vocalem legi nisi ante ἔργον et εἴρητο quarum vocum illius digamma certum, hujus admodum probabile est. Videtur itaque πᾶν sicut ἅπᾶν προπᾶν antiquiorum Ionum, πᾶν autem, ἅπᾶν, προπᾶν Atticorum proprium fuisse. Vid. Lex. Seguer. p. 416. et Gramm. m. ampl. §. 62. Obs. 5. not.

ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ὄλβω τε πλούτῳ τε (Od. ξ, 206.). εὐ-
χεται ἐν τὰ δῶρα ἐπὶ εὐδαιμονία αὐτῷ γενέσθαι· οὐ γὰρ
ἐν πλούτῳ μόνῳ τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζειται. Q.

43. Σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισι] Σώοις, ἀρτίοις, ἀνελ-
λιπέσιν, ὑγιῶς ἔχουσιν. B. Τοῖς πισοῖς καὶ ἀκεραί-
οις. ἐκ γὰρ τῆς ἀρτιότητος τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην ἀπε-
κληρώσατο. Q. Ὑγίσι καὶ πισοῖς. Vulg.

45. Κουριδίας] Τὰς ἐκ παρθενίας γεγαμημένας.
Vulg.

Θεοὶ δ' ἀρετὴν ὁπάσειαν] Νῦν τὴν εὐδαιμονίαν· ὡς
τὸ, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ (Od. τ, 114.). B. Q.

54. Ἐπιζαδόν] Ἐπισημόως, ἐμπεύως. B. Ἐπι-
σαμένως, ἐπισημόνως, ἐμπεύως. Vulg. Barnes. (nisi
quod hic ex Etym. M. etiam addit ἢ ἐπιζάμενος ἐκάσῳ,
quae vera sane est explicatio).

57. Ἀρήτη δ' ἐν χειρὶ ἴ) τίθει] Καὶ ταύτην πρῶ-
την ἰκέτευσε, καὶ οἶδεν ὅτι κατεδούλωτο (sic) αὐτῇ ὁ Ἀλ-
κίνους. Q.

Δίπας ἀμφικύπελλον] Τὸ περιφερές, τὸ πανταχόθεν
κεκυφός. B.

59. Εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ] Διόλου ἕως οὗ τὸ γῆρας
ἴκοιτο. B.

61. Χώρῳ text. Γρ. οἴκῳ. Harl. Vind. 5.

66. Ἐπεμπε νέεσθαι text. ex em. Schol. ἤγειν τὰς
γυναῖκας. Et in marg. ἢ ἐτέρῳ τῶν Ἀριζάρχου, νέεσθαι,
εἶχε. Harl.

68. Πυκινῆν] Συγνετῆν (στεγνῆν em. Barn.). Vulg.

71. Πομπῆες ἀγανοί] Οἱ Φαίακες οἱ μέλλοντες εἰς
Ἰθάκην τὸν Ὀδυσσεῖα διασῶσαι. Q.

74. Νήγρετον] Ἀνέγρετον, βαθύν· ἢ δι' ἡδονὴν βρα-
δύν. Vulg.

76. Supra τοῦ δέ, ut videtur, scriptum γρ. τὸ δέ.
Pors. ex Harl.

77. Τρητοῖο λίθοιο] Εἰώθασιν ἐπὶ τῶν λιμένων τρυ-
πῶν τοὺς λίθους. Vulg.

78. Ἀνεῶρίπτον] Ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἀναῶ-
ρίπτεται γὰρ ὑπὸ τῶν κωπῶν τὸ ὕδωρ. B. Vulg.

79. Καὶ τῶ νήδυμος ὕπνος] Φυσικῶς αἱ νῆες τῶν
Φαιάκων μετὰ τοῦ πλεῖν ὅπου βούλονται, ἔσχον καὶ τὸν
ὑπνον παρέχειν τοῖς πλείουσι. ὁ μὲν Ἀλκίνους, αὐριον εἰς

†) Χειρὶ Pors. citat ex Harl. text. et schol. (h. e. lemma-
te scholii).

τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὑπὸν λέξεις, οἱ δ' ἐλώσι γαλήνην ¹⁾ (η, 318.) ἢ δ' Ἀρήτη, αὐτὸς νῦν ἴδε πάμα, μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅπποι' ἂν αὐτε εὐδησθα γλυκὺν ὑπνον ἰὼν ἐν νηϊ μελαίνῃ (θ, 443.). Τοῦτο δὲ γράφεται ἵνα μὴ ὀρώσι τὴν ἐνέργειαν τῶν νέων οἱ ἐμπλέοντες. Q. (Harl.)

81. Ἡδ' ὥστ' ἐν πεδίῳ] Εὖ τῇ παραβολῇ κέχρηται. ὥσπερ γὰρ οἱ ἵπποι τρέχοντες ἐκ τῶν ὀπισθίων μερῶν διεγείρονται, οὕτω καὶ ἡ ναῦς ἐλαυνομένη ἐκ τῆς πρύμνης κουφίζεται. B. Vulg.

Τετράοροι] Τετράσειροι, τέσσαρες ἐξευγμένοι ἵπποι. B. Τέσσαρες ἵπποι ἐξευγμένοι. τετράοροι, τὸ ο μικρόν. Vulg.

84. Κῦμα δ' ὀπισθε] Πάλιν ἐπανέλαβε τὸν λόγον. Q.

86. Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλῶς] Ἀσφαλῶς, κυρίως ἐπὶ τῶν μὴ σφαλλομένων, ἐμπέδως δὲ ἐπὶ τῶν ἐν τῷ πεδίῳ ἐρρίζωμένων. ἢ δὲ ναῦς οὔτε ἀσφαλτός ἐστιν, οὔτε ἐν τῷ πεδίῳ ἐρρίζωται. εἴληπται οὖν εἰς ἔμφασιν τῆς ἀκλινοῦς καὶ μὴ σφαλλομένης ἐν τῷ πλῶ. B. Q.

87. Πετηνηῶν] Γρ. πετρεεινῶν (πετεεινῶν). Harl. Ὅμαρτήσειεν] Ἐκοπτεν, sic Vulg. ed. ant. fortasse corruptum ex ἔποιτ' ἂν.

93. Εὖτ' ἀσῆρ ὑπερέσχε] Ἐως ἢ ὑπερανέτειλεν. Q.

96. Φόρκυνος] Λιμὴν Ἰθάκης, ἐφ' ᾧ λιμῆνι Φόρκυνός ἐστιν ἱερὸν τοῦ θαλασσίου δαίμονος. Vulg.

Ἐδείχθη σαφῶς ὅτι θαλάσσιος θεὸς ὁ Φόρκυν. κακῶς ὁ Ἀριστοφάνης ἔγραψεν ἐκεῖ (Od. α, 72.), Φόρκυνος θυγάτηρ ἀλὸς ἀτρυγέτιο μέδοντος ²⁾ (huc Pors. ex Harl.). ἀντὶ γὰρ τοῦ, μέδοντός, φησιν, ἵν' ἢ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ συνάπτεται τῷ ἐξῆς. Q. Ὁ λιμὴν οὗτος ἔκ τινος Φόρκυνος θεοῦ ποτε γέγονεν. Q.

Φόρκυν δαίμων θαλάσσιος, τὸ πρότερον διατρίβων πρὸς τῷ Ἀρμυνίῳ λεγομένῳ ὄρει τῆς Ἀχαΐας, οἰκῶν τε τὴν Φόρκυνος ἀπ' αὐτοῦ καλουμένην βῆσσαν. κάτω (κάτα em. Barn.) φανέν αὐτῷ καταλιπὼν τὰς τρίβους ταύτας ἀσίκετο εἰς τὴν Κεφαληρίαν, καὶ τόπον ἐκλεξάμενος ἐπιτήδειον αὐτῷ ἐνταῦθα ὤκησεν. λέγεται δὲ Ἄμμος ὁ τό-

¹⁾ Porsonus ad η, 319. hoc scholium ex Harl. laudans scriptum ibi esse ait γαλήνη h. e. γαλήνη.

²⁾ Distinxit Aristophanes post θυγάτηρ, et sequentia cum versu sequenti conjunxit. Pors. Cf. ibi scholia.

πος. προσορμίσας εἰς τὸν τῆς Ἰθάκης λιμένα, ἤξιωσεν αὐτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ προσαγορεύεσθαι Φόρκυνος. ἢ δὲ ἰσορῖα παρὰ Ἡροδότῳ (scr. Ἡροδώρῳ). Vulg. ¹⁾).

98. Ἀκταὶ ἀπορῥῶγες] Προπερισπασέον τὸ ἀπορῥῶγες. σημαίνει δὲ τὰς μὴ ἐρριζωμένας ἀλλ' ἀποπεσουσας. τὸ δὲ, λιμένος ποτιπεπηγῆναι, ὡς πολὺ προήκουσαι τοῦ λιμένος, ὥστε καὶ σκέπην αὐτῷ ποιεῖν. B. Q.

Ἀπορῥῶγες] Διερῥῶγυῖαι, οὐχ ὡς μέντοι τῶν ῥιζῶν ἀποτεμῆσθαι. Vulg.

Ποτιπεπηγῆναι] Ἔσω νενεγκυῖαι. Vulg. (Vid. et ad 102.).

101. Ὀρμου μέτρον] Ὅταν πρὸς τὸ δομισθῆναι ἀφικωνται. τὸ μέτρον, ἢ τὸ ἀναπλήρες τῆς καταγωγῆς. Vulg.

102. Ἐπὶ κρατὸς λιμένος] Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς. Vulg.
Ἄνω, ἐν ἀρχῇ τοῦ λιμένος. ἀρχὴ γὰρ τοῦ σώματος ἢ κεφαλή. B. (in Mediol. male relatum ad 98. Ποτιπεπτ.)

103. Ἄντρον ἱρὸν Νυμφαίων] Ἀλληγορικῶς λέγει ἄντρον τὸν κόσμον, νύμφας τὰς ψυχὰς, τὰς αὐτὰς καὶ μελίσσας, καὶ ἄνδρας τὰ σώματα. δύο δὲ θύρας, τὴν τῶν σωμάτων ἐξοδὸν ἦτοι τὴν γένεσιν, καὶ τὴν τῶν ψυχῶν εἰσοδὸν, ἐν ἣ οὐδὲν τῶν σωμάτων εἰσέρχεται, μόναι δὲ αἱ ψυχαί. ἀθάνατοι γὰρ εἰσι. ἔθεν καὶ ἐλαίαν φησὶν, ἢ διὰ τὸν νικητικὸν εἶφανον, ἢ διὰ τὸ . . . ὃ ἐξὶ τὴν τροφήν. . . B.

Ἄντρον ἐπήρατον] Ἄντι τοῦ μέγα καὶ ἀναπεπταμένον. Q. Sic Mediol. Verum ad ἠεροειδέες spectat haec explicatio, cui voci ascripta est in Schol. Vulg., addito praeterea εὔσκιον.

* Σχοῖνος ²⁾ τὸ βροῦλον· σχῖνος δὲ τὸ θαμνωδες φυτόν. Βάτος κατ' ἀντίφρασιν, ἢ ἄβατος. B.

* Τὸ ἴσαν, τὸ ἐγίνωσκον, καλονίζεται οὕτως· ἴσημι, καὶ ὁ παρατατικὸς ἴσην, ἴσης, ἴση, ἴσατον, ἴσάτην, ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν καὶ ἴσαν κατὰ συγκοπὴν. B.

104. Νηϊάδες] Αἱ τῶν ναμάτων νύμφαι, ἢ ἀπὸ τοῦ Νηῖου ὄρους. B. Ἀπὸ τοῦ Νηῖου ὄρους. ἢ Ναΐδες νύμφαι εἰσὶ (ol. ἐξὶ) τῶν ὑδάτων. Vulg.

105. Ἀμφιφορῆες] Εἶδος κεράμων ἀμφώτων. Vulg.

106. Τιθαιβῶσουσι μέλισσαι] Τὴν βόσιν τροφήν

1) Collocatum hoc scholium in ed. ant. ad calcem libri praec.

2) Noli loco movere duo scholia quae nescio qua causa hic leguntur. Alterum (Τὸ ἴσαν) puerile admodum, referri tamen potest infra ad vers. 170.

ἀποιδέασιν, ὃ ἐξὶ τὰ κηρία. Q. Ἀποιδένται τὴν βόσιν, ὃ ἐξὶ τὸ μίλι, οἷον θησαυρίζουσι τὰ κηρία καὶ νεοιτοτροφούσιν. Vulg.

108. Φάρε' ἀλιπόρφυρα] Ἐοικότα τῇ θαλάσῃ πορφυρίζουσα. Q.

110. Καταβαταὶ (sic) ἀνθρώποισι] Βάσιμοι, δι' ὧν κατάβασίς ἐστὶν ἀνθρώποις. Vulg.

111. Θεώτεροι] Θειώτεροι καὶ ἄβατοι ἀνθρώποις. ἐπὶ δὲ τῶν δύο θρωῶν ἐν τῷ διαιρεῖν φησὶν, αἱ μὲν, αἱ δέ. ἐνδέχεται τὴν μίαν ἐκάστην θύραν δίδυρον εἶναι. B.

Q. Θειώτεροι, δι' ὧν μόνοι θεοὶ εἰσέρχονται. Vulg.

119. Καδδ' ἄρ' ἐπὶ φαρμάθῳ ἔθεσαν] Οὐ διανέησιν (scr. -ᾶσιν) αὐτὸν περὶ τοῦ μὴ δοκεῖν χάριν τῆς παραπομπῆς ἀπαιεῖν· ἢ ἵνα μὴ κατασχεθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ· ἢ οὕτως ὠκονόμησεν διὰ τὰ ἐξῆς. ἀτήρητο γὰρ ὑπὸ τῶν μνησῆρων φανερώς κατιόν. Vulg. Τὴν τῶν Φαιάκων ἀτοπίαν καθ' ἣν τὸν Ὀδυσσεῖα καθεύδοντα μὴ διωπρίσαντις εἰς τὴν γῆν κατέθεντο, τοῦ τε Ὀδυσσεῖος τὸν ἄκαιρον ὕπνον, διαλύειν πειρώμενος ὁ Ποντικός Ἡρακλείδης, φησὶν ἀτόπους εἶναι τοὺς ἐξ ὧν εἴρηκεν ὁ ποιητὴς μὴ σεχαζομένους περὶ τοῦ παντὸς τρόπου τῶν Φαιάκων. συνειδότας γὰρ ἑαυτοῖς φιληδονίαν καὶ ἀπολαυσικὸν τρόπον, καὶ δεδιότας μὴ τίς αὐτοὺς ἄλλος ἐπελθὼν ἐκβάλλῃ ἀπὸ τῆς χώρας, δύο ταῦτα ὑποκρίσασθαι, φιλοξενίαν τε πρὸς τοὺς παρόντας, ταχεΐαν τε ἀπόπεμψιν πρὸς τοὺς ἐλθόντας, πάντα δὲ ἐργάζεσθαι ὅπως αὐτῶν ἢ οἰκῆσις λανθάνῃ, καὶ διάσῃμα ἄσον μὴ γινώσκῃται, νῆσον ἀγαθὴν οἰκοῦντας, πρὸς δὲ τὸν πόλεμον οὔτε γεγυμνασμένους οὔτε προαιρουμένους, ἀλλ' ἐναντίαν βιοτήν τοῖς πολεμικοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἔχοντας· οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαιέτηρ (ζ, 270.)· καὶ πάλιν φησὶν αὐτοῖς αἰεὶ δαῖτα ¹⁾ μέλει κίθαρίς τε καὶ ὄδαλ (θ, 248.). τοιοῦτους ὄντας καὶ τοιαύτην γῆν ἔχοντας οὐδὲν ἀπεικὸς εὐλαβεῖσθαι μὴ κατοπτευθέντες ὑπὸ τινων πολεμῆσαι δυναμένων, ἐκπέσωσι τῆς χώρας· καὶ ταχυτάτους ἀποπόμπους ποιῆσθαι τῶν ξείνων, οὐ διὰ φιλοξενίαν· οὐ γὰρ ξείνους οὔτε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται, σὶδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσιν ὅτε κέν τις ἴκηται (η, 32.). οὐδὲν οὖν ἄλογον διὰ τινὰ τοιαύτην αἰτίαν αὐτοὺς ἀποσῆλαι ταχέως τοὺς ξείνους, πρὶν ἐντὸς γενέσθαι τῶν παρ' αὐτοῖς τοὺς ἐπιδημήσαντας. εὐλογον δὲ

¹⁾ Scr. δαίς τε, non quoniam ita editur ap. Hom. sed quoniam sermo ita requirit. Nam alia quoque in his versibus aliter hic leguntur quam in textu edito.

ἦν μάλιχα τὸν Ὀδυσσεῖα φοβηθῆναι. τούτῳ γὰρ συμβέβηκε τὰ μὲν περὶ πόλεμον δεινότερον τῶν θνητῶν εἶναι καὶ διὰ τὴν φύσιν καὶ διὰ τὴν ἐν τῇ Τροίᾳ γυμνασίαν. πρὸ τῆς γῆρας ἐν εὐκαταφρόνητον εἶναι νομίζοντες, ἦτον ἔκρυπτον τὴν ἑαυτῶν διαγωγὴν, ἄλλα τε παρεδήλουν· ἐπεὶ δὲ ἦσθοντο ὅς ἦν, βουλόμενοι μῆτε τὸν τόπον ὅπου τὴν νῆσον αὐτῶν εἶναι συμβέβηκεν, μῆτε πόσις ἦν αὐτῷ ὁ πλῆξ ἐκ τῆς Ἰθάκης πρὸς αὐτὸς γῆρας, πρῶτον μὲν ἔφασσαν αὐτῷ, ὅτι δεῖ καθεῦδειν αὐτὸν ἀναβάντα εἰς τὸ πλοῖον, εἶτα πολὺ τῆς Ἑλλάδος ἀπέχειν τὴν νῆσον αὐτῶν ὑπολαβεῖν τὸν Ὀδυσσεῖα θέλοντες, παρενέβαλον ὡς αὐθημερὸν εἰδέειν αἱ νῆες κατανεύειν (scr. κατανύειν) εἰς ὃν ἂν οἱ ναῦται πρόθωνται τόπον (η, 326.). καὶ τὸ λέγειν ὅτι ῥαδίως αὐτὸν ἀπάξουσιν εἰς τὴν πατρίδα, εἰ καὶ μάλα πολλὸν ἕκασέρῳ ἐς Ἑββοίης, ἦνπερ τηλοτάτω φασὶν ἔμμεναι οἵπερ ἴδοντο ἡμετέρων προγόνων (η, 321.), συναδόν ἐς τὸ προσποιεῖσθαι πόρρω τῆς Ἑλλάδος τὴν χώραν αὐτῶν εἶναι. τὸ (scr. τῷ) γὰρ τὴν Ἑββοίαν τηλοτάτω λέγειν εἶναι, παντελῶς φησὶν ἑαυτὸς κατοικεῖν πόρρω τῆς Ἑλλάδος. ἀλλὰ δηλονότι πάντα ταῦτα συνέτεινεν αὐτοῖς πρὸς τὸ μὴ γνῶσθῆναι καθ' ὃν ὦκεν τόπον. Τοιαύτης δὲ αὐτῶν ἕσης τῆς προαιρέσεως, ἐπειδὴ καθεῦδοντος τῷ Ὀδυσσεῖος εἰς τὴν Ἰθάκην ἦκειν αὐτὸς συνέπεσε, κάλλιπον οἶμαι τῆτο ἠγήσαντο ὑπάρχειν αὐτοῖς καθεῦδοντα αὐτὸν ἐκθεῖναι, πρὸς τὸ μηδὲ εἰς ὃν ἂν πλέσαι τόπον (ins. εἴτε πρὸς ἕω), εἴτε πρὸς ἑσπέραν γνῶσθῆναι. τότε παθεῖν τι τὸν Ὀδυσσεῖα ὑπὸ τῶν περιτυχόντων, τάχα μὲν ἴσως ἕδεν αὐτοῖς διέφερον· ἐπεὶ δὲ γε αὐτοῖς συμβέβηκε μηδὲν εἰς αὐτὸν ἀσεβῆσαι, καθάπερ ὑπέσχεοντο μετὰ τῶν σπονδῶν εἰς τὴν πατρίδα ἀπαγαγεῖν. ἢ μὲν ἀλλ' εἴ τινα φιλανθρωπίαν δεῖ αὐτοῖς ἀποδῆναι πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα, ἔξῃσι λέγειν ὡς ἐξ ὧν ἤκισαν αὐτῷ λέγοντος, ὅς ὁ Τειρεσίας αὐτῷ χρησάμενος εἶπε, συνελογίσαντο ὅτι ἕδεν παθεῖν αὐτῷ ἔμμερο δειρὸν, ἀλλὰ τιμωρῆσασθαι τὸς ἐχθροῦς. εἰδότες δὲ ἐκείνον ἕδεν βλαβησόμενον, αὐτοὶ δ' ὅπερ προετέθειντο ἀπεργασάμενοι, τὴν ἀγωγὴν ἐποίησαντο, ἐκ ἐπιχειροῦντες αὐτόν. Κἀνταῦθα μὲν δεῖ θεωρεῖν παρὰ ποτε (f. παρ' ἕ ποτε) τὴν ἀπολογίαν ποιούμεθα. οἱ μὲν γὰρ κατηγοροῦντες φασὶ προᾶξαι τὸς Φαίακας τοῖστον, ἐξ ἕ κίνδυνος ἦν ἀδοξία περιπεσεῖν· ἕπως ἀποδεικνύσαι δὲ ὅτι διὰ τὴν προᾶξιν αὐτοῖς ταύτην ἕδεν ἀγαθὸν συνέβαινε, ἕδει τῆτο ποιῆσαι τὸς μέλλοντας μὴ παραδώσειν ἀπολογίαν. πολλάκις γὰρ τῶν ἐν μῆ προᾶξει καὶ δυσχερεῖς ὑπάρχει τι καὶ ἀγαθόν· καὶ μᾶλλον ἐσιν αἰρετὸν τὸ ἀγαθόν, ἢ τὸ κακὸν φευκτόν.

διόπερ ἐκ ἀποδοκιμάζομεν τὰς τοιαύτας πράξεις· καὶ τοῖς Φαίαισι δὲ τῆτο συμβαίνειν λέγομεν. ἢ γὰρ τὴν ἀπόδειξιν ἐροβήθησαν, ὡς λαθεῖν ἐβελήθησαν ἐν ᾧ τόπῳ κατοικῆσιν. ἢ μὲν ἐν ἀφορμῇ τῆς ἀπολογίας ἐκ τῆτε γέγονεν ἡμῖν· ἢ δὴ δὲ πλάττομεν ἐκ τῶν ἐπιῶν τι τοῖς Φαίαισιν αἰρετώτερον ἄλλο συμβαῖνον· διόπερ ἴδιον ταύτης ἀδοξίας κίνδυνος. Q.

123. Μῆπω τις, et ex em. μήπως τις text. Schol. Ἀρίσταρχος, μῆπω, χρονικῶς. διὸ καὶ ἐπήγαγε, πρὶν Ὀδυσσῆ ἔγροσθαι. Harl.

124. Δηλήσαιτο] Βλάψοι, ἀντὶ τῆ ἀφέληται. Vulg.

130. Φαίητες, τοίπερ τε ἐμῆς ἕξι εἰσι γενέθλης] Τοῦτο ἐν ἦθει. Ποσειδῶνος γὰρ καὶ Κερκύρας. Q. Ἐν ἦθει ταῦτα. ὁ γὰρ Φαίαιξ Ποσειδῶνος καὶ Κορκύρας τῆς Ἀσωποῦ. Τὸ δὲ, ἀπηύρων ¹⁾, ἀντὶ τοῦ ἀφειλόμην (ol. -όμενον). Vulg.

133. Ἐπεὶ σὺ πρῶτον] Χρονικῶς. Vulg.

135. Ἀγλαά text. Gr. ἄσπετα. Harl.

137. Ἐξήρατο] Ἐξαίρετα ἔλαβεν. Vulg.

142. Πρεσβύτατον] Οὐ καθ' ἡλικίαν ἀλλὰ τιμιώτατον· ὡς Ἦρα, καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο (Il. δ, 59.). B. Τοῦτο μάλιστα Ποσειδῶν αἰτιᾶται, τάχα δ' ὅτι καὶ περιπεμφθῆναι αὐτὸν ὑπ' ἄλλων, οὐχ ὑπὲρ ἐκείνων ²⁾. Q.

Ἐντιμώτατον. ἀλλοχοῦ γὰρ λέγει, ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος ἐγεγόνει (Il. ν, 355.). Vulg.

Ἰάλλειν] Περιβάλλειν, δίδοναι, ἐκτείνειν. Vulg.

143. Βίη καὶ κάρτεϊ εἰκων] Νικώμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ βίας καὶ τῆς ἰσχύος, ὡσεὶ διὰ τοῦτο ἐξυβρίζειν. Vulg.

148. Ὀπίζομαι] Διὰ φροντίδος ἔχω ἢ αἰδέσμαι. B.

149. Ἐθέλω] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἐθέλω. ³⁾. B.

152. Μέγα δέ σφιν ὄρος] Ἴνα μὴ ζητῶμεν νῦν ὅπερ οἱ Φαίαικές εἰσιν· φαίνεται γὰρ τὰ περὶ αὐτῶν. Q.

Ἀρισοφάνης δὲ γράφει, μὴ δέ σφιν. ἀντιλέγει δὲ ν ὑπομνημάτων (δ' ἐν ὑπομνήμασιν em. Pors.) Ἀρίσταρχος. Harl.

Πόλιν text. sed schol. marg. πόλει, et *in* super *ei*. Pors. ex Harl.

154. Ὡς μὲν ἐμῶ] Gr. ἦ: et pro interpr. suprascr. οὕτως. Harl.

¹⁾ Sic recte (et quidem cum acuto super η, non super υ,) ed. ant. non ἀπηύρων, quod est mendum recentt. edd.

²⁾ F. ἢ ἀνθρώπων, οὐχ ὑπ' ἐκείνων sc. τῶν θεῶν.

³⁾ Spectat ad verba (152.) μέγα — ἀμφικαλύψαι.

157. Θαυμάζωσιν] Ὀρῶντες ἐκπλήττονται. Vulg. ed. ant.
160. Γεγάσσι] Καταχρηστικῶς ἀντὶ τῆ οἰκοῦσιν· ἐκ γὰρ τῆς Ὑπερησίας μετεληλύθασιν. B. Q.
161. Ἔμεν text. Sed schol. Τὸ ἔμεν (scr. ἔμεν) ἀντὶ τοῦ ἔμενεν, ὃ ἐσιν, ἐκεῖ ἐκαρτίρει. Harl.
170. Οὐκ ἴσαν] Οὐκ ἤδεισαν. Vulg. Et vid. supra post 103.
172. Ἡ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἰκάνει] Ἐπὶ Ἀλκινόου λεγόμενα· οὐκ ὀρθῶς· εἰ γὰρ ἐμὲ μνητὸ τοῦ χρησμοῦ, οὐκ ἂν ἀπεκομίσθη Ὀδυσσεύς 1). Q.
173. Ὅς ἔφασκε] Ὅτι ἐκ τοῦ τόπου τούτου μετακινεῖται εἰς τὰ κατ' ἀρχὴν πρὸς Ὀδυσσεά. Q.
- Ἀγάσασθαι] Ἄγαν ὀργισθῆναι. Vulg. In Harl. quoque scholium, e quo scripturam ἀγάσασθαι profert Porsonus. Tum aliud scholium: Διὰ τῆς ἀγάσασθαι 2).
174. Πομπὴ ἀπήμονες] Ὅτι καὶ τῶν μὴ ἀναξίων ἀπήμονες, μὴ ἔωντες αὐτοὺς πημαίνεσθαι. Q.
183. Μὴ δ' ἡμῖν] Ἐκ τοῦ προτέρου καὶ τὸ δεύτερον προσδοκῶσιν. οὐ γὰρ ἂν θῦσαι καιρὸν εἶχον. Q.
- Βαρύτεον τὴν ἡμῖν. Harl.
185. Ὡς οἱ μὲν ῥ' εὐχοντο] Κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἠφανίσθησαν. τὰ γὰρ κυρωθέντα ὑπὸ θεῶν ἐξ ἀνάγκης πληροῦνται. Vulg.
190. Ὅφρα μιν αὐτόν] Ἀρισοφάνης, αὐτῷ, γράφει καὶ τὸ, μιν, ἐπὶ τῆς Ἰθάκης τίθησιν. Harl.
191. Ἄγνωσόν] Ἀφανῆ. Vulg.
195. Ἀτραπιτοί τε] Στεναί τε καὶ εὐθείαι ῥύμαι, ἢ αἱ ἱππῆλατοι. αἱ γὰρ τραχεῖαι καὶ ἐκτροπὰς ἔχουσαι, παιπαλόεσσαι καλοῦνται παρ' αὐτοῦ. λέγει δὲ νῦν τὰς παρὰ τοὺς λιμένας, οὐχ ἦν μικρὸν ὑσερόν φησι τραχεῖαν ἀταρπὸν. Pal. B. Q. Ἀτραπιτοί] Αἰ μὴ ἔχουσαι ἐκτροπὴν ὁδοῦ. Vulg.
- Πάνορμοι] Οἱ πᾶσαν ναῦν δεχόμενοι εἰς τὸ ὀρμισθῆναι. εἰσὶ γὰρ λιμένες μὴ ὑποδεχόμενοι μεγάλας ναῦς. ἢ

1) Duo hic scholia ex uno facta et ordine inverso apposita sunt. Sic enim legendum: Ὅς ἔφασκε] Ὅτι ἐκ τοῦ τόπου τούτου μετακινεῖται εἰς τὰ κατ' ἀρχὴν πρὸς Ὀδυσσεά ὑπὸ Ἀλκινόου λεγόμενα. οὐκ ὀρθῶς — — Ὀδυσσεύς. Nimirum damnantur hoc scholio versus 5, 564 — 572.

2) Legendum videtur, διὰ τοῦ σ ἀγάσασθαι et ad variam lectionem ἀγάσασθαι referendum. Nisi quis pertendat legendum διὰ τοῦ ε ἀγάσασθαι. Pors.

ἐν παντὶ μέρει ὀρμισθῆναι δυνάμενοι καὶ ἰσοβαθεῖς πανταχόθεν. B. Q. Σκέπην ἔχοντες παντὸς ἀνέμῳ. Pal. Vulg.

196. Πέτραι τ' ἠλίβατοι] Τινὲς παρὰ τὸ ἀλιτεῖν τοὺς ἐπιβαίνοντας. B. Q.

Τηλεθάοντα] Ἄγαν θάλλοντα. Vulg.

199. δὲ προσήυδα text. Γρ. δ' ἔπος ηὔδα. Harl. Cf. ad 221.

204. Πλάξομαι (sic ed. ant.)] Πλανηθῶ. Vulg.

Αἰθ' ὄφελον¹⁾] Τὸ ὄφελόν πληθυντικόν ἐξιν ἐπὶ τῶν χρημάτων λεγόμενον· ἀντιδιασέλλει γὰρ, ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ἐξικόμην. Q. (Harl.) Τὰ χρήματα δηλονότι. B. Vulg.

206. Ἐξικόμην] Ἰκέτευσα. Vulg.

213. Ζηνόδοτος, τίσασθαι. Harl.

Ἰκεσιος (sic)] Ἰκειῶν ἐπόπις. Vulg.

215. Ἄλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω] Οὐχ ὡς μικρολόγος, ἀλλ' ἐκ τούτου τεκμαιρόμενος εἰ καὶ περὶ τὴν ἀγωγὴν τῆς πατρίδος ἠδίκησαν αὐτὸν, ἢ ὡς ἀναλωθέντων. Q. Ἴνα τὴν γνώμην αὐτῶν καταμάσθῃ, εἰ γὰρ μηδὲν ἔλιπε τῶν χρημάτων, ψευδὲς ἦν τὸ εἰς ἄλλοτριαν γῆν αὐτὸν ἀφίχθαι. οὐ πισεύει δὲ τῷ δεσμῷ τῆς Κίρκης, ἥτοι διὰ τὴν ἐκπληξιν, ἢ οἰηθεὶς μεμαθηκέναι αὐτοῖς τὸν δεσμόν. Vulg.

216. Οἴχοιται (sic)] Ἀπειηλύθασι. Vulg.

219. Τῶν μὲν ἄο' οὔτι πόθει] Οὐδὲν τούτων ἐξήτει, πάντα γὰρ σῶα ἦν. B. Q. Πόθει] Ἀπεκλαίετο²⁾. Vulg.

220. Ἐρπύζων] Κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον ἀνασρεφόμενος, ἢ ἔρπων, ἢ βαδίζων. Vulg.

221. Ad hunc versum in Harl. scriptum Γρ. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα, quod Porsonus primum ad 227. sed cum dubitatione, tum ad 199. referebat.

222. Ἄνδρὶ δέμας εἰκυῖα] Ὅτι ὁ ποιητὴς ἄρῶνας μὲν θεοῦ, Θηλείας δὲ οὐδέποτε εἰκάζει. Q.

Ἐπιβάτορι] Ποιμένι, ἐπὶ τῶν βοσκημάτων τεταγμέ-

1) In lemm. schol. vulg. ed. ant. est ὄφελον; quod ideo annoto, quoniam in text. Harl. quoque *ε* super *ε* verbi ὄφελον scriptum. Porsonus tamen e verbis scholii suspicabatur fuisse ὄφελαι: ad χρήματα scilicet.

2) Ms. Barnesii ἀποζήτει. Illud autem ἀπεκλαίετο recte Barnes. ad ὀύρετο refert.

νω. B. Vulg. Περίσση ἢ πρόθεσις, ὡς καὶ εἰς τὸ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. B.

223. Παναπάλω] Πάνυ νέω, κατὰ παντὸς τοῦ σώματος ἀπαλώ. B. Q. Τοιοῦτω ὁμοιοῦται πρὸς τὸ θαρσῆσαι τὸν Ὀδυσσεῖα. ὄθεν καὶ ἐπιφέρει, Ὀδυσσεὺς γήθησεν. παναπάλω δέ, ἀπαλώ. Vulg.

Οἱοί τε ἀνάκτιον παῖδες ἔασαι] Ὅτι καὶ οἱ βασιλεῖς ἔνεμον δῆλον δι' ὧν φησὶν Ἀδρουμάχη, πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάροκτος διὸς Ἀχιλλεύς βουσίην ἐπ' εἰλιπόδεσσι (II. ζ, 423.) Q. Τὸ παλαιὸν καὶ οἱ οἱ τῶν βασιλείων παῖδες πανάπαλοι ἐκαλοῦντο, καὶ ἐποίμαινον. Vulg.

224. Ἐχουσ' ^{suprascripto}ων text. In marg. Οὐ γραπτέον, ἔχων εἴη γὰρ τοῦ ποιητοῦ ὁ λόγος. Harl.

Λώπην] Ἰμάτιον, ἦτοι περιβόλαιον. ἔνθεν καὶ λωποδύτης ὁ τέτων ἀφαιρέτης, ληστής. Vulg.

226. Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδῶν] Διὰ τὴν ἡλικίαν· ἔδεν γὰρ δίδοικεν ὑπὸ τῷ τοιῷτε παθεῖν. Q.

228. Ὀρθοτογήτεον τὴν σέ, ὡς καὶ Ἡρωδιαῖος. Harl.

229. Ἀντιβολήσεις] Συναντήσεις. Vulg.

233. Τίς γῆ] Ἡ γῆ ποία ἐστίν, Ἀσία ἢ Εὐρώπη; ὁ δῆμος ποῖος, Λάκων ἢ Πύλιος (B. Ἀττικός); οἱ ἄνδρες τίνας, δίκαιοι ἢ ἄδικοι; B. Q.

235. Κεκλιμένη] Περιεχομένη. Vulg.

241. Μιτόπισθε] Εἰς τὰ ὀπίσω· πρόσωπον γὰρ εἶναι ὑποτίθεται τὴν ἀνατολήν, νῶτα δὲ τὴν δύσιν. B. Q. Εἰς τὰ ἐναντία μέρη. Vulg.

243. Οὐδὲ λίην λυπηρὴ, ἀτὰρ ἔδ' εὐρεῖα] Πρὸς τὰ δύο τὰ ἄνω ἀπέδωκεν. ἐπεὶ γὰρ εἶπε τρηχεῖα μὲν, ἐπάγει ἄλλ' ἔλιαν ἄκαρπος· εἰπὼν δὲ ἔχ' ἰππήλατός ἐστιν, ἐπάγει ἀτὰρ ἔδ' εὐρεῖα. ἐνδέχεται γὰρ πλατεῖαν μὲν εἶναι, μὴ δύνασθαι δὲ ὑπὸ ἵππων ἐλαύνεσθαι διὰ τὸ τραχύ. Q. (Harl.)

Οὐχ εὐρεῖα sic mendose text. In marg. autem ἕτως, ἔδ' εὐρεῖα. Harl.

245. Τεθαλυῖά τε] Θαλλεῖν ποιεῖσα καὶ αὖξιν τὰ φυτά. Καὶ βεβotos. πῶς ἔν ἔνδροσος, εἰ ἐν ἠπέρω νέμονται; ἔδεν κωλύει καὶ ἐν Ἰθάκῃ. ἢ βούβotos, βοσκημάτων πλήρης ¹). Vulg.

1) Confusum scholium; quod „bene explicari“ dicit Barne-
sius his Eustathii verbis: Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ — μὴ λέγειν τὸν
ποιητὴν οἷα ἐστίν ἢ κραναῇ αὕτη νῆσος, ἀλλ' οἷαν εἶναι γῆν νῆσον
εὐδαιμόνην οἰκουμένην. διότι οὐκ τῶν ἄλλων οὐδὲ βούβotos ἢ νῆ-
σος, εἶχε τὰ τοῦ Ὀδυσσεὺς βουσίαια, φασίν, ἐν ἠπέρω ἦν. εἰ μὴ
ἄρα συλληπτικῶς ἴσως τῇ Ἰθάκῃ συνεπινοητέον καὶ τὴν ἀντικρὺ αὐ-
τῆς κειμένην ἠπειρον.

²Είρση (sic ed. ant.)] Δρόσος. Vulg.

²Οπώρη text. Gr. έίρση. Vind. 133.

247. Ἀρδμοί] Ποτισμοί ένθα ποτίζονται τὰ ζῶα.

B. Q.

254. Πάλιν δ' όγς λάξετο] Είς τούναντίον του ἄλθους, ό έξιν, εκ δευτέρου δέ τόν λόγον ανέλαβετο. Vulg.

258. Χρήμασι σύν τοῖσδεσι] Προπαροξυτιονητίον τό τοῖσδεσι. Harl.

259. Φεύγω, επει κ. τ. λ.] Ἰδομενεύς παῖς μὲν ἦν Δευκαλίωνος τοῦ Μίνως, Κρής δέ τό γένος, ἄριστος τὰ πολέμια. παρ' ἐκάστοις γούν ἄρισελαις σεμνός φαινόμενος, μέχρι τῶν νόσων ἄραιστος (sic ed. ant. Scr. ἄρραιστος) διεφυλάχθη. οὗτος δέ ως λέγεται γενομένος του κατ' Εὐβοίαν χειμῶνος ὑπό τῆς Ἀθηνᾶς, ὠκειλε μετά του Κάλχαντος καί Σθενέλκ εις Κολοσῶνα, καί ένταῦθα τόν βίον κατέστρεψε. ἡ δέ ἰσορία παρὰ Λυκόφρονι. Vulg. ¹⁾

261. Ἀνέρας ἄλφηςάς] Ἐφευρετάς· γίνεται δέ εκ του ἄλφῶ τό ψηλαφῶ, ἄφ' οὗ καί τό ἄλφα. B.

262. Οὐνεκά με σερέσαι τῆς ληΐδος] Καί τουτο ἵνα δίκη (δοκῆ em. Mai.) τιμωρεῖσθαι τούς ἀποσερεῖν αὐτόν επιχειροῦντας, ός γε μήτε βασιλέως παιδός εφέισατο. Q.

265. Οὐχ ᾧ πατρί θεράπενον] Ἐπει οὐκ ἤμην θεράπων του πατρός αὐτοῦ Ὀρσιλόχου. οὕτως Ἀριστοφάνης. οὐχ, ᾧ πατρί, τῷ εκείνου· ως τό, αἱ μὲν έντι ζωόν γούοι ᾧ ένι οἴκῳ (Il. ζ, 500.). Q.

Χαριζόμενος θεράπενον] Τὰ κεχαρισμένα ποιῶν ὑπηρετεν. B. Q.

267. Τόν μὲν ἐγώ κατιόντα] Σκήπτεται τόν Ἰδομενεώς υἱόν ἀνηρηκέναί, ἵνα αὐτόν παρώσωνται (sic ed. ant. Scr. ex Eust. πρόσωνται) οἱ μνηστῆρες ως έχθρόν του Ὀδυσσεώς φίλου. έαυτῷ δέ έν Κρήτη υἱούς φησιν εἶναι, ότι τούς τιμωρήσοντας ἔξει. καί τόν Ὀρσιλόχου δέ θάνατον λέγει διά τήν λείαν, δεικνύς ότι οὐδὲ εκείνω παραχορήσει ἀναιμωτί. Φοίνιξι δέ πισεῦσαι λέγει, ἵνα μή ἀδικήση, λογισάμενος ότι οἱ φιλοκερδέεσται αὐτοῦ εφέισαντο. Vulg.

268. Λογησάμενος σύν έταλῶ] Ἀμεινον εκείνον σύν έταλῶ νοεῖν, ἵνα φοβερώτερον έαυτόν κατασήση. Q.

274. Πύλονδε κατασήσαι] Ἀντέστραπται. επιβιβάσαι γάρ τῇ νηϊ καί κατασήσαι ἡ εις Πύλον ἡ εις Ἥλιδα διαν. Q.

¹⁾ Hoc etiam schol. in ed. ant. collocatum in calce libri praeced.

*Ἐφέσσα] Ἰδρῦσαι εἰς τὴν ναῦν. Vulg.

*Ἡ Ῥιανοῦ, ἀποφάσαι, ἀποπέμψαι. Harl.

277. Οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι] Ἐπαινεῖ τοὺς Φοίνικας, ἵνα ὁ ἀκούων μιμήσῃται. Vulg.

279. Προερέσσαμεν] Καθεικλύσαμεν¹⁾, ἀπὸ τοῦ εἰσῆλθωμεν. Vulg.

282. Ἐπέλαβες (sic ed. ant.)] Κατέσχευεν. Vulg.

285. Οἱ δ' εἰς Σιδονίην] Ἐπαῦθα ἔδειξεν ὅτι οὐχ ἐκόντες ἔβλαψαν οἱ Σιδόνιοι. ἢ γὰρ ἀνέβαλον (scr. καὶ γὰρ ἂν ἔλαβον) αὐτοῦ καθεύδοντος τὰ χρέηματα· ἀλλ' ὅτι σπεύδοντες εἰς τὴν πατρίδα κατέλιπον αὐτὸν, ἵνα μὴ ἀνασᾶς ἀλλάχοῦ αὐτὸς παρακαλέσῃ λαβεῖν αὐτόν. Q.

Σιδονίην] Τὴν τῆς Σιδῶνος χώραν, τὴν Φοινίκην. Vulg.

288. Δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί] Ὡμοίωσε γὰρ ἑαυτὴν γυναικί ἵνα πισώσῃται αὐτόν, ὅτι θεὰ ἐστὶν ἐκ τοῦ μεθμοιωθῆναι. Q. Ἐπεῦθεν Ξενοφῶν τὴν Ἀρετὴν καὶ τὴν Κακίαν ἀνέπλασεν. Vulg.

289. Καλῇ τε μεγάλῃ τε] Ἐκ τῆς κατὰ τὴν ὄψιν κοσμιότητος καὶ αἰδοῦς καὶ τοῦτο ὑπονοεῖν δίδωσι, καθὰ καὶ Ξενοφῶν καὶ Τηλεσίλλα (sic parox.) ἢ Ἀργεῖα διαγράψασιν Ἀρετῆς καὶ Καλοκαγαθίας εἰκόνα. Q.

291. Ὅς σε παρέλθοι] Νικήσει, μεταφορικῶς. Vulg. Νικήσει. ὁμοίως, οὐδέ με παρελεύσεαι οὐδέ με πείσεις (Il. α, 132.). ὁ δὲ νοῦς, εἰ καὶ παρέλθοι θεὸς σε τοῖς δόλοισι, δοξασθήσεται ὡς τοιοῦτον παρελθῶν. B. Q.

295. Κλοπίων] Τῶν κεκλεμμένων καὶ μὴ ἀληθῶν. Vulg. Πεπλεγμένων²⁾. Harl.

Οἱ τοι πεδόθεν³⁾ φίλοι εἰσὶν] Μεταφορικῶς, οἶον ἐκ ῥίζης, ἐκ γενετῆς, ἀπὸ φυτῶν· ἢ ἀπὸ τοῦ τοὺς γεννωμένους ἐν τῷ πένθῳ πατεῖν (B. πίπτειν.). B. Q. Πεδόθεν] Ἐκ νέας ἡλικίας. ἢ ἀπὸ τοῦ πένθους. Vulg.

296. „Εἰδότε Schol. cum glossa, ἐγὼ τε καὶ σύ.” Pors. ex Harl.

300. Αἰεὶ text. Γρ. ἄγχι. Harl.

306. Ποιητοῖσι] Γρ. τυκτοῖσι. Harl.

313. Σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις] Ὑπονοήκειν, ὅτι ἐν τοῖς Φαλαξί καὶ παρθένῳ καὶ ἀνδρὶ ὁμοιωθεῖσα παρώρμηκεν αὐτόν. Vulg.

1) Hoc verbo explicatur altera lectio προερέσσαμεν.

2) Pertinet ad var. lect. κλοπίων. Sed κλοπίων text. et schol. Pors. Scholium quod ultimo loco memorat Pors., non novimus.

3) In Harl. παιδόθεν. Cf. explicationem schol. vulg.

Σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσω text. Γρ. σὲ γὰρ αὐτῇ (sic, superscripto ἦν) πάντῃ εἴσκεις. Harl. cum glossa εαυτήν. Cf. Vind. 133. αρ. Alt.

320 — 323. Ἄλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων] Νοθεύονται δ' εἴχοι. ὁ μὲν πρῶτος, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐμῆσιν ἔχει τὸ ἦσιν, ὅπερ ἐστὶ περὶ τῆ (scr. τρίτη) προσώπου, τῆς τρίτης αἰεὶ τῆ ποιητοῦ τὴν ἐν τούτοις διαφορὰν· ὁ δὲ δεῦτερος, ὅτι Ἀθηναῖος παρούσης, θεοῖς ἀνατίθησι τὴν σωτηρίαν· ὁ δὲ τρίτος καὶ τέταρτος ὅτι οὐκ ἐγίνωσκεν ὡς ἡ φανείσα αὐτῷ παρὰ Φαλαξί θεὰ ἦν, ὅτι οὐκ ἐθάρσυνεν ἀλλὰ τοῦναντίον, μηδὲ τιν' ἀνθρώπων ποτιόσσεο, οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται (η, 31.). Q. Vind. 133. (Harl.)

320. 321. Νοθεύονται. οὐκ ἂν παρούσης τῆς Ἀθηναῖος θεοῖς ἀνατίθησι τὴν σωτηρίαν. Harl. (alio scholio).

323. Θαρσύνας] Καὶ μὴν οὐκ ἔδιξε τῷ Ὀδυσσεῖ σαφῶς εαυτὴν παρὰ Φαίλαξιν. ἢ οὐ κατὰ παρθένον θνητὴν ὠμοιώθη παρὰ Φαίλαξί τῆς θεοῦ συμβουλή; διὸ ἔγνω. Q.

330. Τοιοῦτο νόημα] Ἐὐξαπάτητον. Ἀντὶ τοῦ οὐκ εὐξαπάτητον, οὐδὲ συνετόν (ἀσύνετον em. Barn.) Vulg.

332. Ἐπήτης] Ταχὺς περὶ τὸ νοῆσαι (spectat hoc ad ἀγγίνοος, et quod sequitur, est novum lemma), ἐπήτης, λόγιος, καὶ ὡσπερ ὁ λόγιος παρὰ τὸν λόγον, οὕτως καὶ ἐπήτης παρὰ τὸ ἔπος. τινὲς δὲ, δίκαιος, ὁ τὸ ἐτεδὸν φιλῶν. B.

Ἐπήτης] Φρόνιμος καὶ λόγιος, παρὰ τὸ ἔπος. Ἀγγίνοος] Περὶ τὸ νοῆσαι ταχύς. Vulg.

In Harl. vocī ἐπήτης mediae circumflexus superscriptus, et vs super ης (ἐπήτης), cum scholio: Χωρὶς τοῦ τε. τῇ δὲ προσοδία ἀεικῆς φησιν Ἀρίσταρχος. Unde hoc certe constat, scripsisse alios ἐπήτης τ'.

333 — 338. Ἀσπασίως γὰρ κ' ἄλλος] Ἀθετοῦνται εἴχοι ε' (huc. P. ex Harl.) ὅτι οὐδὲν εἴληφε παρ' αὐτοῦ σημεῖον τοῦ μήπω βούλεσθαι τὴν γαμετὴν ιδεῖν. τοῦναντίον γὰρ διὰ τοῦτο αὐτῷ ἐπιφαίνεται, ἵνα κρύψη αὐτοῦ τὴν εἴσοδον. διὸ καὶ φησὶ, ἢ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο φθίσσεσθαι κακὸν οἶτον ἐπὶ μεγάρουσιν ἐμῆλλον, εἰ μὴ μοι σὺ ἕκαστα θεὰ κατὰ μοῖραν ἔειπες (383). οὕτως οὖν αὐτὸς ἠλείγετο ιδεῖν τὴν γαμετὴν. Q.

335. Φλον] Νῦν ἀντὶ τοῦ ὠφέλιμον. Vulg.

340. Ἦιδε ὃ νοσήσεις] Ἄλλ' ἠπιστάμην ὅτι νοσήσεις, ὅτι ἐπανέλθεις (scr. -οις). B. Ὅτι νοσήσεις] Ὅτι ἐπανέλθοις. Vulg.

342. Χόλον] Γρ. κόγον. Harl.

348. Ἰρόν] Ἀποκεικομμένον ψιλοῦται. B.

349. Ἐστ' text. Γρ. ἔεῦρύ. Harl.

Κατηρεφέες] Χθαμαλὸν, κατακαλύπτον, καὶ κατασέγον. Vulg.

351. Νήριτον] Ὅρος Ἰθάκης ἀντικρὺ τῆς Ἠπείρου. Vulg.

EIMENON (hoc tantum). κατεσκεπασμένον. Vulg.

352. Ὡς εἰπῶσα θεὰ σκίδασ' ἠέρα] Οὐκ εἶπεν, ἐσκεδάννυσεν, ἀλλ' ἐσκίδασε, δεικνὺς ὅτι πρῶτον ἐσκίδασε τὴν ἀχλὺν εἰπούσα τὸ, ἀλλ' ἄγε τοι δείξω, καὶ ἔτι αὐτῷ ἔδειξε, Φόρκυνος μὲν ὄδ' ἐξὶ λιμῆν. ἔ γὰρ ἔτι ἀορασίας ἔσης ἐφαίνεται αὐτῷ τὰ μὴ ὁρώμενα. Q. Τὸ, ὡς εἰπούσα, νοητέον μετὰ τὸ, ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἔδος. Q.

Ὡς εἰπῶσα] Τάδε, φησὶν, ἡ Ἀθηναῖα εἰπῶσα τῷ Ὀδυσσεῖ, ἐσκίδασε τὴν ἀορασίαν καὶ ἀγνωσίαν αὐτῆ, καθ' ἣν ἐκ ἐγνώσκει πῶς ἦλθεν ὅτι ταῖς νηυσὶν εἰς Ἰθάκην αὐτὸς ἦτοι τὴν πατρίδα αὐτῆ παρεγένετο. Q.

Σκίδασ' ἠέρα] Τῆτο ἐπιλαμβάνεται Πτολεμαῖος. ἔδει γὰρ πρῶτον σκεδάσαι, φησὶ, τὸν ἄερα εἶτα δεῖξαι. εἰ μὴ ἄρα ὁμοίον ἐστὶ τῷ, τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε (Od. μ, 134.). Q.

357. Ἀγανῆσι] Προσαγαγέσθαι καὶ πείσαι δυναμέναις (ed. ant. -οῖσι — -οις). Vulg.

358. Διδάσσομεν] Παράσχομεν. ἀπὸ τῆ διδῶ περισπωμένε. δυσχεραίνων δὲ ὁ Ἀρισοφάνης τὸ, διδάσσομεν, γράφει παρεξομεν· καὶ τὸ ἐν Ἰλιάδι διδόναι προέκοπτες¹⁾. Q. Harl. Vind. 133.

360. Ἀέξει et ex em. αἰξῆ text. Γρ. αἰξείν. Harl.

365. Ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα text. Γρ. ὅπως ὄχ' ἄρισα γένηται. Harl. (in Vind. 133. vice versa.)

366. Σπέος ἡεροειδές] Τὸ καθαρὸν ἄερα ἔχον. ὅμοιον τῷ, ὅσον δ' ἡεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν (Il. ε, 770.). ἀτοπον γὰρ θεοῖς σκότος ἀνακῆσθαι. ὅθεν ἐπιτίθησι καὶ λέγον. Q. Νῦν καθαρὸν ἄερα ἔχον. Vulg.

367. Κευθμῶνας] Τὰς καταδύσεις ἢ τὰς κοίλας τόπας (huc. Vulg.) καὶ ἀνακεχωρισμένους. Q.

369. Τά τοι text. Γρ. οἱ. Harl.

372. Τῷ δὲ καθεζομένῳ] Οὗτοι δὲ ἡ Ἀθηναῖα καὶ

¹⁾ Sic tres codices. Scribendum autem esse διδόναι ex Il. α, 425. certum: sed ultima vox pejus etiam habita est. Scrib. vid. παρεκοπιεν, h. e. illud διδόναι in aliam formam prosudit perperam: forsitan διδόμην scribendo.

Ὀδυσσεὺς καθελόμενοι. Τερὰν δὲ φησι τὴν ἐλαίαν διὰ τὸ ἀνακεῖσθαι αὐτὴν τῇ Ἀθηνᾷ, ὡς ἀναδοθεῖσαν αὐτὴν τῆς γῆς εἰς τὸ ταύτης ὄνομα ὅτι οἱ θεοὶ συνεδραζον, καὶ εἰς ἑκάστη τὸ ὄνομα ἐν φυτὸν ἀνεδίδοτο, καθάπερ καὶ τῷ Διονύσῳ ἢ ἄμπελος ἀνεβλάσθησεν. Q.

373. Φραζέσθην] Ἐβλεύοντο. ἔσι δὲ ἢ τῷ τρίτῳ προσώπῳ τῶν δυϊκῶν κατὰ χρῆσιν τῆς ἀττικῆς διαλέκτου. Q.

377. Οὐ δὴ τοι τρίτετες] Κατὰ τὸν ἀπαρτίζοντα ἀριθμὸν εἶπε τρίτετες, ἐπισάντος ἤδη καὶ τετάρτου· ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον (Od. β, 89). ἔσι γὰρ ἀπὸ τοῦ ταχέως διελεύσεται. καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς τρίτετες μὲν ἔληθε δόλω, ἀλλ' ὅτι τέταρτον ἤλθεν ἔτος, καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν (Od. β, 106.). Q.

380. Πάντας μὲν ὃ' ἔλπει] Πάντας τοὺς μνηστῆρας ἢ σὴ ποιεῖ ἄλογος μνηστῆσαι αὐτὴν, ὅπως ἀπατήσῃ αὐτοὺς ἀταράχῃς μένειν. Q.

384. Φθίσεισθαι] Γρ. πείσεισθαι. Harl.

387. Πὰρ δέ μοι αὐτὴ σῆθι] Πῶς οὐ πρὸς Νέσσορα καὶ Μενέλαον μετέρχεται ἐρατεῖαν λαβεῖν; τάχα ὅτι τοῖς λοιποῖς πόλεταις οὐδὲν αἰτίοις οὐσι πόλεμον ἐπάγειν ἀδικατάτον ἔδοξε. μεμάθηκε γὰρ καὶ παρὰ τῆς μητρὸς ἐν ἄδῃ τὰς δημοσίας Τηλεμάχῳ φυλασσομένης τιμᾶς. καὶ ὅτι τοὺς τρυφῶντας μνηστῆρας τιμωρήσεται καὶ καθ' ἑαυτὸν. οἷ τε μνηστῆρες εἰ ἦσθοντο, ἔφυγον ἂν μὴ δόντες δίκην. Q.

388. Κρήδεμνα] Μεταφορικῶς τὸ τεῖχος. Vulg.

390. Ἐπονοοῖτο ὁ εἶχος. Pors. ex Harl.

391. Πότνια ¹⁾] Σεβασμία, τιμία. Vulg.

397. Ἄλλ' ἄγε σ' ἄγνωσον] Καὶ πῶς ἢ Εὐρύκλεια γινώσκει; ὅτι χρεῖα αὐτῆς ἔστιν ἐν τῇ μνηστῆροκτονίᾳ. Q. Πάντεσσι βροτοῖσι] Πῶς ἔν ἢ Εὐρύκλεια γινώσκει; ἐπειδὴ χρεῖα αὐτῆς. Vulg.

398 — 401. („ut videtur" addit Pors.). Ἀθετοῦνται μετὰ ἀσερίσκων ὡς (ins. ἐκ) τῶν ἐξῆς μετενηνεγμένων. Et ad 430. ὅτι οἱ ἄνω κατενηνεγμένοι (lege με-) εἰσίν. Harl.

Κάρφω] Ξηρανῶ. ὄθεν καὶ τὰ κάρφη ἐκ τοῦ κάρφω τὸ ξηραίνω. B. Q. Μειώσω, ξηρανῶ. Vulg.

¹⁾ Ita in Ms. suo non solum, sed etiam in Aldina et aliis antiquis scholiorum edd. esse Barnesius testatur. In Argent. ut in textu edito πότνια.

399. Λαΐφος] Ἰμάτιον παχὺ, ἤτοι χονδρὸν ¹⁾, ὡς ἄρμενον. B.

401. Κρυζάσω δέ τοι ὄσσε] Ψωριάσαι σε ποιήσω· εὐρυσώ, κακώσω σε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπρεπεῖς καὶ ῥυτοὺς ποιήσω, ὁποῖοι εἰσιν οἱ τῶν καθευδόντων. B. Q.
Κρυζάσω] Ῥυσάσω, ἀπρεπεῖς καὶ ῥυσοὺς ποιήσω, ὁποῖοι εἰσιν οἱ τῶν καθευδόντων²⁾ καὶ συμπλάσω. καὶ κακώσω. Vulg.

402. Ἀεικέλιος] Ἰκισμίνος, οἰκτρὸς, ἀπρεπής, εὐτελής· ὡς, δίδρον ἀεικέλιον (Od. v, 259.). B. Q.

405. Ἐπίουρος] Ἐπίσκοπος, φύλαξ. Vulg.

Ὅς τοι ὕψιν ἐπίουρος] Ὁ ἐπίσκοπος. δύναται ἢ πρόθεσις εἶναι καὶ ἐν πλεονασμῷ, ἢ ἡ ἐφορῶν καὶ ἐπιβλέπων· ἢ παρέλκει ὡς τὸ βοῶν ἐπιβεκόλος. Τὸ δὲ, ὅμως (sic), ὁ χοιροβοσκὸς ὁμοιά σοι καὶ ὁμόφρονα οἶδεν. Q.

Ὅμως] Ὅμοιως τῷ πρώτῃ χρόνῳ, ὡς ἀπαρχῆς καὶ νῦν. ἢ ὡς σὺ σαυτῷ εὐνοεῖς. B.

408. Πὰρ Κόρακος πέτρῃ] Ἀρεθούσης υἱὸς καὶ Κόραξ ἐγένετο. οὗτος αὖν ὁ Κόραξ κυνηγῶν εὐρῶν λαγῶ καὶ διώκων ἠνέχθη κατὰ κρημνοῦ, πεσὼν ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ ἐτελεύτησεν. ἢ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἀρέθουσα διὰ τὴν λύπην ἐλθοῦσα ἐπὶ τινὰ κρήνην ἑαυτὴν ἀπήγγεατο. ἔνθα ἀπὸ τοῦ Κόρακος ἢ πέτρα, ἀπὸ δὲ τῆς Ἀρεθούσης ἢ κρήνη. Εἰώθαμεν δὲ σημαίνειν ἀπὸ τῶν ἐνοικούντων πολλάκις τοὺς τόπους, ὡς ἄττικοί. λέγει οὖν τὰ σφύραβια. Ἰξέον ὅτι Ἀρέθουσαι κρήναι εἰσι τέσσαρες, ἐν Συρακούσαις, ἐν Σμύρῃ, ἐν Χαλκίδι, καὶ ἐν Ἰθάκῃ. B. Q. Οὗτος ὁ Κόραξ κυνηγῶν ἀπὸ τῆς πέτρας πεσὼν, ἐτελεύτησε. καὶ ἢ μήτηρ αὐτοῦ Ἀρέθουσα ἑαυτὴν ἀπήγγεατο. Ἀρέθουσαι δὲ τέσσαρες, ἐν Συρακούσῃ, ἐν Σμύρῃ, ἐν Χαλκίδι, καὶ ἐν Ἰθάκῃ. Vulg. Ἀρέθουσα κρήνη Ἰθάκης καὶ Ἀργους. Vulg. ²⁾

409. Βάλανον μενοεικέα] Ἀρμόζοντα (sic). τῇ δυνάμει αὐτῶν. βάλανον ἀρμόζουσαν καὶ οὔσαν καταάλληλον τῇ δυνάμει τῶν χοίρων. Q.

413. Καλίεσσα] Καλέσαι ὀφείλεσα. Vulg.

¹⁾ Vid. Schneid. in χονδρός.

²⁾ Alia quaedam ex antiquorum ad h. l. commentarius affert Steph. Byz. v. Ἀρέθουσα: Δίδυμος ὑπομνηματίζων τὴν ἢ τῆς Ὀδυσσεύς φησὶν· Ἀρέθουσαι δὲ εἰσιν ὀκτώ. Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκου τὴν αὐτὴν ὑπομνηματίζων φησὶν, Ἀρῶν εἰσι τὸ ποτίζω οὐ τὸ ἔρδω παράγωγον. ἐκ τούτου ἀρέθω ὡς φλέγω φλεγέθω. ἀπ' οὗ πᾶσα κρήνη ἐπιθετικῶς οὕτω λεγεται.

421. Ἐνθύμιος] Ἐμφροντις, ὃ ἐστὶ διὰ φροντί-
δος. B.

427. Ἔως τοῦ οἴω ἢ ζιγμῆ. Vind. 133.

Καθ' ἕξει] Γρ. παρέξει. Harl. Vind. 133.

429. Ὡς ἄρα μιν φαμένη] Εἰπὼν τὸ κατὰ μέρος,
ἐπήγαγε τὸ ὅλον ἀντὶ τοῦ συνελοντὶ (sic) εἰπεῖν, δέρμα γέ-
ροντος αὐτῷ περιέθηκεν πρότερον τὸν χιτῶνα, εἶδ' οὕτως
τὸ ῥάκος. B. Q.

430. Vid. ad 398.

435. Μειοφυγμένα] Καὶ ἠφρανισμένα. Q. Με-
μολυσμένα καὶ πεφυρμένα. Vulg.

438. Πυκνὰ ῥωγαλήνη] Ἦτοι συνεχεῖς ἔχουσαν ῥα-
γάδας, ἢ πολλῶν ῥηγμάτων πεπληρωμένην, ἢ συνσχισμέ-
νην. Q. Vulg.

Στροφός] Συνεσραμμένος δεσμός, ἢ εἰς σχοινίον ἐσρεμ-
μένος, ἢ ἐξ ἰμάντος. B. Q. Ἐκ σχοινίου ἐσρεμμένος.
ἢ ἰμάς περιεσραμμένος. Vulg.

Ἀορτή] Νῦν ὁ τῆς πῆρας δεσμός, σχοινίον, ὃ ἀνα-
φορεὺς, ἐξ οὗ ἀπήρητο (Vulg. ἀπῆροτο) ὃ ἐστὶ παρεκρέ-
ματο. B. Q. et ultima Vulg. Ἀορτή. ὅπερ λέγομεν
βασάγιον. B.

III.

Ἐπιόψεις. Ξεισμός Οδυσσεὺς γίνεται ἐν τῷ ἀγρῷ
παρὰ Εὐμαίῳ τῷ συβῶτῃ αὐτοῦ. διηγείται δὲ αὐτῷ Ὀδύσ-
σεὺς πολλὰ ἃ πέπονθε ἀγγέλλων καὶ τὴν Ὀδυσσεὺς ἐπά-
νυδον. Pal.

Ξεισμός Ὀδυσσεὺς γίνεται ἐν τῷ ἀγρῷ παρ' Εὐ-
μαίῳ τῷ ὑφορβῷ, καὶ ποικίλη τις (Q. ins. αὐτῷ) ὀμιλία.
Ἄλλως. Ὀδυσσεὺς παρυσία πρὸς τὸν Εὐμαίον, καὶ λόγοι
γίνονται ἀναπλάττοντος ἑαυτὸν καὶ πράξεις τινὰς ἐκτιθε-
μέν. Vulg. Q.

1. Ἀταρπόν] Πρὸς τὴν τραχεῖαν ἀταρπόν. ἢ ἀντὶ
τοῦ διὰ τραχείας ἀταρπού. B.

2. Δι' ἀκρίας] Ἀντὶ τοῦ, δι' ἀκρίων. ἀκρίες δὲ
εἰσιν αἱ ἀκρωρείαι. B. Κατὰ τὰς ἀκρωρείας. Vulg.

4. Οἰκήων] Ἀντὶ (ins. τοῦ) οἰκετῶν. λέγονται δὲ καὶ
οἱ συγγενεῖς καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Q.

5. Προδόμῳ] Τῇ πρὸ τοῦ οἴκου σοῦ. Vulg.

Ἡμενον] Τὸ ἐξῆς, ἡμενον περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. Pal.
Q. ἵνα γὰρ περισκοπῶσι τὰ περὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐν ὑψη-
λῇ τὰς ἐπαύλεις οἰκοδομοῦσιν. Q.

7. Περιδρομος] Περιοδευτή, γελτονας μὴ ἔχουσα τοὺς ἐμποδίζοντας τῷ βελομένῳ περιδραμαῖν καὶ περιελθεῖν αὐτήν. B. Q. Vulg.

8. Ζηνόδοτος, δέιματο οἶος. Harl.

10. Ῥυτοῖσι λάεσσι] Ἐλκυσοῖς, μεγάλοις, καὶ μὴ δυναμένοις διὰ χειρῶν βασαχθῆναι λίθοις. Vulg. Μεγάλοις, εἰλκυσμένοις καὶ μὴ βασαχθεῖσιν ὡς ἐλαφροῖς. οἱ γὰρ μεγάλοι λίθοι ἐλκύνονται καὶ κυλλονται, οἱ δὲ μικροὶ βασάζονται. B.

Ἐθρίγκωσεν] Ἐχαράκωσε, τὴν σεφάνην ἐποίησεν. Q. Ἐχαράκωσεν. θριγκὸς δὲ λέγεται ἢ ἐπὶ τοῖς οἴκοις σεφάνη. Vulg.

Ἀχερόδῳ] Τῇ ἀγρία ἀπίῳ. ἔχουσι δὲ αὐταὶ ἀκάνθας δι' ὧν αἱ αἱμασιαὶ γίνονται. θριγκὸς δὲ λέγεται ἢ ἐπὶ τοῖς οἰκοδομήμασι σεφάνη. B. Q. Ἀχερόδος ἐσιν ἀκανθῶδες φυτὸν, ἐξ οὗ τὰς αἱμασιας ποιοῦσιν. ἔνιοι δὲ ἀπέδωσαν τὴν ἀγρίαν ἀπιον. ἀκανθώδης γὰρ ἢ αὐτὴ εἶωθεν εἶναι. Vulg.

11. Σταυρούς] Ἐξείλκυσμένα (scr. ἔξυσμένα) ξύλα καὶ ὄρθα ἐπήξε πρὸς τὸ ἀντιβαίνειν τῷ τοίχῳ. Q. Τὰ ὄρθα καὶ ἀπέξυσμένα ξύλα. Vulg.

Ἐκτὸς ἔλασσε] Ἐξω διὰ τῶν τοίχων ξύλα διέλασεν ὄρθα. Vulg.

12. Τὸ μέλαν δρυὸς] Ἦτοι τὸ δάσος, ἢ τὴν ἐντεριάνην, τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυὸς· μελάνδρουον γὰρ λέγεται διὰ τὴν χροίαν· ὁ δὲ Ἀρισοφάνης (Vulg. omisso auctore, ἢ) τὸν φλοιὸν τῆς δρυὸς. B. Q. Vulg. Τὸ μελάνδρουον τὴν ἐντεριάνην φασὶν οὕτω καλεσμένην· ὁ δὲ Ἀρισταρχος τὸν φλοιὸν· ὁ δὲ Κράτης τὴν τῶν δασυτάτων φυτῶν μελάνδρουον φησι· ὡς καὶ Δισχύλος φησὶ Φιλοκτήτη, κρεμάσασα τόξον πίτυος ἐν μελανδρῷ. Τὸ δὲ δρυὸς δύναται νοεῖσθαι καὶ ἐπὶ παντὸς ξύλου. δρυμοὶ γὰρ αἱ ὕλαι, καὶ ἀκρόδρυα τῶν πάντων δένδρων οἱ καρποὶ, καὶ δρυπετεῖς ἐλαῖαι. B. Q.

18. Ἀντίθεοι μνηστῆρες] Νῦν αἱ ἐναντίοι τοῖς θεοῖς. Vulg. Q.

22. Τέσσαρες] Ὑπώπτευετο παρὰ Ζηνοδότῳ. Et alia nota: Καλλίστρατος ὑπώπτευε τὸν εἶχρον διὰ τὴν ἐξαρίθμωσιν τῶν κυνῶν, καὶ τὸ ἐπίθετον. Harl.: in quo tamen prior nota ad v. 20., posterior (in Vind. 133. quoque) ad 21. relata est, utraque, ut vere monet Porsonus, ad 22. spectante.

Ἵρχαμος ἀνδρῶν] Νῦν ἔξοχος ἐπὶ τῇ εὐγενείᾳ. Vulg.

24. Δέρμα βόειον εὐχρουν] Εὐχρουν, ἀπὸ ὑγιῶς βόος. B. Ἐυχροῖς] Γρ. εὐχρουν. Vind. 133.

29. Ἐλακόμοροι] Ὁ μὲν Ἀρισαρχος, ὀξύφωνοι. κρεῖσσον δὲ ἀποδιδόναι οἱ περὶ τῆ ὑλακτεῖν μεμωρημένοι, (Q. οἱ τὸ ὑλ. μεμορ.) ὃ ἔστι πεπονημένοι. ἴδιον γὰρ κυνῶν τὸ ὑλακτεῖν. ἐν ἄλλω, οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν ἐσπευδακότες, ἢ ὑλακτικοί. Q. Vulg. Οἱ περὶ τὴν ὑλακὴν μεμωρημένοι, ὃ ἔστιν εἰδισμένοι ἢ κακοπαθοῦντες, ἀπὸ τοῦ μόρος ἢ κακοπάθεια. οἱ ὀρῶντες πάντοτε πρὸς τὴν ὑλακὴν. B.

30. Οἱ μὲν κεκληγόντες (sic)] Κεκληγῶτες καὶ κεκληγόντες (sic) διχῶς αἱ Ἀρισαρχεῖοι. ὃ μὲν διὰ τῆ ω περισπᾶται. εἰ δὲ διὰ τοῦ νε ὀξύνεται. Q. „Γρ. κεκληγῶτες. In alio schol. διχῶς αἱ Ἀρισαρχεῖοι.” Pors. ex Harl.

31. Ἐξέτο κερδοσύνη] Φυσικὸν φασὶ βοήθημα πρὸς ἀποτροπὴν κυνῶν τὸ καθεσθῆναι καὶ προϊᾶσαι τὴν ῥάβδον ὡς μὴ ἐπιτιθέμενον. Vulg. B.

Σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός] Ἀντὶ τοῦ ἔρριψεν αὐτό. Φυσικὸν — ἐπιτιθέμενον. Ἡ διὰ φόβον. B. Οὐ διὰ φόβον, ἀλλ' ἐκὼν ἔρριψεν αὐτό. Vulg.

33. Μετασπῶν] Ὁξυτιονητέον. ἔστι γὰρ β' ἀόριστος, καὶ μετασπόντος ἢ γενικῆ. Harl.

34. Σκῆτος] Ὁ περιέτεμνε δέρμα, καὶ σκυτότομος, καὶ σκυτοδέψης, καὶ σκυτεύσαι (scr. σκυτεύς). ὡς ἐπιπολὺ γὰρ δέρμασιν εἶλεν τὴν παντευχίαν. Q.

35. „Schol. ἄλλυδις ἄλλη, et os super η. Statim: ἄλλον, οὐκ ἄλλη.” Pors. ex Harl.

38. Καὶ κέν μοι] Ἀπόλυτος ἢ μοι. B.

49. Ῥῶπας] Παρὰ τὸ ῥέπω ῥέψω ῥέψω καὶ τροπῇ τῆ ε εἰς ω, ῥῶψ. ῥέπει ὅπερ θέλει τις, ἱμαντῶδες γὰρ ἔστι. B. Q.

50. Ἴονθάδος] Ἴονθες λέγουσι τὰς ῥίζας τῶν τριχῶν. σημαίνει οὖν τὴν δασεῖαν. οἱ δὲ, τὴν τελείαν (scr. ταχεῖαν) παρὰ τὸ ἄδην ἵναί. οἱ δὲ, νίας, τῆς ἰονθους φασάσης, οἵτινες φύσει τοῖς ζώοις. οὐκ ἂν δὲ ἐπήνεγκε, μέγα καὶ δασὺ, εἶγε τὸ ἰονθάδος ἐδήλῃ τὸ δασεῖος. ἰονθοὶ (sic) δὲ ἔξανθήματα ἀκμάζοντος σώματος. B. Ἡτοι νέας· ἢ ταχεῖας, παρὰ τὸ ἵναί ἄδδην. ἢ δασείας· ἰονθοὶ 1) γὰρ αἱ ῥίζαι καὶ αἱ ἐκφύσεις τῶν τριχῶν. ἢ ἰονθὺς ἐχέσης· ἰονθοὶ δὲ ἔξανθήματα ἀκμάζοντος σώματος. Q. Vulg.

51. Ἐνεύαιον] Εἰς τὸ κοιτάριον, ἀπὸ τοῦ ευνάζω. B. Ἐγκοίτερον 2), ἐγκοίτιον. Vulg.

1) Ἴονθοι hic semel Vulg. In ceteris dedi ut inveni.

2) Ms. Barn. Ἐγκοίτρον. Eustath. Ἐνεύν. δὲ φασὶ, ἐγκοίμητρον, ἐγκοίτιον.

56. Κακίων σέθεν] Μᾶλλον σου κεκακωμένος τὴν ψυχὴν. Vulg.

59. Ἡ γὰρ δαῶν δίκη ἐστὶν] Ἀντὶ τοῦ αὐτῆ τῶν δούλων ἐστὶν ἡ δικαιοσύνη. B. Δίκη] δικαιοσύνη. Vulg.

65. Εὐμορφον ἀέξῃ. οὕτως Ἀρίσταρχος. Harl.

68. Ὠλετο] Ἀπόλετο. Ὠφειλεν] Ὠφείλεν. Vulg. ed. ant.

Πῶς ἂν ὁ Πηνελόπης πατὴρ Ἰκάριος Λάκων εἴη τὸ γένος; ἢ πῶς ἂν ἡ Πηνελόπη τῆς Ἑλένης ὑπάρχει ἀνεψιά; οὐ γὰρ ἂν ὁ φιλοδεσπότης Εὐμαιος Τηλεμάχῳ καὶ Πηνελόπῃ κατηρᾶτο βεβλόμενος διεφθάρθαι τὸ τῆς Ἑλένης γένος. Q. Cf. ad β, 52.

74. Συνέεργε] Γρ. ἐπέεργε. Harl.

78. Κισσυβίῳ] Ἀγροικικῷ ἐκπώματι. Vulg.

81. Χοίρε] Χοίρων μικρῶν κρέα. σιτητὸν γὰρ φοβῶμαι θῦσαι. Q.

82. Ὅπιδα] Τὴν εἰς τὸ μέλλον τῶν θεῶν ἐπιπροφῆν καὶ νόλασιν. B. Q. Vulg.

ΦΡΟΝΕΟΝΤΕΣ. λογιζόμενοι. ΤΡΟΜΕΟΝΤΕΣ. φοβούμενοι. Vulg. Cf. ad μ, 357.

Ἐλετην] Ἐλεον. αἰολικὴ ἢ διάλεκτος. Vulg.

85. Καὶ μὲν δυσμενέες] Καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ληϊσάμενοι πόλεις ὑποχωροῦσι διὰ τὴν ἐπιπροφῆν τῶν θεῶν. B. Q.

86. Βᾶσιν] Ἐπέλθωσιν ἐπὶ βόσιν. Vulg.

87. Πλησάμενοι δέ τε νῆας] Ὁ δέ πλεονάζει. Q.

89. Οἶδε δὲ καὶ τι ἴσασι] Γινώσκασί τι περὶ τῆς Ὀδυσσεὺς φθορᾶς, ὅτι οὐδὲν ἔσαι. Q. Ὡς ἔοικε δὲ ἔμαθον τὸν τοῦτου ὀλεθρον ἀπὸ χρησμοῦ. B.

91. Ἀλλὰ ἔκηλοι] Ἦτοι ἠσυχάζοντες καὶ μὴ περὶ ἔργον ἀσχολούμενοι. Q.

94. Οἶα. μόνα. Vulg. ed. ant.

96. Ζωή] Ἡ πρὸς τὸ ζῆν οὐσία καὶ παρασκευή, καὶ κτῆσις. B. Ἡ πρὸς τὴν ζωὴν παρασκευή. Vulg. cui in ms. Barn. additum: τὰ ἦια.

Οὔτινι τόσση] Οὐδενὶ τῶν ἡρώων οὔτε τῆς ἠπίρου οὔτε τῶν τῆς Ἰθάκης ἐστὶν οὐσία τοσαύτη. B. Q.

97. Ἠπίροιο] Τῆς ἀντικρῆ Ἰθάκης. Ἠπίροιο μελαινης] Τῆς κατ' ἀντικρῆ Κεφαλληνίας νῦν λέγει. μέρος δὲ ἐστὶ τῆς πελάγης (sic ed. ant.; recentt. μελαινης. F. τῆς πέλας) ἠπίρου. αὐτὴ κατ' μετ' ὀλίγον ἐπιφέρεται, δώδεκα ἐν ἠπίρῳ ἀγέλαι. Vulg.

104. Ὅρονται] Ἀντὶ τοῦ ὀρούουσιν, ὃ ἐστὶν ἐξῶμενος συνέπονται. ἢ ὀρῶσι, φυλάττεσι. B. Q.

"Ορονται] "Ορῶσι, φυλάττεισι: et mox alieno loco (inter glossas ad 149 et 152.) iterum: "Ορονται] ἐπακολουθοῦσιν. Vulg.

106. Αἰγῶν — ἄριστος] "Οτι ἀρσενικῶς τὸν αἰγάφησι. Q.

108. ΕΥΚΡΙΝΑΣ. ἐπιλεξάμενος (ms. Barn. καταλεξάμενος). Vulg.

112. Σκύφος] Διχῶς, καὶ τὸ σκύφος καὶ τὸ (scr. τὸν) σκύφον. B.

117. Φθεῖσθαι] Φθαρήναι, ἀποθανεῖν. Vulg.

128. "Εκασα μετάλλα] Φύσεως ἀνθρωπίνης ἰδίωμα τὸ περὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπιστοῦντας ἡμᾶς ὅμως ἀναπνύσασθαι. Q.

131. Παρατεκτῆναι] Παρατεκτῆσαι, παρὰ τὴν ἀλήθειαν κατασκευάσειας. B. Vulg. (Barn.)

132. Εἴ τίς τοι] Διοκλῆς ἀθετεῖ (Pors. ex Harl.). οὔτε γὰρ ἡ Πηνελόπη πάντα ἀμφιέννυσιν, οὔθ' οὕτως πάντα διὰ τοῦτο ψεύδεται, ἀλλὰ καὶ διὰ μόνην πολλάκις τροφήν. Q.

134. Ἐρύσαι] Γρ. ἐρύειν. Harl. Et Ἐρύειν Vulg. ed. ant. quanquam cum explic. ἐλκύσαι, ἀποσπάσαι.

142. Οὐδέ νυ] Γρ. οὐδ' ἄρα. Harl.

Ἰέμενός περ] Γρ. ἀχνύμενός περ. Harl.

Ἀχνύμενός περ] Λείπει, καίπερ ἐπιθυμῶν αὐτός. Q.

144. Ἀλλά μ' Ὀδυσσεύς πόθος αἰνυται οἰχομένοιο] Ἀλλά μᾶλλον ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς πόθος μένει ἀποιχομένου, διακόπτει, λαμβάνει. Q. Λείπει ἢ περὶ καὶ ἀπό. ἀλλὰ μᾶλλον ὁ περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς ἀποιχομένε πόθος μένει. B.

145. Τὸν μὲν ἐξῶν ᾧ ξεῖνε] Φησὶν, τὸν Ὀδυσσεῖα (B. Q. ins. δίχα) φιλοφρονηματικῆς προσηγορίας ὀνομάζειν αἰδοῦμαι· πρεσβύτερον δὲ (B. Q. ins. καὶ) ἀδελφὸν καλῶ. Vulg B. Q. (sed in Mediol. haec adhaerent scholio sq.)

147. Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω] Οὐ καλῶ αὐτὸν Ὀδυσσεῖα ἢ δεσπότην, ἀλλὰ ἀδελφὸν μείζονα διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ φιλοσογίαν. Τὸ δὲ ἠθεῖε προσφώνησις ἐστὶ νεωτέρη πρὸς μείζονα. B. Q. ἠθεῖον, πρεσβύτερον ἀδελφόν, θαυμαστὸν ἄγαν. Vulg.

155. Πρὶν δέ κε] Πρῶτον (scr. πρότερον) δὲ τὸ εὐαγγέλιον, ἦτοι τὸ ὑπὸ τῆς ἀγγελίας δῶρον, οὔτε δεχομένη καίπερ ἐνδεῆς ὑπάρχων. B. Q.

159. Ἰσὴ τ' Ὀδυσσεύς] Ὁ βωμὸς τῆς ἐστίας. Vulg. Ὁ βωμὸς Ὀδυσσεύς εἰς ὃν παραγέγονα. B.

Μετακτῆναι ἀπὸ τῶν ἐξῆς ἐπὶ τῶν πρὸς τὴν Πη-

μελόπην λόγων (τ, 304.). οὐπω γὰρ ἀφίκται εἰς τὴν Ὀδυσ-
σείως οἰκίαν. Q.

160. Ἡ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται] Γρ. ἢ μὲν
τοι τῆδε, ἀντὶ τοῦ οὕτως ¹). Harl. Vindob. 133.

161. Τοῦ δ' αὐτοῦ] Τοῦ δ' αὐτοῦ ²), τρεῖς τόνοι.
ἀντὶ, τούτου δέ τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸ γὰρ αὐτοῦ οὐ λέγει
Ὅμηρος εἰ μὴ ἐπὶ ἐξημέροις τισὶν ἀναφορικοῖς (scr.
-ῶς). Q.

Λυκάβαιτος] Ἐνιαυτοῦ, διὰ τὸ ἐξηφθαι πρότερόν
τινα τῶ χρόνῳ τὸν χρόνον. πεπίστυται τοὺς λύκας βίαιον
διαβαίνοντας ποταμὸν ἐνδακόντας τὴν κέρμον τῶν αἰ-
προηγμένων τοὺς ἐπομένους εἰρηδὸν διανηχομένους διεξιέναι
τὸ ρεῖθρον. Q. Λυκάβας εἴρηται ἀπὸ τοῦ λυγαίως
βαίνειν ὃ ἐστὶ σκοτεινῶς πορεύεσθαι. ληληθότως γὰρ ὁ
χρόνος διέρχεται. Q. Vulg. Add. Schol. Cod. B.
ad τ, 306.

162. Τῶ μὲν φθίν.] Εἰς τὴν (Vulg. Vind. Περι)
τριακάδα καὶ νημηρίαν. Q. Vulg. it. Vind. 133. in quo
ab alia manu etiam, ὃ ἐστὶν εἰς τὴν ἔτην καὶ νέαν.

ὑποπτεύονται οἱ τρεῖς ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τῶν (sic)
πρὸ αὐτῶν, καὶ ὡς ὑποπτοι καὶ ὡς ἄπιστοι. πόθεν γὰρ
ἦδει εἰ καὶ ἐκ Δωδώνης ὑποσρέφων οὐ πλοῖσει; Harl. ³).

171. Ὀρκον μὲν] Ζηρόδοτος, κείνον μὲν. Harl.

174. Ἄλασον] Ἀντὶ τῆ ἀλάσως, ἀνεπιλήσως. B. Vulg.

176. Χερσίω] Χελίονα, ἐλάτιονα. Vulg.

Οὔτι χέρεια, ἔτιως Ἀρτέαρχος. Harl.

Χερσίονα χέρεια, συγκοπή. Harl.

182. Νωνύμης] Ἀνανύμης καὶ δυσφήμης, οἷς ἔκ ἄν-
τις εὐφήμον εἶποι ⁴). Vulg.

1) Si revera talis hic fuit variatio, vel metrum ignorabant qui eam admittebant, neque ratio ejus est habenda, vel scribebant τῆ.

2) Scr. τοῦ δ' αὐ τοῦ, nam ita, ut ait Eustathius, οἱ ἀκριβέστεροι.

3) Hanc notam, in imo paginae versus 125 — 166. continentis scriptam, Porsonus, quo eam referret incertus, sic nude apposuit. Ego ad 162 — 4. referre non dubito. Nam primum absurdum videri potuit, eum qui proximum novilunium definiret annum antea memorare; deinde in persona vagantis hominis qui fando omnia ab alio tenebat, admodum incredibilis videri debebat Eumaeo haec diem etiam definiendi fiducia; et quomodo denique, quid post consultum oraculum Dodonaeum facturus esset Ulysses tam certe praedicere poterat idem?

4) Vere observat Barnesius, pertinere hoc scholium potius ad II. μ, 70. (unde etiam in ed. ant. ΝΩΝΤΝΟΤΣ, nimirum ex

184. Ἦ κε φύγη text. Gr. ἦτε φύγοι. Harl.

185. Ἐπίσπεσ (sic Harl., ἔπισπεσ Mediol.)] Σπίς ἐπίσπεσ (haec duo om. Q.), ὡς θίς ἐπίθες, σχίς ἐπίσχεσ. ἔπισπεσ δὲ ἀπὸ τῆ ἐπίσπω ὡς ἐλαύνω ¹⁾). Harl. Q.

188. Ὅποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο] Ἀσεπίσκος πρόσκειται ἄχοι εἰχων γ', ὅτι νῦν ὡς πρὸς ῥάκεισιν ἡμφισμένον ὀρθῶς λέγονται. ὡς δὲ πρὸς τὴν Ἀθηναίαν ὁμοιωθεῖσαν Μίντη καὶ βασιλικὴν ἔχουσαν ζολήν, οὐ πάνυ. Harl. Q. Vid. ad α, 171.

195. Δαίνυσθαί τ' ἀκίοντ'] Ἐκ πλήρου, ἀκίοντας. ἀντὶ τῆ ἀργυρίας ἡμᾶς καὶ μὴ περὶ ἔργον ἀσχολουμένους. B. Q.

199. Ἐκ μὲν Κορητῶν] Ἀπὸ τῆ Κορήται. καὶ τὰς Ἀθήνας γὰρ ποτὲ ἐνικῶς ποτὲ πληθυντικῶς ὀνομάζει. τῦτο δὲ ζημιώσας (ζηλώσας em. Mai.) ὁ Καλλιμαχος τὸν Κολωνὸν ἐνικῶς καὶ πληθυντικῶς εἶπεν. ἔκ μὲν Κολωνάων τις ὁμέσιον ἤγαγε δῆμῳ τῶν ἐτέρων ²⁾. Q.

Κορητῶν. τῆς Κορήτης. εὐρειάων. ἀντὶ εὐρείας. νῦν δὲ μακρᾶς. ζενή γὰρ ἡ Κορήτη. Ἐντεῦθεν δὲ φασὶ εἶναι φεύγοντα τὸν ἔλεον ³⁾ ἐπὶ πόρῳ τῆς Ἑλλάδος. Vulg.

ωνόνιμους). Sed mira idem sollertia aliud in ejus locum concinatum apposuit, ingenue addens, „tale quid ad hunc locum hactenus desideratum fuisse.” Rectius monuisset, scholium utriusque loco, sed diverso casu, aptum a socorde compilatore hic tantum et casu non mutato additum esse. Sed emendanda est posterior ejus pars ope glossae Hesychianae, Νωνύμος. ἀωνύμος, εὐφήμος. ὃν οὐκ ἂν τις εὐφήμον εἶποι, ἀλλὰ δυστυχῆ: quae tamen ipsa interpolata est: nam quid hoc est „homo quem bene ominatum nemo dicat, sed miserum?” Abjicienda itaque duo ultima verba quae absunt a scholio; contra huic ex Hesychio accusativus reddendus, οὓς scribendo pro οἷς: utroque autem loco pro εὐφήμον reponendum εὐφήμως: Νωνύμους· ἀωνύμους, δυσφήμους, οὓς οὐκ ἂν τις εὐφήμως εἶποι. Haec enim certe mens est antiqui enarratoris: homines ita funditus sublatos ut vel nomen eorum pronuntiare religio sit.

1) Noli putare Grammaticum utramque formam ἐπίσπεσ et ἔπισπεσ hic tutari. Posterior quae est contra normam horum ἐπίθες, ἐπίσχεσ plane non agnoscitur. Scripsit itaque scholiastes ultimo loco ἔπισπεσ, ut quae forma aequae sit proba quam illa ἐπίσπεσ, quippe deducenda ἀπὸ τοῦ ἐπίσπω ὡς ἐλαυνε ἀπὸ τοῦ ἐλαύνω. Nam sic procul dubio ultima scholii verba sunt supplenda.

2) Sola hucusque e Suida vox Κολωνάων inter fragmenta num. 428. relata erat. In fronte ἔκ με fortasse fuit, in calce ἐτάων. Scena ut vides in Attica est; quare ad Hecalen refero.

3) Sic ed. ant. Unde recentt. fecerunt Ἐλεον tacite, fabu-

201. Τῆς ἐν] Γρ. νῆες ἐν. Vindob. 133.

203. Παλλακίς] Πισεύεσθαι βεβλόμενος περὶ τῶν λοιπῶν ἔλαττοῖ τὸ γένος. Q.

Ἰθαγενεῖσσι] Τέκνους γνησίοις. Vulg. Q.

204. Κάσῳρ Ἐλακίδης] Καλλίστρατος ἐν τῇ ἐκ Μυσειῶν (nescio sit ὦν, an ὦ. Porz.) Κάσῳρ φησὶ γεγράφθαι. Harl.

206. Κυδαλίμοισι] Γρ. ἠνδαλίμοισι. Harl¹).

212. Εἶτεκ' ἐμῆς ἀρετῆς] Τοῦτο ἄλλως μεταβάλλον εἶπε, περὶ μὲν πολέμου καρτερός ἐσσι, καὶ βελῆ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλεν ἄριστος (Il. ι, 53.). Q.

214. Ἄλλ' ἐμπης καλάμην] Καὶ ἡ παροιμία, ἀπὸ τῆς καλάμης τὸν σάχυν. Q.

Καλάμην, τὸ γῆρας, τὸ λείψανον ὡς περ τὸ σῶματος κατὰ μεταφοράν. καὶ γὰρ τὸν εὐγενῆ πυρὸν ἐκ τῆς ὑπολειφθείσης καλάμης δυνάμεθα νοῆσαι. ἔσι δὲ καλάμη ἡ ὑποσάμμη τῆ ὑπολειπομένης σίτη. καὶ πιθανῶς τῷ παραδείγματι κέχρηται ὡς ἂν πρὸς ἀγροῖκον (Vulg. ἀγροῖκον) ὄντος τῆ λόγῳ. ἔσι δὲ ἕδὲν ἤτιον ἐναργές. ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἔνεσι νοῆσαι τὸ κάλλος τῶν τεθειρισμένων καρπῶν, ὅτως καὶ ἐκ πρεσβυτικῆ σῶματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῆσαι. B, Q. Vulg.

217. Ῥηξηνορίην] Ἀνδρείαν, παρὰ τὸ Ῥηγνύειν τὴν δύναμιν τῶν ἐναντίων. Pal. Q. Harl. Ῥηξηνορίην, τατίειν ῥήσσειν τὴν ἡγορίαν, ὃ ἐσι τὴν ἀνδρείαν καὶ γενναϊότητα τῶν πολεμίων. Vulg.

Κρίνομι λόχονδε] Ἐξ ἐπιλογῆς συντάττοιμι. Q.
Διαχωρίζοιμι εἰς ἐνέδραν. Vulg.

220. Ὀλεσκον²)] Ἀνήρον, ἐφόνευον. Vulg.

221. Ὅτε μοι εἴξεις πόδεσσι] Ὅτε κατελήφθη ὑπ' ἐμοῦ. τινὲς δὲ, ὅτε εἰς φυγὴν ἐτρέπετο. B. Q.

laeque alicujus reconditae spem excitarunt. Quam ego si nunc everto gratiam me mereri scio. Scripserat scholiastes: Ἐντεῦθεν δὲ φησὶν εἶναι, φεύγων τὸν ἔλεγχον, ἐπὶ πόρῳ τ. E.

1) Porsonus prius de hac varietate loquens eam manu recentissima scriptam dicebat, docens simul quam sollemnis in mss. syllabarum *κν* et *ην* sit permutatio. In Postscripto autem errasse se dicit, et scripta haec a manu si non ipsius scholiastae Harl. certe non multo juniore. Videndum igitur an varietas illa ita scripta, *ἠνδαλίμοισι*, inter antiquas lectiones referenda sit; cum *εἰδάλιμος* sit vox Homericā et *Ἰνδαλίμον*, *εὐειδὲς* reperitur apud Hesychium, quamvis in serie vocum ab *Ἰδ* incipientium ideoque in recentioribus editionibus mutatum in *Ἰδάλιμον*.

2) Sie ed. ant. Unde recentt. Ὀλεσκον. Ἐνιοι, ἔλεσκον, α. ε. Vid. not. ad ὁ, 139.

222. Ἔργον] Ἡ γεωργία, ἀπὸ τῆς ῥασι. τὰς γὰρ λοιπὰς πράξεις ἔργα φάσκων ὁ ποιητὴς προσιτίθαι διασημαίνω, ὡς ἔργον Ἄρηος. Q.

223. Οὐδ' οἰκωφελίη] Τινὲς τὸ ὀφέλλειν οἶκος ὁ ἐξιν οἰκοδομεῖν καὶ λαοῦσργεῖν, ἐπεὶ λύεται ἐκ τῆ, αἴψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο (233.) Q.

226. Ῥιγηλά] Φοικιὰ, φοβερά. Vulg.

230. Εἰνάσις] Ἐνατον. Vulg. Ἐπὶ ἐννέα ἔτη. Ἀντὶ τῆ ἡγεμονίᾳ ἐπὶ λησειαν ἐγενόμην. ἔ γὰρ αἰσχρὸν, καὶ Θεκυδίδης φησὶ (v. ad γ, 71.). B. Q.

231. Καί μοι] Ζηνόδοτος, καὶ σφιν. Harl.

Πάντα] Γράφε, πολλά (sic Pal. et Harl. in textu). λάφυρα δηλοῖ (scr. δηλονότι). Q.

232. Λάφυρα δηλονότι. Ἐξηγερόμην, ἐξαίρετα ἐλάμβανον. Pal.

233. Λάγχανον] Κληρούμενος ἐλάγχανον ἦτοι ἀπὸ κλήρου ἐλάμβανον. B.

239. Χαλεπή δ' ἔχε δῆμος φῆμις] Τινὲς ἔτιωσ, τὰς μὴ βελομένους ἀπειθεῖν Ὀνειδος κατεῖχεν. Q. Ἐβίαξεν γὰρ ὑμᾶς (ἡμᾶς em. Barn.). Vulg.

248. Νῆας σεῖλα] Εἰς πλὴν εὐτρέπια, ὅθεν καὶ σόλος εἴρηται. B. Q.

253. Ἀνέμφ ἀκραεῖ] Ἀκρως πνέοντι, ὃ ἐξὶ ἐπιτηδείως. B. Q. Ἀκρως πνέοντι. καθαρῶς. Vulg.

255. Ἀσκηθεές καὶ ἄνσσοι] Ἀντὶ τῆ ἄπονοι καὶ ἄνευ κακοπαθείας. Q.

Ἀσκηθεές 1)] Ἀβλαβεῖς, ὑγιεῖς. Vulg.

260. Ἐρυσθαι] Ἐνεσῶτός ἐξιν ὡς πῆγνυσθαι παρκαμεινὲν δὲ τὸ εἰρύσθαι. Q.

261. Σκοπιὰς] Ὀρεινὰς τόπους ὑψηλὰς. B. Q.

262. Ὑβρει εἴξαντες] Πεισθέντες. ὃ ἐξιν, ὑβρισταὶ γενόμενοι. B.

Μένει σφῶ] Τῆ ἑαυτῶν ὁρμῇ καὶ ἐπιθυμίᾳ συνδραμόντες. ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς λησεύειν. B. Q. Ἐαυτῶν. οὐ γὰρ οἱ ὀπιτῆρες ἀλλ' οἱ ἐν ταῖς ναυσὶν ὄντες. B. Pal.

272. Ἄγαγον] Ἀπέφερον 2). Vulg.

1) Sic ed. ant. Recentt. interpolant ita: Ἀσκηθεές] Ἀσκηθεές, α. v.

2) Hoc Imperfectum indicio est, lemma quoque ex imperfecto corruptum esse, quod fuisse dixeris illud Codicum Harl. Vin-dob. 56. it. Palat, ἄγαγον; idque recepit Wolfius. Possis tamen

273. Τῆτο νόημα] Γρ. ὡδε νόημα. Vind. 56.

278. Αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος] Σείθος ἐβασίλευσε τότε. Β.

280. Ἐς δάφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν] Ἐπιβιάσας. οὐ γὰρ ἐκαθέζοντο ἐν τοῖς δάφροις. Β. Ἀγαγών, αἰολικῶς ¹⁾. Q. Ἡ αἰολικὴ, ἐς δάφρον δ' ἀνέσας, ἀναγαγών. Harl. Ἐσας] καθίσας. Vulg.

286. Χρήματα] Γρ. κτήματα. Harl.

288. Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθε] Πῶς πρὸς Ἀθηναίων διαλεγόμενος εὐλογεῖ τὰς Φοῖνικας δι' ὧν φησι, πόλλ' ἀεκαζομένους, ὑδ' ἠθέλον ἐξαπατῆσαι (ν, 277.), ὡδε δὲ τὸ ἐναντίον; Ἐκεῖ μὲν προτρέπεται τὸν ξένον, μὴ γενέσθαι ἀλότηξενον, ἐνθάδε δὲ οἶδεν Εὐμαίον ὑπὸ Φοινίκων πεπραμένον. Q. (Vulg. ultima tantum, sic: ἐπεὶ ἤδει καὶ τὸν Ε. υ. Φ. π.)

289. Τρώκτης] Πανούργος, ἀπατεών. Vulg. Φαλοκερδής, ἄπλησος. Β. Q.

290. Παρπεπιθῶν] Ὀξυτόνος ἢ μετοχή, δευτέρου γὰρ ἀορίζων. τὸ ἐξῆς, πείσας παρήγαγε ταῖς ἑαυτῆ φρεσί. Β. Q.

294. Ἐπήλυθον ὦραι] Ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆς παρὰ. παρήλυθον οἱ καιροί, ὃ ἐξιν αἱ τροπαί. Β. Q. Harl.

295. Ἐς Λιβύην] Τὸ ἐξῆς, ψευδέα βουλευσας ἐπὶ νηὸς μ' ἐέσσατο ποντοπόροιο ἐς Λιβύην ἵνα οἱ σὺν φόρον ἀγοίμῃ. Q.

Ῥιανός φησιν, ἐφέσσατο. Ζηνόδοτος, ἐφείσατο. Harl.

298. Ὀϊόμενός περ] Ἰπποναίων μὲν τὸ πραχθησόμενον, τῇ ἀνάγκῃ δὲ συμπλέων. Q.

300. Μείσσον ὑπὲρ Κρήτης] Μεταξὺ Κρήτης καὶ Λιβύης. ἀντικρὺ γὰρ ἀλλήλων εἰσί. Β. Q.

307. Ἐκ δὲ θεεῖς] Θεῖον λέγει πῦρ ἐξ ὕλης ἀναπτόμενον θεοῦδει ὀνομαζομένῳ. Q. Τεσπίε ²⁾. ἔγω τῷ δέξει ὁ κεραυνός. Β.

311. Ἀμαιμάκετον] Ἀντὶ τοῦ, (ins. οὐ) οὐκ ἔξι μῆκος παραβαλεῖν. Β. Q.

susplicari aliam etiam lectionem affuisse, ἄπαγον, tum ex eodem illo ἀπέφερον, tum eo quod tam sollemnis est formarum ΑΠΑΓΩΝ et ΑΓΑΓΩΝ permutatio.

¹⁾ Ex errore nata videtur haec notula: neque de dialecto hic cogitandum sed de varia lectione ea, quam praebet sequens nota ex editione dicta Aeolica, sicut celebris illa Argolica fuit et aliae. Eandem infra ad 331. citat ita, οἱ Αἰολικῆς.

²⁾ Vid. not. ad μ, 417.

315. Γαλή Θεσπρωτῶν] Πόλις περὶ τὰ ἔσχατα τῆς Θεσσαλίας. Q. Vulg.

316. Ἐχομίσσατο Φείδων] Ἀντὶ τοῦ ἀνεκτίσαστο, ἐπιμελείας ἠξίωσεν ἐλεήσας. B. Q.

317. Ἀπριάτην] Ἐπίρρημα, ὡς ἄντην, μάτην, ἀντὶ τοῦ ἀπριάτως, ὃ ἐστὶ προίκα. B. Q. Pal. οὐδὲ χρήματα, ὃ ἐστὶν ἐλεύθερον. B. Q. Ῥιανὸς γράφει, ἀπριάτην. Harl.

318. Αἰθρῶ] Ψυχρότητι. αἰθρῶ ἀρσενικῶς. ὡς ἐν πύλῳ ἐννεκύσσειν (II. ε, 397.), ἀντὶ τοῦ ἐν πύλῳ. B. (Cf. Etym. M. v. αἰθρῶ).

324. Πολύκμητον] Τὸν πολυδάμασον σφύραις καὶ ἄκμονι. Q.

325. Καὶ νῦ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν] Γένος. ὃ δὲ νοῦς, τὰ χρήματα βόσκοι ἂν μέχρι δεκάτης γενεᾶς ἕτερον ἐξ ἐτέρου διαδεχόμενον παρὰ πατρὸς παῖδα. B. Q.

326. Ὅσσα οἶ] Πᾶσαι, τόσσα, εἶχον. Harl.

327. Τὸν δ' ἐς Δωδώνην] Ποιμὴν νέμων πρόβατα ἐν τοῖς τῆς Δωδώνης (Vulg. Δωδῶνος) ἔλεσι τοῦ πέλας ὑφέλατο (Mediol. ὑφίσαστο) νομὴν (Barn. em. ποιμνην) καλλίστην, καὶ εἶρξας εἰς τὴν σφετέραν αὐτὴν ἐφύλασσε. ὅθεν τὸν δεσπότην φασὶ ζητεῖν παρὰ τοῖς ποιμέσι τὰ κεκλεμμένα πρόβατα, μὴ εὐρόντα δὲ ἐρωτᾶν τὸν θεὸν τίς ἐστὶν ὃ κλέψας. τότε πρῶτον, φασὶ, τὴν δρυὸν φωνῆν ἀφεῖναι, ὅτι τῶν ἀκολουθούντων ὃ νεώτατος. ἐξετάσαντα δὲ τὸ λόγιον εὐρεῖν παρὰ τῷ ποιμένι νεωστὶ βοσκήσαντι τῶ χωρίῳ. ἀκόλυσθαι δὲ λέγονται οἱ ποιμένες. ἦν δὲ τὸ ὄνομα Μαρδύλας (Mediol. Μανδύλας) ὃ κλέψας. τοῦτον λέγεται προσοργισθέντα τῇ δρυὶ θελῆσαι αὐτὴν ἐκκόψαι νύκτωρ. πελειάδα δὲ ἐκ τῆς ζελέχης ἀνακύψασαν ἐπιτάξαι μὴ τῆτο δρᾶν. τὸν δὲ δειματωθέντα μηκέτι τοῦτο τολμῆσαι, μὴ θίγειν τοῦ ἱεροῦ τούτου δένδρου ¹⁾). οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τόλμημα μηνίσαι αὐτῷ τοὺς Ἡπειρώτας. ὅθεν καὶ λαβόντας δλίην ταύτην εἰσπράξασθαι τῆς ἀπ' αὐτοῦ ὑπομονῆς (ἐπιμονῆς Ms. Barn. τῆς αὐτοῦ ὑπομονῆς Vulg. ed. ant.) τὸν μάντιν προάγει. ἢ ἰσορία παρὰ τῷ Προξένῳ ²⁾). Q. Vulg.

328. Ἐπακούση Ἀρίσαρχος. Ἀρισοφάνης ἐπακοῦσαι (sic properisp. cod. uterq.) Harl. Vind. 331.

¹⁾ Sic Q. et Vulg. ed. ant. In recentt. autem verba haec ita, λέγουσαν, μὴ θίγειν τοῦ ἱεροῦ τούτου δένδρου, rejiciuntur post illa μὴ τοῦτο δρᾶν, satis probabilitur.

²⁾ Ultima cum ipso verbo προάγει desunt in Mediol. Proximum scripsisse Chaonia constat.

331. Ἀποσπένδων] Οὕτως Ἀρίσταρχος. οἱ δὲ Αἰολεῖς ¹⁾, ἐπισπένδων. Harl. Vind. 133.

334. Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε] Ἄλλὰ ἐμὲ πρότερον πλεῦσαι ἐποίησεν. νοητέον δὲ ὅτι ὑπερον μετὰ τὸ ἀποσρέψαι τὸν Ὀδυσσεῖα ἐκ τῆς Δωδώνης μέλλει αὐτὸν ἐκπέμψαι ὁ Φεῖδων μετὰ νηὸς καὶ ἀνδρῶν ἰδῶν (ιδίῶν em. Mai.). Q.

335. Πολύμητρον] Γρ. πολύμηλον. Harl. Vind. 56. et 133.

336. Βασιλῆϊ Ἀνάσῳ] Καὶ πῶς ἐν Ἰλιάδι Μέγητά φησιν εἶναι βασιλέα Δελιχίε; βασιλέας οὖν τοὺς δυνάστας φησί. Q. ²⁾.

338. Πάγχν δύης] Λεῖπει ἢ ἕξ, ἢ ἡ, ἐκ τῆς δύης ἐπὶ βλάβην ἔλθοιμι, ἢ ἐπὶ ταῖς συμβεβηκυῖαις τιμωρίαις ἄλλην βλάβην ὑπομείναιμι. B. et poster. explic. Vulg. Ἄριστοφάνης, δὴ ἐπὶ πῆμα γένηται. Harl.

343. Ριανὸς, ῥωγαλέον. Harl.

348. Δεσμὸν ἀνέγναμψαν ³⁾] Ἀνέλυσαν. τῇ γὰρ συνδέσει κεκαμμένα ἦσαν τὰ σχοινία. B.

349. Ἄριστοφάνης, κεφαλήνδε. Harl.

350. Ξεσὸν ἐφόλκιον] Τὸ ἐπακολουθοῦν τῇ μεγάλῃ νηϊ σανδάλιον, παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τῇ νηϊ. ἢ τὸ πηδάλιον. B. Ἐφόλιον ⁴⁾] Πηδάλιον, ἀπὸ τοῦ ἐφέλκεσθαι τὴν ναῦν, ἢ ἐφέλκεσθαι ὑπὸ τῆς νεῶς. Vulg.

352. Θύρηφ] Τὸ πλήρες· μάλα φησί μετὰ τὸ πλεῖν (sic) ἐγενόμην ἔξωθεν τῆς θαλάσσης. ὁ γὰρ θύρηθεν σημαίνει τὸ ἔξωθεν. ὅπερ θύρηθεν ἄττικοι θύρησι (θύρηφι em. Mai.) λέγουσι. Q. Deque eodem in Harl. scholio loquitur Pors. cum dicit: „θύρηφ” text. quod plene θύρηθεν scribit schol. marg.”

Θύρηφι] Ἐξω εἰσμενος. Vulg. Pro eo Barnes. reposuit ἔξω ἀγόμενος, ita aperte praeferre scribens ms. suum.

353. Ἀριος] Σύνδενδρον χωρίον, δρυῶδης καὶ σύσκιος τόπος. Q.

361. Ω text. Γρ. ἄ. In altero marginis loco: ἄ

1) Editio. Vid. not. ad 280.

2) Pors. e schol. Harl., forsitan ex hujus nostri lemmate, affert ἐκίσω pro Ἀνάσῳ.

3) Pors. in scholio Harl. (an hoc nostro?) diserte ἀνέγναμψαν esse ait.

4) Sic Pal. quoque in text. et in schol.

δειλέ. τὸ ἄ θαυμασικόν. Harl. et Vind. 133. qui addit:
ἀντὶ τοῦ, τί ᾧ δειλέ καὶ ἄθλιε πλέον τῶν ἄλλων ξένων.

368. Τολύπειυσεν] Μετὰ κακοπαθείας ἤνυσεν. Q.

369. Τῷ κέν οἱ τύμβον] Εἰ γὰρ ἐν Τρωσὶν ἐκείνος
ἀπέθανεν, ἐποίησαν ἄν αὐτῷ καὶ τύμβον οἱ Ἕλληνες. Q.

372. Ἀπότροπος] Κεχωρισμένος, ἄπαθεν τῆς πόλεως
σὺν τοῖς ἐμοῖς τέκνοις τετραμμένος. B. Q.

375. Ἐξερέβειν] Ἄλλ' οἱ μὲν ἐν τῇ πόλει διατρί-
βοντες ζητοῦσι περὶ τοῦ Ὀδυσσεώς, καὶ ὅσοι λυποῦνται
ἀπελθόντος αὐτοῦ καὶ ὅσοι χαίρουσιν, οἱ μὲν ὡς ἐπιθυ-
μοῦντες μαθεῖν εἰ ζῆ, οἱ δὲ εἰ ἀπέθανεν ὡς χαίροντες ἐπὶ
τούτῳ. B. Q.

381. Ἐμὰ πρὸς δώματ'] Γράφεται καὶ, ἐμὸν πρὸς
σαθμόν. B.

383. Ἀκείόμενον] Θεραπεύοντα, ἀνορθοῦντα, φιλο-
καλούμενον (B. -οῦντα). τινὲς δὲ ῥάπτιοντα, καὶ ἀκε-
στρίας τὰς ῥαπηγυίας ¹⁾ (B. ἰατρείας). B. Q.

384. Ὀπώρη] Νῦν τὸ μειόπωρον. Vulg.

389. Λεῖπει τὸ, ξενίσω. Vind. 133.

392. Οἶον] Ἀντὶ τοῦ, οἶος οὐδὲ ὁμόσας ἐφελκυσά-
μην σε εἰς πειθῶ. B.

393. Ἄλλ' ἄγε δὴ ῥήτορην] Τὴν ἐπὶ ῥητοῖς καὶ ὁμο-
λογημένοις πράγμασι συνθήκην. Vulg. -Q.

Ἐπερθεν text. Γρ. ὀπισθεν. Vind. 133.

396. Πέμψαι] Ἀντὶ τοῦ πέμψον. B.

397. Δουλίχιον] Πόλις τῆς Κεφαλληνίας. Vulg.
Εἰς Κεφαλήν (ἰαν). Vind. 50.

398. Εἰ δὲ καὶ μὴ ἔλθῃσιν ἄναξ] Εἰ δὲ μὴ ἔλθοι
ὁ σὸς ἄναξ ἦτοι ὁ Ὀδυσσεὺς ὡς ἀγορεύω, τὲς σὸς δμῶας
καὶ δούλους ἐπισπεύσας ²⁾ αὐτοῖς καὶ κελεύσας βα-
λέειν ἐπὶ πέτρας ἐμὲ θέλῃσον ἦτοι κατακρημνίσαι, ὅπως
καὶ ἄλλος πτωχὸς φυλάσσηται μὴ τὰ ψευδῆ λέγειν τοῖς
ὑπερίχουσιν. Q.

399. Ἐπισσεύσας (sic)] Ἀντὶ τοῦ ἐπίσσειον (sic),
ἐπίταξον. B. Ἐπισσεύας] Κελεύσας, ἐφορμήσας. Vulg.
Pors. de Harl. referens: „ἐπισσεύας text. et marg.”

402.

1) Scr. ῥαπτριίας: nisi ῥαπητριίας etiam forte dicebant re-
centiores.

2) Nimis lubrica fides in his litterarum apicibus exscripto-
ris Mediolanensis, et nimis parva in codd. differentia inter σσ et
σσ, quam ut veram hanc esse lectionis varietatem pro certo cre-
dere possim.

402. *Εὐκλείη*] *Εἰρωνικῶς*. Q.

406. *Λιτοίμην*] *Ἰκετεύσαιμι*. Vulg.

Porf. ex Harl. „*Λιτοίμην* (text.) et interpr. *ἀμαρτήσαιμι*. Sed schol. marg. *λιτοίμην explicat*.”

Ἀνθαιρέτως καὶ *ἐκυσίως ἀμάρτοιμι εἰς τὸ θεῖον*, ἢ μετ' εἰρωνείας φησὶ λιτανεύσαιμι ἂν καὶ εὐξαλιμὴν ποτὲ (B. τότε) εὐπροσώπως τὸν Δία εἰάν σε ἀδίκησω. B. Q.

410. *Ἀγχιόμολον*] *Τοπικὸν ἐπιρῶμα ἢ χρονικὸν ὡς τὸ ἔνααχος*. B.

411. *Ἐρξαν*] *Συνέκλεισαν, κατέκλεισαν*. *Ψιλωτέον δὲ τὸ ἔρξαν ἀντὶ τῆς κατέκλεισαν*, τὸ γὰρ *δαδυνόμενον ἀντὶ τῆς ἔδυσαν*. *ἔτυμολογεῖται δὲ τὸ ἔρξαν ἀντὶ τῆς ἐκλεισαν ἀπὸ τῆς εἶρω τὸ καλύω, τὸ δὲ ἔρξαν ἀντὶ τῆς ἔδυσαν ἀπὸ τῆς ἔρω τὸ θύω*. B. Q.

415. *Οὐζόν*] *Οὐζὸς ἐστίν* (scr. *Οὐ ἐστίν*) *ἐπιρῶμα σχετλιακὸν καὶ σημαίνει τὴν κακοπάθειαν, καὶ ἐξ αὐτῆς γίνεται ῥῆμα οὔζω καὶ κατὰ διάλυσιν οὔζω, καὶ πλεονασμῶ τῆς υ οὔζω, καὶ ἐξ αὐτῆς οὔζυς*. Q.

417. *Νήποιον*] *Ἀνεμποδίσεις, ὑπὲρ ἑ ποίην ὑδαὶς εἰσπράσσειται*. B.

425. *Ἦν κίπε κείων*] *Ἀπὸ τῆς κατώ* (scr. *κείω*) *τῆς σημαίνοντος τὸ κῶ. κῶν γὰρ τὰ ξύλα ταύτην εἶασε τὴν σχίζαν ὡς ἐπιτηδείαν εἰς τὸ κρέειν τὰ ἱερέια, ἢ κείων ἀντὶ τῆς καίων, ἔνθεν καὶ τὸ, κῆα μὲν* (scr. *κῆαμειοι*) *πυρὰ πολλά* (H. ι, 234.). *κατώ ἔν τὰ ἄλλα ξύλα ταύτην κατέκλειπεν καὶ ἐκ ἐνέκασεν, ὡς ἐπιτηδείαν πρὸς τὸ τύπειν τὰ ἱερά τῆς σφαγῆς*. B. Q. *Κείων*] *σχίζων, ἢ καίων*. Vulg.

427. *Ἄψα δέ μιν διέχευαν*] *Ἢ κατέτεμε, πῶς πάλιν ἐμίσυλλον; ἀλλὰ τὸ μὲν διέχευαν, ἐμίλιον τὸ δὲ μίσυλλον εἰς μικρὰ τὰ κρέατα ἔνεμον. τινὲς δὲ τὸ διέχευαν, εἰς τὸ πλάτος διέθηκαν*. B. Q.

Ἦμοθετεῖτο] *Οὐχ ὡς τινὲς δὲ* (del. *δὲ*), *τὴν ὁμοπλάτην τοῖς θεοῖς ἐπετίθει, ἀλλὰ πάντοθεν ἀρχόμενος*. B. Q. *Ἦμῶν ὄντων τῶν κρεῶν ἐπήρχετο τοῖς θεοῖς*. Vulg.

428. *Πάντοθεν ἀρχόμενος*] *Ἀρίσρχος, πάντων, αἱ δὲ εἰκαίότεραι, πάντοθεν*. Harl.

429. *Παλύνας*] *Καταπάσας αὐτὰ. οἱ δὲ, μάζας ποιήσας καὶ συμπάσας αὐτὰ τῷ ἀλεύρῳ, καὶ καταπάσας αὐτὰ τῷ δῶρῳ* (h. e. *τῇ ἀκτῇ*) *ἦτοι τῷ σίτῳ ἵνα καὶ ἐκ τῆς ἄρτι ἀπάρχωνται*. B. Q. *Ἐπιπάσας, ἵνα καὶ τῆς ἄρτι ἀπάρχωνται. ἢ ὅτι πρὸ τῆς τῆς λιβανωτῆς εὐρέσεως ἀλφιτοῖς πρὸς τὸ θυμῶν ἐπέχρητο. εἰς μνήμην ἔν τῆς παλαιᾶς διαίτης καὶ οἱ μεταγενέστεροι ἄλφιτα ἐθυμίων*.

μετὰ τῶν ἀπαρχῶν. Q. Ἀνατρίψας καὶ μαζοποιήσας. Vulg.

432. Ἐλεοῖσιν] Μαγειρικαῖς τραπέζαις. B.

433. Δαιτρεύσων] Κατακόψων αὐτά. B. Κατακόπτων αὐτά, μαγειρεύων. Q. Δαιτρεύων (sic ed. ant.)] Μερίσων. Vulg.

435. Τὴν μὲν ἴαν νύμφησι] Ὡς ποιμενικοῖς προσάταις. B. Q. Καὶ Σιμωνίδης θύειν αὐτὰς φησι νύμφαις καὶ Μαιάδος τόκῳ ¹⁾, ὅτοι γὰρ ἀνδρῶν αἷμα ἔχουσι ποιμένων (Mediol. ποιμενικῶν). B. Q. Vulg.

436. Θῆκεν] Ἐν μέρει ἔθηκε. B.

437. Νώτοισιν διηνεκίεσσι] Συνεχέσι νωτιαλοῖς κρέασι κατεξαιρετὸν αὐτὸν ἐτίμα δίχα τῶν μερίδων. B. Q.

438. Κύδαινε] Εὐφραϊνε. Harl.

443. Δαιμόνιε] Ὡ κακοδαιμονίεσθε. τῦτο δέ φησιν οἰκτεῖρων καὶ συμπαθῶν. B. Q.

446. Ἀργματα θύσε] Τὰς ἀπαρχὰς τῶν μερίδων, ἢ τὰ ἀπομερισθέντα τοῖς θεοῖς. Θύσε, δέ, ἐδυμλασεν. ἐδέποτε γὰρ θύσαι ἐπὶ τῷ σφάξαι ἱερεῖόν φησι. B. Q.

449. Μεσαύλιος] Ὀνομα κύριον. Vulg. Ἀπὸ τῆς μεσαύλης, τῆς κατ' ἀγρὸς ἐπαυλίας τὸ ὄνομα. ὁ νῦν, τὸν Μεσαύλιον δῶλον ὄντα ἐξωνήσατο ὁ συβώτης, καὶ ἔτιως ἐκτίησατο μόνος τῷ Ὀδυσσεῖ ὑποχωρήσαντος. Q.

457. Σκοτομήνιος] Ἀσέληνος, σκοτεινὴ ἢ καθ' ἡμερῆν ἢ σελήνῃ ἀπεσκότῳται τῇ πρὸς τὸν ἥλιον συνόδῳ. μήνη γὰρ ἢ σελήνη. Vulg. Καθ' ὃν καιρὸν οὐκ ἔστι σελήνη. Pal.

458. Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφουδρος] Ἰδῶν ἐπάγων. Vulg. Ἐτὸν ἐπαγόμενος. ἕκ ἀεί, ἀλλ' ἐν χειμῶνι. B. Q.

463. Εὐξάμενος] Μάρτυρα τὸν θεὸν ἐπικαλούμενος ὅτι ἀληθεύω. ἢ καυχησάμενος (cf. ad 468.). B. Q.

464. Ἥλεός] Ἡ λιθοποιός, μάταιος. Vulg.

466. Προθήκεν] Οὕτως αἱ Ἀριστοφ. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης, παρέθηκεν, ὃ καὶ ἄμεινον. Harl. Q. Vind. 133.

Ἀρῶντὸν τ' ἄμεινον] Ὅπερ τὸ λόγιον κρείττον ἦν μείναι ἄλεκτον. B. Q.

467. Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον] Ἄλλ' ἐπεὶ κατὰ πρῶτην ἐπιβελὴν λέγειν ἠρξάμην, οὐ μὴ ἐπικεύσω ἤτοι κρύψω ὅπερ εἶπεῖν ὑπεσχόμην. Q.

468. Εἰθ' ὡς ἠβώοιμι] Ἐνθεν δηλονότι τὸ εὐξάμενος ἀντὶ τοῦ καυχησάμενος. Q.

¹⁾ Θύουσι νύμφαις τῷ τε Μαιάδος τόκῳ: sic priorem hunc versum constituit *Barnesius*.

474. Γρ. οὐ τέχεσσι: sed οὐ superimpositum. Voluit nempe τέχεσι γραπτόν, οὐ τέχεσι. Pors. ex Harl.

476. Πηγυλῆς] Ὀξυτόνως τὸ πηγυλῆς, ἀντὶ τοῦ παγετώδης. B. Q. (vid. ad 477.).

Πηγυλῆς] Παγετός, ψυχρά. Πάχνη] Πυκνότης αἰρος ψυχρά. Vulg. ¹⁾

Χιών] Χιών δροῦσῶδες ἐσιν ὕδωρ καταφερόμενον. ἔπειτα πηγνύμενον διὰ τὸ ψῦχος καλεῖται πάχνη· εἰ δ' ἐπὶ πολὺ, κρύσαλλος. πάχνη οὖν ἐσιν ἢ πεπηγυῖα πάχνη (immo χιών). δηλοῖ δὲ διὰ τῶν λεγομένων τὴν προσθήκην τῆς ψύξεως. ἢ γὰρ χιών λεπτή, ἢ πάχνη παχυτέρα, ἢ κρύσαλλος παχυτάτη. B. Q.

477. Περιτρέφετο] Ἐπήγγυτο. ὄθεν καὶ τροφή ἢ πηγνύεσα τὸ σῶμα. Harl. B. Q. (Sed in Mediol verba ὄθεν — σῶμα prave adhaerent scholio ad 476. πηγυλῆς.).

481. Ἀφραδέως text. Γρ. ἄμαθία. Γρ. ἀφραδίη ²⁾. Harl.

482. Ζῶμα] Νῦν τὸν χιτῶνα. Vulg.

485. Ἐμμαπέως] Ταχέως, προθύμως. Vulg. Ταχέως, ἅμα τῷ λόγῳ. οὕτω δὲ Φιλόξενος σχηματίζει τὴν λέξιν ἐν δευτέρῳ Περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων· Παρὰ τὸ ἔπος γράφει σύνθετον τὸ ἀμεπῆς ³⁾, ὡς ψεῦδος ἀψευδῆς. εἶτα ἐξ αὐτοῦ γράφει μεσόγητος ἐπιρῥημα ἀμεπῶς, ὡς ἀψευδῶς καὶ ἐν ἰωνικῇ διαλύσει ἀμεπέως ὡς ἀψευδέως. καὶ ἐπεὶ τρεῖς βραχέαι ἀλλεπάλληλοι οὐ συνίστανται, τῷ διπλασιασμῷ τοῦ μ καὶ ἀντιπαραχωρήσει (B. ὑπερθεσει) τοῦ α καὶ ε, γίνεται ἐμμαπέως. B. Q. Vind. 133.

488. Καλλίερατος, παρὰ μ' ἤλασε. Harl. Vind. 133.

489. Ἐμεναι] Καλλίερατος, ἴμεναι. Vind. 133, Harl.

490. Ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε] Ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς ἀκῆαν (ins. ἄ) εἶπον αὐτῷ, τὸν νῦν ἐκράτησεν ἕτως, καθὼς πέφυκεν εἶναι αὐτὸς περὶ τε τὰς βελὰς καὶ τὴν μάχην. Vind. 133.

491. Οἶος ἐκείνος] Ποταπὸς ἦν ἐκείνος. Θανμασικόν. B.

¹⁾ In priori harum glossarum vox πηγυλῆς substantive excerpta est. Eustath. Πηγυλῆς ἢ γόνυ παγετός, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ παγετώδης. Hinc apparet pro ψυχρά legendum esse aut cum Barnesio, ἢ ψυχρά; aut substantive, ψύχρα: vid. not. ad ε. 467. Certius autem pronuntio in altera glossa scribendum esse ψύχρα: nam πυκνότης ψυχρά nihili est; sed ἢ ψύχρα recte definitur πυκνότης αἰρος.

²⁾ Sunt dativi (— α, — η). Prius e glossa natum.

³⁾ Nimirum ab ἅμα, sed cum leni ut in ἄμυδις.

495. Κλῦτε φίλρι, θεός μοι] Ἀθετεῖται ὡς ἐκ τῆς Πλιάδος (β, 56.) μετενηνεγμένος. Harl.

496. Εἶη] Πορεύοιτο. Vulg.

500. Βάλε text. Γρ. θέτο. Harl.

504. Hunc et duo sequentes ἠθέτει Ἀθηνοκλῆς, ut colligo e schol. marg. Porj. ex Harl. Obelo configuratur iidem versus in codice Q.

505. Ἀμφότερον] Δυσὶ τρόποις, φιλόνητί τε καὶ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ αἰδοῖ. Q.

508. Αἶνος μέντοι] Αἰνιγματώδης ὁ λόγος ὄν εἶπες. B.

Αἶνος] Ἐπαινος, ὁ εἰς προτροπῆς περιπέτειαν παραινετικήν. καὶ Ἀρχιλόχος δὲ λέγει, αἶνός τις ἀνθρώπων, ὡς ἄρα ἀλώπηξ καὶ αἰετὸς ξυνώναν ἔμιξαν ¹). αἶνος δὲ ἔστι καὶ ὁ ὑποβεβλημένος λόγος. Vulg.

509. Παρὰ μοῖραν ἔπος] Ἀσύμφορον, ἀνόητον. B.

511. Ταλαπειρίον] Τὸν τλῶντα (ε. τλάντα) πείρας πολλῶν πραγμάτων. Q.

512. Ἀνοπαλλεῖς] Ἀμφίσεις, συρέψεις (Barn. ex Eust. em. συρόάψεις). Vulg. Διὰ χειρῶν ἔξεις. οἱ γὰρ ῥακοφορεῖντες συνεχῶς ἐφέλκονται αὐτὰ εἰς τὰς γυμνοὺς τόπες τοῦ σώματος. παρὰ τὸ δονεῖν ταῖς παλάμαις τὸ ληφθῆν. Καὶ ἄλλως. Ῥάπτεις (scr. hic et mox ῥάψεις) τὰ σὰ ῥάκη διεσχισμένα ὄντα. τὸ δὲ ῥάπτεις ἀντὶ τοῦ ῥάπτε. B. Q.

513. Αὐτὰρ (sic, pro οὐ γὰρ) πολλαὶ χλαῖναι] Χλαῖναι τὰ ἔσωθεν περιβλήματα καὶ αἱ χλαῖνίδες ²). B. Q.

Ἐπημοιβοὶ τε] Ἦτοι ἂς ἀμείψασθαι τις δύναται, ἢ καταλαμβάνειν (Vulg. μεταλ.) εἴ ποτε χειμῶν εἴη, ἢ ἄλλην ἀλλάσσειν ἀντὶ ἄλλης. Χιτῶνες δὲ τὰ ἔσωθεν ἀνδρῶν (Vulg. ἀνδρεία) ἱμάτια. B. Q. Vulg.

515 — 17. omittunt Harl. Pal. et tres Vindob.

521. Παρεχέσκει ἄμοιβάς] Διὰ τοῦ χ, ἢ ἦ, ἦτις παρεῖχεν αὐτῷ τὰς ἀμείψεις εἰς τὸ μεταμπίσασθαι. ἄκυρον δέ. οὐ γὰρ ἡ χλαῖνα παρεῖχε τὰς ἀμοιβάς, ἀλλ' αὐτὴ παρεῖκειτο εἰς τὸ ἀμείβασθαι. καὶ ἐπὶ τῶν Φαιάκων, εἶματά τ' ἔξαμοιβὰ λυετρά τε θεορὰ καὶ εὐναί (θ, 249.). Q.

Παρεχέσκει (scr. παρεκέσκει) ἄμοιβάς] Παρέκειτο

¹) Vid. Archilochi fragm. 38. ap. Brunck. cum nota Jacob-siii. Liebel fr. 67. Add. Apollon. de Adv. p. 499.

²) Vulg. Χλαῖναι] Χλαμύδες, τὰ ε. π.

ἢ χλαῖνα ἀμοιβὰς οὔσα, ὃ ἔστι ὑπ' ἀμοιβῆς κειμένη ¹⁾.
 τούτο δὲ εἶπε (ἐπεὶ em. Mai.) τοῖς ἥρωσι ἀτε δὴ ἀν-
 δρείαν ἐπιδεικνυμένοις ἀπρεπὲς ἐλογίζετο δύο χλαῖνας ἀμ-
 πέχεσθαι. διὸ ἔφη αὐτὴν ἀμοιβάδα. ὡς γὰρ ξερωτέραν
 ἐκείνην τὴν χλαῖναν παρέθηκεν, ἵνα τέως μὲν τῇ ἐλαφρο-
 τέρα καλύπτοιο, εἰ δὲ χεῖμάσει ἀμείψας ταύτην χρή-
 σαιτο. B. Q.

Παρεῖχε τὰς ἀμοιβὰς καὶ ἐναλλαγὰς. ἢ παρεκίστατο,
 παρέκειτο ἀμοιβὰς εἶδος (f. ἐσθῆς) ἐναλλασσομένη. Vulg.

522. Ἀριστοφάνης καὶ Ριανός, εἴνυσθαι, ὡς τὸ, θριξὶ
 δὲ πάντα νέκυν κατακλύνον (Π. ψ, 135.). Harl.

526. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς.] Ἐχαιρεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτι
 ὁ συβώτης χωρὶς ὧν αὐτοῦ οὐκ ἐπαύετο φροντίζων τοῦ
 Ὀδυσσεύος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ βίου. Q.

529. Ἀλεξάνεμον μάλα πυκνήν] Παρὰ τῶν ἀγροικο-
 τέρων λεγομένην κάπα. Q. Vind. 133. Ἀλεξάνεμον,
 βοηθὸν ψύχας, δυναμένην ἀντιπράττειν ἀνέμῳ, ἢ ἀπείρ-
 γησαν τοὺς ἀνέμους. Vind. 133.

530. Ἄν δὲ νάκην] Γρ. ἐν. Harl. Vind. 133.

Νάκην] Δέρμα αἰγὸς δασύμαλλον. Vulg. Γράφε-
 ται νάκος παρὰ Θεοκρίτῳ. Vind. 133.

531. Ἀλκτιῆρα] Ἀποσοβητῆρα. B.

533. Βορέῳ ὑπ' ἰωγῆς] Σύνθετόν ἐστι τὸ ὄνομα
 ἀπὸ τοῦ, ἐν τῷ σκέποντι καὶ ἀπείρογῳ τὸν βορρᾶν τό-
 πῳ ²⁾. τῆς δὲ πέτρας τοῦ βορρᾶ ὑπ' ἰωγῆν εἶπε παρῶσαν
 οὐ διαβαίνει αὐτὴν ὁ ἀνεμος ἀλλ' αὐτῶσε ἀγνυται αὐτοῦ
 κιών. B. Ἐπ' ἰωγῆς] Ἀπανεμίας, ἡσυχίας. B. Ἰωγῆ]
 Τῇ σκέπῃ. Vulg.

ΠΕΤΡΗ Υ. Γ. Ε. ΒΟΡΕΩ ΥΠΙΩΓΗ. Ἐρεχθεὺς
 ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς ἴσχει θυγατέρα τοῦνομα Ὠρί-
 θραν κάλλι διαπρεπεσάτην. κοσμήσας δὲ ταύτην ποτὲ
 πέμπει κληροφόρον θύσσαν εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῇ πολιάδι
 Ἀθηνᾶ. ταύτης δὲ ὁ Βορέας ἀνεμος ἐρασθεὶς λαθὼν τοὺς
 βλέποντας καὶ φυλάσσοντας τὴν κόρην ἤρπασεν. καὶ δια-
 κομίσας εἰς Θράκην ποιεῖται γυναῖκα. γίνονται δὲ αὐτῷ
 παῖδες ἕξ αὐτῆς, Ζήτης καὶ Κάλαις, οὐ καὶ δι' ἀρετῆν

1) Pors. ex Harl. „παρεκίστατο duo scholiastae explicant πα-
 ρέκειτο ἐπ' ἀμοιβῆς: ἀμοιβὰς scilicet pro recto capientes.”

2) Apparet in lemmate hujus quidem scholii legendum esse
 ὑπιογῆ, sic dativo casu, et composita: et mox, τὴν δὲ πέτραν —
 ὑπιογῆν —. Cf. Schneid. in vv. ἐπιογῆ et ὑπιογῆ. Scriptura
 ὑπ' ἰωγῆς, quam revera spectat alterum codicis B. scholium, est
 in cod. Vind. 50.

μετὰ τῶν ἡμιθέων ¹⁾ εἰς Κόλχους ἐπὶ τὸ γάκος ²⁾ ἔπλευσαν ἐν τῇ Ἀργεῖ. ἢ δὲ ἰσορία παρὰ Ἀκουσίλαῳ (Sturz. num. 18.) Vulg. ³⁾

O.

Τπόδεσις. Τηλέμαχον Ἀθηναῖ ὄναρ ἐπιστᾶσα εἰς Ἰθάκην ἐπανελθεῖν προτρέπεται· ὃς δῶρα παρὰ Μενέλαου λαβῶν πέμπεται, καὶ ἐμβαίνειν μέλλων εἰς τὴν ναῦν Θεοκλύμενόν τινα Ἀργεῖον μάντιν ἀναλαμβάνει ἐπὶ φρόνῳ φεύγοντα. Καὶ Εὐμαιος Ὀδυσσεῖ διηγεῖται ὡς Φοῖνικες αὐτὸν ληϊσάμενοι ἐκ Συρίας νήσου ἀπέδοντο Λαέρτη. Καὶ ἢ Τηλεμάχου ναῦς καταέρχεται εἰς Ἰθάκην, καὶ ταύτην εἰς ἄστυ ἀποπέμψας αὐτὸς πρὸς Εὐμαιον ἵσχεται. Vulg.

Ἀθηναῖς Τηλεμάχῳ κατ' ὄναρ παρακελευσαμένης αὐτὸν καὶ Πεισιφρατον παρὰ Μενελάῳ δῶρα λαβόντας ἀπέμψαι, Πεισιφρατος μὲν μετὰ τῶν ἀρμάτων ἄπεισι πρὸς τὸν πατέρα, Τηλέμαχος δὲ Θεοκλύμενον τὸν μάντιν ἀναλαβῶν εἰς τὴν ναῦν ἀποπλεῖ. Γίνεται δὲ ἐν τοῖς ἐξῆς Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐμαιον ὁμίλια κατ' ἣν Εὐμαιος ἀπαγγέλλει, ὡς ἀπὸ τῆς ἡπείρου διὰ τινῶν ἐμπορῶν ἐδουλαγωγῆθη, καὶ ὡς ἦλθεν εἰς τὴν Ἰθάκην καὶ Λαέρτου πειράται δεσπότου. Pal. Q.

1. Ἡ δ' εἰς εὐρύχορον] Οὐ νῦν, ἀλλ' ὅτε τῷ νυμφαίῳ τὴν πατρίδα ἐγνώρισεν ὁ Ὀδυσσεύς. λέγει οὖν ἐκεῖ, τόγ' ὡς βουλευσάντε διέτμαγεν, ἢ μὲν ἔπειτα εἰς Λακεδαιμόνα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος (ν, extr.). Q.

5. Εὐδοτε] Καθεύδοντε, δυϊκῶς. Vulg.

8. Νύκτα δι' ἀμβροσίην] Ἀμβροσίαν λέγει τὴν νύκτα ὡς ἄφθαρτον. οὐ γὰρ πέφυκεν αὕτη ὑπὸ τῶν βροτῶν ἡττᾶσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον νικᾶν ἕσαιε καθάπερ ἀνάσσειν τὸν ὕπνον λέγεται θεῶν καὶ ἀνθρώπων (II, ξ, 233.). Q.

9. Ἀγχοῦ δ' ἰσαμένη] Οὐκ ἀναγκαῖον ὁμοιοῦσθαι ἀνθρώπῳ τὴν Ἀθηναῖν ἀτε μὴ φαινομένην νυκτὸς οὐσης. Q.

13. Χρήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηυσίην] Ματαίαν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ αὐτῶς ἀντὶ τοῦ μᾶτην. B. Q.

1) Sturzius vult ἡιθέων; cf. supra schol. μ, 69.

2) Ed. Schrevel, corrupte ἄκος.

3) Vere monet Barnesius hanc fabulam hic sine causa appositam esse, cum boreae venti nomen tantum in textu compareat.

Τηϋσίην] Ματαίαν. τηϋσίην ὁδὸν ἔλθης. τινὲς ἀρχαίαν, ἄλλοι βλαβεράν, ἢ περιβόητον ¹⁾. Vulg.

16. "Ἦδη γὰρ ῥα πατήρ τε] Ἰκάριος ὁ Οὐβάλης γαμει Δωροδόχην τὴν Ὀρτιλόχην, ἢ κατὰ Φερεικὴν Ἀσερωδίαν τὴν Εὐρουπύλη τοῦ Τελέσορος. πυθόμενος δὲ Λαέρτης περὶ τῆς Πηνελόπης ὅτι καὶ τῷ κάλλει καὶ ταῖς φρεσὶ διαφέρει πασῶν τῶν καθ' ἑαυτὴν γυναικῶν ἀγεται αὐτὴν τῷ παιδί Ὀδυσσεὶ πρὸς γάμον. ἢ τοσαύτην εἶχεν ἀρετὴν ὥστε καὶ τὴν Ἑλένην τὴν ἐκ Διὸς οὔσαν τῷ τῆς ἀρετῆς ὑπερβάλλειν κάλλει. ἢ ἰσορία παρὰ Φιλοσεφάνῳ καὶ Φερεικῷ ²⁾ (Q. sm. καὶ Φερ.). Q. Vulg. Cf. Barn.

17. "Ὁ γὰρ περιβάλλει] Ὅμοιόν ἐσι τῷ, ἔσε γὰρ ὄσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι (II. ψ, 276.). Q.

18. "Ἐξώφελλεν ἔεδνα] Ἐξόχως ἠύξησε τὰ διδόμενα ταῖς νύμφαις δῶρα. B. Q.

19. "Ἀθετεῖ Ἀρισοφάνης. ἔνιοι τοὺς γ' νοθεύουσιν. Harl.

24. "Ἐπιτρέφειας] Πίσεισον. εὐκτικὸν ἀντὶ προστακτικοῦ. B.

29. "Ἐν πορθμῷ] Πορθμὸς, ζενὴ θάλασσα ὑπο γῆς περιεχομένη, ἰσθμὸς δὲ γῆ ζενὴ ὑπο θαλάσσης περιεχομένη. Vulg. Q. "Ἡ ζενὴ θάλασσα μεταξὺ Ἰθάκης. B.

Σάμοιο] Τὴν Σάμην εἶρηκε Σάμον διὰ τὸ μέτρον, καὶ τὴν δέλλην διέλον (sic pro δειέλον Ms. Barn.; in edd. δίλον) ἐν ἄλλοις. Vulg.

31. "Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ὄτω] Ἀντὶ τοῦ πίπεισμαι, ὡς τὸ, ἢ γὰρ ὄτομαι ἄνδρα χολωσίμεν (II. α, 78.). B. Q.

¹⁾ Eadem haec apud Hesychium leguntur. Male autem Barnesius verba τηϋσίην ὁδὸν ἔλθης e scholio expungebat, e quibus solis cognoscitur hanc glossam non e commentariis in lexica sed e glossario potius in scholia transiisse. Pro ἀρχαίαν autem idem reponerat ἀρχήν, quoniam ap. Hesych. est ἀρχίαν. Sed in codice ejus teste Schowio est ἀρχίαν. Quare de hoc adhuc videndum. Atque illud etiam memorabile videtur, in eodem Hesychiano codice verba Homericā sic proferri: συθευσίαν ὁδὸν ἔλθης: unde editores fecerunt σὺ δὲ τηϋσίαν: neque ego illos reprehendo: at pungit me comparatio ineptae illius sed pervulgatae olim etymologiae, qua τηϋσίη foret idem quod δεισίη; vid. supra schol. γ, 316.

²⁾ Vid. Sturz. num. 56. et cf. supra schol. δ, 797. Recte autem Barnesius ante illa πυθόμενος δὲ desiderat mentionem Penelope; sed lepida idem audacia scholium ipsum interponat non hanc tantum sed fratres etiam et sororem addens. Celatum in ed. ant. scholiastae vulg. hoc scholium cum duobus aliis mythici argumenti ad finem libri rejectum est.

Ἵποπτεύει Διονύσιος (nimirum 31. 32.), ἐπεὶ τὸ μὲν
 διαγαγῶν τὸ δὲ ἀποφάσεως μετέχει. Q. Harl.

33. Ἀλλὰ ἐνάς] Δι' ἄλλης ὁδοῦ πλέει. οὐ γὰρ λέγει
 ὅτι, μισόν πλέειν τῶν νήσων μηδεμίᾳ ἔγγιζε. Q.

37. Γο. ὄτρυνε. Harl.

39. Ὀμοίως δέ τοι ἦπια οἶδεν] Ὀμοίως δὲ σὺ (scr.
 σοί, vel ὡς σὺ) ἦπια καὶ πραεῖα (scr. πραΐα) ὁ συβώτης
 οἶδεν. ἦτοι φροντίζων τῆς σωτηρίας σου. Q.

45. Ἀλλ' ἐπιπλοῦν] Πρεπόντως ὁ μὲν ὑπὸ ἐκ-
 πλήξεως ἐπειγόμενος οὔτε τὸν καιρὸν οὔτε τὸ πρόπον θεω-
 ρεῖ. ἐπίσῃσι δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα ὁ Πεισίφρατος. Q.

Νοθεύεται ὡς διαπεπλασμένος ἐξ ἡμισιχίης τῆς κ
 Ἰλιάδος (158.) (h. Pors. ex Harl.). ἐκεῖ γὰρ προσηκόν-
 τως Νέστωρ καιρώμενον Διομήδην ἀνίσῃσι, κύψαι κατο-
 κνήσας διὰ τὸ γῆρας. Vind. 133.

47. Πρήσομεν] Περάσομεν. Vulg.

49. Οὐπὸς ἐξίν] Φησὶν ὁ Πεισίφρατος, κατὰ τὴν
 νύκτα ὡς Τηλέμαχε οὐ δυνατόν ἐλαύνειν καὶ δι' ἄρματος
 περᾶν τὸν δρόμον. ἀλλὰ μείνωμεν ἕως ἄν ὁ Μενέλαος
 ἔλθῃ καὶ δῶρα φῆσῃ ἐν τῷ ἄρματι. Q.

51. Ἐπιδήξοις] Ἐπὶ τὰ ἄρματα κομισθησόμενα. B.
 Ἐπὶ τὸν δίσκρον τιθέμενα ἢ τὸ ἄρμα. Vulg.

62. Παρισόμενος δὲ προσήδα. In Harl. supra-
 scriptum ἔπος ηῦδα.

71. Ἀμείνω δ' αἰσιμα πάντα] Τὰ δίκαια, ὅσον εἰ-
 ρημένα καὶ προσήκοντα. μέτρον γὰρ πᾶν ἄριστον. Q.

73. Ξεῖνον ἐποτρύνει] Εὐρηπῶς μετὰ προφάσεως
 ὀτρύνει (B. ἐπέχει) ἀπελθεῖν. B. Q.

74. 1) Ἐν πολλοῖς οὐκ ἐφίρειτο. καὶ ἔστιν Ἡσιό-
 δειος τῆς φράσεως ὁ χαρακτήρ. εἰ δὲ δεχοίμεθα αὐτὸν,
 πρὸ τῶν πρὸ ἑαυτοῦ δύο σίχων ὀφείλει γράφεσθαι. Harl.
 Vind. 133. Q.

Τοῦτο τὸ σχῆμα καλεῖται γνωμικόν. Vulg.

78. Ἀμφότερον] Οἱ ἢ ἠθετῆντο. Συγκέχυται δὲ τὸ
 δυϊκὸν τοῦ, ἀμφότερον. Harl.

Κῦδος καὶ ἀγλαῖα ἔν ἐσι. διὸ καὶ τὸ ἀμφότερον ἐπή-
 γαγε (h. Pors. ex Harl.; ubi est ἐπήνεγκεν). κῦδος καὶ
 ἀγλαῖα τῷ ξενοδόχῳ, ὠφέλεια δὲ τῷ ξενοσθέντι. Q.

Κατ' ἀμφότερόν ἐσι καλὸν κοριτεῖσθαι σε. κῦδος τε
 σοι γενήσεται καὶ λαμπρότης, καὶ ὄφελος. Q.

1) In Mediol. hoc scholium absurde relatum est ad 75. et
 quidem lemmate etiam positum Ἀλλὰ μένε.

80. Τραφθῆναι] Ὀρμηθῆναι. Γράφεται καὶ, τραφθῆναι. 1) Vulg. Ὀρμηθῆναι, ὀρμησαι. B. Ἀντί τοῦ τραπήναι. Q.

Ἀτόπως δὲ καὶ τὸ, ἀν' Ἑλλάδα. κοινήν 2) γὰρ τὴν ὑπὸ Ἀχιλλεῖ Ἑλλάδα καλεῖ Ὀμηρος. Q.

83. Ἀμπέμψει διὰ τοῦ μ. ἐσι γὰρ ἀποπέμψει. Harl. Ἀμπέμψει text. Γρ. ἀποπέμψει. Vind. 133.

88. Ὅπισθεν] Παρὰ τὴν ὄψιν. τὸν ἐξ ὑποστροφῆς φυλάττοντα. Vulg.

91. Pors. ex Harl. referens: „Videtur Aristophanes spurium censuisse.”

93. Ἀντίκ' ἄρ' ἢ ἀλόχῳ] Οὐχ ἵνα αὐτουργήσῃ, ἀλλ' ἵνα κελεύσῃ. καὶ διδάσκει μὴ δίχα γυναικὸς κελεύειν τε κατὰ οἶκον. Q.

95. Ἀγχιμόλον] Οὐκ ἀναγκαῖον ἀθετεῖν. οὐ γὰρ δῆλοι οἱ θεράποντες ὡσεὶ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ οἰκεῖν. Q. Harl.

98. Ὀππῆσαι τε κρεῶν] Ἰῶν ἀπολελειμμένον ἔτι ἀπαρασκευάσαι. B. Vulg. Ἀττικῇ ἢ φράσει. Q.

104. Φωριαμοῖσι] Τοῖς κιβωτίοις διὰ τὸ αὐτόθι τὰ φάρα ἀμάσθαι ἢ διὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν. Vulg. edd. recent. Ἀπὸ τοῦ τοὺς φῶρας ἀμύνειν. B. Q.

105. Οὐς κάμεν αὐτῇ] Αἰτιῶνται ὡς οὐκ ἐσχημίας καιρὸν τῆς Ἑλένης ἐργάσασθαι. νῦν γὰρ ἤκε. δύναται γὰρ μέντοι καὶ πρὸ τοῦ ἀπάραι ἐργάσασθαι. καὶ ἐξ Ἰλίου κεκομικέναι. Q. Vind. 133.

120. Γρ. χειρὶ, ἐνικῶς. Harl.

126. Μνήμ' Ἑλένης] Οὐ μόνον δεδωκυίας ἀλλὰ καὶ ἐργασαμένης. Vulg.

128. Ἀφίσαρχος, κείσθαι. Harl.

Ἀφικῆναι] Γρ. ἀφίκοισ. Vind. 56.

130. Γρ. χειρὶ. Harl.

131. Ἐς πείρινθα] Εἰς τὸ ἐπίδημα τοῦ δίφρου, ὃ ἐστὶ τὸ πλινθινὸν ἢ τὴν ἢ σῶσις τοῦ ἄρματος. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ πέρας. B. Κιβώτιον τῆς ἀμάξης ἐφ' οὗ κατέθηκε (Barn. ins. τι) ὁ ὀχοῦμενος. Vulg. edd. rec.

1) Sic ed. ant. Nam Schreveliana τραφθῆναι habet etiam pro lemmate, per sphalma haud dubie pro τραφθῆναι quae ante Wolfium erat vulgata textus scriptura. Barn. in lemmate quidem habet τραφθῆναι, in scholio autem pro τραφθῆναι corrigebat idem τραφθῆναι. Harl. et Vind. 133. verbo τραφθῆναι in textu adscriptam habent varietatem ταραφθῆναι. Ambrosianum utrumque scholium in lemmate habet τραφθῆναι.

2) Fortasse legendum μόνην. Pors.

138. Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη] Τοῖς δὲ μνηστῆρσι δι' ἀπλησίαν καὶ ἀσωτίαν, σίτον δὲ δρωαὶ παρενήνεον (α, 147.) Q.

141. Οἴνοχόει] Οὕτω διὰ τοῦ ο. Harl.

146. Αἰθύσης ἐριδάπε] Τὴν καταφλιὰν τῆς θύρας λέγει αἰθύσαν, ἀπὸ τῆς πρώτης (f. τοῦ πρώτου) εἰσα τῆς οἰκίας ἐκεῖθεν προβάλλειν τὸν ἥλιον ὑπανίσχοντα εἰς ὕψος οὐρανόν (scr. ἕρανῶ). Q.

Ἐριδάπε] Μεγαλόηχου. μεγαλόηχον δὲ λέγει τὸ πρόθυρον ἐκεῖνο ὡς ἔοικε διὰ τὸ τὸν ἀνεμον ἐκεῖθεν μετὰ ἤχε σφοδροτέρα πνέεσθαι· ἢ διὰ τὸ τὴν θύραν μὴ εὐσροφον εἶναι ὡς ἐτοιμῶς συμπτύχεσθαι, ἀλλ' ἤχον ἐκπέμπειν μέγαν τε καὶ ἀπαλσιον. Q.

149. Λείψαντε ἰ)] Σπέσαντες. Harl. Vulg.

150. Δεδισκόμενος] Διςφιλοφρόνόμενος. B.

152. Εἰπεῖν] Χαίρειν δηλονότι. Q.

Οὕτως, εἰπεῖν· ἔκ, εἶπετον. Harl.

157. Ὀδυσῆϊ ἐν text. Schol. Ἀττικόν ἐσιν, ὡς, ἦρωι Λαομέδοντι πολίσσαμεν (Π. η, 453.). Harl.

159. Αὐτὰρ ἐγὼ (sic) κειμήλια] Δελξω. Q.

162. Οἱ δ' ἰύζοντες] Πρὸς τὴν πτήσιν ἔτρεχον ποίαν φωνὴν ἀφιέντες ἵνα ῥίψη τὴν χῆνα. B. Q.

168. „H, et ei adscriptum [nimirum in textu, et in versus initio]; sed schol. τὸ δεύτερον περισπασέον ὡς ἐρωτηματικόν.” Pors. ex Harl.

170. Ἐποκρίναιτο] Διακρίνοιτο. Q. Ἀποκριθεῖη. Vulg.

172. Μαντεύσομαι] Ἐνοι, μυθήσομαι. Harl.

174. Ἀιταλλομένην] Κυρίως μὲν ἐκ νηπίε, νῦν δὲ μετ' ἐπιμελείας τρεφομένην. B. Q.

177. Ἦὲ καὶ ἤδη οἴκοι] Ἐπαυσεῖον τὸ ἐσίν. Vulg.

180. Ἐρίδουπος] Ἡ μεγαλόποφος ἀκτῆ: Vulg.

Cum neququam huc quadret haec explicatio Barnesius ejus loco aliam ex Hesychio reposuit. Nostrum erat glossam ut erat restituere, simulque monere eam in edd. ant. rejectam esse inter glossas ad vv. 214. et 218.

184. Ζυγὸν ἀμφὶ ἔχοντες] Τὸν ζυγὸν ἐκατέρωθεν βαρᾶζοντες. B. Q. Ἀπὸ ἐν τῷ παρακολοθεῖντος τὸ ἔτρεχον. B.

1) Vulg. ed. ant. λείψαντες. σπ. mendose geminato σ. Nam statim subjectum: κιοίτην] ἀπέλθουεν. Alias dixeris fuisse λείψαντες ἰοίτην.

186. Ἐς Φηράς] Διὰ τῆς ἡ πόλιν τὴν Λακωνικήν. Harl.

Ἀπὸ Λακεδαιμονίας (scr. -νος] ἕως Φηρῶν ἡμέρας ὁδός, ἀπὸ δὲ τῆς Φηρῶν ἄχοι καὶ Πύλε ἄλλη ἡμέρα. B.

198. Ὀμοφροσύνησιν] Φιλίαις γνησιωτέραις. B. Q. Vulg.

199. Μὴ με παρέξ ἄγε νῆα] Ἀντὶ τῆς, παρέξ ἄγε νηός. B. Μὴ με παρὰ τὴν φέρουσαν ὁδὸν ἐπὶ τὴν ἰαῦν, ἄλλην ἀγάγῃς. B. Vulg. Μὴ με παρέξ ἄγε νῆα] Εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν Νέσορα. ἀλλ' ἐντεῦθεν αὐτὸς μὲν εἰ βέλοιο ἀπελθεῖν εἰς τὴν πόλιν, ἐμὲ δὲ ἴλεπε ἐντεῦθεν ἐπὶ τὴν ναῦν βαδίσας (scr. βαδίσαι). Q.

200. Μὴ με γέρων ἀέκοντα] Μέννηται τῆς, χρὴ ζῆνον παρεόντα φιλεῖν ἐθέλοντα δὲ πέμπειν (74.). Q.

206. ~ Νῆδ' ἐνὶ προύμνῃ] Στάς ἐπὶ τῆς προύμνης ἐδέχεται δῶρα. τὸ δὲ, ἐξαινυτο, σημαίνει τὸ ἐξηρηίτο. ἔνθεν ἢ τὸς ἰχθύας αἰνυμένη τὸς γόμφους (scr. τοῖς γόμοις) τραίνα. B. Q.

212. Ἐπέρβιος] Ἐπερφυής, μεγαλοφυής, μεγαλόφρων. B. Ἐπερ δύναμιν. Vulg.

218. Ἐγκόσμείτε τὰ τεύχεα] Κατὰ κόσμον καὶ ἐν τάξει ποιεῖτε τὰ τῆς νεῶς ἐργαλεῖα. B.

223. Σχεδόθεν δὲ οἱ ἤλασεν ἱ) ἀνήρ] Πολυφειδῆς ὁ Μαντεῖς (Mediol. ὁ μάντις) Σαρῖσσαν γῆμας γίνονται ἐντῷ παῖδες Ἀρμονίδης καὶ Θεοκλύμενος. ὃς κτείνας ἐμφύλιον ἄνδρα φεύγει εἰς τὴν Πύλον. συντυχῶν δὲ θύοντι Τηλεμάχῳ δεῖται αὐτῶν σῶσαι αὐτὸν εἰς τὴν Ἰθάκην. ὁ δὲ αἰδεσθεὶς τὴν τοῦ ἀνδρὸς φυγὴν καὶ κατελέσας τὸν ὀμήλικα σὺν ἑαυτῷ τοῦτο ἄγεται εἰς τὴν Ἰθάκην. εἰπόντα δὲ αὐτὸν τὰ περὶ τοῦ πατρὸς ἀληθῆς μαντεῖα πολὺ μᾶλλον ἐτίμησεν. ὅθεν καὶ Θεοκλύμενος φιλοφρονούμενος ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα δεῦρο τὸν βίον καταστρέφει. ἢ ἰσορία παρὰ Φερεκύδῃ (Sturz. num. 77.). Vulg. Q.

224. Τηλεδαπός] Τηλόθεν πεπερακώς. Ἄργεος δὲ, ἢ τῆς πόλεως ἀλλὰ τῆς χώρας. B.

225. Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν] Μελάμπρος ὁ Ἀμυθάονος παῖς πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα διὰ τῆς μαντικῆς τέρᾶς ἐποίησεν, οὐχ ἦκιστα δὲ αὐτῶν καὶ οὗτος ἐνδοξότατος ἄθλος ἐγένετο. τῶν γὰρ Προΐτις θυγατρῶν τοῦ βασιλέως τῶν Ἀργείων Λυσίττης καὶ Ἰφριανάσσης διὰ τὴν ἐκ νεότητος (Vulg. τὴν ἀκραιότητος) ἀνεπιλογισίαν ἀμαρτουσῶν

1) Sic ed. ant. Textus editus, ἤλυθεν.

εἰς Ἡραν παραγεγόμεναι γὰρ εἰς τὸν τῆς θεοῦ νεῶν ἔσκαυτον αὐτὸν λέγουσαι πλεονσιώτερον μᾶλλον εἶναι τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον· καὶ διὰ τοῦτο μάντις ἂν (sic uterq. lib. Scr. μανεισῶν) παραγεγόμενος ὁ Μελάμπους ὑπέσχετο πάσας (Q. πάντας. Scr. πάντως) θεραπεύειν εἰ λάβοι κατὰξίον τῆς θεραπείας μισθόν. ἤδη γὰρ ἡ νόσος δεκαετῆς καὶ ὀδύνην φέρουσα οὐ μόνον αὐταῖς κόραις ἀλλὰ καὶ τοῖς γεγεννηκόσι. ἀπαγγελαμένου δὲ τῷ Προΐτου τῷ Μελάμποδι καὶ μισθὸς τῆς βασιλείας καὶ μίαν τῶν θυγατέρων ἦν ἂν ἐθέλοι εἰς γάμον δώσειν, ἴασατο τὴν νόσον Μελάμπους διὰ τε ἱκεσιῶν καὶ θυσιῶν τὴν Ἡραν μελιξάμενος. καὶ λαμβάνει πρὸς γάμον Ἰφιάνθησαν ἔδνον αὐτὴν τῶν Ιατρειῶν καρπωσάμενος. ἡ ἰσορία παρὰ Θερεκῦδῃ (Sturz. num. 26. p. 131.). Q. Vulg.

226. "Ὅς ποῖν μὲν ποί' ἐναίε] Ὁ Μελάμπους. Vulg.

227. Πυλλοῖσι μὲγ' ἔξοχα] Ἡ γραφή, μετὰ, ἀντὶ τοῦ ἐν. Harl.

230. "Ὅς οἱ χρήματα] Οἱ (scr. οἶ), ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς ἐκείνου ὑποσχομένου φέρειν τὰς βουεῖς ἀντὶ ἔδνων. τῆς κόρης γὰρ τὴν οὐσίαν ἀπέσπασεν. B. Q.

Βιασθέντος ὑπὸ τῶν Ἰφίκλου βουκόλων ἀπήνεγκε τὰ χρήματα καταφρονήσας ὡς ἔ γενναίων αὐτῶν 1). Vulg.

231. Τέως μὲν] Ἔως τοῦ τελειωθῆναι τὸν ἐνιαυτὸν. Pal. Vulg.

Φυλάκοιο] Γράφεται, Ἰφίκλιοιο. B.

233. "Ἄτης τε βαρείης] Φρενοβλαψείας (scr. -ψίας, vel -βείας). Vulg.

234. Δυσπλητίς Ἐριννύς] Δυσπροσπέλασος· καὶ μεγάλης ἐμπελάζουσα. δυσχερὴς ᾧ ἂν προσπελασθῇ. Vulg. Δυσπλητίς τις οὐσα, ὃ ἐστὶ δυσπέλασος, ἀντὶ τοῦ καταπληκτικῆ. Ἡ Ἐριννύς, φησὶν, ἔθηκεν εἰς νοῦν τῷ Μελάμποδι τὸ τὰς βῆς Ἰφίκλε ὑποσχέσθαι τῷ Νηλεΐ. B. Q.

236. Καὶ ἐτίσατο ἔργον αἰεκής] Καὶ ἐτιμωρήσατο τὸν Νηλεῖα ὑπομείνας ἔργον χαλεπόν. Vulg. Ἀντὶ τοῦ ἐξέτισε τῷ Νηλεΐ τὸ ἐπιταχθῆναι ἔργον, ὃ ἦν αἰεκής, ὃ ἐστὶ σκληρὸν καὶ μὴ εἶκον ἀλλὰ δυσκατόρθωτον. ἢ τὰ ἴδια χρήματα ἀναλαβῶν τὸν κατέχοντα ἐτιμωρήσατο. τιμωρία

1) Cod. Q. habet tantum verba Ἐπὶ — χρήματα. Unde patero, vocem Βιασθέντος ad sequentia non pertinentem corruptam esse e nomine Βίαντος, ad vocem textus χρήματα relato a grammatico, cui datus ἢ non, ut superiori illi, esset pro genitivo. In ceteris lux adhuc expectanda est hisce scholiis perinde ut ipsi poetae narrationi. Conf. supra schol. λ, 287. et 290.

γὰρ ἦν ἀφαιρήσασθαι (scr. -σεσθαι) χρημάτων τὸν περὶ
χρημάτα ἀπλήξον. B. Q.

Μετὰ τὸ ἐνεχθῆναι τὰς βοῦς Νηλεὺς οὐ παρῆχε τὴν
κόρην ὡς ὅπου μάχη νενίκηται ὑπὸ τῶν Ἀμυθασσιδῶν.
B. Q.

239. Τόθι] Γρ. ὄθι. Harl.

242. Μάντιον] Ως Φήμιον ¹⁾. Harl.

244. Ἀμφιάρονον] Ἀφίσσαχος διὰ τοῦ α, Ζηνόδοτος
διὰ τοῦ η. Harl.

245. Καὶ Ἀθήνη text. Γρ. καὶ Ἀπόλλων. Vind. 5.

246. Οὐδ' ἔκετο γῆρας οὐδόν] Ὁ δὲ παρὰ σύνταξιν
κεῖται. λέγει γὰρ ὅτι καίπερ θεοφιλῆς ὦν οὐκ ἐγήρασε.
τὸ οὖν ἐξῆς, γῆρας δὲ οὐδὸν οὐκ ἔκετο. ὁμοίον δὲ ἐστὶ τῷ
οὐδ' Ἀγαμέμνων λῆγ' ἔριδος τὴν πρῶτον ἐπηπεύησ' Ἀχι-
λλῆϊ (II. α, 318.). τὸ γὰρ ἐξῆς, Ἀγαμέμνων δ' αὐτῆς
ἔριδος. Τοῦτο Μένανδρος οὐ προσεσηκῶς εἶπεν, ὅν οἱ
θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος. Q. Ἡ σύμβολον τῆς
θεοφιλίας τὸ μὴ καταγηράσαι, ἢ παρὰ σύνταξιν κεῖται.
λέγει γὰρ ἐτι καίπερ θεοφιλῆς ὦν οὐκ ἐγήρασε. τὸ οὖν
ἐξῆς, γῆρας δὲ ὄδον. B. Θεὸς γὰρ πεπωμένης οὐκ
ἀπολλύει, ζῶντι δὲ ἀγαθῶν αἴτιος γίνεται. ἢ τὸ Μενάν-
δρειον, ὅν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος. Vulg.

247. Γυναιῶν εἴνεκα δῶρων] Τὸν ὄρμον ἐπὶ τῷ Ἀμ-
φιαράῳ ἀναξείον. Vulg.

248. Οὐκ οἶδεν Ὀμηρος τὸν Ἀλκμάονα μητροκτό-
νον. Vind. 133.

254. Ἱπερησίην] Πόλις Ἀργούς ἢ Ἱπερησία. εἶπε
γὰρ ὅτι ἐξ Ἀργούς ἦλθεν ὁ Θεοκλύμενος. B. Q.

261. Ἀσσομ' ὑπὲρ θυεῶν] Ἱπὲρ ταύτης τῆς θυ-
σίας καὶ τοῦ δαίμονος φ θυεῖς. ἀντὶ τοῦ, τῆς θυσίας τοῦ
δαίμονος (Mediol. ἀντὶ τοῦ, κατὰ τῆς θ. καὶ τοῦ δ.).
Vulg. B. Q.

Ἡδὲ τοκῆον text. Γρ. αὐτὰρ ἔπειτα. Vind. 133.

266. Ἀγορεύσω] Γρ. καταλέξω. Harl. Vind. 133.

272. Οὕτω τοι καὶ ἐγών] Ως ὄρας, μόνος φεύγω.

Vulg.

276. Κατὰ χρόνους] Γρ. κατ' ἀνθρώπους. Harl.

277. Ἐφῆσσαι] Ἀντὶ τοῦ, ἔφεσον, ἐπιβίβασον. B.

282. Οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος] Κάτω ὦν ἐκτείνας
τὴν χεῖρα ἔδωκεν εἰς τὸ πλοῖον τὸ δόρυ, μετὰ δὲ τὸ δοῦ-
ναι δόρυ εἶτα ἀνέβη. B.

¹⁾ I. e. hae voces eundem accentum habent. Hinc nata est
varia lectio a Clarkio memorata, Φήμιον. Pors.

Αείπει ἢ παρά, ἢ ἢ παρ' αὐτοῦ. Q.

283. Ἐπ' ἰκρίοφιν] Ἐπὶ τὸ κατάρκτιον ¹⁾. Q.

293. Ἐπαιγίζοντα] Ἀριστοφάνης, ἐπαϊσσοντα. Αἰγυ-
δας ἔλεγον τὰς ὑφ' ἡμῶν καταιγίδας καὶ σφοδρὰς πνοὰς
τῶν θυελλῶν (ἀελλῶν Vind.). Q. Vind. 133.

297. Τὰς Φηρὰς λέγει. εἶπε δὲ διὰ τὸ μέτρον, Φε-
ροάς. Γρ. καὶ, Φειάς. περὶ ἧς φησί, Φειὰς παρ' τείχεσσι
Ἰαροδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα (II. η, 135.). Vind. 133. Harl.

Ἐπέβαλλεν] Προΐει (προσΐει em. Barn.), ἀντὶ τοῦ
παρΐει. Vulg.

299. Νῆσοισιν ε. θοῆσιν] Ταῖς ὀξείαις λεγομέναις,
μεταληπτικῶς. B. Q. Vulg. ἐκ τοῦ κατὰ κίνησιν ὀξείος
ἐπὶ τὸ κατὰ σχῆμα. Vulg.

310. Γρ. καὶ μ' ἠγεμόνα. Harl.

312. Κοτύλην] Ἐκπώματος ἦτοι ποτηρίου εἶδος το-
σοῦτου καὶ μέτρον (Vulg. μέτρον). B. Vulg. Ἦτοι ὕδωρ
κοτύλης ἦτοι ποτηρίου. Q.

Πύρον] Τὸ μὲν γένος ἄδηλον παρὰ τῷ ποιητῇ. Πύρ-
νος ἐστὶ πύρινος ψωμὸς ἀπὸ τοῦ πυρός, ὁ σίτος. B. Q.

317. Ἀρῶοιμι] Διακονοίην, δουλεύοιμι. Τὴν δέ,
σφρίσιν, ὀρθοιοτητέον καίπερ ἀπόλυτον οὔσαν. Q.

Τὸ δέ, ἐθέλοισιν, οὕτως αἱ Ἀριστάρχου φασί, τρισυλ-
λάβως τὸ ἐθέλω. Harl.

319. Ἐομείαο ἔκητι] Ὅτι κήρυξ. καὶ γὰρ παρ'
Ὅμηρον τὰ πολλὰ οὕτω ποιοῦσι. κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ
ὀταρηροὶ θεράποντες οἱ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον (Od. α, 109.).
καὶ παρὰ τοῖς ἠρώσι δὲ κήρυκες οἱ ταῦτα ὑπουργοῦν-
τες. Q. Ἐπειδὴ κήρυξ. καὶ παρὰ τοῖς ἠρώσι et c.
Vulg.

Ἐπειδὴ τὸν Ἐομῆν τοῦ λόγου λέγουσιν ἔφορον καὶ
τῶν τεχνῶν ἐπιστήμονα λέγει Ὀδυσσεὺς ὅτι, τῇ τούτου βελῆ
ἐν πάσαις ὑπηρεσίαις δοκιμώτερος τῶν ἄλλων φανήσο-
μαι. Q.

321. Ἀρῆσοσύνη] Τέχνη μαγειρικῆ. Pal. (sed con-
fudit glossator δαιτροσύνην).

322. Πῦρ τ' εὖ νῆσαι ²⁾] Ξύλα σωρεῦσαι ἔνεκεν τῷ
πῦρ ποιῆσαι. Vulg. B. Καταξέρφει δὲ εἰς τὸ φυλά-
ξαι πῦρ. B.

1) Sensus flagitat κατάσρωμα: sed fieri potest ut scholiastes confuderit τὸ κατάρκτιον, quod alias est malus. Vid. Schneid.

2) Falsum in Mediol. lemma praepositum Ξύλα πολλά κείσ-
σαι: πολλά, nota varietate pro δανά.

- Κεάσσαι] Καῦσαι ἢ σχίσαι. Vulg.
324. Δρώσιν] Διακονοῦσιν, Vulg.
333. Οἱ σφιν ὑποδρώσιν] Ἐχρὴν ἀναστροφήσθαι τὴν ὑπο, ἵνα ἢ ὑπό σφιν. Τὸ δὲ εὐξέσθαι ἀντὶ τοῦ καλῶς ἐξο-
μῆναι ἦτοί εἰογασμένοι. Q.
334. Σίτου] Δισυλλάβως μετρητέον καὶ τοῦτον τὸν εἶχον. Vind. 133.
345. Ἄνιρες] Τὸ ἐξῆς, ὧν ἐφράζεται ἢ ἄλλη, ἦτοι ἢ πλάνη, τὸ πῆμα καὶ τὸ ἄλγος. Q.
347. Μητρὸς Ὀδυσσῆος] Περὶ τοῦ πατρὸς βουλόμε-
νος μαθεῖν, ὑποκρίνεται τὸν μὴ εἰδὸτα περὶ Ἀντικλείας.
Vulg. Q.
357. Ὡμῶ γῆραϊ] Πρὸ ὥρας γῆρασαι ἐποίησεν διὰ
τὴν ἐπ' αὐτῇ λύπην. Vulg. B. Q. ἀπαρᾶμύθητον γὰρ
αὐτὴν ἀφῆκεν τὸ πρὸ ὥρας καὶ θάττον τοῦ προσήκουτος.
B. Q.
361. Ὅσρα μὲν οὖν δὴ κείνη] Τούτου ἢ ἀπόδοσις
ἐν τῷ, ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης, ἐν ἣ, ὅτε μὲν ἔζη ἢ Ἀντι-
κλεία τότε καὶ ἠρώτων περὶ Ὀδυσσεὺς καὶ ἐπεζητοῦν τὰ
κατὰ τὸν οἶκον, φιλούμενος γὰρ ὑπ' αὐτῆς ὡς ἂν υἱὸς
αὐτῆς. νῦν δὲ οὐδὲ ἀποκρίσεως ἡμᾶς τυχεῖν περὶ τῆς Πη-
νελάπης τοῦ γὰρ κακοῦ τῶν μνηστέρων ἐμπεσόντος οὐδὲ
λαλήσαι τιμὴ βούλεται. Q.
363. Κτιμένη] Κτιμένη κυρίως ἐκαλεῖτο ἢ Ὀδυσ-
σεὺς ἀδελφῆ, ἥς ὁ Εὐρύλοχος ὑποναεῖται ἀνῆρ. λέγει γὰρ,
καὶ πῆῶ περ εἰσὶν μάλα σχεδόν (κ, 441.). B. Q.
364. Ὀπλοτάτην τέκε παίδων] Θηλειῶν γοῦν. μόνον
δ' αὐτ' Ὀδυσσεὺς πατὴρ τέκε (π, 119.). καὶ πλείους οὖν
αἱ Ὀδυσσεὺς (ἀδελφαὶ add. Mai.). Q.
365. Ὀμοῦ] Ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Vulg.
371. Τούτων ἐπιδεύομαι (B. ἔτι δεύομαι)] Ὡν ἢ
Ἀντικλεία ἐχαρίζετο τούτων ἐνδεῆς εἶμι. B. Q. Vulg.
372. Ἔργον ἀέξουσι] Τὴν κακοπάθειαν. Q.
373. Καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα] Οὕτω τοὺς ἰκέτας ἔλε-
γον. Q.
379. Ἐνὶ σήθεσσι text. Γρ. αἰὲ δμῶεσσι. Vind. 133.
393. Ἀκνέμεν] Ἀρισάρχος, ἀκούειν, ὡς εὐδειν. Harl.
394. Πρὶν ὥρην sic in lemmate ed. ant. et tamen
schol. Ἐλλείπει, γένηται. Vulg.
397. Ἀνακτορήσιν] Ὁ μὲν Ἀρισάρχος, ταῖς δεσπο-
τικαῖς, ὁ δὲ Ἀρισοφάνης, ὧν ἕκαστος ἄρχει, ὕθεν καὶ ὁ
χειρῶναξ. B. Vind. 133.
399. Κήδεσιν ἀλλήλων τερωόμεθα] Καὶ ἐν ταῖς δεῖ-

ναῖς διηγῆσαι τέρεται ἀνήρ ὢν ἐν θλίψει καὶ ἀκούων
ἐτέρου λόγοντος τὰ ἑαυτοῦ ἄλγεια. B. Q.

403. Συρῆ] Μία τῶν Κυκλάδων νήσων καλεῖται.
Vulg. B. Q. ἢ παρ' ἡμῖν λεγομένη Σῖρα ¹⁾. B. Q.

404. "Ὅθι τροπαὶ ἡέλιου]" Ἐνθα φασιν εἶναι ἡέλιου
(Vulg. τὸ ἡέλου) σπήλαιον, δι' οὗ σημειοῦνται τὰς ταῦ
ἡέλου τροπάς. Q. Vulg. Ὅσον ὡς πρὸς τὰς τροπάς
ἡέλου, ὃ ἐξιν ἐπὶ τὰ δυτικὰ μέρη ὑπεράνωθεν τῆς Δήλου.
B. Q.

407. Οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος] Τῇ λιμῶ τὴν νοῦσον
συνέξευξεν ἐπεὶ τῇ λιμῶ καὶ λοιμὸς παρακολουθεῖ. λιμὸν
ὁμοῦ καὶ λοιμὸν ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί (Hes. ε. 241.). Q.

410. "Ἔσιν ἐν χορήσιν οὗτος ὁ εἶχος. Pal.

416. Τρωῦνται] Ἀπατεῶνες, κλέπται. Q. Φιλάρ-
γυροι, πανούργοι. Vulg.

417. Γυνὴ Φοίνισσ'] Κυρίως γυναῖκα εἶπεν ὡς καὶ
ἄνδρα τὸν ἀνθρώπον. B. Q.

Ταῦτα δὲ οἱ Φοίνικες ἴσως Λαέρτη διηγῆσαντο πολ-
λοῦ ἄξιον αὐτὸν ὑποφαίνοντες (huc. Vulg.) Λαέρτης δὲ
Εὐμαῖω διηγῆσατο. οὐ γὰρ οἷόν τε εἶδέναι τὸ ἀληθὲς νή-
πιον ἠρπαγμένον. B. Q. (Vid. ad 484.)

420. Πικνούση τις] Voci τις in Harl. superscrip-
tum ἦ. (Vindobb. aliquot in textu habent τῆ.)

422. Εἰ κ' ²⁾ εὐεργος ἔησιν] Κἂν γὰρ καλοεργὸς
ἢ γυνὴ καὶ ἐνάρετος πλανᾶται φιλότητι καὶ εὐνῆ. Q.

425. Σιδῶνος πολυγάλκου] "Ἦτοι ξερρῶς ἐν αὐτῇ
γὰρ χαλκὸς οὐ γίνεται. ἢ πλουσίας, ὡς τῆς πορφύρας ἐν
αὐτῇ γινομένης. Vulg. Q.

426. "Ρυδὸν ἀφρευοῖο]" Ρυδὸν τὸν πλοῦτον ἔχοντος,
τουτέστι τῷ πλοῦτῳ χύδην πλουτοῦντος. ἢ ἐπιρροῖαν ἔχον-
τος πλούτου. Vulg.

432. "Ὅφρα ἴδη text. Γρ. ὄφρ' εἶδης. Harl.

435. Εἴη κεν καὶ τοῦτ'] Γένοιτο καὶ τοῦτο ἐπανελ-
θεῖν με εἰς τὴν πατρίδα μου. B. Q.

437. Ἐπώμνον, οὐκ ἀπώμνον. ἀπωμόσαι γὰρ τὸ
μὴ ποιῆσαι. Harl.

445. Ἐπείγετε δ' ὄνον ὀδαίων] Σπουδάχετε φησι
περὶ

¹⁾ Immo Σύρα, ut vocatur apud Diog. Laert., Hesych. Mi-
les. et Suidam. Vid. Menag. ad Diog. 1, 119.

²⁾ Schol. Harl. (an hoc nostrum?) teste Porseno habet η κ'.

περὶ τὸν ἀγορασμὸν (Q. τὴν ἀγορασίαν) τῶν φορτίων. B. Q. Vulg. Ὀδαίων, τῶν εἰς ἐκδημίαν ἐπιτηδείων. B. Q. 446. Ἄλλ' ὅτε κεν δὴ ναῦς] Ἄλλ' ὅτε ἡ ναῦς πληρωθῆ τοῦ βίου ἡμῶν ἐλθέτω μοι ταχέως ἀγγελλία πρὸς τὰ δώματα ὅτι ἀπελθεῖν μέλλετε. Q.

449. Ἐπίβαθρον] Τὸν ναῦλον τῆς ἐπιβάσεως τῶν νεῶν καταχορησικῶς ἐπίβαθρον εἶπε. B. Q.

451. Κερδαλέον] Πανοῦργον καὶ ἤδη συνεκτροχάζειν μοι δυνάμενον. σύνθετον δὲ τὸ ἀματροχόοντα. Τὸ δὲ τοῖον, τοιοῦτον ὡς καὶ ἔπεσθαι συντρέχοντα, καὶ ἀκολεθεῖν δυνάμενον. B. Q.

AMATPΩXΩNTA (sic) ΘΥΡΑΖΕ. ἦτοι ἤδη δυνάμενον τρέχειν ἔξω. ἢ δυνατόν ὄντα ἐπακολεθεῖν. Γράφεται καὶ, ἅμα τροχόοντα. Vulg.

456. Ἐμπολούντο] Ἐπραγμάτεον πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες. B. Q.

458. Vocī ἦκαν in Harl. superscriptum οἶκον.

459. Πολύιδρις] Οὐκ ἐπὶ καλοῦ ἀλλ' ἐπὶ κακέργῳ καὶ ἀπατεῶνος. B. Q.

460. Χρῦσεον ὄρομον] Περιδιέρξεον κόσμον. ἀπὸ τῆ συνδεδέσθαι. Τὸ δὲ, εἶρκετο, σημαίνει τὸ συνδέδετο, ἀπὸ τῆ εἶρω, τὸ συμπλέκω. B. Μετὰ δ' ἠλέκτροισιν] ἠλέκτροις δὲ συνείληπτο. Ἔεργο] Συνεκέκλειτο. εἰργασμένους ἦν. Vulg.

Γρ. ἠλέκτροισιν. Harl.

462. Χερσί τ' text. Γρ. χεῖρεσσιν. Harl.

466. Δέπα] Ποτήρια. Vulg. Ἐκτατέον τὸ δέπας (scr. δέπα. Pors.), ποτήρια. Harl.

468. Εἰς ἄρκον. εἰς βελήν. ΦΗΜΗΝ. ἐκκλησίαν, συνέδοιον. Vulg.

470. Ἀσιφροσύνησι] Ματαιιότησι, ἀφροσύναις, ἢ μωρίαις, ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω. B. Q.

473. Ἐκείαλος] Ἐκεία, ταχεία, ταχύπλους. παραγωγός. Vulg.

479. Κῆξ] Κίηξ (scr. κῆξ), ὃ λάρος, καὶ συγκοπή, κῆξ. Φαίνεται δὲ πεσοῦσα ἐπὶ κεφαλῆν. καὶ γὰρ ἐκεῖνος οὕτως καταδύεται. B. Q. Ὅραον θαλάσσιον παραπλήσιον χελιδόνι. ἔνιοι δὲ λάρον αὐτὸν λέγουσιν, οἱ δὲ αἰθυϊαν. Vulg. Q.

484. Οὕτω τήνδε γαῖαν ἀγών ἴδον (sic ed. ant.)] Εἰκὸς αὐτὸν ἀκηκόειν παρὰ τῆ Λαέρτου, ᾧ διηγήσαντο οἱ Φοῖνικες. Vulg. (Vid. ad 417.)

488. Ἄλλ' ἦτοι σοί] Ἀλλὰ σοὶ μὲν ὁ Ζεὺς οὐ κακὸν μόνον παρέθηκεν ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν. Q.

In Harl. verbo ἔθηκε superscriptum ἔδωκε.

497. Προέρεσσον, διχῶς. Harl.

504. Verbo ἐπιείσομαι in Harl. superscriptum ἐπελεύσομαι (vid. Schol. π, 130.).

506. Ὀδοιπόριον] Τὸν διὰ τὸν πλοῦν δέπνον (ἢ ἀμοιβήν add. Vulg.). B. Q. Vulg. Τὴν ὑπὲρ τοῦ συνοδεῦσαι ἦτοι συμπλεύσαι ἐξίασιν. B. Q.

514. Ξενίων ποθῆ] Τῶν πρὸς ξένων ὑποδοχὴν (Q. δοχὴν) ἐπιτηδείων. Vulg. B. Q. sed Q. addit φειδώ ad explic. v. ποθῆ.

519. Εὐρύμαχον] Νῦν μὲν τοῦτόν φησι μεταβουλεύσάμινός δὲ τῷ Πειραίῳ δέδωκεν. B.

Δαΐφρων ὁ συνετός, ἀπὸ τοῦ δαῶ δαήσω, ὡς παρὰ τὸ οἰδῶ Οἰδίπους, ἀμαρτῶ ἀμαρτίνοος. B. Q.

524. Τελευτήσει] Ἀντὶ τοῦ τελευτηθήσεται. B.

529. Ἐτάρων ἀπόνοσφι] Ἴνα μήτις τὴν μαντείαν εἰς τοὺς μνηστῆρας ἐξαγορεύσῃ. Q.

531. Ἐπίτατο] Γρ. ἤλυθε. Harl.

534. Καρτεροὶ αἰεὶ] Ἐγκρατεῖς, τὸ κράτος ἔχοντες. καὶ Ἀρχιλόγος, ὁ Ἀσίης κρατερός μηλοτρόφου ¹⁾. Q.

Δεισπόζοντες, ἐγκρατεῖς. ἔλλείπει δὲ τὸ ἔσεσθε. Vulg.

540. Οὕτως Ἀρίσαρχος ²⁾. Harl.

545. Ἐνθάδε] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. Vulg.

553. Ἀνώσαντες] Ἀνωθήσαντες τὴν ναῦν. B. Q.

Εἰς τὸ ἄνω τὸν πλοῦν ποιήσαντες. Vulg.

557. Ἐπίαυεν (sic ed. ant.)] Καθ' ἣν ³⁾ διέτριβεν. Vulg.

¹⁾ Liebel. fr. 93. Eust. (587, 24.) Ἀσίης καρτερός μηλοτρόφου. Schol. Eurip. Med. 703. (708.) ἢ δ' Ἀσίη τε καρτερός μηλοτρόφος: sed codd. Flor. ὁ δ' Ἀσίη. Hinc efficitur senarius: ὁ δ' Ἀσίης τε καρτερός μηλοτρόφου.

²⁾ Vulgatae hujus versus lectioni haec ascripta esse Porsonus refert. Quenam autem altera fuerit ab Aristarcho rejecta idem nescisse videtur, neque ego quicquam varietatis adnotatum invenio, nisi quod de Vindob. 133. ita Alter: περ ἄλλα] Cod. πάτερ ἄλλα. In qua relatione nisi tam liquido solum περ positum esset, e scholio nunc nostro suspicari possis, pro τῶν antiquum forsitan sphalma, πάτερ, ab aliquibus retentum et notissimo illo πάτερ ὁ ξεῖνε defensum fuisse. Sed verosimilius mihi quidem est, vocativo illi in fronte versus Πειραῖε Κλυτίδη inferuisse alios ὦ.

³⁾ Imperite et contra sermonis nexum hanc explicationem Barnesius refert ad ἐνθα. Ego, si recte aliquam ejus rationem habemus, dixerim fuisse qui legeroῖν ἦ τε συμβῶτης, πρὸ ἧσι.

Π.

Ἐπιθέσεις. Ἐλθόντος εἰς τοὺς ἀγροὺς Τηλεμάχου πέμπεται Εὐμαιος εἰς τὴν πόλιν ὀφείλων ἀπαγγεῖλαι τοῦ δεσπότου τὴν παρουσίαν. γίνεται δὲ ἐν τοῖς ἔξῃς Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν υἱὸν ἀναγνωρισμὸς κατὰ βούλησιν Ἀθηναῶν, καὶ τῶν ἐπὶ τὴν ἐνέδραν Τηλεμάχου τεταγμένων ἐπὶ τὴν πόλιν ὑποτροφῆ. Pal. Vulg.

Τηλέμαχος πρὸς Εὐμαιον ἀφικόμενος τὸν μὲν ἀποπέμπει ἀγγέλλοντα τῇ μητρὶ Πηνελόπειᾳ. αὐτὸς δὲ γνωρίσας τὸν πατέρα Ἀθηναῶν προαιρέσει σὺν ἐκείνῳ τὴν κατὰ τῶν μνηστῆρων ἐπιβλήν σκεπτεται. καὶ νῆες καταγοιτα εἰς Ἰθάκην ἢ τε τοῦ Τηλεμάχου καὶ τῶν ἐπιβαλευσάντων. καὶ τὰς μνηστῆρας πάλιν ἐπιχειρεῖν τῷ Τηλεμάχῳ διανοουμένους ἐκώλυσεν Ἀμφίνομος. καὶ Εὐμαιος ἀπαγγείλας τῇ Πηνελόπῃ τὰ περὶ Τηλεμάχου εἰς τὸν ἀγρὸν ἐπανέρχεται. Q.

2. Ἄριστον] Τὴν ἐσθινὴν τροφήν. - B. Addit Barn. e ms. ἦν τινες ἀκρατισμὸν λέγουσιν.

3. Ἐκπεμψαν] Συλληπτικῶς. μόνος γὰρ ἐκπέμπει Εὐμαιος. Q.

10. Ποδῶν δ' ὑπὸ δᾶπον ἀκῶ] Παρέλκει ἢ ὑπό. B.

12. Ταφῶν] Θαμβήσας, ἐκπλαγεῖς, ἢ θαυμάσας. ἔστι δεύτερος ἀόριστος ἐκ τοῦ θήνω ἴθαπον καὶ ἔταπον καὶ ταφῶν. ἰωνική ¹⁾ ἢ μεταφορὰ ἐκ τῶν τάφων. καὶ γὰρ ἡμεῖς ὀρῶντες τὰς τάφους ἐκπληττόμεθα διὰ τὸ ἐπισηρχόμενον ἡμῖν δεινόν. Vulg.

15. Κύσσει δὲ μιν κεφαλὴν] Φιλοσόφως ὁ Εὐμαιος, ἐπεὶ τοὶ καὶ οἱ κύνες σάλυσοι πρὸς αὐτὸν ὡς ἂν ἀνηθῶς ὀρῶντες. οἱ τε μνηστῆρες πλεύσαντα αὐτὸν οἴονται περὶ τὰς ἀγοὰς εἶναι (δ, 640.) ὡς πολλάκις τῆτο ποιεῖντα. Q.

16. Θαλερὸν κατὰ δάκρουον εἴβαν text. Gr. Θαλερὸν δὲ οἱ ἐκπεσε δάκρου. Harl.

17. Ἀγαπάξῃ (sic)] Ἀγαπῶν δεξιῆται καὶ περιέπει. B.

21. Πάντα κύσειν περιφύς] Ἀντὶ τοῦ ὅλου αὐτὸν περιλαβῶν ἔκυσσε. B.

24. Ἐπεὶ ᾄχεο] Ἀφ' οὔ. B.

28. Ἄλλ' ἐπιδημεύεις] Ἐν τῷ δήμῳ τῆς πόλεως μένεις, ἐν πόλει διατελεῖς, διάγεις. B. Q.

Εὐαδε] Ἀπὸ τοῦ εὐ μορῖε καὶ τοῦ ἀδῶ τὸ ἀρέσκω. B. Q. Παρὰ τὸ ἦδω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἄδων ἄδες ἄδῃ

1) Punctum facio ad ἰωνική, ut μετοχή subaudiatur: non enim ad μεταφορὰ pertinere potest. Barnes.

καὶ μετὰ τοῦ εὐ, εὐαδε. ἢ ἔσιν ἦδον ἦδες ἦδε, κατὰ διά-
λυσιν ἕαδε καὶ πλεονασμῶ τοῦ υ, εὐαδε, τουτίσιν ἀρίσκει.
Ms. Barnes. (it. Etym. M.)

29. Ἀδῆλον ὄμιλον] Τὸν ἀδηλοποιὸν καὶ πάντα
φθείροντα. Vulg. B. Q. ἢ τὸν τοῦ φθαρῆναι καὶ ἀπο-
λέσθαι αἴτιον. Vulg.

31. Ἔσεται οὕτως] Οὕτως ἔχουσι. Q.

Ἄττα] Προσφώνησις ἐς νέου πρὸς γέροντα. Q.
Ἐπίφθεγμα τιμητικὸν νεωτέρου πρὸς παλαιότερον. εἴρη-
ται παρὰ τὸ ἄππα ¹⁾ κατὰ Μακεδόνας τροπῇ γινομένη
τοῦ π εἰς τ, ἄττα. Vulg.

35. Χῆτει ἐνευναίων] Ἄμφω δοτικῇ ²⁾. ἢ μὲν ἀπὸ
τοῦ χῆτος· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνεύναιον, τῶν ἐννηθησομένων
ὃ ἐς κοιμηθησομένων. ἢ τῶν περιβολαίων. Q. Ἐν-
ευναίων. τῶν ἐννησομένων ὃ ἐς κοιμησομένων. ἢ τῶν
περιβολαίων. Vulg.

Τῇ χηρεία καὶ σπάνει τῶν ἐνασθησομένων. ἐπὶ εὐ-
θείας τὸ χῆτος. Καὶ τοῖς ἀμελουμένοις τόποις παραφύε-
ται ἀράχνια. B.

37. Τετλήοτι θυμῶ] Ἰπομονῆς ἀξίω. Q.

42. Τῶ δ' ἔδρη:] Ἐπεροχομένῳ Τηλεμάχῳ τῆς κα-
θίδρας ὑπεχώρησεν Ὀδυσσεύς. Q.

56. Θεῖον text. Gr. δῖον. Harl. Cf. ad θ, 87.

57. Πόθεν τοι ξεῖνος] Ὅτι νῦν ὀρθῶς εἴρηται, πῶς
ἀφίικται πτωχὸς ὢν· κατὰ δὲ τὴν πρώτην ὅτε μὲν τοι (scr.
Μέντη) εἰκάσεται ἢ Ἀθηναῶ οὐχ ὑγιῶς ³⁾. Q.

62. Εὔχεται] Νῦν, λέγει. Vulg. (Sic et voci εὐ-
χετώωνται v. 58. in Harl. superscriptum λέγουσι.)

64. Ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων] Εἰμαρμένον γενέσθαι
ἐποίησεν. Q. Vulg.

71. Αὐτὸς μὲν νέος εἰμί] Παῖς εἰμι καὶ οὐκ ἔχω
ἰσχὺν τῇ ἀσθενείᾳ τῆς εὐτελοῦς ἡλικίας με ὅπως ἀμύνω-
μαι τοὺς κατ' ἐμὲ χαλεπαίνοντας, καὶ διὰ τοῦτο δυσχε-
ρῶς ἔχω τοῦτον τὸν ξένον μόνος ἐγὼ ὑποδέξασθαι. Q.

74. Κομίζοι] Ἐπιμέλειτο. Vulg.

79. Videntur aliqui legisse ἔσσωμεν. Pers. ex Harl.

88. Προῆξαι δ' ἀργαλίον] Δύσκολόν ἐς μάχεσθαι
μετὰ πλεόνων καὶ αὐτὸν τὸν ἰσχυρόν. Q.

¹⁾ In ed. ant. certe Argenter. ἄσπα.

²⁾ Harl. (ex quo haec duo verba tantum Pers.) δοτικά. Fue-
runt enim, teste Eustathio, ex antiquis qui legerent χῆτει ἐνευναίω.
Tamen in Harl. et in Q. textus vel lemma genitivum alterius vo-
cis praebet: neque posterior pars scholii cum principio congruit.

³⁾ Vid. schol. α, 171. et ξ, 183. item textum α, 406. 7. quan-
quam ibi nihil in scholiis.

92. *Δάπτεται] Ἐσθίεται.* Vulg.

96. *Ἐπισπόμενοι θεοῦ ὄμφῃ] Κατὰ κέλευσιν θεοῦ ἀφαιρούμενοί σε τῆς βασιλείας.* B. Q.

97. *Ἡ τι κασιγνήτοις] Τοῖς σοῖς ἀδελφοῖς μαχομένοις ἐπιμέμφει ἦτοι αἰτίας, καὶ διὰ τῆς τις τῶν ὑβριστῶν μνηστήρων μέγα θάρσος κατὰ σὲ καὶ τῶν σῶν ἔχει καταναλλασκῶν τὴν περιτείαν σε.* Q.

Ἐπιμέμφει] Ἐνερέσαι (scr. ἐξέρησαι). Pal. *Κασιγνήτοις ἐπιμέμφει] Ἀντι τῆ, ἐκ εἰσὶ σοι ἀδελφοί.* Vulg.

99. *Ἐνὶ θυμῷ] Ἀοίσαρχος, ἐπὶ θυμῷ.* Harl.

Ὁ λόγος· εἶπερ ἤμην ἐπὶ ¹⁾ τούτῳ τῷ θυμῷ ᾧ νῦν ἔχω, καὶ νεότητά κεκτημένος, ὑπῆρχον δε υἱὸς Ὀδυσσεύς ἢ καὶ αὐτὸς Ὀδυσσεύς, παρεκινδύνευσά (ins. ἄν) ἀνελεῖν τοὺς μνηστῆρας. Ὁ μὴ νοήσαντες τινες προσέθηκαν τὸ, ἔλθῃ ἀλητεύων. ἔσι δὲ περιττὸν, ὃ (scr. ἦ) καὶ διαλύον τὸ πᾶν νόημα. Q.

101. *Ἐλθοι ἀλητεύων] Νοθεύεται ὡς περιττός.* Harl.

* 103. *Ἐνέπλησαν] Πλήρεις ἔχοντι τὰς χεῖρας καὶ ἄλλα προσέδοσαν ²⁾.* Q.

104. *Ἀθετεῖ Ζηγρόδοτος.* Harl.

108. *Στυφελίζομένους] Ὑβρίζομένους ἢ προπηλακίζομένους.* B. Vulg.

109. *Ρυζάζοντας] Ἐλκοντας, βιαζομένους.* B. Vulg. *Μεθ' ὑβρεως σπαράσσοντας.* Q. Vulg.

111. *Ἀηνήσῳ] Ἀκολύτως ἀνυσιν καὶ πέρασ μὴ ἐπιδεχομένῳ. οὐ γὰρ ἦννον οἱ μνηστῆρες τὸ γυναικῆ λαβεῖν τὴν τοῦ Ὀδυσσεύς.* Q.

118. *Ἀρκελῖος Εὐρουδίας καὶ Διὸς, Λαέρτης δὲ Χαλκομεδούσης. Τηλεμάχου καὶ Πολυκάσσης Περσέπολις.* Q. Vid. Eustath.

130. *Σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον] Ἀναγκαῖα ἢ Εὐμαίον πρὸς τὴν πόλιν ἀποσολή. τοῖς γὰρ ἑταίροις εἰρήκει, αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπελεύσομαι ἠδὲ βοτῆρας, ἐσπέριος δ' εἰς ἀσὺ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι (ο, 504. ubi vid.).* Q.

Ἐχέφρονι] Γρ. περίφρονι (contra metrum). Harl. it. Vind. 133. sed sine sigla Γρ.

136. *Γιγνώσκω, φρονέω] Ὅ, τι ἐπιβουλεύῃ γιγνώσκω, καὶ φρονῶ ἅτινά μοι καλεύεις.* Q.

¹⁾ Sic, quanquam in lemmate hujus etiam scholii ἐνί: quod utrumque de schol. Harl. quoque refert Pors.

²⁾ Pertinere videtur hoc scholium ad ρ, 503. ἐνέπλησαν τ' ἔδοσαν τε: quanquam ibi quoque non admodum apta haec explicatio. Sed paulo ante versui 97. in Mediol. additum est scholium quod idem legitur etiam, et recte quidem, ad ρ, 97.

138. *Et kal. text. Gr. ἤ: et supra ἤ glossa ἄρα. Harl.*

141. *Κελεύοι text. Gr. ἀνόγοι. Vind. 5.*

143. *Ἀδώς] Ἄντι τοῦ ὠσαύτως. B.*

Gr. καὶ, ἔμπης. Harl. Gr. ἔμπης, voci αὐτως superscriptum in Vind. 56. Gr. καὶ, ἔμπης, ἀντι τῷ ὁμοίως. Vind. 133

147. *Ἄλγιον] Ἄλγιον μὴν τὸ μὴ εἰπεῖν. B. Q.*

148. *Ἀδύαργετα] Ἀδύαργετα, αἰπεξέσια ἢ παραντὰ ἀγρενόμενα, ἀντι τοῦ, ὅσα ἐθέλομεν παραντὰ καὶ ἐγένετο. B. Ἀδύαργετὰ, ἀντόληπτα, χωρὶς καμάτων. Vulg.*

151. *Πρὸς μητέρα εἰπεῖν] Gr. μὲς' (quod esset μητρός). Harl.*

152. *Ἀμφίπολον] Εἰπέ τῇ Πηνελόπῃ ἐκπέμψαι τὴν δουλὶδα πρὸς τὸν Λαέρτην λάθρα· ἐκείνη γὰρ αὐτῷ δύναται ἀναγγεῖλαι. ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ κρύβδην. B. Q.*

152. 153. *videntur νοθεύεσθαι a quibusdam, Pors. ex Harl.*

159. *Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον] Ἀντικρὺ τῆς θύρας. Vulg. B.*

Φανεῖσα] Ἀντίεραπται. οὐ γὰρ φανεῖσα ἔση, ἀλλὰ σαθεῖσα ἐφάνη. B.

163. *Κνυζηθμῶ] Ἦτοι ποππυσμῶ· ἢ μετὰ κλαυθμοῦ· ποιῶ ἤχω τῶν κνυῶν. B. Q. Vulg.*

165. *Θριγκίον ¹⁾] Τὸ περίφραγμα. Vulg.*

168. *Φάεα (sic)] Λέγε. Vulg.*

169. *Ἀραρόντε] Νῦν ἀντι τοῦ κατασκευάσαντες. B.*

173. *Ἐϋπλυνέ] Οὐχ ἕτερον, ἀλλ' ὅπερ εἶχεν, εὐπλυνεὶς καὶ λαμπρὸν φαίνεσθαι ἐποίησεν. B.*

175. *Ἄψ δὲ μελαχροῖς] Ὀξύτονος. τοῦτο δὲ κατὰ σιγγοπὴν ἄττικοι μέλαγχροις φασί, ὡς Ἐϋπολις ²⁾. Q.*

Καὶ πῶς ἐν τῇ μεταμορφώσει φησὶ, ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας (v, 399.); φασὶν οὖν πρὸς τὸ πεθανὸν τῆς γαλακρώσεως. αἱ γὰρ ξανθαὶ τρίχες ἀραιαὶ εἰσι καὶ εὐχερῶς γαλακροῦνται, ὀλέσω οὖν τὰς τρίχας ἔμρασι παρέχουσα ξανθότητος. καὶ οἱ φαλακροὶ γὰρ ἔχουσιν ἐλλείμματα δεικνύντα τὴν προτέραν τρίχασιν. Q.

¹⁾ Ed. rec. *Ταχίον]* Ἔνοι, θριγκίον, τ. π. Vid. noi, ad δ, 139

²⁾ Vocem *μέλαγχροις* corruptam, si accentum spectes, mutes in *μέλαγχρος*, quam formam e lyrico quodam habes apud Hephaest. p. 46. Sed Eustath. ad nostrum locum *μέλαγχρῆς* ἐς ut atticum ponit cum exemplo e Menandrio, *μέλαγχροις μεράκιον*. Add. Schneid. in v.

185. Δώρα τετυγμένα] Αναθήματα, ἀγάλματα.

Vulg.

Φείδω δ' ἡμῶν] Φειδῶ ἡμῶν λάμβανε καὶ ἐλεημοσύνην. Q.

Γρ. δ' ἡμῶν. Harl. (Ed. δ' ἡμείων.)

191. Πάρος δ' ἔχε] Πρῶτερον κατέσχευεν αὐτὸν τῶν δακρύων ἄγνοῶν εἶναι τὸν υἱὸν αὐτῆ τὸν Τηλέμαχον. Q.

195. Θέλγει] Ἡ κυκλικὴ ¹⁾, θέλγεις. Harl.

197. Ὡς αὐτοῦ] Γρ. οἱ (οἷ). Harl.

203. Περιώσιον] Περισσὸν κατὰ τὸ προσῆκον. παρὰ τὸ ὄσιον γίνεται περιώσιον ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω. Vulg.

205. Ἀνατλάς] Γρ. ἀληθεῖς. Vind. 133. (et sic codd. aliquot).

207. Ἀθηναίης ἀγελεῖς] Τῆς ἀγούσης τὰς λείας ἤτοι τὰς λαφύραγωγίας. ἢ γὰρ φρόνησις τοιαῦτα δοῦν οἶδε. Q.

216. Ἀδιωότερον ἢ τ' οἰωνοί] Ἀντὶ τοῦ πλείον τῶν οἰωνῶν. ἀττική ἢ φράσις. B. Q.

217. Φῆναι ἢ αἰγυπτιοί] Εἶδη ταῦτα αἰετῶν. Ἡ φήγη ζωὸν ἐστὶ περωτὸν, ἢ περὶ τῶν τέκνων αὐτῆς ζερηθεῖσά ποτε, ἐλεεινῶς πέφυκεν ἀποδύρεσθαι. Q.

236. Ὅφρα οἱ ἰδέω text. ex em. In marg. ὄφρα εἰδέω (sic). Harl. Εἰδέω] Μάθω. Vulg.

239. Μούνω] Ἀθετεῖ Διονύσιος. Harl.

245. Ἀτρεκές] Νῦν, μόνον ὡς τὸ, ἀτρεκέες αἰμ' ἔσσευα βαλῶν (Il. ε, 208.). δύναται μίντοι κακεί τὸ φανερόν καὶ πρόδηλον, καὶ ἐγκαῦθα τὸ ἀκριβές καὶ ἀληθές. Q.

246. Ἄλλα πολὺ πλείονες] Γρ. ἀλλὰ πολλοὶ πλείον. Harl.

249. Φῶτες ἔασιν text. Γρ. Ἀχαιῶν (super ἔασιν). Harl. (cujus text. v. sq. habet κούροι Ἀχαιῶν).

250. Φῶτες Ἀχαιῶν text. Γρ. κούροι. Vind. 133. (cujus text. v. praec. habet φῶτες ἔασιν).

255. Πολύπικρά] Γρ. πολὺπικρα, ἐπιρῶημα. V. 133.

Πολύπικρα] Πολὺ πικρῶς καὶ δεινῶς ²⁾. Vulg.

265. Ἀνδράσι τε] Ἀντὶ τοῦ, ἄλλων ἀνδρῶν καὶ θεῶν. B.

267. Κεῖνω] Ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ. B. Q.

270. Τὸ, νῦν, ἀντὶ τοῦ δή. B.

ΕΡΧΕ (h. e. ἔρχε). ἔρχου. Vulg.

¹⁾ Ἡ κυκλικὴ hic et ad ρ. 25. videtur esse editio quae in Cyclo h. e. cum poetis cyclicis ceteris circumferrebat. Boeckh.

²⁾ Recentt. addunt: λείπει δὲ δεῖδω ἢ τοιοῦτό τι.

271. Ὑπερφύλοισιν (sic)] Πεπληρωμέναις φυλά-
λαις (sic). Q.

277. Σὺ δ' εἰσορόων] Γρ. σὺ δ' ὀρόων. Harl.

281. Ἄλλο δέ τοι ἐρέω] Ἄθετι Ζηρόδοτος ἠ' (Q.
νοθεύονται ἠ')¹⁾. πόθεν γὰρ ἦδει τὰ ὄπλα ἐν τῷ ἀν-
δρῶνι ἀντικείμενα; οἰκείως (Vind. οἰκείω) δὲ χρῆσται
τῷ λόγῳ ὅταν αὐτὰ θεάσθαι. Vind. 133. Q. Cf. Schol.
ad τ, 4. Harl.

288. Ὅτε, φησὶ, τὰ ὄπλα τῶν μνηστῆρων κρύψας (scr.
κρύψης) Τηλέμαχε, καὶ οἱ μνηστῆρες ταῦτα ψηλαφῶσιν,
εἶπε αὐτοῖς ὅτι ταῦτα κατέκρυψα διὰ τὸ τήμεσθαι ἐκ τῆ
κάπη καὶ τῆ πυρὸς τῆς οἴκας. Q.

295. Αὐτὸς γὰρ ἐφέλικται ἀνδρα σίδηρος] Πρόχει-
ρος γὰρ ἀνὴρ πρὸς σόνον παρακειμένω σιδήρῳ. B. Q. Vulg.

304. Ἰθύνη] Τῆς διανοίας διάθεσιν. B.

Pors. ex Harl. „Ad ἰθύνην, ut videtur, οὕτως αἱ Ἀρι-
στάρχου.”

305. Καὶ κε τέο] Τὸ, τε²⁾, ἀόριστον. διὸ καὶ ἐπὶ
τοῦ, κέ, ὁ τόνος. Ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ἐτεοδμῶων, τῶν ἀγα-
θῶν θεραπόντων. Τινὲς δὲ οὕτως, ὅτεο δμῶων, τῶν ὄν-
των ἡμετέρων δέλων. Q. it. ex Harl. verba Ὁ δὲ Α. —
δμῶων excerpisit Pors.

Πειρηθῶμεν text. Γρ. πειρηθῆμεν. Vind. 133.
ΠΕΙΡΗΘΗΜΕΝ (sic mendose ed. ant.). διάπειραν λη-
ψόμεθα (sic). Vulg.

306. Ἡ μὲν ὅπερ τις γὰρ τίει] Τὸ, ὅπερ, τοπικόν. ἐστὶν
ἀντὶ τῆ, καὶ ὅπερ τις ἡμᾶς τιμᾶ γνάμη (f. γνώμη), καὶ
ὅπερ τις ἔφροντίζει ἡμῶν. πολλάκις γὰρ κατὰ πρόσωπον
τῆς Πηνελόπης καλῶς ἡμᾶς λέγει, ἀπούσης δὲ ἀτιμᾶζει.
B. Q.

²⁾ Ὅπως text. Γρ. ὅπερ. Vind. 133.

310. Χαλιφροσύνη] Ἦτοι ἀφροσύνη ἢ κεχαλασμέ-
νη καὶ ἐκλυτοὶ φρένες, ἢ σκαιαὶ καὶ ἀβέλτεροι τῆ δια-
νοία. B. Q. Vulg.

X. μέ γ' ἔχ. a manu pr. μέ τ' ex em. text. In mar-

¹⁾ Pors. ex Harl. „ἠ' νοθεύονται. Aliud schol. [nostrium sci-
licet] ἀθετι Ζηρόδοτος.”

²⁾ In Vind. 133. ipse textus habet καὶ κε τε et diserte su-
pρασcriptum γρ. καὶ κε τέο. Neque sane rejicula esset scriptura
καὶ κε τε. In nostro tamen scholio istud τε merum esse men-
dum pro τεο contextus docet.

gine varia lectio γέ μ' ἔχσει a manu recentiori saeculi fortasse 14. declinantis ¹⁾). Pors. ex Harl.

314. Μετερχόμενος] Διὰ σπυδῆς ἔχων. Vulg.

316. Δεδάσασθαι] Μανθάνειν τὰ τῶτων ἦθη. Q.

317. Νηλητῆϊς] Σημαίνει τὸς ἀμαρτωλούς. ὡς ἀπὸ τοῦ εὐσεβῆς γίνεται εὐσεβέες. εὐσεβεῖς, ἕτως καὶ ἀπὸ τῆ νηλητῆς, νηλητέες, νηλητεῖς. γίνεται δὲ παρὰ τὸ νη σερητικὸν μόριον καὶ τὸ ἀλιτεῖν, ὃ σημαίνει τὸ ἀμαρτάνειν. καὶ διὰ τῆτο ἀλιτεῖν διὰ τῆ ι γραφομένε τὸ νηλητῆς γράφεται διὰ τῆ η, ὅτι οἱ αἰολεῖς ἔτραπον τὸ ι εἰς η ²⁾). Vulg. Conf. ad τ, 498.

318. Σταθμός] Νῦν τὸς οἴκους. Vulg.

319. Ἄλλ' ὕσερα] Μετὰ τὴν μνηστροκτονίαν. ἦτοι ἐὰν γινώσκῃς τι ἀπὸ χρησμῶ. B.

326. Τεύχεα δέ σφ'] Ἀντὶ τῶ αὐτῶν. καὶ αὐτοὶ γὰρ εἶχον ὄπλα. B.

327. Κλυτίοιο] Τῆ πατρὸς τῆ Πειραῖς ³⁾. B.

337. Ἐκ Πύλου ἦλθεν text. Γρ. εἰλήλυθε. Harl. ⁴⁾

342. 343. ΚΑΤΗΦΗΣΑΝ. ἐλυπήθησαν, ἐσύγγασαν. ΕΚ 4' ΕΙΛΩΝ. ἐξέλάβοντο δέ. ΕΚΔΗΛΘΟΝ. ἐξῆλθον δέ. Vulg. ed. ant. Nam in recentt. media glossa (quae sane videtur ex mera nescio qua confusione nata) ommissa est.

346. Ὑπερφιάλως] Ὑπερηφάνως ὃ κατὰ τῆ Τηλεμάχου λόχος ἡμῖν ἐτελέσθη καὶ ἡ ὁδὸς αὐτῆ. ἐλέγομεν δὲ ὅτι οὐ μὴ τελέσῃ τὴν πρὸς τὸν οἶκον ὁδὸν αὐτοῦ ἀκινδύνως. Q.

Τετέλεσαι] Γρ. ἐτελέσθη. Harl.

Ἐτελέσθη.] Ἐτελειώθη, ἐπράχθη. Vulg. ed. ant. Nam in recentt. ommissum.

347. Φάμεν] Παροξυτόνως, ἵνα ἡ παρατατικός. B.

350. Κείνοις] Ἦτοι τοῖς ἐλλοχῶσι τῷ Τηλεμάχῳ. B.

354. Μετεφώνεεν] Γρ. προσεφώνεεν. Harl.

357. Κιχάναι (sic) text. Γρ. κιχῆσαι. Harl.

¹⁾ Sed γ' ἔμ' ἔχ. citatur etiam in schol. ad τ, 530.

²⁾ Scrib. videtur: Καὶ διὰ τί, τοῦ ἀλιτεῖν — — διὰ τοῦ η; Ὅτι οἱ —.

³⁾ Male hoc in Mediol. sine lemmate continuatum. erat cum schol. praec.

⁴⁾ In Vind. 133. oesitanter ita scriptum, γρ. φίλος παῖς ἐκ Πύλου εἰλήλυθεν.

360. Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν] Νῦν ἄμφω, καὶ τὰ τῆς νεῶς καὶ τὰ πολεμικήρια. B.

375. Ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέροισιν] Ἡ ἐπὶ πρὸς τὸ ἦρα, ἐπίηρα. τὴν μετ' ἐπικηρίας χάριν. B. Q.

377. Οὐ γὰρ τι μεθυσέμεναι] Οὐ γὰρ καταλείψει Τηλέμαχος τὸ ἀθροῖσαι ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς λαὸν καὶ εἰπεῖν τὴν αὐτὴ συμφορὰν καὶ ἄπερ παρ' ἡμῶν ἔπαθεν ἢ οἰκία αὐτῆ. Q.

383. Ἀλλὰ φθείωμεν] Ἡ ἐν τῷ ἀγρῷ ἢ ἐν ὁδῷ ἐπανιόντι. Ἐπανέλαβε δὲ διὰ τοῦ ἀλλά τὸν λόγον ἐπεὶ μεταξυλογίᾳ ἐχρήσατο. B.

385. Κατὰ μοῖραν] Γρ. κατὰ δῆμον. Vind. 133.

Ἐφ' ἡμέας] Τουτέσι, καθ' ἑαυτούς· μὴ τοῖς ἀπύσι μερίσωμεν. Vulg.

387. Ἀνδάνει] Ἀρέσκει. Vulg. ed. ant. (recentt. ad textum: ἀφανδάνει, ἀπορέσκει).

389. Θυμηδεία] Τὰ τῇ ψυχῇ ἡδονὴν παρέχοντα. Vulg. B. Q.

410. Γρ. ἀπεχθομένοισι περ ἔμπης (ut σ, 165.). Vind. 133.

412. Μίδων] Ἐκ βίας γὰρ εἶχον αὐτὸν ὡς καὶ τὸν Φῆμιον. Q.

420. Ἐησθα] Ἐπάρξεις. Vulg.

422. Ἰκέτας] Τοὺς προσδεχομένους ἰκέτας ὠνόμασεν ὁμωνύμως αὐτοῖς τοῖς ἰκετεύσασιν. ὡς ἂν τις εἴποι τοὺς ἰκετοδόχους. ὡσπερ χρῆσαι λέγονται οἱ ὀφειλοντες καὶ οἱ δανειζοντες. Vulg. Οὕτως εἶπε τοὺς ἰκετοδόχους, ὡς χρῆσαι καὶ οἱ χρεωσῶντες καὶ οἱ δανειζοντες. Ἄλλως. Καὶ τὸν ἰκετεύσαντα καὶ τὸν ἰκετευθέντα. οὐ χρῆ γὰρ τούτων (ins. τὸν) ἕτερον κακῶς φρονεῖν θάτερον. οὐκ αἰσχύνῃ οὐν οὔτε τὸν ἔοντα (f. τὸν σὸν) πατέρα ἰκετεύσαντα, οὔτε τὸν Ὀδυσσεῖα τὴν ἰκεσίαν δεξάμενον; Q. Ἰκέτας ἐνταῦθα τοὺς προσδεχομένους μᾶλλον (ins. ἢ) τοὺς προσιόντας αὐτοῖς φησιν. B.

423. Μάρτυρος] Μάρτυς κατὰ Ἰωνας. Vulg.

Οὐδ' ὅσιον text. Γρ. οὐδ' ὄσιη. Vind. 133.

424. Ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἴκετο φεύγων] Τὸς Ἰθακήσιους φεύγων εἰς τὸν οἶκον Ὀδυσσεῶς κατέφυγε τὸ δὲ δεῦρο δεικτικὸν εἰς τὴν Ὀδυσσεῶς οἰκίαν. Ἰθακήσιος γὰρ ἦν ὁ Εὐπέλθης. B.

429. Ζωὴν] Τὸν βίον τὸν τῆς οὐσίας περίεκτικόν. Vulg.

Κατὰ ζωὴν φαγέειν] Δημεῦσαι τὰ χρήματα. Πλείων δὲ ἢ κατηγορία ὅτι καὶ πολλῆς οὐσίας ἀζημέωτον αὐτὸν

ἐποίησεν ὁ Ὀδυσσεύς, ὥστε πλεῖω ἄφριλεν εἶναι ἢ χαρῆ-
ζεσθαι ὅτι πολλὰ ἔχων νῦν ἀλλότρια ἐσθλεί. Q.

Μενοεικέα] Τὴν προσήκουσαν τῷ μένει καὶ τῷ θυμῷ
ἐκείνου. Q.

431. Ἀτιμον] Ἀτίμως. Vulg. Ἀντὶ τοῦ ἀτίμων
(scr. -ως). Q. Ἀτιμώρητον. ἴδεις δὲ προῖκα, μὴ κα-
ταβάλλων τὴν τιμὴν τῶν ἐσθιομένων. B.

434. Πολύβη παῖς] Γρ. πεπνυμένος. Harl.

441. Αἰψά κεν text. Γρ. αἰψά οἱ. Vind. 133.

449. Σιγαλόεντα] Ποικίλως κατασκευασμένα. Q.
Vulg.

453. Ἐπισαδόν] Ἐπισημόνος. Vulg. Ἐπισαμέ-
νος. Q. Vid. ad ν, 54.

Ἐπλίζοντο superscr. ο super ω, text. Schol. οὔ-
τως διὰ τοῦ ο. Harl.

457. Λυγρά] Εὐτελεῖ λαμπρά. Vulg.

466. Βλώσκοντα] Ἀνύοντα· ἢ κατελθόντα· ἢ πο-
ρευόμενον. Vulg. Καταβλώσκοντα] Μολίσκοντα, φοι-
τῶντα, κατελθόντα, ἢ πορευόμενον. B. Q.

Ἄνωγεν] Γρ. ἀνώγει. Harl.

Ὀμήρησε] Ὀμοῦ συνέβαλε, συνέτυχεν. Vulg. Ὀμή-
ρησε δέ μοι] Συνέτυχεν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὁμοῦ ἐρεσ-
σόντων, ἢ ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀρηρέναι. τινὲς δὲ, παρήχθαι,
ὡς οἶνος οἰνηρός, οἶσυπος οἶσυπηρός. οἶσυπος δὲ ἐστὶν οἶος
ῥύπος. B. Q.

471. Ἐπερ πόληος (sic ed. ant.)] Ἀντὶ τοῦ ἔξω τῆς
πόλεως. Vulg.

Ἐρμαῖος λόφος] Ὁ σωρός τῶν λίθων ἐν ταῖς ὁδοῖς
ἐρμαῖον ὀνομάζεται. ἢ πάθος ἰώμενος βωμὸς ἢ λόφος ἐρ-
μαῖε. ἢ ὡς ἐπὶ τινος λόφου Ἐρμού ἰδρυμένε. Vulg.

Ἐρμῆς πρῶτος κάθηρε τὰς ὁδοὺς, καὶ εἶπε κάθηρε,
λίθον ἀπέθετο ἔξω τῆς ὁδοῦ, ὃ σημεῖον ἦν. Ἐρμαῖος οὖν
λόφος ἀντὶ τοῦ σημεῖον τῆς ὁδοῦ. τὰ γὰρ σημεῖα τῶν ἐρ-
μαίων μελλῶν¹⁾ ἐρμαῖεσ λόφεσ καλοῦσιν. B. Q.

Ἐρμῆς κατὰ Διὸς κέλευσιν ἀνελὼν Ἄργον τὸν τῆς
Ἰοῦσ φύλακα ἤχηθῃ ὑπὸ δίκην, ἥρας αὐτὸν καὶ τῶν ἄλ-
λων ἀγαρόντων θεῶν εἰς κρίσιν ὅτι πρῶτος ἐπεβεβλήκει
δαιμόναν θνητῶν μιάσματι τὸν Ἄργον καὶ ἀνηρήκει. κρί-
νοντας δὲ τοὺς θεὸς εὐλαβεῖσθαι μὲν τὸν Δία (ins. διὰ)
τὸ ὑπόδικον γεγενῆσθαι τὸν Ἐρμῆν ταῖς ἑαυτοῦ (scr. αὐ-

¹⁾ Scribendum videtur τῶν ἐρμαίων μελλῶν. Eustath. ἄλλοι
δὲ νοοῦσιν ἐρμαῖουσ κοινῶς λόφουσ σημεῖα ὁδῶν κατὰ ποσὴν τινὰ
διάσασιν μιλιασμοῦ τεχὸν ἢ σαδιασμοῦ.

τοῦ) παραγγελίας: ἅμα δὲ ἀφωσιωμένους τὸ ἄγος, καὶ τῆς ἀνδροφονίας ἀπολύοντας αἷς εἶχον ὀργὴν (scr. ὀργαῖς) προσβαλεῖν αὐτῷ τὰς ψῆφους. καὶ οὕτως ἐπισωρευθῆναι πρὸς τοῖς ποσὶ τοῦ Ἑρμοῦ ψήφων πλήθος. ὅθεν καὶ τὰς ἀνθρώπους ἄχρι τοῦ νῦν εἰς τιμὴν Ἑρμοῦ κατὰ τὰς ὁδοὺς, διὰ τὸ τὸν θεὸν εἶναι τοῦτον καθηγεμόνα καὶ τρόπον (ἐπίτροπον em. Barn.) τῶν ἐκδημούντων (Vulg. ἐκδικάντων), σωροὺς ποιεῖν λίθων καὶ διάγοντας προβάλλειν λίθους, καὶ τοῦτους καλεῖν ἐρμαίους λόφους. ἔστι δὲ λόφος πᾶν τὸ εἰς ὕψος μετέωρον. ἢ ἰσορία παρ' Ἀντικλείδη¹⁾.

Q. Vulg.

478. Πόνου] Τοῦ περὶ τὸ δεῖπνον. Vulg.

481. Κοίτε τε μνήσαντο text. Γρ. δὴ τότε κοιμήσαντο. Pal. Harl.

P.

ὑπόθεσις. Εἰς τὴν πόλιν ἔλθὼν Τηλέμαχος διηγῆται τῇ μητρὶ Πηνελόπῃ τῆς ἀποδημίας τὰ κεφάλαια. ὕπερον δὲ Ὀδυσσεὺς ἄχθεις ὑπὸ τῷ Εὐμαίῳ εἰς Ἰθάκην ἀπὸ τῶν ἀγρῶν εἰς τὸ συμπόσιον τῶν μνηστῆρων εἰσέρχεται. ὁ δὲ ποιητὴς ἀπαγγέλλει πῶς ὁ κύων ἀναγνωρίζει τὸν δεσπότην. καὶ Εὐμαῖος εἰς τοὺς ἀγροὺς ὑποσρέφει, Ὀδυσσεὺς δὲ ἐν αὐτοῖς (f. ἐν ἄξει) μένει. Pal. Vulg.

Ὀδυσσεὺς ἄφιξις εἰς τὴν πόλιν. τὰ δὲ κατὰ μέρος ἐστὶ τοιαῦτα. Εὐμαίῳ προστάσσει Τηλέμαχος ἵνα μεθ' ἑαυτοῦ ἀγάγῃ τὸν Ὀδυσσεῖα εἰς τὴν πόλιν. ἐκεῖνου τοῦτο ποιοῦντος Μελάνθιος ὁ αἰπόλος συντυχῶν αὐτῷ κατὰ τὴν ὁδὸν ὑβρίζει τὸν Ὀδυσσεῖα λακτίσας. ὁ δὲ ὀλιγορῶς ἤνεγκε τὴν ὕβριν. ἐπεὶ δὲ εἰς τὰ βασίλεια κατήντησε καὶ ὡς ξένος θεωρεῖται. συνευώχουμένος δὲ Τηλέμαχος αὐτῷ παρέσχε τὰ χρήσιμα. προστάξαντος δὲ τοῦ λοιποῦ προσήτει. καὶ ὑβρίζεται ὑπὸ Ἀντινόου. μαθοῦσα δὲ ἡ Πηνελόπη τὴν ὕβριν μεταπέμπεται αὐτόν. ὁ δὲ οὐ παραγίνεται κατὰ τὸ αὐτὸ, ὑπέσχετο δὲ τοῦτο ποιῆσαι νύκτωρ ἐπιειγομένης. καὶ Εὐμαῖος εἰς τοὺς ἀγροὺς πορεύεται. καὶ ἐν τούτοις λήγει ἡ ῥαψῳδία. Q.

4. Εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος] Μόνον τοῦτο ὠνόμασε, τὸ δὲ ξίφος σεσιώπηκεν, ἐπειδὴ τὸ ξίφηφορεῖν αἰεὶ τε ἦν καὶ σύνηθε. ὡς τὸ πρὸ τῆς τροφῆς μὲν αἰεὶ τὰς χεῖρας

¹⁾ In ejus Ἑξηγητικῷ, sive vocum dictionumque reconditae originis explicatione. Vid. Voss. it. Schweigh. in Ind. Auct. ad Athenaeum.

ἀπονίπτεσθαι δηλοῦ, τὸ δὲ μετὰ τὴν τροφήν, ὡς ἀκόλαστον, ἡμῖν σιωπῇ κατέλιπεν ὑπονοεῖν. Q.

10. Τὸν ξεῖνον δύσηνον ¹⁾] Πρὸς τὴν τῷ ἄρθρῳ μετάθεσιν. ὁμοίον ἐστὶ τῷ, ἕτε τὰ τεύχεα καλά (Il. φ, 317.) Q.

20. Τηλικός] Τῆς δεούσης ²⁾ ἡλικίας. Vulg.

21. Σημάντορι] Τῷ ὁπωσοῦν ἐπιτάσσουντι. καὶ ἐν τῷ, σημάντορος ἢ παρεόντος (Il. ο, 325.), νομείως. B. Q.

23. Ἀλέη] Θερμασία, κυρίως ἢ τῷ ἡλίε. Q. Ἡ θερμασία τοῦ ἡλίε. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἀποφυγὴν. Vulg.

Ἐλέη text. Schol. ἢ θερμότης τοῦ ἡλίου. Pal.

25. Στίβη ὑπ' ἡοίη (sic ed. ant.)] Ὁ παρατός ὁ ὄρθρινός. Vulg.

Ἰπποίη] Ἡ κυκλικὴ (vid. ad π, 195.), ἐπιοίη. Harl.

26. Διὰ σαθμοῖο] Γρ. διὰκ μεγάροιο. Harl.

29. Ἐγχος μὲν ὃ' ἔσῃσε φέρων πρὸς κίονα μακρόν] Γρ. ἔγχος μὲν εἴσεν πρὸς κίονα μακρόν ἐρείσας. Harl.

30. Αὐτός δ' εἴσω ἔεν] Ἐνήλλακται ἢ τάξις. τὸ γὰρ ἐξῆς, αὐτός δ' ὑπέρβη λαϊνὸν οὐδὸν καὶ εἴσω ἔεν. Vulg.

32. Κῶεα κασόρυσσα] Κατασρώνυσσα. ἐκ οἷμαι τοῖς τῶν μνηστῆρων θρόνοις Ευρύκλεια, ἀλλ' ἐνδοτέρω μετὰ τὸν ἀνδρῶνα. Q.

35. Καὶ κύνεον] Ὡς ἂν δέλες (f. δέλαι) τὸς ἄμμε· ἢ δὲ Πηνελόπη κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. τὸ γὰρ εἶμα ἕτε δέλοι ἕτε ἐλεύθεροι ἐφίλεν. Q.

43. Λάθρη ἐμεῦ ἀέκητι] Ποιότητος ἐπιρῶμα. ποιότης δὲ ἐστὶν ἢ τὸ ποιδὸν σχῆμα τοῦ σώματος ἢ τῆς ψυχῆς δηλοῦσα. B. Q.

50. Τεληέσσας ἐκατόμβας] Γρ. Τηλέμαχ' ἐκατόμβας ³⁾. Harl.

51. Ἀντίτιτα] Ἀντέπειτα — scr. Ἀντιτα] Ἀντίτιτα — ἔστι δὲ συγκοπή. Q. Ἀντιτα] Ἀντιτιμώρητα. Vulg.

52. Ἀγορήνδε ἐλεύσομαι] Νῦν ⁴⁾ τὸν τόπον ἐκάλεσεν ἀγοράν. Q. Harl. Ἀριζοφάνης, ἐλεύσομαι. Harl. (in textu ἀγορὴν ἐσελεύσομαι addito ex emend. δ' —.)

55. Ἠνώγεα] Γρ. ἦνωγον. Harl.

57. Ἀπτερος μῦθος] Ἡτοὶ ἰσόπτερος, ταχύς. Vulg.

1) In Mediol. inepte lemma vers. praec. Σολγ' ὧδ' ἐπιτίλλω praefixum.

2) Mer. Casaubonus corrigebat τῆσδ᾽ οὔσης, sine causa, et textus structura repugnante.

3) En gemina plane hic et ad v. 529. ac memorabilia exempla sphaematum putidissimorum, quae tamen cum gravi sigla γρ. in alia etiam apographa derivata sunt.

4) Ex Harl. affertur νῦν δὲ —.

Ταχὺς πρὸς τὸ πεισθῆναι καὶ ἰσόπτερος. Β. "Ἡ οὐκ ἀπέπτυε ὁ λόγος, ἀλλ' ἐπίμεινε μὴ ἔχων πτερόν. λέγει δὲ ὅτι ταχέως προσήκατο τὸν λόγον, ταχέως ἤκουσεν. Q. Vulg. Conf. Barn. qui e ms. addit: Ἡρώδιανός δέ, ἴτοιμος, λέγει.

"Ἡ πάγιος καὶ ἀμετακίνητος, ἐκ τοῦ α ἑξηγητικοῦ μορβ. ἢ μᾶλλον σύντομος καὶ ταχὺς, ἐκ τοῦ ἐπιτατικῆς. Β.

"Ἐνιοι, ἔμμομος. Harl.

73 — 81. Scholia vulgata edd. ant. ad hanc textus partem sic habent: ΤΡΑΪΠΕΤΟ. ἐτράπη. ΣΠΕΡΧΩ. σημαίνει τὸ κατεπελγομαι (scr. κατεπελγω καὶ) σπεύδω καὶ συσρέφω. ἴσως ἀπὸ τοῦ περιέχεσθαι. συμπεριέχω οὖν, καὶ συγκοπῇ σπέρχω. ΕΠΑΤΡΕΜΕΝ. ἐπεντροφῆσαι. ΟΤΡΥΝΟΝ. ἔπειξον. Ex his scholium σπέρχω, quoniam in textu non habet quo referatur, omiserunt edd. rec. Sed spectat sine dubio ad 75. ubi pro αἰψ' ὄτρυνον, ut ex hoc ipso scholio patet, antiqua lectio fuit etiam αἰψα σπέρξον.

95. Παρεόντων] Τῶν παραμενόντων καὶ ταχέως μὴ σηπομένων. Vulg.

97. Κλισμῶ κεκλιμένη] Ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ μέρη κεκλιμένη. Β. Q.

109. Γρ. ἐς Πύλον. Harl.

111. In Harl. text. vulg. cum forma νῖα. Schol. Οὕτως Ἀρίσαρχος. ὁ δὲ Ζηνόδοτος, ἐνδυκέως ἐφίλει ὡσεὶ τε πατὴρ ἐὼν παῖδα: eademque leguntur in marg. Vindob. 133. in cuius textu est υἰόν.

118. Πολλοί text. Γρ. πολλά. Vind. 133.

119. Μόγησαν] Γρ. δάμησαν. Harl. Vind. 133.

130. Ἐφήει text. Γρ. ἐφῆκεν. Harl.

134. Φιλομηλείδη] Ὁ Φιλομηλείδης, ὡς Φιλομήλου υἱός. ὁ γὰρ Πατροκλος οὐ δύναται δηλοῦσθαι ὡς Φιλομήλας υἱός ὅτι τε τὰ ἀπὸ μητέρων οὐ σχηματίζει ὁ ποιητής, καὶ ὅτι τὸ ἐπιγερόμενον οὐκ οἰκείον ἦν ἐπὶ Πατρόκλου· καδδ' ἔβαλε κρατερῶς κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί. καὶ ἐν Ἰλιάδι δὲ ¹⁾ λέγει (ρ, 670.), νῦν τις ἐνηείης Πατροκλήος δειλοῖο μνησάσθω. Vulg. Q.

In Harl. versui 147. ascriptum: Ἀθετοῦνται ἰς' εἶχοι: ad quam notam Porsonus observat: „Voluisse videtur ἰς':" nimirum quoniam sextus decimus ab 147.

¹⁾ In Q. δὲ abest: ego malim abesse καὶ: opponuntur enim haec ex Iliade verbis his κεχάροντο π. Α.

versus est hic Τὸν δ' αὖτε προσέειπε π. Πηνελόπεια, qui ante insequentes abesse non potest. In Ed. Mediol. eadem nota e cod. Q. legitur, sed cum numero ιβ', relataque ad versum 150. Quod praeferendum utique est Porsonianae rationi quoniam servantur ita ultimi versus e sermone Telemachi, qui cur improbati fuerint plane non apparet. Sed in utraque ratione istud remanebat maximum incommodum, quod responsio Penelopes *Αἱ γὰρ τοῦτο ξεῖνε κ. τ. ε.* Theoclymeni oratione abjecta stare plane non poterat. Manifestum est itaque, veram esse lectionem Harlejanam *ις'* sed eo referendam ubi notam ponit cod. Q. et ponere volebat scriba quodque codicis Harl. aberrans ille quidem a versu *Ὡς φάτο* retro ad versum *Ὡς ἔφατ'*. Ita salva narrationis serie tolluntur versus 150 — 165. comprehendentes sermonem Theoclymeni cum responsione Penelopes. Atque sic diserte Schol. 160. quanquam corruptum et ipsum.

159. Ad primam hujus versus vocem *ἔστιν* in Harl. scriptum *γο. ἔστιν*: quod Porsonus admodum probabili conjectura natum putat ex *ἔστιν*, allito olim primae versus 156. voci *ἔστιν*: sic enim Harl., sed alia exempla *ἔστιν*, quae probabilior etiam fit conjectura.

160. *Ὅλον ἐγών' Ἐν τοῖς χαριετέροις οὗτοι μόνοι οἱ ιβ' ἀθεοῦνται, ἐπεὶ καὶ* (Vind. male δὲ) *πρὶν εἰσελθεῖν ἐν τῇ νηὶ τὸν οἰωνὸν εἶδε, καὶ τὸ ἐγγράψεν οὐκ ἀκαίρως ἔστιν. ἐν δὲ τοῖς κοινωτέροις* (Vind. εἰκατοτέροις) *ἀπὸ τοῦ, ὡς ἔφατο, ἕως τοῦ, ἔξ ἑμεῦ* ¹). Q. Vind. 133.

1) Hac ultimi versus indicatione nostra quam supra exposuimus ratio confirmatur plenissime, apparetque simul, istud *ἔφατο* quod in scholio hic praecedit mutandum esse non in *ἔφατ'* sed in *φάτο*. Verum nova nunc oritur quaestio quinam sint illi XII versus qui in praestantioribus exemplis damnabantur. Eam tamen, ne longus sim, ita statim dirimam, ut manifestas hujus scholii corruptelas probabili ratione tollam. Atque hoc certe facile omnibus, opinor, persuadebo, pro *οἱ ιβ'* legendum esse *οἱ β'*, spectarique hos ipsos versus 160. 161. A qua ratione hoc neminem certe absterrebit quod verbum *ἐγγράψεν* a scholiaste videtur defendi. Nam hoc utique manifestum est, sententiam horum versuum damnari his *ἐπεὶ καὶ κ. τ. ε.* Perversa autem condemnationis causa affertur, quod ante conscensam navem augurium fecerit Theoclymenus; nam post descensionem potius hoc evenit (o, 525 sqq.). Verum haec ipsius scholiastae confusio relinquenda est eidem. Pro *οὐκ ἀκαίρως* autem legendum esse *ἀκαίρως* sponte nunc patet; nisi quis alium corrigendi modum comminisci potest quo locutio quoque aptior prodeat. Quare hoc etiam ob-

**Ἐγγώνεον* (sic ed. ant.)] *Ἐσήμαινον*, ἔλεγον. Vulg. 170. *Δειπνητός*] *Ὀξυτόνωσ* μὲν τὸ δεῖπνον, βαρυτόνωσ δὲ ὁ καιρὸς τοῦ δεῖπνου. B. Q.

ΔΕΙΠΝΗΣΤΟΣ. βαρυτόνωσ μὲν ἢ τοῦ δειπνεῖν ὥρα, ὀξυτόνωσ δὲ τὸ δεῖπνον. Vulg.

172. *Καὶ τότε δὴ σπιν ἔειπε Μίδων*] *Εὐνούσατος* μὲν ὁ Μίδων *τῆ Ὀδυσσεὺσ οἰκία* δι' ἐπιεικείαν δὲ ἦθεσ καὶ οἱ μνηστῆρες αὐτὸν ἐτίμων καὶ ὁμοτράπεζον εἶχον. Q.

176. *Οὐ μὲν γάρ τι χέριον*] *Ἦτοι οὐ* (del. οὐ) *κάλόν* ἐσιν· ὡσ τὸ οὐχ ἦκισα ἀντὶ τοῦ μᾶλλον. B.

177. *Ποτὶ οἶκον ἕκασοσ* text. Γρ. *πεῖθοντό τε μύθω*. Harl.

181. *Ἵτρειον*] Ὡσ συγκοπτόμενον ψιλοῦται. B.

Ἀθετεῖ καὶ Ἀριστοφάνησ. Harl.

185. *Πολὺνδ' ἰέναι*] Γρ. δ' ἴμεναι. Harl.

190. *Μέμβλωκε μάλισα*] *Μεμόληκε*, ἀντὶ τοῦ προσῆκει (sic), καὶ μεσημβρία λοιπὸν ἐστὶ, καὶ παρελήλυθε τὸ πλεῖζον τῆσ ἡμέρασ. B. Q. *Τὸ πλεῖζον τῆσ ἡμέρασ παρελήλυθεν*. Pal. Vulg.

191. *Ποτὶ ἴσπερον ῥίγιον*] *Πρὸσ ἔσπεραν μᾶλλον χειμών* ἐσιν. Vulg.

195. *Ῥόπαλον*] *Παρά τὸ εἰσ ἕτερον μέρος ῥέπειν*. B.

196. *Ἀρισφαλεῖα*] *Ἄγαν σφαλερὰν, τραχειάν, σκληρὰν, σφῆλαι πάνυ δυναμένην, δύσβατον, ὀλισθηρὰν ὡσε κινδυνεύειν καταπεσεῖν*. B. Q.

Τραχὺν, σκληρόν, σφῆλαι πάνυ δυνάμενον, δύσβατον, ὀλισθηρόν ¹⁾ *ὡσε κινδυνεύειν καταπεσεῖν. οὐδὸν δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ τὴν ὁδόν*. Vulg.

Τὸ, οὐδόν, ἀντὶ τοῦ τὴν ὁδόν. νῦν δὲ μόνωσ μετὰ τοῦ ν. B.

206. *Τυκτὴν*] *Οὐκ αὐτοφυῆ. οὐ λέγει δὲ τὴν Ἀρέθουσαν*. B.

207. *Ἰθακοσ καὶ Νήριτοσ ἠδὲ Πολύκτωρ*] *Περελάου* ²⁾ *παῖδεσ Ἰθακοσ καὶ Νήριτοσ ἀπὸ Διοσ ἔχοντεσ τὸ γένοσ τὴν Κεφαλληνίαν. ἀρέσαν δὲ αὐτοῖσ τοῦτο καταλιπόντεσ*

servo pro *ἐγγώνεον* in Schol. Vind. scriptum esse *ἐγγώνεον*, in Mediol. *ἐγγώνεον*.

¹⁾ Masculina haec omnia Barnesius sine codice in feminina mutavit.

²⁾ Barnesius e ms. *Περελαου*. Illud tamen etiam in schol. Mediol. sq.

πόντες τὰ σφέτερα ἤδη παραγίνονται εἰς τὴν Ἰθάκην. καὶ τόπον ἰδόντες εὖ πεποιημένον εἶναι καὶ (del. καὶ) κατοικήσαρτες δεῦρο τὴν Ἰθάκην ἔκτισαν. καὶ ἐκ μὲν τοῦ Ἰθάκε ἢ νῆσος ἐπωνομάσθη Ἰθάκη, τὸ δὲ παρακείμενον ὄρος ἐκ τοῦ Νηρίτου Νήριον. ἢ δὲ ἰσορία παρὰ Ἀκουσίλαῳ (Sturz. fr. 22.). Vulg.

Οὗτοι Περελίαι παῖδες καὶ Ἀμφιμέδης. καὶ ἀπὸ μὲν Ἰθάκου Ἰθάκη, ἀπὸ δὲ Νηρίτου Νήριον ὄρος, ἀπὸ δὲ Πολύκτορος Πολυκτόριον τόπος ἐν τῇ Ἰθάκῃ. Β. Q.

208. Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων] Ἥλιος Ῥόδη μυχθεῖς τῇ Ἀσωποῦ παῖδας ἔχει Φαίθοντα καὶ Λαμπετήντα ¹⁾ καὶ Αἴγλην καὶ Φαιθουσαν. ἀνδρωθεῖς δὲ ὁ Φαίθων ἤρετο τὴν μητέρα τίος εἶη πατρός. πυθόμενος δὲ ὡς Ἥλις, παρεγίγνετο ἐπὶ τὰς τοῦ πατρὸς ἀνατολάς. γνωρισθεῖς δὲ τούτῳ (Vulg. οὕτω, recentt. οὕτως) ἐθεῖτο τοῦ πατρὸς ἐπ' ὀλίγον αὐτῷ συγχωρῆσαι τὸ ἄρμα καὶ τοὺς ῥυτήρας ὅπως κατοπτεύσεις τὸν κόσμον. ὁ δὲ Ἥλιος ἀνέσας παραυτὰ μὲν ἀντίλεγεν εἰδῶς (Mediol. om. εἰδῶς) ἃ πείσεται. σφόδρα δὲ αὐτῷ ἐγκειμένῳ συγχωρεῖ διδάξας ὅτι τὸ μεταίχιμον. ἐπιβὰς δὲ ²⁾ ἐκείνος τοῦ ἄρματος ἀτάκτως ἤλαυνεν, ὡς ταπεινῶντα πάντα τὰ ἐπὶ ³⁾ τῆς γῆς φρύγειν. καὶ δὴ τῆς ἀφροσύνης ἐπισχεῖν αὐτὸν κροαυῶ τὸν Δία. καταπεσόντος δὲ αὐτοῦ μετὰ τῆς θελας φλογὸς ἐπὶ τὸν Ἡριδανὸν ποταμὸν καὶ φθαρίντος αἱ ἀδελφαὶ παραγενόμεναι κατὰ τὸν τόπον τοῦ Κελτικοῦ πελάγους ἐθρήνην ἡμέρας ἀδιαλείπτως καὶ νυκτός. ὅθεν κατελεήσας ὁ Ζεὺς ταύταις ἀνάμνησιν ἐνεποίησεν τῶν κακῶν μεταμορφῶν αὐτὰς εἰς αἰγείρους, αἵπερ εἰσὶ δένδρα. λέγεται δὲ καὶ ἐντευθεὶν ἀπογεννάσθαι τὸν (edd. rec. τὸ) ἤλεκτρον, τῆς ἀρχαίας οἰμωγῆς ἀποδακρύνοντα τοῦτον ⁴⁾ καρ-

¹⁾ Barn. et Majus emendant *Λαμπετήν*, et ille quidem e libris, ut ait.

²⁾ Sic Vulg. edd. recentt. Nam in antiquis: — διδάξας. ὅτι δὲ μεταίχιμον ἐπιβὰς ἐκείνος τοῦ ἄρματος. In Mediol. ita: διδάξας. ἐπιβὰς δὲ ἐκ. τ. α. omissis intermediis.

³⁾ Sic Barnes, e ms. Nam in edd. ant. erat ταπεινῶν τὰ πάντα ἐπὶ —, in quibus nominativus quidem non reprehendendus erat, sed articulus non suo loco stabat. In Mediol. omisso participio, ὡς πάντα τὰ ἐπὶ —. Et sane vix hujus loci est verbum ταπεινοῦν.

⁴⁾ Vulg. — οἰμωγῆς. ἀποδακρύνοντα δὲ τοῦτον —. Sed Mediolanensis scriptura praeferenda videtur. Ignota enim vox me-

πὸν ἀπὸ τῶν δένδρων. ἢ δὲ ἰσορία παρὰ τοῖς τραγικοῖς. Vulg. Q.

217. Ἠγηλάζει text. In marg. ad 218. hoc scholium ascriptum est: οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης, χωρὶς τοῦ σ¹). Harl.

219. Μολοβρόν] Τὸν ἐπαίτην, τὸν γαστρίμαργον, τὸν μολοκοντα ἐπὶ τὴν βορὰν, τὸν ἀκόρεσον τροφῆς. Vulg. Barnes.

Ἀμέγαρτε συβῶτα] Ἡ ἐν τῷ βοτειν (scr. συβ.) ἀφθόνητε ὁ δηλοῖ τὸ καλῶς (immo κακῶς) πράττειν. ἢ ᾧ ἔκ ἄν τις φθονήσειε τοῦ συβωτειν, ὅλον ἄξιε τοῦ συφορβεῖν. Vulg. Οὐδενὸς λόγος ἄξιε. Q.

220. Δαιτῶν ἀπολυμαντήρα] Λυμῶνα τῶν εὐωχιῶν, ἢ τὸν τὰ καθάρματα προσφερόμενον τῶν εὐωχιῶν. Vulg. et posterius B. Q.

221. Φλιῆσι] Ταῖς παραζάσει (scr. παραζάσι) τῆς θύρας. Vulg.

Θλίψεται ἄμους] Θλίψεται, αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ θλιβήσεται²), ὅς οὐκ ἐκβήσεται τῶν φλιῶν, οὐδὲ εἴξει. εἰώθασι δὲ οἱ πτωχοὶ προσκλίνεσθαι ταῖς θύραις, ἢ προστρέβασθαι. Vulg. Q.

In Harl. text. φλίψεται et ex em. θλίψεται. Schol. διὰ τοῦ θ, ὡς καὶ Ζηνόδοτος.

Γρ. θλίψεται ἤτορ. Vind. 133.

222. Ἀκόλες] Οὐς οὐκ ἄν τις κολούσῃ διὰ τὴν βραχύτητα. B. Q. Ψωμούς ὧν οὐκ ἄν τις κωλύσῃται³) διὰ τὴν σμικρότητα. Pal.

δια ἀποδακρύνονται; contra non male, opinor, ο' ἥλεκτρος dicitur τῆς ἀρχαίας οἰμωγῆς ἀποδακρύνειν (decidere ut lacrima) καρπὸς ἀπὸ τοῦ δένδρου. Atque ita pro superiori ἀνάμνησιν reponendum quod res poscit, ἀμνησίαν.

1) Alii igitur quidam legebant ἠγηλάζεις. Quae sane lectio, principum criticorum pace dixerim, mihi longe melior videtur. Alloquitur enim subulcum Melantheus et singularem propositionem generali sententia comprobat. Porson. Non assentior. Singularitas enim sententiae satis exprimitur illo νῦν, irridenti autem longe melius convenit usus tertiae personae.

2) Sic in Vulg. ed. ant. et in Q., ut videri possit aeolismus esse in usu futuri mediū pro fut. pass. Sed satis manifestum est referri hoc ad scripturam φλίψεται. Vid. Eustath. Quare in recentt. editionibus ita interpolatum legitur scholium: Φλίψεται] Αἰολικῶς. Ἐνοι, θλίψεται, θλιβήσεται, ὅς οὐκ κ. τ. λ.

3) Manifesta prioris scholii depravatio, cujus initia in schol. vulg. ubi est ψ. οὐς οὐκ ἄν τις κωλύσῃται δ. τ. βρ.

Ἄορας] Οἱ μὲν χωρὶς τοῦ σ, τὰ ξίφη, παρὰ τὸ ἄορ. οἱ δὲ μετὰ τῆ σ ¹⁾ ἄορας· οἱ μὲν τὰς ἀπὸ τῶν ἀγῶνων λαμβανομένας (Mediol. -α) ἄθλα γυναικίας· λέγει γὰρ που, ἢ τρίπους ἢ γυνή (Il. χ, 164.), ἢ ἄορας (del. verba ἢ α.). οἱ δὲ τοὺς τρίπους τοὺς ὧτα ἔχοντας ἐξ ὧν αἰρεσθαι δύνανται. Vulg. Et sic fere B. Q.

224. Σηκοκόρον] Ἐπιμελητὴν ἐπαύλεως, ἢ τὸν σαίροντὰ τοὺς σηκοὺς. σηκοὶ δὲ λέγονται αἱ μάνδραι καὶ οἱ τόποι ἔνθα συγκλείονται αἱ αἶγες καὶ τὰ πρόβατα. Vulg.

Θάλλον] Πᾶν τὸ ἐκ γῆς φυέν. ἢ τὴν φυλλάδα. πᾶς γὰρ κλάδος δένδρου θάλλος προσαγορεύεται, ὑπὸ τῶν ἀπικῶν δὲ μότος ὁ τῆς ἐλαίας. Vulg.

225. Καὶ κεν ὄρον πίνων] Ὀρρός ²⁾ ἢ ὑδατώδης καὶ ἐφθαρμένη ὑποσάθμη τοῦ γάλακτος· ἢ τὸ ἀπρηκτον γάλα, τὸ ὑπολειπόμενον ὑδατῶδες. Ἐπιγευίδα δὲ λέγει τὴν τοῦ σώματος εὐεξίαν. ἀπὸ γὰρ μέρους τοῦ κατὰ τὸ γόνυ δέρματος τὸ πᾶν ἐσήμανεν. ἢ τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος. Q. Vulg. Ἐπιγευίδα τινὲς τὴν λεγομένην ἐντῆσαν. B.

228. Ἄνακτον] Ἀπλήρωτον. Vulg. Ἀκόρσον, παρὰ τὸ μηδέποτε ἄλις ἔχειν. B. Q. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τὴν γαστέρα ἀναύξητον, ἀναλδόν (Q. ἀναλγον, Vind. ἀναλσον) τινα οὔσαν, τὴν αἰεὶ ξηρὰν καὶ ταπεινὴν. B. Q. Vind. 133.

231. Ἀμφὶ κάρη] Γρ. ἀμφικαρῆ. Harl. Τινὲς μὲν ἀμφοτέρωθεν οἰοῦσι κεφαλὰς ἔχοντα. ἀμεινον δὲ κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκουσιν, ἀμφὶ κάρη, περὶ τὴν κεφαλὴν. Vulg.

Ἀμφὶ κάρη σφέλα] Ὁ μὲν Ἀσκαλωνίτης ἀμφὶ κάρη (scr. ἀμφικαρῆ) σφέλα τὰ μικρὰ ὑποπόδια διὰ τὰς βάσεις. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἀμφὶ κάρη, ὡς εἰ ἔλεγε πεμπόμενα ἐπὶ τὸ κάρη· καὶ κατερχόμενα εἰς τὰς πλευράς συντρίψουσιν αἱ πλευραί. ὑπερβολικῶς δὲ εἶπεν ὡς εἰ φασὶν τις ὅτι πολλὰς μάστιγας κατέτριψεν ὁ νῶτος τοῦδε. Ἐμοὶ δὲ, ἀμφὶ κάρη σφέλα, ὡς αὐτῶν τῶν βαλλόντων ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἔχόντων τὰς χεῖρας ὁπότε μέλλοιεν ἀποπέμπειν κατ' αὐτοῦ. B. Q.

Σφέλα] Τὰ ὑποπόδια, ἢ τὰ ἐντινάγματα τὰ δυνάμενα σφῆλαι ὃ εἰσιν κινῆσαι (Q. δυνάμενα κινηθῆναι). Vulg. Q. Σφέλα] Τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐξοχὰς καὶ ἐπα-

¹⁾ Male hic insertum vulgo τρίπους.

²⁾ Vulg. ed. ant. ita ΘΟΡΟΝ. ὄρον, ἀντὶ ὀρρόν, τὴν ὑδατῶδη etc.

νασάσεις ἔχοντα. ἢ ἕως παρὰ τὸ ἀπὸ σφῆνῶν συμπε-
πῆχθαι. σφῆνες δὲ τὰ μικρὰ ξύλα. σφέλλα δὲ τὰ μικρὰ
ὑποπόδια ¹). Vulg.

232. Πλευραὶ ἀποτρέψουσι] Ἐμφατικῶς, ὅτι αἱ τού-
του πλευραὶ ἀποτρέψουσι τὰ ὑποπόδια. Vulg.

237. Ἄμφ' οὐδὲς text. Schol. τὸ δὲ ἀμφεδὲς ὀξύ-
νεται ὡς λικριφίς. Harl. Cf. schol. λ, 597.

ΑΜΦ' ΟΥΔΗΣ (sic). περὶ τὸ ἕδαφος. Vulg.

240. Νύμφαι κρηναίαι] Ταύταις προσεύχεται ἦτοι
καθὸ ἀγροϊκός ἐστιν, ἢ ὅτι τότε τὴν κρήνην προΐει. Vulg. Q.

244. Ἀγλαΐας] Τοὺς καλλωπισμούς. Vulg.

256. Κάθεισεν (sic ed. ant.)] Ἐκαθήξεται. Vulg.

257. Τὸν γὰρ φίλιεσκε μάλισα] Ἐπεὶ τῇ ἀδελφῇ
αὐτοῦ ἐμίγνυτο Μελανθοῖ. Q.

261. Περὶ δὲ σφραγῆς] Ἐντὶ τῷ, περὶ γὰρ σφραγῆς. Harl.

266. Ἐξ ἑτέρων ἕτερο' ἐστίν] Διὰ τούτων βούλεται
δηλοῦν ὡς (recentt. ins. ὁ) μονοσέγων τῶν βασιλείων ὄν-
των ἀλλὰ πολυσέγων. Vulg. Κατ' ἀκριβείαν τὸ ἕτερον
διὰ τὸ δίσεγα εἶναι ὡς μονοσέγων ὄντων τῶν ἰδιωτικῶν
οἰκημάτων. B. Q. Δηλονότι τρίσεγοί εἰσι. Pal.

Ἐπήσκηται] Μετ' ἐπιμελείας διακεκόσμηται. Q. Vulg.

267. Τοίχω καὶ θρυγκοῖσι] Τοῖς ἐπὶ τῶν τοιχιῶν
ἀκανθῶδεσι περιφράγμασιν εὖ ἠσφαλισμένοις. B. Q.

Εὐεργέτης] Ἀσφαλεῖς. εἰ δὲ, εὐεργέτες, καλῶς εἰργασ-
μένοι. Vulg.

268. Ἵπεροπλίσσαιτο] Ἦτοι ὑπερηφανήσει. ἢ εὐχε-
ρῶς ἐπιβελύσει. Vulg.

269. Δαῖτα τίθενται] Γρ. πένονται. Harl.

270. Ἀνήνοθεν] Ἀνέρχεται. Vulg. Harl.

Ἀρίσαρχος, ἐνήνοθεν. αἱ δὲ κοιναὶ ἀνήνοθεν. Harl.

276. Δύσε (δῦσαι em. Pors.) δέ text. Γρ. δύσαιο
(δύσεο em. Pors.), εἴσελθε. Harl.

286. Γαστέρα δ' οὕπως ἔστιν ἀποκρύψαι] Ἀνεξέλεγκ-
τον ποιῆσαι. ἐμφανίζει γὰρ ἑαυτήν. B.

287. Οὐλομένην] Συνήθως κακίζει τὴν γαστέρα, ὡς
καὶ ἐν τέτοις· ἀλλ' ἔνεκ' ἐλομένης γασρός (Od. ο, 344.)·
ἀλλὰ με γαστῆρ ὀτρύνει κακοεργός (σ, 53.)· οὐτ' ἄρ τι
συγερῇ ἐπὶ γαστέρι (η, 216.). Q.

291. Ἄν δὲ κύων] Πῶς τὸν μεταμεμορφωμένον ἐπι-
γινώσκει; ὅτι παρὰ τοὺς ἀνθρώπους (Vulg. ins. καὶ) τὰ
ἄλογα ζῶα μᾶλλον ἀντιλαμβάνεται. καὶ ἐκ τῆς ὁδμῆς αὐ-

¹) E cod. B. qui habet posteriora inde ab ἕως, postrema
asseruntur ita: σημαίνει δὲ (mendose pro σφέλλα δὲ) τὰ μ. ν. καὶ
τὰς βάσεις.

τὸν ἐπέγνω. Ἀλλὰ μετὰ τούτων ἔτη πῶς ἔζη ὁ κύων;
Ἀριστοτέλης φησὶν, τέσσαρα καὶ εἴκοσι ζῆν ἔτη κύνα. Q.
Vulg.

292. Ἄργος] Ὄνομα κύριον τοῦ Ὀδυσσεύος κυνός.
Vulg.

294. Πάροιθεν] Πρώτερον πρὸ τοῦ γηράσαι. ἢ ἔμ-
προσθεν τῆς Ἰθάκης εἰς τὴν ἠπειρον. λαγῶδες γὰρ οὐ γέ-
νεται ἐν Ἰθάκῃ, ὡς δὴ λων ὅτι εἰς τὴν ἠπειρον ἐκφυγέ-
τουν. B.

295. Πρόκας] Πρὸξ εἶδος ἐλάφου ταχυτάτης. ἀπὸ
τοῦ προκνεῖσθαι. B. Δορκάδων εἶδος ἢ ἐλάφων. Q.
Vulg. Ἡ τὰ ἔκγονα τῶν ἐλάφων. Vulg.

296. Ἀπόθετος] Ἀνεπιμέλητος, ἀτημέλητος, ἀπόθη-
τος. Vulg. ed. rec. Ἀπόθητος, ἀνεπιμέλητος. Harl.
Ἀποχομένου Ὀδυσῆος text. Gr. ἀνακτος (et oio
scriptum super ἀποχομένου). Harl.

299. Τέμενος] Χωρίον. Κοπρίσοντες] Κοπρίσαι
ὄφειλοντες. Vulg.

Κοπρήσοντες] Κοπρεύσοντες, κόπρον τῆ γῆ ἐπιβάλ-
λοντες. Καταχρηστικῶς δὲ τέμενος τὸ χωρίον. B.

300. Κυνοραϊσίων] Τῶν κροτόνων. τινὲς δὲ λέγουσιν
ἄλλα ζῶα ἐγγίνεσθαι, ἢ λέγεσθαι κυνοραῖσαι. κροτό-
νων. φαίεσι γὰρ τοὺς κύνας πίνοντες τὸ αἷμα αὐτῶν.
εἰσὶ δὲ ταῦτα τὰ καλούμενα τξιβίκια. Vulg. Τῶν κρο-
τόνων 1) τινὲς λέγουσιν ἄλλα ζῶα ἐγγίνεσθαι ἢ λέγεται
κυνοραῖσα. Q.

305. Cod. Harl. in text. habet ἐρεεῖνατο, et ascri-
ptum Gr. δ' ἐρέεινε, ita tamen ut post ultimum ε alii-
quid erasum sit; fortasse, ait Porsonus, το.

309. Ἡ αὐτῶς] Ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. B.

310. Ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν] Κόσμος χάριν ἢ καλλωπισ-
μοῦ. B. Q. Καλλονῆς. Vulg.

317. Κνώδαλον] Κυρίως μὲν τὸ θαλάσσιον θηρίον
τὸ κῆτος. νῦν δὲ θηρίον ὑπὸ κυνῶν ἀλισκόμενον. Vulg.

Περιήδη] Διώξεις περισσῶς ἤδη τὴν ἄγραν αὐτῆ δη-
λοῦσι 2). B.

321. Οὐκίτ' ἐπειτ' ἐθέλεισιν] Οἱ μὲν φαῦλοι οὐ βέ-
λαται, οἱ δὲ ἀγαπῶντες οὐ δύνανται. τὸ γὰρ ἐθέλειν καὶ
ἐπὶ τοῦ δύνασθαι καὶ ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι. B.

1) Hesych. Κρότωνοι · κροτώνες.

2) Male coaluit hoc scholium. In quo vox διώξεις seorsim
spectat ad lectionem δίοιτο, quam nunc recepit Wolfius. Nam in
text. Harl. quoque ὅτι δίοιτο ex em. scriptum cum glossa διώξει.

322. Ἀρετῆς] Τῆς ἐκουσίου πρὸς τὰ ἔργα ῥοπῆς (Vulg. ὁρμῆς). Q. Vulg.

Ἀρετὴν φησι τὴν ἀγαθὴν ἐργασίαν τὴν μετὰ προαιρέσεως γινομένην. οἱ δὲ δοῦλοι κἂν ἀγαθὸν τι πράξωσι τοῦ δεσπότου κελύσαντος ἤτιον ἐπαινετοί εἰσι. B.

330. Νεῦσ' ἐπὶ οἱ καλέσας] Τὸ δὲ ἐξῆς, ἐπένευσεν αὐτῷ ἐξ ὀνόματος καλέσας. B.

331. Ἐνθάδε δαιτρός ἐφίξεσκεν] Ἐν ᾧ διάφρω ὁ μάγειρος ἐκαθεζέτο κρέα πολλὰ δαιόμενος μνηστῆρσι. B.

335. Προτίθει] Παρετίθει. Vulg.

343. Οὐλον] Ὅλον, κατὰ ἔκλειψιν τοῦ υ. Vulg.

344. Ὡς οἱ χεῖρες] Νῦν τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ὅσον αἱ χεῖρες αὐτοῦ περιεβάλλοντο, ἐχάνδανον. B.

Ἀμφιβαλόντι] Γρ. ἀμφιβαλόντε. Harl.

347. Ἄνδρὶ παρεῖναι ¹⁾] Εἰς τὸ παρεῖναι κεχρημένῳ ἀνδρὶ οὐκ ἔστιν ἐπιωφελῆς ἢ αἰδώς. B.

Καὶ Ἡσίοδος (ε. 315. et cf. 498.), αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει. Vind. 133.

352. Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν] Γρ. αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ. Vind. 133.

Ἄνδρὶ προῖκτη] Ἰκτὴς ψιλωτέον, παρὰ γὰρ τὸ παραβάλλειν τὴν χεῖρα καὶ αἰτεῖν δωρεάν. ἢ ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖν ἰκετεύων, εἰ δασύνεται. Q. Μεταλήτη, παρὰ τὸ ἰκετεύειν καὶ προσαιτεῖν. Vulg.

354. Ὀλβιον εἶναι] Ἀπὸ κοινοῦ, πόλῃσον. Vulg.

357. Ἐπὶ πῆρας] Ἐπάνω τῆς πῆρας. ἀπλώσας γὰρ τὴν πῆραν ἀντὶ τροπέξης ἐπάνω ἔθηκεν. Vulg. B. Q.

358. Ὡς ὅτε] Μέχρις οὔ. Vulg.

359. Εὐθ' ὃ δεδειπνήκειν (Q. male -ει)] Οὕτω, δεδειπνήκειν, ἀντὶ τοῦ δεδειπνήκει ²⁾. ὡς τὸ, ἤσκειν εἶρια καλὰ (II. γ, 388.). Harl. Q.

362. Πύρνα] Πύρνα, τοὺς πύρονους, ὡς κύκλα τοὺς κύκλους. B. Πύρνα σιτία. Vulg.

364. Ἀπαλεξήσειν κακότητος] Κωλύσει καὶ ἀπολήξει τοῦ κακοῦ. πάντες γὰρ ἦσαν μοχθηροί. Q.

365. Ἐνδέξια] Ἀπὸ τοῦ δεξιῦ μέρους. Vulg.

1) De varietate lectionis vid. Ernest. Pors. Alter.

2) Dedi quod uterque dare voluit. Nam in Harl. ultimo loco iterum δεδειπνήκειν pro -ει; in Q. autem lacunose Οὕτω δεδειπνήκει. Tum in Q. mendose ἤσκει κεν ε. κ. In Cod. B. nil nisi hoc: Εὐθ' ὃδ' ἐδειπνήκει] Ἀντὶ τοῦ, δεδειπνήκειν.

366. Πτωχὸς πάλαι εἴη] Ὡς μεμελετηκῶς ἐκ πολλοῦ τὴν πτωχείαν· ὡς εἰ πτωχὸς ὑπῆρχεν ἐκ πολλοῦ. B.

375. Ὡ ἀρίγνωτε] Ὡ πᾶσι δῆλε συμβῶτα ὧν. ἢ ἐπίσημε διὰ κακίαν ἢ πτωχείαν. B. Q. Ἀρίγνωτε] Ἐπίσημε, ἄγαν ἔκδηλε ὅτι συμβῶτης ὑπάρχεις. Vulg.

378. Ἡ ὄνοσαι] Ἐκφραυλίξεις, εὐκαταφρόνητον καὶ τὸ μηδὲν νομίζεις. B. Nῦν ἀντὶ τοῦ ἰοφελῆ. Vulg.

379. ΠΟΘΙ. πόθεν (scr. ποθέν). Vulg. In Harl. text. καὶ προτὶ τόνδε κ. et suprascriptum Τῶ. καὶ ποθι πόθεν (e quibus ultimum est interpretatio ποθέν): in marg. autem, Ἐγκλιτικὸν τὸ ποθι.

382. Τίς γὰρ δὴ ξείνον καλεῖ;] Ξείνον νῦν ἀλλότριον. B.

383. Δημοσεργοί] Χειροτέχναι, δημοσίαν παρέχοντες τὴν ἑαυτῶν τέχνην. B. Q.

385. Θέσπιν αἰοιδόν] Ἐκ θεοῦ τὴν ὅσα ἔχοντα. Τὸ δὲ, τέρπησιν, ἀντὶ τοῦ τέρπη, ὡς τὸ, νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθησι (Π. χ, 505.). B.

387. Τρύξοντα] Καταπονήσοντα, ἀπὸ τοῦ τρύξαι καὶ συνθλίψαι. Βραχὺ τὸ υ τοῦ τρύξοντα, ὡς ἐρύκω ἐρύξω, σμίχω σμίξω, ψύχω ψύξω, τρύχω τρύξω. σημαίνει (Mediol. male σημειωτέον) δὲ τὸ καταπονήσοντα. ἐνθεν καὶ τρυγίας, καὶ τρύγη, ἀποτρύξαι καὶ συνθλίψαι. B. Q.

393. Ἄττα text. Γρ. σίγα. Harl. Vind. 56.

397. Τίος] Γρ. υἱόν. Harl.

398. Δίεσθαι] Διῶξαι, ἀπὸ τοῦ δίημι. B.

399. Ἀναγκάτως (sic ed. ant.)] Ἀναγκαστικῶς. Vulg.

405. Γρ. ἀπαμείβετο φώνησέν τε. Harl.

407. Εἰ οἱ τόσσον ἅπαντες] Δοκεῖ μὲν λέγειν ὅτι εἰ πάντες αὐτῷ τοσοῦτον παράσχοιεν ὅσον ἐγὼ, μείνοι (scr. μένοι) ἂν πόρῳ τῆς σῆς οἰκίας ἔχων ἐφοδία ἐπὶ τρεῖς μῆνας. τὸ δὲ ἀληθὲς βούλεται εἰπεῖν ὅτι τρεῖς μῆνας μείνοι πόρῳ τῆς οἰκίας ὀδυνώμενος, εἰ τοσαύτας παρὰ τῶν μνηστῆρων λάβη πληγὰς ὅσας παρ' ἐμοῦ. Τὸ δὲ, Τηλέμαχ' ὑπαγόρη μένος ἄσχετε ποῖον εἶπες; ἀντὶ τοῦ διατί με (scr. μοι) ἠνείδισας ἀμεταδοσίαν, καίτοι προαίρεσιν ἔχοντι παρασχεῖν; εἰ γὰρ παρὰ τῶν ἄλλων τοσοῦτον λάβοι, ἀρκέσει αὐτῷ καὶ εἰς τρεῖς μῆνας τὰ διδόμενα. B. Q.

Τόσσον κακόν, ὅσον ἐγὼ δίδωμι. ἢ ἐν εἰρωνείᾳ, τόσσον ἀγαθόν. B.

408. Τρεῖς μῆνας ἀποπρ. ο. ε.] Οὐκ ἂν ἐπὶ τρεῖς μῆνας προέλθοι αἰτήσων. Vulg.

413. Προϊκός] Τῆς δωρεᾶν δόσεως. Vulg.

414. Στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον] Ἀντὶ τοῦ, παρ' Ἀντινόω, ὡς τὸ, σῆ παρὰ Προλαμον (Π. ω, 169.). B. Q.

419. Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε] Οὐκ ἐκ γένους ταπεινοῦ ἑαυτὸν ἵνα δι' εὐγένειαν καὶ τῷ Ἀντινόω δοκῆ παρῆρσιάζεσθαι, καὶ ὑπὸ Πηνελόπης μᾶλλον ἐλεεῖσθαι. Q.

Κατὰ τὴν ἀξίαν τῶν δυσυχοῦντων ἕκαστα τῷ μὲν εὐγενεὶ λαμπρὰ, τῷ δὲ ταπεινῷ τὰ εὐκίοντα. Q.

442. Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον] Ὅτι αἰεὶ πολλοὺς εἶχεν ἢ Κύπρος βασιλεῖς. Ἐν ταύτῳ φησὶ καὶ ὁ Μένανδρος ἐν Μασσομάτῳ (Μισσομένῳ em. Mai.) ὡς ἐν παραβάσει ἐκ Κύπρου λαμπρῶς πάνυ λαμπρὰ πράττων, ἐκεῖ γὰρ ὑπὸ τιν' ἦν τῶν βασιλέων ¹). Q.

Πέπεισαι ὡς Εὐμαιος (scr. Πέπ. ὁ Εὐμ.) τάληθ' αὐτῷ διηγῆσασθαι τὸν μεταίτην διὰ τὴν ἀνοίαν (scr. εὐνοίαν), καὶ ταῦτα πρὸς τὴν Πηνελόπην μνησθεῖ (522. sqq.) περὶ αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἤκουσε. καὶ οἶεται αὐτὸν ψεύδεσθαι τοὺς μνηστῆρας ἵνα μὴ παραγυμνώσῃ αὐτοῖς ἃ πέπυσαι ἐν Θεσπρωτίᾳ περὶ Ὀδυσσεώς. Q.

Γρ. ξείνῳ, quod non intelligo. Pors. ex Harl.

Ἀντιάσαντι] Αἰτήσαντι, ὑπαντήσαντι ἐχαρίσαντό με. B.

443. Δηήτορι] Κινύρας ἀποθανόντος Δηήτωρ ἐβασιλευσε Κύπρον. ἢ ἔδὲ εἴρηται ὁ Κινύρας ἐν Ἰλιάδι (λ, 20.) Κύπρος βασιλεὺς ἀλλὰ Κύπριος ἀπλῶς. B. Q.

Καὶ ἐν Ἰλιάδι πολλοὶ ὑπὸ βασιλέας ἦσαν ²). Vulg.

446. Δαιτὸς ἀνίην] Πρὸς ἡμᾶς ἦγαγε λύπην καὶ εὐνοχίαν (immo τῆς εὐνοχίας). B.

448. Ἰγκαι] Γρ. ἴδηαι. Vind. 133. Harl.

450. Ἐξείης] Τρεῖς νοθεύονται (huc. P. ex Harl.) ἐφ' οἷς γὰρ Ἀντίνοος ὀνειδισθεὶς ὄργισαι εἰκὸς ἦν ἀσχεθῆναι (scr. ἀσχεσθῆναι) καὶ τοὺς λοιπούς. Vind. 133.

455. Οὐδ' ἄλλα] Οὕτως Λοῖζαρχος ἀνέγνωσε (scr. ἀνέγνω), καὶ ἀπέδωκε τοὺς ἄλλας. ὁ δὲ Καλλίστρατος, οὐδ' ἄλλα, τὰ κίοντα, παρὰ τὸ ἐν τῷ οὐδῷ κείσθαι. οὐδὸς δὲ

¹) Facile apparet Thrasoniden ista loqui: et inde a verbo πρᾶττων justus procedit trimeter. Plura non expedit.

²) Barn. pro πολλοὶ habet πόλεις, sed tacite, et per sphalma, opinor: certe obscuritas scholii ita non tollitur. In ed. ant. punctum est post Ἰλιάδι. Hinc suspicor primam scholii partem mutillam esse, quae mentionem Cinyrae ex Iliade olim habuerit, posteriorem autem depravatam ex his, πολλοὶ γὰρ Κύπρον βασιλεῖς ἦσαν: vid. schol. 442. init.

ὁ βατήρ. B. Q. 1) Ὁ μὲν Ἀρίσραχος δασείως ἀνέγνω, καὶ ἀπέδωκε τοὺς ἄλλας. Καλλίσρατος δὲ ψιλῶς, οὐδ' ἄλλα, ἐκδεχόμενος τὰ κόπρια, ἃ παρὰ τῷ οὐδῶ κείται. οὐδὸς δὲ ὁ βατήρ. Vulg.

462. Θρηῆνυν ἐλὼν βάλε] Εἰώθαμεν ἐν ταῖς ὄργαις ῥίπτειν ὃ ἐπὶ χεῖρας ἔχομεν. Q.

466. Ἄψ ὄγ' ἐπ' οὐδὸν text. Γρ. ἄψ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδόν. Harl.

468. Κέκλυται κ. τ. λ.] Δινηγματωδῶς φησι ταῦτα. B.

475. Ἄλλ' εἶπε] Νοθεύονται ε' 2). πῶς γὰρ ὁ Αντίνοος ἐκαρτέρησεν ἐπὶ ταῖς κατάραις, ὅς ἐπὶ ταῖς (scr. τοῖς) ἐλάσσοσιν ἔτιως ἠγρίανε; πῶς τε συναλγῶσιν αὐτῶ οἱ λοιποὶ 3) εἰ τοῖσιτος ὦν οὕτω κατηρᾶτο πικρῶς; Q. Vind. 133.

478. Ἔσθ' ἔκηλος text. et supra scriptum, ἀντὶ τῷ ἔσθις 4). Vind. 133.

484. Εἰ δὴ πού τις ἐπεράνιος θεός ἐσι] Αἰεπεί, τί ποιητίον εἰ θεός ἐσι. B.

487. Εὐνομήν] Εὐνεμεσίαν, καθ' ἣν εὐ νεμόμεθα καὶ διατελέμεν. Vulg.

496. Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῆσιν] Εἰ προβαίη ἐπὶ ταῖς ἡμετέραις εὐχαῖς τὰ πράγματα. ἴστω γὰρ λείπει. B. Q.

501. Νοθεύει Ἀρίσραχος δ' (huc. P. ex Harl. In Vind. male δύο pro δ'). πῶς γὰρ ταῦτα εἰδῆ; ἢ εἰ μήπως κατὰ τὸ σιωπώμενον. Vind. 133.

Ἀλητεύει] Νῦν ἀντὶ τῷ ἐπαιτεῖ. Vulg.

1) Pors. ex Harl. brevius: Οὕτως Ἀρίσραχος. ὁ δὲ Καλλίσρατος, οὐδ' ἄλλα, τὰ κόπρια. Recte ad mentem Callistrati, οὐδ' ἄλλα. Sed scripserat scholii auctor οὐδ' ἄλλα in discrimen alterius lectionis. Hinc natae mendosae in utroque quod supra posuimus scholio scripturae; et pessimus Zonarae in lexico error, ἄλλα hinc proferentis sensu κοπρία.

2) Majus corrigebat β' nescius, in numero senario cum Q. conspirare Vindob. quoque et Harl., e quo haec, νοθεύονται ε', excerpserit Pors. Nimirum si haec Ulyssis imprecatio tollitur, tollenda etiam Antinoi oratio, maxime illud οἱ ἀγορεύεις, quod alias non habet quo spectet. Contra si has diras pronuntiavit Ulysses, nimis lenis visus est criticis illis Antinous, qui in minis acquiesceret.

3) Sc. Ulyssi proci ceteri.

4) Hinc firmari posset, nisi per se esset firmissima, Heynii ratio, in excursu de digammo sub v. ἔκηλος (to. 7. p. 744.) proponentis ἔσθις ἔκηλος.

503. Ἐνέπλησαν] Ἐκόρεσαν. Vulg. Vid. et ad π, 103.
507. Ἡ δ' ἐπὶ οἱ καλέσσασα] Μετακαλεσαμένη αὐτὸν διὰ τινος. οὐ γὰρ ἔως ἐγγὺς ἦν. B. Q.
509. Προσπύξομαι] Νῦν προσδέξομαι. γράφεται φθέγγομαι (scr. προσφθ.) Vulg.
514. Οἷ' ὄγε μυθεῖται] Θαυμασικῶς διὰ μέσων ἀναπεφώνηται, οἷα ὄγε μυθεῖται. B. Q. (Harl.)
Οἷ' ὄγε] Γρ. ἢ ὄγε. Harl.
519. Ἐπε' ἱμερόεντα] Γρ. ἐπιμερόεντα. Harl.
525. Προπροκυλινδόμενος] Μετὰ κακοπαθείας ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν φερόμενος. B. Q. Προκυλινδόμενος (sic ed. ant.)] Πλανώμενος. Vulg.
529. Ἴν' ἀντίον αὐτός] Γρ. Ἴν' Ἀντίνοος ¹⁾. Harl.
530. ΕΨΙΑΑΣΘΩΝ ²⁾. ἀντὶ τοῦ παιζέτωσαν, διαλεγέσθωσαν. Vulg. Παιζέτωσαν. ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔπω, ἐψιάω. τῆτο δὲ ἔχ ὡς προστάσασα ἀλλ' ὡς εἰδυῖα τὸ ἔθος ὅτι καθήμενοι ἔπαιζον. B. Q.
532. Ἀκήρατα] Ἐπὶ ἀλλοτρίων. ἃ δὴ οἰκείοι αὐτῶν ἔδουσι. B.
542. Κονάβησε] Γρ. κανάχησε. Harl.
555. Πεπαθοῖης] Ἀντὶ τῆ πέπονθας ³⁾. Q.
563. Ὀμήν] Τὴν αὐτήν. Vulg.
577. Ἐξάσιον] Μεγάλως. Vulg.
578. Κακὸς δ' αἰδοῖος] Κακὸς, ἀλυσαιτελής ἐαυτῷ. Αἰδοῖος, ὁ αἰδούμενος. B. Q. Αἰδοῖος] Νῦν ὁ αἰδούμενος. Vulg.
581. Ἀλυσκάζειν] Ἐκφυγεῖν (sic in Inf.). Ms. Barn.
586. Schol. marg. cod. Harl. dat ὥσπερ, ut refert Pors.
596. Ἀχαιοὶ text. Γρ. Ἀχαιῶν. Vind. 133.
599. Δειελήσας] Πρὸς τὴν δειλινὴν ὥραν παραγιγόμενος (scr. παραγεν.), τρέψι τὴν μεσημβρίαν· ἢ τὴν ἑσπερινὴν διατρέψας. ἔνιοι δὲ τὴν δειλινὴν τροφήν αἰτῶν. καὶ Καλλιμάχος φησι, δειλον αἰτῆσαι, ἄγχοι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργε ⁴⁾, τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφήν αἰτῶντες· ἢ δεόν-

¹⁾ Vid. supra ad v. 50.

²⁾ In Mediol. cum leni, quamvis in ipso scholio ἐψιάω cum aspero. In Vulg. ed. ant. lemmati additum ΔΕ.

³⁾ Manifestum indicium variae lectionis καὶ κῆδε' ἄπερ πεπαθοῖης.

⁴⁾ Fr. 190. Apud Eustath. (p. 649, 23.) legitur δειλινὴν quod indicium esse censeo verae scripturae hujus Δειελὴν αἰτοῦσιν. Ope.

τως· προειρήκαμεν γὰρ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο. Vulg.

Δειλινήσας] Δειλινίσας, βρωματισιάμενος δειλην (scr. δειλινὴν) τροφήν· οἱ δὲ, τὴν δειλην διατρίψας, οὐ φάγων. B.

602. "Ἐξετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη text. Gr. ἔξετ' εὐξέσθω ἐπὶ δίφρω. Harl.

603. Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδιτύος ἠδὲ ποτῆτος· αὐτὰρ ἐπεὶ δειπνήσας καὶ ἤρασε θυμὸν ἐδωδῆ] Περισσὸς ὁ εἰς ἐκ τῶν β'. Q.

606. Δείτελον ἡμαρ] Ἡ δειλινὴ τῆς ἡμέρας. B. Τὸ τῆς δειλινῆς ὥρας (Q. add. κατάστημα). Vulg. Q.

Σ.

Ἐπιθέσις. Γενομένης μάχης Ὀδυσσεύς πρὸς ἕτερον πτωχὸν ἐλθόντα πρὸς τὰς μνηστῆρας, Πηνελόπη λαμβάνει δῶρα παρὰ τῶν μνηστῆρων· καὶ κοινολογία γίνεται ἐν τοῖς ἐξῆς Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐρύμαχον περὶ τινος ἄλλης ἐν τῷ συμποσίῳ. Pal. Q.

"Ἄλλως. Ὀδυσσεύς καὶ Ἴρου πάλη, καὶ ἐξέλευσις Πηνελόπης πρὸς τὰς μνηστῆρας ἐπιπληττίσεως Τηλεμάχῳ ἐπὶ (Q. περὶ) τῆς τῆ ξένης καταξενίας (hoc in utroq. cod.) καὶ δωροδοκίας (scr. -ία) τῶν μνηστῆρων τῇ προειρημένῃ· καὶ ἀποπειρᾶται δὲ τῶν θεραπευιδῶν Ὀδυσσεύς. Pal. Q.

Ὀδυσσεύς καὶ Ἴρου πυγμὴ γίνεται· φαίνεται δὲ καὶ Πηνελόπη τοῖς μνηστῆρσι καὶ παρ' αὐτῶν δῶρα λαμβάνει· γίνεται δὲ καὶ τις κοινολογία ἐν τοῖς ἐξῆς Ὀδυσσεύς πρὸς Εὐρύμαχον. Vulg.

1. Πτωχὸς πανδήμιος] Ὁ δι' ὅλης τῆς πόλεως ἐπαϊτῶν. B. Q. Πανδήμιος] Ὁ κατὰ τὸν δῆμον ἐπαϊτῶν, καὶ δι' ὅλης τῆς πόλεως ἐπιών. Vulg.

2. Γαστέρι μάργῃ] Οὐδεὶς ἔτε γραμματικῶν ἔτε ῥητόρων ἐμνημόνευσεν· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ περὶ ζώων μετὰ τὴν γῆς καὶ ὕδατος (hucusq. Vind. 133.). καὶ ἀφ' ἧς γεννηθῆ οὐ παύεται γαιηφραγοῦν ἕως οὗ ἐκτουπήσῃ τὴν γῆν καὶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἔλθῃ, καὶ ἐλθὼν θνήσκῃ τρεῖς

rarii enim homines cibum sibi debitum non mendicant sed possunt, ideoque ab opere cessant. Quod autem Valckenarius (ad Callim. Eleg. fragm. p. 295.) corrigebat ἔχουσι, id necessarium fortasse non est.

ἡμέρας· καὶ ἔρχεται νέφος μετὰ βροντῆς καὶ βρέχει ἐπάνω αὐτοῦ καὶ ἀναστῆ μῆκετι γαιηφαγοῦν. Ἐκ τούτου οἶμαι τοὺς ἀρχαίους φιλοσόφους ὀρμηθέντας, τοὺς πολυφάγους γαστριμάργους καλέσαι. Δύναται δέ τις εὐσεβῶς καὶ κατὰ θεορίαν ἐκλαβεῖν τὰ εἰρημίνα. πᾶν γὰρ πάθος ἀπὸ σήψεως γεννᾶται, καὶ ἐπὶ γεννηθῆ, ἢ παύεται ἐσθλῆν τὴν ὑποψήσασαν καρδίαν, ἕως ἂν διὰ τῆς γνωστικῆς ἕξεως εἰς φανέρωσιν ἀληθείας ἔλθῃ, καὶ ἔλθον θηήσκει ταῖς τρισὶ δυνάμεσι τῆς ψυχῆς. καὶ οὕτως ἢ χάρις τοῦ ἀγίου πνεύματος διὰ νέφους δίδωσι γνῶσιν, καὶ ζωοποιεῖ ἢ κατὰ τὴν προτιέραν ἐμπαθῆ ζωὴν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐνάρετον καὶ θεῶ οἰκείαν. Q.

3. Ἀζηχῆς] Διηνεκές, ἀδιάλειπτον. Vulg. Πολυλά. Ms. Barnes.

5. Ἀρναῖος] Ἡ ὅτι παραβατώδης· ἢ παρὰ τὸ ἀρνούσθαι, ὃ ἐστὶ λαμβάνειν· ἢ ἀραῖος· ἠύχοντο γὰρ αὐτοῦ οἱ γονεῖς γεννηθῆναι· καὶ πλεονασμῶ τοῦ ν ἀρναῖος. B. Γέγονε τὸ ὄνομα παρὰ τὸ ἀρὰν ἀραῖος, καὶ πλεονασμῶ τοῦ ν ἀρναῖος, ὃ εὐκταῖος τῇ μητρὶ γενόμενος· ἢ παρὰ τὸ ἀρνούσθαι τὸ λαμβάνειν ὡς πτωχός, ἢ ἢ ὄνομα πτωχῶ πρέπον· ἢ ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, ἢ ἢ ὃ βληχλώδης καὶ ἡλίθιος. Q. ¹⁾

6. Ἐκ γενετῆς] Ἐκ γενεῆς, διχῶς. Harl.

Ἴρος] Ἀπὸ τοῦ Ἴρις ἢ ἄγγελος τῶν θεῶν. B. Ἴρος παρὰ τὸ εἶρω τὸ λέγω, ὃ τὰς ἀγγελίας κομιζῶν· λέγει γὰρ, οὐνεκ' ἀπαγγελίας (text. ἀπαγγέλλεσκε). Q. Παρὰ τὸ εἶρειν. Vulg.

8. Διώκετο] Ἐδίωκεν. Vulg. Παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ. B.

11. Ἐπιλλίξουσιν] Διανεύουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. Ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοί, ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι, ὅθεν τὸ δεινίλλων. B. Q.

15. Δαιμόνιε] Δι' ἔργων σε κακοποιῶ. οὐτ' ἀγορεύω, οὔτε κακολογῶ σε, οὔτε τινα φθονέω δόμεναι, καὶ πόλλ' ἀνελόντα, οὐ φθονῶ σοι. Q.

17. Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρως ὅδε χεῖσεται] Χωρήσει, ἔνθεν καὶ χεῖα ἢ κατάδυσις τῶν ὄφρων. B. Q. Vulg. Δημήτριος δέ φησιν, ὅτι ἀπικίλων ὃ ποιητὴς ἀντὶ τοῦ δέξεται, χεῖσεται εἶπεν. B. Q. Vind. 133.

¹⁾ Vide uberius, si lubet, in re magna, hoc scholium nomini-busque auctorum stipatum in Etym. M. v. Ἀρναῖος: unde lectionem saltem optimam et nos huic transcribamus, v. 6. τὸ γὰρ θεῖο οἱ ποτε μήτηρ.

Οὐ ξενοχωρήσει. Οὐδέ τί σε χρηὴ ἄλλοτριῶν φθονεῖν· οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν σῶν λήψομαι. Q.

18. Ἀλλοτριῶν φθονεῖν] Οὕτως ἢ σύνταξις, οὐ χρηὴ σε φθονεῖν μοι τῶν ἄλλοτριῶν. μέλλουσι δὲ οἱ θεοὶ εὐδαιμονίαν ἡμῖν παρέχειν. ἄδηλον γὰρ τὸ τῆς τύχης ῥεῦμα. B. Q.

19. Ὀλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάξειν] Ἐοῖκασι δὲ οἱ θεοὶ δωρητικοὶ (sic ms. Barnes.; ed. ant. δωτικοὶ, recentt. διανεμητικοὶ, ex emend. scil.) εἶναι εὐδαιμονίας (huc. Q.: sed hic male εὐνοίας), ὥστε οὐ φαίνονται ἡμῖν ἴλεω. Vulg.

21. Μὴ σε, γέρων] Ὀλον συνῆπται τὸ ρόημα οὕτως, μήπως σε αἵματος πληρώσω, καὶ πλέον ἡσυχίαν ἐμαυτῷ ποιήσω αἴθριον. εἰ γὰρ σὺ πληγείης, οὐκέτι ἐνταῦθα ἤξεις, καὶ εὐρίσκομαι ἐκτὸς ὧν μάχης, σοῦ μηκέτι ἐλθόντος. B. Q.

27. Γρηὶ καμινοῖ] Τῇ καμινοκαυστρῷ, τῇ φρυγίτση τὰς κριθὰς πρὸς τὸ ποιῆσαι ἄλευρα. οὕτως Ἀρισαφάνης καὶ Ἡρώδης Ἀττικὸς οἰκοδομεῦειν φασίν¹). ὁ δὲ Κόμανος τῇ καμούσῃ τὰς Ἴνας διὰ τὸ γῆρας (Vind. ἀπὸ τοῦ γῆρας). B. Q. Vind. 133. Καὶ ἄλλως. γυνῆ (scr. γρηῆ) καμινοῖ, καμινευτῷ, παραπλησίως κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἐσθῆτα. ὕψαρὰ γὰρ ἐφόρει. B. Q. Καμινευτῷ, φρυγούσῃ κριθὰς. ἔσι δὲ ἡ εὐθεία καμινῶ. Vulg.

Ἐν πολλοῖς, γρηοῖ καμινῶ. Harl.

28. Χαμαὶ δ' ἐκ πάντας] Σχεδὸν πᾶσαι, χαμαὶ δὲ κε πάντας. Harl.

29. Ἀηΐβοτειρῆς] Τῆς κατεσθιούσης τὸ λίθιον, ὃ ἐστὶ τὸ σιτοφόρον χωρίον. ἐὰν γὰρ εὐρεθῆ σῆς ἄλλοτριον σπόριμον πεδίον βροσκομένη, ἐξοδοντίζεται. Vulg. Νόμος

¹) Vind. — ἄλευρον. οὕτως Ἀρισαφάνης καὶ ὁ Ἡρωδιανὸς ὁ Ἀττικὸς οἰκοδομεῦειν φασίν. Eustath. Ἀρισαφάνης δὲ καὶ Ἡρωδιανὸς καμινῶ φασὶ τὴν καμινευτῶσαν. Hinc fere suspiceris binos his Grammaticos per similitudinem nominum se invicem exturbasse, legendumque esse οὕτως Ἀρισαφάνης καὶ Ἡρωδιανὸς. ὁ δὲ Ἀρισαφάνης καὶ Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς — φασίν. Sed fallit conjectura: nam in absono isto οἰκοδομεῦειν nihil aliud latere potest nisi verbum κδομεῦειν, quod ejusdem est cum superioribus significationis: ut nihil igitur hi grammatici inter se differrent. Quare dubium non est quin nomina quae habet Mediol. corrupta sint ex alteris apud Eustathium et in Vindob. Ita in solo Vindobonensis mendo versamur, quod levi correctura sic tollitur: τῇ φρυγίτση τὰς κριθὰς πρὸς τὸ ποιῆσαι ἄλευρα. οὕτως Ἀρισαφάνης καὶ Ἡρωδιανὸς. ὁ ἄττικοὶ κδομεῦειν φασίν.

ἦν, ὥς ἐὰν εὐρεθῇ σὺς ἀλλότριον σπόριμον πεδίον βοσκομένη, ἐξωδοντίζετο. Q. Ὡς χοίρε λήιον βοσκομένου. εἶπε γὰρ εὐρίσκετο εἰς ἀλλότριον χωρίον χοίρος, τοῦτο ἔπασχεν ὑπὸ τῶν δεσποτῶν τοῦ χωρίου κατασχομένη. οὗτος δὲ ὁ νόμος παρὰ Κυπρίοις. B.

30. Ἐπιγνώσει δὲ, ἀντὶ τοῦ θεάσονται. Vulg.

33. Πανθυμαδὸν ὀκριόωντο] Μετὰ παντὸς θυμοῦ ἐτραχύνοντο, ἠγοιαινοντο. καὶ λῆθον ὀκριόοντα (B. Q. ins. φησί) τὸν τραχύν, καὶ οἶον ἄκρα ἔχοντα, καὶ ἀκριόοντα. B. Q. Harl. Πανθυμαδόν] Ἐκθύμως, πίση τῆ ψυχῆ, ἄγαν ὀργίλως. Ὀκριόωντο] Ἐτραχύνοντο, διεφέροντο, διεπληκτίζοντο. Vulg.

43. Ἀγήνορες] Νῦν οἱ ἄγαν ἀνδρεῖοι. Vulg. Q.

44. Γασέρες] Οἰκείον τὸ ἄθλον τοῖς διὰ γαστέρα ἀμιλλωμένοις. Ἐν πυρὶ, δὲ ἀντὶ τοῦ, παρὰ πυρὶ. οὕτως Ἀρίσαρχος. ὁ δὲ Ἀρισοφάνης ἐν πυρὶ, ἐν τῷ καταφωτιζομένῳ τόπῳ, ὡς ἐν Ἰλιάδι (ι, 206.), αὐτὰρ ὄγε κοεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῆ. B. Q. Προσηκόντως γαστέρα πρὸς βρωσιν τίθησι τῷ νικήσαντι, καὶ οὗτοι γὰρ διὰ τὴν γαστέρα ἐμάχοντο. Ἐν πυρὶ, δὲ ἀντὶ τοῦ, περὶ (sic Alter) πυρὶ. οὕτως Ἀρίσαρχος. ὁ δὲ Ἀρισο (cetera non comparent). Vind. 133. Γασέρες αἰδ' αἰγῶν] Τὰς φυσικὰς λέγει. οἰκείον δὲ τὸ ἄθλον τοῖς διὰ γαστέρα δυστυχοῦσιν. Vulg.

Pors. ex Harl. „Κέεται πυρὶ in marg. sed schol. habet ἐν.“

50. Ἡνδανε] Ἡρεσκε. Vulg.

56. Ἡρα] Τὸ ἐντελὲς ἐπίηρα. B.

57. Ἀτασθάλλων] Ἐνυβρίζων με ὑπερηφάνως ἢ ἀδικῶν με. B. Q.

58. Ἐπώμνον] Ἐπώμνον, ἐκ ἀπώμνον. B. Harl. Ἀπώμνον] Γρ. ἐπώμνον. Vind. 133.

63. Θείνη] Γρ. δείση. Vind. 56.

64. Ἐπὶ δ' αἰνείτον] Συγκατατίθενται. Vulg. Συντίθενται δὲ κηλεύσει μου ὁ Ἀντίνοος καὶ Εὐρύμαχος ¹). Q.

67. Ζώσατο] Περιεζώσατο μὲν τοῖς ῥάκεσι τὰ αἰδοῖα, ἢ περὶ τὰ αἰδοῖα ἐζώσατο. B. Q.

70. Μέλε' ἤλδανε] Ψιλῶς ἀπὸ τοῦ ἀλδαίνω. καὶ Αἰολεῖς ἄλματα καλοῦσι τοὺς κλάδους, οἶον ἀλδήματα καὶ αὐξήματα. B. Q.

¹) Pors. e scholio, nescio an hoc, profert, Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρ., ut varietatem ejus qui est in textu ordinis, E. τε καὶ A.

73. "Αἶρος] Ἴρος ὀνομασθεῖς ¹⁾. Ἐπισπασόν] Ἐκέσιον ἀπὸ τῶν ὀρνίθων τῶν δελεαζομένων καὶ ἐπισπωμένων ἑαυτοῖς τὸν ὄλεθρον. Vulg.

"Αἶρος ἐπισπασόν] Οὐκέτι ἐν ζῶσιν ἐσόμενος Ἴρος. τὸ δὲ, ἐπίσπασον, αὐθαίρετον, ὃ αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπέσπασατο. B.

"Ἐξει] Γρ. ἄξει. Harl.

74. Ἐπιγουνίδα] Τὸν ἐπάνω τῆ γόνατος τόπον. ἀπὸ δὲ μέρος τὸ πᾶν σῶμα φησίν. εἰ γὰρ τὸ ὄσῳδες μέρος εὔσαρκον, πῶς ἂν ἄν καὶ τὰ ἄλλα; B. Q. Cf. ad ρ, 225.

76. Ἀλλὰ καὶ ὡς δρησῆρες] Ἀπλῶς. οὐ γὰρ ἐπὶ τῶν μαγείρων. οὗτοι δῶμα καταδρησῆρες ἔασιν (Od. κ, 349. τ, 345.). Q.

79. Νῦν μὲν μήτ' εἴης] Ἀντὶ τοῦ ἀποθάνοις νῦν. μήτε γένοιο, ἀντὶ τῆ μηδὲ ἐν παλιγγενεσίᾳ ἔλθοις τὸ δεύτερον. B.

Βουγαῖε] Μεγάλως ἐπαιρόμενε, βοῶν ἔργα ποιῶν. Vulg. Ἀκρετόν ὑπερμεγέθη ἔχειν (scq. ἔχων) βοεῖαν ἀσπίδα, ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, ὅταν λέγη, ὦ Αἴαν ἄμαρτοσπέες βουγαῖε (Il. ν, 824.), ὡς εἰ ἔλεγεν, ὃ γαίῳ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι, ὡς, κύδεῖ γαίῳ (Il. α, 405.). ἐπὶ δὲ τοῦ Ἴρος χαριεντιζόμενός φησι, διὰ τὸ μέγεθος, ὡς ὑπερμεγέθη ἀνέχοντος ἀσπίδα. Λέγει δὲ, μὴ εἴης μέγας, μηδὲ γένοιο· ὅμοιον τῷ, ἢ μάλα Ἴρος αἶρος (supra 73.), ἀπαγγέλλων ὅτε που τις ἀνάγοι (7.). τοῦτο ὅμοιον καὶ τῷ, οὕτω γὰρ κεν μοι εὐκλεῆ τ' ἀρετῇ τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα (Od. ξ, 402.). τῆτο γὰρ ταυτὸν τῷ εἴης καὶ γένοιο. Q. Βουγαῖε] Ἐπὶ μὲν τοῦ Αἴαντος, ἐπὶ τῇ βοῦ γαίῳ, ὃ ἐσι τῇ ἀσπίδι· νῦν δὲ χαριεντιζόμενος ἐπὶ τῷ γαυριῶντι τῇ ἀναισθησίᾳ φησί. B. Q.

84. Πέμπω σ' Ἠπειρόνδε] Ἠπειρος χώρα (B. χωρίον) ἐστὶν ἐναντὶον τῆς Ἰθάκης οὕτως ἰδικῶς λεγομένη. B. Q.

85. Εἰς Ἐχετον βασιλῆα] Ἐχετος ἦν μὲν υἱὸς Βαχέτε ἀφ' οὗ καὶ ἐν Σικελίᾳ πόλις Βούχτεος ²⁾ καλεῖται. Σικελῶν δὲ τύραννος λέγεται. τούτον τοὺς μὲν ἐγχωρίους κατὰ πάντα τρόπον σίνεσθαι, τοὺς δὲ ξένους ἀναιρεῖν λω-

¹⁾ Ἐπὶ κακῷ inserit Barnesius.

²⁾ Vulg. ed. ant. Βουχέτου de homine, Βούκτεος de urbe. Edd. rec. utrumque per κ. Quaquam autem Siciliam nominet scholiastes, ad Epiri tamen urbem Βούχεται vel Βουχέτιον, de qua vid. Etym. M., haec spectare, dubitari nequit.

βώμενον· τοσαύτην δὲ κακίαν ἔχειν, ὡς καὶ τοὺς μακρὰν οἰκοῦντας ὅτε θάλοισιν σφόδρα τιὰ τιμωρῆσαι καὶ ξένοι περιβαλεῖν θανάτῳ ἐκπέμπειν αὐτῷ. πολλὰς γὰρ μηχανὰς ἐξευρεῖν τοῦτον αἰκίας. ὅθιν τὸν λαὸν οὐχ ὑπομένειν τὴν πικρὰν ταύτην τυράννίδα, λίθοις δὲ αὐτὸν ἀνελεῖν. ἡ ἰσορῖα παρὰ Μνασίᾳ καὶ Μαρσύᾳ. Q. Vulg. ¹⁾ Οὗτος Ἡπείρου βασιλεὺς Εὐχῆνορος καὶ Φληγυίας υἱός, ὃς τὴν θυγατέρα Μετώπην ἢ Ἀμφισσαν ὑπὸ Αἰχμοδόκῃ φθαρῖσαν πηρώσας ἠνάγκασεν ἀλεῖν κριθὰς σιδηρᾶς, τότε φήσας ἀποδώσειν αὐτῇ τὰς ὄψεις ὅταν ἀλήσῃ τὰς κριθὰς. τὸν δὲ Αἰχμοδόκον ὡς ἐπὶ ἐσίαν καλέσας ἠκρωτηρίασε. καὶ εἰς ὁμότητα τραπεῖς μισθὸν ἐλάμβανεν ὑπὲρ τῆ ἀκρωτηρίασειν τοὺς ἐπὶ τούτῳ πεμπομένους αὐτῷ ξένας. ὕπερον μέντοι μακρὸς ἐνεφορήθη τῶν ἰδίων σαρκῶν. Τινὲς δὲ φασιν ὅτι ἐπ' αὐτοῦ Ὀμήρου ἦν ὁ Ἐχέτος· ἐπειδὴ δὲ ἐπλημμέλησεν εἰς αὐτὸν, ἐμνήσθη αὐτοῦ ὡσανεὶ παλαιοῦ τινος ἀδίκου. Q. Ἐχέτος βασιλεὺς ἦν τῆς Ἡπείρου, Εὐχῆνορος παῖς, ὠμὸς καὶ ἀπότομος, ὃς καὶ τὴν θυγατέρα Μετώπην ἢ Ἀμφισσαν ὑπὸ Αἰχμοδίκου φθαρῖσαν, πηρώσας ἠνάγκαζε σιδηρᾶς ἀλεῖν κριθὰς, λέγων τότε ἀποδώσειν τὰς ὄψεις, ὅτε ἀλέσει τὰς κριθὰς. τὸν δὲ Αἰχμοδόκον ἐπὶ ἐσίᾳσι καλέσας, ἠκρωτηρίασεν, καὶ τὰ αἰδοῖα αὐτοῦ ἀπέκοψεν. ὕπερον μέντοι μακρὸς καὶ τῶν ἰδίων ἐμφορηθεὶς σαρκῶν ἀπέσβη. Vulg.

89. Ἀναγον] Ἰωνες τὸ ἀγειν, ἀνάγειν λέγουσιν. οἱ δέ τοι (Harl. δ' ἔτι) εἰς Ἑλλάκην τε καὶ Αἰγῶν δῶρ' ἀνάγουσι (Il. 9, 203.). B. Q.

91. Ἐλάσει] Πλήξει βαλῶν. Vulg.

95. In marg. ἀνασχόμενοι. ἔσι δὲ ἀντὶ τῆ ἀνασχομένων. Pors. ex Harl.

Ἀνασχομένα] Ἀνατείναντες. Vulg.

98. Μακρῶν, ἐπὶ ἀνθρωπειᾶς φωνῆς. B.

Ἡ Αἰολίς, χανῶν. Harl.

Σὺν δ' ἤλασε (Mediol. συνδιήλας) ὀδόντας] Συνέκρουσε. B. Q. Vulg.

101. Ἐλλκε δι' ἐκ προθύροιο] Διὰ τοῦ προθύρου τοῦ ἀνδρῶνος εἴλκεν αὐτὸν, ἕως ὅτε κατέλαβε τὴν αὐλὴν, ὅπου εἰσὶν αἱ θύραι τῆς αἰθούσης (B. αὐλῆς). Q.

102. Ποτὶ ἔρκιον (sic proπατοκ.) αὐλῆς] Εἰς τὸ περιφραγ-

¹⁾ In Vulg. ed. ant. hoc quidem scholium ad calcem libri rejectum, alterum, quod ordine tertium exhibemus, suo loco positum est.

ρίφραγμα τῆς αὐλῆς, ἀντὶ τοῦ τῷ περιεχομένῳ τόπῳ τῆς αὐλῆς. B. Q.

106. Εἶναι] Ἀντὶ τοῦ ἔσο. Q.

107. Ἐπαύρη] Ἀντὶ τοῦ εὐρύς. B. Q. Γρ. ἄλλο πάθησα. Harl.

111. Δεικανόνωντ' ἐπέεσσιν] Ἦγεν ἐδεξιῦντο, παρὰ τὸ δεικνυμι. Barn. e ms.

115, 116. Οὗτοι οἱ β' ἐκ τῶν ἄνωθεν μετήχθησαν. Harl.

115. Ἀνάξομεν Ἠπειρόνδε] Ἀναχθῆναι ποιήσομεν. B. Q. Vulg. νῆσος γὰρ ἡ Ἰθάκη. B. Q. Ἀπαγάγωμεν. Vulg. (alio schol.)

128. Ἐπαιτῆ (sic, pro ἐπητῆ)] Περισπωμένως ἀντὶ τῆς λογίῳ. B. Q. Ἐπητῆ] Δεινῷ εἰπεῖν, ἢ λογίῳ, παρὰ τὰ ἔπη. Vulg.

130. Ἀκιδνότερον] Ἐπομονητικώτερον. B. Q.

133. Ὅφρ' ἀρετὴν παρέχουσι] Νῦν, τοῖς ἀγαθοῖς παρέχουσιν (sic Vulg.: Mediol. -σαν) εὐδαιμονίαν ὁμοίως τῷ, ἀρετῶσι δὲ λαοί. (Od. τ, 114.). Vulg. Q.

134. Τέλτουσι (sic ed. ant.)] Ποιοῦσιν, ἐπιφέρουσιν. Vulg.

136. Τοῖος γὰρ νόος ἐστίν] Οἱ μὲν φιλόσοφοι ἐκδέχονται, ὅτι οἶον ἂν ἢ τὸ κατὰς ἡμας τῷ ἀέρος, τοιαύτην καὶ τὴν ἡμέραν διατελοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. ὁ δὲ ποιητὴς λέγει, ὅποια ἂν ἢ τὰ προσπίπτοντα, τέτοις ἐξομοιούμεθα. B. Q. Vulg. ποῖον γὰρ ἐπαγάγει (sic) ἡμᾶρ ὁ Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις, τοιοῦτος ἐστίν ὁ νῦς αὐτῶν, ἐν μὲν ταῖς εὐτυχίαις ἐπαιρούμενος, ἐν δὲ ταῖς δυστυχίαις ταπεινόμενος πρὸς τὰς ἐφ' ἡμέρα τύχας. B. Q.

138. Ἐμελλον] Ἐφικνεν, ἐδόκην. Q. Ἐφικνεν, ἐνομιζόμεν, Vulg.

140. Πατρί τ' ἐμῷ πλυννος] Θαρρῶν τῇ προσασίᾳ τῆ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν. Q.

142. Ἄλλ' ὄγε σιγῆ] Ἦσυχῆ, ἐγκρατῶς, μήτε ἐπαιρούμενος, μήτε ἄγαν ὀδυρόμενος. Δῶρα δὲ θεῶν, ἀπλῶς τὰ διδόμενα ὅποια τύχη ὄντα. B.

143. Οἷ' ὀρόω μνηστῆρας δῶρα θεῶν (del. δ. θ.)] Θαυμασικῶς τὸ οἶα. ἤρέμα ταῦτα πρὸς τὸν Ἀμφίνομον φησί. Q.

145. Κακείνων (sed in text. καὶ κ.)] Πλήρης ὁ καί. Harl.

154. Ὅσσετο] Πρόσμενύετο. Q.

160. Πετάσειε] Ἐκπλήξειεν. Vulg. Ἀναστήσει πρὸς ἐπιθυμίαν. B.

Γρ. θέλξειε. Vind. 50. 56.

Ὀὐκ ἀλαζονικῶς δὲ πρόσσεισιν ἢ Πηνελόπη, ἀλλ' ὅπως μὴ βιασθῆ προνομημένη καὶ ἐλπίδοποιούσα τὸ (Vulg. τῶ) δοκεῖν τινι συνοικῆσαι. Q. Vulg.

162. Μᾶλλον πρὸς πόσιος] Ἴν' ἐκπλαγείς τῶ κάλλει αὐτῆς Ὀδυσσεὺς μᾶλλον κατὰ τῶν μνηστῆρων ἐπιβρωσθεῖη. B. Q.

163. Ἀχρεῖον] Ἀχαιρον μηδενὸς προκειμένα, ἀχρεῖῶδες, οὐδὲ πρὸς χρεῖαν ἀρμοζόμενον. B. Q. Οὐκ οὐκ ἐκ σπεδῆς. Vulg.

ΕΠΛΑΙΝΕΙΝ. συντίθεσθαι. Haec glossa in Vulg. ed. ant. est inter glossas Ἀχρεῖον et Φρονέσαι. Forsitan utrumque verbum explicationis loco erat ad ὀμιλεῖν.

167. Φρονέσαι] Βεβλύνονται, ἐπινοοῖσι. Vulg.

168. Βάζεσι] Εἰς κενὸν λαλῶσι. Q.

172. Ἐπιχρῖσασα παρειάς] Ἐλατῶ λιτῶ ἢ σκευασῶ. B.

176. Ἡρῶ] Γρ. ἦρω. Vind. 133.

178. Παράυδα] Ἐξω τοῦ δέοντος λέγει ἢ κρούτει. Q.

179. Ἀλοιφῆ] Ἐλατῶ. Vulg. Harl.

183. Οὐ κείσ' εἶμι text. Schol. Τὸ πλήρες, ἐκείσε εἶμι. τινὲς δὲ, εἶσειμ'. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. Harl.

Post hunc versum Vind. 133. habet hunc: Μίσγεσθαι μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκη, inepte.

185. Νέεσθαι] Γρ. ἔσεσθαι. Harl.

186. Ἀλῆγουσα (sic pro ἀγγελίουσα ed. ant.)] Ἀέγουσα. Vulg.

192. Κάλλει] Νῦν τὰ μύρα. Vulg. Μυθικῶς θείω τινὶ χρίσματι. Q.

193. Κυθέρεια] Ἡ ἀπὸ τοῦ κεύθειν ἢ ἀπὸ τοῦ κύειν ἔρωτα. B.

194. Ἰμερόεντα] Γρ. ἐρόεντα. Vind. 56.

196. Δία θεάων] Ζηνόδοτος γράφει, δι' Ἀφροδίτη. Vind. 133. Harl.

199. Φθόγγω ἐπερχόμεναι] Σὺν φθόγγω οὐ σιωπῆ βαδίζεσαι πρὸς αὐτήν. B. Μετὰ φωνῆς ἐπιῆσαι. Vulg.

204. Φθινύθω] Φθείρω. Vulg.

212. Ἐθειλχθεν] Ἐλλοιόθησαν. Q. Vulg.

Ἐρω δ' ἄρα θυμὸν ἔθειλχθεν] Γράφεται, ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἔθειλεν. B.

216. Κέρδε] Κέρδεα νῦν τὰ βεβλύματα. B. Σύνεισις. Vulg.

Ἐνώμας] Ἐκίνεις. ἀντὶ τοῦ ἐνενοίεις. Vulg.

217. Νῦν δ' ὅτε] Τὸ ἐξῆς, νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσοί, οὐκέτι φρόνες εἰσίν, ὡς τὸν ξεῖνον ἔασας. B. Q.

221. Οἶον δῆ] Θαυμαστικῶς τὸ οἶον δῆ. B.

223. Πῶς νῦν;] Τὸ ἐξῆς, πῶς εἰς τὸ μετέπειτά σοι αἰσχος λῶβη τε πέλοιτο, εἴαν τι ¹⁾ ὁ ξεῖνος πάθῃ ῥυσακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς; τὸ γὰρ νῦν μέλλοντός ἐστι χρόνου, τὸ δὲ πῶς θαυμασικὸν μετὰ ἤθους. B. Q.

224. Ῥυσακτύος] Ἐλκυσμοῦ, αἰκισμοῦ. Κηδεταί δὲ αὐτοῦ παρ' Εὐμαίου μαθοῦσα ὑπάρχειν αὐτὸν Ὀδυσσεῶς ἑταῖρον. Q.

227. Κεχολῶσθαι] Τὸ ἐξῆς, τὸ μὲν κεχολῶσθαι σε. ὁ δὲ νοῦς, διὰ τοῦτο μὲν ὀργίζεσθαι ἔ μὲνφομαι σοι, ἐν εἰμὶ δὲ ἀνόητος ὡς σὺ φῆς, ἀλλὰ νοῶν τὰ καθένας. B. Q.

229. Πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα] Γράφεται, μέγας δέ κε νήπιος εἶην. ὁ δὲ ἀντὶ γὰρ μέγας γὰρ ἀνόητος εἶην (scr. εἶην). Μέγας δὲ, ἦτοι μέγας ὢν τῇ ἡλικίᾳ. ἢ δύναται καὶ ἐπιτάσεως εἶναι μέγας μωρὸς ἀντὶ τοῦ πάνυ ἀνόητος, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. ὅθεν καὶ ἐπίρρημα μέγα ἀντὶ τοῦ μεγάλως. Q.

Ἡθέτει καὶ Ἀρίσαρχος. Harl.

233. Οὐ μέντοι ξείνου] Οὐ κατὰ τὴν βούλησιν τῶν μνηστῆρων, οὐδὲ ὡς ἐπεθύμουν αὐτοὶ ἀπίβη τὰ τῆς μάχης. ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς κρείσσων ἐγένετο, ἐκείνων βουλομένων τὸν Ἴφρον νικῆσαι. B. Q.

Μῶλος] Νῦν πυγμῆ. B.

235. Αἰ γὰρ Ζεῦ] Ταῦτα σιωπῇ Τηλέμαχος πρὸς τὴν μητέρα φησὶ πρὸς τῇ παρασάτιδι παρεσηκῶς. Q.

238. Λέλυτο text. Γρ. λῦτο, et γρ. λελῦτο. Vind. 133.

239. Νῦν] Γρ. γοῦν. Harl.

Ἐπ' αὐλήσῃ] Γρ. ἐν αὐλήσῃ. Harl.

246. Ἴασον Ἄργος] Ἴασος, βασιλεὺς Πελοποννήσου. Ἄργος οὖν νῦν τὴν Πελοπόννησον (Vulg. add. νῆσον) λέγει, ἢ καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆ μεσαιάτις. Q. Vulg. Τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Ἴάσου τῆς Ἰούς. πρὸς τὴν αὐτὴν δὲ καὶ Ἀχαϊκὸν Ἄργος φησὶ, Πελασγικὸν δὲ Ἄργος τὴν Θεσσαλίαν. B. Q.

248. Πελοεσσι γυναικῶν] Ἡ περὶ ἀντὶ τοῦ περισσότερον, ἦτοι ὑπερέχεις τῶν γυναικῶν. B.

¹⁾ Hoc spectat lectionem εἶ τι (al. εἶ τις): et bis in schol. marg. Harl. esse εἶτε Porsonus refert.

249. Φρένας Ξνδον εἰσας] Ἀκλανεῖς. ἀπὸ τῶν ζυγῶν ἢ μεταφορά. ἢ ὁμοίας τῷ κάλλει. B. Q.

253. HEN. ἀπήει, ἐπορεύετο. Vulg.

Σὺν τῷ ἰ' Ἀρισταρχος καὶ Ἀριστοφάνης, ἀντὶ τοῦ ἦεν. Harl.

254. Τὸν ἐμὸν βίον] Τὴν ἐμὴν πολιτείαν, τὴν ἐμὴν ζωὴν. Q.

Ἀμφιπολεύοι] Περιπέσοι, περὶ τὸν ἐμὸν βίον πολῖται καὶ ἀνασφύροιο. B. Διέποι, θεραπευοί. Vulg.

257. Διπῶν κατὰ] Τινὲς ἀνασφύρουσι τὴν κατὰ-ἔνιοι δὲ ἀντὶ τῆς ἀπὸ λέγοντες οὐκ ἀνασφύρουσιν. Q.

258. Ἐμὲ χεῖρα] Ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ χεῖρα, ἢ ἐμὲ προσ-ῆδα. B.

261. Καὶ γὰρ Τρωᾶς φασί] Πιθανῶς ἔλπιδοποιεῖ (Q. Ἐλπιδοπ. προσφανῶς) τοὺς μνηστῆρας, ὅτι ἐν (Q. σὺν) τοῖς ἄλλοις εἰκὸς ἀνηροῦσθαι αὐτόν. Vulg. Q.

263. Ἴππων δ' ἀκυπόρων ἐπιβήτορας] Τὸ ἐξῆς, οἷτινες ἐπιβάται τῶν Ἴππων διαχωρίζουσι τὴν φιλονεικίαν τοῦ πολέμου, τέμνοντες συντόμως τὴν μάχην. B. Q.

265. Ἐἴ κ' ἐν μ' ἀνέσει θεός] Ἐκ τοῦ θανάτου ἀφήσει, ἢ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰς τὴν πατρίδα ἀναπέμψει καὶ ἀνακομίσει. B. Q. Ἀνέσει] Ἐάσει, ἀναπέμψει. Vulg.

268. Ἦ ἔτι] Ἀντὶ τοῦ, καὶ ἔτι. B.

269. Γενεήσαντα] Ἴνα μὴ ὑπὸ πατρῷου ἐξουσίας γένηται ὁ παῖς. Q. Καὶ ἄλλως. Ἐν ᾧ προτρέπει, ἐν τούτῳ ἀποτρέπει· γραῦς γὰρ τότε ἐγένετο (Vulg. ἐγένετο). Q. Vulg.

Τάδε δὴ νῦν ¹⁾ τεχνικῶς. τὸ μὲν γὰρ παντελῶς εἶργειν τὸν γάμον, ἐπαχθές· τὸ δὲ εἰς ἀνεπιτήδειον ἡλικίαν περισῆσαι, συνετόν. δυσωπητικὸν δὲ καὶ τὸ, τὸν δῶμα. Q.

272. Νῦν δ' ἔσαι, ὅτε δὴ συγερός γάμος] Ἐλπίδα πᾶσαν αὐτοῖς ὑποβάλλει τοῦ γάμου, δεδοικυῖα ἵνα μὴ βιασθῆ. Q.

Ἀντιβολήσει] Συντελεσθήσεται. ἤδη γὰρ πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει εἰμί. Vulg.

273. Οὐλομένης] Ἀπολλυμένης μᾶλλον ἢ προδούσης τὴν κοίτην τοῦ ἀνδρός. Q. Vulg.

275. Οὐχ ἤδε δίκη] Ἔθος. ἀντὶ τοῦ, οὐχ οὔτις ὁ τρόπος ὑπῆρχεν τῶν μνηστῆρων ἐν τῷ προτέρῳ χρόνῳ. B. Q.

¹⁾ Tria haec verba fuisse videntur lemmatis loco e versu 271 Sed scholium spectat ad v. 269.

279. Κούρης] Τῆς νύμφης. οὐ μόνον δὲ ἡ παρθένος ἀλλὰ καὶ ἡ γεγαμημένη κόρη καλεῖται. προσεῖπε δ' Ὀρέστης Λάκλαιναν κόρην (Eurip. Orest. 1437.), ἐπὶ τῆς Ἑλένης. Q.

Ἔργα text. et supra δῶρα. Harl. (Est mendi correctio.)

282. Τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο] Εἰ μὲν ὑπὸ ἕν, παρέλκετο, παρολκῆν ἐλάμβανεν. εἰ δὲ διηρημένως, παρὰ τῶν ἐλάμβανε, καὶ ἀνεπλήρου τὰ ἀναλώματα. Q. Vulg. (Harl.) Παρέλκετο] Παρέσπα. Vulg.

291. Πρόεσαν κήρυκα ἕκασος] Ἐνδέχεται καὶ καθ' ἕκασον τῶν μνηστῆρων κήρυκα εἶναι, ἢ καὶ τὸν αὐτὸν κήρυκα ἀπὸ πλειόνων πεμφθῆναι. Q.

292. Περικαλλία πέπλον] Περιβόλαιον τὸ σκέπον τὸν ἀριστερὸν ὤμον ὀπισθεν καὶ ἔμπροσθεν, συνάγον τὰς δύο πτέρυγας εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν, γυμνὴν ἑῶν τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν ὤμον. B. Q.

294. ΚΛΗΙΣΙ. Κατακλείσιν, εἰς ἃς καθέλεσαν τὰς περόνας. Vulg.

Γρ. ἔυγαπτῆς.

295. Ὀρμον] Ἐτυμολογεῖ τὸν ὄρμον παρὰ τὸ εἶρω τὸ συνάπτω, ἔρμος, εἶρμος τις ὢν. ὄρμος δὲ ἐστὶν ὁ κατὰ τοῦ τραχήλου περικείμενος χρυσεὺς κόσμος. B. Q. et extrema Vulg.

297. Ἐρματα] Δῶρα. Vulg. Addit Barnesius e Ms. τῶν ὠτων κόσμον, ὃ ἐστὶ τὰ ἐνώτια.

Εἰς τὸ δὺν ὑποσηκτέον. B.

Θεράποντες] Ἀντὶ τῶ θεράπων, ὡς στήθεσι. προεῖπε γὰρ, κήρυκα ἕκασος. οὐ μέντοι κωλύει ἕνα μὲν ἀπέλθεῖν, πλείους δὲ εἶναι τὺς κομίζοντας. B. Q.

298. Τρίγληνα] Τρίκορα κόσμια, ἐνώτια, τριόφθαλμα, τρίκοκκα. Μορόεντα] Τὰ μετὰ πολλῆ μόρῃ καὶ κακοπαθείας κατεσκευασμένα. Vulg. B. Q.

300. Ἴσθμιον] Ἴσθμιον (scf. ἰσθμός), ὁ τραχήλος. Ἴσθμιον ἔν περιτραχήλιον κόσμον περιπεπλεγμένον, ἃ μὲντοι κοσμήματά τινα ἐκκοσμάμενα. B. Q. Καὶ ἄλλως. Περιτραχήλιον, ἔνθεν καὶ παρίσθμια. διάφορον δὲ τῷ ὄρμῳ. τὸ μὲν γὰρ προσείχεται τῷ τραχήλῳ, ὃ δὲ ὄρμος κεχάλασαι. ἰσθμός δὲ ὁ τραχήλος, ἀπὸ τῆ εἰσιέναι δι' αὐτοῦ τὴν τροφήν. Q. Vulg.

307. Λαμπιτῆρας] Μετεώρου ἐσχάρας, καὶ (Vulg. ἢ τῆς) χυτρόποδας ἐφ' ὧν ἔκαιον. B. Q. Vulg.

308. Ἐπὶ δὲ text. Γρ. περὶ δέ. Harl.

Κάγκανα] Τὰ ξηρά, τὰ πρὸς τὸ καλεσθαι ἐπιτήδεια. B.

309. Αὔα πάλαι περίκηλα] Περισσῶς εἰς τὸ καῦσαι εὐθετα, κήλεον γὰρ τὸ καυσικόν· ἐν πυρὶ κηλέω. βούλεται οὖν εἰπεῖν τὰ πάνυ ξηρά. B. Q.

310. Καὶ δαΐδας κατέμισγον] Κατέμισγον τοῖς ξύλοις, ἵνα ἐκ τῶν δάδων ἀνάπτωνται μᾶλλον. ἢ χωρὶς τῶν ξύλων τὰς ἐσχάρας (B. δαΐδας). ἢ ἀνὰ μέρος ἄλλοτε ἄλλη ὑπηρετοῦσα. B. Q. (sed ultima spectant ad ἀμοιβηδῆς).

Μετέμισγον] Συνανεμίγγνον. Vulg.

323. Δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῶ] Ἡ Μελανθῶ κλιδὰς καὶ παιδιὰς ἐλάμβανεν, ἀλλ' οὐ συνεχώρει αὐτῇ ἢ Πηνελόπη ἀθύρματα, ἀλλὰ τὰ πρὸς ἡδονὴν αὐτῆς ἐπραττε, δηλονότι νηπία ὑπάρχουσα. ἀθύρματα γὰρ εἰσι τὰ τῶν νηπίων παίγνια. B. Q.

328. Χαλκήϊον ἐς δόμον ἔλθειν] Εἰς ἐργασῆριον χαλκείως, ὃ φησὶν Ἡσίοδος, παρὰ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον ¹). B. Q. Χαλκήϊον] Χαλκείως οἶκον. Vulg.

329. Ἐς λίσχην] Τόπον ἀθύρωτον, δημόσιον, ἔνθα συνιόντες λόγοις καὶ διηγήμασιν ἀλλήλους ἔτερπον. ἀνόμασαι δὲ παρὰ τὸ λίσχος, ἐπεὶ ἐκεῖ ἐκοιμῶντο οἱ πτωχοὶ παρὰ τὸ πῦρ. B. Q. Δημόσιον οἶκημα, οἶον λίσχην, παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τοὺς μὴ ἔχοντας οἰκήματα λίσχη ποιέσθαι. ἢ παρὰ τὸ λισχαίνειν ἐν αὐτῷ, ὃ ἐστὶν ὀμιλεῖν. Q. Vulg. Δημόσια οἰκήματα. καὶ γὰρ ὅσοι οὐκ ἔχουσιν οἶκον ἐκεῖσε μένουσι. Pal.

330. Θαρσαλῆος ²) πολλοῖσιν] Ἀθετοῦνται τρεῖς ὡς ἐκ τῶν ἐξῆς μετατιθέμενοι (huc. P. ex Harl.) καὶ ὅτι ἐνθάδε μηδὲν ἐθρασύνη. Q.

333. Ἡ ἀλύεις] Ἀλύεις νῦν ἀντὶ τοῦ χαίρεις, γαυριᾶς. ἔνιοι δὲ, ἐν ἄλλῃ καὶ θορύβῳ τῆς διανοίας καθέσηκας, οἷον οὐκ ἔχεις αὐτὸν (scr. σαυτὸν) ὑπὸ πολλῆς χαρᾶς. Q.

334. Μὴ τις τοι] Λείπει, φοβῆ (immo φοβῆ). B.

335. Κεκοπῶς διὰ τοῦ φ κεκοπῶς. Pors. ex Harl.

336. Φορῶξας] Μολύντας, αἰμοφυρτόν σε ποιήσας. B. Q.

340. Διεπτοίησε] Διεσκόρπισε. B.

¹) Ery. 491. Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λίσχην. Cod. B. hic habet χάλκειον οἶδόν confundens Θεογ. 749.

²) Sic text. et lemma in cod. Harl. Θαρσαλέως lemm. Mediol.

344. *Εἰσῆκειν* text. In marg. *εἰσῆκει* et supra-script. *ἔσηκεν*. Harl.

350. *Γέλων*] *Γέλωτα*, ἀττικῶς. Vulg.

Γέλων δ' ἄρα τοῖσιν ἔτευξε text. *Γρ. γέλων* δ' ἐτάροισιν ἔτευγεν. Harl.

351. *Κελεύει*] *Γρ. ἀνώγει*. Harl.

353. *Οὐκ ἀθεεῖ*] *Οὐ δίχα προνοίας θεοῦ*. B. *Οὐκ ἄνευ θεοῦ*. Vulg.

354. *Ἐμψης*] *Nῦν ἀντὶ τοῦ ὅμως* ¹⁾. Vulg.

Ἐμψης μοι δοκεῖ] *Ὁμοίως μοι δοκεῖ εἶναι τὸ σέλας τῶν δαΐδων καὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ*. B.

355. *Ἐπεὶ οὐ οἱ ἔτι τρίχες οὐδ' ἠβαιαί*] *Ἡ γὰρ Ἀθηναῖα ξανθὰς ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας* (Od. ν, 431.). Q.

357. *Ξεῖν'*] *Τὸ ἐξῆς, ξεῖνε εἴ σ' ἀνελομένην ἀγροῦ ἐπ' ἐσαχτιῆς ἄρα ἐθελήσεις θετεύειν αἵμασιὰς τε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων, μισθὸς δέ τοι ἄρκιος ἔσαι*. B. Q.

358. *Ἄρκιος*] *Ἰκανός*. Vulg.

359. *Αἵμασιὰς τε*] *Τοὺς ἐκ χαλίκων φραγμοὺς χωρίων. χάλικες δὲ οἱ τεθραυσμένοι καὶ μικροὶ λίθοι· καὶ ἔστιν ἡ εὐθεία ὁ χάλιξ τοῦ χάλικος. Λέγων, δὲ ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶν ἐκ πολλῶν καὶ λογάδων λίθων*. B. Q.

Αἵμασιὰς] *Τοὺς περιβόλους τῶν τοίχων, τοὺς χάλικας. Λέγων*] *Οἰκοδομῶν ἐκ συλλέκτων λίθων*. Vulg.

367. *Ὦρη ἐν εἰαρινῇ* ὅτε τ' ἡμέατα μακρὰ πέλονται] *Ζητοῦσι πῶς τὰς εἰαρινὰς ἡμέρας μακροῦς εἶπεν. ὅθεν ἠναγκάσθησάν τινες λέγειν ὅτι εἰαρινῇ τίθεικεν ἀντὶ τοῦ θερινῆ. ρητέον δὲ ὅτι ἄλλο ἐστὶ τὸ πέλει καὶ ἄλλο τὸ πέλονται· τὸ μὲν γὰρ σημαίνει τὸ εἶναι, τὸ δὲ τὸ γίνεσθαι. ἐν δὲ τῷ ἔαρι μακρὰ γίνονται αἱ ἡμέραι, εἰς γένεσιν ἀγόμεναι τῶν μακρῶν. Ἐστὶ δὲ ὅμοιον τῷ, ἥλιος ὅς διὰ γῆς πάντα βλασάνει βροτοῖς φθίνει τε· ἔτω γὰρ καὶ τὸ, μακρὰ γίνονται, κατὰ τὴν ἀττικὴν συνήθειαν ἀκουσέον ²⁾*. Q. *Πέλονται*] *Ἀντὶ τοῦ γίνονται πρὸς τὴν παρουσίαν τοῦ θεόρου*. B.

368. *Ἐν ποίῃ*] *Τῷ δημοτικῷ χόρτῳ. ἐν σιτοφόρῳ χωρίῳ*. Q.

Ποίῃ] *Ὁ δημοτικὸς χόρτος*. Vulg.

¹⁾ *Ὁμοίως* pro *ὅμως* scribo: nam ms. *ὅμοιον* habet, et *Eu-stath.* 674, 34. per *ἐπίσης* explicat. *Barnes*.

²⁾ Sententiam postremae hujus scholii partis intellexerit, opinor, qui verba poetae allata loco suo inspicere possit.

370. Πολλή δὲ παρεΐη] Μὴ ἐπιλείποι ὁ θερῖσμός.
 B. Q.
371. Οἴπερ] Γρ. ὡπερ. Harl.
372. Αἰθωνες] Πυρρόοι ἢ μέλανες. B. Q.
374. Τετράγυον] Εἶη δὲ τὸ μέλλον ἀροῦσθαι χωρίον
 τέσσαρας ἔχον γύας. B. Q. Τέσσαρας ἔχον γύας. γύον
 δὲ μέτρον γῆς. Vulg.
375. Τῷ κέ μ' ἴδοις] Διὰ τοῦτο ἂν με ἴδοις, διὰ
 τὸ εἶναι βόας. Διηνεκία, ἀντὶ τοῦ διηνεκῶς, ὑπὸ μιᾶς
 ὁρμῆς. B.
 Διηνεκία] Τὴν ὑπὸ μιᾶς ὁρμῆς σχιζομένην. Pal.
 Vulg.
380. Οὐδ' ἂν μοι] Οὐδ' ἂν φησι ἀροῦντος ὀνειδίζων
 μοι τὴν γαστέρα. B.
385. Τὰ θύρετρα φεύγων τις σείνοιο ¹⁾] Οὕτως τα-
 ρασσόμενος διὰ τῶν θυρῶν φύγῃς, ὡς δοκεῖν σενοχωρεῖ-
 σθαι. Vulg. Οὕτως ταραχθήσεσθαι ὡς δοκεῖν τὰς θύ-
 ρας σενὰς εἶναι. B. Q.
385. Στείνονται text. sed interpr. σενὰ γένοιντο.
 Harl.
- Δι' ἐκ μεγάροιο, Ριανός. Harl.
- Καὶ ἐκ προθύροιο] Γράφεται, δι' ἐκ προθύροιο. Q.
394. Σφέλας εἶλετο] Τὸ ὑποπόδιον, ἢ τὸ βλήμα τὸ
 σφῆλαι δυνάμενον. B. Vulg.
395. Καθέζετο] Τηλέμαχον γὰρ οὐχ ἰκανὸν ἐπίκτι-
 ρον δοκεῖ εἶναι, καὶ προσκρούειν αὐτοῖς διασάζειν πειρώ-
 μενος ²⁾ τὸν ξένον. ὁ δὲ Ἀμφίνομος εἰ καὶ προσέκρουσε
 τοῖς λοιποῖς, ἐλυσιτέλει τῷ Ὀδυσσεῖ τῷ σασιάζειν πρὸς
 ἀλλήλους τοὺς μνηστῆρας. Q.
397. Πρόχοος] Ὁ ξέσσης. Vulg.
402. Μετέθηκεν] Ἐποίησεν. Vulg.
- Πᾶσαι, μετέθηκεν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμῖν ἔθηκεν. Harl.
406. Κεύθετε θυμῷ] Ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ θυμῷ, ὡς Ἀχιλ-
 λῆ δαμασθεῖς (Il. χ, 55.), ὁ ἔστιν ὑπὸ ἀλόγου κινήσεως.
 οὐ κρατεῖτε τῆς τροφῆς, ἀλλ' αὐτὴ μᾶλλον ἡμῶν ἐπικρα-
 τεῖ καὶ παρασκευάζει ὑμᾶς ἐξάγεσθαι εἰς ἀταξίας. B. Q.
409. Διώκω δ' οὔτιν' ἔγωγε] Ἴνα παραμείνωσι καὶ
 ἀναιρεθῶσιν. Vulg.
418. Ἐπαρξάσθω] Ἀπὸ τῆ πρώτου ἀρξάσθω. Vulg.

¹⁾ Sic ed. ant. pro quibus recentt. recte φεύγοντι, sed male σείνοιντο.

²⁾ Aut hic πειρώμενον, aut supra Τηλέμαχος — ἰκανός.

420. Ῥιανὸς δέ, ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον. Harl.
 422. ΑΔΟΝΤΑ. ἀρέσκοντα (sic ed. ant.) Vulg.
 423. Μέλιος ἥρωας] Ὅτι πάντα ἥρωας ἔλεγον. B.
 425. Ἐπισαδόν] Ἐπισάμενος. Vulg. Vid. ad ν, 54.
 π, 453.

T.

Ἐπόθεσις. Σὺν Τηλεμάχῳ ἔκθεσιν ποιεῖται τῶν ὅπλων Ὀδυσσεύς, καὶ πρὸς Πηνελόπην φησὶ ψευδῶς ἐκ Κρήτης εἶναι (Pal. Vulg. ἐκ Κ. εἶναι ὑποκρίνεται). Γίνεται δὲ αὐτοῦ δι' ἐλῆς ἀναγνωρισμὸς πρὸς Εὐρύκλειαν νίπτουσαν αὐτὴ τὰς πόδας. καὶ κατὰ παρέκβασιν ὁ ποιητὴς διηγεῖται ὡς ἐν Παρνασσῷ ὑπὸ συδὸς ἐπλήγη κυνηγῶν. Q. Pal. Vulg.

2. Σὺν Ἀθήνῃ] Ἦτοι παρῆση σιωπωμένως, ἢ προνοῖα τῆς θεοῦ, ὡς ἐπὶ τοῦ δουρίου ἴκπευ ὄν Ἐπειὸς ἐποήσε σὺν Ἀθήνῃ (Od. θ, 493.). Q.

4 — 12. in Vind. 133. asteriscis notantur, et in margine ad v. 4. scriptum: Ἀναγκαίως οἱ ἀσερίσκοι ἐνταῦθα ὅτε εἴωρακε τὰ ὅπλα.

Χρῆ τεύχεα] Οἱ ἀσερίσκοι, ὅτι ἐνθάδε καλῶς, ὅτε εἴωρακε τὰ ὅπλα. Harl. Vulg. Conf. Schol. ad π, 281. et Eustath. ad utrumque locum.

20. Ἴξετ' αὐτμή] Γρ. ἴκετ' αὐτμή. Harl.

22. Ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο] Ἀντὶ τῆ φρόνιμος γενήση. Q. Φρόνιμος γένη. Vulg.

27. Ξεῖνος ὄδ'] Ὁ ξεῖνος ὄδε φῶς μοι ποιήσει. B. Ἄεργον ἀνέξομαι] Ἀττική ἢ σύνταξις, ὥστε ἀνέχομαι αἰ, αἰτιατική ἀντὶ γενικῆς. B. Q.

28. Χοῖνικος ἀπτήται] Τροφὰς λαμβάνει. τότε μετρῶν καὶ τὸ μετρούμενον. Vulg. Ἀντὶ τῆ δαπάνης, τροφῆς. ἀπαξ ἐνταῦθα ἢ φωνή. καὶ ἔ δια τῆτο χωρίζεον τῆς Ἰλιάδος τὴν Ὀδύσειαν· καὶ κεῖ γάρ εἰσι τῆδε εὐτελέερα ὀνόματα 1). ὄλμον δ' ὡς ἔσσευε βαλῶν (II. λ, 147.). ἀμφ' ἀσραγάλοισι χολωθεῖς (II. ψ, 88.). πτύοντ' (immo πτύοντα, plene, II. ψ, 697. An voluit πτυόφιν? II. ν, 588.) Q.

1) Mira mihi quidem videtur hic in χοῖνικι haec observatio. Nam quidni in re tenui tenue quoque vocabulum usurparit poeta? Sed observa eandem rem tangi mox etiam in scholio ad 34. altero, ubi *lychnus* — nimirum in Minervae manu — excusatur mentione simili alibi facta muscae, fabarum, cicerum. Ad illum itaque locum, ne dubita, haec etiam hujus scholi major pars refe-

31. Ἀναΐξαντες] Ἀνορμήσαντες (sic ed. ant.) Vulg.

33. Πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη] Δῆλον ἔν ὄτι καὶ ἐν ἀρχῇ παρῆν. Q.

34. Λύχνον] Ἀπὸ τῆ λύειν τὸ νύχος. λέγει δὲ (haec prima om. Vulg.) τὴν δάδα κυρίας. τῆ δὲ παρ' ἡμῖν καλεμέτε λύχνου τοὺς ἥρωας χρωμένους ὁ ποιητὴς ἐκ εἰσαγγελίαι καὶ ἔτε (sic) Ἡσίοδος μέμνηται. Q. Vulg. Ὁρθῶς δὲ πεποίηκε τὴν Ἀθηναίων φρόνησιν ἔσαν καθαρὸν αὐτῶ παρῆεν τὸ φῶς. καὶ οἰκειάως διὰ τὸν ἄσβεστον Ἀθήνησι λύχνον. Vulg.

Δείπει τὸ ὄς· ὡς χρύσειον λύχνον ἔχουσα ὁ ἐστὶ ἀμαυρὸν φῶς ἐποίει ὡς ἀπὸ ἐκλάμψεως χρυσοῦ. Διλοπρεπὲς καὶ λίαν εὐτελὲς τὸ τῆς διανοίας. πολλῶ γὰρ ἦν ἄμεινον ἐπιδημησάσης τῆς δαίμονος αὐτόματον ἐπιλάμψαι πολυτελεῖς φῶς. ἔτις ἔν ὁ λόγος ἐχίτω· ἢ δ' Ἀθηναί φάος ἐποίει, ὡς χρύσειον λύχνον ἔχουσα. καὶ γὰρ ἐκ ἐχρῆν δαψιλῆς ἐπιλάμψαι τὸ φῶς πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆναι κατὰ τὴν αὐτὴν τὴν μετακομιδὴν τῶν ὀπλων. εἴωθε δὲ ὁ ποιητὴς μὴ ἀποδοκιμάζειν τῶν ὀνομάτων τὰ εὐτελῆ, ὡς τὸ μυῖαν, κυάμους τὲ καὶ ἐρεβίνθους. B. Q. Vid. not. ad 28.

Ἐν τισι γρ. φῶς. Harl.

37. Μεσόδμαι] Ὁ Ἀρίσταρχος μεσόζηλοι (B. τὰ μεσόζηλοι). ἔνιοι δὲ τὰ μεταξὺ τῶν δοκῶν διασημάτα. B. Q. Τὰ μεταξὺ τῶν κίωνων διασημάτα, οἵτινες ἦσαν περὶ τὰς τοίχους τὰ ἄκρα βασιάζοντες τῶν δοκῶν. Vulg.

43. Αὐτῆ τοι δίκη ἐστὶ θεῶν] Οὗτος ὁ τρόπος, τὸ ὄς βέλονται φαίνεσθαι. Vulg. Οὗτος ὁ τρόπος τῶν θεῶν, τὸ καταφοιτίζειν τὰς τόπους ἐν οἷς τυγχάνουσιν. Q.

46. Ἀμφὶς ἔκασα] Ἀντὶ τῆ χωρὶς, ὁ ἐστὶ κατὰ τάξιν. B. Q.

55. Τῆ πάρα (sic) μὲν κλισίην] Ταύτη τὸν κλισιὸν ἐν τῷ καταφωτισμένῳ τόπῳ ἔθηκον ἢ πλησίον τῆ πυρός. B. Q.

61. Αἰ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον] Ἐμφαίνει τὴν ἄσπιλον αὐτῶν τὸ πολὺ. οἷτως καὶ ἐν ἀρχῇ, σῖτον δὲ δμῶαι (sic) παρενήγεον (α, 147.). Q.

Barnesius ad v. 480. memorat, in Ms. suo Aloysiano hic ad 61. legi scholium, Λάβε] ἀπόλαυσον: quod

tenda est. Ac satis credibile hanc imaginem, deae minime decoram, in documentis magnae inter utrumque poema diversitatis a criticis nonnullis positam fuisse; quod in phrasi χοίνικος ἀπτεσθαι nemini in mentem venire potuit.

ille, interpretamento in ἐκράτησεν mutato, ad locum indicatum amandavit. Ego, si quid violentius statuendum sit, natum potius dixerim e scholio tali, *Ἀέε*] ἀπήλαυ-
εν, ad 230.; ubi vide.

67. *Δινεύων*] *Δινούμενος, ἀνασρεφόμενος, ἵνα πείηται ἐπεὶ μεθύεις.* B.

72. *Λιπόω*] Ἦτοι τῇ πιμελῇ λελίπασμαι. Q. Vulg.

83. *Μήπως*] Ἦν πως, ἢ γραφή. τὰ δὲ εἰκαιότερα μήπως. Harl.

86. *Ἀπόλλωνός γε ἔκητι*] Ἐπειδὴ τῶν ἀρρένων κουροτρόφος ὁ θεός. τοὺς γὰρ κτείνειν δυναμένους καὶ σίζειν εἰκός. διὸ κερροθάλεια καλεῖται ἢ δάφνη ¹⁾, διὰ τὸ κερροτρόφον τοῦ Ἀπόλλωνος. Q.

88. *Τηλίκος ἐστίν*] Τοιοῦτο τῆς ἡλικίας ὡς ἀγροεῖν τὰ γινόμενα. B.

92. *Σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις*] Πάντως ἑαυτῇ προστρέψη ἢ ἀναλήψει ²⁾. Vulg. *Σεαυτὸν* (sic) προστρέψεις. πάντα γὰρ ἀκριβῶς ἦδεις. B.

94. *Ὡς τὸν ξείνον*] Ὡστε οὐ διὰ φιλοξενίαν μόνον τῷ πτωχῷ συνεπόθει, ἀλλὰ καὶ προσθεραπεύουσα αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ πνεύσθαι. Q.

95. *Πυκινῶς*] Ἀντί τοῦ, κἄνν. Vulg.

Inter glossas *Πυκινῶς* et *Νεϊκείοι*, in Vulg. ed. ant. interjectum est *ΑΕΙΚΕΛΙΟΝ*. εὐτελῆ.

97. *Δίφρον*] Οὐ θρόνον ἀλλὰ εὐτελὲς ὑποπόδιον. B.

108. *Νεϊκείοι*] Διαβάλοι ἐπὶ κακοξενίᾳ. B. Κακολογίη. Vulg.

109. *Ὡστε τευ ἢ βασιλῆος*] Τὸ ἢ ἀντί τοῦ καί, ὡς εἶναι, ὡσπερ καὶ τινὸς βασιλέως ἀμώμου. Q.

111. *Ἐκδικίας* ³⁾ ἀνέχῃσι] Δικαίας κρίσεις. τὸ δὲ ἀνέχῃσι, αὐξεί, ἀνυποί. B.

113. *Πάντα, οὐ μῆλα.* Ῥιανός, ἄσπετα. Harl.

114. *Εὐηγεσίης* (sic Vulg.: sed Mediol. *εὐηγεσίης*)] Τῆς εὐδαιμονίας, ἢ τῆς εὐαρχίας. παρὰ τὸ εὐ ἠγεῖσθαι. κακῶς δ' οἱ σὺν τῷ ρ γράφοντες, *εὐηγεσίης* ⁴⁾.

1) Vid. Steph. Thes. in v. *κουροθάλεια*.

2) Sic ed. ant. Recentt. *προστρέψεις ἢ ἀναλήψεις*.

3) Nescio an variam lectionem esse dicam, cum sensu plane eassum non sit, an merum spallma pro *εὐδικίας*.

4) Sic omnes tres: non *εὐεγ*, ut est in Vulg. edd. recent. ex aliquot textus editionibus; vid. Alter.

Vulg. Q. Ex Harl. ultima tantum sic, κακῶς δὲ οἱ —, attulit Porsonus.

Ἀρετῶσι δὲ λαοί] Ἐν ἀρετῇ ᾧσι, καλῶς προύχοντος τοῦ ἡγεμόνος. B. Q. ἢ. ἐν ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ διάγωσιν (Mediol. -οσι). B. Q. Vulg.

116. Μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος] Διὸ ἐπεὶ ἔδιν κακὸν ἐποίησας, μηδ' ἐμὲ λύπει τὰ παρὰ προαίρεσίν με αἰτούσα λέγειν. B. Q.

Ἀρίσταρχος, μὴ δέ μοι. Harl.

122. Δακρυπλώειν] Σύνθετον τὸ δακρυπλώειν, οἶον δάκρυσι πληθύνειν. τὸ δὲ πλώω, πολλάκις τὸ πλήθειν σημαίνει. B. Q. Δακρύων πληθύνειν. Vulg.

124. Ἦτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν] Καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σωματικὴν ἀπώλεσαν ἐξ οὗ ἀπῆλθεν Ὀδυσσεύς. Q.

127. Τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι] Τοῦ ἐμοῦ βίου προνοῶτο. B. Q. Vulg.

130. Ἡθέτηνται λ'. ἐν δὲ τοῖς πλείοσις οὐδὲ ἔφερον (ἐφέροντο em. Pors.) Harl. 1).

135. Οἱ δημοσεργοὶ ἕασιν] Οἱ δημοσίαν μοι χρεῖαν ἀγγέλλουσι. B. Q.

136. Ὀδυσῆα ποθεῦσα text. Ἀρίσταρχος, Ὀδυσῆα ποθέουσα 2). Harl.

Πόσιν text. Gr. φίλον. Vind. 5.

139. Ὑφαινον text. Ἀρίσταρχος, ὑφαίνειν. Harl.

150. Ἀλλύεσκον, διὰ τὸ ν. Pors. ex Harl.

155. Ὀμοκλήσαν 3)] Ὀμῆ πάντες ἐπέπληξαν. Vulg.

161. Ὀλβον text. Gr. κῦδος. Harl.

Ὀπάζοι] Παρέσχει. Sic Vulg. ed. ant. ut dubium sit, fueritne olim παρέχει an παράσχοι. In text. Harl. ὀπάζη et οι super η.

163. Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός] Ἐξ ὧν ἐφάτιζον, τρεῖςιν ἐνόμιζον οἱ παλαιοὶ σφὰς αὐτοὺς γεγονέναι. B. Πα-

1) Sed miram stragem edere voluere quicumque tot versus eiecere. Praeterea non coit sententia triginta tantum versibus expulsis sed duo praeterea 160. 161. abigantur necesse est et legamus λβ'. Praeterea 136. et 139. agnoscit Aristarchus. Quare puto A mutandum in Δ et suspectos tantum habendos 130 — 133. Porson.

2) Legendum Ὀδυσῆ. Schol. Cod. Townl. ad II. δ, 384. Τυδῆ. ὡς. ἀλλ' Ὀδυσῆ ποθέουσα καὶ (II. ο, 339.), Μημισῆ δ' ἔλε Πολυδάμας. Porson.

3) Sic, non ὀμοκλήσαντ', ut recentt.

λαιφάτε] Παλαιὰ φατιζομένης (Vulg. ins. περι ἧς παλαιὰ μινθεύεται). οἱ γὰρ παλαιοὶ ὑπελάμβανον τοὺς πρὸ αὐτῶν (Vulg. ἑαυτῶν) ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν γεγενῆσθαι, διὰ τὸ τὰς τικτούσας εἰς τὰ σέλεχη καὶ σπήλαια ἐκτιθέναι (ἐντιθ. Vulg.) τὰ παιδία. ἔσι δὲ ὁ λόγος, οὐ γὰρ δὴ ἐκείνων εἶ σύ (Q. ἔσσι). εἰς ¹⁾ πιθανὸν δὲ τοὺς πάλαι ἀνθρώπους ἐν ταῖς ἐρημίαις τὰς μίξεις ποιῆσθαι πλησίον πετρῶν καὶ δένδρων (Vulg. πλησίον δρυῶν καὶ πετρῶν). Τινὲς δὲ, παλαιάγονοι, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ ἐβλανοφάγονοι παρὰ καὶ φηγὸς ὡς φαγὸς τις οὐσα. Q. Vulg. Harl.

172. Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ περιόρητος] Ἰδρῆλη. Vulg. Ἀντὶ τοῦ περιόρητομένη θαλάσσης. οὐ γὰρ ἐστὶ μέσον ὡς κέντρον τοιοῦτον ἐπὶ τῆς Ἠγγυίας, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης (Od. α, 50.). B. Q.

174. Πολλοὶ ἀπειροῖσιοι] Ἐπήγεκε τῷ πολλοὶ τὸ ἀπειροῖσιοι αὐξήσεως ἔνεκεν. Vulg.

Ἐννήκοντα πόλεις] Ἐν Ἰλιάδι (β, 649.) ἑκατόμπολιν τὴν Κρήτην λέγει, οὐχ ὠρισμένως ἑκατὸν πόλεις ἔχουσαν, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ πολλὰς. ἔτιοι δὲ φασιν Ἰδομενεὰ κατὰ τὸν ἐξ Ἰλίου ἀνάπλου ἀπελευνόμενον τῆς Κρήτης ὑπὸ λευκο* ὄντια παῖδα (Barn. ex Eust. reposuit ὑπὸ Λεύκω, ὃν θετὸν παῖδα) καταλελοίπει φύλακα τῆς βασιλείας, δέκα πόλεις πορθῆσαι. μετὰ δὲ τὰ ἠρωϊκὰ (Τρωϊκὰ Barn. ex Eust.) αἱ δέκα πόλεις προσεκτίσθησαν Vulg. (Cf. ad 183.) Πῶς ἂν ἐν τῷ καταλόγῳ φησὶν, ἄλλοι θ' οἱ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἁμφενέμοντο; ἦτοι ἂν ἐκεῖ τὸ ἑκατὸν ἀντὶ τῶν πολλῶν κῆται, ὡς, τοῖς ἑκατὸν θυσάνοιο (scr. τῆς ε. θύσανοι ex II. β, 448.). ἢ ἐπεὶ μετὰ τὸν ἀπόπλου οἱ μετὰ Ἰδομενεὺς ἐπόρθησαν Λύκτον καὶ τὰς πέριξ αὐς ἔσχον. Q. ²⁾

175. Ἄλλη δ' ἄλλον γλῶσσα] Προφρονόμησεν, ἵνα μήτις αὐτὸν ἐλέγξῃ διὰ τὸ μὴ χρῆσασθαι τῇ διαλέκτῳ αὐτῶν. Vulg.

Ἐν μὲν Ἀχαιοί] Μετὰ τὰ Ἰλιακὰ Ταλθύβιος ἐκ Μυκηνῶν ἤγαγεν ἀποικίαν. Vulg.

176. Ἐτεόκηρες] Οἱ αὐτόχθονες Κρήτες, ἢ οἱ ἰθαγενεῖς. Vulg.

1) Recte delet Barnesius vocem εἰς ut ex praecedentibus male natam.

2) Extrema hujus scholii corrupta et mutila esse videntur. Sed conferenda cum his omnibus praeter scholium versui 183. appositum, scholia etiam ad II. β, 649. (Boeot. 156.), et Eust. ad utrumque locum.

Κύδωνες] Οἱ αὐτόχθονες Κύδωνες, ἀπὸ Κύδωνος τοῦ Ἀπολλωνος. B.

177. Τριχάϊκες] Τριχῆ διαιρεθέντες. οἱ μὲν γὰρ Εὐβοίαν κατέκρησαν, οἱ δὲ Πελοπόννησον, οἱ δὲ Κρήτην. Ἀπολλώνιος δὲ τοὺς πολεμικοὺς λέγει, ἀπὸ τοῦ αἰσσοῦτος καὶ ἐπισείοντας τὰς κόμας ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ πολεμεῖν, ἴσον τῷ, κορυθαίκι (Π. χ, 132.). εἰσι δὲ οἱ τοὺς τριρόφους (τριλόφους em. Barn.), οἱ δὲ τοὺς ὄρχησας ἀποδιδόασιν. Vulg. et brevius B.

Διοί] Οἱ εὐγενέστατοι. Vulg.

178. Τῆσι δ' ἐν Κνωσσὸς μεγάλη πόλις, ἐνθάδε Μίνως ἐννέωρος βασιλευεν Διὸς μεγάλου ὀαρισύς ¹⁾] Μυθολογεῖται τὸν Εὐρώπης καὶ Διὸς Μίνωα ἐν Κρήτῃ οἰκοῦντα διὰ ἐνναετίας ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὸν πατέρα παιδευθησόμενον, καὶ ὡς παρὰ σοφιστῶν μανθάνειν τὰ δέοντα, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦ χρόνου τὰς ἀποδείξεις διδόναι ὡν μεμαθήκοι ἐν τῇ προτέρᾳ ἐνναετηρίδι παρὰ τοῦ Διός. ὅθεν καὶ τῶν πάντων αὐτῶν βασιλεία καταστῆσαι, τῇ τε γνώμῃ καὶ τῇ κρίσει διενεγκεῖν ὥστε ἐν ἄδου δικαστῆν γενέσθαι τῶν ἀδίκων ψυχῶν. ἡ δὲ ἰσορία παρὰ Πλάτωνι ²⁾. Vulg.

179. Ὀαρισῆς] Ὀαρισῆς, ὀμιλητής. οὐκ ἄρα μόνον ὀαρίζειν τὸ ἐρωτικῶς ὀμιλεῖν. Τὸ δὲ ἐξῆς, ἐνθα τε Μίνως βασιλευεν ἐννέωρος Διὸς μεγάλου ὀαρισύς. φασὶ γὰρ ὅτι ἐπὶ θ' ἔτη κεχωρισμένος ἀνθρώπων διέτριβεν ἐν τῇ Ἰδῆ καὶ συνετίθει νόμους, καὶ διεβεβαιούτο παρὰ τοῦ πατρὸς εἰληφέναι Διὸς πρὸς τὸ μὴ τοὺς ὑπηκόους ἀνυποτακτεῖν. οἱ δὲ φασὶ θ' ἔτη παιδευθέντα αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Διὸς οὕτω βασιλευσάει θ' ἔτη. B. Ὀαρισύς (sic ed. ant.)] Ὀμιλητής. Vulg.

Ἐννέωρος] Οἱ μὲν, ὅτι διὰ ἐννέα ἔτων τῷ πατρὶ συνιωὺν Διῷ, παρ' αὐτοῦ ἐμάνθανεν ἅτινα εἶη δίκαια. οἱ δὲ, ὅτι ἐνναετής ὡν βασιλεύειν ἤρξατο. οἱ δὲ, ὅτι ἐπ' ἐννέα ἔτη ἐβασίλευσεν ὀμιλητής γενόμενος τῷ Διός. οἱ δὲ ὅτι ἐπ' ἐννέα ἔτη παρὰ τῷ πατρὶ ἐπαιδύθη. φασὶ δὲ ἕτεροι, ὡς ταῖς τῶν βασιλέων γνώμασι οὐ ῥαδίως πείθονται οἱ ὑποτεταγμένοι. ἀνιόντα ἔν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰδῆν διὰ ἐνναετίας συν-

1) Scripsi lemma ut est in ed. ant. Correxerunt e textu recc.

2) In Minoë p. 319. e. ad quem locum Boeckhius (in Plat. Minoem p. 60.) nostro scholio ad vindicandam ibi veram lectionem recte usus est; nisi quod μεμαθήκοι apud scholiasten quoque in μεμαθήκει mutandi causa est nulla. Edd. ante Barnesium habent μεμαθήκοιεν lapsu manifesto.

θεῖναι νόμους, καὶ φέροντα διαβεβαιουῖσθαι ὡς ὑπὸ τοῦ Διὸς εἶναι δεδομένοι. Vulg.

183. Ἔμοι δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων] Οὗτος θετὸς ὢν Ἰδομενέως παῖς ἀφαιεῖς ὑπ' αὐτοῦ φύλαξ τῆς Κρήτης, ἐξασίασε πρὸς αὐτὸν ἐπανελθόντας· μετὰ δὲ ταῦτα προσεκτίσθησαν καὶ αἱ δέκα ¹⁾). Q.

Ὀνομάκλυτος, ὡς ἐκλύομεν, καὶ ἐκαλοῦμεν ὀνόματι. B.

Κλυτός] Ὡς ἐκλύομεν καὶ ἐκαλύομεν ὀνόματι. Vulg. Αἴθων] Ὀνομα κύριον. Vulg.

188. Στήσσε δ' ἐν Ἀμνισῶ] Προσώρμισε. Κνωσσοῦ δὲ ἐπίγειον Ἀμνισός. ἔσι δὲ καὶ ποταμὸς Κρήτης. B. Ἀμνισός πόλις καὶ ποταμὸς Κρήτης. Vulg.

Εἰλειθυίης] Τῆς ἀφωρισμένης ταῖς τιπούσαις θεῶς. Vulg.

192. Δεκάτη ἢ ἐνδεκάτη] Ψευδόμενοι ἐπὶ ἀν λέγωσιν τι μὴ εἶδέναι ἀληθῶς, πιθανώτεροι δοκῶσιν εἶναι. Vulg.

203. Ἴσχε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα] Τινὲς βούλονται τὸ ἔλεγον (ἔλεγε em. Barn.) σημαίνειν. ἄλλοι δὲ τὸ ἦσχε, τὸ εἵκαζεν, ὁμοίου. τὸ γὰρ ὅλον, πολλὰ ψευδῆ λέγων εἵκαζεν, ὥς ὁμοία εἶναι ἀληθείσιν. ἀπὸ τῆ εἶδω, ὃ μέλλων εἶσω. Vulg.

205. Ὡς δὲ χιῶν] Ἀρμοδίως ἐχρήσατο τῇ πρὸς τὸ δάκρυον παραβολῇ. B.

206. Καταχεύη] Ἄγαν ἐκχέη. Vulg.

211. Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἐξασάν] Ὡς τόξα τεταμμένα, ἐξ οὗ νοεῖται τὸ, ἀκαμπεῖς, σκληροὶ, μὴ ἐνδιδόντες τοῖς δάκρυσιν. B. Κέρα] Τόξα. ἵνα ἢ, τεταμμένους εἶχε τὲς ὀφθαλμοὺς ὡς περ τόξα. ἢ ἄλλως τὴν φύσιν τῆ κέρατος περιέλαβεν (Ms. Barnes. ἐλάμβανε). σκληρὸν γάρ. Vulg.

213. Τάρπη] Ἐχορέσθη, ἐτέρφθη. ἢ ἐξετράπη τοῦ γόου. Vulg.

222. Μοι text. Γρ. οἱ. Harl.

224. Ὡς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ] Ὡς μοι ἀναφέρει ἢ ψυχῇ, ὡς διαμύνηται (scr. -ημαι). Vulg.

225. Πορφυρέην οὐλήν] Ἀντὶ τοῦ ὀλοπόρφυρον· ἢ ἀπαλήν. B. Ἦτοι ὀλοπόρφυρον· ἢ τρυφεράν. Vulg.

226. Τοι text. Γρ. οἱ. Harl.

227. Αὐλοῖσιν διδύμοισι] Ἀνατάττει δυσὶ πρὸ τῆς

1) Mīrae in hoc scholio turbæ, quas expediat, cui lubet. Nam et confusus Leucus cum Aethone, sive ficto, sive revera talis in mythologia fuerit; et extrema verba totum scholium rejiciunt ad 174.

χλαμίδος ¹⁾, ὃ ἔστιν εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς χλαμίδος ἐπάνωθεν τῆς πόρπης ἐξημεμένους. B. *Αὐλοῖσι*] *Ράβ-δοις εὐθείαις, εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι. Διδύμοιοι*] *Διπλαῖς, ἢ συμφυέσι περόναις. Vulg.*

229. *Λάων*] Ὁ μὲν Ἀρίσαρχος ἀπολαύων, ἀπολαυσικῶς ἔχων. ὃ δὲ Κράτης λάων φησὶν ἀντὶ τοῦ βλέπων. ὅθεν κατὰ ἐξήρησιν ἀλαὸς ὁ τυφλός. οἱ δὲ φασὶν ἀφηρησθαι τὸ υ, ἵνα ἦ ὑλάων. ἢ ἀπελαύων. Vulg. *Ἀπολαυσικῶς ἐσθίων. ἢ ὑλάων κατ' ἔνδειαν τοῦ υ. ἢ βλέπων. ὅθεν καὶ ἀλαὸς ὁ τυφλὸς κατὰ ἐξήρησιν. B.*

230. *Ἦς οἱ χρύσειοι ὄντες*] Ἀπὸ χρυσοῦ κατασκευασμένοι. ἔστι γὰρ καὶ ἐν ὑφάσμασιν ἀπὸ χρυσοῦ ποικίλματα. λείπει δὲ τὸ ὦς, ὡς χρύσειοι ὄντες. B.

Λάε] Οἱ μὲν ἐπεβλέπετο, οἱ δὲ ἀπολαυσικῶς ἦσθιεν. Vulg. *Λάε*] Ἀπέλαβε. Pal. Scr. ἀπέλαυε: vid. ad 61.

232. *Συγαλόεντα*] Ἀπαλόν. Vulg.

233. *Λοπόν*] Τὸ λέπος ὃ λέγομεν τῷ ζυγῶν. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ λέπω τὸ λεπίζω. B. *Λέποιον* (Barn. ex Eustath. λέπυρον). εἴρηται δὲ πρὸς τὸ ἰσχυρὸν καὶ εὐτονον. παρὰ τὸν ὑμένα τοῦ λεπίσματος. Vulg.

242. *Τερμιόεντα*] Οἱ μὲν τέλειον συναποτερματιζόμενον ἔλω τῷ σώματι, ποδῆρη. οἱ δὲ σύμμετρον, καὶ μήτε ἐνδέοντα μήτε ὑπέρμετρον. Vulg. *Ποδῆρην*. ὡς ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσσε τερμιόεσσα (Il. π, 803.). B.

246. *Γυρός ἐν ὤμοισι*] Περιφερεῖς καὶ ερογγύλους ἔχων τοὺς ὤμους. ἢ κυρτός. ὁ τρόπος εἰκονισμός. Vulg. *Γυρός*] Οὐκ ἐπιμήκης, ἀλλὰ ερογγύλος. B.

260. *Οὐκ ὀνομασῆν*] *Αυσώνυμον*. οὐκ ὀνομασῆν δὲ, ἢ οὐδὲ ὀνομάσαι καλόν. B.

263. *Ἐναίρειο*] Ἀντὶ τοῦ ἔναιρει, διάφθειρε. B. Q. *Ἀναίρειο*] Κατάφθειραι. Vulg.

272. *Γρ. πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὄνδε δόμοιδε.* Harl.

283. *Ἄλλ' ἄρα*] Τὸ ἐξῆς, ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ χρήματ' ἀγυρτάζειν, ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο. B.

285. *Ἦς περὶ κέρδεα πολλά*] Οὕτως περισσῶς συνετά οἶδεν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. ὡς τὸ, περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων (Il. α, 287.). B.

288. *Ἀποσπένδων* text. et γρ. ἐπι super ἀπο. Harl.

294. *Ἐτερόν γ' ἔτι βόσκοι*] Ἐλλείπει γένος. Vulg.

¹⁾ Sic Mediol. bis, ut nesciam χλαμίδος an χλανίδος reponam.

305. Ἡ μὲν τῆ ¹⁾] Τούτῳ τῷ τρόπῳ. Vulg.

306. Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος] Λυκάβας ὁ ἐνιαυ-
τὸς ἠτυμολογήθη μὲν παρά τινων ἐκ μεταφορᾶς τῶν λύ-
κων· οὗτοι γὰρ διερχόμενοι ποταμὸν ἀλλήλων τὰς οὐράς
δάκνουσιν· ὡσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου· ἡμέρα γὰρ ἔχε-
ται τῆς ἡμέρας, καὶ ἑβδομάς τῆς ἑβδομάδος, καὶ μὴν τοῦ
μηνός. ἢ παρὰ τὸ λύγος τὸ σκότος, καὶ τὸ αὔω τὸ λάμ-
πω· διὰ γὰρ τῶν νυχθημέρων συμπληροῦνται ὁ ἐνιαυτός.
ἄλλοι δὲ ἀπὸ τοῦ λύω καὶ τοῦ αὔω τὸ ξηραίνω, ἐπεὶ περὶ ὃ
ἡλιακὸς δρόμος τὸ τε χρόνου συμπερᾶ διάστημα. ἢ παρὰ
τὸ λυγαίως βαίνειν ἦτοι κεκρυμμένως καὶ λεληθότως. B.
Cf. Schol. ξ, 161.

314. Τεύξῃ ἐπεὶ οὔτι σ. text. Γρ. τεύξαι: et pro
οὔτι est ἔ τοῖοι, quae sane vera est lectio, librariis cra-
sin hanc, ἐπεὶ οὔ, ignorantibus. Pors. ex Harl.

323. Τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος] Δεῖπει, ὅστις δὲ
θυμοφθόρος, τοῦτον ἀνιάξῃ κάκιον αὐτῷ· θυμοφθόρος δὲ
σημαίνει ἐφθαρμένος τὴν ψυχὴν, φρενοπλήξ. οὐδὲν ἔργον
ἀνίας ἀνύσει κατὰ τοῦ ξένου, ἐγὼ γὰρ αὐτοῦ προΐσα-
μαι. B.

326. Γρ. ἐχέφρονα. Harl.

327. Ἀυσαλέος] Αὐχημῆς, ἡμελημένος. B. Αὐχ-
μῶν. Vulg.

328. Δαινύη] Ἐυαχεῖσθαι μέλλεις. Vulg.

Ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθσαι] Τοῦτο πρὸς τὴν
εὐφημίαν εἴρηκεν, καὶ ἀναφέρεται ἐπὶ τὸ κλέος. ὀλιγο-
χρόνιοι δὲ ὑπάρχοντες οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσιν εὐ πράττειν
ἐν τῷ βίῳ, καὶ φήμην ἀγαθὴν περὶ ἑαυτῶν ἀπολείπειν.
Vulg.

331. Ἐφεψιόωνται] Ἐπεγγελάωσι, ἐπιμωκῶνται. B.

Ἐψιόωνται (sic ed. ant.)] Καθάπτονται, καὶ λοι-
δοροῦνται· ἢ ἐπιχαίρουσι καὶ ἐφήδονται. Vulg.

338. Ἦχθεθ'] Ἀντὶ τοῦ ἠλλοτριώθη. ἀρχὴν γὰρ
ἔλαβον τῆ δυστυχίᾳ ἐξελθὼν τῆς πατρίδος. ἐμισήθη φη-
σὶν ἀφ' οὗ κατέλειπον τὴν πατρίδα. ἐμίσησα τὰς χλαίνας,
λοιπὸν ἐν ῥάκεισιν ἐτίσας. καὶ νῦν οὐ βούλομαι ἐν τοιῷ-
τῳ καθεῦδειν, ἀλλὰ καθεῦδω ἐν ῥάκει καὶ ἀγροικτῷ ὡς
πρότερον. B. Τὸ ἄχος ἐμβάλλει. Ms. Barnes.

343. Ἐπιήρανα] Προσηγῆ, ἀπὸ τοῦ ἐραῖν. B.

¹⁾ Sic ed. ant. Recentt. e textu reposuerunt Ἡ μέντοι, de
expositione scholiastae securi. Etiam in Harl. est τῆ cum in-
terpr. οὔτως.

344. Οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἄψεται] Διὰ τὸ ὑβριζικὸν τῶν γυναικῶν. Vulg.

346. Εἰ μὴ τις γρη῏ς ἐστίν] Ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς. πρῶτον μὲν ὅτι αἰρεῖται (sic Barn. e ms.; antea ἀρνέεται) τὴν δυναμένην ἐπιγῶναι. εἶτα δὴ καὶ γελοῖοντα ¹⁾ ἦτις δὴ τέτληκε. τίς γὰρ φθοιεῖ τῶν σπουδαίων; Vulg.

351. Φιλλῶν] Ὡς ἡδίων, συγκριτικόν, ἀντὶ τοῦ φιλαίτερος B.

356. Ὀλιγηπελέσσα] Ὀλίγον ἔτι τοῦ πέλειν ἔχουσα. τούτου δὲ προκατασχεῖται ὄνομα τὸ ὀλιγηπελία B.

358. Σαῖο (sic ed. ant non σεῖο)] Τε σσ. Vulg.

360. Ἐν κακοτητῇ] Ἐν κακώσει καὶ ἐν ταλαιπωρίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐν κακοῖς. B.

361. Κατέσχεθε ²⁾] Κατέσχ. Vulg.

363. Ἀμήχανος] Πρὸς ὃν, δηλονότι τὸν Δία, ἅν ἔστι τινὰ μηχανὴν εὐρεῖν. ἐξ οὗ δεινὸς καὶ χαλεπὸς ἐστὶ. ³⁾ Ms. Barnes.

370. Ἐφειψιόωντο γυναῖκες] Προσπαίξουσιν ⁴⁾ ἕως, φησὶ, καὶ αἰτὸς οὕτως ὑβρίζεται πλανώμενος ὥσπερ οὖν νῦν υβρίζη παρὰ τῶν δελίδων. B. Ἐφειψιόωντο] Καθήπτοντο, ἐλοιδοροῦντο. Vulg.

378. Κήδεσιν] Ἀντὶ τοῦ, διὰ τὰ σὰ κήδεα. B.

386. Ἀβητα] Νῦν τὴν λεκάνην. Vulg.

393. Οὐλήν] Ἀττικοὶ τὸ θεραπευθὲν τραῦμα ὠτειλήν φασιν. παρὰ δὲ Ὀμήρῳ ὠτειλή μὲν τὸ ἀθεράπευτον, οὐλή δὲ τὸ θεραπευθὲν. B.

Ἥλασε] Τύφας ἐποίησε. B.

394. Παρηγησόνδε] Εἰς τὸν Παρηγασσόν. Παρηγασσός δὲ ὄρος Δελφῶν. Vulg.

¹⁾ Sic ed. ant. In recentt., certe in Schrevel., γελοῖον τὸ —. Barnesius em. γελοῖον τὸ ἦτις δ. τ. idemque suspicatur in fine legendum esse τῶν μὴ σπουδαίων. Quod verum mihi videtur iudicium: ut haec sit mens istorum criticorum, ridiculum esse quod Ulysses tam probam feminam sibi exposcat ad demandandum ei negotium minime invidendum.

²⁾ Sic ed. ant.; nam recentt. e textu edito κατέσχετο. Illa scriptura nondum quod sciam alicunde enotata est.

³⁾ Puto hoc scholium ad Il. τ. 273. pertinere. Nisi et hic forte ἀμήχανος ad Ζ. υς referatur. Vid. infra ad v. 560. Barnes. Certe utriusque loci, et hujus et Il. τ. 273. eadem est ratio, significatio autem vocis ἀμήχανος, nisi cum scholiastis utrobique ad Jovem referas, diversa.

⁴⁾ Respicit scripturam ἐφειψιόωνται quam Eustathius quoque, ad ut metro repugnantem, memorat.

396. Κλεπτοσύνη θ' ὄρκω τε] Οὐκ ἐπιπορκῶν ἀλλὰ σοφίζομενος τοὺς ὄρκους, αὐτὸς μὲν εὐὸρκος διέμεινε, τὸς δὲ ἐγκαλοῦντας διὰ τῆς ἐπιβολῆς ἔπειθεν. B.

401. Γρ. Ἀντίκλεια. Harl.

407. Ὀδυσσάμενος] Μισηθεὶς· ἢ ὄργην ἀγαγών· ἢ βλάβας. Vulg.

409. Ἐπώνυμον] Φερώνυμον. Vulg. Vid. ad η, 54.

410. Ἡβήσας] Ἐν ἀκμῇ ἡλικίας γενόμενος. ὀδυσσάμενος 1). Vulg.

432. Παρθασοῦ τάχα δὲ ἴκανον πτύχας ἠνεμοέσσας] Φιλωνίς ἢ Δηϊόνοσος θυγάτηρ οἰκοῦσα τὸν Παρθασσὸν ἐν αὐτῷ παρελήχθη καὶ Ἀπόλλωνι 2). εἶχε γὰρ τὸ κάλλος ἐράσμιον ἐπὶ τασούτον, ὥστε καὶ τοὺς θεοὺς ζηλοτυποῦντας κατὰ τὸ αὐτὸ θελήσαι μίσγεσθαι. εἶτα ἐκ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος γίνεται Φιλάμμων ἀνήρ σοφιστῆς, ὃς καὶ πρῶτος εἶδοιαι χοροὺς συζητῆσθαι παρθένων, ἐκ δὲ τοῦ Ἑρμοῦ Ἀντίλοχος, ὃς οἰκῶν τὸν Παρθασσὸν πλείστα κλέπτων ἐθθαύριζεν. εἶχε γὰρ ταύτην τὴν τέχνην παρὰ τοῦ πατρὸς, ὥστε τοὺς ἀνθρώπους ὅτε κλέπτοι τι λανθάνειν, καὶ τὰ θρέμματα τῆς λείας ἀλλοιοῦν εἰς ὃ θεοὶ μορφῆς, ὥστε πλείστης αὐτὸν δεσπότην γενέσθαι λείας. ἢ δὲ ἰσχυρία παρὰ Φερεικῆς (Sturz. num. 18.). Vulg. in fine libri.

Πτύχας] Τὰς ἀποκλίσεις. Vulg.

434. Ἀκαλαρῥείτασ λέγει τοῦ ἀκαλῶς καὶ ἡσυχῶς ῥέοντος. B.

435. Βῆσσαν] Τὴν πρόβασιν τοῦ ὄρους. Vulg.

439. Λόχη] Ἐλάσει χορῶν, πρὸς κοίτης ἐπιτηδείω, ἀπὸ τοῦ λέξασθαι. B. Συνδένδρω τόφω. Vulg.

440. Διάν] Διέπει. Vulg.

443. Ἡλιθα] Γίνεται ἐκ τῆ ἀλίω, τὸ συναθροίζω. ἀθροίσεως ἐπιρῶημα, σημαίνει τὸ ἀθροῦσ. τάττεται δὲ καὶ ἀντὶ τῆ ματαίως. οἶον, ἐπέχραον ἡλιθα χερσίν (Apol. lon. 2, 283.), ἀντὶ τοῦ ματαίως. Vulg.

450. Γουνὸς ὑπερ] Κατὰ τὴν ἀοχὴν τοῦ μηροῦ· λέγει γοῦν πολλὸν δὲ διήφρυσ σαρκὸς ὀδόντι. Διὰ δὲ τοῦ,

1) Posui hoc scholium, ut aliis etiam suum iudicium esset de ultima hac voce quam edd. ant. addunt, recentt. omittunt.

2) Mercurium inserendum esse omnes viderunt. Sed duplicanda etiam particula καὶ ita, παρελήχθη καὶ Ἑρμῇ καὶ Ἀπόλλωνι. Verbum autem παρελήχθη pro παρελεκτο vel παρελεξατο, et in sermone quidem prosaio, miror. Mox κατὰ τὸ αὐτὸ e ms. reposuit Barn. pro κ. τὸ αὐτῷ quod est in edd. ant. et unde recentt. fecerunt κ. τὸ αὐτῷ.

λικριφίς, δηλοῖ ὅτι οὐ μέχρι τῶν ὀστέων καθίκετο. ἐνυμολογοῦσι δὲ τὸ λικριφίς οἶον λίαν κεκουμμένως· οἱ δὲ, περὶ τὰ ἰκρία, ὃ ἔστι τὰ πλάγια ξύλα, καὶ τὸ λίαν. B.

457. Ἐπαιδιῇ δ' αἶμα] Διοκλῆς ἐπαιδιῆν παρῶδωκε τὴν παρηγορίαν. Ἰσχαίμον γὰρ εἶναι ταύτην, ὅταν τὸ πνεῦμα τοῦ τετριμένου προσεχῆς ἦ, καὶ ὡσερ προσηρημένον τῷ παρηγοροῦντι. ὡς καὶ δι' ἐτέρων, ἀλλὰ σὲ μὲν Θεράπων ποτιτίροπετο (Il. ο, 401.). Ἐσχεθον, δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπασσαν. Vulg.

Ἰστέον οὐ ἀρχαία εἶναι ἢ διὰ τῆς ἐπαιδιῆς Θεραπειά, ὡς καὶ Πίνδαρος (Pyth. 3, 91.) ἐπὶ τῷ Ἀσκληπιῷ, μαλακαῖς ἐπαιδαῖς, λέγει. Ms. Barnes.

471. Χάσμα καὶ ἄλγος] Σοφοκλῆς· χάσμα ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη¹⁾. Vulg.

490. Κτείνωμι text. Γρ. τείναιμι (sic). Harl.

494. Ἐξω] Ἐν ἑαυτῇ (sic) κατάσχω. Vulg.

497. Καταλέξω] Ἐκάστην εἶπω. Vulg.

498. Νηλιτιδῆς εἶσι] Παρὰ τὸ ἀλιτεῖν. Ἀρίσταρχος δὲ τοὺς πολυμαρτήτες, τοῦ νη ἐπιτατικοῦ ὄντος. ἀμεινον δὲ τοὺς ἀναμαρτήτες. B. Νηλιτεῖς] Λίαν ἀμαρτωλοὶ καὶ ἄλλοι ἀπέδωσαν τοῦ νη ἐπιτατικοῦ ὄντος, ὡς ἐν τῷ, νηχτος ὄρηξ (Nicand. Ther. 33. Conf. Etym. M. in νη). ἀμεινον δὲ τὰς ἀναμαρτήτες, συγκειμένης τῆς λέξεως ἐκ τοῦ νη ζερητικοῦ μορῆς καὶ τοῦ ἀλιταίνειν, ἢ ἢ, ὅσαι ἀμαρτάνωσαι καὶ ὅσαι οὐ. Vulg. Conf. ad π, 317.

510. Κοῖτος] Ἀντὶ τοῦ ὕπνος. Vulg.

511. Ὅν τινά γ' ὕπνος ἔλη] Οἶον, ἐμὲ μὲν γὰρ οὐχ αἰρεῖ. Vulg.

513. Ἐέρπομι ὀδυρομένη] Ἀντὶ τοῦ τρέπομαι, τῶν λυπηρῶν ἀπάγομαι. B.

515. Ἦιδεν] Γράφεται, ἔλδη. B.

518. Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέω κούρη]²⁾ Διαφόρως τοῖς νεωτέροις, οὐχὶ Πανδίωνος³⁾, εἰ μὴ ἄρα διώνυμος ἦν. Πανδαρέω τοῦ Μέρπος Μιλησίου τὸ γένος γίνονται ἕξ Ἀπομοθῆς γ' θυγατέρες, Ἀηδών, Κλεοθήρα, Μερόπη. ἕως κύνα κλέπας χρυσοῦν ἠφαισίοτευκτον ἔμψυχον ἐκ Κρήτης

1) Ἐκκαλούμενον Barnes. ex Eustathio, recte: sed ὡς χάσμα non item; ex eo quod ibi est, φησὶ Σοφοκλῆς ἄς χάσμα ὑφ.

2) Conf. omnino schol ad v, 66.

3) Edd. ant. οὐχ ἰπανδίωνος, recentt. οὐχ ἢ Ἰπανδ. Barnesius (qui ex ms. scholium se emendasse praedicat sed de singulis diserte non monet) καὶ οὐχὶ Πανδίωνος. Ego istud καὶ ἄλλοι adhuc relinquo.

ἐκ τοῦ Διὸς τεμένους, παρεκατέθετο Ταντάλω. Διὸς δὲ καὶ Ἑρμοῦ ἀπαιτοῦντος αὐτὸν, ὤμοσεν ὁ Τάνταλος μὴ ἔχειν. ὅθεν ὁ Ζεὺς κατέσρεψεν αὐτῷ Σίπυλον τὸ ὄρος ¹). τὸν μὲν οὖν κύα Ζεὺς δι' Ἑρμοῦ ἀπέλαβεν. ὁ δὲ Πανδάρος ἔφυγεν εἰς Ἀθήνας, κάκειυθεν εἰς Σικελίαν, ἔνθα διεφθάρη μετὰ τῆς γυναικός. συνέβη δὲ τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Κλεοθήραν μὲν καὶ Μερόπην, ὠραίας γενομένας, ἀρπασθῆναι ὑπὸ ἀνέμων καὶ παραδοθῆναι Ἑρινύσιν ὑπηρετεῖν. Ἀηδῶν δὲ ἡ πρεσβυτάτη Ζήθῳ γαμηθεῖσα τῷ Διὸς μὲν παιδί, Ἄμφιλος δὲ ἀδελφῶ Ἰτυλον ἔσχε παῖδα. φθοροῦσα δὲ τῇ ὁμονύμφῳ τῇ Ἄμφιλος γυναικὶ Νιόβῃ τῇ Ταντάλῳ, τινὲς δὲ Ἴππομεδοῦσῃ, πλείονας ἐχούσῃ παῖδας, ὧν ὁ ἀριστος ἦν Ἀμαλεὺς ²), ἐπεβούλευεν τούτῳ. καὶ τῶν ἀνεπιῶν συντρεφομένων, ὅθεν καὶ συγκοιμᾶσθαι συνέβη, κρύφα παρήνευσεν τὴν ἐνδοτέρω κοίτην ἐλεῖσθαι, ὅπως εὐεπιβούλευτος αὐτῇ νύκτωρ ὁ Ἀμαλεὺς γένηται ³). καὶ τοῦ πάθους αὐτὴν σφόδρα καταλαβόντος, ἠΰξαστο πᾶσι θεοῖς μεταστῆναι ἐξ ἀνθρώπων. καὶ ἡλλάγη εἰς τὸ ὁμόνυμον ὄρνεον. Vulg.

Ἑρμοῦ καὶ Μερόπης γίνεται Πανδάρως, οὗ καὶ Ἀρμοθῆς Ἀηδῶν, Μερόπη, Κλεόθηρα. ἀλλ' ἡ μὲν Ἀηδῶν Ζήθῳ γαμηθεῖσα, καὶ κτείνασα τὸν Ἄμφιλος υἱόν, φρόβῳ τῆς γυναικός αὐτῆς καὶ τὸν ἴδιον υἱὸν Ἰταν ἔσφαξες, προλαβοῦσα τὴν ἐκ τῆς δυσμενοῦς κόλασιν. Τινὲς δὲ φασιν, ὅτι Ἀηδῶν ζηλοτυποῦσα τὴν πολυπαιδίαν Νιόβης τῆς Ἄμφιλος γαμητῆς, διὰ τῆς αὐτῆς ἀνοίας ὄρμησε νύκτωρ μετὰ ἔλφους ἀποκτεῖναι τὸν μείζονα τῶν Νιόβης παίδων, ἦλαθε δὲ τὸν ἴδιον φοιεύσασα. διωκομένη δὲ ὑπὸ Ζήθου διὰ τὸν φόνον τοῦ παιδὸς εἰς ὄρνεον μετεβλήθη τὴν ἀηδόνα. Μερόπη δὲ καὶ Κλεόθηρα ἀνετράφησαν ὑπὸ Ἀφροδίτης. ἐπεὶ δὲ Πανδάρως δεξάμενος παρακαταθήκην ὑπὸ Ταντάλου τὸν ἐκ Κρήτης κλαπέντα κύα χρυσοῦν ἔξαρνος ἐγένετο μὴ λαβεῖν, ἀρπασθεῖσαι ὑπὸ Ἀρπυιῶν Ἑρινύσι παρεδόθησαν. Β.

Τῇ Νυκτέως ⁴) Ζεὺς μίγνυται. ἐξ ἧς Ζήθος γίγνον-

¹) Supra in schol. λ, 582. Jupiter dicitur Tantalum ἐξαργῆσαι ἐπ' ὄρους ἡψηλοῦ —, καὶ τὴν Σίπυλον (urbem) ἀνατρέψαι. Conf. etiam Schol. Pind. Ol. α, 97.

²) Ἀμαλεὺς pro Ἀμανεὺς bis reposui Barnesio credens non apud Eust. solum sed in ms. Aloys. quoque sic scriptum esse.

³) Lacunosam hanc narrationem supplē e scholio sq. et ex Eustathio p. 740, 13.

⁴) Alterum hoc de hac re in Vulgatis scholium cum illo de Autolyco ad 432. in edd. ant. rejectum est ad finem libri; simul-

ται (sic nimis eleganter ed. ant.) καὶ Ἀμφίων. οὗτοι τὰς Θήβας οἰκοῦσι πρῶτοι, καὶ καλοῦνται Διὸς κούροι λευκόπολοι ¹⁾. γαμῆ δὲ Ζῆθος μὲν Ἀηδόνα τὴν τοῦ Πανδαρέου, τῶν δὲ γίνεται Ἴτυλος καὶ Νῆϊς. Ἴτυλον δὲ ἡ μήτηρ Ἀηδῶν ἀποκτείνει διὰ νυκτὸς, δοκοῦσα εἶναι τὸν Ἀμφίονος παῖδα, ζηλοῦσα τὴν τοῦ προειρημένου γυναῖκα, ὅτι αὐτῇ (scr. ταύτῃ) μὲν ἦσαν ἕξ παῖδες, αὐτῇ δὲ δύο. ἐφορμᾷ δὲ ταύτῃ ὁ Ζεὺς ποινὴν· ἡ δὲ εὐχεται ὄρνις γενέσθαι, καὶ ποιεῖ αὐτὴν ὁ Ζεὺς ἀηδόνα. θρηνηῖ δὲ ἀεὶ ποτε τὸν Ἴτυλον, ὡς φησι Φερεκῦδης (Sturtz. num. 29. p. 137.). Vulg.

Χλωρῆϊς] Ἦτοι ἐν χλωροῖς φαινομένη· ἢ διὰ τὸ χρῶμα. B. Ἦτοι ἐν χλωροῖς ὄρνειν διατρέβουσα, ἢ ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη. ἔαρὸς γὰρ φαίνεται. ἢ διὰ τὸ χρῶμα. καὶ παρὰ Σιμωνίδην δὲ χλωραύχενες λέγονται αἱ ἀηδόνας. Vulg.

521. Πολυχηέα] Πολιὰς μεταβολὰς ποιουμένην. Vulg. Vid. et Schol. α, 1. p. 9. cum Add.

524. Ὁρόφραται] Κεκίνηται, τετάρωνται, μεταβάλλεται ὡς ἡ τοῦ ὄρνέου φωνή. B.

530. Χαλίφρων] Κεχαλασμένας ἔχων τὰς φρένας, ἀσύνητος καὶ ἄφρων, ἐναντίος τῷ πυκνῇ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντι (supra 353.). ἔμοι δὲ χαλίφρονα τὸν ἀκρατήφρονα. χάλις ²⁾ γὰρ ὁ οἶνος ὁ ἀναχαλῶν τὰς φρένας. ἀκρατόφρονα. ἐναντίον οὖν τὸ, φρεσὶ γὰρ κίχρηται οὐκ (del. οὐκ) ἀγαθῆσι (Od. γ, 266.). τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ, χαλαφρόσυνά γ' ἔμ' ἔχουσι (Od. π, 310.), δηλοῦται, οἶον ἀφρόσυνα ³⁾. Vulg.

que accidit ut post illius extrema verba (παρὰ Φερεκῦδην), hujus lemma periret cum prima ipsius scholii voce, Ἀνιόπη.

¹⁾ Vid. Barnes. ad Eurip. Herc. F. 29. et Valck. ad Phoeniss. 610.

²⁾ In ed. ant. χάμις: cui recentiores substituerunt χάλιξ. Ego cum Barnesio reposui χάλις; non quo mendosum credam formam in ξ de vino: vid. infr. ad ψ. 1.: sed quoniam sub eadem voce χαλίφρων in Etym. M. scriptum est χάλις, in Etymol. Gud. (p. 562.) χάμις. In nostro scholio χάμις. Mox ἀκρατόφρονα videtur esse alterius formae, ἀκρατήφρονα, correctio non suo loco inserta.

³⁾ In ed. ant. huic voci subjicitur sine interpunctione, ἀντι τοῦ ἐξελθεῖν. In recentt. vero scholium seorsim proxime subjunctum: 533. Ἐλθέμεν] Ἀντι τοῦ ἐξελθεῖν: huic nostro autem scholio addita in fine vox πάλιν (ἀφρόσυνα πάλιν). Nimirum voluerunt: 533. Ἰκέλιον ἐλθέμεν] Ἀντι τοῦ ἐξελθεῖν.

533. Vid. not. ad schol. praec.

534. Γρ. ἀσχάλλον. Harl.

536. Πυρὸν ἔδδαιεν ἐξ ὕδατος] "Ἡ ἀντὶ τοῦ βεβρογ-
μένον ὕδατι σίτον· ἢ ἐξιόντες τοῦ ὕδατος ἐνθα διατρίβου-
σιν. Pal. B. "Ἐξω και χωρὶς ἔδατος. Vulg.

547. "Ἐπαρ] Τὸ μεθ' ἡμέραν φαινόμενον ἐνύπνιον.
Vulg. B.

553. Παρὰ πύελον] Παρὰ τὸ ἄγγος ἐν ᾧ αὐταῖς
βάλε (sic) πιεῖν. ἐπὶ δὲ τῶν πλυγουσῶν τὰ ἱμάτια πολυέ-
λους (f. πλυνοῦς) λέγει· ἀσαμίνθους (sic) δὲ τὰς πρὸς
τὸ λειρὸν, παρὰ τὸ μινύθειν τὴν ἄσιν. B.

558. Post hunc versum in text. Vind. 50. et 133.
leguntur duo versus qui habentur etiam infra v, 369.
370.

560. Ἀμήχανοι] Πρὸς οὓς μηχανὴν εὔρειν οὐκ ἔστιν.
Vulg.

Ἀκριτόμυθοι] Ἀκριτα και ἀδιάτακτα (Vulg. ins. και
ἀδιάστατα) λέγοντες. B. Vulg.

562. Διοιὰ γὰρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὄνειρων]
Οἱ μὲν φασὶ κερατίνην πύλην συνεκδοχικῶς τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς· κερατοειδῆς γὰρ ὁ πρῶτος χιτῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ·
ἐλεφαντίνην δὲ ζῶμα και ἔσωθεν ἐλεφαντοχρῶτας τὰς ὀδόν-
τας (hucusque Pal. nisi quod ibi melius — τὸ ζῶμα,
ἐλεφαντοχρῶτες γὰρ οἱ ὀδόντες). ἐκ δὲ τούτων πιστότερα
εἶναι τὰ ὀρώμενα τῶν λεγομένων. και ὅτι διὰ μὲν κέρα-
τος ὄζον τε και ἰδεῖν, διὰ δὲ ἐλέφαντος οὐ· ἢ ὅσα ἂν τις
ἐν πλησμονῇ τροφῆς ἴδοι ταῦτα εἶναι ψευδῆ. Κερατίνην
μὲν τὴν ἀληθῆ· τὸ ἔτυμα κραίνειν και τελειοῦν 1). ἐλε-
φαντίνην δὲ τὴν ψευδῆ· ἐλεφθήρασθαι γὰρ τὸ παρολογί-
σασθαι και ἀπατήσαι. οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίων ἐλεφθράμειος
λάθ' Ἀπόλλων (Il. ψ, 388.). Τινὲς δὲ οὕτως ἀπέδοσαν.
κερατίνην μὲν τὴν ἀληθῆ και διαφανῆ και λάμπουσαν·
ἐλεφαντίνην δὲ τὴν ψευδῆ και ἀσαφῆ και συγκεχυμένην.
Οἱ δὲ φασὶν κέρασιν ἀπεικάζειν τοὺς οὐρανίους ὄνειρους
οὔτινες και ἀληθεύουσι, τῷ τὰ κέρατα εἰς ὕψος ἀνατέλ-
νειν· ἐλέφαντι δὲ τοὺς χθονίους· τὰ γὰρ τῶν ἐλεφάντων
κέρατα κάτω νεύει. Διτιοὺς δὲ οἶδεν ὄνειρους. ἐπὶ μὲν
γὰρ τῶν οὐρανίων φησὶν, ἢ και ὄνειροπόλον, και γὰρ τὸν

1) Sic ed. ant. Recentt. post μὲν inserunt γὰρ εἶναι, male:
nam particulae γὰρ nullus hic locus, ubi nova potius explicatio,
quin novum scholium incipit. Sed recte eadem editt. ante τὸ
inserunt παρὰ. Vid. schol. Ambr. ad v. sq.

ἄρ' ἐκ Διὸς ἔστιν (Π. α, 63.)· ἐπὶ δὲ τῶν χθονίων, παρ
δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοᾶς καὶ Λευκάδα πέτρην, ἢ (sic ed.
ant. non ἢ δὲ, neque ἦδὲ) παρ' ἡέλλιοι πύλας καὶ δῆμον
ὄνειρων (Od. ω, 12.). Vulg.

Ἀμενητῶν εἰσὶν ὄνειρων] Ἀνυποσάτων. φαντασθαι γάρ
εἰσιν ὄνειρων. B.

563. Αἰ μὲν γὰρ κεράεσσι] Οἱ μὲν κέρατα τὲς ὀφ-
θαλμοῦς, ἢ (del. ἦ) παρόσον κερατοειδῆς ὁ πρῶτος χιτῶν
τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἔλεφαντας δὲ τοὺς ὀδόντας. πιστότερα δὲ
τῶν λεγομένων τὰ ὀρώμενα. οἱ δὲ κερατίνην μὲν τὴν ἀλη-
θῆ παρὰ τὸ κραίνειν, ἔλεφαντίνην δὲ τὴν ψευδῆ παρὰ
τὸ ἐλεφαίρεσθαι. ἢ παρόσον τὰ μὲν κέρατα ἀρχιγεύει
ἠγεμονικωτάτω, οἱ δὲ ὀδόντες τῇ πλησμονῇ τῆς γαστρὸς.
ἢ οἱ οἱ μὲν ὀδόντες τῶν ἐλεφάντων κάτω νεύουσιν, τὰ
δὲ κέρατα ἄνω. Ὁ δὲ ποιητῆς (ins. δύο) γένη οἶδεν ὄνει-
ρων, ὡς ὅταν λέγῃ, καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἔστι, καὶ
πάλιν. ἦδὲ παρ' ἡέλλιοι πύλας καὶ δῆμον ὄνειρων. B. Q.

573. Πελέκεας] Τὰ σιδήρια τετροπημένα. Vulg.

574. Ἰστασχ' ἐξείης, δρυόχους ὡς] Οὕτως ἴσησι τὲς
πελέκεις ὡς δρυόχους. δρυόχοι δὲ ξύλα εἰσὶν ὀρθὰ ὑπο-
κάτω τῆς τρόπιδος, ἐφ' ὧν ἐπερείδεται, ἵνα μὴ αὐτὴν ἢ
ψάμμος ἐσθίῃ. τινὲς δὲ δρυόχους φασὶ τὰ πρῶτα πηγνύ-
μενα ξύλα εἰς ναυπηγίαν. τινὲς δὲ τοὺς πελέκεις τοὺς
δρυῖνους ἐλεοὺς ἔχειν εἰωθότας. τὸ δὲ, ὡς δώδεκα, σοχα-
σιλὸν, οἶον, ἴσως δώδεκα. B. Q. Δρυόχους] Κυρῶς
μὲν τοὺς πασσάλους, ἐφ' ὧν τὴν τρόπιν ἱσᾶσι (hoc ver-
bum e ms. add. Barn.) τῶν καινουργουμένων πλοίων·
ἐξείης δὲ μάλιστα οὗτοι τίθενται ἕνεκα τοῦ ἴσην γενέσθαι
τὴν ναῦν· νῦν δὲ, ἐφ' ὧν εἰσὶ τοὺς πελέκεας. Vulg.

578. Διοῦζεῦσει (sic)] Τοξεύσει, διαπεράσει. Vulg.

Διοῦζεύση] Γρ. διοῦζεῦσει. Harl.

579. Ἐποίμην (sic)] Ἀκολεθήσαιμι. Vulg.

585. Πρὶν γάρ] Τὸ ἐξείης, πρὶν γάρ τούτου νευρὴν
ἐνανύσαι, πρότερον ἐλεύσεται Ὀδυσσεύς. B.

586. Τόδε] Γρ. ποτέ. Harl.

599. Θέντων] Ἀποθεμένων, δηλονότι τῶν θεραπαί-
νων. Vulg. ¹⁾

¹⁾ Barnesius huic scholio subnexuit diversam plane ratio-
nem Eustathii, qui ita: δέμνια θέτωσαν, αἱ δουλίδες δηλαδή.
Est sane in explicatione scholiastae aliquid *σολοικωφανές*: quod
defendi tamen potest. Nam poeta forma masculina uti potuit,
eo quod sexum non distincte cogitaret, quamvis revera feminarum
hoc ministerium esset.

Υ.

Ἑπόθεσις. Βουλευθεὶς ἀνελκῖν ὁ Ὀδυσσεὺς τὰς μινυμένας τοῖς μνηστῆρσι θεραπαίνας, ὕπερον δὲ μεταγνοὺς, διὰ τῶν ἐξῆς πρὸς Εὐμαιον καὶ Φιλοτίον διαλέγεται· ἐν ᾧ καὶ τῶν μνηστῆρων γίνεται ὁμιλία. Q. Pal. Vulg.

1. Εὐνάζετο] Ἀνεπαύετο. ἑαυτῷ εὐνήν παρεσκεύαζεν. Vulg.

2. Ἀδέφητον] Ἀνίργασον, ἀμάλακτον. δεδεγμένον τὸ μεμαλασμένον ¹⁾ καὶ ἠργασμένον. B. Q.

16. Ἀγαιομένα] Ἄγαν θαυμάζοντος· ἢ χαλσπαίνοντος. Q. Vulg. Μεμφομένου ἢ ἐκπληγτιομένου. B.

17. Ἠνίπαπε] Ἐνεθέτησεν. Vulg.

22. Καθαπτόμενος φίλον ἤτορ] Καταζέλλων, τὴν ἀπότασιν ποιούμενος εἰς τὴν ψυχὴν ὡς αὐτῆς ἀψασθαι τὰ λεγόμενα. Vulg.

23. Ἐν πείσῃ] Ἀντὶ τοῦ κατὰ χώραν. οὐκέτι ἦν ἐν κινήσει ἀλλ' ἐν δεσμοῖς ἔμενεν. ἢ ἐν οἷς ἐπέπεισο καὶ ἐγνοῖκει. οἶον, οὐκ ἔμελεν αὐτῷ. Vulg. (Barn.) Πείσσα ἢ πειθῶ ἀπὸ τοῦ πείσω. B. „Interpr. ἐν πειθοί.” Pors. ex Harl.

27. Αἰόλλη (sic Vulg. et Ambrr.)] Ποικίλως σρέφη ἢ κινεῖ (sic). Vulg. Κινῆ παρὰ ἄελλαν, ὅθεν καὶ, πόδας αἰόλος ἵππος (Il. τ, 404.), ὁ εὐκίνητος τοὺς πόδας· καὶ, κορυθαίολος, ὃν ἀλλοχοῦ κορυθαῖνα (Il. γ, 132.) εἶπε· καὶ, αἰόλαι εὐναί (εὐλαί, Il. γ, 509.)· καὶ, αἰολοπώλα (scr. -ους, Il. γ, 185.)· καὶ, σφήκες μίσον αἰόλαι (Il. μ, 167.). B. Q.

49. Εἶπερ πενήτηντα λόχοι] Ὁ λόχος ἐξ ἀνδρῶν λ'. οἱ ν' λόχοι ἐκ τοσοῦτων ἀνδρῶν συνάγουσι μίαν ἡμίσειαν χηλιάδα. B.

50. Ἄρης νῦν ὁ σίδηρος. Vulg.

52. Ἀνὴ καὶ τὸ φυλάσσειν] Ἀνία ἐστὶ καὶ τὸ δι' ὅλης νυκτὸς ἀγρυπνεῖν. Vulg. et B. qui addit, ὡσπερ τινὰ φυλάσσοντα.

53. Κακῶν δ' ὑποδύσαι ἤδη] Κάκωσιν ὑπεισέλθης (κακώσεως ὑπεξέλθης em. Barn.). Ἠδη] Παραυτίκα. Vulg.

Κακῶν δ' ὑπὸ δύσαι] Ἡ κοιμηθεὶς ἢ (del. ἦ) ἀπαλλαγῆσθαι τῶν κακῶν, ἢ μὴ κοιμηθεὶς κακώσῃ. Ἐπεισέλθης. Ἀντὶ τοῦ κακωθῆσθαι, βλαβῆσθαι. B. Q.

63. Ἡ καὶ ἔπειτα (sic)] Νῦν ἀντὶ τοῦ παραυτίκα. Vulg.

¹⁾ Ser. vid. δεδεγμένον τὸ μεμαλαγμένον.

64. Ἡερόεντα κέλευθον (sic)] Τὸν αἶρα· ἢ τὸν ἄδην. Vulg.

65. Ἀπόρρου (sic Vulg. et Ambrog.) ὠκεανοῖο] Τοῦ κύκλω περινοσούντος τὴν γῆν καὶ αὖ πάλιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἀφικνεμένου. B. Q. Vulg. Ὅποιόν ἐσι καὶ τὸ ἄψ περιτελλομένου ἕτεος Od. λ, 295.). B. Q.

66. Ὡς δ' ὅτε Πανδαρίου ¹⁾ κόρας] Πανδάρειος ὁ Μίροπος καὶ νύμφης ὀρείας (Vulg. ὀρειάς, f. ὀρειάδος) παῖς, Μιλήσιος τὸ γένος γήμας Ἀρμαθόην τὴν Ἀμφιδάμαντος ἔσχε (Q. ἔσχε) παῖδας τρεῖς, Ἀηδόνα καὶ Κλεοθήραν καὶ Μερόπην, ὡς τρέφουσιν Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἥρα. Πανδάρειος δὲ παραγεγόμενος εἰς Κρήτην κλέπτει τὸν τοῦ Διὸς κύνα. καὶ αὐτὸν οὐκ ἠνεγκεν εἰς Μίλητον δεισας τὸν Δία, παρὰ Τάνταλῳ δὲ εἰς Φρυγίαν κατατίθεται γάμενος ἄγειν ἐκ Φουίικης τοῦτον. ὁ δὲ Τάνταλος δεξάμενος ἐφύλασσε. ἔπειτα κελεύσαντος Διὸς ἐρευνᾶν τὸν κύνα παραγίνεται πρὸς τὸν Τάνταλον ὁ Ἔρμης. ὁ δὲ ἀρνείται καὶ ὄμνυσι τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς μὴ συνιδεῖναι τι περὶ τοῦ κυνός. ὁ δὲ Ἔρμης εὐρίσκει αὐτὸν παρ' αὐτῷ. Ὡς δὲ ὁ Πανδάρειος ἐπύθετο, φεύγει ἐκ τῆς πατρίδος σὺν τῇ γυναικὶ Ἀρμαθόῃ καὶ ταῖς θυγατρᾶσιν ἀγάμοις οὖσαις Κλεοθήρα τε καὶ Ἀηδόνη καὶ Μερόπην εἰς Ἀθήνας, ἐκ δὲ Ἀθηνῶν εἰς Σικελίαν. ὁ δὲ Ζεὺς αὐτὸν ἰδὼν κτείνει σὺν τῇ γυναικὶ, ταῖς δὲ θυγατρᾶσιν αὐτοῦ τὰς Ἀστυλάς ἐφορμᾷ. αἱ δὲ ἀνελόμεναι Ἐρινύσιν αὐτὰς διδῶσιν δουλεύειν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ νόσον αὐταῖς ἐμβάλλει Ζεὺς. καλεῖται δὲ αὕτη κ' ὦν. Q. Vulg.

Κούρας ἀνέλοντο θύελλαι] Καὶ τοῦτο συναπτέον τοῖς ἐπάνω. ἢ ἔπειτά μ' ἀνεκπαῖα θύελλα οἴχοιτο προσέρουσα, ὡς ὅτε (omisso δ', quod est in textu) Πανδάρειο κούρας. Λέγει δὲ τὰς παρθένους Μερόπην καὶ Κλεοθήραν. ἢ γὰρ φονεύσασα τὸν Ἴκον ἐγαμήθη Ζηθῷ. B. Q.

67. Τῆσι τοκῆας (Q.) vel Αἰ δὲ λίποιτο ὄρραναλ (Vulg.)] Προσέθηκε τὸ κεφάλαιον ²⁾. ὕπερον γὰρ συνέβη. καὶ γὰρ οὐκ ὄρρανας αὐτὰς ἀνεφρέψατο Ἀφροδίτη, ἀλλὰ πρὸ τῆς ὄρρανας. οὕτω συντακτέον (Vulg. τὸ δὲ ἐξῆς τῷ

1) Sic Q. et Vulg. Et in hoc quidem scholium hoc ad rhapsodiae finem rejectum pro lemmate habet versus integros 66 — 71. cum nulla varietate praeter δ' ἐλποῖτο pro δὲ λ et meris aliquot mendis. — Narrationem scholii confer cum scholio ad τ, 518.

2) Mediol. addit ὕπερον, mendose, opinor, repetitum. Videturque adeo legendum προσέθηκε.

λόγῳ)· τῆσι τοκῆας (Q. γονῆας) μὲν φθίσαν θεοί. Ἀφροδίτη δὲ πρὸς τὸν Δία αἰτήσασα αὐταῖς γάμον παρεγένετο. ἐν δὲ τούτῳ Ἀρπυιαι αὐτὰς ἀνηρείψαντο. Δι' ἔλεον δὲ αὐτὰς αἱ θεαὶ ἀνεθρέψαντο ἀγροῦσαι τὸ πεπωμένον. μύνος γὰρ ὁ Ζεὺς οἶδς μοῖραν τ' ἀμμορίην τε (76.) ὁμοίως. Vulg. Q.

71. Μῆκος δ' ἔπορε] Κροτοτρόφος γὰρ ἡ θεὸς ὁμοίως τῷ ἀδελφῷ Ἀπόλλωνι. Vulg.

74. Τέλος θαλεροῖο γάμοιο] Περιφραστικῶς τὸν γάμον. B. Q.

76. Μοῖραν] Εὐμοιρίαν, εὐδαιμονίαν. Ἀμμορίην] Κακομοιρίην, ὃ ἐστὶ κακομοιρίαν. Vulg.

80. Ἦέ μ' εὐπλόκαμος βάλῃ] Τὸ ἐξῆς, ἵνα καὶ γαῖαν ὑπὸ συγεσθῆν ἀφικοίμην θεασαμένη Ὀδυσσεῖα. B.

82. Ἄνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα] Μῆδὲ ἄλλῳ τινὶ συμμιγείην ἀνδρῶν. Q.

97. Θύραζε φέρον] Ἐσταῦθα οἱ μνηστῆρες. Vulg.

104. Ὑπόθεν ἐκ νεφῶν] Πῶς οὖν φησιν ἡ ἀλετρις, οὐδέποτε (sic) νέφος ἐστίν; νῦν τὸν τόπον ἔφη ἀπτικῶς ἐν ᾧ εἶθε συνίσασθαι τὰ νέφη. ἢ τῶν χουστῶν νεφῶν ἃ ἦν ἐν οὐρανῷ· ἀλλ' ὁ γὰρ ἄκρω Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσείοισι νέφεσιν (II. v, 523.). Vulg. Ἐκ τοῦ τόπου ὅπου εἰώθασιν εἶναι τὰ νέφη. ἐπιφέρει γὰρ ἡ ἀλετρις, οὐδέποθι νέφος ἐστίν. B. Q. (sed male ad 114.)

106. Ἐλάτο, φιλοῶς, ἴν' ἡ, ἦσαν. Vulg.

107. Ἐπερρώοντο] Ἐρρώμένως ἐνήργουν. Vulg. Ἐρρώμένως ἐκινούντο. B.

108. Ἀλείφατα] Τὰ ἀπὸ κριθῆς ἄλευρα. B. (ad 119.)

Ἀλείφατα (sic mendose B. et Vulg. ed. ant.) δὲ τὰ ἀπὸ (Vulg. ἐκ τῶν) πυρῶν ἄλευρα. B. Vulg.: et cod. B. quidem hoc utrumque non bene ad 119.

113. Ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ] Οὕτως ἡ ἀλετρις φησιν κατὰ τὴν κοινὴν ὑπόνοιαν. ἢ ὅτι τὰ ὑψηλὰ τοῦ Ὀλύμπου ἐπερῶνιά ἐστι. Vulg.

130. Ἀκῆδης] Ἀτημέλητος. Vulg.

131. Τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ] Οὐ διαβάλλει τὴν μητέρα, ἀλλὰ λέγει ὅτι τοὺς μὲν πτωχοὺς εὐαγγελιζομένους περὶ Ὀδυσσεῶς τιμᾶ καίπερ ψευδομένους, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς διὰ τὸ μὴ ψεύδεσθαι ἀτιμάζει. Q.

132. Ἐμπλήγηδην ¹⁾] Ἐμπληκτικῶς. ἢ ἀκρίτως καὶ ὡς ἂν τύχη ἐμπελάσσεια τοῖς πράγμασι. Vulg.

1) Sic ed. ant. Sed apparet in utroque scholio ἐμπλήγηδην, ἐμπληκτικῶς et -οί scribendum esse.

Ἐμπλήγηδην] Παραφρόνως. ὅθεν καὶ ἐκπληκτικοὶ οἱ παράφρονες. Q. Ὡς ἔτυχεν ἐμπελάζουσα τοῖς πράγμασι. B.

134. Εὐρύκλεια] Γρ. Πηνελόπεια. Harl.

137. Σίτε δ' οὐκέτ' ἔφη] Κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐκδεκτόν τοῦτο. Vulg.

149. Κορήσατε] Σαρώσατε. εἰρηται δὲ κατ' ἀντιφρασιν, ὡς καὶ τὸ σάρον ὄφελμα καλεῖται οὐκ αὐξόν τι ἀλλὰ τὸνναντιον παραιρούμενον καὶ μειοῦν. Vulg.

152. Ἀμφιμάσασθε] Ἀπομάζετε (Barn. e ms. ἀπομάζετε.). Vulg.

Καθήρατε δὲ κρητῆρας] Καθάρατε. ἔνθεν κόρημα. τοιγαροῦν κόρη ἢ καθάρα· καὶ ὄφθαλμοῦ κόρη τὸ διεξάξαστον. τόγε ἐκκορηθείης ἐκβληθείης ὡς κάθαρμα. Καθήρατε καὶ καθάρατε. B. Q.

153. Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα] Καὶ τὰ ποτήρια γεγενημένα περιφερῆ. B.

155. Οὐ γὰρ δὴ μνηστῆρες απαίσσονται (sic sine accentu, quippe in majusculis) μεγόροιο ἀλλὰ μάλα εἰρηναῖόν σε ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή ¹⁾)] Τὴν νεομηρίαν πάντων τῶν θεῶν νομίζουσι εἶναι. ταύτην γὰρ οἱ πρόγονοι τοῖς θεοῖς ἀνέθεσαν διὰ τὸ πρότην αὐτὴν εἶναι τοῦ μηνός, πάσας τε τὰς ἀρχὰς προσήψαν αὐτοῖς, ὀρθῶς ποιῶντες. τοὺς γὰρ ἀπάντων ἀρχοντας τοὺς ὁμοίους (τοῖς ὁμοίοις em. Barn.) χρῆ γεραίρειν. καὶ τῶν σίτων τὰς ἀπαρχὰς πᾶσι τοῖς θεοῖς ἀπονέμομεν. τοῦ δ' Ἀπόλλωνος ταύτην εἶναι νομίζειν τὴν ἡμέραν εἰκότως τὸ πρῶτον φῶς τῷ αἰτωιάτῳ τοῦ πυρός ²⁾), ἐκάλων τε αὐτὸν καὶ Νεομήριον. ἢ ἰσορία παρὰ Φιλοχόρῳ (fr. Siebelis p. 93.). Vulg. in fine libri.

Ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή] Ταύτην τὴν ἡμέραν ἑορτὴν καὶ νεομηρίαν παρατίθεται Ἀπόλλωνος ἱεράν, ἵνα τῶν ἀνδρῶν περὶ τὴν ἑορτὴν καταγινομένων εὐκαιρον ἔχη τὸ ἐπιτίθεσθαι μνηστῆρσι. Vulg.

1) Juvabit mendosa haec cum textu conferre.

2) Barnes. pro εἰκότως reposuit εἰκός, ὡς. Siebelis melius proposuit νομίζομεν pro νομίζειν. Mihi tamen verius videtur ἐνόμιζον — ἐκάλων τε. Dativus τῷ αἰτωιάτῳ neghgentiae exscriptoris videtur tribuendus, participium ἀναθέμενος vel simile mente concipientis. Ad rem conf. infra Schol. φ, 258. quod pariter ex Philochoro excerptum esse observat Hemst. ad scholium huc itidem faciens in Aristoph. Plut. 1127. Cognomen Apollinis Neomenii nondum usquam hinc inveni enotatum.

160. Ἐκ δ' ἤλθον δρησῆρες ἀγήγορες text. Γρ. ἐς.
Harl.

163. Τρεῖς σιάλκς] Διὰ τὴν ἑορτὴν τρεῖς ἄγει. Ἐνα γὰρ καθ' ἡμέραν εἰώθει. Σιάλκς δὲ τοὺς εὐτραφεῖς καὶ ἡμέρους, χλούνας δὲ τοὺς ἀγρίους. B.

166. Ξεῖν' ἢ ἄρ τι] Δύο μέρη λόγου τὸ ἄρ καὶ τὸ τι. B.

171. Οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσι] Οὐδὲ ὄλλγον [αἰδοῦνται. Vulg.

182. Εἰσι δὲ καὶ ἄλλοθι (sic ed. ant.)] Οὐ διαπαντός. ἀλλ' ὄρα τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Vulg.

Εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι] Γρ. καὶ ἄλλοθι. Harl.

186. Βοῦν εἶρα] Τῶν γὰρ ἀτόκων τὸ κρέας κάλλισον. B.

187. Πορθμῆες δ' ἄρα τοῦσγε διήγαγον] Οὔτοι γὰρ ἐν τῇ ἡπείρῳ ἐνέμοντο καὶ χρεῖα ἦν πορθμέως. φησὶ γὰρ, δώδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλας, τόσα πώεα οἴων (ξ, 100). ἢ δὲ ἡπειρος ἀντικρὺ τῆς Ἰθάκης. Κεφαληνία δὲ καὶ αὐτῇ ὠνομάζεται ὑπ' Ὀδυσσεῆ ἕσα. Deest sigla cod. Πορθμῆες] Οἱ παραφερόντες. Vulg. Cf. Barn.

Γρ. Πορθμῆες γὰρ αὐτούς γε. Harl.

195. Δυόσσι] Εἰς δύνη καὶ κακοπάθειαν βάλλουσι. Q.

Δυόσσι superscripto υ text. Γρ. καὶ δυόσιν, ἦτοι ἐν δύνῃ καὶ κακώσει μεταβάλλουσιν, ἢ εἰς δύαν ἐμβάλλουσιν. Vind. 133.

196. Ἐπικλώσονται οἷζύν] Οὐδὲ ἀξίαν δυσωποῦνται. B.

202. ΕΠΕΩΔΗ ¹⁾ ΓΕΙΝΕΑΙ. καθὸ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν (add. τε). ΓΕΙΝΕΑΙ. γενήσεις (scr. γεννήσης). Vulg.

204. Ἴδιον ὡς ἐνόησα] Ψιλωτέον τὸ ἴδιον. κυρίως μὲν ἴδρωσα ²⁾ νῦν δὲ ἡγωνίασα. παρακολουθεῖ γὰρ τοῖς ἀγωνιῶσι καὶ ἴδρωσ (sic), καθὸ ἴδος τὸ θέρος ἢ τὸ θερινὸν κατὰσημα ἐπειδὴ ὑγρόν. ἕτως δὲ καὶ τὸ, ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ ³⁾. παρὰ τὸ ἴδω δὲ καὶ τὸ ἐνδιδιος, καὶ ἐν συγκοπῇ, ἐνδιδιος δ' ὁ γέρον ἤλθ' ἐξ ἀλός (Od. δ, 450.), ὅτε ὁ ἥλιος καλεῖ. B.

1) Sic Ed. Argent. mendose pro ἐπειδὴ: text. ed. ἐπην δη.

2) Sic cum leni etiam glossa vulg. in ed. ant. Ἴδιον. ἴδρωσα, ἡγωνίασα.

3) Dixeri ex Homero citatum pro illo εἰναι ἐν αἰνοτάτῳ Il. θ, 476. sed est ex Hesiod. α. 297. Vid. Heyn. ad illum locum.

206. *Ααίφρα*] *Ράκη* ἢ λεπτὰ ἱμάτια. Vulg. Κυ-
ρίως τῶν πλοίων αἱ ὀθόνηαι, νῦν δὲ τὰ παχέα ἱματία. Q.
209. *Ἐπὶ βουσίῳ*] *Γρ. ἐνί.* Harl.
212. *Ἵποσαχύροτο*] *Ἀύξοιτο.* Q.
Ἵποσαχύροτο] *Ἐπαύξοιτο.* Vulg.
218. *Πόλλ' ἐπιδινεῖται*] *Ἐν τοῖς ζήθεσιν ἀνακυκλεῖ*
ὁ λογισμὸς, πολλὰς εὐροφὰς λαμβάνει. Vulg.
230. *Ξενίη τε τράπεζα*] *Γρ. ὑπατος καὶ ἄριστος.*
Harl.
245. *Συνθεύσεται*] *Συντελεσθήσεται.* B.
250. *Οὐδ' ἰερέων οἷς*] *Παρατηρητέον ὅτι μόνες τὲς*
*μνηστῆρας θεοῖς θύοντας οὐκ οἶδεν*¹⁾. Vulg.
251. *Βοῦν ἀγελαίην*] *Ἀγελασικίην, ἔτι ἐν ἀγέλαις οὐ-*
σαν, καὶ μήπω ὑπὸ ζυγὸν οὖσαν. B.
252. *Pro ἐν δ' ἄρα οἶνον* Harl. in textu *ἐν δέ τε*
οἶνον, et in marg. cum sigla *γρ.* idem plane.
255. *Ἐφροχόει*] *Οἶνον τοῖς κυπέλλοις ἐπέβαλεν, οὐκ*
ἐκίρνα. εἶπε γὰρ ἄνω, κρητῆρσι κεράσσατο. B.
266. *Ἐπιπῆς*] *Ἐπιπλήξεως. ἐπιπῆ ἢ διὰ λόγων ἐπι-*
πληξίς καὶ ἀπειλή, ἀπὸ τοῦ ἐπέπω. Vulg.
In Harl. voci *ἐπιπῆς* suprascriptum *ἀπειλῆς.*
276. *Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄζυ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην*
οὐχ οἱ τῶν μνηστῆρων ἀλλ' οἱ τῶν Ἰθακησίων, οἱ δημό-
σιοι βελεύεται (del. vocem). *βέλεται δὲ δεῖξαι ὅτι Ἀπολ-*
λωνος ἢ ἑορτῆ. Τὸ, οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν, μετέβη πάλιν ἐπὶ
τῶν μνηστῆρων. B.
289. *Ὅς δὴ τοι κτεάτεσσι πεποιθώς*] *Ἠθικῶς δει-*
κνυσιν ὁ ποιητὴς ὅτι οὐδὲν συλλαμβάνει πλοῦτος πρὸς
σωφροσύνην. Vulg.
*„Γρ. θεσπεσίοιο supra πατρὸς ἐοῖο”*²⁾. Pors. ex Harl.

1) Bene huic scholio respondet lemma sicut ex ed. Argentin. reposui, pro eo quod est in edd. recent. et in textu, *οἱ δ' ἰερέων*. Neque tamen illo modo procedit sermo poetae. Sed mendosum esse ipsum scholium ex Eustathio patet, qui ita: *Σημειοῦνται δ' ἐν τοῖς ῥηθείαισι οἱ παλαιοί, ὡς ἐνθάδε καὶ μόνον οἱ μνηστῆρες ἱερέων οἷς καὶ τὰ ἐξῆς ὡς ἐρρέθη, ἀλλαχού δὲ τῆς ὀμηρικῆς ταύτης ποιήσεως οἱχ εὐρηναί τοῦτο ποιοῦντες.* Unde Barneisius, servato lemmate vulgato, scholio nostro attextuit haec, *εἰ μὴ ἰναῦθα μόνον.*

2) Ita Pors. in Append. corrigit quod sine sigla *Γρ.* antea dederat *„θεσπεσίοιοι pro πατρὸς ἐοῖο.”* Veram tamen esse varietatem *θεσπεσίοισιν* aliunde satis notum. Ut fere suspicio sit, istud *θεσπεσίοιο* sensu destitutum per errorem irrepisse in alteram Porsoni notam, *θεσπεσίοιοι* hic etiam dare, et formam tantum relationis suae mutare volentis.

297. Λοετροχόω] Νῦν τῷ τὰ λουτρά παρέχοντι (Ms. Barn. ἐπιχέοντι τῷ λούει), ἢ παρασκευάζοντι. Vulg. ἴσως τινὶ πρὸς τὰ λουτρά ἀποδεδειγμένη γυναικί. τὲς γὰρ βασιλικωτέρους εὐγενεὶς εἶλονον παρθένοι. Β.

302. Σαρδόνιον] Σέσηρός, σαρκασικόν, ἐπιπλάσόν. παρὰ τὸ μόνον σέσηροναι τὰ χεῖλη μὴ μέντοι γέλαν Β.

Σαρδάνιον μάλα τοιον] Σέσηρός ἐπ' ὀλιθῶφ. Φασὶ τὸν ἡραισιότευκτον ὑπὸ Διὸς Εὐρώπῃ δοθέντα φύλακα τὲς ἐπιβαίνοντας τῇ Κρήτῃ ἰδίως τιμωρεῖσθαι. πηδῶντα γὰρ εἰς πῦρ καὶ θερμαίνοντα τὸ σῆθος περιπτύσσασθαι αὐτοὺς. ὧν καιομένων ἐκείνον σέσηρναί. ἐνιοὶ δὲ γίνεσθαι λέγουσιν ἐν Σαρδοῖ τῇ νήσῳ σέλινον τοῖστοι, ὃ τὲς φαρόντας ξένες μετὰ σπασμῶ σέσηρότας ἀπόλλυσθαι ποιεῖ. Τίμαιος δὲ φησὶ τὲς γεγηρακότας τῶν γονέων ἀγειν αὐτὲς πρὸς βόθρον καὶ καταβάλλειν εἰς αὐτὸν τὲς δὲ ὡς μακαρίως ἀποθνήσκοντας γέλαν. ἄλλοι δὲ ἄλλως. ἄμεινον δὲ, τὸν ἐπὶ καταμωκῆσει προσποίητον γέλωτα, παρὰ τὸ σέσηρναί ὃ εἶν ἀνοίρειν τὰ χεῖλη. Vulg.

ΣΑΡΔΙΟΝ (sic) ΜΑΛΑ ΤΟΙΟΝ ¹⁾). Οἱ τὴν Σάρδον (Σαρδόνα em. Barn.) κατοικοῦντες ἀπὸ Καρχηδονίων ὄντες χρώνται νόμῳ τινὶ βαρβαρικῷ καὶ πολλὰ τῶν Ἑλληνικῶν ²⁾ διήλασμένῳ. τῷ γὰρ Κρόνῳ θύουσιν ἡμέραις τισὶ (Ms. Barn. τοισὶ) τεταγμέναις ἑ μόνον τῶν αἰχμαλώτων τὲς καλλίστες ἀλλὰ καὶ τῶν πρεσβυτέρων τὲς ὑπὲρ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγεννημένες. τέτοις δὲ θυομένοις τὸ μὲν δακρυεῖν αἰσχρὸν εἶναι δοκεῖ καὶ δειλόν ³⁾, τὸ δὲ ἀσπάζεσθαι ⁴⁾, καὶ γέλαν ἔσχατον καὶ προδόντων ⁵⁾ ἀνδρῶδες τε καὶ καλόν. ὄθεν φασὶ καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ προσποίητον γέλωτα κληθῆναι σαρδόνιον. ἢ δὲ ἰσορῶα παρὰ Δήμου ⁶⁾. Vulg.

304. Τόδε κέρδιον] Τὸ μὴ βαλεῖν, ἐπεὶ αὐτὸς (ἀν ins. Ernest.) ἀνήρησο, ἢ τὸ βαλεῖν τὸν ξένον, αἰρεῖται τὸ κέρδιον. Vulg.

1) Hoc scholium in Edd. ant. ad finem libri rejectum.

2) Ed. ant. Ἑλληνῶν. recentt. Ἑλλήνων.

3) Ita in ed. ant. In recentt. δῆλον, quod Barnesius, e ms. ut ait, mutavit in δοῦλον.

4) Hesych. v. Σαρδ. γελ. addit ἀλλήλους.

5) Scrib. vid. ἔσχατον καὶ προσποίητον.

6) In libro περὶ παροιμιῶν. Vid. Siebelis Attidum fragmenta, pag. 22.

311. Τετλάμεν] Παροξυτόνως, εἴτε ἀπὸ τοῦ τλήμ
εἴτε ἀπὸ τοῦ τετλάκαμεν συγκέκοπται ¹⁾. B.

316. ²⁾Ἦεν text. Γρ. εἴη, ὃ καὶ κρεῖττον. Vind. 133.

319. ῥυσάζοντας] ῥυσάζειν γὰρ τὸ μετὰ βίας ἔλ-
κειν παρὰ τὸ ἐρύω, ῥύω. Vulg.

341. Οὔτι διατρέβω] Οὐχ ὑπερίθμεται. B. Δια-
τρέβω] Κωλύω. Vulg.

344. Ἀναγκαῖω] Ἀναγκασικῶ. Vulg. B.

348. Ἀιμοφόροντα δὲ δὴ κρέα] Ἡμαγμένα. Τοῦτο
δὲ σημεῖον ὅτι ἤμελλετο τὸ (scg. ἤμελλε τὸ) σῶμα αὐτῶν αἵ-
ματι μολύνεσθαι. Οὐ τοῖς μνηστῆρσι δὲ ἀλλὰ τῷ Θεοκλυ-
μένω ταῦτα ἐφαίνετο τῷ μάντει τῷ παρὰ τοῦ Τηλεμάχου
ἄχθῆντι ἀπὸ τῆς Πύλου. B.

353. Δέδης] Διεγῆγεσται. Vulg. Ἀπὸ τοῦ δαίω
τὸ καίω γίνεται τὸ δέδης, ἀντὶ τοῦ φαίνεται. B.

355. Εἰδάλων δὲ πλέων] Ὡς τῶν ψυχῶν αὐτῶν ἐπὶ
τὸν ἄδην ἀπιουσῶν. B.

356. Ἰεμένων text. cum glossa πορευομένων. Vind.
133.

Ἡἴλιος δὲ ἕρανῶ (Vulg. ἕρανῶ) ἔξαπόλωλεν] Οὐ γὰρ
ἥλιος ἐκλείψει ἐγένετο, ἀλλὰ Θεοκλύμενος οὕτως ὄρα ὑπό-
τινος ἐνθουσιασμοῦ μαντευόμενος ὅτι ἐκλείψει αὐτοῖς ὁ
ἥλιος. ἀμέλει οἱ μνηστῆρες ὡς οὐδὲν τοιοῦτον θεωρῶντες
καὶ ἐκβληθῆναι αὐτὸν ἀξιούσιν ὡς παραπαίοντα. B.
Οὐχ ὡς ἐκλείψεως γεγεννημένης, ἀλλ' ὅτι τοῖς μνηστῆρσιν ὁ
ἥλιος ἐκλελοίπει ²⁾. Ἐξέρχεται δὲ οὗτος ἐκ τῆς οἰκίας οἰ-
κονομικῶς. Vulg.

362. Εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι] Χειραγωγῆσατε αὐτὸν
εἰς τὴν ἀγορὰν ἵνα ἴδῃ τὸ φῶς. τὰ γὰρ κατ' οἶκον νυκ-
τὶ εἰκάζει. B.

369. Γρ. ἀνδρῶν οἱ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσῆος θεί-
οιο. Harl.

374. Ἐρεθίζον] Γρ. θαύμαζον. Harl.

Γελῶντες] Γελωτοποιούμενοι, καταγελῶντες. Vulg.

377.

¹⁾ Malum hoc praeceptum in Homeri textu hucusque (nisi quod Barnesius tacite id migravit) ab omnibus observatum hic video; dum δείδμεν, μέμαμεν, μέματον, τέτλαθι secure edunt. Nam infinitivi, cuius τετλάμεν legitima forma est, nullam hic rationem perspicio.

²⁾ Barn. em. ἐπιλέλοιπεν ex Eust. qui habet: τινὲς — οὐκ ἐνόησαν ἐπὶ τοῦ ἐκλείπειν, ἀλλ' ὅτι τοῖς μνηστῆρσιν ὁ ἥλιος ἤδη ἐπι-
λέλοιπεν ὡς τεθηξομένοις.

377. Ἐπίμασον ἀλήτην] Ἐνδεᾶ ἐπαίτην, παρὰ τὸ μαζεῦειν τροφήν. B. Ἐπιμασεύοντα καὶ ἐπιζητοῦντα. Vulg.

379. Ἐμπαιον] Ἐμπερον. Vulg.
Ἐμπεον] Ἀπὸ τοῦ παῖω τὸ τύπτω. διὰ τὸ μέτρον γράφεται ψιλὸν τὸ πε. B.

380. Μαντεύσασθαι text. Γρ. μαντεύεσθαι. Harl.

383. Ἐς Σικελούς] Ἐγνωσκετο ἄρα τὰ κατὰ τοὺς Σικελούς. ἐν εἰκὸς ἐν ἐκεί τὴν πλάνην γεγονέναι. Διαφέροσι δὲ Σικελιώται Σικελῶν. οἱ μὲν γὰρ Ἕλληνες, οἱ δὲ βάρβαροι. Vulg.

Ἀξιον ἄλφοι] Ἀξίαν εὔροι τιμὴν ἢ τῶν ξένων πράσις. B.

387. Κατ' ἀντησιν (sic ed. ant.)] Ἀντικρὺς τῆ ἀνδρῶνος ἐν τῇ γυναικωνίτιδι. Vulg.

390. Γελοῖοντες] Ἀντὶ τῷ γελοῖωντες (sic properisp.) καὶ γελοιοποιοῦντες, ἐν γέλωτι διατρέβοντες. B.

394. Πρῶτεροι γὰρ] Οἱ μνηστῆρες δηλαδή. B.

Φ.

Ἐπόθεσις. Τόξον θέσιν Πηνελόπη μνηστῆρσι. καὶ ὡς ἀναγνωρισθεῖς τοῖς θεράπεσι συντίθεται Ὀδυσσεὺς τὸν κατὰ τῶν μνηστῆρων νόμον. καὶ ὡς μὴ δυναμένων αὐτῶν ἀνατείνειν τὸ τόξον ἐγκρατῆς γέγονεν ὄλων Ὀδυσσεύς. Q.

Πηνελόπη τῷ τείνοτι τὸ τόξον ὁμολογεῖ τὸν αὐτῆς γάμον. Ὀδυσσεὺς δὲ Εὐμαίῳ καὶ Φιλοτίμῳ ἐντειλάμενος περὶ τῆς τῶν θυρῶν ἀσφαλείας αὐτὸς ἀφήσει τὸ βέλος διὰ τῶν πελέκειων ἄλλε τεῖναι τὸ τόξον μὴ δυνηθέντος. Pal. Vulg.

1. Τῆ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε] Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ. Pal. Vulg. Τίθησι δὲ τὸ τόξον ἵνα ἔαν μὲν πλείους ἐντεινῶσι εἰσαίσωσιν, ἔαν δὲ μηδεῖς, ἀνάξιοι τῆς μνηστῆρας φανῶσιν. Vulg. Τὸ δὲ ἀντὶ τῷ γὰρ. Οὐχ ἢ Πηνελόπη δὲ τὸν νόμον ἐνόησεν ἀλλ' ὁ ποιητῆς ἄφ' ἑαυτοῦ τὸ συμβησόμενόν φησι. B. Q.

5. Κλίμακα δ' ὑψηλήν] Τὴν ἐν τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀποθήκην, ἵνα τὴν κλεῖν λάβῃ. Pal. Vulg.

6. Κληῖδα οὐ μόνον τὸ κλεῖθρον, ἀλλὰ καὶ τὴν κλεῖν. B.

7. Κόπη δὲ ἐλέφαντος ἐπῆεν] Ἡ λάβῃ τῷ ἔϊφους ἢ κόπτειν δυναμένη, παρὰ τὸ κοπή, ἀναβιβασμῶ καὶ τροπῇ,

κόπη. καὶ ἡ τῶν ἐρετῶν κόπη λέγεται παρὰ τὸ κόπτειν τὸ ὕδωρ. Vulg.

9. Ἐσχατον] Νῦν τὸ ἐνδότατον. Pal. Vulg.

10. Πολύκμητος] Ἐφ' (Vulg. ὑφ') ᾧ πολλὰ κάμνυσιν. Pal. Vulg.

11. Ἐνθα δὲ τόξον ἔκειτο] Προνοητικῶς ἐκ ἐν τῷ ἀνδρῶνι, ἵνα μὴ ὑπὸ τῆ καπνῆ ἢ νευρᾷ ῥαγῇ. Vulg.

13. Λακεδαίμονι] Νῦν ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ χώρᾳ ἧς μέρος κατὰ τὰς ἠρωϊκοὺς χρόνους ἡ Μεσσηνία. διχασθῆναι δέ φασι τὴν Λακωνικὴν τῆς Μεσσηνιαίας ἐπὶ τῶν Ἡρακλειδῶν οὐ μετὰ τὴν τῷ Ἰλῆε ἄλωσιν κατέσχον τὴν Πελοπόννησον. B. Q.

15. Μεσσηνία] Τῇ Μεσσηνιαῖα χώρᾳ ἧτις ἦν μέρος τῆς Λακεδαίμονος πρὸ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου. Vulg.

16. Οἴκῳ ἐν Ὀριλόχοιο] Ἐν Φεραῖς. Pal. Vulg.

17. Μετὰ χροῖος] Ἐπὶ χροῖος, χροῖος ἀπαιτήσων καὶ ὀφείλημα. οὐ δάνειον, ἀλλὰ ἐξ ἀρπαγῆς. B. Q. Διὰ ὄφλημα. Vulg.

18. Ἄειραν] Νῦν, ἤρπασαν. Vulg. Pal.

20. Ἐξεσίην] Δημοσίαν ἔκπεμψιν. Vulg. et Pal. qui addit: καὶ πράξιν.

Δημοσίαν ἔκπεμψιν ποιήσω ἰσία καὶ ἐξεσία. B.

Δ. ε. ἦσσω αἰτίαν καὶ ἐξεσίαν. Q. 1)

22. Ἴφιτος αὐτῷ ἵππους] Αὐτόλυκος ὁ Ἐρμοῦ κλέψας τὰς Εὐρύτου ἵππους πέπρακεν αὐτὰς τῷ Ἡρακλεῖ. ὡς ζητῶν Ἴφιτος περιήει. τὸν γὰρ Ἰόλης ἔρωτα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, οἱ δὲ ἔτιωσ' ἀποτυχῶν (f. εἰδὲ ὡς ἀπ.) τῷ ἔρωτος τῆς Ἰόλης ἔκλειψε τὰς ἵππους Εὐρύτου. B. Q.

Ἴφιτος 2) Εὐρύτου μὲν παῖς Οἰχάλειος δὲ τὸ γένος ἀπολομένων αὐτῷ τῶν ἵππων περιήει τὰς πέριξ ἐρευνῶν πόλεις εἴ πε φανεῖεν. Πολυίδε δὲ τοῦ μάντεως εἰπόντος αὐτῷ μὴ παραγίνεσθαι εἰς Τίρουθα χάριν ζητήσεως, οὐ γὰρ εἶναι συμφέρον, λέγεται παρακίσαντα παραγενέσθαι. τὸν δὲ Ἡρακλεῖα μηχανῇ τινι καὶ στρατηγία συνεφελευσάμενον αὐτὸν ἄγειν (ed. ant. αὐτῶν ἄγει) εἰς ἐπίκρημον τεῖχος καὶ κατασρέψαι, διὰ τὸ πρὸς αὐτὸν ἔχειν ἔγκλημα

1) Fuisse videtur: Δ. ε. ἀπὸ τοῦ ἦσσω, ἰσία καὶ ἐξεσία.

2) Ad finem libri rejectum hoc scholium in edd. ant. ubi lemma e v. 22: 23. praepositum ita scriptum ut animi causa hic appono: ΔΩΔΕΚΑ ΙΦΙΤΟΣ ΑΡΤΑΙ. ἵππους διζήμενος. αἴσον ὄλοντε θήθειαι. Quanquam hoc ex Argent. exscribo, non ex Aldina.

καὶ τὸν πατέρα, ὅτι τελευτήσαντι αὐτῷ τὸν ἄθλον τὴν Ἰόλην γαμῆν ἐκ ἔδωκαν ἀλλ' ἀτιμάσαντες ἀπέπεμψαν. λέγεται δὲ ὡς ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς ἐπὶ τῇ ξινοκτονίᾳ προσέταξεν Ἑρμῇ λαβόντα τὸν Ἡρακλῆα πωλῆσαι δίκην τοῦ φόνου· τὸν δὲ εἰς Λυδίας ἀγαγοντα τῇ τῶν τόπων βασιλευούσῃ Ὀμφάλῃ δοῦναι τριῶν τιμηθέντα ταλάντων. ἢ ἰσορία παρὰ Φερεκύδῃ (Sturz. n. 46. p. 185.). Vulg.

26. Μεγάλων ἐπίσορα ἔργων] Μεγαλεργόν, ἐπὶ μεγάλοις ἔργοις ἰσορῶμενον, ἐπισήμουα. Vulg.

27. Ξεῖνον ἔοντα κατεκτανεν] Ξενίζομενον παρ' αὐτῷ. Οἱ δὲ νεώτεροί φασιν ὡς ὅτι αὐτὸν ἀπὸ τοῦ τείχεος κατέβαλεν. B.

29. Ἐπειτα δέ] Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ. Καὶ αὐτὸν ἔκτεινε καὶ τοὺς ἵππους κατέσχε. B.

31. Τὰς ἐριῶν] Ἀνεοευνων, ζητῶν. ὁμοίως τῷ, κνημὸς ἐξερέσει (Od. δ, 337.). Δῆλον δὲ ὅτι καὶ πρὸ Ἡρακλῆος ἦν ὁ Εὐρύτος. B.

32. Μίγας Εὐρύτος] Ἐπὶ τοξικῇ. Vulg.

35. Ἀρχὴν ξεινοσύνης] Ἀρχὴν ποιούμενα ξενίας. Προσκηδέος] Τῆς ποιήσεως κηδεμονικῶς ἔχειν πρὸς ἀλλήλους. Vulg. Κηδεμονικῆς φιλίας. κήδονται γὰρ ἀλλήλων οἱ φίλοι καὶ ξένοι. B.

Οὐδὲ τραπέξῃ] Οὐδὲ ἕτερος ἑτέρῳ ἐπιξενωθέντι παρέθηκε τράπεζαν. B.

38. Ὅς οἱ τόξον ἔδωκε] Τρίτον εἶρηκε τὴν δόσιν, ἐπεὶ διὰ μίσην τινὰ παραδηγείται. Vulg.

Τὸ δ' οὐ ποτε] Δοκεῖ μὲν παρέλκειν τὸ ποτέ. ἴσως δὲ φησιν, εἰδὲ ἄλλοτε. B.

46. Ἀντικ' ἄρ' ἢγ' ἱμάντα] ἱμάντα τὸν ἀνοίγοντα τὸ ἔνδοθεν περιγινόμενον κοχλῶ εἰκόδος κλειῖθρον. δύο γὰρ ἱμάντες ἦσαν, ὁ μὲν κλείων ὁ δὲ ἀνοίγων. ἐκάτερος δὲ κρίκει τινὸς ἐξήρητο. ἢ Εὐρύκλεια ἐν θύραν ἐπέρουσε κορώνη ἀργυρῆ (α, 441.), κλείσσα. Τὸ δὲ, ἅντα τιτυσκομένη, ὡς τὰς βαλάνους ἀντίας γίνεσθαι τοῖς τῆς κλειδὸς γόμοις. ἢ αὐτὴ ἀντικρὺ καὶ ἐμπροσθεν τῆς θύρας ἐξῶσα καὶ ἔτως κατασοχαζομένη. Q.

Ἀπέλυσε κορώνης] Τὸ κλειῖθρον ἐκατέρωθεν ἐξήρητο πρὸς κρίκον ὡς δι' εἰς διελκομένους εἰς τῆραντιον ἀνοίγεσθαι. Vulg.

Κορώνης ¹⁾] Κρίκει, κόρακος. Vulg. Κορώνη ὁ κρίκος. B.

¹⁾ Sic Vulg. et B. Nam Vulg. edd. rec. ante Barn. adaptarunt textui suo inepte ita: Κορώνη] Ἐνιοι, κορώνης, κρίκον. κόρακος.

50. Πληγέντα κλειδί] Πρότερον τῷ κλειδῶος παραχθέντος ἢ κλείς ἔτι ἦν κρατῆσα. B. Q.

47. Ἀνέκοπτεν] Ἀνέκοπεν, ἀνώγει. Vulg.

᾽Οχῆας] Νῦν τὰς λεγομένας βαλάνους τὰς ἐν τῷ λεγόμενῳ γελωνίῳ κατ' ἀντικρὺ τῆς κλειδός, ἃς περιάγονται καὶ ἀνοίγονται. Vulg. Τὰς βαλάνους. ἐν Ἰλιάδε δὲ (μ, 455.) τὰς μογλῆς. B.

54. Γωρουτῶ] Τῇ θήκῃ τῷ τόξῳ. Vulg. Ἐλύτρω τῷ τόξῳ. καὶ ἔσι γωρουτῶ παρὰ τὸ ἀρεῖν τὸν ῥυτόν. B.

61. ᾽Ογκιον] Ἐσι μὲν τῶν ἅπαξ εἰρημένων ἢ λέξις, σημαίνει δὲ ὄγκιον σχισοειδὲς ¹⁾ ἐν ᾧ ἔγκριτο οἱ ὄγκοι. ὄγκοι δὲ εἰσιν οἱ πάγωνες τῶν ἀκίδων. καὶ ἐν ἄλλοις, ὡς δὲ ἴδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκος ἐκτὸς ἐόντας (II, δ, 151.). Συνεπτικόν ²⁾ τῶν ὄγκων ἀγγεῖον, ὡς κρεῖον τὸ κρεοδόχον ἀγγεῖον. ὄγκιον ἐν ἡ θήκῃ τῶν ἀκίδων. εἰρηται δὲ παρὰ τὸ ὄγκῶδες εἶναι. Vulg. Προπαροξυτόνως τὸ ὄγκιον. ἔσι δὲ κυρίως τὸ δεκτικόν τῶν ὄγκων ὃ ἔστιν ἀκίδων. B.

62. Τοῖο] Τοῦ ἴδλου. Vulg.

69. Ἐχράετε] Ἐβιάσασθε, ἐβαρῆσατε. Vulg.

71. Μῦθος] Νῦν τῆς ζάσεως. ὅθεν καὶ Ἀνακρέων τοὺς ἐν τῇ Σάμῳ ἀλιεῖς ὄντας ζασιασᾶς φησιν, μυθηταὶ δ' ἀνήσω μεγίση διέπυσιν ἱερὸν ἄσυ. ἀντι τοῦ ζασιασαί, μυθηταὶ ³⁾. Vulg.

¹⁾ Ita ed. ant. Recentt. ἄγκειον, quod nemo mutavit, etsi videntur voluisse ἀγγεῖον, quod unice verum. Pro adjectivo autem Barnesius em. κισοειδὲς. Idem mox ἀπέκριντο. Utrumque fortasse e ms.

²⁾ Novum scholium ad eandem vocem: in cujus fronte aptius videtur Συλληπτικόν.

³⁾ Fragm. est in Fischeri collectione 47. Pro ἀνήσω ap. Eustath. ad h. l. est ἐν νήσω, unde ni fallor Barnesius primus in nostrum scholium et in Anacreontis verba induxit ἐν νήσω. Certe in Schreveliana scholiorum ed. adhuc est ἀν νήσω. Eustathius porro non habet vocem μεγίση. Denique pro voce μυθηταὶ Etym. M. v. μῦθος unam hanc vocem, sed ex hoc fragmento (quod e secundo τῶν μελῶν excitat), tangens ait Anacreontem ζασιασᾶς vocasse μυθίας, Apollonius autem in Lexico μυθητάς. Atque hanc formam unice veram esse ex illis quae Schneider in Lex. v. μῦθος attulit facile assequaris, simulque docearis vocem μυθητήης eo sensu descendere per ionismum a voce μῦθος, tumultus. Nam ipsum μῦθος neque in hoc Homēti loco neque usquam alibi pro illo μῦθος usurpatum fuisse crediderim: quamvis ubi μῦθος τὴν βουλὴν significat aliqua significationum cognatio sit. Immo vocem μυθητήης, ut a μῦθος derivatam (sicut συγγερός a μῦθος, βρέχιος a βροχή βρέχω, et in Aeolismo quam plurima) primam brevem habuisse ex hoc ipso Anacreontis fragmento patere puto,

Ἐπισχέσθην] Πρόφασιν. Q. Nῦν σημαίνει πρόφασιν. ἐπιμονῆς ¹⁾ γὰρ χρεία τῇ προφασίζομένῳ εἰς τὸ ψεύδεσθαι καὶ τὸ μὴ ἀληθεύειν. καὶ Ἀλκαῖος, οὐδέ τι μυνάμενος ἀλλὰ τὸ νόημα ²⁾, ἀντὶ τοῦ προφασίζόμενος, ἀλλαχοῦ ἀποτρέπων τὸ ἑαυτοῦ νόημα. Vulg.

73. Τὸ δὲ φαίνεται ἄεθλον] Τὸ ἐμὲ γῆμαι. Vulg. Τὸ γῆμαι τὴν Πηνελόπην πρόκειται νικητήριον. εἰ γὰρ τὸν ἀγωνισμὸν ἔλεγεν, ἀρσενικὸν ἂν ἔφη. B. (quanquam ad 106. ubi eadem verba).

76. Δουκαδέκα πάντων] Εἰ γὰρ ἐν μέσοις ἐστὶ (f. ζση) τὸ βέλος, ἕξαθλος ἦν, ὡς ἐλλείπων τῇ δυνάμει. Vulg.

85. Ἐφημέρια φρονέοντες] Τὸ παρανίκα μόνου φρονούντες οὐ προνοοῦντες τοῦ μέλλοντος. Vulg.

90. Τόξα] Νῦν τὴν σύμπασαν σκευήν. Vulg.

91. Ἀάατον] Ἐπιβλαβῆ, ἢ ἄνευ βλαβῆς. Vulg.

93. METΑ. ἀντὶ τὸ ὑπάρχει. Vulg.

106. Φαίνεται ἄεθλον] Τὸ γῆμαι τὴν Πηνελόπην. εἰ γὰρ τὸν ἀγωνισμὸν ἔλεγεν, ἀρσενικὸν ἂν ἔφη. B.

107. Καὶ Ἀχαιίδα γαῖαν] Γενικῶς εἶπε, καὶ αὐθις τοὺς ἐπισημοτάτους τόπους ἐδήλωσε. B.

111. Μὴ μύνησι] Προφάσειν. ἄπαξ δὲ κεῖται. B. Q. Προφάσει. μύσαντα τὰ ὄμματα σκέπεσθαι ³⁾ τί χρὴ δρᾶν. τούτου γὰρ χάριν προφασίζονται ἵνα ἐπιμεινωσιν ⁴⁾. οἱ δὲ, κατασιωπῶντες, παρὰ τὸ μύειν τὸ σῶμα. Vulg.

quod ex iis quae hucusque attulimus sponte fere coit ita: Μυθιῆται δ' ἀπὸ νῆσον διέποισιν ἰσθὸν ἄστν. Cujus versus metrum est illud ipsum quod omnes novimus e fragmento Ἄτε νεβρόν νεοθηλέα γαλαθηνὸν ὄστ' ἐν ὕλῃ Κεροέσσης ἀπολειφθεῖς ὑπὸ μητρὸς ἐπιτήθη.

1) Inde ab hoc verbo omnia spectant ad v. 111. Vid. quae ibi notabo.

2) Sic ed. ant. Recentt. ἄλλο τὸ νόημα. Eustath. ἄλλο νόημα. Blomfieldus, apud quem hoc est Alcaei fragmentum 55.: „Forsan corrigendum ἄλλα τὸ νόημα. Videtur autem μυνάμενος aeolice dici pro μυνώμενος.” Verum utrumque mihi videtur: nam illud nititur scholiastae explicatione, verbum autem μύνομαι ex hoc tantum fragmento lexica intravit, in posterum omittendum. Accedunt rhythmici qui optime claudunt metrum quale est illud ionicum Alcaei Ἐμὲ δειλάν.

3) Hoc sane clausis quis oculis viderit, scribendum hic esse σκέπεσθαι. Sed in seriem orationis haec redigere non valeo nisi ante μύσαντα inseratur παρὰ τό. Videtur enim esse derivatio vocis μύνη ab habitu ejus qui dum spectare simulat quid agendum sit, oculos claudit.

4) Hoc spectat ad aliam vocis μύνη derivationem παρὰ τῆς μονῆς: sicut alteram ejusdem derivationis rationem habes supra

114. Σιδήρου] Τῶν πελέκειων. Vulg.
117. Ἀνελεῖσθαι] Ἀναλαβεῖν, μεταχειρίσασθαι, ὑποσηῆναι. B. Q.
120. Διὰ τάφρον ὀρύξας] Δηλονότι πρότερον ἔθυνε τὴν ταφρον, μετὰ ταῦτα ἔρησε. B.
122. Ἐναῖξε] Συνεπλώσεν. Vulg. Ἀντὶ τῆ ἔνηξε (scr. ἔνησε), ὃ ἔστιν ἐσώρευσε. B.
138. Κορώνη] Τῷ ἄκρῳ τοῦ τόξου. Vulg.
141. Ἐπιδέξια] Ἐκ τοῦ δεξιῶν μέρους. Vulg.
142. Ὄθεν τ' ἐπινοχοῦε¹⁾] Εὐλογόν ἔστιν εἰσιόντος εἰς τὸν ἀνδρῶνα ἐν δεξιᾷ κεῖσθαι τὸν κρατῆρα. Vulg.
145. Θυοσκοός] Ἱεροθύτης. Q. Ὁ μάντις ἀπὸ τῶν θυομένων κοῶν, ὃ ἔστι κοῶν, καὶ διὰ πυρὸς μαντεύμενος. Ms. Barnes.
146. Μυχαίτατος (sic)] Ἐνδοτάτος. Vulg.
161. Ἐίδουσιον διζήμενος] Πλήθει ἔδνων ζητῶν. βιᾶ γὰρ καὶ ῥώμῃ οὐ λήψεται. Vulg.
185. Βίης ἐπιδευέες] Δυνάμειος ἐνδεεῖς, ἦτοι τοῦ τόξου ἢ τοῦ Ὀδυσσεύος. Vulg.
186. Ἐπέιχε] Ἐπέκειτο. Ὁ Ἀντίνοος ἐπέιχε καὶ ἐκώλυσε αὐτὸς πρὸς τὸ παρὸν χρῆσασθαι τῷ τόξῳ. φαίνεται γὰρ ὁ Ἀντίνοος ἐξῆς λέγων μὴ δεῖν τείναι τὸ τόξον, ἑορτῆς οὔσης τοῦ τοξικοῦ θεοῦ. καὶ Εὐρύμαχος πείθεται. Vulg.
188. Τῷ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν] Εἰς τὸν πρόδομον ἐξῆλθον. πιθανῶς. ἐπεὶ μακρῶ πρόσθεν ὁ Ἀντίνοός φησιν, κλαίετον ἐξελεθόντες (90). καὶ ἅμα ἵνα τῷ Ὀδυσσεὶ συμβάλωσιν. Vulg.
195. Ποῖοι κείτε (sic)] Τὸ πλήρες ποῖοι κείτε (lege, ποῖοί κε εἶτε: recentt. π. κεν εἶητε). τὸ δὲ σημαίνον πᾶ (recentt. ποῖοι) ἂν εἶητε κατὰ τὴν γνώμην. Vulg.
196. Ἐνεῖκαι] Ἐνέγκοι, ἀγάγοι. Vulg.
Ἐνεῖκαι text. Γρ. ἐνεῖκαι. Harl.

ad v. 71. ἱπιμονῆς γὰρ χρεια κ. τ. ε. Nimirum apud Eustathium ad illum versum vocī σχεσίη additur, καὶ μνήνῃ τὴν τοιαύτην ἱπισχεσίην μετ' ὀλίγα ἔρει: quibus statim subiungitur ibi hujus etiam vocis explicatio. Idque videtur apud antiquiorem enarratorem, unde sua Eustathius quoque, ita fuisse: nam inscriptus ille nostrorum scholiorum compiler in utroque tamen scholio habet quae apud Eustathium non leguntur.

¹⁾ In Ed. Arg. Τ' ΕΠΙΟΙΝΟΚΕΤΕΙ mendose. In text. ed. ὄθεν τὲ περ οἰνοχοῦε.

202. Ἀνάμυς καὶ χεῖρες ἔπονται] Τῇ δυνάμει καὶ χεῖρες ἀκολοῦσθαι. Vulg.

Ἔσσονται text. Γρ. ἔπονται. Vind. 133.

211. Ὑπότροπον] Γρ. ἀπότροπον. Harl.

212. Σφῶϊν] Σημεῖωσαι τὸ σφῶϊν καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου προσώπου τασσόμενον ¹). Vind. 133.

230. Προμνησίνοι] Εἰς παρ' εἰς, τὸ λεγόμενον, ἄλλος πρὸ ἄλλου, ἀλλεπάλληλοι, ὃ ἐστὶ παραμένοντες ἀλλήλους. Q.

235. Θέμεναι] Γρ. δόμεναι. Vind. 133.

238. Ἐν ἔρκεσι] Τοῖς τοιχοῖς. Vulg.

239. Προβλώσκειν] Ἐξέρχεσθαι, προέρχεσθαι, προβλέπειν. Q. Προῦναι ἔξω. Vulg.

258. Τοῖο θεοῖο] Τοῦ θεοῦ τὸ (τοῦ em. Barn.) ἐπὶ τοῦ τοξοῦ. Vulg.

274. Μετέφη] Γρ. προσέφη. Harl.

278. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος] Ὁ Ἀντίνοος. πρὸς γὰρ τὸ δεύτερον τὸ πρότερον. Vulg.

279. Ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν] Εἴξαι καὶ συγχωρῆσαι τῇ ἔορτῇ. Vulg.

289. Ὑπερφιάλοισι] Νῦν τοῖς κατ' ἀρετὴν διαφέρουσι. Vulg. (vid. Barnes.)

291. Ῥήσιος] Γνώμης. Vulg.

295. Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλειτόν] Εὐρύτω ὁμῶς μὲν ²), ἕνα τῶν ἐν τῷ Πειρίθου γάμῳ Κενταύρων ἀπολομένων τὸν Εὐρυτίωνα λέγει, ὅτε τὴν Ἀδράσου ³) θυγα-

¹) Scholium hominis indocti, quod ideo tamen ponendum erat, ut augurari liceat cujus originis et farinae intermista sint iis quoque quae dudum e marginibus corrassa sunt.

²) Haec tria prima verba in edd. rec. ommissa sunt. Sed Barnesius reposuit Ὀμηρος μὲν „ad fabulae dilucidationem” ut ait „nec sine Msto Aloysii.” Ego quid eo lucremur non video: et mallet eum in ms. invenisse Εὐρύτιον Ὀμηρος μὲν Εὐρυτίωνα λέγει, ἕνα τῶν — ἀπολομένων, ὅτε κ. τ. ε.

³) Pro Ἀδράσου quod in edd. omnibus et in ipso Aloysii mspto, item in Eustath. p. 760, 44. obtinet, audacter tamen, ut ipse ait, Ἀτρακος reposuit Barnesius, eodemque, quem dicit, errore Hyginum quoque (c. 33.) liberavit: idque non alio probare conatus est quam quod *Atracis* et *Atracia* poetis latinis dicitur Hippodamia. Quae tamen appellationes rectius ab urbe *Atracis* repetuntur, quamvis heros etiam ejus nominis, quem Caenei patrem tradiderunt nonnulli, in fabulis sit. Inter veras autem varietates memorandum est, quod hanc Pirithoi sponsam scholiastes ad II. α. 263. Ἴπποδαμίαν τὴν Βουτιάδα dicit, pro quo in Ven. est Ἴπποβοτίαν τὴν Βούτια; Gzetzes autem ad Scut. Herc. 178. Δίαν τὴν Βουτιάτου. Add. infra ad 303.

τίρα, λέγω δὴ Ἰπποδάμειαν, Πειρίθου πρὸς γάμον ἀγόμενος ἐκάλεσε κατὰ συγγένειαν Λαπίδας καὶ Κενταύρους. ὑπὸ μέθης δὲ οἱ Κενταῦροι προαχθέντες τῶν Λαπίδων ἀρπάσαι τὰς γυναῖκας ἐπεχείρησαν. οἱ δὲ ὀργισθέντες ἀνείλον τοὺς Κενταύρους. Βακχυλίδης δὲ διάφορον οἶται τὸν Εὐρυτίωνα. φησὶ γὰρ ἐπιξενωθέντα δεξάμενος ἐν Ἡλιδι ¹⁾ ὑβριστικῶς ἐπιχειρήσαι τῇ τοῦ ξενοδοχοῦντος θυγατρὶ, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἡρακλείου ἀναιροθῆναι καιρῶς τοῖς οἴκοις (τοῖς ἐκεῖ ex Eust. reposuit Barn.) ἐπισάντος. Vulg.

298. Μαινόμενος κἀκ' ἔρεξε] Ἦθελε γὰρ συμμιγῆναι τῇ γυναικὶ τοῦ Πειρίθου. Q.

302. Ὀχέων] Ὑποφέρον, ἢ ἔχων καὶ βαζάων. Vulg. Ἀεσσιφρόν] Φρονοβλαβεῖ. Vulg.

303. 304. Ἐξ οὗ Κενταύροισι — — ΕΡΑΤΟ (vo-luit εὔρατο) οἰνοβαρείων] ²⁾ Ἰξίον ὁ Διὸς παῖς Λαπίδης τὸ γένος κοινωνὸς τῆς θεῶν τροπέξης γενόμενος καὶ πῶν πολὺ τοῦ νέκταρος καὶ τῆς ἀμβροσίας ἀψάμενος, ἔχ' ὅπως αὐτὸς ἀμοιβὰς τῷ Διὶ εὐεργεσίας ἐσκέπτετο, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐμφύτου κακίας ἐπέραξε τὸν τῆς Ἥρας γάμον. ὑποπιεύσασα δὲ ἡ θεὸς ἀνήνεγκε τῷ Διὶ τὴν Ἰξίονος λύσσαν. ὁ δὲ ἐνθυμούμενος ζήλω πάλιν τοῦτο ταύτην δρᾶν διαβάλλουσαν τοὺς ἐξ αὐτοῦ γεγεννημένους, ἐκ τινος ὅμως ἐπιτεχνήσεως τῆς Ἰξίονος ἐπειράτο γνώμης. σκοπῶν δὲ εἶρε τὸ ἀληθές. νεφέλην γὰρ Ἥρα παρεϊκάσας μόνην ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ Ἰξίονος κατέλιπεν, ὁ δὲ ὡς Ἥραν ἐβιάσατο. τόνον ἔν ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἴσω (ἴση em. Barn.) θανάτῳ περιέβαλε τιμωρία. γεσάμενον γὰρ τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ τροχὸς ποιήσας ὑποπτέρους ἔδωκε τὸν Ἰξίονα πρὸς τὰς τῶν τροχῶν κνημίδας καὶ εἶρασε κατὰ τοῦ σφαιροειδοῦς φέρεσθαι βοῶντα, ὡς τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι προσῆκεν. Γίνεται δὲ ἐκ τῆς νεφέλης παῖς Ἰξίονος διφυῆς τὰ μὲν κατώτερα μέρη τῆς μητρὸς ἔχων. αἱ γὰρ νεφέλαι ἵπποις εἰκόασι. τὰ δὲ ἀνώτερα μέρη ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ μέχρι τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρὸς Ἰξίονος. φερόμενος δὲ οὗτος κατὰ Μαγνη-

¹⁾ Barnes. em. *Ἀξάμενον ἐν Ἡλιδίῳ* ex Apollod. 2, 5 5. bene, quoad nomen hominis: sed Ἡλιδί intactum relinquendum puto. Olenus enim, finitima Elidi civitas in illis praesertim temporibus huic regioni commode potuit accenseri. Cf. Paus. 5, 3. Eustathius p. 760 33. habet *ἐπιξενωθέντα τινὶ ἐν Ἡλιδίῳ*, unde appareret eum integriora nostris ante oculos hic certe non habuisse.

²⁾ Rejectedum in ed. ant. ad calcem libri.

σίαν ἀκόλασον εἶχε τὴν ὁρμὴν πρὸς τὰς συνοουσίας· ἐφάκει γὰρ τοῦ πατρὸς ἀκόλασία· καὶ πολλάκις ἐπλησίαζε ταῖς κατὰ τὸ Πῆλιον ἵπποις. ἐντεῦθεν λέγεται τὸ τῶν Κενταύρων ἀναφυῆναι γένος. ὅθεν καὶ τὸν Πειριθῶν, ἐπικλησιν Ἰξίονος υἱὸν ὄντα, λαμβάνειν ἐθέλει γύναιον παρὰ τῶν συγγενῶν Κενταύρων τὴν βάσιν τοῦ προύχοντος αὐτὸν παρθένου Ἰπποδάμειαν ¹⁾. ἡ ἰσορία παρὰ Πινδάρῳ (Pyth. 2, 39 — 88.) Vulg.

306. Ἐπητύος] Μεταιτήσεως. Vulg. ed. ant. (et Eustath. qui addit ὡς ἀπὸ τοῦ ἐπαιτεῖν).

310. Μηδ' ἐρίδαινε] Γρ. μηδ' ἐρέεινε. Vind. 50.

318. Τοῦ εἵνεκα] Τοῦτε χάριν, ὅτι οὕτως ἐμὲ ἄξε-
ται. Vulg.

319. Οὐδὲ ἔοικε] Τοῦτο ὑμᾶς ἐννοεῖν. Vulg.

333. Ἐλέγχεια πάντα text. Γρ. ταῦτα. Harl.

334. Ἐδπηγῆς] Εὐπαγῆς. Vulg. Εὐτραφῆς. Q.

346. Κραναῖν Ἰθάκην] Τψηλὴν. Q.

347. Νήσοισι πρὸς Ἥλιδος] Ταῖς περὶ τὸ Δουλίχιον. Vulg. Ἐνιοι, ναῖουσι. Vulg. Ed. Schrevel. Γρ. οὐδ' ὄσσοι ναῖουσι. Harl.

349. Καθάπαξ] Καθόλου. Τοῦτο δὲ οὕτως ἔχει ²⁾ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν ᾧ τῆς προσηγουμένης λέξεως ληγουσῆς εἰς ξ, καὶ ἡ ἐξῆς ἀρχεται ἀπ' αὐτοῦ. Vulg.

352. Pro Τόξον codd. aliquot, in his Vind. 56. habent μῦθος: nimirum ex α, 358. Sed in Vind. 56. supra scriptum, Γρ. τόξον· ἢ περὶ τῆς τοῦ τόξου δάσεως μῦθος.

353. Post hunc versum in Vind. 133. legitur hic:

Ὡς φάτο· ῥίγησε δὲ περὶ φρων Πηνελόπεια.

quem ante illud ἢ μὲν ex more Homeri tantum non necessarium esse puto.

¹⁾ Reliqui postrema haec corruptissima prout leguntur in Ed. Argent. Recentiores habent ἐθέλειν — αὐτῶν παρθένων: e quibus verbum ultimum non nisi per sphalma, duo autem prima rectissime mutata puto. Ita sat manifesta vestigia habemus narrationis secundum quam Pirithous solus e Lapitharum, Hippodamia autem e Centaurorum genere fuit. Et sponsae quidem patris nomen e corrupto illo βάσιν alii fortasse eruent. Nisi excidit forte aliquid quod explicaret quomodo cum Centauri filia consuescere potuerit Pirithous; ut: τὴν ἀνθρωπίνην τὴν (h. e. κατὰ τὴν) βάσιν, τοῦ προύχοντος αὐτῶν παρθένου, Ἰπποδαμίαν.

²⁾ Collato Eustathio Barn. em. οὕτως οὐκ ἔχει ἐτέρωθι: fortasse probabilius οἷχ' ἐτέρωθι οὕτως ἔχει. Sed ne sic quidem recte procederet sequens ἐν ᾧ.

363. Πλαγκτιέ] Παραπλήξ, τὴν διάνοιαν πεπλανη-
μένε. Vulg.
387. Μεγάρων εὐναιεταόντων] Οἰκημάτων καλῶς κα-
τεσκευασμένων. Q.
390. Ὅπλον] Σχοινίον. Vulg. Q.
391. Βίβλιον (sic uterq. liber)] Καννάβιον. οἱ
δὲ τὸ (Q. ἢ τὸ) ἐκ παπύρου. Vulg. Q.
395. Ἴπες] Θηρία ἐσθλοντὰ τὰ κέρατα, παραπλή-
σια κωνῶφι. Κατανοεῖ δὲ μὴ ἄρα ἄχρησα αὐτῶ γένηται,
καὶ ἑτέρα δίον χρησασθαι μηχανή. Vulg.
397. Θηητήρ] Θαυμαστικός, ἔμπειρος. Vulg.
Ἐπίκλοπος] Ἐπιθυμητής, ὀρεκτικός, κλέπτης. κλέπ-
τειν γὰρ τὸ ἐπιθυμεῖν, καὶ κλέπτης ὁ ἐπιθυμητής τῶν ἀλ-
λοτριῶν. Vulg.
- Ἐπίκλοκος text. Gr. ἐπίκλοπος. Harl.
399. Ἐφορῶνται] Προτεθύμηται. Vulg.
400. Ἐμπαιος] Ἐμπειρος. Q.
402. Τοσῶτον ὄνησιος ἀντιάσειεν] Ὁ γῆς· εἶθε καὶ
ἐπὶ τοσῶτον ὄνησιν ὧν βέλεται λάβοι. ἢ ἕτως· εἶθε το-
σοῦτον μετάσχοι, ὡς οὐ (f. ὅσον) δυνήσεται ἐντανῦσαι.
Vulg.
- Ὀνήσιος] Ὠφελείας. ἢ τῆς βρώσεως ἣν εἰλήφει παρὰ
τῶν μνησῆρων. Vulg.
407. Νέω] Ἀντὶ τοῦ, καινῶ. Vulg.
Κόλλοπι] Κολλάβω. εἶρηται δὲ παρὰ τὴν κόλλαν (ol.
κόλλα). Vulg. Ἐνθα τείνονται αἱ ἐν τῇ λύρα χορ-
δαί. Q.
408. Ἐντερον οἶός] Τὴν χορδήν. Vulg.
417. Κοίλης] Βαθείας, διὰ τὸ γεγλύφθαι. Vulg.
419. Πήχει] Τῶ τοῦ τόξου κέρατι. Vulg.
422. Πρώτης σειλεῆς] Ἀπρώτης (rec. διὰ πρώτης :
rectius puto ἀπὸ πρώτης) γὰρ ὁπῆς τῶν πελέκεων διηνε-
κῶς ἦλθεν. Vulg. Vid. Barn.
423. Χαλκοβαρής] Ὁ ἀπὸ σιδήρου ἰσχυρός. Vulg.
428. Νῦν δ' ὄρη καὶ δόρπον] Παρέλκει τὴν διάνοιαν αὐτῶν. τὸ μὲν οὖν δεῖπνον ἀντὶ τοῦ θανάτου, τὸ δὲ, ἐψιάσθαι (sic), ἀντὶ τοῦ οἰμώζειν. Vulg.
429. ΕΨΙΑΑΣΘΑΙ. τέρεπσθαι. Vulg.
Ἐψιάσθαι] Παίξαι. Q.
431. Ἀμφέθετο] Ἐπεῖχεν, ἠντρεπίσεν. Vulg. Ἡ-
τρέπισε. Q.

X.

Ἐπόθεσις. Τὰ περὶ τὴν μνησηροφονίαν ἐργασάμενος Ὀδυσσεὺς παρούσης Ἀθηνᾶς ἐν τοῖς ἐξῆς τὰς θεραπεύσας διὰ Τηλεμάχου καὶ τῶν οἰκείων κολάζει ἅμα Μελανθίῳ. Pal. Vulg.

Μνησηροφονία. ἢ τῶν σωμάτων συγκομιδή. καὶ ὡς καθαίρει τοῦ φόνου τὸν οἶκον ὁ Ὀδυσσεύς. Q. Vulg.

1. Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακίων] Τὴν ῥακωδὴ ἀπεδύσατο ἐσθῆτα, οὐχ ὅπως, ἀλλὰ τῶν περιτιτῶν καὶ ῥακωδῶν, τὰ σκέποντα τὰ ἀναγκαῖα ἔχων. ἐξῆς γοῦν ἡ Εὐρύκλειά φησιν, μηδ' οὕτω ῥάκεσσι πεπυκασμένοις εὐρέας ὤμους ἔσαθε. (488.). Vulg.

9 — 12. Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἄ. ἔμελλεν χρύσειον — — μετ' ἀνδράσιν ¹⁾] Διονύσιος ὁ Θραξ ἐν ταῖς μελέταις ἵνα φησὶν τὴν, πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄκρου (sic), ἀφ' ἧ παροιμίαν διαδεδοσθαι ²⁾. προστιθέμενος γὰρ Ἀντίνοος τὸ πῶμα (scr. ἔκπωμα e Zenobio) βάλλεται (hucusque Vind. 5.). Λέγει δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τῆς παροιμίας ἕτως. Ἀγκαῖος ὁ Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας Σάμιος ὢν τὸ γένος ἔχων ἰκέτην (οἰκέτην recte emendant e Zenob.) ἀπὸ Κρήτης ἐκέλευσεν αὐτῷ προσφέρειν ποτὸν πίνειν. εἰπόντος δὲ αὐτοῦ, ὡς οὐ δυνήσεται πιεῖν ὅθεν ἐντεῦθεν αἱ ἄμπελοι τυγχάνουσιν ³⁾, αὐτὸς ὁ Ἀγκαῖος κατακερτομήσας τοὺς θεράποντας ἔλαβε τὴν κύλικα καὶ προσέθετο. λέξαντος δὲ ἐκείνου, πολὺ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄκρου, ἄφνω συνέβη χρεῖμα σὺς μεγάλου ἐπηβαρῆσαι (sic; ms. Barnes. ἐπιβαρῆσαι) τοῖς τοῦ Ἀγκαίου χωρίοις. ἀκούσαντα δὲ αὐτὸν ἀπὸ

1) Cum longo isto lemme hoc scholium in ed. ant. ad finem libri rejectum est. Conferendum autem illud est cum Zenob. 5, 71. et Tz. ad Lycophr. 489. qui iidem Aristotelem festem laudat, et quidem τὸν τοὺς Πίπλους συντάξοντα: vid. Jacobs. ad Anthol. I, 1. p. 367. (Aristot. num. 3.). Locum autem hæc de Ancaeo in Peplo habuisse videntur in genealogia Agapenoris Ancaei filii.

2) Sic ed. ant. Recentt. ἐν ταῖς μελέταις φησὶν τὴν παροιμίαν, πολλὰ — ἄκρου, ἀπὸ τούτου διαδεδοσθαι. Vind. ἐν τ. μ. φησὶ τὴν πολλὴν μ. π. κ. χ. χεῖλεος παροιμίαν ἐνθ' ἔθεν ἔλαβε. προστιθέμενος γὰρ Α. τὸ πῶμα βάλλεται.

3) Confusa narratio. Inspice Zenobium, ubi videbis, servum longe antea, cum vineam plantaret Ancaeus, dixisse μὴ μεταλήψεται δεσπότην τοῦ καρποῦ.

τῶν χειλῶν τὴν κύλικα καταθεῖναι καὶ δραμεῖν ὡς τὸν ἄγριον ὕν, συμβαλόντα δὲ τῷ κάπρῳ τελευτῆσαι. ἔνθα φησὶν κατανοῆσαι τὴν παροιμίαν. Vulg.

14. Μέλαιναν] Γρ. φουτεῦσαι. Vind. 5. et 50.

19. Αὐλὸς αἵματος] Τὸ ἑξακόντισμα, ὃ κρουνοὺς τῷ αἵματος. πᾶν γὰρ τὸ σερόν αὐλὸν ἔλεγον. ὅθεν καὶ τοὺς σεροὺς ποταμοὺς ἐναύλους. Vulg.

27. Τοξάζει] Τοξείων ἐπιτυγχάνεις. Vulg.

31. Ἴσκει] Ἄλλοι μὲν τὸ ἔλεγεν σημαίνειν βούλονται. Ms. Barnes.

Οὐδέποτε Ὀμηρὸς ἐπὶ τοῦ ἔλεγε τὸ, ἴσκει, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ. ἠπάτηται οὖν ὁ διασκευαστὴς ἐκ τοῦ, ἴσκει ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὅμοια (τ, 203.). Vind. 31.

35. Νείσθαι] Ἐλθεῖν, ἐπανήξειν ¹). Vulg.

36. Κατεκείρατε (sic)] Κατεδαπανᾶτε. Vulg.

38. Ὑπεμνάσθε] Ὑπεφθείριτε. κληροδοτικῶς ἐμνησεύεσθε. περὶ δὲ τῆς ἐπιβουλῆς τοῦ Τηλεμάχου οὐκ ὠνεΐδιξεν, ἴσως ἐπεὶ προβεβουλευμένοι (scr. προπιβεβ.) ἠμύναντο. ἔφη (γὰρ ins. recentt.), πειρήσω ὡς ἔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰάλω (β, 316.). ἰάλω ἀντὶ τοῦ ἐγνωσάτε. ΕΞΕΣΘΑΙ ἀναγνωσέον, ἢ δέισαντες ἔσεισθαι ²). Vulg.

49. Ἐπήλειν] Συνέξησεν. Vulg.

54. Ἐν μοίῳ] Δικαίως, δεόντως. Barnes. (non memorans unde).

57. Ἀμφὶς ἄγοντες] Χωρὶς ἕκαστον διδόντες. Vulg.

74. Φάσγανά τε σπάσασθε] Ἐξιφοφόρουν γὰρ οἱ παλαιοί. Vulg.

82. Ἴόν ἀποπροΐει, βάλε δὲ σῆθος text. Γρ. ἰὸν ἀποπροΐεις βάλε (βάλλε) σῆθος. Vind. 133.

¹) Omiserunt scholium recentiores, quoniam hodie in textu οἴκαδ' ἐκείσθαι. Sed οἴκαδε νεΐσθαι est in Cod. Vind. 133.

²) Sic ed. ant. In ms. Aloys. (si recte Barnesium intelligo) pro priori ἔσεισθαι scriptum ἔσεισθε, quod in aliquibus etiam codd. in textu est pro eo quod nunc editur ἔθεισθε. Hoc ipsum autem ἔθεισθε in scholiorum edd. recentt. instar lemmatis novi scholii ita positum est: 40. Ἐθεισθε] Ἀναγνωσέον, ἢ ἢ, δέισαντες ἔσεισθαι: sine sensu. Barnesius codicis sui rationem discrete non exponit, sed hoc verissimum vidit, ἐγνωσάτε corruptum esse ex ἐνοήσατε quo explicaretur verbum ἔθεισθε. Cetera quomodo constituerit, apud ipsum vide: mihi simplicissimum visum est, ut scholio priori in voce ἰάλω terminato, et lemmate Ἐθεισθε loco alterius ἰάλω posito, reliqua ita ordinentur: 40. Ἐθεισθε] Ἀντὶ τοῦ ἐνοήσατε. (ins. ἢ) ἔσεισθαι ἀναγνωσέον, ἢ ἢ, δέισαντες ἔσεισθαι.

84. Περιρῶηδής] Περικλινής. Q. Harl.

ΠΕΡΙΡΗΔΕΙΣ (sic). περικλασθεῖς ἢ περιραγείς· ἢ περιρηνόμενος ἢ περιρῶνείς. ἢ περιφερής. Vulg.

89. Ὀδυσσῆος ἐίσαστο] Ὡς ἐπὶ Ὀδυσσεά ὠρμήσεν. Vulg.

92. Τηλέμαχος κατόπισθε] Ἐγγύς τοῦ Ὀδυσσεως γενόμενον τὸν Ἀμφίνομον παραλλάξας κατὰ τῷ νότῳ ἔβαλεν. πιθανῶς δὲ πρώτην ἀριστείαν Τηλεμάχου διέθετο ἐν ἧ τὸν πατέρα διέσωσεν. Vulg.

97. Ἐλάσειε] Πλατεῖ τῷ ξίφει πλήξειεν. Vulg.

98. Προπρηνέει] Κατὰ ζόμα τῷ ξίφει ὀρθὸς εἰς τῆμ προσθεν μὴ ἀνατείνας ἀλλὰ νύξας ὑπίως. οἱ μὲν γὰρ νύττοντες πλατὺ ἔχουσι τὸ ξίφος οἱ δὲ πλήττοντες πλαγιον. Vulg. Προπρηνέει] Πρόνεύοντι. Q.

Προπρηνέει (et α super ι) τύψη text. Gr. ἢ τύψει 1). Harl.

126. Ὀρσοθύρη] Ἐν τῷ τοῦ οἴκου ἐναντίῳ τοίχῳ θύρα ἦν δι' ἧς εἰς τὸν θάλαμον ἀναβῆναι, ἔνθα τὰ ὄπλα ἔκειτο. εἶπεν δὲ οὕτως, ἐπεὶ ὑψηλότερα ἦν ἐφ' ἧ ἦν ὀρεῖται καὶ ἀναθορεῖν. Vulg.

127. 128. Vid. not. ad 130.

128. Λαύρη] Στενὴν ὁδὸν, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσι καὶ φέρονται· οἰοεὶ ἄμφοδον. Vulg.

ΕΙΣΑΙ. καλῶς ἠροοσμέται. Sic ed. ant. Nam recentt. reposuerunt lemma e textu edito εὖ ἀραρυῖαι 2).

129. Φράξεται] Τηρεῖν, φυλάσσειν. Q.

130. Ἐφορμή] Ἐξοδος. ἦν δὲ ἐνὸς μόνου ἔξοδος ἐν τῷ ἀντικρὺς τῆς εἰσόδου τοίχῳ τοῦ ἀνδρώνος. ἐν τῇ δεξιᾷ γωνίᾳ ἦν ὀρσοθύρα, ἣτις εἰς τὴν λαύραν ἔφερον. ἡ δὲ λαύρα ξενωπὸς ἐστὶ παρακείμενος ἔξωθεν τοῦ ἐν δεξιᾷ τοίχου ἐν ᾧ καὶ ὁ θάλαμος, οὐχ ὁ Πηνελόπης ἀλλ' ἐν ᾧ τὰ ὄπλα ἔκειτο. αὕτη δὲ ἡ λαύρα ἔξοδον ὡς εἰς τὸν πρόδομον εἶχεν. ἐνὸς δὲ ἦν ἔξοδος ὀρσοθύρα, λαύρα, θάλαμον, ἀνδρών. ΟΥΔΟΣ. πρόδομος 3). Vulg.

1) Nimirum praeter receptam hodie lectionem ἧς προπρηνέει τύψας, quinque aliae erant; cum praeter dativum accusativus etiam, et praeter participium conjunctivus etiam et optativus invenirentur, optativo autem conjunctio monosyllaba ἧ se adaptaret, ἧ προπρηνέει (vel -εἶ) τύψειν.

2) Si versui fulcrum aliquod addas non male σανίδες dicantur etiam εἶσαι.

3) Sic Vulg. ed. ant. et Ms. Barnes. In recentt. corrupte Οὔτος] πρόδομος idque inepte relatum ad v. 134. Barnesius rescrip-

143. Ῥῶγας] Ῥήγματα, θυρίδας, ἢ τὰς τῆς οἰκίας ὑπερώας διόδους. Vulg.

154. Ἀμβροτον] Ἀντὶ τοῦ ἔπταισα. Vulg.

158. Καὶ φράσαι] Τὸ φράσαι οὐ μόνον ἐπὶ ψυχικῆς ἐννοίας ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὄψεώς φησιν ὁ ποιητής. Q.

165. Ἀίδηλος] Ὀλέθρου ἄξιος. Q.

173. Σφῶν] Ῥαῖς οἱ δύο. Vulg.

174. Σανίδας δ' ἐκδῆσαι] Τὸ ἐξῆς, σφῶν (sic) ἀποσρέψαντες σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐπ' (scr. ἀπ' vel ἐξ) αὐτοῦ πειρήνατε κίονα ὑψηλὴν ἐρῦσαι σανίδας δ' ἐκδῆσαι¹⁾. ἢ ὀπισθεν κλείσατε τὰς θύρας μετὰ ταῦτα. Vulg.

Τὸ ὀπισθεν χρονικῶς, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα τὰς σανίδας, ὅ ἐστι τὰς θύρας, δῆσαντες ἐξεληθόντες καὶ ἐάσαντες αὐτὸν ἐρῶμιμνον. εἶτα ὡς μεταγνούς φησι, μᾶλλον δὲ μὴ ἐρῶμιμνον ἐάσητε ἀλλὰ κρεμάσατε. λείπει οὖν τὸ μᾶλλον, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμὲν, ἀπελθε εἰς τὴν ἀγορὰν, εἶτα ὡς μεταγνόντα (scr. -ες) φαμὲν²⁾ —. Q.

Ὀπισθεν] Γρ. ἱμάντι. Vind. 133.

175. Σειρὴν] Πλέγμα, σχοινίον. Πειρήναντες] Ἐκδῆσαντες³⁾. Vulg.

176. Ἐρύσαι] Ἀπαρτῆσαι. Vulg.

183. Τρυφαλεῖα] Περικεφαλαία τριφάλειά τις ὕσα, ἢ τρεῖς φάλας ἔχουσα. Vulg.

184. Πεπαλαγμένον] Μεμολυσμένον. Harl. Ἄζη] Ἐύρωτι ἢ ξηρασίᾳ. Vulg.

sit ὁδός rettulitque ad 128. Sed manifesto respicitur vox οὐδόν v. 127. Ego mentem extremae hujus scholii partis nondum quidem perspicio: sed hoc tamen videre videor nomina omnia locum definitiva nominativo casu hic coacervata fuisse, ὄροσθίρα, λάρα, θάλαμος, ἀνδρῶν, οὐδός, πρόδομος, quorum sensum sustulit fortasse lacuna.

¹⁾ Recentt. — σφῶν ἀποσρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας εἰς θάλαμον ἐμβάλλετε. σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐπ' αὐτοῦ πειρήνατε ἀνὰ κίονα ὑψηλὴν ἐρύσατε σανίδας δ' ἐκδῆσατε —. Sed haec maximam partem praeter necessitatem interpolata sunt, nisi quod dualia ἀποσρέψαντε et πειρήνατε cum praep. ἀνὰ recte redduntur scholiastae; qui textum sedulo contraxit, verba autem non mutavit. Mentem ejus plenius explicat schol. Q.

²⁾ Sequuntur in Mediol. sine ullo lacunae signo haec ἠφαιμισμένον εὐρωτι κ. τ. ε. quae ad locum suum v. 184. remisimus. Apparet scribam ab altero in alterum scholium aberrasse, sed non ita magno damno: nam facile ad priorem hunc locum mens enarratoris suppletur.

³⁾ Sic recte in recentt. correctum mendum ed. ant. **HEIPH-NANTES**. ἠδῆσαντες.

Πεπλαγμένον (sic) ἄζη] Μεμολυσμένον τῇ ξηρότητι. Q.

Ἐφραρισμένον ¹⁾ εὖρωτι, ἢ μέλανι κεχρωμένον. εὐρώς δέ ἐστιν ἢ τοῖς μυδάσιν ἐπιγινομένη λευκότης ἀράχη προσφερέης. Q.

186. Ῥαφαί δ' ἐλέλυτο ἱμάντων] Inepte in Mediol. huc relatum scholium quod apposui versui 201.

188. Κουροῖξ] Ὁ μὲν Ἀπίσαρχος, τῆς κόρης ἐπιλαβόμενοι· ὁ δὲ Κράτης, κουροῖξ ὁ νεανίσκος (τὸ νεανικῶς em. Barn. ex Eust.) Vulg. Ἐκ τῶν τριχῶν λαβόμενοι, ἢ νεανικῶς (ins. ἦ) ἐκ τῆς κόρης ὁ ἐστὶ τῆς κεφαλῆς, ἐνθεν καὶ κουραὶ εἰρηνται. Q.

192. Πειρήναντες] Δήσαντες. Q.

201. Τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε ²⁾] Ἀποδυσάμενοι γὰρ ἦσαν ἵνα δεσμεύσωσιν ἀνεμποδίως τὸν Μελέανθιον. Q.

210. Οἰόμενος] Ἐντὶ τοῦ πεπιστευμένος. Vulg.

232. Ἄντα μνησῆρων ὀλοφύρεαι] Νῦν, ἀποδειλιῶς, ἢ ὑποκρίνη, ὑποδείξερος γίνη. ἢ ἐλλείπει ἢ περι, ἢ ἢ περι μνησῆρων. Vulg.

239. Μέλαθρον] Τὴν ὄροφὴν· πολλὰ δὲ καθύπερθεν μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο (Od. θ, 279.). Q.

240. Χελιδόνι εἰκέλη] Οὐκ ἀληθῶς εἰς χελιδόνα μετεβλήθη ἢ θεός, οὐδὲ Ἐρμῆς ὁ λόγος ὄρνιθι εἰοικῶς (Od. ε, 51.), οὐδὲ αἰθερῆ οἰκεία (ε, 337.) Λευκοθία, οὐδὲ ὁ Πρωτεύς πῦρ ἐγένετο ³⁾. ἔκαυσε γὰρ τὸν Μελέαον. τοῖς γὰρ ὄρωσι δοκεῖ τοῦτο κάλπερ ψευδὲς ὑπάρχον. Q.

264. Ἐπὶ προτέροισι κακοῖσι] Σὺν οἷς ἔπραττον πρώην κακοῖς. Q.

270. Μεγάροιο μυχόνδε] Εἰς τὸν ἐνδότερον τόπον τοῦ ἀνδρόωνος, ὡσεὶ ἔλεγε πρὸς αὐτὸν τὸν τοῖχον τὸν ἀντικρὺ τῆς εἰσόδου. Q.

278. Αἰγῶν] Ὡς ἐπιλίξαι, ὃ ἐστὶν ἐπιψαῦσαι ἐπιπολαίως μόνον τὴν ἔξωθεν ἐπιφάνειαν τῆς σώματος. Vulg. Ἐσεικῶς. Ἄπαξ δὲ ἐνταῦθα, καὶ ἄπαξ ἐν Ἰλιάδι (ρ, 599.) ἐπιλίγδην. Q.

¹⁾ Hoc verbum in Mediol. statim adhaeret voci φαιμέν in scholio ad 174. Fieri potest igitur ut cum lemmate alia etiam interciderint.

²⁾ Huc scholium a v. 186. transtuli. Nam non tum primum arma induisse eos apparet e v. 114.

³⁾ Od. δ, 418. in praedictione Idotheae, non in ipsa postea narratione, ubi ignis non memoratur.

287. Φιλοκέρτομε] Ὁ τὸν φίλον σκώπτων. Vulg.
288. Μέγ' εἰπέμεν (sic)] Ἀντὶ τοῦ καυχῆσασθαι. Vulg.
296. Ἦριπε δὲ πρηγῆς] Οὗτος ἐπ' αὐτὴν πίπτει τὴν πληγὴν. Vulg.
298. Ἐπιτοῖσθην (sic)] Ἐν εὐλαβείᾳ καὶ φόβῳ ἐγένοντο. Vulg.
299. Οἱ δὲ φέροντο — — ἐδόνησεν] Ὁ οἰσρος ἀπογεννᾶται ἐν τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς πλαγίων ζωαρίων τῶν ἐπιπλεόντων τὰ ὕδατα. διὸ καὶ πλείεστα περὶ αὐτὰ γίνονται. ὁ δὲ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται. καὶ Καλλιμάχος περὶ τοῦ μύωπος, βούσσοι οὔτε μύωπα βοῶν καλέουσι ἀμορβοί ¹⁾). εἰσὶ δὲ οὗτοι πολέμιοι τοῖς βουσίην. ὅταν γὰρ κατὰ τὴν λαπάρην αὐτοὺς δρῦψωσι εὐθέως ἀπολιμπάνουσι τὸν νομὸν σοβηθέντες. ἔστι δὲ ὁ μὲν οἰσρος μνία παραπλήσιος κέντρον ἔχων εὐμύγεθες ἐκ τοῦ στόματος, καὶ φωνὴν μεγάλην βομβώδη. ὁ δὲ μύωψ παρόμοιος τῇ κυνομνία, τό τε κέντρον ἔλαττον ἔχει τῷ οἰσρου. ἰσορεῖ περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ ζώων. Vulg. (in ed. ant. in finē libri).
- Οἰσρος, ὁ λεγόμενος μύωψ. ἔστι δὲ ζῶον ὑπόχαλκον τὴν μορφήν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὕδατα τῶν βοῶν ἔξισορεῖν ἀναγκάζει τοὺς βόας. καὶ Καλλιμάχος, βόους σοδὸν οὔτε μύωπα βοῶν καλέουσι ἀμορβοί. Vulg. (suo loco). Ζωῦφιον τι οἰσρος ὅπερ εἰσερχόμενον εἰς τὰς βόας ποιεῖ τούτους μάλινεσθαι. Q. Οἰσρός θηρίον ἀκρίδι ἔοικὸς τὴν χροίαν ποικίλον, εὐκίνητον, δάκνον καὶ εροβῆν τὰς βῆς. Q.
304. Νέφεα] Τὰ λίνα. Q. Cf. Eust. et Hesych.
307. Τοῖ] Γρ. τοὺς. Harl.
309. Κράτων] Αὕτη ἡ γενικὴ ἀπὸ εὐθείας τῆς κράτα, ὡς μῆλα. ὥσπερ οὖν μῆλων οὕτως κράτων. σημαίνει δὲ, τῶν κεφαλῶν. Vulg.
324. Σπέσθαι] Ἀκολουθήσαι (ed. ant. ἀκολουθήσον hic et mox). ἀπὸ τοῦ ἔπεται τὸ ἀπαρέμφατον ἔπασθαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσπεσθαι (sic proparox.: ed. ant. ἔσπεσθαι) ὅμως, ἅμα σπέσθαι εἰσὶ αὐτῷ ²⁾ ἤγον ἀκολοθήσαι. Vulg.

325.

¹⁾ Ex Hecale: vid. fr. 46. e Suida et hoc scholiaste. Menda ab aliis jam sublata ita: βουσσὸν ὄντε.

²⁾ Od. δ, 38. ubi hodie legitur ἄμ' ἔσπεσθαι, sed in mss. varietas ἅμα σπέσθαι. Barnesius in nostro scholio emendat ὅπως, ἄμ

325. Τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγη-
σθα] Εὐλόγως τὸν Λειώδη ἀναιρεῖ. εἶτε γὰρ μὴ ἦν μάν-
τις ἀληθής, ἀλλ' ἐσκήπτετο (scr. ἐσκήπτειτο), ἄξιός ἀπο-
θανεῖν· καὶ γὰρ οὗτος εἰς τῶν μνηστῆρων· εἶτε προειδώς
τὰ μέλλοντα ἔμενε μετ' αὐτῶν. Vulg.

Δυσηλεγέα] Δυσκοίμητον. Vulg. Δύσφημον διὰ
τοὺς θόηρους. Q.

327. ΟΣΡΑ (voluit ὄρρα)] Ὅπερ δῆ. Vulg.

330. Τερπιάδης] Τέρπιος παῖς· ἢ ὁ τέρπων. Vulg.

336. Κῆαν ἰ)] Ἐκαυσαν. Vulg.

340. Ἦτοι ὁ φόρμιγγα] Πιθανῶς ἀντὶ τῆς ἱκετηρίας
τὴν φόρμιγγα προτείνει δι' αὐτῆς τὸν Ἀπόλλωνα προῖσχω
αὐτόν, ὡσπερ ὁ Χρύσης διὰ τῶν σεμμάτων. Q.

349. Δειροτομήσαι] Δαιμοτομήσαι. Q.

364. Pro θοῶς Harl. in textu βοός, sed suprascrip-
tum γο. θοῶς: et in marg. Περισσὸν τὸ βοός.

368. Περισθενέων] Ἦτοι περισσῶς ἰσχύων. Vulg.
Περισσῶς χρώμενος τῷ αὐτοῦ σθένει. Q.

373. Εἵποισθα (sic)] Εἵποις. Vulg.

376. Πολύφημος] Πολλοὺς εὐφημῶν, ἢ πολλοὺς φη-
μίζων. Vulg.

386. Πολυωπῶ] Πολλὰς τρύπας ἔχοντι τῷ δικτύῳ.
Vulg.

408. Ὁλολύξαι] Εὐξασθαι. Vulg. Χαρήναι, εὐ-
ξασθαι. Q.

412. Οὐχ ὀσίη] Οὐ δίκαιον. Vulg.

Εὐχετάσθαι] Οὐ λέγει ἐπικαυχᾶσθαι τοῖς ἀποθα-
νοῦσιν· αὐτὸς γοῦν ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦτο φαίνεται ποιῶν ἐπὶ

ἅμ' ἐσπέσθαι, quoniam haec videtur mens esse scholiastae. Sed
videtur tantum. Nam qui hoc scholium ad illustrandam for-
mam σπέσθαι scripsit, in forma ἐσπέσθαι demonstranda subsistere
non potuit. Sed vid. Etym. M. v. σπέσθαι ubi nostri scholii
major pars iisdem verbis, et in fine: πλεονασμῶ τοῦ σ ἐσπεσθαι
(sic) καὶ σπέσθαι. Sic igitur hoc quoque scholium constituendum:
καὶ πλεονασμῶ τοῦ σ ἐσπεσθαι καὶ σπέσθαι, ὅπως, ἅμα σπέσθαι κ.
τ. ε. Apparetque nunc scholiasten in loco Od. δ, commendare,
immo unice agnoscere, scripturam ἅμα σπέσθαι: ut igitur forma
infinitivi ἐσπέσθαι non usquequaque tuta sit: nam loci Il. ε, 423.
eadem est ratio et eadem ibi dissographia. Grammaticus autem,
ut solent, in his ἐσπεσθαι καὶ σπέσθαι prius posuit ideo tantum
ut posterius inde derivetur. (Conf. not. et Add. ad δ, 826.)

1) Sic ed. ant. Corruptionem recentiorum, κῆρα. Barnesius
correxit ita ut suo textui responderet, ἔκαιόν. Sed aoristum
quem Harlejanus etiam praebet unice verum hic esse, Ernestius
demonstravit.

Σώκῃ (H. λ, 450.)· ἀλλ' εὐχετάσθαι νῦν φησιν εὐχεσθαι. οὐ γὰρ εὐχεσθαι νεκρῶν παρακειμένων. οἱ γὰρ εὐχόμενοι παρουσίαν αὐτοῦσι τῷ θεοῦ· νεκροῖς δὲ παρεῖναι τὸ θεῖον ἀδύνατον. ἔνθεν καὶ Ἀρχιλόγος ¹⁾ φησιν, οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατανοῦσι κερτομέειν ἐπ' ἀνδράσι. Q. et ultima, ab ἔνθεν, Vind. 56. ²⁾

424. Ἀναιδείης ἐπέβησαν] Ἐπὶ πολὺ τῆς ἀναιδείας ἐπῆλθον. Vulg.

431. Μῆπω τήνδ' ἐπέγειρε] Ἐκώλυσεν γὰρ ἂν κολασθῆναι τὰς δούλας. Vulg.

437. Ἄρχετε] Ἀρχασθε ³⁾. Vulg.

442. Θόλε] Κυκλότεροῦς οἰκῆματος, ἀπὸ τοῦ περιθεῖν, εἰς ὃ τὰ κατ' ἐκάστην ἡμέραν εἰς χρῆσιν πλῆττοντα ἀπετίθεντο, οἶον κρατήρας, καὶ ἐκπώματα καὶ τὰ ὅμοια. Q. Vulg.

449. Τῆ' αἰθούσῃ] Τῆ' ὑπαίθρῳ. Q.

450. Ἀλλήλοισιν ἐρείδουσai] Ἐπιτιθεῖσαι. Vulg. Ἐπερείδουσαι ἀλλήλοισι, ὃ ἐστὶν ἐπιτιθεῖσαι τὰς νεκρὰς. Q.

451. Ἐπιείλοισι] Ἐπισπείχον: sic mendose Mediol. e cod. Q. Textus Vind. 133. ἐπισπείχων et superscriptum γρ. ἐπισείλων, item mendose pro ἐπισείχων, quod ut var. lect. affertur ex Eustathio et codd. nonnullis.

455. Ἀλροισι] Τοῖς ξυσηρσι ἀπὸ τοῦ λαινεῖν. Vulg. Ἐυσηρσιν ἀπὸ τοῦ λείειν (scr. λείον) ποιεῖν τὸ ἔδαφος. τὰ ἀναξέομενα μολύσματα. Q.

460. ΕΙΛΕΟΝ. ἀπέκλειον. Vulg.

462. Καθαρῶ θανάτῳ] Τὸν διὰ ξίφους θάνατον τῷ ἠγωνισμένου θανάτου ἐνόμιζον καθαρώτερον. Q.

463. Κάκ' ὄνειδεα (mendum, opinor.) text. Γρ. κατ'. Vind. 5.

469. Ἐρχει] Νῦν τῷ δικτύῳ. Vulg.

470. Ἀδλιν] Κόλτην. Vulg.

471. Ὡς αἶγ' ἐξείης κεφαλῆς] Ἴσως ἔκ τινος ἐξοχῆς ἢ ξύλου ἐκδήσας τῆς ἀντικρὺ τῆς καθόδου σοῆς ὑφ' ἐνὸς κλονος. Q.

¹⁾ Liebel fr. 41. Brunck. fr. 18. e Clem. Alex. et Stobaeo.

²⁾ Apparet hoc ἔνθεν καὶ, quod per sensum adversatur scholio cui in cod. Q. adhæret, scholium esse seorsim, ipsi versui Homérico ascriptum.

³⁾ En grammaticum ἄρχειν et ἄρχεσθαι confundentem. Cf. H. α. 571. δ, 67. et al.

482. Θειώσω] Καθάρω (sic ed. ant. non καθαρώ).
 Vulg.
 493. Θήιον] Θεϊον ἄπυρον. Vulg.
 494. Διεθίωσεν] Περιήγησεν. Vulg.
 500. Αἰνόμεναι] Λαμβάνουσαι. Q. Αἰνόμεναι
 (sic)] Ἐπιλαμβάνόμεναι. Vulg.

Ψ.

Ἐπόθεσις. Ἀγγελία Εὐρύκλειας Πηνελόπη περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῆς τῶν μνηστῆρων ἀναιρέσεως, ἀναγνωρισμός τε αὐτῆς πρὸς Ὀδυσσεά. Pal. Q.

Ἀναγνωρισμός Ὀδυσσεύς πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τῶν τῆς πλάνης διηγημάτων ἀνακεφαλαίωσις· καὶ Ὀδυσσεύς καὶ Τηλεμάχου μετὰ τῶν οἰκείων ἔξοδος. Vulg.

1. Καρχαλώσα] Ἦτοι γῆθσα, παρὰ τὸ καρχαλᾶσθαι, ἅψ' οὐ καὶ ὁ οἶνος χάλιξ ὁ χαλῶν καὶ ἀνιείς ἡμᾶς ἀπὸ τῶν φροντίδων· καὶ τὸ παρὰ τὴν σύνθεσιν σπαθένεσθαι καὶ ὑποσέειν, χαλιβάζειν ἔλεγον ¹⁾). Q.

3. Ἐρῶσαντο] Ἐρῶμένως ἐβάδιζον. Ἐπικταλοντο] Ἀρίσαρχος, ἀνεπάλλοντο καὶ ἐκινουῖντο προθυμου-

1) Observo primum, fieri non posse ut χάλιξ derivarit grammaticus a καρχαλᾶσθαι. Quare aut post hoc verbum excidit ejus ipsius a verbo χαλᾶσθαι derivatio, aut, quod mihi quidem verosimilius videtur, omnia quae post verbum καρχαλᾶσθαι leguntur, male huc translata sunt, ascripta primitus versui 13. ad quem Eustathius quoque (p. 799, 42.) de iisdem rebus, et partim iisdem verbis egit. Jam ipsam hanc formam χάλιξ in vini significatione a lexicographis nostris repudiatam videbis qui nonnisi de lapillo eam agnoscunt, de vino solam formam χάλις admittentes. Monemus itaque χάλιξ hac significatione legi etiam apud Eustathium l. c., apud Hesychium (quanquam hic in litterarum serie formam χάλις posuit) in explicatione vocis ἀροχάλιξ, et aliquoties apud Philemonem grammaticum, quibus nostrum jam scholium accedit. Supra tamen ad τ, 530. formam χάλις servandam duximus. Deinde pro illo χαλιβάζειν Majus corrigit χαλιράζειν: recte, opinor: nam sic Suidas: Χαλιμάζειν, τὸ περὶ τὰς συνοσίας ὁρμᾶν, et Etym. M. (v. Χαλίφων), καὶ τὸ περὶ τὰς συνοσίας πείθεσθαι χαλιμάζειν ἔλεγον: unde apparet formam χαλιμάζειν nonnisi corruptam ex illa esse in his Eustathii verbis, καὶ Ἐπιχάρμος δὲ φασὶ χαλιμάζειν λέγει τὸ περὶ συνοσίαν ὑφ' ἡδονῆς ἀνίσσθαι καὶ ὑποσέειν. In omnibus autem hisce grammaticorum locis nostri scholii verba variata tantum aliquatenus agnosces, neque dubitabis jam pro πρὸς reponere παρὰ, et pro barbaro σπαθένεσθαι, verbum recentioribus Graecis familiare, παθαίνεσθαι, quod latet etiam in illo Etymologi πείθεσθαι.

μένης αὐτῆς βαδίζειν ταχέως, μὴ δυνάμενης δὲ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ διὰ τὸ γῆρας. οἱ δὲ, ὑπερεξετείνοντο. ἀμεινον δῆθεν ἐκινουῖντο, παρὰ τὸ ἴκταρ, ὃ ἐστίν, ἐγγύς. καὶ γὰρ προείρηκε, γούνατα δ' ἐρῶσαντο. ταχέως οὖν ὑπερικνουῖντο, ὃ ἐστίν, παρεγίνοντο. Ms. Barnes.

Ἐρῶμένως ἐβάδιζον· ὑπερικταίνοντο δὲ, ὑπερικνουῖντο καὶ ὑπερεπήδων, ὑπὲρ τὸ δέον ἐβάδιζον. Q.

13. Χαλιφρονέοντα] Κεχάλασμένας καὶ παρειμένας ἔχοντα τὰς φρένας. Q. Κεχάλασμένας ἔχοντα τὰς φρένας, ἠλίθιον, ματατόφρονα. Vulg. Et vide not. ad 1.

14. Φρένας αἰσίμη ἦσθα] Ἀντὶ τῷ καθήκοντα φρονοῦσα, παρὰ τὸ αἶσα. Q.

15. Λωβεύεις] Χλευάζεις, εἰς λώβην καὶ ὕβριν ἔγεις. Vulg.

16. Παρεῖξ ἐρέουσα] Παρὰ τὸ δέον λέγουσα. Vulg.

24. Σε' δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει] Τὸ μὴ μεθ' ὕβρεως ἀποπεμφθῆναι. ἢ οἶον, εἰ καὶ τὰ ἄλλα σοι βαρὺ ἐστίν, τοῦτό γε ὀνήσει. Vulg.

28. Ὁ ξείνος] Στικτεόν μετὰ τοῦτο. ἠδικῶς δὲ ὁ ξένος (Vind. Στ. ἠγουν ὁ ξ.) ἐστίν ὁ Ὀδυσσεύς. Vulg. Vind. 56.

31. Ὑπερηροεόντων] Ὑπερηφανευόντων. Q.

37. Ὅπως δὴ μνηστῆρσιν (immo ad 40. Οὐκ ἴδον)] Οὔτε ποίω τρόπῳ ἀπώλοντο εἶδον, οὔτε παρ' ἄλλου ἦκυσαν. Q.

41. Ἡμεῖς δὲ μυχῶ] Ἡμᾶς δὲ αἱ θύραι εἴσω κατεῖχον. Σανὶς δὲ εἴρηται οἶονεὶ τανὶς παρὰ τὸ τετάσθαι. Q.

42. Ἀτυζόμεναι] Ἐκπληττόμεναι, ταρασσόμεναι ¹⁾. ἀτύω, ὃ μέλλον ἀτύσω· καὶ κατὰ παραγωγὴν, ἀτύζω, αἰολικόν. Vulg.

Ἐχον] Ἀντὶ τοῦ ἠσφαλισμέναι ἦσαν. Vulg.

46. Κραταίπεδον ἔδας] Λιθόσρωτον ἔδαφος, ἢ ψηφολόγητον, τὸ ἀντίτυπον, τὸ σκληρόν. οἱ δὲ ἀμφ' αὐτὸν Ὀδυσσεῖα ἔχοντες τὸ κραταῖδον πέδον κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. Q. Κραταίπεδον] Τὸ ἔδαφος. Vulg.

52. Ἐυφροσύνης ἐπιβῆτον] Θυμηδίας ἐπιβήσετε, εὐφρανθῆναι ποιήσετε. Vulg.

53. Ἀμφοτέρω] Γρ. ἀμφοτέρων. Harl.

68. Ὡλεσε ἡλοῦ νόσον] Τίνος νόσον; τὴν διὰ νεῶς

¹⁾ Sic recte recentt. In ed. aut. tex ταρασσομαι.

κομιδὴν, ὃ ἐστὶ τὰ πλοῖα ἄλεσε, καὶ μετὰ τὸ ὀλέσαι τὸν νόσον, καὶ αὐτὸς ἀπόλετο. Q.

71. Ἐσχάρη] Ἐνθα τὸ πῦρ καλεῖται. ἔστι δὲ βωμὸς ἰσόπεδος ἐκ ἐκ λίθων ὑψούμενος. Vulg.

76. Μάσακα] Νῦν τὸ ζῶμα. ἐν δὲ τῇ Πιλάδι (ι, 324) καὶ τὸ μάσημα, μάσακ' ἐπεὶ κε λάβης. ὃ δὲ Ἄλκυον καὶ τὰς γνάθους μάσακός ¹⁾ φησι, παρὰ τὸ μασᾶσθαι. τὴν δὲ τροφήν μάσακα ἔλεγον διὰ τὸ τὰ βρέφη μασάζειν αὐτήν, ἄφ' οὗ καὶ ὁ μασὸς καὶ ἡ μάζα. Q.

78. Ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς] Περὶ ἐμαντῆς συνθήσομαι. Q. Vulg.

81. Χαλεπὸν σε θεῶν] Χαλεπὸν, εἴ τις οὐ φυλάξει θεῶν βουλεύματα, τὸ φυλάξαι ἀνθρώπων. Q.

82. Barnesius pro scholio ponens glossam Hesychii, Εἰρωσθαι. εἰδέναι, addit: Εἰρωσαι. MS. Aloysian.

Πολυῖδρον]. Πολυπαθῆ, πολλὰ εἰδυῖαν. Q.

89. Ἐν πυρὸς ἀνῆ] Ἐν τῷ πεφωτισμένῳ τόπῳ καὶ πεφλογισμένῳ ἀπὸ τοῦ πυρός. Vulg.

94. Ἐνωπιδίως εἰσίδεσκει] Ἐναργῶς ἀντικρὺς περιεργότερον ἀφορώσα ἐγνώριζεν. Vulg.

Ἐκιοι, ἤϊσκειν, αἶ κε (scr. ἀκτι) τοῦ ἁμέλου τῇ ὄψει τοῦ Οδυσσεύς (huc. Pors. ex Harl.). ἢ περιεργότερον αὐτὸν κατεσκόπει ὀφθαλμοῖς. ὄψει οὖν, τοῖς ὀμμασι. Q.

95. Ἀγνώσασκε ²⁾] Ἠγνώσει. Vulg.

1) Hesych. μάσαξ. — — ἢ σιαγόνα.

2) Sic ed. ant. cujus quamvis in talibus nulla sit auctoritas, utam tamen hac occasione ut hanc formam aliquanto magis commendem quam feci in Gramm. ampl. in nota ultima ad §. 94. Quippe e codd. Homeri hodie hae potissimum scripturae ἀγνώσασκε et ἀγνώσσεσκε hic enotatae sunt, quarum utraque esset ab ἀγνώσσω, quae verbi forma naque analogia caret neque auctoritate; vide Hesych. in v. Etym. M. v. ἀγνώσσω et Simmiam ap. Tzet. Chil. 7, 144. Hujus autem verbi forma in εσκε est Imperfectum iterativum, altera in σσκε, ut ex analogia verborum ῥήπτασκε, κρύπτασκε demonstravi, aoristus iterativus. Jam ἀγνώσσεσκε esset repetita actio durans ut θαυμάζεσκον ἅπαντες (quoties viderent admirabantur), ἐνθα Ζηνὶ θεΐζεσκον Ἀχαιοί, et similia: hic autem intra breve spatium Penelope saepius intuetur Ulyssem, saepius esse illum negat. Quare sicut εἰσίδεσκε, ita alterum etiam verbum ab aoristo formasse putandus est poeta. Recte igitur adhaeremus illi ex antiquitate transmissae formae in εσκε. Sed si aoristum praetulit, non apparet cur formam verbi alias semper sibi usitatam ἀγνώσειν, unde recte fiebat ἠγνώσηκα, ἀγνώσησσκον, ἀγνώσασκεν, hoc uno loco deseruerit. Itaque hodie etiam nos, quorum iudicio optio inter σ et σσ in talibus semper relicta est, non est cur formam legitimam ἀγνώσασκε, vel si nullis libris nitatur, repudiemus, aliam insolentissimam praeferamus.

97. *Δύσμητερ]* Ἐπὶ κακῶ (sic Barn. e ms., antea καλῶ) μήτηρ λεγομένη. Vulg.

99. *Ἀνείρεαι]* Τὰ περὶ τοῦ ἔρωτος. Vulg.

119. *Ἵπίσω]* Χρονικῶς ἀπὸ τοῦ μετὰ ταῦτα. Q. Μετὰ τὸν τῆς ἀπωλείας χρόνον. Vulg.

120. *Πηούς]* Τοὺς πόρθωθεν συγγενεῖς. Vulg.

143. *Ἵπλισθεν]* Ἵτοιμάσθησαν. Q.

149. *Πολυμνήσην]* Τὴν μάλιχα πολυμνήσην (del. πολυ-). κυρίως ἐπὶ Πηνελόπης. Vulg.

151. *ΕΙΡΥΣΘΑΙ* (Ms. Barn. εἰρῦσαι). κρατῆσαι. Vulg.

161. *Τέχνη παντοίην]* Χρυσοχοϊκὴν δηλονότι, ἃ γὰρ τέχνην παντοίην. Q.

167. *Κῆρ ἀτέραμνον]* Σκληρόν. μετῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν ψυχὴν. οἱ δὲ περὶ Πλάτωνα (Legg. 9. init.) κερασβόλον φασὶν ἀτεράμνοις καὶ σκληροῖς τὴν ψυχὴν, μεταφορικῶς. Εὐφρασος ¹⁾ γὰρ φησι, ὃ ἂν σπέρμα ἐν τῷ καταρρίπτεσθαι ἀψηται τῶν κεράτων τῷ ἀρῆντος βοδός, σκληρὸς γίνεται. Ὁ δὲ νῆς, περισσῶς οἱ θεοὶ σε παρὰ τὰς ἄλλας γυναῖκας σκληρὰν τὴν ψυχὴν ἐποίησαν. Q.

174. *Οὐδ' ἀθερῶζω]* Ἀποβάλλομαι, ἀποδιώκομαι. Q. *Ἀθερῶζω]* Τὸ ἐκρίπτω καὶ ἀποβάλλω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθέρων τῶν μὴ δυναμένων ἔχεσθαι διὰ σμικρότητα. οἱ γὰρ λικμῶντες ἐκρίπτουσιν αὐτές. Ms. Barnes.

179. *Ἐκθεῖσαι]* Ἐξω ἀποθέμεναι. *Ἐκθέσθαι* text. Γρ. ἐκθεῖσα, ἔξω θεῖσα. Vind. 133.

188. *Μέγα σῆμα τέτυκται ἐν λέγει ἀσκητῶ]* Μέγα τέρας. Ἀκίνητον δὲ λέγων εἶναι τὸ λέχος, ἔοικεν αἰνιττεσθαι ὅτι τὴν γαμικὴν κοίτην ἀδιάλλακτον εἶναι δεῖ. Q.

191. *ΑΚΜΗΝΟΣ ΘΑΛΕΘΩΝ.* Ὁ ἀκμὴν ἔχων τῷ θάλλειν. Vulg. Q. Ἐπὶ μὲν τούτου ὤξυτόνησεν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐν Ἰλιάδι δηλοῦντος τὸ νῆσις ἐβαρυτόνησεν ²⁾. οἱ δὲ τὰ δύο παραξυτόνησαν (scr. προπαρ. ex Eust.). Vulg.

192. *Ἀμφιβαλῶν]* Κτίσας. Vulg.

196. *Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμών]* Ἀπὸ τῆς ῥίζης κορμὸν ποιήσας. Vulg.

197. *Στάθμην]* Τὴν τεκτονικὴν σπάarton. Vulg.

198. *Ἔομιν* (sic) ἀσκήσας] *Κλίνης* ποδύριον (ποδάριον em. Mai.). ἔρμα γὰρ ἐστὶ τῆς κλίνης. Q.

¹⁾ Scr. Θεόφρασος; et lege Plut. Sympos. 7, 2. p. 700. Ruhnken. ad Tim. in v. p. 155. Nam in eo quod hodie terimus Theophrasti de Causis Plantarum libro deridetur illa opinio libr. 4. c. 14. (12. extr. Schneid.)

²⁾ Aristarchus nimirum, ut diserte ait haec eadem proferens Eustathius.

ΕΡΜΙΝΑ. κλικόποδας (sic). ἔρμα γὰρ τῆς κλίνης.

Vulg.

ΕΡΜΗΝ¹⁾ ἀσκήσας τέττονη δὲ π. τ.] Ἐρμῆς ὁ Διὸς καὶ Μαίας τῆς Ἀτλαντος, παῖς ἐστὶ ὡς ἐν ἀνθρώποις τέσσαρα μίγιστα εὔρετο, γράμματα, καὶ μουσικῆν, καὶ παλαίεραν, καὶ γεωμετρίαν. ὄθειν καὶ τοὺς Ἕλληνας τετράγωνον αὐτὸν ἀσκήσαι, καὶ οὕτως ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀναθεῖναι. τῷ δὲ ὄνειροπομπὸν εἶναι, καὶ τοὺς κοιμωμένους αὐτῷ εὐχέσθαι, καὶ αὐτὸν ἀναμένειν, εἰλοντο ἐν τοῖς θαλάμοις ἔχειν αὐτὸν φύλακα τοῦ ὕπνου, ἐπινοῆσαι τε καὶ ἀσκήσαι τοὺς τῶν κλινῶν πόδας εἰς τὴν τοῦ θεοῦ πρόσωπον, ὅπως ἀλεξήτορας ἔχοντες ιδέας, τὰ μὲν δελμάτα μὴ φοβοῖντο, προσδοκῶεν δὲ πλείστην ἐπαφροδίσιαν διὰ τῶν ὀνειράτων. ἢ δὲ ἰσορία παρὰ Ἀπολλοδώρῳ τῷ Ἀθηναίῳ²⁾.

Vulg. (in fine libri).

Τέττονη] Ἐτόρνωσα. Vulg.

199. Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος] Τοῦ ποδός. Vulg.

201. Ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάτια βοός] Τὸν ἴονον λέγει τῆς κλίνης ἐξ ἱμάτιος εἶναι βοείου φοινικῶ τῷ χρώματι. Q.

Ἰφι κταμένοιο text. Γρ. φοίνικι φαεινῷ. Harl.

209. ΣΚΤΖΕ. ὀργίζου. Vulg.

211. Ἀγάσαντο] Ἐφθόνησαν. Q.

218. Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη] Ἀθετοῦνται οἱ ζ' (sic recte Barnes. e ms. antea οἱ ιζ' et ὁ ιζ') ὡς σκάζοντες κατὰ τὸν νοῦν. σώζοιτο (scr. σώζοιντο) δ' ἄν. εἰ εἴχομεν ἐπὶ τῷ, εἰ ἤδη. καὶ τὸ ἄ ἀντὶ τοῦ διό. ὡς εἶναι, οὐδ' ἄν ἢ Ἑλένη ἐμῆ παρὰ ἀλλοδαπῷ ἀνδρὶ, εἰ μὴ ἦν ἐξηπατημένη. διὸ αὐτὴν, ἐπεὶ παρελογίσθη, οἱ Ἕλληνες ἐπανήγαγον. Οἱ δὲ φασί, τὸν Ἀλέξανδρον Μενελάῳ εἰκασθέντα γνώμῃ Ἀφροδίτης μιγῆναι τῇ Ἑλένῃ. Vulg.

Ἀλέξανδρος ὁ Πριάμου παῖς ἀπὸ τῆς Ἀσίας κατάρσας

1) Hanc scripturam, quae ut e scholio patet, varia revera est lectio, Ἐρμῆν, mutantur tamen in ἔρμιν recentiores: quod et Heynium latuit.

2) Posuit Heynius in fragmentis librorum Apollodori περὶ θεῶν p. 1064. (ed. 2. p. 399.): ubi verba τῷ δὲ — εἶναι interpretatur διὰ τὸ —; et illa καὶ αὐτὸν ἀναμένειν ita: expectant donec somnium immittat. Mox pro ἐπινοῆσαι τε καὶ ἀσκήσαι malim equidem ἐπινοῆσαι δὲ καὶ ἀσκήσαι. Denique in verbis ὅπως ἀλεξήτορας ἔχοντες ιδέας Barnesius reposuit ἰδίους; Heynius proponebat ἀλεξήτορας ιδέας „speciem dei sui malorum somniorum propulsatoris”. Ego, si ita usurpavit auctor verbum ιδέα, scripsim potius ὅπως ἀλεξήτορας ἔχοντες τὰς ιδέας.

εἰς τὴν Λακεδαίμονα, διανοεῖτο τὴν Ἑλένην ξεμιζόμενος ἀρπάσαι. ἡ δὲ γενναῖον ἦθος καὶ φιλάνδρον ἔχουσα ἀπηγόρευε καὶ προτιμᾶν ἔλεγε τὸν μετὰ νόμου γάμον, καὶ τὸν Μενέλαον περὶ πλείονος ἠγεῖσθαι. γενομένου δὲ τοῦ Πάριδος ἀρράκτου, φασὶ τὴν Ἀφροδίτην ἐπιτεχνῆσαι τοιοῦτόν τι, ὥστε καὶ μεταβάλλειν τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ἰδέαν εἰς τὸν τοῦ Μενέλαου χαρακτῆρα, καὶ οὕτω τὴν Ἑλένην παραλογίσασθαι. δόξασαν γὰρ εἶναι ταῖς ἀληθείαις τὸν Μενέλαον μὴ ὀκνῆσαι ἅμα αὐτῷ ἔπεσθαι. φθάσασαν δὲ αὐτὴν ἄχρι τῆς νεῶς, ἐμβαλλόμενος ἀνίχθη. ἡ ἰσορία παρὰ Νικίαν τῷ πρώτῳ ¹). Vulg. (in fine libri).

220. Εἰ ἤδη] Ἐνταῦθα σικτίον, ἔπειτα ἀφ' ἑτέρας ἀρχῆς προενεντέον. Vulg. Εἰ ἤδη] Ὅτι πολλοὶ κακά κέρδεα βουλευούσιν. Q.

Ἡρωδιανὸς τὸν εἰ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ φησὶν εἶναι, καὶ συνάπτει ὅλον τὸν νοῦν οὕτως· εἰ μὴ ἠπατήθη ἡ Ἑλένη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, οὐκ ἂν ἄλλω ἠκολούθησεν ἀνδρὶ. καὶ πόθην δηλονότι δι' ἀπάτην ἠκολούθησε καὶ ἐξ ἐκασίως ²). ἐπειδὴ ἤδη μάλιστ' ὅτι οὐκ ἔχει καταφρονηθῆναι τοῖς Ἑλλησιν ἢ αὐτῆς ἀρπαγῇ. Q. Vind. 56.

Ἄο μιν αὐτὶς ἀρήτοι ὕες Ἀχαιῶν] Ὁ γὰρ λόγος, οὐκ ἂν ἡ Ἑλένη παρ' ἄλλοφύλῳ ἀνδρὶ ἐμίγη, εἰ προσεώρα τὸ μέλλον. διὸ καὶ ἐπανάξειν ἔμελλον αὐτὴν οἱ Ἕλληνες, ὡς μηδὲν ἠμαρτηκυῖαν. Ὁ μιν] Διὸ αὐτὴν. Vulg.

223. Τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν] Οὐ πρὸ τοῦ παθεῖν ἔγνω τὴν φρενοβλάβειαν. Vulg.

225. Ἀριφραδέα text. Ἀντὶ τοῦ ἀριφραδῶς. Harl.

235. Κύματι πηγῶ] Ἀπαγεῖ (εὐπαγεῖ em. Mai.)· ἢ μέλανι. Q.

237. Δίδρομεν text. Γρ. τέτροφεν. Vind. 5. 56.

243. Νύκτα μὴν ἐν πέρατι δολιχῆν] Πρὸς τέλει αὐτὴν οὖσαν δολιχὴν ἐπέσχευ, ὑπὲρ τοῦ εἰς πλεον ἁλλήλων ἀπολαῦσαι. Q.

¹) Haec ad Niciam illum qui in scholiis Homericis, nostris etiam (ad α, 109.), in rebus mere grammaticis citari solet, spectare non possunt. Neque alium memoratum invenio ejus nominis cui hae nugae tribui possint, nisi Niciam Maleoten quem vanissimus scriptor Parallelorum minorum in ejusdem generis fabulis testem laudat cap. 13.

²) In Mediol. omissa sunt verba ἀνδρὶ — ἠκολούθησε ob repetitionem ejusdem vocis. Sed corrupta sunt eadem in Vind., scribendumque, καὶ πόθην δηλονότι δι' ἀπάτην ἠκολούθησε καὶ οὐκ ἐκασίως; Ἐπειδὴ κ. τ. ε.

Ἐν περάτῃ] Ἦδη πρὸς τῷ πέρατι καὶ τῷ τέλει οὖσαν. Δολιχὴν] Οὐκ ἐν τῷ καθόλου, ἀλλὰ τότε ἰσαμένην πρὸς ἀγανάκτησιν τῆ ὄθεν (πρὸς ἀνάκτησιν τῆ Ὀδυσσεως Barn. e Ms.). Vulg.

244. Ῥύσατ'] Ἐκώλυσεν. Q.

246. Ἔασιν text. Γρ. ἄγουσιν. Vind. 5.

248. Οὐ γὰρ πω πάντων] Τοῦτο θελεῖ εἰπεῖν· μὴ μου τὴν ψυχὴν ταράξῃς, οὐπω γὰρ εἰς τέλος τῶν κακῶν ἦλθον, ἀλλ' ἐτι μέλλω πονεῖν. ἀλλὰ τραπῶμεν εἰς κοίτην. Q.

251. Μαντεύσατο text. et superscriptum μυθήσατο. Harl.

260. Καὶ τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ] Τὸ εἰπεῖν ὅτι ποιῆσαι σέ τι καὶ ἕτερον (Ms. Barnes. ἕτερον) δεῖ. Vulg.

264. Τί γὰρ (sic)] Τί δήποτε. Vulg.

279. Ἐξ ἄλλος] Γρ. ἔξαλος, ἤγουν ἔξω τῆς θαλάσσης. Vind. 133.

296. Ἀσπάσιοι λέκτροιο] Ἀσπασῶς καὶ ἐπιθυμητῶς ὑπεμνήσθησαν τοῦ πάλαι τῆς συνουσίας νόμου. Vulg. Ἀρισοφάνης καὶ Ἀρίσαρχος πέρασ τῆς Ὀδυσσείας τοῦτο ποιοῦνται. Vulg. Vind. 133. Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ δεσμῶν ¹⁾ ἱκοντο] Τοῦτο τὸ τέλος τῆς Ὀδυσσείας φησὶν Ἀρίσαρχος καὶ Ἀρισοφάνης. Q. Harl. ²⁾

* Ἀπὸ τοῦ ψῶ τὸ λεπτύνω. πᾶν γὰρ τὸ κατερχόμενον ἄνωθεν, οὐ τοιοῦτον κατέρχεται μέχρι τέλους. Q. Quo pertineat scholium non liquet. An ad ψολοέντι, v. 330.?

309. Καταλέξαι] Καθέκασον εἰπεῖν. Vulg.

310. Ῥητορικὴν ποιεῖται ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἐπιτομὴν τῆς Ὀδυσσείας. καλῶς οὖν ἠθέτησεν Ἀρίσαρχος τοὺς τρεῖς καὶ τριάκοντα. Vind. 133.

Ἦρξατο δ' ὡς πρῶτον] Οὐ καλῶς ἠθέτησεν Ἀρίσαρχος τοὺς γ' καὶ κ'. Ῥητορικὴν γὰρ πεποίηκεν ἀνακεφαλαίωσιν καὶ ἐπιτομὴν τῆς Ὀδυσσείας. Vulg. Q.

Huic scholio in Mediol. subjectum aliud prolixum

¹⁾ Mendum fortasse Mediolanensis editionis. Nam ex Harl. lemma nullum affertur.

²⁾ Porsonus de hoc scholio in cod. Harl. „Scripsit antiqua manus, sed quae paucas admodum notas margini addidit”. — In Cod. Vind. 5. post hunc versum sunt quattuor in rhombi schemate puncta, et manus prima minio scripsit, τέλος Ὀδυσσείας. Nihilominus sequentia etiam idem codex continet. In schol. Vulg. edd. ant. post scholium ad h. v. nova incipit linearum series.

e cod. Q. et E. 81. diverso, ut refert Majus, ab altero E. 89. e quo scholia superiora partim sumpta sunt. Hoc autem scholium nil aliud continebat quam eandem iisdemque verbis narrationem sive potius Odysseae argumentum, quod in codice Palatino quoque inveni quodque (ut dixi p. 6.) cum e Tzetzae ad Lycophronem commentariis transcriptum sit hic repetere supersædi: variantes autem lectiones, quarum aliquot observavi, in edit. Mediol. cognoscent quorum hoc interest. Illud unum hujus loci esse monere putabam, quod in longissima et per singula multa expatiente narratione, in loco tamen de Inferis ne verbo quidem tanguntur suppliciiis illi affecti et ceterae personae quae in conspectum prodeunt versibus 568 — 627. libri λ: ubi vide scholia.

311. "Ἦν] Ἀντὶ τοῦ ἦ. Ms. Barnes.

322. Εὐρώεντα] "Ἦτοι πλατὺν, παρὰ τὸ εὐρος ἢ σκοτεινόν. Vulg. Γρ. ἠερόεντα. Vind. 5.

328. Ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν] Χωρὶς κηρὸς, χωρὶς θανάτου. Vulg. Καὶ ἀκήριοι, ἀσθενεῖς. Barn. e ms.

330. "Ἐβαλεν] Νῦν ἀντὶ τοῦ ἔκλασεν. Vulg.

Ψολόεντι] Κανσικῶ. Ψόλον γὰρ τὸ ἄσβολον ποιοῦν. Vulg. Add. post schol. 256.

343. Ἀυσιμελής] Ὁ τὰ μέλη τοῦ σώματος παριεῖς ἢ ἀμέριμος. Vulg.

350. Ὡ γύναι ἦδη μὲν πολέων] Ἡ σύνταξις οὕτως, ὧ γύναι ἦδη μὲν πολέων κεκορημέθ' αἰθλων, νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνήν, σὺ μὲν ἐν τοῖς οἴκοις ἐπιμελείας ἀξίου τὰ κτήματα, ἐγὼ γὰρ αὐτὸς λαφυραγωγίῃσιν τὰ θρήγματα ἅπερ οἱ μνηστῆρες κατέφαγον. Q. (Harl.)

353. Πεδάσσκον] Ἐδέσμουν. Q. Ἐνεπόδιζον. Vulg.

357. Ληῖσσομαι] Κτήσομαι. Vulg.

364. Εἰς ὑπερῶ ἀναβάσα] Καταλείπει τὴν γυναῖκα θάρσῶν τῷ πατρὶ αὐτῆς καὶ τοῖς ἀδελφοῖς. ἢ δῆθεν ὡς ἀγνοοῦσαν τῶν πεπραγμένων τὸ ἀληθές ἢ ἐμπιστεύων τῇ Ἀθηνᾷ. Vulg.

365. Προτιόσσει] Προσδέχου. Q.

372. Ἐξῆγε] Ἐξέβαλεν. Vulg.

Ω.

Ἐπόσει. Ψυχοπομπίαν καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξιν πρὸς Λαέρτην τὸν πατέρα εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ ἀναγνωρισμὸν.

ἐπικρατίας (scr. -είας] τῶν Ἰθακησίων, καὶ συνθήκας Ἀθηναῖς κελυσσάσης. Q.

Τὰς τῶν μνηστῆρων ψυχὰς Ἑρμῆς εἰς ἄδου κατάγει (Pal. ins. καὶ κατασκευὴ περὶ τῆς δευτέρας νεκυομαντείας γίνεται). καὶ ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσεύς γίνεται πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα Λαίρτην. καὶ ταραχὴν τοῖς Ἰθακησίοις γεγενημένην ἐπὶ τῇ τῶν μνηστῆρων ἀκαιρίσει Ἀθηναῖα κωλύει. Vulg. Pal.

1. Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς] Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὴν νεκυῖαν, κεφαλαίως τοῖς συνεκτικωτάτοις τοῖςδε. "Οτι οὐκέτι καθ' Ὀμηρον ψυχοποιῶς ὁ Ἑρμῆς. οὔτε ¹⁾ τὸν Ἀπόλλωνα ἐπὶ τῆς πυκτικῆς, εἰ μὴ ἅπαξ. Ἄλλ' οὐδὲ χθόνιος ὁ θεός. οὐκ εὐθέως ὁ εἰς ἄδου καταλθὼν χθόνιος. ἐπεὶ καὶ Ἀθηναῖα δι' Ἡρακλέα· καὶ Ἀιδης Ὀλύμπιος. Κυλλήνιος δὲ οὐδαμῶς εἴρηται. ἢ ἅπαξ ²⁾. οὐκ ἔξω λόγου καὶ σῶκος, καὶ ἰήσιος Ἀπόλλων. Ἄλλὰ πῶς αἱ ψυχαὶ οὐκ αὐτόματον κατίασιν, ὡς ἐν Ἰλιάδι; οὐδὲν κωλύει καὶ παραπέμποντος αὐτὰς τινος. Ἄλλ' αὐταὶ καὶ ἄταφοι κατίασιν. ἴσως διὰ τι καθάρσιον, ἢ διὰ τὴν Ἑρμοῦ πρόνοιαν κηδομένου τοῦ Ὀδυσσεύς διὰ τὴν συγγένειαν. Ἄλλ' οὐδὲ ἔοικεν εἰς ἄδου λευκὴν εἶναι πέτραν (11.). τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐςραμμένα αὐτῆς λευκαίνεται. Ἀκαιρος δὲ καὶ ἡ Ἀχιλλέως καὶ Ἀγαμέμνονος ὀμιλία· καὶ Ἀγαμέμνων οὐκ ἀγείρει τὴν κρατεῖαν, ἀλλ' ὁ Νέστωρ. εὐκαίρως ἀναπληροῖ τὰ ἀλλαχῆ παραλειφθέντα. Πῶς δὲ καὶ σῶμα διέμεινε τῆ (scr. τὸ) Ἀχιλλέως ἐπὶ τσαύτας ἡμέρας (65.); διὰ τὴν Θέτιν, ὡς καὶ τὸ Πατρόκλου. Ἄλλὰ καὶ τὸ ἀριθμεῖν τὰς μούσας (60.) οὐχ ὀμηρικόν. τί κωλύει ἅπαξ; Ἄλογον δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νεῶν ὄντων αὐτῶ (scr. αὐτῶν) λέγειν, ὅτι δέισαντες τὰς Νηρηΐδας, ἔφυγον ἐπὶ τὰς ναῦς ³⁾. ἀπὸ τοῦ τῶν Μυρμιδόνων ναυσάθμου. Πῶς δὲ καὶ ὁ Ἀμφιμέδων ἐπίσταται τὴν ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐπιβουλήν (150.); ἐκ τῶν εἰκότων τεκμαίρεται. Καὶ ἄλλως δὲ ἐκ τῆς κατὰ τὴν σιχοποιίαν δει-

1) Hic et in insequentibus cuique. Aristarchearum objectionum responsio vel solutio subjicitur brevissimis.

2) Suspicio, istud ἢ intrusum esse ab illis qui non animadvertent, a verbo ἅπαξ incipere responsionem ἀσυνδέτως. Sic antea etiam, ante οὐκ εὐθέως, ἢ insertum erat in edd. rec. quod auctoritate-ed. ant. delevi. Jungendum autem puto ἅπαξ, οὐκ ἔξω λόγου, καὶ σῶκος (sc. Ἑρμῆς καλεῖται, II. v, 72.), καὶ ἰήσιος Ἀπόλλων (fortasse II. v, 152. ubi vid. Heyn, et cf. eund., ad o, 365.).

3) Apparet hic intercidisse, ἔφυγον ἕκαστοι ἐπὶ τὰς ἰδίας ναῦς, ἀπὸ τοῦ κ. τ. ε. Vid. ad 50.

νόητος, τὸ ποίημα τὸν Ὅμηρον ὁμολογεῖ. Καὶ νεκυομαν-
τείαν μὲν ἂν τις εἰκότως τὴν λίαν ¹⁾ εἶπεν, νεκυῖαν δὲ
ταύτην. Vulg.

Κυλλήνιος] Ὁ ἐν Κυλλήνῳ ὄρει τῆς Ἀρκαδίας ἀνα-
στροφῆς (scr. ἀνατρ.). ἢ ὁ ὑπνοῦ δωρητικὸς, ὡς τῶν κύ-
λων ἔχων τὰς ἡνίας. κυλάδες γὰρ συνεσαλμένον τοῦ υ τὰ
ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη. ἔνθεν ταῦτα οἰδεῖν οἱ ἀπτικοὶ
κυλοιδιᾶν καλοῦσιν ²⁾. Vulg. "Ὅτι κῶμος ἐν τῇ Κυλ-
λήνῃ ἢ ἐξιν ὄρος Ἀρκαδίας, ἢ ὁ τῶν κυλάδων ἔχων τὰς
ἡνίας, κυλάδες δὲ αἱ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰδύτητες. Q.

2. Ἐχε δὲ ῥάβδον] Παρὰ τὸ ῥᾶον βαδίζειν δι' αὐ-
τῆς. Q.

7. Ἀποπέσθωιν ὄρμαθου] Ἐπειδὴν μία αὐτῶν τῆς
συνεδόας ἐκπέση. ὄρμαθός δὲ τὸ ἐξ εἰρμῆ ἀθροισμα. Q.

8. Ὀρμαθου ἐκ πέτρης] Τῆς ἐπαλλήλου πετρώδους
ἐπισυνθέσεως, ἢ ἀλλήλαις ἀνημίνας (Ms. Barnes, συνημ-
μέναις, Barn. -αι) παρὰ τὸ εἶρειν. ἐπιφέρει γὰρ, ἀνά τ'
ἀλλήλησιν ἔχονται. Vulg.

10. Ἀκάκητα] Ἐνιοὶ μὲν ἀμέτροχος, κακῶς (Barn.
e ms. ἀμέτοχος κακῶν). ἔσι γὰρ ὁ θεὸς δοτὴρ ἀγαθῶν.
ἔνιοι ἀπὸ Ἀκακησίου ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ. δοκεῖ γὰρ ὁ θεὸς
Ἀρκὰς εἶναι. Vulg.

11. Λευκάδα πέτρην] Πρὸς τοῖς καταχθονίοις μέ-
ρεσι. Vulg. Vid. et ad 1.

12. Ἀήμον ὄνειρον] Τὴν νύκτα, ἐν ταύτῃ γὰρ (Vulg.
ἐν ἧ φαίνονται) οἱ ὄνειροι. Q. Vulg.

13. Κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα] Ἐν λειμῶνι τέ φησι
τὰς ψυχὰς οἰκεῖν ἐπεὶ καὶ ἐν μελιᾶν (Hes. ε. 144.). οὐ
μέντοι τὸν Ἀχέροντα διαβαίνουσιν. ἄταφοι γὰρ τίως εἰ-
σίν. Q. Ἀσφοδελὸν εἶδος βοτάνης, ἐξ οὗ εἴαν τις φά-
γοι, οὐκέτι διψᾷ οὐδὲ πεινᾷ. δηλοῖ δὲ διὰ τούτου ὅτι οἱ
ἐν τῷ ἄδη ἐδὲ ἐσθίσουσιν ἐδὲ πίνευσιν. Q. ἈΣΦΟΔΕ-

1) Manifestum est, hic aliquo modo indicari τὴν ἐν τῇ λ de
Inferis narrationem. Barnesius qui in ms. se invenisse dicit *λια*
reposituit τὴν λ ἢ ἰα' h. e. rhapsodiam λ vel XI. Tu confer not.
ad schol. λ, 321. et scribe τὴν λην.

2) In ed. ant. fuit *κὼλων* — *κωλάδες* — τοῦ ἧ — οἱ δεινὰ
ἀπτ. *κωλασία* κ.: quae M. Casaubonus et Barnesius ex Eust. et
Ety. M. v. *Κυλλήνιος* correxerunt, Aloysiano etiam ms. *κωλο-*
δίαν dante. Sed quod iidem reposuerunt ὁ τὰς ἡνίας τῶν κ. ἔχων
necessarium mihi non videbatur. Et quando pro *κωλάδες γὰρ* scri-
bunt *κῶλοι γὰρ ἢ κωλάδες*, primum oportuit *κῶλα*, deinde hoc non
praeerunt Ety. et Eust. quorum illius auctoritate scribas potius
κωλάδων ἔχων τὰς ἡνίας, quod manifesto etiam praebet cod. Q.,
cujus alioquin scribiginem ut est in editione Mediol. intactam re-
liqui. Postrema vox an sit corrupta ex *ἡνιες* non dixerim.

ΛΟΝ. Ἄκαρπον φυτὸν ὁ ἀσφοδελος. νῦν τὸν τόπον λέγει τὸν ἀσφοδελῶδη. Vulg.

14. Καμόντων] Γρ. θανόντων. Vind. 5.

28. ΠΡΩΤΙΤΙ ¹⁾. Πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ. Πόθεν δὲ ἤδει ὁ Ἀχιλλεύς; εἰκὸς παρ' ἄλλου πεπύσθαι αὐτόν. οὐ γάρ τι ἐν ἄδου ἔστιν διασκοπεῖν, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ ἐστιν ἡ ὑπόθεσις. Vulg.

29. Ὅς κε ἴδῃται] Γράφεται, ὅς κε γένηται, ἦτοι γεννηθῆ. Q.

30. Ὡς ὄφελος] Τότε θανεῖν ὅταν ὁ πόλεμος. καὶ οὕτως ἂν ἐπέτυχες καὶ τῆς τιμῆς ἥσπερ ἐβασίλευες. Q.

39. Σὺ δὲ σροφάλιγγι κοινῆς] Παρόσον ὁ ἄνεμος ἀνακινῶν τὸν κοινορτόν ποιεῖ τοιαῦτα. Q.

42. Λαλαπι] Ἀνέμω, βροντῆ. Q.

48. Ἀγγελίης] Νῦν, τοῦ θρήνου. Vulg.

50. Ἐβαν κοίλας ἐπὶ νῆας] Ἀπὸ τοῦ ναυσάθυμ τῶν Μυρμιδόνων ἐφοίτων ἐπὶ τὰς ἰδίας ναῦς. Q. Cf. ad 1. not. 3.

62. Τοῖον γὰρ ὑπώρορε] Λεῖπει τὸ, πένθος. Q.

65. Πολλὰ δ' ἐπ' αὐτῷ text. Γρ. πολλὰ δέ σ' ἀμφίς. Vind. 5. et 56.

67. Ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν] Τῇ δεδομένῃ ὑπὸ Νηρηῶδων. Q.

74. Διωνύσσοιο δὲ δῶρον] Ἦντινα δέδωκεν αὐτῇ ὁ Διόνυσος, ὅταν παρὰ τοῦ Λυκούργου διωκόμενος κατέφυγεν εἰς αὐτήν. τοῦτο δὲ εὐρήσεις ἐν τῇ Ἰλιάδι (ζ, 130 sqq.) πλατύτερον. Q.

75. Περικλυτον in Harl. superscr. pro var. lect.

89. Ζώννυνται τε νέοι] Εὐτρεπίζονται πρὸς τὰ ἄθλα, ἀπὸ δὲ μέρους τὸ ζώννυνται. ἠνίοχοι γὰρ καὶ τοξόται καὶ ἀκοντισαὶ καὶ διασκοβόλοι ζώννυνται, γυμνοὶ δὲ δρομεῖς καὶ παλαισαί. Q.

Ζώννυνται:] Ἐν περιζώμασιν ἀγωνίζονται. Vulg.

112. Περιταμνομένους] Περιελαύνοντας. Vulg.

119. Σπουδῆ] Μόλις. Ἦθελε δὲ κρύπτειν ἑαυτὸν ὁ

3) Sic ed. ant., Argentinensis certe. Quod minime negligendum, ob difficultatem in textus lectione recepta et in scholiastae explicatione. Recentt. enim in lemmate posuerunt lectionem textus πρώτα. Eustath. πρώτα, ἦγουν πρὸ καιροῦ κατὰ τοὺς ἄτικούς. Jam cf. Hesych. v. Πρωί. — καὶ πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ. Phot. Πρωί. ταχίως, πρὸ ὄρας. Contra πρώτα apud nullum glossographorum ita explicatur. Quare vide an πρωί vera sit in textu scriptura, unde, recte an perperam jam elim inserto τι (πρωί τι, πρῶ τι), nata sit vulgata hodie lectio.

᾽Οδυσσεύς, μὴ βουλόμενος στρατεύεσθαι, οὐ διὰ δειλίαν ¹⁾, ἀλλ' ὡς συνετὸς ἀνὴρ ὄρων τὸ μέγεθος τοῦ πολέμου. ὄθεν εἰκὸς τὸν Ἀγαμέμνονα παρὰ τῷ Ἀμφιμέδοντι μένειν, καὶ οὐ παρὰ τῷ ᾽Οδυσσεῖ. Vulg.

133. Μεταμῶλια] Μάταια. ἐκ τοῦ μὴ ὄνεϊν, κράσει τοῦ η καὶ ο εἰς ω μέγα. Q. „Μεταμῶνια. sic scholia diserte” Pors. ex Harl.

158. Σκηπτόμενον] Τῇ θάβδω ἐπερειδόμενον. Q.

160. Ἐπίσσομεν (sic ed. ant.)] Ἐπεπλήσσομεν. Vulg.

179. Βέλεμα ²⁾] Βέλη. Vulg.

192. ᾽Ολβιε Λαέρταο παῖ] Ἀπρεπές φασιν παρέντα τὸ συμπαθεῖν τῷ Ἀμφιμέδοντι, ἐπαινεῖν τὸν ᾽Οδυσσεῖα ³⁾. οὐκ ἀπεικὸς δέ. διὰ τὸ καὶ τὸν αὐτὸν ὑπὸ τῆς συνοικίσης τὰ κάμιστα πεπονθέναι. Vulg.

196. ᾽Αοιδῆν] Ἀντὶ τοῦ, φήμην. Vulg.

203. Κεύθεσι γαίης] Κρυπτοῖς τόποις. λέγει δὲ τοῖς ὑπὸ γῆν. Vulg.

205. Οὐ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν] ᾽Τποσικτέον μετὰ τοῦτο, ἐπεὶ τοι ψολὸς λόφος (Barn. e ms. ψιλὸς λόφος) ἐστὶ. Vulg.

207. Κτεάτισσεν] Ἐκτισεν. Vulg.

Μάλα πόλλ' ἐμόγησεν] Ἐκακοπάθησεν οἰκοδομήσας, φυτεύσας. Q.

208. Κλισίον] Περίφραγμα. Q. ᾽Απαξ εἴρηται. σημαίνει δὲ ἐξέδραν τινὰ σιγματοειδῆ, ἐν ἣ ἔκειντο οἱ κλισμοί. ἢ κρηπίδωμα, ἐφ' οὗ ἔκαθίζοντο ἢ ἐκοιμῶντο. Vulg.

Κλισίον] ᾽Άλλο τὸ παρὰ ἄττικοῖς κλισίον. κακέϊνο

1) Verba ὁ ᾽Οδυσσ. — δειλίαν olim deficientes e ms. suppl. vit Barn.

2) Fuit itaque varia lectio *σονόεντα βέλεμα*.

3) In Ed. ant. haec est confusio — *παρέντα τὸ συμπαθεῖν. ΗΣ. τῆς οἰκείας. ΤΟ ΑΜΦΙΜΕΔΟΝ ΤΙΘΕΕ*. ἐπαινεῖ τὸν ᾽Οδυσσεῖα κ. τ. λ. In quibus quamvis manifestum sit, glossam *ΗΣ. τῆς οἰκείας* a versu 196. huc male illatam esse, tamen haec verba in edd. recentt., in loco emendendo scilicet, ita adhibita sunt — *παρέντα τὸ συμπαθεῖν περὶ τῆς οἰκείας τῷ Ἀμφιμέδοντι τύχης ἐπαινεῖν τὸν ᾽Οδ.* Ego insiticiis, istis, *περὶ τ. οἰκ.* et *τύχης*, ejectis in ceteris acquievi: quamvis restent adhuc litterae *ΘΕΕ*, de quibus quid faciam non habeo: nisi vox *θεε* forte, e glossa, *ΘΕΕ* vel *ΘΕΕΝ. ἔτρεχεν*. quae legitur ad v. 208., eodem casu, quo alia integra glossa, huc retracta et stribligini illi immista fuit. — Mox *συνοικίσης*, pro mutilo *νοικίσης*, a Barnesio restitutum est.

μὲν γὰρ ἀμάξης ζεύγον (sic) δεύτερον ¹⁾, ὃ νῦν Ῥωμαῖοι παρὰ ζάσιν σαυλόν φασιν. τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κλείειν ὃ ἔστιν περιέχειν ἐν μέσῳ τοὺς οἴκους. φησὶ γὰρ, ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλισίον θέε πάντη. ὅμοιον γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν τῇ α (425.), ὅθι θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χάρῳ. ὃ ἔστι, τῷ μέσῳ, διὰ τὸ πανταχόθεν σκοπεῖσθαι τῆς αὐλῆς. Vind. 56.

210. Δμῶες ἀναγκαῖοι] Οἱ ἀργυρώνητοι, οὔτοι γὰρ ἀνάγκη δουλεύουσιν. Q. Ἀναγκαῖοι] Χρειώδεις. Q. Vulg.

218. Ἀμφίς] Χωρίς. Q.

221. Πολυκάρπου] Ἦτοι κυρίως. ἢ ποικίλους καρπὸς ἐχούσης. Vulg.

224. Αἰμασίας λέξοντες] Τὰ ἐκ τῶν λεπτῶν λίθων τεχνία οἰκοδομήσουσες. Vulg.

227. Λιξεύοντα] Περιζύοντα καὶ περισκάπτοντα. Q. Vulg. εἰς ἀρδείαν, καὶ ὁμάλιζοντα ²⁾. Vulg.

Τὸ ἔξῃς, ῥυπόωντα ἔσο χιτῶνα πένθος ἀέξων. Q.

229. Γραπτῦς] Τὰς καταξύσεις τῶν ἀκανθῶν φυτῶν. Q. Τὰς τῶν ἀκανθῶδων φυτῶν καταπεριξύσεις καὶ ἀμυχάς. Vulg.

231. Αἰγέην κυνέην] Καταχρησικῶς, ὡς καὶ τὴν χαλκῆν κυνέην. Vulg.

234. Βλωθρήν] Τὴν μεγάλην, ἀπὸ τοῦ ἄνω μολίσκειν. Vulg.

236. Κύσσαι (sic ed. ant.)] Περιπλακῆναι, φιλησαι. Vulg.

240. Κερτομλοῖς ἐπέεσσιν] Ἀπατητικοῖς, δολλοῖς, ἵνα μὴ τῇ αἰφνιδίῳ χαρᾷ ἀποψύξει ὁ γέρον, ὡσπερ καὶ ὁ κύων ἀπώλετο. Q.

242. Κατ' ἔχων κεφαλήν] Κάτω ἔχων, νενευκῶς. δύναται δὲ καὶ ὑπ' ἐν, κατέχων. Vulg.

243. Ἀδαημονίης ἔχεις text. „In marg. Gr. ἀδαημοσύνης, cum explicat. ἀνεπισημοσύνης.” Pors. ex Harl.

253. „Schol. ἔοικε τῷ κατὰ σὲ γενησάοτι εὐδέμεναι μαλακῶς, ut videatur legisse ἔοικεν.” Pors. ex Harl.

260. Οὔτος ἀνὴρ] Δεικτικῶς, ὁ σχεδὸν ὑπ' ὄψιν φαινόμενος. Q.

¹⁾ Scr. ζευγῶν δεκτικόν, quae emend. debetur Spohnio (de Extr. Odysseae parte p. 148.), nisi quod idem ulterius corrigit: ἀμαξῶν καὶ ζ. δ. quod mihi necessarium non visum.

²⁾ In edd. ant. haec ita corrupta leguntur: ΛΙΓΕΤΟΝΤΑ. π. κ. π. εἰς ἀνδρείαν καὶ ὀναλίζοντα. Ultimum verbum in recentt. tacite mutatum in σοναλίζοντα. Varn. e ms. suo totum restituit.

275. Ἄνθεμόεντα] Λαμπρόν καὶ καινόν. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθέων. Q. Ἄνθοῦντα. Vulg.
276. Χιτῶνας text. Γρ. τάπητας. Vind. 56.
279. Εἰδαλίμας] Εὐεργεῖς (εὐειδεῖς em. Barnes.), ἢ ἐπισήμονας. Vulg.
286. Ἵπάρχη] Προκατάρξεται. Vulg.
294. Πολύδωρος Πηγελοπέια] Ἡ πολλοῖς δώροις εἰς γάμον ἔλθοῦσα. Q. Ἡ πολλοῖς δώροις γαμηθεῖσα. Vulg.
304. Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος] Ἀλύβας πόλις Θετταλίας ἢ νῦν Μετασάτις καλουμένη. Ἀλύβην δὲ αὐτὴν ἐν τῷ καταλόγῳ φησί. Q. Ἀλύβας πόλις Ἰταλίας τὸ Μεταπόντιον, ἢ μᾶλλον Μεταπόντιον ¹⁾, ἦντινα ἐν τῷ καταλόγῳ Ἀλύβην ἔφη, αὐτὰρ Ἀλιζώνων ὁ δῖος ἐπίεραστος ἤρχον τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀρετὴ γενέθη (ll. β, 857.). Vulg. (ed. ant.)
307. Σικανίης] Σικελίας. ἄνησαν γὰρ αὐτὴν Ἰβηρες ἐλθόντες ἀπὸ Σικάνε ποταμοῦ. Vulg. (ed. ant.)
319. Δοιμὸν μένος προῖτυψε] Ἦτιοι ὅτι πρᾶγμα ἐτόλμησεν ἐξεῖπῃ (ἐξεῖπῆν em. Barn.), ἢ ὅτι ἐμελλεν δακρῦειν, προεπεμπίπτει ταῖς ῥοῖσι δοιμύτης τις. Προῖτυψε] Προειπέσεν. Vulg.
341. Ὀρχους] Στίχους ἀμπέλων. Q.
344. Ἐπιβρίσειαν ὑπερθεν] Ἐπιβαρήσειαν τὲς καρπούς. Q.
357. Ἴν' ὀρχάτου text. Γρ. ὅς ὀρχάτε. Harl.
377. Νήρικον] Τὴν νῦν Λευκάδα καλεμένην. Q.
410. Δεικανόωντ'] Προσεκύνουν. Q.
Δεικανόωντα] Προσαυδῶντα, προσασπάζοντα καὶ φιλανθρωπεύοντα. Ms. Barnesii, qui participia haec omnia in Imperfecta mutavit.
413. Ὀσσα] Θεῖα κληδών. Q. Φήμη. Ms. Barnes.
419. Ἀλιεῦσι] Ἀλιεῖς καλεῖν εἰώθασιν ὅτε μὲν τοὺς ἰχθυοβόλους· οὓς καὶ ἀλιῆς κοῖλον ἐς αἰγαλὸν πολιῆς ἔκτισθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξείρουσαν (Od. χ, 384.): ὅτε δὲ τοὺς πλοῖζομένους, ἐς δ' ἐρέτας ἀλιῆς ἀγειρωμεν (Od. π, 349.). νῦν δὲ κατ' ἐκάτερον ἐγχαρεῖ. Q.
429. Γρ. Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ. Vind. 5. et 56.
462. Ἐπίσπαστον] Καταχρηστικῶς σημαίνει τὸ ἐκούσιον, ὃ ἐξιν ὁ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται. Ms. Barnes.

475.

¹⁾ Barnes. em. ἢ μᾶλλον τοῦ Πόντου provocans ad Steph. Byz. et Eust. Verius, opinor, κατὰ Πόντον.

475. Ἡ προτέρω] Εἰς τοῦμπροσθεν τοῦ χρόνου, ὡς ἂν τις εἴποι ἐπὶ πλέον. Q.

496. Δύοντο] Γρ. ἔδυνον. Vind. 56.

506. Τόδε γ' εἶσαι] Δείξεις, γνωσὸν ποιήσεις. Q.

Τόδε ἐπίσσαι text. Γνωσὸν ποιήσεις. Vind. 56.

509. Κεκάσμεθα] Παρευδοκιμοῦμεν. Q.

523. Κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου] Χαλκῶ τὰς παρρηϊὰς ἠροσμήνης. Q. Vulg.

528. Ἀνόσους] Ἐπανόδου μὴ τυγχάνοντας. Vulg.

Πάντας ἔλυσαν καὶ ἔθηκαν ἀργεῖους: sic mendose text. Vind. 56. et super ultima voce scriptum, Ἐπανόδου μόγις τυγχάνοντας.

539. Φολόεντα] Καντικόν, ἀσβόλην ποιοῦντα. ψολὸν γὰρ τὴν ἀσβόλην λέγει. τοιοῦτον δὲ ἀφήσιν ὁ Ζεὺς πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Vulg.

T E Λ Ο Σ.

A d d e n d a.

α, ὑποθ. p. 7. l. 13. Scribendum ὑποτίθεται αὐτῶ.

— — l. 17. sqq. Sumpta haec sunt ad verbum ex Heraclidis Alleg. Hom. c. 60. 61. ubi minus bene legitur μετέβαινε εἰς τὸν ἄνδρα. Ceterae varietates nullius sunt momenti.

α, 1. p. 9. l. 1. ἀνὴρ εἰ οὐ γυνή. Video nunc corrupta haec esse ex illis ἀνὴρ ἢ γυνή. quae in Schol. praec. praemittuntur loco II. p. 434. ob haec ἀνέρος — ἢ ἢ γυναικός. Mox verba, οὐ γὰρ εὐρίσκειται — προσηγορικοῦ, quae in scholio Vulgato recte subjiciuntur explicationi, νῦν τὸν φύσει, in scholio isto E. Q. non habent quo referantur. Quare melius fecissem si ejus loco solum scholium vulgatum posuissem, ex altero autem, ut nihil scilicet periret, praeclaram tantummodo quae in fine legitur etymologiam.

— — lin. 13. Antisthenes inter multa quae Homerum spectantia scripsit, aliquot etiam libellos soli Odysseae et Ulyssi atque ejus ingenio explicando destinaverat. Vid. Diog. 6, 15 — 17. Ex his igitur excerpta sunt ea quae leguntur ad h. l. et ad ε, 211. η, 257. ι, 525.

— — lin. 20. Scribendum puto οὐχ ὑποκρινόμενον.

α, 1. p. 9. lin. 29. τρόπου δέ —. *Altius insidet vulnus. Scribendum nunc mihi videtur: τρόποι δέ, λόγου αἰ ποιαὶ πλάσεις.*

Quae sequuntur inde a *κίχρηται* usque ad τοῦ λόγου τὸ μονότροπον, ut sero indice Porsono ad τ, 521. cognovi, leguntur etiam inter scholia ad Iliadem quae e cod. Leid. speciminis loco Valckenarius edidit ad calcem suarum ad Ammonium animadv. p. 243. Posita autem ibi sunt instar scholii justi et integri quod Valck. relatum putabat ad Π. ι, 308. (πολυμήχαν' Ὀδ.), sed Porsonus verius ad vers. 496. (500.) παρατρῶπῶσ' ἄνθρωποι. Qui simul refert (vid. infra not. 2.) idem scholium extare etiam in cod. Harl. ad Od. α, 1. non tamen dicit solane haec ibi legantur an totum illud quod e cod. Q. hic editum est scholium. Ambigi autem hoc quoque potest, Porphyriusne, qui scholii Leidensis auctor laudatur, ad nostrum locum illa etiam de Antisthene praemiserit, idemque cetera ejusdem aliis locis excerpserit; an potius vox *Κίχρηται* novum hic quoque scholium ordiatur, idque solum et totum sit Porphyrii; cui illa certe de Pythagora debemus uni. Sed operae pretium videtur scholium ad Π. ι ipsum, prout dedit illud Valck., hic repetere.

Πορφυρίου. *Κίχρηται τῷ τρόπῳ (τρῶπῶ em. Pors.) καὶ ἐπὶ φωνῆς καὶ ἐπὶ μελῶν ἑξαλλαγῆς, καὶ ὡς ¹⁾ ἐπὶ τῆς ἀηδόνης, ἢτε θαμὰ τραπῶσα χέει μελιθεῖα γῆρην αἰοιδῆν ²⁾ (Od. τ, 521.). εἰ δὲ οἱ σοφοὶ δεινοὶ εἰσι διαλέγεσθαι καὶ ἐπίσανται τὸ αὐτὸ νόημα κατὰ πολλοὺς τρόπους λέγειν, ἐπισάμενοι δὲ πολλοὺς τρόπους λόγων περὶ τοῦ αὐτοῦ πολλοὶ τρόποι ἄν εἴεν, εἰ δὲ σοφοὶ καὶ ἀγαθοὶ εἰσιν ³⁾. διὰ τοῦτο φησι τὸν Ὀδυσσεῖα Ὀμηρος σοφὸν ὄντα πολύτροπον*

¹⁾ In Q. et Harl. deest ὡς: Pors. servato ὡς delet καί.

²⁾ Ad hunc locum Porsonus ita: „Videntur duae lectiones in unum confusae: μελιθεῖα γῆρην, et μελιγῆρην [immo μελίγηρην] αἰοιδῆν. At vero idem scholion, exstat in Harl. ad primum „Odysseae versum, et nullam varietatem [in versu Homericō, pu- „ta] praebet nisi τραπῶσα.” Itaque teste Porsono cod. Harl. sicut noster Q. lectionem dat receptam πολυηχεῖα φωνῆν. Quae autem sequuntur Leidensis scholii verba Porsonus cum Harl. non amplius contulit.

³⁾ Hanc periodum deteriorem hic habes quam est in cod. Q. nisi quod τοῦ αὐτοῦ hic legitur ut nos illic correximus. Ordo autem verborum καὶ ἐπίσανται hic est ut illic: et potest fortasse apodosis incipere a particula καὶ etiam significante. Transit autem haec apodosis statim in sequentis propositionis protasin per participium ἐπισάμενοι δέ: cetera lege apud nostrum supra.

εἶναι, οἷ δὴ τοῖς ἀνθρώποις ἤπισατο πολλοῖς τρόποις συν-
εἶναι. οὕτω καὶ Πυθαγόρας λέγεται πρὸς παῖδας ἀξιοθεῖς
ποιήσασθαι λόγους διαθεῖναι πρὸς αὐτοῦς λόγους παιδικούς
καὶ πρὸς γυναῖκας γυναῖξιν ἄρμολίους καὶ πρὸς τοὺς ἄρ-
χοντας ἀρχοντικούς καὶ πρὸς ἐφήβους ἐφηβικούς. τὸν γὰρ
ἐκάσους πρόσφρον τρόπον τῆς σοφίας ἐξευρίσκειν ¹⁾· ἀμα-
θίας δὲ εἶναι τὸ πρὸς τοὺς ἀνομοίους ἐντυγχάνοντα τοῦ λό-
γου τὸ μονότροπον.

Sic luxato sermone in Leid. terminatur scholium, ut in
nostro periodus. Quae autem in nostro sequuntur tam ne-
cessario cum praeced. cohaerent, ut facile appareat illo-
rum ad Iliadem Scholiorum compilatorem e scholio ad
Od. α, 1. sumpsisse quae sibi viderentur ad illum Iliadis
versum explicandum facere. Sed homo ineptus qui sub-
sistere poterat in allato Odysseae versu τ, 521. multa etiam
e proximis quasi somnolentus allevit donec expectectus
tandem finem exscribendi itidem sine ratione fecit.

α, 8. Vid. schol. μ, 353.

α, 27. Δασυνητέον. Sic δέξυνητέον in schol. Paris. Apollon. Rh.
1, 131.; et quod infra ad β, 185. in antiq. ed. schol. vulg.
legitur δασυνητέον id ipsum est hoc δασυνητέον. Nam hae
quidem formae quas grammatici quidam ab usu asciverunt non
corrigenidae sunt, sed condonandae illorum incuriae gramma-
ticorum. Heinrich. Assentior; nisi quod ob id ipsum
etiam δασυνητέον illud servo, verens ne alii item suas de-
licias auferam grammatico, qui bonam formam ἐιητέον sibi
visus sit exprimere.

α, 30. Vocem γαῖσι κλυτός non item ut alteram δουρικλυτός dicit
esse ἐν παραθέσει, quoniam si ita esset Homeri sermo re-
quireret νησι κλυτός. Vid. schol. η. 39. Sed ipsa gram-
maticorum de hac re qualiacunque praecepta neque ex hoc
scholio neque ex illo extricare valeo. Conf. ad ζ, 22. et
quae scripsi in Lexil. I. 24, 9.

α, 38. Nunc demum animadverto, lectionem, πέμψαντε Μαιῆς
ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἷόν, producta ultima primae vocis syl-
laba justum praebere hexametrum. Sed cum causa sic nulla
appareat cur ejus lectionis auctores dualem formam praetu-
lerint, jam non dubito fuisse in Massiliensi

Πέμψαντες Μαιῆς ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἷόν

1) Omissa hic vides verba nostri scholii, σοφίας ἐστίν, quae
tamen abesse non possunt: nam quod apud Valckenarium post
τρόπον incisum est, ut ἐστὶ intelligatur ad τῆς σοφίας, id mihi qui-
dem non satisfacit; quamvis idem haeream in repetito illo σο-
φίας, pro quo priori loco aut τοῦ λόγον oportuit aut nihil.

Aristophanem contra et Zenodotum, quibus dualis forma discrete tribuitur, legisse censeo

Ἐμείων πέμψατε διακτορὸν Ἀργειφόντην :

sic enim, nisi quod mendose ibi scriptum πέμψατες, habet Cod. Vind. 307.

- α, 38. p. 14. l. 4. A verbo διακτορεῖν ficto vocem διακτορὸς repetere non potuit grammaticus. Reponendum itaque διακτορεῖν cui verbo a voce διάτορος, τραγῶς, σαφῆς significatio nuntiandi tribui potuit. Sic διακτορία apud Theophrastum male scriptum esse pro διατορία demonstravi in Lexil. I. 54. not. ult. Derivatam autem nomen διακτορὸν a voce διάτορος ut alibi ita vide infra ad ε, 43.
- α, 58. Pro θανέειν ἡμείσθαι scribendum est θ. ἔται: grammaticus enim verbum ἡμείσθαι, ut quod desiderium rei jucundae indicet, cum altero ἔσθαι, quod voluntatem et nisum in malum quoque, a poeta veluti transposita esse docet. Rationem autem eorum qui τούτου subaudirent nemo perspexerit. Sed scribendum haud dubie: τὸ, πρὸ τούτου, ut quod desit ad ἔμεινος: cf. schol. sq. Idem autem mendam admissum habes in schol. ad β, 77. altero, ubi scriptum τὸ συμπιζόμεθα pro τὸ προσεπιζόμεθα: et schol. γ, 444. ubi pro αὐτὸ φέρεσθαι ex Eustathio rescribendum αὐτὸ προφέρεσθαι.
- α, 72. Μέδοντος ἐν σπέσι: Hanc fuisse Aristophanis rationem discas e schol. γ, 96. ubi improbatur illa, quanquam oratione per corruptionem obscura.
- α, 89. not. 4. Cf. infra Add. ad β, 334.
- α, 121. Pro τῷ φίλῳ scribendum ὡς φίλῳ.
- α, 127. ἔμπροσθεν. Non sibi constant haec scholia in usu huius vocis, quam hic quidem et ad 139. habes de inferiori poëmatis parte, sicut ὀπισθεν ad γ, 366. δ, 456. de superiori: sed ad β, 107. γ, 442. ἔμπροσθεν etiam de superioribus.
- α, 163. not. 2. Adde schol. δ, 143. p. 129. et λ, 58. ubi παρὸ est pro nudo ἦ: eademque voce utuntur glossographi quoties particulam ἦ comparandi significatione distinguere volunt. Vid. infra schol. θ, 491. et Hemst. ad Ar. Plut. p. 459. b. 462. b.
- α, 185. Προηθεύοντο. Verbum προηθεύειν aliquoties etiam in Venetis occurrit et discrete quidem ubique de Aristophane vel de Zenodoto. In omnibus autem illis locis praecedit admonitio de ἀθεύσει quam communis opinio sequatur, quaeque Aristarchi auctoritate nitatur. Vide locos a Wolfio citatos in Prolegg. p. 271. Aristarcho igitur, ut vere observat idem, προηθέοντων illi. Atque sic in nostris quoque

infra ad β, 322. quanquam non nominato Aristarcho: Ἀθε-
τεῖται ὡς περιττός. προηθείτε δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Eo ma-
gis mirum quod hic et ad γ, 199. δ, 276. verbum hoc le-
gimus sine praevia tali observatione: nam quod hic qui-
dem subjicitur, in quibusdam exemplis versus hos non esse
positos, id aut factum erat auctoritate Aristophanis aut jam
ante illum. Altero autem loco, ad γ, 199. ubi schol. Q.
ita: παρὰ Ἀριστοφάνει προηθετοῦντο, in schol. Harl. simpli-
citer scriptum Ἀριστοφάνης ἠθέτει: quanquam dici potest,
Aristarchum ibi, ut qui Aristophani fortasse astipulatus sit,
non memorari: sed in loco ad δ, 276. ubi verba προηθε-
τεῖτο παρ' ἐνίοις (nam sic videtur scribendum) ad Aristo-
phanem et Zenodotum referri possunt, damnatio Aristarchi
auctoritate tam parum stabilita videtur, ut scholiastes versus
defendat potius contra ἐνίοις illos. Videtur itaque his lo-
cis verbum προηθετεῖτο spectare non ἀθέτησιν aliquam po-
steriorem, sed omnino justam illam et continuam poëma-
tum Homericorum recensionem, quae ab Aristarcho insti-
tuta est. Προηθετοῦν itaque hos versus illi, antequam Ari-
starchus de omnibus Homeri versibus ita pronuntiasset, ut
judicium ejus ab eo tempore instar omnium esset.

α, 208. ἀντὶ τοῖως. Ipse nunc nescio cur in articuli post ἀντὶ
omissione hic tantopere offenderim, qui, quod multo magis
mirum esse debebat supra ad 97. ubi voci μὲν ascriptum
est „ὑπὲρ, αὐτὴν“ h. e. ὑπὲρ sive ἀντὶ τοῦ αὐτὴν, sine an-
notatione praetermiserim. Postea saepius in his scholiis
defectum articuli post ἀντὶ observavi ut γ, 184. η, 108. 314.
σ, 229. item ξ, 4. ubi propter genitivum οἰκετῶν inseren-
dum esse τοῦ monui. Idque propter similitudinem siglarum,
quibus ἀντὶ τοῦ et simplex ἀντὶ scribi solet ubique for-
tasse statuendum est praecautibus Bastio et Schaefero ad
Greg. Cor. ubi vide Indicem. Utique autem vocem τοῖως
intactam hic relinquere debebam, qua alibi quoque utitur
grammaticus ad explicandam formam τοῖον, ut ad γ, 496.
Verba autem ὡς νῦν κ. τ. ε. ulterioris explicationis causa
subjecta sunt.

α, 213. p. 28. 1. 2. Verbum λαβεῖν interpretandum, et fortasse
corrigen- dum, προσλαβεῖν, ut mox lin. 6.

— 1. 16. μὴ παρόντος. Scr. μὴ περὶ παρόντος. Versus fi-
nem autem scholii corrupta haec, κἂν σεβασικῶς ἐκδέξῃ λό-
γον necessario ita sunt scribenda: καὶ σεβ. ἐκδέξατο τὸν
λόγον. Pro ὄντως denique legendum εἰ ὄντως.

α. 238. Verba Καὶ ὅτι ἐπαίρους sic littera majuscula distinguere
debebam; novum enim schohū ordiuntur pendentique a
σημιοῦνται (vid. not. ad ζ, 8.). Paulo post ante φίλος γὰρ

- υῖός excidit: φίλοι δὲ οἱ οἰκεῖοι. Conf. schol. Vulg. ad 184. φίλος γὰρ τὸ τέκνον. — Versus finem turbatus sermo ita fere corrigi potest: Καταχρώμενος δὲ καὶ τοῦ φόβου τὴν φῦζαν ἐταίρῳ λέγει, φῦζα, λέγων, φόβου κρυάειος ἐταίρῳ.
- α, 242. οἴχει' αἴσος. Vid. ad α, 1. p. 8. not. 1.
- α, 252. De verbis παλαιστής, παλαστή et παλαστήσασα vid. Phryn. et Lobeck. p. 295.
- α, 259. Schol. Harl. πρόξενος. Scribe Πρόξενος: et simul corrige alium levem errorem, qua hujus auctoris Epirotica in nota ad ξ, 327. prodidi Chaonia inscripta fuisse quoniam eundem auctorem Stephanus laudat in Χαονία. Cum illis autem, quae de Dodona in scholio illo ex eo narrantur, componatur historia de Hercule aliquas e Geryonis bubus Jovi Dodonaeo donante, ex Apostole in Λαρινοὶ βόες.
- α, 321. παρό. Vid. not. et Add. ad 163.
- α, 325. Charium, Clytaemnestrae cantorem nominari coeptum in Posthomeriis, cum Charidemo ejusdem hominis nomine in schol. ad γ, 267. conciliandum sic puto, ut ibi pro Χαρίδημον cum Eustathio scribatur Χαριάδην, id quod compendio scriptum in illud facile abiit. Nam Χάριος et Χαριάδης nonnisi duplex forma est ejusdem nominis ut Θέσπιος et Θεσπιάδης et similiter multa alia. Heinrich.
- α, 329. Versus iste, qui nescio quo casu in textum Vind. 5. se insinuavit, videtur esse alicujus eorum poetarum qui Homeri carmina in jocularum sermonem transformare conabantur. Talem enim non dedecebat, de Penelope, quae duabus famulis innixa prodierat et in ipso limine constiterat, dicere
Ἐξ ποσὶν ἐμβεβαυῖα τριδάκτυλος ἐξεφαάνθη.
- α, 334. ἀλλ' οὐδὲ — ἢ κατὰσασις, intell. πάρεργος e superioribus, et post ὑποφαίνει ins. γάρ.
- α, 356. lin. 7. Scr. προστάσσεσθαι.
- α, 360. Scr. ὅτι οὐ χρὴ εἶργειν τὴν τ. λ. δύναμιν.
- Post α, 371. Plane caecutiebam qui non statim viderem illum ipsum versum σ, 408. in aliquibus olim exemplis hic etiam ante versum Ἡῶθεν δὲ lectum fuisse.
- α, 375. Pro ἀπερχόμενοι iterum leg. ἀποδεχόμενοι
- α, 428. Conf. schol. ξ, 5. cum Add. ad ξ, 6.
- α, 441. Adde infr. schol. η, 90.
- β, 1. p. 48. not. 1. In verbis e schol. vulg. post οὐδ' ὅπη ἡός addere debebam: οὐδ' ὅπη ἡέλιος κ. τ. λ.
- — p. 48. lin. ult. ἀλλὰ τὸ —. Scr. vid. ἀλλ' οὐ τὸ —.
- β, 3. προσόδου. Scrib. προόδου.
- β, 28. τόπον. Scrib. τόπον
- β, 55. Ad verba Homeri ἐς ἡμέτερον in Harl. sunt scholia de quibus Porsonus ita: „ἡμετέρου [text.], et sic ter repetitur

in scholiis, bis diserte. Vid. Herod. 1, 35. 7, 8, 4. et Wes-selingium ad priorem locum." Vid. et schol. η, 301. et Bekkeri cens. Homeri Wolfiani p. 159.

- β, 63. Deleta particula εἰ scribendum videtur, καὶ τὸ, ὅτι μὴ πάσχειν ὁ πατήρ, ταῦτα πάσχειν ἐπανατινόμενος, quod participium pendet adhuc a verbo ἐπιπλήσει jungendumque est ita: καὶ ἐπανατινόμενος τὸ ταῦτα πάσχειν ὅτι μὴ πάσχειν ὁ πατήρ: h. e. illud maxime urgens atque ostendens se haec pati propter absentiam patris.
- β, 72. Initium scholii sic fortasse scriptum in codice: Οὕτως, ἔρξε. καὶ —: ut scilicet haec forma commendaretur prae altera, ἔρξε. Tum pro πεφασμένον nunc puto legendum πεφασμένως.
- β, 77. p. 55. l. paenult. Pro τὸ σιερν. scr. τὸ προσιερν. Cf. Add. ad α, 58.
- β, 89. Conf. schol. ad 107. et ad ν, 377.
- β, 102. ἐνσπείρεσθαι. Praeter proxime sequens σπειροῦν conf. in schol. δ, 245. σπειρᾶσθαι et διασπείρεσθαι. Μοχ a voce ἱματίου, quae est glossa ad σπείρου, novum scholium puto incipit.
- β, 107. Verba, οἷον τελειωθήσεται, glossa sunt praepostere huc intrusa. Solvunt enim quaestionem quae in proximis expenditur adhuc. Illis igitur seclusis interrogationis signum post τέταρτον ponendum. Ad rem conf. schol. ν, 377.
- β, 120. schol. ult. Pro κεφαλὴν quod est mendum ed. Mediol. reponendum σιφάνην e schol. Bain.
- β, 182. Nominativum τὰ εἰκαιότερα hâbes infra ad τ, 83. Intelligenda τὰ ἀντίγραφα. Sic et ad ρ, 160. ἐν τοῖς χαρτεσέροις et ἐν τοῖς κοινοτέροις.
- β, 185. De Hellanico hoc grammatico, idemne sit an diversus ab historico, vide Sturzium disputantem in Comm. de Hellanico §. 10.
- β, 204. Corrige τριημερεῖν.
- β, 300. Ad schol. E. de impietate procorum cf. schol. ν, 250. cum not.
- β, 319. Omnia haec de voce ἐπήβολος scholia, ut sero vidi observantem Boeckhium ad Plat. Min. p. 147., derivata sunt e Porphyrii Quaest. Hom. p. 5. ed. Arg. Legitur autem ibi γαμῆν mendose pro eo, quod in nostris p. 73. (not. 1.) inserendum esse conjeci, ἐγγαμῆν.
- — Boeckh. l. c. e cod. Augustano num. 51. hoc ad hunt

versum protulit scholium: Ἐπήβολος] Εἰδώς, γυγνώσκων, νοήμων, ἐπιτήδειος, ἐπιτυχής.

β, 322. προσθέτει vid. Add. ad α, 185.

β, 334. De sigla γρ. vid. idem observantem Porsonum ad schol. θ, 434. Causam autem hujus confusionis agnosces in eo cujus exemplum, prostat ad α, 89. Nimirum cum lectiones quoque variantes saepissime sine sigla γρ. apponerentur, alii postea exscriptores, qui addere solerent omissam, iis etiam subinde vocibus addebant quae pro interpretatione appositae essent.

β, 367. Conf. not. ad β, 20. η. 270.

β, 397. Scribendum vid. οὔτι' ἐν τῷ οἴκῳ.

β, 402. Scr. εὖ ὠπλιόμενοι.

γ, 50. Orion in Etym. Ἀλεισον, τὸ ποτήριον, ἐκ τοῦ ἄλις καὶ ἄθροον πιεῖν. οὕτως ἐν Ἰπποκράτει εὐρον Ὀδυσσεύς.

γ, 65. Scr. vid. ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια δὲ ἡ σύγκρισις. ἢ τὰ ὑπ. ε. π.

γ, 71. lin. 3. Post λέγονται inserte: (ι, 252.)

γ, 72. not. 1. Video nunc scribendum esse, διὰ τὸ τι.

γ, 91. Egit de his Apollodorus ἐν α' περὶ θεῶν quem librum excitat Steph. Byz. in fragm. de Dodone. Vid. Heyn. in fragm. Apollod. Ceterum pro Διάνη corrigendum proposuissim Διώνη (vid. Excursum meum de Dione ad Demosthenis Midianam) nisi religio fuisset ignotam formam mutare cum nota.

γ, 103. De ἐπεὶ conf. schol. δ, 204.

γ, 104. Usus formulae ἀπὸ κοινοῦ non hic tantum sed alibi etiam difficultatem aliquam affert, cujus causa aliquot horum scholiorum loca componere visum est. Atque hoc quidem satis constat, usurpari hanc formulam, ubi vox aliqua vel phrasis uni sermonis parti addita, docetur communis esse alii. Sic ad δ, 247. Ἄλλοι δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἦϊσκεν, scholiastes: Ἀπὸ κοινοῦ τὸ αὐτόν: statimque disertius monet jungendum esse non solum κατακρύπτων ἑαυτὸν sed etiam ἦϊσκεν ἑαυτόν. Ibid. 555. ad responsionem τίος Διέρπειω κ. τ. ε. verbo suo carentem monetur: Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, κατεργάζεται εὐρεῖ πόνοι h. e. haec verba ex antecedente interrogatione esse repetenda. Et sic facile quis intelliget scholia ad ε, 236. θ, 246. λ, 26. μ, 178. Quibusdam autem locis obscuritas inde nascitur quod scholium ejusmodi perverse additum est ei versui in quo ipsa communis vox legitur, non ubi desideratur: quod ubi evenit circumspicienda est alia sermonis pars cui ex repetitione tali lux affulgeat. Exemplum habes ad ν, 149. ut in nota ibi docuit: quod facere debebam etiam ad θ, 563.

Ibi enim verba Τὸ γὰρ, ἔπι δέος, ἀπὸ κοινοῦ excerpta sunt e scholio aliquo pleniori spectante ad 564. in quo versu post haec, ἀλλὰ τὸδ', illa, ἔπι δέος, iterum cogitanda sunt. Eodemque modo sero animadverti dispiciendum esse scholium ad η, 2. ubi quod versui Καύρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρειν μένος ἡμιόνοιν ascriptum est, Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, μένος ἡμιόνοιν, sensu destitutum est, perspicuum futurum si ascribas verbo Στήσεν in versu 4.

Diversa est difficultas scholii ad ζ, 187. ubi ad imperfectam Nausicae orationem, δεῖν' ἐπεὶ οὔτε κακῆ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ εἰσικας, notatur: Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, τλήθι, τοῦ γὰρ Ζεὺς. Quae verba etiam mutilatione laborant; re ipsa tamen satis patet, scholiasten docere intelligendum esse: τλήθι, τοῦτων γὰρ Ζεὺς αἴτιος. Atqui haec ita concepta nusquam in proximis leguntur: nisi forte dicas formulam ἀπὸ κοινοῦ spectare ad ejusdem sensus verba alio nexu paulo inferius subjecta sic, καὶ ποῦ σοι τάγ' ἔδρακε (Ζεὺς), σὲ δὲ χρῆ τετλάμεν ἔμπης. Sed ρ, 354. ubi ad Ulyssis exclamationem, Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι, Scholiastes adnotat, ἀπὸ κοινοῦ, ποιήσον, quae vox neque ipsa neque ejus simile quidquam in proximis compareret; manifestum est, ἀπὸ κοινοῦ eodem sensu usurpari, quo alias ἔξωθεν; quem tamen abusum potius esse censeo.

Jam igitur redeamus ad locum unde deversi sumus, ad γ, 104., ubi bonum factum quod de evanida scriptura monui: codicem ipsum enim ante oculos nunc non jam habeo. Sed cum fieri plane non possit ut duo ista, ἐπεὶ μ' ἔμνησας, et ἀνέτλημεν, simul dicantur esse ἀπὸ κοινοῦ; non jam dubium quin pro καὶ scriptum fuerit κατὰ, atque haec sit scholiastae paulo argutior observatio: Ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἐπεὶ μ' ἔμνησας, κατὰ τὸ, ἀνέτλημεν h. e. verbum ἔμνησας spectare non solum ad nomen οὐζύος, sed etiam ad verbum ἀνέτλημεν, ita: ἔμνησάς με τῆς οὐζύος, et ἔμνησας ὡς ἀνέτλημεν αὐτήν.

γ, 184. Ad verba schol. Vulg. φίλος γὰρ τὸ τέκνον conf. schol. α, 238. cum Add.

γ, 215. — ἰσορεῖ ὁ Ἐφορος περὶ τοῦδε, ὡς πολλάκις — μακτεῖα, conjectura Boeckhii.

γ, 216. πῶς ἐστὶ καὶ ὁ λόγος. Scr. πῶς ἔσημεν ὁ λόγος. Mox scribendum, ὡσπερ λέγομεν, ἀνίσταμαι σοι.

γ, 230. not. Dionysium Heinrichius corrigit: neque ego asyndeton in his, Διονύσιος μετέγραφε, tantopere morarer; modo satis crederem notissimi nominis formam ita potuisse depravari ut e διογ fieret δέ.

γ, 267. schol. primi lib. 6. Corrig. παρὰ τῆ Κλυταιμν. Heinrich.

- γ, 274. l. 1. Scr. *προείπη*.
- γ, 287. Scholium Harl. ad hunc ipsum locum nullum profert Personus; sed ad τ, 172. in postscripto ita ad illud provocat: „Diserte *Κρήτης* laudat scholiastes ad γ, 287. simul citans *Ἀήμονος γαῖαν* e θ, 301.”
- γ, 332. Verba *τοῖς λόγου ἐπιμελομένοις* non ad deos pertinere, sed cohaerere *Ἔθος ἦν τοῖς λόγου ἐπιμελομένοις*, certissimum est tum ex sententia, tum ex eo quod sequitur, διὸ καὶ etc.: ut sane melius, quamvis vel sic non optime, struerentur sic verba: *Ἔθος ἦν τοῖς λ. ἐπιμελομένοις, τρεπομένοις* —. Deinde ex corrupto *σύντεμε* quam facile rectum fit *συνέτεμε*, sic non *συντέμετε* scribendum esse, monstrat quod praecedit *εὔηθες γὰρ τὸ λέγειν*. Erant qui sic *dicerent*: *συνέτεμε (ὁ Νέσωρ) τοὺς λόγους*. Quodsi referre voluisset scholiastes, quam absurde imperativam sententiam *τάμνετε γλώσσας* quidam *εἰρανετε*, alio verbo hoc dixisset quam *λέγειν*: quin istos ipsos puto dicturos fuisse *συντέμετε*. Postremum, *ἐντεῦθεν* est *hinc*, ex hoc ritu *Nestoris*. *Heinrich*. Harum observationum duabus prioribus facile accedo; tertia disceptationis ausam porrigit, quam tamen arripere nil attinet.
- γ, 335. Vide exemplis hoc probantem scholiasten ad μ, 3.
- γ, 353. *ἰκρίον* — ὁ *ἰσός*. Conf. schol. ο, 283.
- γ, 400. Post siglam Q: adde: sed hic male ad 396.
- γ, 444. καὶ *Ἀπολλόδαρος*. Posuit Heynius inter fragmenta τῶν *Ἑτυμολογικῶν* versus finem, ex Eustathio, apud quem melius ita: *ὡς εἰκὸς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ οὕτως αὐτὸ προφέρεσθαι* (cf. Add. ad α, 58.)
- γ, 463. τῶν *περωμένων*. Scr. τῶν *πειρωμένων*.
- δ, 1. p. 118. lin. 1. *Ἐπὶ* —. Scr. *Ἐπι* —.
- δ, 9. Vulg. ita: οἱ δὲ *νεώτεροι Φαρσάλιαν*.
- δ, 52. p. 123. lin. 9. Scr. τῶν *περὶ τὸν Τηλ.*
- δ, 69. Scribendum: *ἐκείνο μὲν γὰρ οὐ καινόν, τὸν μὲν πυνθάρεσθαι* (ins. *τίς ἐστὶ, τὸν δὲ ἀποκρίνεσθαι*) *ὅτι Ὀδ. — — πέπρακται. τὸ δὲ περιπέτειάν τινά ἔχον — — τὸν Μενέλαον, αὕτη τοίνυν κ. τ. λ.*
- δ, 81. et 537. *σύσασις*. Conf. not. ad η, 241.
- δ, 76. Hoc scholium referendum potius ad ν, 70.
- δ, 92. p. 126. extr. Non satisfaciunt quae ad hoc scholium emendandum proposui. Nam si *τοῦτον* δὲ ponimus, de Agamemnone, nulla est oppositio inter haec *λάθρα* et *οὐδὲ ἔννοιαν*. Immo apparet, haec *οἱδὲ ἔννοιαν* respondere voci *ἀνωϊσί*. Hoc autem agit scholiastes ut demonstret, post illa *λάθρη, ἀνωϊσί, ἐπίτασιν* esse in his *δόλω — ἀλόχοιο*. Quare locum nunc tento ita: *αἰχνοὶ μὲν γὰρ καὶ λάθρα ἐπεβουλεύθησαν τοῖς ἐχθροῖς· περὶ τὸν καιρὸν δὲ σφαλέντιας*

τούτους οὐδὲ ἔγνωσαν λαβεῖν φησι (sc. ὁ Μενέλαος) τοῦ δεινοῦ. τὸ δὲ ὑπὸ τῆς πισοτάτης ἐνεδρευθῆναι — τῷ μυχῷ τῶν δεινῶν sc. ἐξί, i. e. hoc in intimis recessibus infortunii ponendum est.

δ, 93. Fieri vix potuit ut quis hunc versum superfluum judicaret. Tamen hic numerus ap. Porsonum ascriptus est scholio Ὁβελίζουσι etc. neque dubito quin in cod. Harl. revera versui huic Ὡς οὔτι χαίρων ascriptum sit scholium istud. Sed sequens scholium accuratius nunc intuenti patet, versum hypobolimaeum Οὐδέ τι βουλόμενος, qui ideo improbatur, quoniam τὸ προειρημένον ἰκανὸν ἔχει νοῦν h. e. quoniam περισσός ἐσι, eundem hoc breviori quoque scholio damnari. Nimirum in antiquiori aliquo exemplo quod versum illum exhiberet, ascriptum ei fuerat hoc scholium; idem autem mox translatum in aliud etiam, quod eo careret, suspicionis notam nunc inurere videtur versui 93.

Ceterum post verba ἔχει νοῦν punctum pone, et sequentia sic strue: ᾧ (h. e. τῷ προειρημένῳ) ἐμπροσθὸν εἰς τὸν περὶ πάντων τῶν ἡρώων λόγον κ. τ. λ.

δ, 105. Verba textus sunt Ὡς ἐνός ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἔδωδὴν Μνωμένῳ. Scholium corruptissimum; in quo frustra laboraveris verba ὡς ἐνός ad eadem in textu referre. Emendare autem conanti subvenit Eustathius, qui docet ἀπεχθαίρει hic esse μισητὸν ποιεῖ. Hinc non dubito prima scholii verba ita redintegrare: Ἀπεχθαίρει] Μισητὸν ποιεῖ ὡς ἐν νόσῳ. Reliqua lacuna laborant, quam latinis verbis sic interim sarciam: Εἰς ἐπίτασιν ταῦτα desiderii; ut quod odiosa reddat ea ipsa quae πάντων — πέφυκεν.

δ, 112. Ante ἡβώνοντα ins. νέον ex loco Hom.

δ, 123. Κλισίην. Conf. schol. α, 130.

δ, 132. Λεπέ. Immo σημαίνει.

δ, 134. Scr. Εἰς νῆσιν ἐπιτηδειότητος. Sic Polyb. 2, 23, 11. σίτου καὶ βελῶν καὶ τῆς ἄλλης ἐπιτηδειότητος πρὸς τὸν πόλεμον.

δ, 216. ὁ Πηνελόπης δόμος. Haec videntur spectare nomina Δολίου (qui servus Penelopes proprius erat, δ, 735 sq.), Εὐρυκλείας, Εὐφρονόμης, ad Ulyssem relata.

δ, 231. Pro φαρμακευτῶν scr. φαρμακείων ut haec sit varia lectio pro ἀνθρώπων.

δ, 245. σπειράσθαι. Vid. ad β, 102.

δ, 247. Vid. ad γ, 104.

δ, 248. κυκλικῶς. Vid. Add. ad η, 115.

— — p. 138. l. 15. ἦται οὗτος. Scr. ἦ τοιοῦτος.

δ, 255. Pro διεσπυδάσαντο scr. διεσπύσαντο.

δ, 260. τὸν δῆ. Displicet Porsoni correctio. Nam aliter accipi non poterat ἤδη nisi χρονικῶς. Scripsit itaque Aristarchus

- ἐπειὴ δὴ, et τὸν δὴ (συνδεσμὸν) accepit χρονικῶς. Cetera sic sunt constituenda: διὸ καὶ περισπᾶται τὸ ἦ. οὐδέποτε δὲ ὁ ἦ βεβαιωτικὸς μεταξὺ τοῦ ἐπεί καὶ τοῦ δὴ εὐρέθῃ.
- δ, 264. Post αἴσθωνται excidit ὑποσκελισθέντες vel simile.
- δ, 276. Πρωθεταιέτο. Vid. Add. ad α, 185. — Mox vocis ἐγγυαμηκέναι duae primae litterae sunt inducendae. Pro ὁ τόπος autem legendum videtur ὁ λόγος h. e. haec de Helena et Deiphobo narratio.
- δ, 279. p. 141. l. 5. Post ὁμοιοῦσα, quod est glossa ad ἴσκουσα interpunge: tum scribe ἀπεικάζουσα σεαυτήν.
- δ, 339. Male sollicitavi verbum συγχρησθαι, quod non modo infra quoque ad ζ, 235. ita occurrit, sed cujus etiam apud Polybium, praeter eum quem lexica indicant, frequens usus est sensu *convertendi in usum* ut συγχρόμενος τοῖς καιροῖς et sim. Inspice Schweighaeuseri indicem.
- δ, 371. χαννόμενος. Scr. κχαννομένος.
- δ, 372. κοιμίζεν. Scr. κοιμίζειν. Hoc dicit, scribendum esse, κοιήε, sed ἦε acuto consopito.
- δ, 384. p. 147. l. 1. ἡ γυνή. Dele articulum: γυνή καὶ αὐτὴ θνητή.
- δ, 415. Scholium ad hunc versum nescio quo casu rejectum inter scholia ad 456. cum ipso lemmate Καὶ τὸτ' —.
- δ, 418. πίπτον. Fort. ἄπτον.
- δ, 438. p. 150. l. 5. Optime monet J. G. Schneider scribendum esse προστιθέαμεν sc. εἶ.
- δ, 456. Scholium cum lemm. Καὶ τὸτ' refer-ad 415. — Ἄλλως ἀλληγορικῶς. Sumpta haec ex Heracl. Alleg. Hom. 66.
- δ, 496. ln. 4. pro ἀπολέσαι scr. ἀπολέσθαι.
- δ, 553. Παιδευτικῶς. Delenda sunt quae ascripsi: revera enim hic, ad καὶ ἀχνύμενός περ, spectat scholium.
- δ, 555. Ἀπὸ κοινοῦ. Vid. ad γ, 104.
- δ, 595. περὶ τε ἡμερῶν. Scribendum putō, περὶ ἰβ' ἡμερῶν e versu 588.
- δ, 665. προσενεκτέον. Scr. προενεκτέον hic et ad 691. p. 163. Vid. not. ad ε, 23.
- δ, 752. παραβαίνει. Scr. παραινέει.
- δ, 782. not. 1. Conf. schol. ϑ, 52.
- δ, 785. ἐννοδίω. Vid. schol. ϑ, 55. cum not.
- δ, 826. not. 2. Ipsae autem hae formae, ἔσπῳται cet. in eadem cadunt disquisitionem quam de infinitivo ἐσπέσθαι movi ad χ, 324.
- ε, 1. p. 174. lin. surs. 14. Θεραπεία. An ἐρμηνεία? — Ad ea autem quae in hoc scholio et sq. de sepultura matutina, cf. infra schol. cod. E. ad 121. cum Add.

- ι, 29. *πολεμίοις*. Leg. *puto πολέμοις vel πολεμικοῖς*.
 — — *Σὺ γὰρ αὐτε*. Hoc scholium ipsa umbra rationis destitutum est, nisi sumas variam lectionem fuisse, *τά τ' ἄλλα καὶ ἄγγελος*.
- ε, 51. p. 179. 1. *Κατὰ τὴν μορφὴν*. Corrige: *Κατὰ τὴν ὁρμὴν οὐ κατὰ τὴν μ*.
- ε, 53. *ἢ πυκνότερα*. Similitudo verborum hic quoque lacunam protulit, sic fere supplendam: *ἢ, πυκινὰ πτερά. τῶν γὰρ πτερῶν ἐν τοῖς θαλασσίοις πυκνότερα ἢ πύκνωσις κ. τ. λ.*
- ε, 60. *εὐπίπτου*. Fort. *εὐτρίπτου*.
- ε, 72. Scr. *μαλακῶ, ἀπαλῶ*, quorum verborum posterius interpretamentum est, et quidem violae tantum aptum, non prato. Sed mirum, hanc varietatem, *μαλακῶ* pro *μαλακοῖ*, solo accentu indicari, *τινὲς περιέσπασαν*: ut dixeris derivatum hoc ex antiquioris grammatici libro, cui ante oculos fuisset prisca scriptura *ΜΑΛΑΚΟΙΟ* h. e. *μαλακῶ ἴς*, vel *μαλακοῖ ἴς*.
- ε, 81. Inde a verbis *ἔοικε* δέ hoc scholium spectat potius ad vers. 75.
- ε, 110. *ἀπέφθιθεν*. Vid. ad η, 251.
- ε, 121. p. 187. *Παρεισάγει κ. τ. λ.* Conf. supra scholl. ad vv. 1. 2. sed imprimis Heraclid. Alleg. Hom. 68. unde sumpta haec sunt et ubi emendatius quaedam leguntur, maxime haec: *ἐπειδὴν οὖν εὐγενὲς νεανίας ἄμψ καὶ κάλλι προέχων τελευτήσῃ, τὴν ὀλέθριον ἐκκομιδὴν ἐπευφήμουν Ἕμερας ἀρπαγὴν*.
 — — *Ἦσπερ δὴ*. Haec duo verba corrupta videntur (nam var. lect. esse non puto) e lemmate *Ἦς μὲν ὄτ'*.
- ε, 160. Scribe, monente J. G. Schneidero, *ἔξειδιοποιουμένη*. Vid. η, 305.
- ε, 193. *ἐπιδείξωσ*. Scr. *ἐπείξωσ*.
- ε, 205. Conf. scholl. λ, 565. π, 143. σ, 354.
- ε, 209. Pro *παρέλαβεν* scribendum videtur *παρ'βαλεν*; et post *ἔμελλεν* inserendum *εἰ μὴ*.
- — *Ἰμερόμ*. Deleto hoc lemmate scholium referendum ad 215.
- ε, 211. Conf. schol. η, 257.
- ε, 246. l. 5. Videtur aliquis hos versus hic conjunxisse, ut demonstrent id quod dictum est ad 238. *ἔξὸν γὰρ ἄμα κ. τ. λ.* Hoc autem in suis quoque antiquorum commentariorum exemplis ita invenit Eustathius; unde factum ut vocem *φάρσα* hic statim explicaret, longe antequam ordine ad illum versum perveniret. Faciunt talia ad materiam de Eustathii fontibus.
- ε, 247. l. 5. Comma ponere debebam post *εἴπη*, et mox colon post *ἀλλήλοισ*. Sed pro *τὸ δὲ ἐξῆς* scribendum *τῶ δὲ ἐξῆς* sc. *εἰχω*, relatum ad *διὰ τοῦ πρώτου*.
- ε, 248. *καταβιβασμός*. Non observavi quod e cod. Harl. enotatum est *ὑπερβιβασμός*. Sed huic voci, de cuius sensu grammatico vid. Schaefer, ad Greg. Cor. cet. p. 649. locus

- hic non est. Καταβιβασμός autem est, cum tonus descendit versus finem vocis, ut in ἁρμονία, ἁρμονία.
- ε, 252. Ad hunc potius versum referenda sunt ea quae de simplici ἔκτριον ad 254. leguntur et supra ad 236.
- ε, 294. p. 303. l. 5. εἰ οὐν οὐ. Nescio quomodo his medendum sit, in quibus tres voculae οὐν οὐ — οὐ sensum turbant, qui esse videtur hic: ἀφίεται δὲ τοῦτου (ἢ νύξ τοῦ σκοτίους), εἰ συγκρίνεται πρὸς τοῦτο, σκοτίους οὐσα καθόλου.
- ε, 381. νῆσον, νῆσος. Bis, opinor, scribendum νησίον.
- ε, 401. Scribe "Οπ, et punctum dele ante ἕτερα.
- ε, 433. Scr. ἐναντίας δὲ παραβέβληνται, eo sensu quem sequens scholium exponit.
- ε, 438. Bis pro ἐξέρχονται scr. ἐξεργάζονται.
- ε, 467. Substantivum ἡ ψύχρα confirmatum vide ad ζ, 476. not. Et conf. substantivum ἡ ἔχθρα.
- — Pro μάλην reponendum μάλην monente J. G. Schneidero.
- ε, 481. Scr. ἐπαλλακτικῶς.
- ζ, 22. Conf. schol. α, 30. cum Add.
- ζ, 148. Pro προδῆσεις scr. προσησεις.
- ζ, 149. Pro ἐπιδιτάζειν scr. -ων.
- — not. 2. Vid. Lexil. I. 17. not. 21. et 58. §. 7.
- ζ, 163. in schol. secundo, post ὑποβάλλει puncto posito, scribe: Οὐ — φησιν.
- ζ, 187. Vid. Add. ad γ, 104.
- ζ, 189. extr. Scr. οὐ πάντως.
- ζ, 221. In schol. Palat. pro ἄντην scr. ἄν.
- ζ, 224. In schol. Q. prius πρὸς pendet ab omissis σημειοῦνται (cf. not. ad ζ, 2.): pro altero autem scribendum χροός.
- — In schol. Pal. suspicor fuisse: "Ἡ περισσεύει θάτερον (h. e. vel χροός, vel ἄληνη), ἢ κ. τ. ε.
- η, 2. Vid. Add. ad γ, 104.
- η, 32. not. De harum siglarum confusione vid. Bast. Comm. Palaeogr. p. 793.
- η, 39. Conf. schol. α, 30. cum Add.
- η, 115. Locutio οὐ κυκλικῶς integra est sane hic ut supra ad δ, 248. Dicitur de re, quae fit, vel de verbo, quod usurpatur more non tralaticio, ductum exinde quod ἐν τοῖς κύκλοις homines tralaticia et trivialia loqui solent. Eodem pertinet, arbitror, ad π, 191. et ρ, 25. commemorata ἡ κυκλική, tralaticius textus, vulgata lectio, ἢ κοινή. De Cyclo vere dixit Heynius Exc. I. ad Aen. 2, 297. nunquam tale corpus plurium poetarum aliter confectum fuisse, quam ut grammaticus aliquis eorum recensum seu indicem fecerit: quare Boeckhio de editione quae cum ceteris poetis cyclicis circumlata sit, accedere non possum. Hein-

rich. Hunc vocis κυκλικῶς sensum, quem hic potissimum locus tantum non porrigere videtur, ipse Boeckhius et ego pervidebamus; sed propter obscuritatem quae remanet in priori loco ad δ, 248. equidem proferre nolebam quae postea forsitan retractanda essent. Nam quid est illic ὀνομαστικῶς ἀκουόμενον? An idem quod alias ὄνομα κύριον? Hoc certe scholiastae verba, quae tamen in his ὅς — ἀχρεῖτος emendationis adhuc indigere videntur, non satis clare loquuntur. Et si ita est, nimium saepe mirum, sensum vocis alicujus appellativum, et eum quidem praeter quem alium non novimus, tanquam tralaticium et vulgarem opponi nemini hominis alicujus proprio. Tamen quod eleganter hic a viro amicissimo expositum est, premere eo minus sustinebam, quo magis etiamnum illi vocis κυκλικῶς expositioni faveo. Simul autem cupio, ut ad sustentandam eam, ex his ὀνομαστικῶς κ. τ. ε. exquisitiorem aliquam vocis δέκτης sensum exsculpat aliquis. Quin ipse jam ex collatione cum hac voce, illius alterius quoque, κυκλικῆ, eandem quam Heinrichus nunc explicationem, per conjecturam proponere volueram: sed in re incerta Boeckhii opinio tanquam verisimilior se mihi commendabat, quoniam vox eo sensu, ut in Θηβαῖς ἢ κυκλικῆ, pervulgata est, illius autem usus quo ἢ κοινῆ, ἢ δημώδης dicta sit ἢ κυκλικῆ vestigium nullum: nisi forte, quod ratione et auctoritate non careat, ipsa illa κυκλικῆ ἔπη ab hominum κύκλοις dicta statuas, et ad idem sic utraque sententia redeat. Quicquid est, abjicere ego Boeckhii conjecturam nunc quoque minime possum, qui sciam tam obscuram esse illam de Cyclo materiam, ut meris conjecturis non solum quod affirmes, sed etiam quod *neges*, nitatur.

η, 149. not. 1. Ad ὄντως, οὔτως, cf. schol. λ, 427. ubi particula ὄς male explicatur per ὄντως. Contra in schol. κ, 330. ubi ἦ explicatur per οὔτως, scribendum ὄντως. Conf. etiam schol. λ, 565. ubi et ὄντως et οὔτως mendose pro ὁμοίως.

η, 225. συνίστησιν. Hic jam de sensu hujus vocis monere debbam: vid. not. ad 241.

η, 257. Ἀντιθένης δὲ —. Vid. ad ε, 211.

η, 312. Nomen Ναυσικάας delendum aut in νῦν mutandum: vid. ad 314.

θ, 55. not. 3. Vide supra schol. δ, 785.

θ, 87 not. Hic tamen δῖος variam revera lectionem esse serius e Seberi indice cognovi.

θ, 271. Pro καίτοι fortasse scribendum καὶ οὔτοι.

θ, 280. Aliud scholium ad h. v. vidit Oriox Thebanus qui in

- v. *Ἀράχνια* scribit: ἢ παρὰ τὴν ἀραιότητα. ἀραιὸν δὲ τὸ λεπτόν. οὕτως εὗρον ἐν Ἰπομνήματι εἰς τὴν Ὀδύσειαν.
- θ, 403. *σπαθηρᾶ* barbaram recentiorum formam esse putabam: nunc J. G. Schneidero credo deleta ultima syllaba scribendum esse *σπάθη*.
- θ, 563. Vid. Add. ad γ, 104.
- θ, 564 — 572. Conf. infra schol. ν, 172. 173.
- ι, 60. 1. 3. 4. J. G. Schneider certissime emendat: — νηός, ἀλλ' ἵσους ὡς ἀπὸ τοῦ ἐπιτάγματος.
- ι, 253 — 255. De obelis ab Aristophane tribus his versibus appositis vid. schol. γ, 71.
- κ, 1. Scholium aliud ad hunc versum vide perperam ascriptum ad ι, 564.
- κ, 2. not. 2. Pandoram Epimetheō uxorem Juppiter dedit, non Vulcanus. Scripsit scholiastes, ἀντὶ τοῦ πυρός, respiciens verba Hesiodi ε. 57. τοῖς δ' ἰγὼ ἀντὶ πυρός δάσω κακόν. Juppiter illud dicit. *Heinrich*. Certissima emendatio quam si statim cognovissem culpam male sani sermonis in scholiasten non conjecissem.
- κ, 164. Prima schol. Harl. verba nunc video corrupta esse ex his: *Γρ. διὰ τοῦ μ' ἐν πάσαις*: idque adnotatum est propter eos quibus graecus sermo requirere videretur *ἐσβαίνον*.
- κ, 193. Nominum *Ἀρχιλόχου* et *Ἀρισάρχου* confusorum exempla vid. ap. Ruhnck. in Praef. ad Hesych. to. 2. p. VII.
- κ, 240. lin. 4. post *νόος ἐστίν* ins.: (329. ubi vid. schol.)
- κ, 249. In schol. Vulg. *ἀγασσόμεθα* et *ἀγαζόμεθα* utrumque tanquam lemma expressum est. Conf. infra ad μ, 353. ξ, 82.
- κ, 329. Ad schol. Harl. cf. supra schol. 240.
- — In ultimis scholii Q. pro ἢ γὰρ scr. ἢ γὰρ (de Circe): quanquam praestaret *παραπρωσιακῶς γὰρ*.
- κ, 330. Scr. ἀντὶ τοῦ ὄντως. Vid. Add. ad η, 149.
- κ, 494. Conf. schol. λ, 90. et Apollód. 3, 6, 7. ubi in hexametro altero legitur *Τὰς δὲ δέκα' ἔμπ.* Conf. et Heynium ad eum locum, qui Phlegontem Trall. (Mirab. 4.) sequens egregie errat cum legendum putat *Ἐννέα δ' ἔμπ.* quasi unam eandemque voluptatem ita inter se partiantur mas et femina ut alter unam altera novem ejus partes auferat. Sensus est: si voluptatis in concubitu decem partes statuamus, ea integra fruitur femina, mas autem nonnisi ex una parte.
- λ, 266. *ἔπειτα αὐτῆς*, sic Spohnium jam emendavisse (de extr. Odysseae parte p. 24) postea cognovi.
- λ, 427. ὄντως. Vid. Add. ad η, 149.
- λ, 509. Etym. M. *Σκύρος ἢ νῆσος, ἐπεὶ ἀργιλώδης εἶσι καὶ λευκώγεις. σκύρος γὰρ ἢ λατύπη. Δίδυμος λέγει ἐν ἰπομνήματι*
ξ Ὀδυσ-

ξ Ὀδυσσεύας. Quod nisi obiter in comm. ad ξ observavit Didymus, corrigendum apud Etymologum λ.

λ, 601. Conf. Schol. γ, 464.

μ, 53. κελύσης text. Γρ. κελύεις. Harl.

μ, 54. not. Adde Schaeferi not. ad Greg. Cor. Aeol. 55.

μ, 75. Ad illa πρὸς συνώνυμον et τῶν σημαζομένων cf. Schol. Vulg. ad γ, 184.

μ, 181. In schol. Q. versus finem pro ἐδίωκεν scribendum ἐδίωκον. Nam scholiastae ante oculos habentis lectionem ἀπῆν, ὄσσον, mens est haec: participium διώκοντες, de remigibus, verbo ἀπῆν de navi eodem modo subungi quo in exemplo Euripideο participium μέλλων, de Eteocle, verbo ἐσράτευσαν de Achaeis. Hinc mox istud ἔμιφα διώκοντες iterum explicat ita, καὶ γὰρ ταχέως ἤλαυνον. Nos si illo exemplo uti, velimus, quod tamen hodie nemo, opinor, fecerit, ita hoc efferamus: sicut μέλλων ibi pro μέλλοντος, ita hic διώκοντες positum esse pro διωκόντων sc. τῶν ἐρετῶν. Verum in eo ipso quod remiges hic silentur, Eteocles autem illic nominatur, magna sita est differentia. Homerus si revera junxit ἀπῆν — διώκοντες, navem et nautas tanquam synonyma cogitavit.

μ, 235. Scholium ad hunc v. indicat nota ad 85.

μ, 353. Ad schol. Vulg. confer etiam schol. κ, 249. cum Add.

μ, 363. Istud ὀπλήν corruptum esse ex ὀ σπλήν patet ex Eustathio, qui ad ἔγνατα ita: ἃ δὴ καὶ σπλάγγνα — εὐθύς ἐρεῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ σπλήν ἦτοι ὀ σπλήν κατὰ τοὺς παλαιούς. Hinc jam, cui lubet, sensum scholio nostro affigito.

ν, 35. Conf. schol. ο, 157.

ν, 119. p. 125. l. 16. Scr. συνῶδόν ἐσι τῶ —. I. 28. συνέφερον ἐπειδὴ γε —. 1. surs. 4. συνέβαινεν. ἔδει δὲ —.

ν, 245. Correxeris fortasse scholium inducenda sola voce ἐνδρόσος, ut nata ex male intrusa glossa ἔρηση, δρόσος (cf. infra not. ad ω, 192.)

ν, 274. Non potest quin pro ἐφέσσαι Rhiahus voluerit ἀφήσαι; quae non mala foret lectio; unde tamen quomodo natum sit istud ἀποφέσσαι, equidem non dicam.

ν, 401. καὶ συμπλάσω. Corrigendum καὶ συσπάσω. Hesychius: Κρυζάσω· συσπάσω, κακώσω. Heinrich.

ξ, 6. Etym. M. Περισκεπτο ἐνὶ χώρῳ· τῷ ὑψηλῷ ὄθεν ἐστὶ περισκεπασθαι διὰ τὸ ὕψος καὶ ἀπιδεῖν. ἢ ὄθεν ἐστὶ τὸ περίξιδεῖν. ἢ περισκεπιον ὃ τις ἀν κατανοῶν θαυμάσειεν, οἶον, ἕφρα γένομαί σοι περισκεπτον παλγνιον Ἀραγῶη (Callim.)

- Epigr. 5, 8.) *Αἰδύμος*. ἐν Ἰπομνήματι Ἐὐδοσείας οὕτως εὐρον ἐγώ. Conf. Schol. α, 426.
- ξ, 155. Scr. ὑπὲρ τῆς ἀγγελίας.
- ξ, 280. not. 1. Adde schol. σ, 98. ubi dicitur ἡ *Αἰλλίς*.
- ξ, 327. not. 2. Pro Chaoniis scribe Epirotica, et vide de hoc Proxeni libro Add. ad α, 259.
- ξ, 464. Per negligentiam meam mendosa Argentinensis scriptura ἡ *λιθοποιός* locum occupavit ejus quae dudum in recentt. legitur ἡ *λιθοποιός*. In lexica tamen haec vox non recepta est, quippe ficta a grammaticis ut cognationem vocis ἡ *λεός* cum adverbio ἡ *λιθα*, ubi latinum *frustra* hoc exprimit, ostenderent. Quoniam valde similes illi sunt formae ἡ *λιθοσεργός* et ἡ *λιθιοσεργός*, quas sine auctoritate praebent lexica. Sed haec, nisi fallor, non nisi corruptione natae sunt ex illo ἡ *λιτοσεργός* quod recte sine dubio legitur in Antipatri Sidonii Epigr. 63.
- ξ, 533. not. 2. Conf. supra schol. ε, 404.
- ο, 13. p. 455. not. 1. Aliam e lexico glossam translataam supra vidimus ad θ, 365. pag. 299. not. 1.
- ο, 80. not. 2. Vid. ad λ, 496.
- ο, 157. Conf. schol. ν, 35.
- ο, 246. Post *Μένανδρος* ins. (*Δίς ἀπατ. fr. 1.*)
- ο, 283. not. 1. Cf. schol. γ, 353. ubi *ἰκρίον* explicatur ὁ *ἰσός*.
- ο, 324. Sed cf. schol. σ, 76.
- ο, 357. lin. 3. Pro *αὐτήν* scr. *αὐτόν*.
- ο, 361. Leg. vid. — οὐδὲ ἀποκρίσεως ἡμᾶς τυχεῖν ἔσι παρὰ τῆς *Πηλεόπης*.
- π, 143. Ad *ἔμπης ἀντι τοῦ ὁμοίως* cf. schol. ε, 205. σ, 354.
- π, 346. Scr. ὅτι οὐ μὴ τελέσει.
- π, 468. Etym. M. Ὠμήθησε — — ὠκὺς, Ὀδυσσεΐας π, ἀντι τοῦ *συνέτεχεν*, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὁμοῦ ἱερασόντων. Πίος δὲ ἐν Ἰπομνήματι τῆς π, ἀντι τοῦ *συνήντησεν*.
- ρ, 207. p. 481. l. 5. Pro ἡ *νῆσος* Spohnius (de extr. *Odys.* parte p. 84.), ob sequens verbum *παρακείμενον*, rescribendum putabat ἡ *πόλις*. Ego logicis his legibus scholiastas astrictos non existimo.
- σ, 2. Praeclarum hoc scholium cum varietate lectionis leget cui lubet in utroque etiam Etymologico.
- σ, 5. Scr. *προβατάδης*.
- σ, 44. In schol. Vulg. pro *τὰς φυσικὰς* scr. *τὰς φύσικας*. J. G. Schneider.
- σ, 354. Conf. schol. ε, 205. π, 143.
- τ, 227. not. Conf. schol. ξ, 513.

τ, 518. p. 518. Fragmentum *Simonidis* plenius extat in Etym. M. v. *Χλωρίς*. et inde inter *Simonidis* fragm. num. 158. ap. Gaisfordum. Glossa Etymologi integra haec est: *Χλωρίς* (sic Gaisf. e cod. Dorv.) ἀθών, ἀπο τοῦ χρώματος. ἢ διότι ἐν ἔαρι φαίνεται ὅτι πάντα τὰ (del. τὰ) χλωρά. οἱ δὲ, τὴν χλωρίσιν ἠδομένην. κρείττον δὲ τὸ πρῶτον. τοιαύτην γὰρ τὴν πτέρωσιν ἔχει. καὶ *Σιμωνίδης*, εἴτ' ἀθόνες πολικῶ- τιλοι χλωραίνες εἰσθιναι. Ceterae quas praeter illud *χλωρίς* variationes attulit Gaisfordus, menda sunt.

I L I A D I S

fragmentorum, quae e codice Ambrosiano antiquissimo edidit Angelus Majus, notitia et excerpta.

Cum scholiorum in *Odysseam* libro in philologorum gratiam statuerim excerptum subjicere quicquid ex edito a Majo *Iliaco* etiam codice ad criticum *Homeri* studium faceret; prae ceteris necessarium est ut ex praefatione illius, et quantum fieri potest ipsius verbis, omnia repetam quae ad codicem illum cognoscendum valent.

Est itaque ille codex ex ea *Bibliothecae Ambrosianae* parte quae olim fuerat *Jo. Vincentii Pinelli*: deque eo sic Majus: „Ante curas nostras natura *Homerici* codicis apud nos latentis ejusmodi fuit. Liber quadratus membranaceus foliis paulo minus sexaginta constans, quorum cujusque pars antica coloratam picturam exhibebat, *Iliacum* aliquod facinus repraesentantem, postica vero *bombycinis chartis* glutine applicitis obtegebatur, quae aliquot *rhapsodiarum* argumenta plerumque tamen scholia *Homerica* graeca continent.” Tum memoratis aliquibus *Montfauconii* et aliorum de hoc codice judicis minus accuratis ita pergit: „Sequitur itaque ut nos qui diligentissime rem inspeximus et suae quodque membrum sedi reddidimus, nunc denique tanti codicis naturam vicisque doceamus. Fuit ingens quidam membranaceus graecus codex universam *Iliadem* quadratis prope litteris continens, idemque in praecipuis poematis locis complures et commodas priscique operis tabellas exhibuit, quibus quicquid in poemate laudatissimum est pictura illustrabatur. Quot autem olim picturae ejus codicis fuerint, nunc quidem ex infirmis mutilisque membris definire non licet: sed tamen quia reliquias incolumes

„in argumentis inter se proximis versari videmus, merito existi-
 „mandum est, Homerum hunc tam numerosa pictura interstinctum
 „et tam spatioſo litterarum genere scriptum vix uno ingenti vo-
 „lumine contineri potuisse. Atque ea quidem scriptio et pictura
 „quarto circiter vel quinto christianae aerae saeculo ut dein-
 „ceps docebitur elaborata nobis videtur. Jam consecutis tempo-
 „ribus cum et vetustate codex fatisceret et in domini manus ve-
 „nisset qui graphidis potius admirationem quam poëſeos lectio-
 „nem expeteret, abire in frustra miserrime jussus est, ita ut mem-
 „branarum pars picta damnisque nondum consumpta reservaretur,
 „carmen universum abjiceretur illo excepto, quod in *postico*
 „*picturae latere scriptum* necessaria ratione conservatum est.
 „Et sane codicis corruptor carmen Homericum abolere funditus
 „voluit: cui rei argumento est quod versus quoque in aversa
 „membranae parte exaratos caecis plane tegumentis occuluit. In-
 „ventis enim nuperiore aetate *chartis cum glutine obtegeré* vi-
 „sum est, quibus non jam Ilias, sed argumenta pauca librorum
 „atque aliquot scholia quae picturis illustrandis prodessent sae-
 „culo circiter XIII. inscripta sunt. Ergo de Homericō codice ni-
 „hil demum reliquum fuit nisi in adversis quidem paginis pictura
 „membranis olim imposita tum nuperius litterata; in aversis au-
 „tem bombycina charta membranarum adhaerens et prosam oratio-
 „nem prae se ferens.”

Mox suam in codice hoc tractando operam Majus ita exponit:
 „Primus fuit labor *bombycinas chartas* sine ullo inscriptorum
 „scholiorum damno *a membranarum avellere* atque ita *carmen Ho-*
 „*mericum in dias luminis auras reponere*. Avulsa scholia di-
 „ligenter admodum cum scholiastarum editionibus contuli: tum
 „ipsa poëtae carmina absterso glutine exscripsi, eorumque varias
 „lectiones notavi: omnia denique, picturas videlicet, carmen et
 „scholia, ad justum Iliadis ordinem rettuli.”

Transimus nunc omnia quae de picturis deque sua in evulgan-
 dis illis opera posita narrat Majus; quae repetere cura erit ei, si-
 quis hanc etiam voluminis Mediolanensis partem parabiliiori for-
 ma cum Germanis communicare volet. Hoc unum addimus, ex ele-
 gantia operis et ex ipsa personarum rerumque picturarum facie, il-
 lis quae in antiquis monumentis videntur simillima, merito collige-
 re Majum, picturas; cum manifestum sit eas non esse recentis-
 simas, utique post quintum vel sextum nostrae aerae saeculum
 confecta esse non posse: unde eadem aetas scriptio quoque ad
 quam pertinent assignanda est. Ad hanc itaque rediens Majus
 pergit ita:

„Versus [in his fragmentis] *paene octingenti* numerantur:
 „neque singula tamen fragmenta ad adjunctae picturae argumen-
 „tum semper quadrant, mutilatis utrinque capitibus, pictura etiam,

„ut res tulit, saepe postposita, propterea quod haec ad consequen-
 „tem poematis locum, qui nunc perit, pertineret. Unaquaeque co-
 „dicis pagina nisi eam pictura occupabat versus quattuor supra
 „viginti continuit, id quod ego e fragmentis XXVIII. et XXIX.
 „cognovi, quorum universim viginti versus partim in antica par-
 „tim vero in postica membrana sic inter se consequuntur, ut pi-
 „ctura utraque sit interposita, spatii vero tantum ob eam rem
 „pereat quantum totidem omnino versibus et praeterea octo in-
 „scribendis opus est. Hinc etiam cognoscimus codicem non fuisse
 „volumen, sed librum quadratum.”

„Quas partes versuum ferrum secuit cariesve consumpsit eas
 „ego supplēvi quidem sed tamen subjectis lineis distinxī. Versus
 „aliquot in medijs paginis desunt, quos partim a criticis expun-
 „ctos autumo partim etiam scribarum socordia praetermissos,
 „qua de re docto lectori per se facile iudicare licebit. Sed ne-
 „que erroribus scriptura caret, quanquam iidem a librario nunc
 „coaevo nunc recentiore saepe numero correcti sunt.”

„Ad genus Homericū textus cognoscendum quod attingebat ego
 „haec fragmenta cum edd. et codd. contuli. Ac primū quidem
 „multis Aristarchi notatis lectionibus me principis critici recen-
 „sionem deprehendisse gestiebam: mox contrariis prope totidem
 „animadversis, cinnū quendam in Ambrosianis fragmentis vulga-
 „tumque fere textum inesse cognovi; id quod me scholia Veneta
 „cum primis docuerunt. Est tamen adhuc mediocris variarum
 „lectionum seges quam critici in tam nobili tamque intacto solo
 „non spernent.”

„Age vero ut ipsam *scripturam* paulo hic accuratius per-
 „pendam, calligraphiam primo considero, quam pauca impressa
 „specimina, nullus vero alius codex Ambrosianus aequiparare
 „posse videtur. Graeci codices apud nos antiquissimi uncialibus
 „litteris hi fere sunt. Fronto in palimpsesto saec. ferme quinti
 „cujus ego scripturae specimen in ejus operum editione procudi.
 „Pentateuchus addito Josuae libro, qui codex creditur sexti sae-
 „culi. Nazianzeni sermones saeculi octavi vel noni. Aliae quae-
 „dam membranae quae intra VII. et IX. saeculi exaratae videntur.
 „Atque ego ex his domesticis testibus conjecturam facere malui,
 „quam ad palaeographiae protita illa apud artis magistros et vul-
 „gata exempla appellare. Porro in praedictis codd. Ambros.
 „Frontonis quidem et Pentateuchi quadratae prorsus scripturae
 „sed paulo interdum rudiores, litteris vero *A* et *E* ad deteriorem
 „formam semper inflexis, nobilissimam et perfectissimam hanc
 „Homericam non longo sequuntur intervallo; at reliquae angulo-
 „sae et oblongae et artificiosis apicibus ductae ab Homericae sim-
 „plicitate longe discedunt. Quid plura? Fragmentorum Iliadis
 „luculentum specimen cudendum aere curavi ut demum codicis

„aetas non tam mea voluntate quam alieno iudicio definiri vi-
„deatur.“

„Quaeret aliquis num etiam *notae orthographicae et criti-
„cae* in his veterrimis fragmentis appareant ¹⁾. Ajo enim veio
„me multa ejusmodi signa vidisse, quanquam gluten complura
„obruunt, alia tempus abolevit, alia scalprum sustulit, alia denique
„librariorum incuria vel omisit vel paene temere et inconstanter
„appinxit. Nota quidem apocopes [*apostrophus*] antiqua manu
„diligenter appingitur, ejusque praeclarus usus est in conservandis
„verborum augmentis, ut *Διὸς δ' ἐτελέετο βουλῆ*. *Spirituum*
„quoque notae coeva manu pinguntur formis priscis H et ꝥ vel ꝧ.
„Atque hi spiritus saepenumero praetermittuntur; nonnunquam
„in vocabulo medio a me observatos memini. Litterae *I* et *T*
„punctum geminum plerumque in capite gerunt, vel diaereseos
„gratia, vel quia vocabulum incipit, vel aliis de causis. Est
„etiam *ὑποδιαστολή* (,) vel (;). Est *ὑφέν* (ω) in verbis compo-
„sitis. Est persequens *punctum*. *Iota* quod ajunt *subscriptum*
„nūquam videas, sed id vel continuum scribitur, vel saepe omit-
„titur, vel temere redundat, vel supra versum est. Quin adeo
„longarum breviumque syllabarum notae in locis appositae sunt
„in quibus minime Homerus communioribus prosodiae legibus ob-
„temperare videtur. Quid ratio *accentuum*? Haec quoque varia
„et incerta est, multis praetermissis, saepe tamen e grammatico-
„rum sententia perdocte et commode constitutis. Quin et gemini
„aliquando accentus eandem vocem feriunt; plerique vero omnes,
„ut et *ὑφέν* et quantitatum apices, *recenti manu superadditi*
„sunt; quod vix mirum videbitur, cum ideam prope cunctis anti-
„quis codicibus ipsique Vindobonensi Dioscoridi accidisse noverim.
„Denique utrum *obelos* et *asteriscos* et *antisigmata* et
„*diplas* Ambrosiana fragmenta prae se tulerint, id quidem ob-
„scurum est post omnem marginem pagellarum abscissum, in quo
„moris erat haec signa notare.“

„*Scholia* in bombycinis chartis scripta cum ed. scholiorum
„Romana cumque Veneta Villoisoni contuli, ac prope omnia pu-
„blica esse cognovi, exceptis fortasse paucissimis sed ita male
„mulcatis ut nihil utile aut integrum suppeditarent. Haec igitur
„nullo doctrinae damno in suis chartis jacere sinamus. Sexto ta-
„men fragmento supra vigesimum commentatio quaedam adhaesit
„digna quidem observari. Cum enim in ea pictura repraesentare-
„tur Andromachae cum Hectore colloquium, is qui codicem Ambro-
„sianum compegit, chartis terga velavit *Euripidis Andromachae*
„particulam continentibus. Praeponuntur personae *Ἀνδρομάχη*,

¹⁾ De his quae abhinc exponit Majus mox ego paulo accurate-
tius agam.

„Θεράπεινα, Ἑρμιόνη, Μενέλαος, Τροφός, Μολοτιός: reliquae non
 „apparent in charta semesa. Jam vero notanda nova persona,
 „*πυτρίχ*, quam reapse v. 832. recipit Barnesius, qui ait: *Θε.*
 „male hic pro *Θεράπεινα* ponitur: esset potius *Τρ. τροφός*, quia
 „τέκνον vocat *Hermionen* frequenter, et hanc personam agno-
 „scit mox scholiastes ad 852. Sed hoc non vidi cum perso-
 „nas ad initium fabulae ordinarem: tu ergo addas *τροφός*.
 „Hac in charta nihil praeter prologum scribitur vetustate fati-
 „centem, in eoque unicam observavi variam lectionem v. 40. *Με-*
 „*νέλαος* pro *Μενέλειος*. Sed est ibi et alia charta versus exhi-
 „bens 52 — 102. (interposito etiam scholio) cum hac fere varie-
 „tate lectionum: 53. (Ed. Beck.) οὐ τίθειν δίκην — οὐ κτείνει δ.
 „55. ἐς — εἰς. 56. γὰρ — τοι. 63. παῖς θ' — παῖδ'. 66. πλέ-
 „ουσι γῦν — πλέκουσιν αὐ. 73. ἐπ' αὐτόν — ἐπ' αὐτό. 74. κτε-
 „νοῦσι — κτανουῦσι [sic ap. Maj.] 82. οὐ — οὐν. σοι — σοῦ. 83. μο-
 „λεῖν οὐ μοι — οὐ μοι μολεῖν. 86. οὐ μικρά φύλαξ — οὐ μι-
 „κρόν φίλον. Rursus iconi 35. quae Rhesi caedem pictam habet
 „agglutinatum est fragmentum ex *Euripidis Rhese* 856 — 884:
 „cujus variae lectiones hae sunt: 859. δ' ἄν — δ' ἄρ'. 863. γ'
 „αὐτόν — δ' αὐτόν. 872. οἶκος — ὁ μαῖκος. 883. *Τροίαν ἄγει* —
 „*Τροίαν ἀνάγει*. *πένθη* — *πένθος*. Ad extremum graecae quae-
 „dam glossae et adnotationes brevissimae scriptura minuta nec
 „veteri membranis ipsis antequam tegerentur inspersae sunt.”

Jam Majus illa LVIII. fragmenta unumquodque cum ea, cui
 in codice adhaeret, pictura imprimi curavit, et quidem scriptura
 unciali qua nos utimur, quaeque accentibus et spiritibus desti-
 tuta est. Omnibus autem praemisit *specimen* illud *aeri incisum*
 quo exhibetur fragmentum LIII. (φ, 393 — 409.) integrum et
 versus solitarius ψ, 512. Sed quod mireris, quin doleas, in toto
 illo specimine ex omnibus quae supra enumeravi Majus signs
 praeter frequentissima illa, apostrophum et puncta supet *I* et *2*,
 nullum prorsus exemplum prostat; nulla interpunctio, cum tam-
 en „perfrequens punctum” esse dicentem audiverimus modo;
 nulli neque accentus, neque spiritus, neque hyphen, neque hypo-
 diastole, neque prosodiae notae: de quibus omnibus tamen in no-
 tis ad ipsa fragmenta aliquoties monuit editor.

Est autem quod de parva etiam impressorum fragmentorum
 fide, in externis certe lusce, queramus. Neque tamen illud mo-
 ror, immo laudo, quod verba dirempsit Majus: nam semel mo-
 nito lectore nullum inde nasci potuit incommodum. Sed cum ex
 illo specimine cognoverimus, satis raram in codice esse interpun-
 ctionem, gratiam de nobis meruisset Majus si eam, quae tamen
 adest, solam in impressis illis exemplis notasset: ita enim de
 ejus temporis ratione interpungendi aliquatenus edocti essemus:
 nunc autem in ipso illo fragmento, quod interpunctio desinit

tum in specimine videmus, crebra Majus puncta ex nostra ratione, et, quod maxime inficetum, interrogationis quoque signa posuit. Sed alia levitatis exempla haec habe:

I. In specimine *lineola transversa* comparet super prima littera eorum versuum quibus vel oratio alicujus incipit, vel post talem orationem resumitur narratio: 394. ΤΗΗΤΑΤΤΩΚΥΝΑΜΠΙΑ et 400. ΠΣΕΙΠΩΝΟΤΗΣΕ: eam Majus neque in impressis notavit, neque in notis neque alio loco de ea monuit.

II. In specimine videmus ἸΟΥΣ (vs. 398.), in impresso est ΙΟΥΣ.

III. *Apostrophi neglectum* quem in specimine aliquoties observamus semel quidem reddidit ita, ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ, sed ter defectum *ipse supplavit* in his ΚΑΤΑΥΧΕΝΑ, ΠΑΝΑΡΕΣ, ΔΕΠΕΣΧΕ pro quibus dedit ΚΑΤ' ΑΥΧΕΝΑ, Ρ' ΑΝΑΡΕΣ, Δ' ΕΠΕΣΧΕ.

IV. Sed in ipsis etiam litteris verbisque pessimae negligentiae exemplum in hoc fragmento prostat. Nam cum in specimine (vs. 397.) liquido legatur vulgata ΟΥΤΑΜΕΝΑΙ sensu infinitivi, in impresso scriptum est ΟΥΤΑΜΕΝΗ.

Neque tamen ego haec aliqua contra Majum malevolentia tam diligenter hic exposui; sed ideo tantum quod ad cautionem in usu variarum lectionum, quas deinceps enotabo, adhibendam haec praemonitio pernecessaria visa est.

Jam igitur ipse paulo diligentius, quantum quidem ex editione Mediol. fieri potest, primum per capita quaedam de *signis* et de *orthographia* hujus codicis exponam, tum *varietates* lectionis enotabo.

In signis autem primum de *lineola illa initiali* supra dictis addere nihil possum.

De *Interpunctione* et de *Hypodiastole* Majus praeter illa quae supra p. 582. protulit in notis semel tantum monuit vid. infra ad α, 188.

De signo *Hyphen* vid. ad α, 8. ζ, 213.

De *Accentibus* vid. supra p. 582. et exempla notata ad β, 316. ζ, 289. 298. θ, 237. 240. 251. ι, 21. μ, 434. ξ, 426.

De *Spiritibus* supra ibidem; et exempla ad ε, 425. 638. ζ, 297. μ, 434. ξ, 426.

De *Quantitatis* signis supra ibidem; et exempla ad β, 118. 332. ζ, 299. θ, 237. 251. ι, 21. κ, 173. μ, 227.

De *gemino puncto* super ι et υ recte Majus, poni illa non solum diaereseos gratia sed etiam aliis de causis, maxime ubi vocabulum incipiunt, ut in ἸΨΗΛΟΣ, ἸΡΤΑΚΙΔΗΣ, ἸΟΥΣ. Ego veram diaeresin, quae tamen his punctis non signata sit, perraro observavi, ut α, 448. ΕΥΑΜΗΤΟΝ pro ἔνδμητον, et (si quis il-

lud inter menda exscriptionis numeret) in ipso specimine φ, 402, ubi hexametri clausula ΕΙΧΕΙ ΜΑΚΡΩΙ spondiaci inficeti speciem efficit: imprimis autem notabile, quod verbum οἶω, etiam ubi per metrum dirimitur, eo tamen signo non notatum aliquoties inveni. Contra, ut taceam ΕΥΚΥΚΛΟΥΣ semel (μ, 426.) in pronuntiatione trisyllaba scriptum, consonans ΤΙ fere semper haec puncta gerit, ut ΓΤΙΑ, ΚΥΝΑΜΤΙΑ, vox autem νῖός modo ΤῖΟΣ, modo ΤΙΟΣ, modo ΤῖΟΣ; cum ΤΙΟΣ nonnisi semel ni fallor occurrat. Quo pertinet etiam vox δηῖον, quam, plane ut hodieque mos fert, semper puncta illa signant (κ, 206. ν, 395.) quamvis metrum ei distractioni obversetur. Quare, cum alias tamen ubi ΗΙ, ΩΙ pro diphthongis (η, ω) sunt, nusquam idem observarim, suspicari possis pronuntiatum fuisse δεῖον: nisi etiam occurrat ΔΗΙΩΣΟΥΣΙΝ μ, 227. ubi pronuntiandum per metrum est δηῖουοιν, sicut 425. ubi ΔΗΙΟΥΝ sine punctis scriptum est. Denique ubi duo iota concurrunt posterius tantum ita signatur, ut in ΔΙΙ, ΠΟΔΙΙΝ, ΑΧΑΙΙΑΔΩΝ, qui mos itidem ad nostra usque tempora perseveravit. Haec autem firma est regula, impurae in media voce vocali, ut in ΦΙΛΟΣ, ΜΥΘΟΣ, ΔΙΑ, hoc signum nunquam imponi.

Apostrophus ea ipsa forma eodemque loco, quo apud nos usu venit, appingitur; ita tamen ut litterarum junctura ne minimum quidem eo interrumpatur. Persaepe autem in vera et litteris expressa elisione signum tamen negligi, e supra dictis jam patet. Bis quoque litteram quae pronuntiatione eliditur scriptam tamen inveni, α, 518. ἡ δὲ δὴ λοῖγια ΕΡΓΑ ΟΥ' ἔμ' ἐχθροδοπήσαι ἐρήσεις et α, 5. in his, ἀσέρι ὀπωρινῶ; item tenuem cum apostropho ante spir. asp. immutatam semel ζ, 223. κάλλιπ' ὄτ' —; sed et κ, 218., ut in notis Majus monuit, primo scriptum ὡς ἔφατ'. οἱ δ' —, sed emendatum postea ἔφαθ' —. Utriusque autem rei exempla in inscriptionibus quoque obvia. — Formula πάντοσε ἴση sic, non πάντοσ' ἴση, scripta legitur ν, 405. ρ, 7. — *Augmentum* locis ambiguis per apostrophum vindicatum vide infra α, 5. ψ, 510. — Ζῆν' in fine versus integrum, si hoc adnotare attinet, habemus ω, 331. ubi de ipso apostropho signo, an adsit, Majus non satis certum pronuntiat.

Notetur etiam *Crasis* ΤΩΙΜΩΙ λ, 608. — item *Contractio* litteris expressa, non ori permissa, in ΧΡΥΣΗΙ, ΧΡΥΣΗΝ, ε, 425. 427. tametsi alibi ΧΡΥΣΕΟΝ (— —) ζ, 220. ΣΑΚΕΑ (ο —) δ, 114.

Iota subscriptile, ubi admissum, juxta positum est semper, ΤΗΙ, ΤΩΙ; nisi quod semel ζ, 210. ad verticem vocabuli conspicitur sic ΕΦΙΡΗΙ, quia, ut putat Majus, continuum scribere oblitus erat librarius. At vero tanta in apponenda hac littera est inconstantia ut scriptorem hujus codicis fere dixerim vel primas

ejus rei regulas ignorasse. Nam non modo *omissa est* interdum in Dat. sing. α, 363. νόφ, 443. φοίβω, 447. θεῶ, 521. μύχη, 524. κεφαλῆ, ν, 398. μέση δ' ἐν γαστέρι, ψ, 769. Ἀθηναίη; in Dat. pl. (semel tantum) ε, 641 οὔης; in Coniunctivo α, 185. εἰδῆς, 186. στυγῆ, 522. νοήση, 524. πεποιθῆς; in 2. pers. pass. φ, 396. μέμνη; sed *apponitur perperam* haud raro etiam Duali τῶ α, 327. 330. 331. (ubi est ΤΩΙ μὲν παρβήσαντε καὶ ΑΙΛΟΜΕΝΩ). 348. β, 830. ε, 12. μ, 145. ὄτρυνῶ α, 321. ᾧ — μήρω ο, 397.; immo Nominativo in η: ε, 415. ἸΦΘΙΜΗ ἄλοχος, 1, 2. ΘΕΣΨΗΣΙΗ ἔχε φῦξ, λ, 604. κακοῦ — πέλεν ΑΡΧΗ, ξ, 415. ΔΕΙΝΗ — ΟΔΜΗ; et, mirabile dictu, primae quoque praesentis personae in ω, quam hoc in uno verbo ὄω observavi, quod scriptum est ΟΙΩΙ α, 289. λ, 609. φ, 399.: ut non sit quod miremur Optativum in -ΕΙΗ pro -είη (ΕΠΗ κ, 212. ρ, 105. ΠΑΡΕΙΗ χ, 20. ΕΙΔΕΙΗ μ, 229.) Itaque nihil sane ex hoc codice definiri potest quando α, 324. dat ΔΩΗΣΙΝ, 519 ΕΡΕΘΗΣΙΝ, ε, 6. ΠΑΜΦΑΙΝΗΣΙ Θ, 515. ΣΤΥΓΕΗΣΙ, φ, 401. ΔΑΜΝΗΣΙ, χ, 23. ΘΕΗΣΙ, ψ, 518. ΕΛΚΗΣΙΝ, ω, 335. ΕΘΕΛΗΣΘΑ, ζ, 432. ΘΗΗΣ; — η, 448. ΟΡΑΙΣ (ὄραας), ι, 12. ΒΟΑΝ; — ι, 5. ΘΡΗΚΗΘΕΝ; — π, 221. ΑΝΕΩΓΕ (ab ἀνοίγω); — β, 323. ΑΝΕΩ; — π, 762. ΚΕΦΑΛΗΦΙΝ, α, 607. ε, 774. ΗΙΧΙ (ἦχι). Sed cum ex maxima tamen parte recte et positum et omissum sit hoc iota, ex constantia in scribendo ἔφηγε β, 318. λήνας (λεήνας) δ, 112. ἐπικρήνον Θ, 242. κατέχε ζ, 418., stabili more in his aoristis omissam esse hanc litteram censeo: idemque valere de voce καλ λιπάρος, quae sic scripta est α, 184. 323. 347. 369. ζ, 298.

Dijudicatio inter η et ει ante vocalem in quibusdam formis non juvatur hoc codice qui ρ, 95. habet περιεείωσι, ζ, 432. Θῆης. φ, 206. πεφοβήατο, ω, 244. τεθνηῶτος, alia autem nulla praebet exempla.

Memorare porro satis est ι pro ει aliquoties comparere: ΣΤΙΧΕΙΝ, ΠΙΘΕΣΘΗΝ, utrumque versus initio, β, 833. 834. et sic ΔΙΠΕΙ β, 396., ubi secunda tamen manus ε inseruit; ΙΔΟΤΕ ε, 11. ΙΔΟΝΘ' prima longa Θ, 251. ΙΜΕΝΑ pro εἰμένα, ο, 389. ΟΝΙΔΕΙΟΝ (cf. schol. Lips. ap. Ernest.) φ, 393. ΑΙΗΝΑΣ δ, 112. Sed α, 325. ubi recte cod. δίγιον, recentior, teste Majo, manus fecit ΠΕΙΓΙΟΝ. — Contra ει pro ι: ΚΑΕΙΝΕ ψ, 510. ΠΕΔΕΙΛΑ ω, 340. et bis ΕΥΚΝΗΜΕΙΔΑΣ μ, 140. ν, 401. sed utrobique cum puncto damnante supra Ε: atque sic ε, 412. a prima manu ΑΡΗΣΤΕΙΝΗ, sed deleta postea Ε. Nam merum sphalma ΕΙΕΙ pro ἐπὶ ψ, 766. vix meretur memorari. In longe plurimis autem vocabulis et ι et ει ex more posita sunt.

Mendosa vocalium ε et αι confusio ter tantum admissa: κ, 557. ΔΩΡΗΣΕΤ' pro δωρήσαι, φ, 202. ΔΙΑΙΝΑΙ pro διαίνε, ψ, 509. ΧΑΜΕ pro χαμαί.

Consonam ob metrum *duplicandam* simplicem scriptam semel tantum observavi ρ, 28. ΕΤΜΕΛΙΑΙ, cum antea versu 9. fuisset εἰμμελής. Adde nomen ΑΧΙΑΗΙ (λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ) α, 283. item χ, 14. ΑΧΙΑΕΤΣ in fine versus, ubi nonnisi posteriore manu Α additum, teste Majo in notis. Alias semper recte Ἀχιλλεύς.

Memoramus etiam scripturas τηλεκλειτοί per ει λ, 564; et γίννεται μ, 150. γίνεται ξ, 415.

Formam ἀποκριθέντε ε, 12. multi quoque Heynio memorati exhibent; neque contra metrum hoc fieri tam certo equidem affirmaverim, cum non appareat, cur vocalem in talibus etiam producere non licuerit.

Εμοῖο autem pro ἐμῖο λ, 606. familiaris etiam veteribus fuit confusio,

Tandem mera quoque menda exscribere non pigebit α, 322. ΑΧΙΑΗΩΣ, 346. ΕΓΑΓΕ pro ἤγαγε, 438. ΗΚΕΒΟΑΣΙ, β, 389. ΕΓΧΕΕΪ, π, 224. ΧΛΑΙΝΩΝ pro χλαινώων contra metrum, μ, 139. ΟΡΗΣΤΗΝ, κ, 560. ΔΙΟΚΑΙΔΕΚΑ, λ, 607. ΑΧΙΑΛΕΗΣ pro -εός, ο, 679. ΚΕΛΗΘΙΖΕΙΝ, δ, 112. ΚΡΥΣΕΙΗΝ, μ, 232. ΑΜΕΙΜΟΝΑ τοῦδε, ν, 393. ΑΙΜΑΤΟΘΣΣΗΣ. In quibus quae sint vera codicis antiqui, quae exscriptoris, quae typhotetae menda, olim patebit. — Quod autem Majus in nota ad κ, 557. refert, voci ἐπειή vitiose ibi „superadditum esse δ, ut sit ἐπειδῆ” id mihi quidem instar glossematis esse videtur.

Ceteras scribendi diversitates non jam per capita referam sed in lectionis varietate recensebo, quam ex ordine librorum nunc subjungam. Maji autem notas ita excerpam ut ea potissimum quae de codicis scriptura accuratius ibi refert, quam ex impressis fragmentis cognosci potest, omnia huc transferam, superflua omittam. *Glossas* etiam quas ex antiquissimis his chartis (non ex tegmine, de quibus supra Majus) paucas protulit idem, quamvis parvi has etiam monenti, repetere non detrectavi.

Lectionis autem varietatem enotabo ad textum *Ernestianum*, ita ut Wolfianum uti cum illo conspirat taceam. Ubi vero Wolfiana lectio conspirat cum Ambrosiana, hoc addita ad hanc sigla (W.) notabo. Denique ubi ab utraque recedit Wolfiana, hanc quoque diserte addam. *Asteriscum* * ubi apposui, varietatem ex ipsis tantum fragmentis ubi Majus eas exhibuit deprompsi, notam autem (quales in minutissimis alias adjecit Majus) nullam inveni; ut an vera quaelibet sit varietas necne, aliunde colligendum nobis relinquatur.

1) α, 1 — 13.

• Ern.

Ambros.

4. δ' ἐλώρια

δε ελωρια (W.)

5. δ' ἐτελείετο. Sic, non δέ τελ, etiam Ambr.

8. *ξυνέηκε*. In cod. Ambr. supponitur ὑφέν ut unicure esse vocabulum significetur. *Maj.*
11. *ἠτίμησ' ἄ.* *ἠτιμασεν α.* sed recentior manus corrumpit *ἠτιμησεν*. *Maj.*
- 2) *α*, 68 — 77. 3) 178 — 190.
187. Ad vocem *ἄντην* in margine cod. Ambr. recentior manus scripsit glossam *ἐναντι*. *Maj.*
188. *ὡς φάτο Πηλείωνι*. In cod. Ambr. post *φατο* interpungitur ita (;). Ad quod *Majus*: Punctum claudit sententiam, virgula indicat vocabulorum distinctionem, ne legatur *ση*.
- 4) *α*, 283 — 289. 5) 320 — 332. 6) *α*, 345 — 356.
7) 357 — 369. 8) 436 — 452.
444. *ἱλασσόμεθ' ἄνα-* *ἱλασομεσθα α.* (W.)
κτα'
447. *φίλην τοι δ'* *φίλην οι δ'*
- 9) *α*, 509 — 525. * *ειρετα* (W.)
513. *ἤρετο*
- 10) *α*, 606 — 611.
608. *ποίησ' εἰδυίηαι* *ποίησεν ιδυιηισιν πρ.*
πρ. (W.)

Post ultimum hujus fragmenti versum, qui ultimus est etiam rhapsodiae *α*, in mediâ pagina conspiciuntur hae siglae:

A

—
ι σ

Sic certe apud *Majum* picta haec sunt; nimirum *ι* cum unico puncto (quod tamen e duplici mutilatum mihi videtur); et forma litterae sigma finalis. Quae an numerum XVI. expriment, et quid eo numero signetur alius decernendum relinquo. E ceteris fragmentis nullam est quod finem rhapsodiae alicujus faciat.

11) *β*, 117 — 125.

118. *ἠρότος*. Hujus vocabuli priori syllabae in cod. Ambr. imponitur quantitatis brevis signum (ο) a manu recentiore. *Maj.*

125. *λέξασθαι*. In Codice Ambr. glossa recentior in marg. *ἐπιλέξασθαι*. *Maj.*

12) *β*, 311 — 323.

316. *πτέρυγος*. Secundae vocabuli syllabae in Ambr. imponitur accentus, *πτερύγος*, (vid. schol. Ven.) ma-

nu antiqua; cum tamen reliqui hujus fragmenti accentus atramento recentiore picti sint. *Maj.*

316. ἀμφιαχυῖαν ἀμφιαχουσαν: sed manus posterior suprascripsit *υαν*

318. ἀρίζηλον θῆκεν. Cod. Ambr. αριζηλον εθηκεν: sed ρ insertum est posteriore manu ¹⁾, itemque deletum est augmentum ε. *Maj.*

13) β, 387 — 399.

391. ὄν δέ κ' ἐγὼν ὄν δ' ἂν ἐγὼν,
Commendat Majus hanc scripturam collatione versus ο, 348. Certe utrobique eodem modo scribendum.

395. ὅτε κινήσει ὅτε κινήσει (W.)

14) β, 827 — 840.

832. οὐδὲ οὐς. E Cod. Ambr. Majus in ipso fragmento scripsit οὐδ' οὐς; in lemmate autem notae suae, οὐδ' εἶους, et hanc scripturam prae vulgata commendans diserte addit „et melius rem conficit ΟΙΔ' ΕΟΥΣ notata E longa.”

15) δ, 102 — 115.

115. ἀρχὸν Ἀχαιῶν ἀτρος υιον (W.)

16) ε, 1 — 13.

4. δαῖε οἱ * δαίε δε οἱ ²⁾

17) ε, 14 — 25.

18) 407 — 419.

407. μάχοιτο μαχηται (W.)

416. ἰχώρ ἰχω (W.)

In marg. Ambr. glossa ἰχώρ, tum, θιῶν ἰχώρ ἦγαγεν.

Et ad ὁμόργην: ἔπειτα ἀπέμασεν. Et v. 417. ad ἀλθετο: ἐθεραπεύετο.

19) ε, 422 432.

422. ἀνιῖσα ενιῖσα

Glossa ἀναπισθιῖσα (immo ἀναπίθουσα).

425. καταμύξατο κατεμύξατο ³⁾

Glossa in codice: πληγὴν παραλαβοῦσα ἠχθρεῦθη ⁴⁾

¹⁾ De antiqua hac scriptura ἀρίζηλον vide quae exposui in Lexil. I. 60, 8.

²⁾ Hinc suspicor variam fuisse lectionem δαῖε δε οἱ κόρουθός τε καὶ ἀπίδος ἀκάματον πῦρ, sine ἐκ.

³⁾ Vid. schol. Ven. et Not. Heyn. it. Hesych. vv. μέγμα et μύσσει, Phot. v. καταμερυμένα.

⁴⁾ Haec etiam glossa scripturam per ε respicit, eam tamen ita fere accipit ut δ, 20. ἐπέμυξαν.

425. ἀραϊήν. Cum in schol. Ven. anceps hujus vocis spiritus notetur, Majus in nota: „in Ambr. cod. ψιλοῦται.”
- 20) ε, 634 — 646.
638. οἶον. Schol. Ven. Ἀρίστουχος δασύνει, Παρμενίσκος ψιλοῦ. In Ambr. cod. δασύνεται. Maj.
640. ὅς ποτε * ὡς ποτε¹⁾
644. οὐδέ τέ σε ουδέ τι σε (W.)
646. ὑπ' ἐμοῦ δμῆ- * ὑπ' ἐμοί δμ. (W.)
θέντα
- Glossae: 641. πανθητέροισιν] ὀλιγωτέροις. 642. χήρωσε] χηρὸς ἐποίησεν. 644. ἄλλα] βοήθειαν.
- 21) ε, 647 — 657.
656. ὁμαρτή αμαρτη (W.)
657. ἠΐξαν (δούρατα) ἠξεν
- 22) ε, 765 — 781.
- Glossae: 777. ἀνέτειλε νέμεσθαι] ποταμὸς τροφήν
778. πελειάσιν] περιστεραῖς.
- 23) ε, 848 — 866.
852. ἀπὸ θυμὸν ὀλέσ- α. θ. εἰέσθαι (W.)
σαι cum gl. ἀφίλοι.
- 24) ζ, 207 — 225.
213. πολυβοτελεῖη. In Cod. Ambr. hyphen supponitur propter vocem compositam. Id et alibi occurrit sed semel monuisse satis est. Maj.
- 25) ζ, 282 — 301.
287. καὶ δ' ἄρ' ταὶ δ' ἄρ' (W.)
288. Pro versu vulgato αὐτῆ — κηώνια in Cod. Ambr. legitur is quem schol. Ven. ex exemplis Aristarcheis affert ἡ δ εἰς οἶκον ἰουσα παριστάτο φωριμοισιν. Sed in marg. dicitur νόθος εἶχος „for-
„tasse” Majus ait „quia existimatur sumptus ex Od.
„o, 104.”

1) Non male particula ὡς cohaeret cum scripturá ἄλλοῖον in versu 638. Nam quod ibi in fragm. Ambr. apud Majum legitur ἀλλ' οἶον, quae vulgata est scriptura, parvam fidem esse his apicibus supra jam vidimus. Sed videndum etiam ne istud ὡς mera sit Editionis Mediol. sphalma, cum in notis de hac varietate nil moneat Majus: quamquam hoc etiam fragile argumentum esse omnia nos doceant.

289. ενθ' ἑσάν οι, sic cod. Ambr. cum duplici accentu. Vid. schol. Ven. *Maj.*
290. Σιδονίων τὰς * σιδονίων ας
297. ἵκανον. Ambr. ἸΚΑΝΟΝ. Notandus Spiritus formae antiquissimae, et quidem ut videtur reliquae scripturae coaevus. *Maj.*
298. In voce καλλιπάρηος *Majus* e cod. affert accentum hac forma (") cum hac nota: Duplex accentus satis vetustus.
299. Ambr. κισσηῖς αλοχος. Notatur longa syllaba. *Maj.*
- 36) ζ, 418 — 432.
432. θείης θηης (W.)
- 27) η, 445 — 458.
448. οὐχ ὀραάς δ', ὅτι ο. ορααῖς οτι δ' α.
αὐτε (W.)
451. et 458. ὄσον οσην
452. ἐπιλήσονται ὄ,τ' ε. το τ' ἐγώ
ἐγώ
- 28) θ, 25. 26. 1) 233 — 243.
237. ἄσας (ου-) ἈΣΑΣ. Notatur longa. *Maj.*
- ἀπηύρας gl. ἐσέρησας
240. δημόν. In Ambr. δῆμόν. Duplex accentus, sed gravis antiquior acuto. Cf. schol. Ven. *Maj.*
- ἔκηα * εκαιον
244. Cod. Ambr. non habet hunc versum qui ab aliis quoque aliquot codd. exulat. *Maj.*
- 29) θ, 245 — 253.
245. τὸν δ' ὁ πατήρ τ. δε π. (W.)
246. ἀπολεσθαι. In Ambr. primo scriptum απολεισθε, sed raso iota factum απολεσθαι.
250. πανομφαίω. Gloss. Ambr. πάσης φήμης καὶ κληδόνος αἰτίω ὄντι. ὀμφή ἢ κληδών.

1) Hi duo versus scripti sunt in lacinia cujus in anteriore parte pictura pernit.

251. εἶδον ὄτ'. Wolf. εἶδονθ' ὄτ'. In Ambr. ἸΔΟΝΘ'
ΟΤ. *Majus*: Ita notatur longa syllaba cum ac-
centu.
- 30) θ, 511 — 521.
512. ἀσπουδεῖ. Sic et Ambr. sed W. ἀσπουδῖ
513. ὡς τις * ος τις
- 31) ι, 1 — 16.
7. ἔχευαν ἔχευεν
- 32) ι, 17 — 25.
21. ἀπάτην. ΠΤΗΝ. Notatur longa.
Maj.
- 33) κ, 168 — 175.
171. ἐποίχομενος προαχομενος
173. Ambr. εἴφορ. Notatur brevis syllaba. *Maj.*
- 34) κ, 204 — 218.
211. ταῦτά κε * ταυτα τε
- 35) κ, 557 — 568.
- 36) λ, 562 — 571.
597. Νηληΐαι νηληιοι
600. εἰσήκει * εσηκει (W.)
- 38) μ, 1 — 25.
5. ἀμφι δέ αμφι τε, tum emendatum
δε
9. τῷ κ' οὔτι * το και ουτι (W.)
21. Σκάμανδρος. Sic et Ambr. Refert autem *Majus*
in bibl. Ambr. esse exemplum Ed. Flor. cum hac
nota ms. ad hunc locum: In omni codice legi-
tur Κάμανδρος sine σ et in codd. nuper ex-
cussis.
- 39) μ, 139 — 150.
140. Ἀκάμαντος αδαμαντος (W.)
142. ὄρνυον. Wolf. ὄρ- ὀρνυον 1)
νυον
— εόντες εοντας

1) Sed supra e, 13. cod. Ambr. ὄρνυτο.

147. δέχεται δέχεται
E scholio Ven. οὕτως, δέχεται, ἐν ἀπάσαις, merito Majus conjicit fuisse tamen aliquam de his scripturis controversiam.

40) μ, 226 — 239.

227. In ἀμῦνομενοι notatur syllaba longa in Ambr. *Maj.*

229. πειθόλατο πῆπιθόλατο, sic, expuncta syllaba.

223. εἰ δ' ἐτεὸν εἰ ετεον

234. ἐξ ἄρα δὴ ἐξ αρ δη

41) μ, 425 — 433.

428. ὄτω. Sic et Ambr. Sed W. ὀτέω.

432. Versus deest in Ambr. ob repetitionem vocis ἀλλ'.

434. ἀνέλκει. In Ambr. secunda syllaba notatur aspero et acuto (τ'). *Maj.*

437. ὑπέρτερον υπερτατον

42) ν, 393 — 407.

395. ὄγε τολμησεν ογ' ετολμησεν (W.)

406. ὄγ' ἐν ρινοῖσιν. Sic etiam Ambr. Sed W. ὄγε ρ.

43) ξ, 414 — 434.

414. ὡς δ' * ος δ' (sphalma)

— ὑπαὶ ριπῆς υπο πληγης (W.)

418. ὡς ἔπεσ' * ως πεσεν

— ὦκα. Ambr. ωκυ, unde recentior manus fecit ωκα. *Maj.*

420. καὶ κόρυς etc. Deest versus in Ambr.

422. ἐρύεσθαι ερυσασθαι

424. οὐτάσσι. Gl. ἰρῶσαι

427. οὔτις εὔ. Ambr. ουτίς εὔ, sic, et spiritu (τ) quidem super littera ε posito, in Maji nota hoc scribitur. Cf. Heyn. et Wolf. qui habet οὔτις εὔ.

— ἀκήδησ' ακηδεσεν (W.)

433. ἀλλ' ὅτε δὴ * α. οτε δε (sphalma)

44) ο, 378 — 389.

379. Διὸς νοον δ. κυπον (W.)

387. ἐπιβάντες αποβαντες

389. εἰμένα χαλκῶ ιμενα χαλκον

- 45) ο, 390 — 397. 46) 671 — 685.
673. πῶρ κηυσὶ παρα ν. (W.)
675. ἀφιστασαν ἐφιστασαν
681. διώκει. W. δίηται διωκη
- 47) π, 209. 225.
218. θωρησασθων θωρησσοντο (W.)
220. πολεμιζέμεν πολεμιζειν
225. οὐδέ τις ουτε τις
- 48) π, 758 — 772.
768. τανυηκέας ταναηκεας
772. δοῦρα πεπήγει. Sic et Ambr. Sed Wolfius
δουρ' ἐπ.
- 49) π, 783. 784.
- 50) ρ, 4 — 15.
23. φρονέουσιν φορευουσιν
- 51) ρ, 88 — 106.
98. οἰπον' — ἐθέλει — εθελι (W.)
99. κυλισθη κυλισθη
105. φριτερον φερτατον
- 52) φ, 202 — 213.
205. βῆ ῥ' ἵναι βη ἵναι
213. εἰσάμενος εἰδομενος
- 53) φ, 393 — 409.
394. κυνόμυια κυναμυῖα (W.)
309. ὄσσα μ' ἔοργας. In Ambr. οσσα εοργας sed
μ' recentiore manu suppletum. Maj.
400. αἰγίδα. Sic et Ambr. Sed W. ἀσπίδα.
403. Παλλὰς Ἀθήνη χειρι παχειη (W.)
407. ἐκόνισσε. W. -ισε. Ambr. -εισε.
408. τεύχεά τ' τευχεα δ'
- 54) χ, 4 — 25.
7. Αὐτὰρ Π. αυταρ ο π.
13. οὐ γὰρ με ου μεν με (W.)
- κτανίεις κτενεεις (W.)
- μόρσιμος. Gl. μεμοιραμένος
17. In Ambr. ante πριν scriptum erat το sed deinde abra-
sum. Maj.

18. ἀφείλεο αφειλαο
 19. ἔδδειςας * εδδειςαν
- 55) ψ, 509 — 524.
 510. οὐδ' ἔ ματησεν ουδ' εμ. (W.)
 516. In Ambr. mendum Μενέλαον a recentiore manu cor-
 rectum Μενέλαος. Maj.
- 56) ψ, 765 — 778.
 765. κεφαλῆς κεφαλη
 767. ἱεμένω ιεμενοι
 773. ἐπαίξασθαι επαίξασθαι (W.)
- 57) ω, 244 — 253.
 252. ἐκέλευε εκελευσε
- 58) ω, 329 — 341.
 330. ἀψορῶροι αψορῶρον
 331. λάθον λάθεν

I.

Index locorum Homericorum.

I L I A S.

Ilias perperam cit. ad θ, 224.

- A, 4. 5. 8 11. vid. p. 587. s. -29. cit. ad δ, 254. -62. 63.
 -- ad η, 197. -63. -- ad τ, 562. 563. -71 -- ad λ, 579.
 -78. -- ad ο, 31. -82. -- ad β, 315. -95. -- ad γ, 467.
 -98. -- ad α, 92. -103. 4. -- ad δ, 661. -104. -- ad δ, 27.
 -122. -- ad β, 190. -132. -- ad γ, 291. -135. -- ad β, 115.
 -138. -- ad ε, 310. -142. -- ad ε, 27. -144-6. -- ad ε, 310.
 -187. 88. -- pag. 588. -192. -- ad δ, 372. -201. -- ad
 α, 97. -219. -- ad θ, 186. -222. -- ad β, 238. -237.
 -- ad α, 97. -243. 44. -- ad β, 315. -252. -- ad γ, 245.
 -287. -- ad τ, 285. -297. -- ad β, 319. -299. -- ad δ, 646.
 -318. 19. -- ad ο, 246. -380. -- ad β, 315. -405. -- ad
 σ, 79. -429. -- ad β, 315. -444. 447. -- pag. 588. -474.
 -- ad δ, 19. -513. -- pag. 588. -527. -- ad θ, 567.
 -528. -- ad θ, 186. -608. -- pag. 588.

B, 5. 6. cit. ad ζ, 231. -38. -- ad ε, 101. not. -41. --
 ad δ, 798. not. -42. 43. -- ad β, 3. -51. -- ad β, 7.

-125. -- pag. 588. -135. -- ad π , 328. -189. -- ad ι , 44.
 -198. 99. -- ad ι , 44. -235. -- ad α , 1. p. 8. -316. 318.
 -- pag. 588. 89. -391. 395. -- p. 589. -396. -- ad η , 104.
 -448. -- ad τ , 174. -467. 68. -- ad ι , 51. -489. -- ad
 μ , 78. -494. -- ad γ , 274. -591. 94. -- ad γ , 7. -634.
 -- ad ι , 24. -649. -- ad τ , 174. -742. -- ad δ , 442. -776-
 78. -- ad ϵ , 72. -791. -- ad ϵ , 281. -800. -- ad ζ , 103.
 ι , 51. -832. -- pag. 589. -850. -- ad λ , 239. not. -857.
 -- ad ω , 304. -863. -- ad β , 183.

Γ , 13. cit. ad α , 58. -39. -- ad θ , 175. -157. -- ad
 δ 665. -- 163. -- ad α , 238. -174. -- ad δ , 10. -185.
 -- ad ν , 27. -197. -- ad μ , 78. not. -217. -- ad β , 15.
 -221. -- ad ι , 491. -276. -- ad μ , 323. -277. -- ad μ ,
 374. -388. -- ad ϵ , 112. ρ , 359. -409. -- ad δ , 12.

Δ , 59. cit. ad ν , 142. -115. -- pag. 589. -144. -- ad
 δ , 602. -151. -- ad ϕ , 61. -167. 68. -- ad β , 315. -182.
 -- ad β , 257. -223. -- ad ι , 151. -231. -- ad δ , 384.
 -321. -- ad θ , 186. -384. -- ad τ , 136 not. -402. -- ad
 λ , 360. not. -498. -- ad α , 1. p. 9. -535. -- ad α , 58.

E , 4. vid. pag. 589. -22. -- ad θ , 32. -142. -- ad
 λ , 134. -208. -- ad π , 245. -392-94. -- ad θ , 224. -297.
 -- ad ξ , 318. -407. 416. 417. -- pag. 589. -422. 425. --
 pag. 589. -486. -- ad θ , 525. -500. -- ad η , 104. -546.
 47. -- ad γ , 489. not. -549. -- ad γ , 489. -638-642. --
 pag. 590. -642. -- ad κ , 81. -644. 646. -- p. 590. -656.
 657. -- pag. 590. -697. -- ad γ , 151. -738-41. -- ad λ ,
 634. -746. 47. -- ad α , 99. -770. -- ad ν , 366. -777. 78.
 -- pag. 590. -778. -- ad ϵ , 337. -852. -- pag. 590.
 -875. -- ad ι , 19. -905. -- ad γ , 464. not.

Z , 15. cit. ad ζ , 305. -65. -- ad κ , 164. -130. -- ad
 θ , 32. -130 sqq. -- ad ω , 74. -153. -- ad λ , 385. not.
 -213. -- pag. 590. -220. -- ad α , 318. -252. -- ad λ ,
 239. -264. -- ad β , 20. -287-90. -- p. 590. 591. -297-
 99. -- pag. 591. -321. -- ad δ , 65. -397. -- ad γ , 81.
 -423. 24. -- ad ν , 223. -432. -- pag. 591. -488. -- ad
 α , 34. -490. -- ad α , 356. -500. -- ad ν , 265.

H , 64. cit. ad η , 221. -135. -- ad σ , 297. -139. -- ad
 α , 1. p. 9. -161. -- ad θ , 258. -241. -- ad ζ , 101. -316.
 -- ad μ , 209. -334. 35. -- ad γ , 109. -350. -- ad θ , 11.
 -421. 22. -- ad μ , 3. -448-52. -- pag. 591. -453. --
 ad ν , 35. σ , 157.

Θ, 1. cit. ad β, 1. -32. -- ad β, 315. -66. -- ad β,
 1. Θ, 1. -122. -- ad μ, 75. -130. -- ad δ, 441. -185.
 -- ad λ, 456. -203. -- ad σ, 89. -237-44. -- pag. 591.
 -245. 46. -- pag. 591. -250. -- ad α, 283. et pag. 591.
 -251. -- pag. 592. -450. -- ad β 315. -476. -- ad υ,
 204. vid. not. -485. -- ad μ, 3. -506. 7. -- ad ι, 166.
 +512. 13. -- pag. 592. -555. (Ern. 551.) -- ad ζ, 58.

I, 2. cit. ad α, 238. -7. -- ad μ, 276 et p. 592. -21.
 -- pag. 592. -53. 54. -- ad ξ, 212. -56. -- ad γ, 97.
 -147. -- ad α, 276. not. -164. -- ad α, 313. -193. -- ad
 α, 417 et β, 309. not. -206. -- ad σ, 44. -234. -- ad ξ, 425.
 -308. -- ad α, 1. (Add. ad p. 9. lm. 30) -313. -- ad α, 1,
 p. 9. -324. -- ad ψ, 76. -381. -- ad λ. 459. -409. --
 ad ζ, 33. -410. 11. -- ad α, 34. et cl. ad α, 42. -442. 43.
 -- ad δ, 818. -446. -- ad ζ, 163. -477. (Ern. 473.) -- ad
 α, 1. p. 8. -478. (474.) -- ad ω, 344. -500. (496.) -- ad υ, 1.
 (Add. ad p. 9. lm. 30) -530. (526.) -- ad ε, 106. -568.
 (564.) -- ad λ, 423. not. -593. 94. (589 90.) -- ad ζ, 9.
 -641. 42. (639. 40.) -- ad ε, 310. -649. (645.) -- ad ζ, 200.
 -653. (649.) -- ad γ, 195.

K. 98. cit. ad μ, 281. -135. -- ad α, 99. -139. -- ad
 ε, 404. -155. 56. -- ad ε, 281. -158. -- ad ο, 45. -164.
 -- ad μ, 279. -171. 173. -- pag. 592. -211. -- pag. 592.
 -252. 53. -- ad α, 58. -260. -- ad α 262. -351-53. -- ad
 Θ, 124. -429. -- ad γ, 366. -447. -- ad ζ, 303. -460.
 -- ad γ, 71. -500. -- ad ζ, 74. -570. -- ad β, 417.

Λ, 1. cit. ad β, 1. et Θ, 1. -105. -- ad μ, 54. not.
 -147. -- ad τ, 28. -164. -- λ, 134. -298. -- ad γ, 6. -308.
 -- ad ε, 404. -327. -- ad γ, 151. -450. -- ad χ, 412.
 -461. -- ad ε, 404. -483. -- ad μ, 209. -597 (Ern. 596.)
 600. (599.) -- pag. 592. -621. (620.) -- ad ζ, 98. -734.
 (733.) -- ad ξ, 222. -801. (800.) -- ad γ, 151. -818. (817.)
 -- ad λ, 579.

M 5. 9. vid. pag. 592. -21. -- pag. 592. -70. --
 ad ξ, 182. not. -118. -- ad ε, 281. -140. 142. 147. -- pag.
 592. 93. -167. -- ad υ, 27. -227-34. -- pag. 593. -239.
 40. -- ad β, 154. Θ, 29. -254. 55. -- ad κ, 213. -393. --
 ad λ, 565. -438-37. -- pag. 593. -455. -- ad φ, 47.

N, 41. cit. ad ζ, 268. not. -45. -- ad ε, 281. -59. 60.
 -- ad κ, 238. -102. 3. -- ad ε, 368. -103. -- ad β, 289.

-127. -- ad μ , 88. -233. -- ad δ , 19. ζ , 101. not. -322.
 -- ad η , 104. -336. -- ad δ , 659. -355. ad ν , 142. -365.
 66. -- ad λ , 239. 521. -395. -- pag. 593. -406. -- pag.
 593. 493. -- ad μ , 284. -523. -- ad ν , 104. -544. -- ad
 δ , 793. not. -588. -- ad τ , 28. -588. 89. -- ad λ , 128.
 -616. 17. -- ad δ , 662. -772. -- ad ε , 313. -793. 94. --
 ad β , 1. -803. 4. -- ad ζ , 134. -824. -- ad σ , 79.

Ξ 92. cit. ad θ , 240. not. -174. -- ad ε , 205. -199.
 -- ad λ , 221. not. -216. 17. -- ad θ , 288. -233. -- ad
 σ , 8. -290. -- ad α , 320. -404. 5. -- ad β , 3. -414.
 418. 20. 22. 27. -- p. 593. -433. -- ad β , 319. et p. 593. -434.
 -- δ , 477.

O , 10. cit. ad ζ , 258. -189. -- ad ε , 244. -193. -- ad
 ε , 244. -305. -- ad γ , 304. -309. 10. -- ad γ , 432. -322.
 -- ad ν , 97. -325. -- ad ϱ , 21. -339. -- τ , 136. not. -365.
 -- ad ω , 1. not. -379. 387. 389. -- pag. 593. -401. --
 ad τ , 457. -538. -- ad μ , 243. -634. 35. -- ad ζ , 244. -673.
 675. 681. -- pag. 594.

Π , 14-16. cit. ad ε , 394. -127. -- ε , 404. -169. 70. --
 ad γ , 7. -173. -- ad η , 126. -174. -- ad δ , 477. -179.
 -- ad η , 126. -193. -- ad η , 126. -218. 20. 25. -- pag. 594.
 -317. -- ad η , 103. -768. 772. -- p. 594. -803. -- ad τ , 242.

P , 23. vid. pag. 594. -73. -- ad ν , 40. -98. 99. 105.
 -- pag. 594. -225. 26. -- ad λ , 521. -255. -- ad ζ , 101.
 not. -263. 64. -- ad δ , 477. -434. 35. -- ad α , 1. p. 8. Vid.
 et Add. ad pag. 9. l. 1. -577. -- α , 238. -591. -- ad δ ,
 793. -599. -- ad χ , 278. -670. 71. -- ad ϱ , 134.

Σ , 56. cit. ad ζ , 163. -179. -- ad ζ , 101. not. -283. --
 ad δ , 254. -318. -- ad α , 320. -348. -- ad ε , 249. not. -392.
 -- ad ζ , 218. -453. -- ad ν , 31. not. -486. 87. -- ad ε , 272.
 -487. -- ad ε , 273.

T , 110. cit. ad δ , 477. bis. -247. -- ad θ , 258. -273.
 -- τ , 363. not. 291. -- ad α , 1. p. 9. -302. -- ad δ , 184 bis.
 -404. -- ad ν , 27. -407. -- ad ε , 334. et ζ , 125.

X , 4. cit. ad β , 68. not. -72. -- ad ω , 1. not. -138. --
 ad κ , 513. -152. -- ad ω , 1. not.

φ , 5. cit. ad β , 1. -45. -- ad μ , 105. -50. -- ad κ , 301.
 -80. 81. -- ad β , 1. θ , 1. -122. 23. -- ad ζ , 224. -127. --

ad λ , 579. -158. -- ad λ , 239. -205. 213. -- pag. 594.
 -218. -- ad ζ , 58. -239. -- ad λ , 243. -317. -- ad ρ , 10.
 -326. -- ad γ , 6. -366. -- ad γ , 121. et θ , 223. -394-408. --
 pag. 594.

χ , 7. 13. 17-19. vid. p. 594. 95. -55. -- ad σ , 406. -80.
 -- ad β 300. -124. 25. -- ad α , 1. p. 8. 127. - ad δ , 691.
 -132. -- ad τ , 177. et ν 27. -164. -- ad ρ 222. -222. -- ad
 γ , 151. -363. -- ad α , 1. p. 8. -431. -- ad ϵ , 299. -505.
 -- ad ρ , 385. -509. -- ad ν , 27.

ψ , 55. cit. ad β , 289. not. -72. -- ad β , 183. -88. --
 ad τ , 28. -120. -- ad θ , 507. -135. -- ad ϵ , 522. -208.
 -- ad β 421. not. -226. 27. -- ad β 1. -227. -- ad β , 1.
 -255. -- ad ϵ , 249. -259 61. -- ad γ , 274. -276. -- ad
 ρ , 17. -317. -- ad ϵ , 83. -338. -- ad τ , 562. -431. --
 ad θ , 190. et ν , 169. not. -460. -- ad γ 246 not. -510. 516.
 -- pag. 595. -678. 79. -- ad λ , 275. -693. -- ad γ 6. -697.
 -- ad τ , 28. -765 767. 773. -- pag. 595. -826. -- ad δ , 626.
 -826. 27. -- ad θ , 190. -863. -- ad θ , 383.

Ω , 4. 5. cit. ad δ . 793. -79. -- ad γ , 6. -80. -- ad
 ϵ , 51. -169. -- ad ρ , 414. -232. -- pag. 595. -330. 31.
 -- pag. 595. -339. -- ad ϵ , 43. -343. 44. -- ad ν , 238.
 -390. -- ad λ , 221. -425. -- ad ν , 358. not. -445. -- ad ϵ , 47.
 -486. -- ad α , 413. -587. -- ad ζ , 221. not. -707. -- ad
 α , 1. p. 9. -725. -- ad α , 1. p. 8.

O D Y S S E A.

A , 47. cit. ad θ , 266. -48. 49. -- ad ϵ , 8. -50. -- ad
 τ , 172. -72. -- ad ν , 96. -93. -- ad α , 284. et γ , 313. -96.
 -- ad ϵ , 43. -109. 10. -- ad ρ , 319. -115. -- ad β , 134.
 -124. -- ad β , 114. -127. -- ad β , 115. -142. -- ad α , 112.
 -147. -- ad α , 139. ρ , 138. τ , 61. -175. -- ad α , 255. -187.
 -- ad α , 255. -198. -- ad α , 195. -203. 4. -- ad δ , 167.
 -242. -- ad α , 1. p. 8. not. -284-86. -- γ , 313. -286. --
 α , 93. not. -343. -- ad λ 634. not. -379. -- ad α , 394. not.
 -398. -- ad γ , 71. -406. 7. -- ad π , 57. not. -419. -- ad
 γ , 309. -425. -- ad ω , 208. -441. -- ad ρ , 46.

B , 58-60. cit. ad β 63. -85. -- ad δ , 505. -89. --
 ad γ , 377. -106-8. -- ν , 377. -168-70. -- ad β , 244. -175.
 -- ad β , 366. -206. 7. -- ad ϵ , 211. -223. -- ad α , 93.
 -257. -- ad θ , 38. -286. 87. -- ad α , 238. -291. 92. -- ad

α , 238. -295. -- ad β , 289. not. -308. -- ad γ , 97. not.
 -312. -- ad β , 319. -316. -- ad χ , 38. -316. 17. -- ad
 β , 325. -340. 41. -- ad β , 421. -355. -- ad η , 104. -434.
 -- ad ϑ , 183.

Γ . 81. cit. ad α , 186 ι , 22. -103. -- ad δ , 204. -151.
 -- ad γ , 490. -199-200. -- ad δ , 164. not. -205. -- ad
 γ , 217. -214. -- ad δ , 333. -218. -- ad γ , 366. -251.
 -- ad ϑ , 122. -266. -- ad τ , 530. -295. -- ad ε , 295. -309.
 -- ad α , 417. -407-11. -- ad ϑ , 6. -410. -- ad π , 517.
 -411. -- ad δ , 311. -414. -- ad γ , 442. -486. -- ad ζ , 83.

Δ . 6. cit. ad λ , 521. -16. -- ad α , 238. -27. -- ad
 η , 313. -38. -- ad χ , 324. -43. 44. -- ad δ , 72. -64. --
 ad η , 313. -103. -- ad ε , 151. et ϑ , 529. -104. -- ad δ , 169.
 -109. 10. -- ad δ , 163. -121. -- ad α , 329. -135. -- ad
 η , 105. -194. -- ad δ , 61. -213. -- ad δ , 61. -245. --
 ad β , 102. -272. -- ad δ , 285. -287. -- ad δ , 419. -337.
 -- ad φ , 31. -353. -- ad ε , 334. et ζ , 125. -387. -- ad α , 215.
 -417. -- δ , 456. -418. -- ad χ , 240. not. -433. -- ad β , 289.
 -450. -- ad ν , 204. -452. -- ad δ , 451. -453. -- ad δ , 451.
 -514. 15. -- ad ι , 80. 563. 64. -- ad η , 324. -567. -- ad ε ,
 295. -569. -- ad δ , 564. -607. -- ad δ , 636. -611. --
 ad ϑ , 166. et 583. 627. -- ad α , 119. -640. -- ad π , 15.
 -662. -- ad δ , 27. -672. -- ad γ , 195. not. -736. -- ad δ , 351.
 -737. -- ad α , 53. -802. -- ad ζ , 20. -805. -- ad δ , 165.
 -846. 47. -- ad δ , 793.

E . 47. cit. ad η , 138. -51. -- ad ε , 337. et χ , 240. -61.
 -- ad ε , 334. not. -66. -- ad ι , 425. -73. 74. -- ad μ , 88.
 -93. -- ad η , 164. -119. -- ad ε , 129. -133. 34. -- ad ε ,
 105. -137-39. -- ε , 118. 266. 67. -- ad β , 289. -317.
 -- ad β , 421. -318. -- ad ε , 254. -331. 32. -- ad ε , 295.
 -334. -- ad ζ , 125. -337. -- ad ζ , 127. χ , 240. -353. --
 ad γ , 6. -357. -- ad ε , 280. -368. -- β , 289. -385. --
 ad ε , 295. -402. -- ad β , 421. not. -421. 22. -- ad δ , 404.
 λ , 134. -422. -- ad δ , 442. -478. -- ad β , 420.

Z . 2. cit. ad μ , 281. -5. 6. -- ad ι , 106. -6. -- ad
 ι , 333. -11. -- ad π , 517. -53. -- ad η , 105. -80. -- ad
 ε , 386. -102. -- ad ε , 281. -108. -- ad ζ , 18. -160. 61.
 -- ad α , 1. p. 8. -201. -- ad ι , 43. -204. 5. -- ad ε , 280.
 ζ , 195. -264. -- ad ε , 337. -270. -- ad η , 318. et ν , 119. -289.
 -- ad ζ , 262. 291. -- ad ζ , 262. -310. 11. -- ad η , 53.
 -321. -- ad η , 289.

H, 2. cit. ad ϑ , 124. not. -8. -- ad ζ , 204. -31. 32.
 -- ad ν , 320. -32. 33. -- ad ν , 119. -34. -- ad η , 39.
 -80. -- ad γ , 307. -86. -- ad ν , 4. -115. 16. -- ad ι , 425.
 -119. -- ad δ , 567. -122. -- ad α , 193. -127. -- ad γ , 174.
 not. -138. -- ad γ , 341. -141. -- ad α , 329. -143. -- ad
 η , 41. -146. -- ad η , 54. -159. 60. -- ad ν , 20. -216.
 -- ad ρ , 287. -318. 19. -- ad ν , 79. -321-23. -- ad ν , 119.
 -326. -- ad ν , 119. -328. -- ad κ , 130. not.

\Theta, 63. cit. ad ϑ , 491. -134. 35. -- ad ζ , 152. -159.
 60. -- ad ϑ , 133. -183. -- ad β , 434. -215. -- ad α , 262.
 -225. -- ad α , 70. -246. -- ad ϑ , 102. -248. 49. -- ad ϑ ,
 102. -248. -- ad ϑ , 100. et ν , 119. -248. 49. -- ϑ , 383. -249.
 -- ad ξ , 521. -274. 75. -- ad ϑ , 340. -279. -- ad κ , 239.
 -294. -- ad α , 1. p. 8. not. -301. -- ad γ , 287. in Add.
 -362. 63. -- ad ι , 39. -426-29. -- ad ϑ , 383. -437. -- ad
 ϵ , 249. not. -443-45. -- ad ν , 79. -450. 51. -- ad ϑ , 383.
 -451. 52. -- ad ϵ , 88. -492. -- ad ϑ , 266. -492. 93. -- ad
 τ , 2. -517. 18. -- ad δ , 276. -564-72. -- ad ν , 172. 173.
 not. -577. -- ad ι , 13.

I, 3. cit. ad ϑ , 383. -5. -- ad ϑ , 383. -6. -- ad ζ ,
 155. not. 51. -- ad ζ , 103. -80. -- ad γ , 287. δ , 514. -106.
 -- ad ι , 564. -111. -- ad δ , 477. -133. -- ad ϵ , 72. -156.
 57. -- ad α , 262. -184. -- ad γ , 274. -186. -- ad ι , 425.
 -209. -- ad β , 335. -275. 76. -- ad α , 70. -279. -- ad γ , 71.
 -336. -- ad ι , 425. -408. -- ad ι , 366. -411. -- ad ι , 275.
 -458. -- ad λ , 385. not. -464. -- ad ι , 425. -473. -- ad κ ,
 82. -483. -- ad ι , 540. -502. 3. -- ad ι , 106. -525. --
 ad ι , 106. -534. -- ad ϑ , 567. -541. -- ad α , 254. not.

K, 1. cit. ad ι , 564. -146. -- ad κ , 251. -190. -- ad
 ϑ , 29. -190-92. -- ad β , 1. -191. -- ad μ , 3. -227. --
 ad ϵ , 334. not. -240. -- ad κ , 329. -274. -- ad κ , 251.
 -301. -- ad α , 1. p. 8. -316. -- ad κ , 233. not. -331. --
 ad κ , 296. -349. -- ad σ , 76. -441. -- ad σ , 363. -450.
 -- ad ν , 20. not. -465. -- ad ζ , 155. not. -471. -- ad κ ,
 469. -510. -- ad ι , 425.

\Lambda, 7. cit. ad α , 238. -11. -- ad γ , 486. -134. 35. (Ern.
 133. 34.) -- ad κ , 490. -136. (135.) -- ad κ , 316. not. -295.
 (294.) -- ad ν , 65. -317. (316.) -- ad λ , 311. -326. (325.)
 -- ad γ , 303. not. -367. (366.) -- ad λ , 366. not. -393.
 (392.) -- ad λ , 579. not. -449. (448.) -- ad α , 1. p. 8.
 -568-627. -- ad ψ , 310. p. 554. -568. (567.) -- ad λ , 322.
 -577. (576.) -- ad λ , 309. -601. (600.) sqq. -- ad γ , 464. not.

-602. 3. (601. 2.) -- ad λ , 385. -614. (613.) -- ad λ , 613. not.
 -618. (617.) -- ad α , 34. -627. (626.) -- ad λ , 568. et 570. not.

M, 40. cit. ad ϑ , 204. -97. -- ad ε , 422. -99. 100. --
 ad μ , 89. -105. -- ad μ , 439. -134. -- ad ν , 352. -177.
 72 -- ad γ , 486. -172. -- ad δ , 580. -174. -- ad δ , 419.
 -208. -- ad β , 1. not. -230. -- ad ε , 254. not. -231. --
 ad μ , 89. -235. -- ad μ , 85. -259. -- ad β , 319. -273.
 -- ad μ , 268. not. -368. -- ad ϑ , 186. -369. -- ad δ , 442.
 not. 389. 90. -- ad ε , 79. -410-12. -- ad ε , 254.

N, 75. cit. ad ε , 254. not. -78. -- ad κ , 130. not. -104.
 -- ad ι , 22. -129. -- ad μ , 22. -223. -- ad η , 313. -262.
 63. -- ad κ , 41. -277. -- ad ξ , 288. -331. 32. -- ad κ , 277.
 -351. -- ad α , 186. 383-85. -- ad ν , 333. -399. -- ad π ,
 175. 407. -- ad β , 238. et ϑ , 352. -414. -- ad ϑ , 260. -415.
 -- ad α , 1. p. 8. not. -429-32. -- ad κ , 238. -431. -- ad
 σ , 355. -439. 40. -- ad σ , 1.

E, 100. cit. ad ν , 187. -199. -- ad γ , 287. -206. -- ad
 ν , 42. -222. 23. -- ad ϑ , 186. -233. -- ad ξ , 223. -253.
 -- ad β , 421. -316. -- ad ζ , 204. -400. -- ad ζ , 33. -402.
 403. -- ad σ , 79. -488. -- ad λ , 221. not. -533. -- ad ε , 404.

O, 16. 17. cit. ad β , 52. et δ , 1. -74. -- ad σ , 200. -187.
 -- ad γ , 489. not. -297. (Ern. 296.) -- ad β , 319. -344.
 (343) -- ad ρ , 287. -356. (355.) -- ad α , 48. not. -358-60.
 (357-59) -- ad λ , 202. -392-94. (391-93.) ad γ , 296. -495.
 96. (494. 95.) -- ad γ , 1. -504. 5. (503. 4.) -- ad π , 130.
 -525. (524. sqq. -- ad ρ , 160. not.

II, 12. cit. ad γ , 309 not. -119. -- ad σ , 364. -207.
 -- ad γ , 378. -251. -- ad β , 51. -307. -- ad ϑ , 204. -310.
 -- ad τ , 530. -349. -- ad ω , 419. -401. 2. -- ad γ , 214.

P, 37. cit. ad λ , 120. -63. -- ad δ , 793. -88. -- ad ζ ,
 221. not. -102. -- ad κ , 320. not. -240. -- ad δ , 477. -266.
 268. -- ad κ , 210. not. -291. -- ad β , 10. -522. sqq. --
 ad ρ , 442. -525. 26. -- ad ζ , 204. -529. -- ad κ , 320. not.

S, 7. cit. ad σ , 79. -53. -- ad α , 1. p. 8. -53. 54. --
 ad ρ , 287. -73. (Ern. 72) -- ad σ , 79. -130. (129.) -- ad
 ε , 217. -165. (164.) -- ad π , 410. -373. (372.) -- ad ι , 276.
 -408. (407.) -- ad α , 371. Vid. Add.

T, 114. cit. ad θ , 329. ν , 45. σ , 133. - 138 sqq. -- ad β , 105. - 157-59. -- ad δ , 1. - 158. 59. -- ad α , 235. - 163. -- ad α , 173. - 172. -- ad γ , 287. - 203. -- ad γ , 20. et χ , 31. - 228. 29. -- ad β , 10. - 304. - ad ξ , 159. - 345. -- σ , 76. - 393. -- β , 10. not. - 521. -- ad α , 1. p. 9.

T, 8. cit. ad ζ , 155. not. - 47. 48. -- ad μ , 447. - 111. -- ad η , 104. - 259. -- ad ν , 402. - 376. -- ad β , 350.

\Phi, 16. cit. ad γ , 489. not. - 38-40. -- ad α , 262. - 99. -- ad ϕ , 188. - 216. -- ad δ , 703. - 350. -- ad α , 356. - 387. -- ad α , 356.

X, 7. cit. ad ϵ , 281. - 116-18. -- ad α , 262. - 230. -- ad β , 319. - 384. -- ad ω , 419. - 488. -- ad χ , 1.

\Psi, 192. cit. ad δ , 718. - 322. -- ad λ , 635. not.

Ω , 12. cit. ad τ , 582. - 60. -- ad ω , 1. - 65. -- ibid. - 82. -- ad η , 104. - 150. (Ern. 149.) -- ad ω , 1. - 199. (198.) -- ad λ , 299. - 246. 47. (245. 46.) -- ad γ , 274. - 253. (252.) -- ad η , 313. - 260. (259.) -- ad λ , 160. - 300. 1. (299. 300.) -- ad β , 319. - 377. 78. (376. 77.) -- ad α , 186. - 402. (401.) -- ad ζ , 231. - 417. (416.) -- ad λ , 320.

II.

Index Scriptorum et Grammaticorum.

- Acusilaus* ad κ , 2. λ , 520. (fr. 24. ed. Sturz.) ξ , 553. (fr. 18.) ϕ , 207. (fr. 22.)
- Aeschylus*. *Prometh.* 109. ad ϵ , 490. - 852. ad δ , 563. ζ , 204. *Fragmenta*: ad α , 98. vid. not. β , 20. (fr. inc. 46. Butler.) *ἐν Πρωτεί* ad δ , 366. *ἐν Ψυχαγωγίαις* (Butler vol. 8. p. 221.) ad λ , 134. *Φιλοκλήτην* ad ξ , 12.
- Alcaeus* ad λ , 521. ϕ , 71. (fr. 55. Blomf.)
- Alcman* ad γ , 171. (fr. 40. Welck.) Vid. et Praef. p. XIII. ζ , 244. κ , 513. (fr. 3. p. 21.) ψ , 76.
- Alexander* Cotiaëus. — Praef. p. XIV (ad χ , 84.)
- Alexion* ad δ , 12.
- Anacreon* ad ζ , 59. θ , 294. μ , 313. ϕ , 71. (fr. 47 Fischer.)
- Andron* ad δ , 797.

- Androtion* ad λ, 271. (fr. p. 214. Siebel.)
Anonymi: ad γ, 372. not. σ, 367.
Anticlidēs ad δ, 355. bis. (ἐν ἐξηγητικῷ) ad π, 471.
Antimachus Colophonius ad ε, 283. fr. 73. Schellenb. plonius
 cit. ad λ, 579. Vid. et infra *Homeri* carm. rec.
Antipater ad γ, 332.
 (*Antipater* Sidon. Ep. 63. vid. Add. ad ξ, 464.)
Antisthenes (vid. Add. pag. 561.) ad α, 1. p. 9 bis. ε, 211.
 η, 257. ι, 525.
Apion ad γ, 341. δ, 419. 563. ε, 123. θ, 288.
Apollodorus λ, 579. μ, 22. ubi scriptum Ἀπολλώνιος. (περὶ
 θεῶν) γ, 91. v. Add. ψ, 198. (ἐτυμολογιῶν) γ, 444. v. Add.
Apollonius Grammaticus ad ε, 253. μ, 22. (vid. not.) π, 177.
Apollonius Rhodius. *Argon.* 1, 88. ad θ, 224. vid. Not. 2, 283.
 ad τ, 443.
Aratus. vers. 581. ad ε, 272. 61. ad κ, 86 bis.
Archilochus ad χ, 412. (fr. 41. ed. Liebel) ξ, 508. (fr. 67.)
 ο, 534. (fr. 93). Male pro Ἀρίσταρχος ad κ, 193. v. Add.
Archippus ad β, 319.
Aristarchus (add. infra: *Hom.* carm. rec.) ad α, 35. 109. 171.
 174. 175. 208. 300. 320. 337. β, 1. 46. 70. 206. 222. 260.
 321. 338. γ, 7. 8. 10. 71. 289. 290. 303. 304. 307. 327.
 367. 453. δ, 37. 39. 70. 84. 123. 221. 228. 231. 248. 260.
 277. 336. 420. 465. 599. 606. 648. 712. 797. ε, 80. 136.
 217. 240. 247. 253. 281. 314. 337. 389. 391. 422. 458. not.
 466. ζ, 8. 89. 201. 287. 289. 330. η, 22. 24. 107. 289.
 311. θ, 98. 102. not. 142. 288. 352. 355. 396. 494. 507.
 ι, 185. 199. 221. 283. 331. 387. 425. 486. κ, 3. 43. 110.
 124. 136. 152. 161. 193. v. not. 220. 268. 315. 320. 351.
 385. 395. 416. 465. (513. not.) λ, 14. 16. 74. 185. 191. 233.
 249. 264. 288. 385. (501. not.) 502. 510. 521. 526. 568. not.
 597. 635. μ, 43. 54. 75. 77. 89. 252. 253. 441. ν, 19. 26.
 123. 332. ξ, 12. 29. 65. 176. 328. 331. 428. ο, 128. 244.
 393. 397. 540. π, 99. ρ, 111. 217. 270. 455. σ, 27. not.
 44. 253. τ, 37. 136. 139. 229. 498. χ, 188. ψ, 3. 191.
 not. 296. ω, 1. ἀθειεῖ, ἠθειησεν. α, 356. β, 134. 137.
 δ, 192. 285. ζ, 244. λ, 547. σ, 229. ψ, 310. bis. ω, 1.
 νοθειεῖ. ρ, 501. οὐκ οἶδε. κ, 242. λ, 525. παρελαθεν
 αὐτὸν εἶχος ἐνήθης ὃς ἐν οὐδεμῶ ἐφέρετο δ, 511. ὑπομή-
 ματα ν, 152. Aristarchus intellectus non nominatus ψ, 191.
Aristophanes Comicus. *Λυγυῖσι* cit. ad α, 98. ἐν Πλοῦτῳ (454.)
 ad δ, 662.
Aristophanes Grammaticus (add. infra: *Hom.* carm. rec.) ad α,
 38. c. Add. 72. vid. Add. 208. β, 45. 46. 50. 70. 123. 156.
 294. 312. 338. γ, 82. 244. 246. 427. 486. δ, 140. 339.

351. 785. ε, 168. 179. 185. 247. 294. 334. 357. ζ, 29.
 74. 264. 297. η, 317. θ, 55. 67. 92. 142. 163. 494, ι,
 185. 199. 329. κ, 124. 170. 324. 393. 457. λ, 16. 174.
 324. 359. 385. 400. μ, 43. 98. ν, 31. 96. 152. 190. 265.
 358. ξ, 12. 328. 338. 349. 466. 522. ο, 91. 293. 397. ρ,
 52. 217. σ, 27. (sed vid. not.) 44. 253. ψ, 296. ἀθα-
 τεῖ γ, 199. δ, 62. λ, 38. 161. 399. 435. μ, 53. ο, 19.
 ρ, 181. προηθείει α, 185. β, 322. ὑποπτεύει β, 206.
 μεταποιεῖ α, 424. σημειοῦται ἀστειρίοις γ, 71. κατὰ Σέ-
 λευκον ἔγραψε — β, 190.
- Aristoteles* ad δ, 356. 477. ε, 93. 334 bis. ζ, 103. (Hist. anim.
 6, 31. 8. 28.) ι, 106. 333. 525. λ, 634. μ, 129. ρ, 291.
 Hist. anim. 6, 29. cit. ad δ, 339. ἐν τῷ περὶ ζῶων cit. ad
 σ, 2. χ, 299. (ὁ τοὺς πέπλους συνιάξας v. not.) ad χ, 9.
- Ascalonita* vid. Ptolemaeus.
- Asclepiades* ad κ, 2. λ, 269. 321. 326. 582. μ, 69.
- Asius* δ, 797.
- Athenocles* ad ζ, 144. ξ, 504.
- Bacchylides* ad φ, 295.
- Callimachus* ad γ, 380. ibique not. Epigr. 5. 8. ad ξ, 6. in
 Add. Fragm. 46. cit. ad χ, 299. (Hecale) — 190. — ad
 ρ, 599. — 202. — ad κ, 2. — 224. — ad δ, 1. —
 262 — ad β, 134. — 356. — ad η, 107. — 428. ple-
 nius — ad ξ, 199. (Hecale) — 458. — ad μ, 252. not.)
- Callistratus* ad β, 410. γ, 486. ζ 29. 201. 207. 310. 318. θ,
 525. ι, 486. κ, 130. 190. 242. μ 252. ξ, 204. 488. 489.
 ρ, 455. ἀθετεῖ λ, 52. ὑποπτεύει μ, 104. ξ, 22. ὑποποιεῖ
 μ, 250.
- Chaeris* ἐν διορθωτικῷ ad η, 80. not.
- Chamaeleon* ad ε, 334.
- Chares* vid. Chaeris.
- (*Choerili* Epigr. ad β, 315. not.)
- Chrysiippus* ad ε, 240.
- Cleophorus* ad γ, 215. vid. Add.
- Comanus* ad σ, 27.
- Comicus* vid. Philemon.
- Commentarii* vid. Ἰσομν. in Ind. Ber. et Verb)
- Crates* ad β, 1. γ, 293. δ, 84. 260. θ, 22. 59. ι, 22. (legi-
 tur Σοικράτης) 60. κ, 86. λ, 14. 221. μ, 89. ξ, 12. τ, 229.
 χ, 188. ἐν τοῖς περὶ διορθώσεως μ, 61.
- Cratinus* ἐν Πυτίῃ cit. ad θ, 186.
- Cyclus*. ἐν τῷ Κύκλῳ, ἐκ τοῦ Κύκλου β, 120. δ, 285. ἐκ τῶν Κυ-
 κλικῶν λ, 547. ἢ Κυκλική vid. Homeri Recens.
- Demetrius* ad σ, 17. ὁ Ἴδιον ad β, 96. ε, 312. 431. 490. (γ,
 230. not.) ὁ Φαληγεὺς ad γ, 267. not. (de Poësis.)
- Demo* (περὶ παροιμ.) — ad υ, 302.

- Demosthenes* ad γ, 171.
- Dictys* pag. 3. not.
- Didymus* ad β, 260. ἐν Ἰπομνήμ. v. Add. ad λ, 509. ξ, 6.
ἰπομνηματίων ν, 408. not. ἐν Ἐπιμερισμῷ τοῦ Μηνῶ α. θ.
ad δ, 797.
- Diocles* ad τ, 457. ἀθετεί ξ, 132.
- Dionysius ἰποπιέει* ο, 31. ἀθετεί π, 239. — Thrax, ad β, 96.
ἐν ταῖς μελέταις ad γ, 9. Vid. et Add. ad γ, 230.
- Dionysus (Dionysius)* Mythologus, ad μ, 85.
- Empedocles.* Ἐμπεδοκλῆος γνώμη cit. ad θ, 266.
- Ephorus*, vid. Add. ad γ, 215.
- Eratosthenes* ad γ, 188. ἐν Ὀλυμπιακοῦς (sic) cit. ad θ, 190.
vid. not.
- (Etymol. M. vid. Add. ad π, 468. χ, 84. τ, 518.)
- Eudaemon Pelusius* ad γ, 68.
- Eudoxus* ad δ, 477. λ, 239.
- Euphorion* ad ε, 121. ἐν Διενύσῳ cit. ad δ, 228.
- Euphrastus (Theophrastus)* ad ψ, 167.
- Eupolis* ad η, 104. π, 175.
- Euripides* ad κ, 6. ad α, 215. (fragm. inc. 57.) ad λ, 430.
(Iph. Aul. 1149.) ad μ, 181. (Phoeniss. 290.) ad σ, 279.
(Orest. 1437.) Ad ejus Andromachen, et prologum ejus et
vers. 52-102. vid. p. 582. s. Ad ej. Rhes. 856-884. vid. p. 583.
(*Eustathius* e scholis antiquis hausit: vid. Add. ad ε, 246. et
not. ad μ, 69. φ, 111. — Eust. ad Od. ι, 198. em. ad ι, 40.)
- Galenus* ad β, 315. κ, 305.
- Glossographi* ad ε, 217. 312. 388.
- Gregorius ὁ ἄγιος* cit. ad θ, 409.
- (*Heliodorus* Aeth. 3, 4. ad λ, 613. not.)
- Hellanicus* ad β, 185. vid. Add. γ, 4. (fr. 12. ed. Sturz.)
ε, 125. (fr. 100.) ἐν τῷ περὶ Χίου κτίσεως, ad θ, 294. ubi
vid. not.
- Heraclion ὁ Γλαύκου* ad ν, 408. not.
- Heraclides* ad α, 320. β, 51. 63. ὁ Ποντικός, ad ν, 119. Ex
ej. Alleg. Hom. sumpta sunt quae citantur ad α, ἰποθ. vid.
Add. (c. 60. 61.) δ, 456. v. Add. (c. 66.) ε, 121. v. Add.
(c. 68.) θ, 266. (c. 69.) θ, 284. (c. 26.) κ, 6. (c. ult.)
- Herodes* ad δ, 188. Ἀττικὸς ad σ, 27. sed vid. not.
- Herodianus* ad α, 112. 320. β, 222. γ, 7. 10. δ, 123. 223.
ε, 281. θ, 396. κ, 43. λ, 597. ν, 228. ρ, 57. 228. 231.
σ, 27. not. ἐν τῇ καθόλου λ, 274.
- Herodorus* ad ν, 96. ubi legitur Ἡρόδοτος.
- Herodotus* cit. ad β, 315. (3, 134.) δ, 356 bis (2, 5-10.) λ, 14.
(1, 103.) Cf. Herodorus.
- Hesiodus.* EPT. 57. cit. ad κ, 2. vid. Add. 144. ad ω, 13.

241. ad ο, 407. 311. ad λ, 355. 315. ad ρ, 347. 351. ad α, 406. 440. ad ι, 374. 491. ad σ, 328. 623. ad ε, 478. 721. ad α, 226. *ΑΣΠ.* 297. ad υ, 204. *ΘΕΟΙ* 27. ad γ, 20. not. 144. 5. ad ι, 106. 199. ad θ, 362. 274. ad λ, 634. 338. ad δ, 477. bis. 359. ad α, 52. 374. ad α, 8. 411. ad κ, 139. 632. ad λ, 287. 685. ad σ, 309. 696. ad δ, 442. not. 749. ad σ, 328. not. 969. 70. ad ε, 125. *ἐν γυναικῶν καταλ.* cit. ad α, 98. (Gaisf. fr. 73. ὁ τῆς Μελαμποδίας ποιητῆς ad λ, 90. (Gaisf. fr. 56.) conf. ad κ, 494. *Fragmenta alia, et de eo:* ad α, 85. (ubi in not. de ejus *Ἰῆς περιόδῳ*) γ, 68. (Gaisf. fr. 22.) δ, 231. 232. η, 54. 104. κ, 2. (fr. Loesn. 77.) λ, 286. (fr. Loesn. 64.) 326. μ, 69. (fr. Loesn. 93.). 168. τ, 34.

(*Hesychius v. Ἐννοδίῳ* not ad θ, 55. *Ἰδάμιον* ad ξ, 206. *Νώνυμος* ad ξ, 182. *Πρόγονοι* ad ι, 221. *Τηϊσίην* ad ο, 13.)

Hippocrates ad ζ, 318. κ, 305.

Homericorum carminum recensiones (ἐκδόσεις) etc. ἡ *Αἰολικὴ* ad ξ, 280. ἡ *Αἰολίς* ad σ, 98. αἱ *Αἰολεῖς* ad ξ, 280. not. 331. not. ἡ *κατὰ Ἀντίμαχον* ad α, 85. ἡ *Ἀργολικὴ* ad α, 424. ἡ *Ἀριστάρχου* ad η, 221. ἡ *ἐτέρα τῶν Ἀριστάρχου* ad ν, 66. ἡ *χαριέστερα τῶν Ἀριστάρχου* ad δ, 727. αἱ *Ἀριστάρχου* ad γ, 41. 443. δ, 495. 668. 705. ε, 156. 232. 272. 346. ζ, 131. η, 149. θ, 63. not. 105. λ, 461. μ, 375. 422. ξ, 30. 466. ο, 317. π, 304. αἱ *Ἀριστάρχειαι* ad ε, 346. ζ, 108. ξ, 30. οἱ *Ἀριστάρχειαι* ad ε, 280. ζ, 8. ι, 485. οἱ *Ἀριστάρχου* ad η, 199. οἱ *Ἀριστὰ* ... ad η, 347. ἡ *Ἀριστοφάνους* ad ε, 393. ἡ *κατὰ Ἀριστοφάνου* ad α, 254. αἱ *Ἀριστοφάνους* ad ε, 83. ἡ *Κυκλικὴ* ad π, 195. (vid. not. et Add.) ρ, 25. ἡ *Μασσαλιωτικὴ* ad α, 38. ἡ *ἐκ Μουσείων (-ου)* ad ξ, 204. ἡ *Ῥιανοῦ* ad β, 152. ε, 393. ν, 274. ἡ *κατὰ P.* ad α, 95. not. αἱ *P.* ad γ, 178. ἡ *γραφή* ad ο, 227. τ, 83. ἡ *ἀργαία γραφή* α, 52. *γραφή οὐκ ἄχαρις* κ, 324. 457. αἱ *χαριέστεραι γραφαί* α, 356. λ, 196. αἱ *εἰκασιότεραι, τὰ εἰκασιότερα* ad β, 182. 248. c. Add. ε, 232. ξ, 428. ρ, 160. *τινές, ἔναι τῶν ἐκδόσεων* ad γ, 303. θ, 81. 82. ἡ *κοινὴ* ad ε, 459. λ, 74. αἱ *κοιναί* ad ρ, 270. αἱ *κοινότεραι, τὰ κοινότερα* ad δ, 668. ε, 34. 217. ρ, 160. *πᾶσαι, ἅπασαι* ad γ, 41. ζ, 100. ξ, 326. σ, 402. *σχεδὸν πᾶσαι* ad ζ, 108. σ, 28. αἱ *πλείους* ad μ, 422. αἱ *χαριέστεραι* ad η, 74. ρ, 160. *ἔναι τῶν ἀντιγράφων* ad α, 185. *κατ' ἐπίγειος τῶν πάνυ ἀξιολόγων* ad α, 167. ὁ *διασκευαστῆς* ad λ, 584. χ, 31.

Homericus Hymnus in Merc. 110. ad δ, 442. not.

Iamblichus ad β, 153.

Ibycus ad ι, 364.

- Johannes Malelas* pag. 3. not.
Istrus ad γ, 230. not.
Ixion v. *Demetrius*.
Leander (an *Leandrius* ὁ Ἀρχιτιάδης ad γ, 341.
 (*Lucianus* *Astrol.* 22. ad μ, 129. not.)
Lycophron ad ν, 259.
Marsyas ad σ, 85.
Megaclides ad ζ, 106.
Mempsidorus ὁ τὴν Σικελίαν περιηγήσάμενος cit. ad μ, 301.
Menander ad α, 215. (fr. inc. 157. Cler.) β, 10. η, 225. θ,
 260. ο, 246. (Δίς ἄπαρ. fr. 1.) π, 175. ἐν Μισουμένῳ ad
 ρ, 442.
Mnaseas ad σ, 85.
Nicander ad β, 214. (Ther. 129.) γ, 444. τ, 498. (Ther. 33.)
Nicias ad α, 109.
Nicias ὁ πρῶτος (fortasse *Maleotes*) ad ψ, 218.
Nicolaus ad α, 21.
 ὁ τῶν Νόστων ποιητῆς ad δ, 12.
Onomacritus ad λ, 604.
Oppianus ad λ, 134. (Hal. 2, 497.)
Orpheus ad κ, 2. (fr. 53.)
Panyasis ad μ, 301.
Parmeniscus ad δ, 242.
Pausanias (*Lexic.*) ad β, 300.
Pherecrates ad β, 289.
Pherecydes ad δ, 22. λ, 266. (Sturz. fr. 12.) 281. (fr. 26.)
 321. (fr. 59.) 326. (fr. 72.) μ, 69. (fr. 33.) ο, 16. bis
 (fr. 56.) 223. (fr. 77.) 225. (fr. 26.) τ, 432. (fr. 18.)
 518. (fr. 29.) φ, 22. (fr. 46.) ἐν τῇ ἑβδόμῃ λ, 266. 321. (fr.
 25. 26.) ἐν τῇ δεκάτῃ λ, 264. (fr. 29.)
Philemon, ὁ Κωμικός cit. ad μ, 89. vid. not.
Philochorus ad ν, 155. vid. not. (Siebel. fr. p. 93.)
Philostephanus ad μ, 301. ο, 16.
Philoxenus ad ι, 22. 106. ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου ad
 η, 90. ἐν δευτέρῳ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων ad ξ, 485.
Phrynichus ad ν, 14.
Pindarus *Pyth.* 2, 39—88. ad φ, 303. 3, 91. ad τ, 457. 4,
 159. ad λ, 308. *Fragmenta*: ad κ, 3. (Schneid. fr. *Pro-*
sod. 2.) 240. (Schn. incert. 141.)
Pius ad η, 225. θ, 372. χ, 84. in *Praef.* p. XIV ἐν Ἰππομημ.
 π, 468. in *Add.*
Plato *Phaedr.* p. 230. d. ad γ, 121. ἐν Φαίδρῳ (p. 246. e.) ad
 μ, 62. *Rep.* p. 328. c. ad θ, 186. not. *Legg.* 9. init. ad
 ψ, 167. *Min.* p. 319. e. ad τ. 178.

Plutarchus in Alex. ad λ, 224.

Polyaenus ad μ, 301.

Porphyrius ad υ, 1. (vid. Add. ad pag. 9. lin. 29.) 68. 98. not.
185. 215. β, 319. bis. γ, 245. 296. 332. ε, 93. η, 104 bis.
θ, 186. not. 288. not. ι, 197. Quaest. Hom. Add. ad β, 319.

Porsialus Hierapytnius ad γ, 444.

Proxenus ἐν Ἑπειρωτικοῖς cit. ad α, 259. vid. Add. ξ, 327.

Ptolemaeus ad ν, 352. ἐν τῷ πρώτῳ χρόνῳ (χρονικῶν) cit. ad
δ, 228. — ὁ Ασκαλωνίτης ad δ, 221. 665. 806. ζ, 149. λ,
134. 221. 597. μ, 284. π, 305. ρ, 231. — ὁ Σιδώνιος φη-
σιν ἀφειεῖσθαι τὸν στίχον, ad κ, 329. — ὁ τοῦ Ὁροάνδρου ad
β, 222

Pythagoras ad α, 1. p. 9. α, 371. ι, 4.

Rhianus (add. supra: Hom. carm. rec.) ad β, 244. 311. γ, 24.
δ, 702. 788. ε, 253. 294. 315. ζ, 10. 44. 46. 57. 132. θ,
299. ι, 490. 491. κ, 130. 188. ξ, 295. 317. 343. 522. σ,
385. 420. 113.

Satyrus ad θ, 288.

Scleucus ad α, 215. β, 190.

Silenus Chius ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ τῶν μυθικῶν ιστοριῶν ad α, 75.

Simonides ad ξ, 135. (Gaisf. fr. 144.) τ, 518. (Gaisf. fr. 158.)
ἐν ταῖς κατευχαῖς ad ζ, 164.

Sisyphus Cous. Odysseae Argum. p. 4.

Sophocles Oed. Tyr. (male Κολώνῳ) 1123. ad θ, 186. Antig.
277. ad α, 161. 475. 76. ad α, 68. Aj. 580. ad δ, 184.
Fragmenta: τ, 471. λ, 128. (Ὀδυσσ. ἀπανθοπλ.) ἐν Ἄργει
(Δίγῃ) ad η, 106. ἐν Ἑρμιόνη ad δ, 4. ἐν τῇ Νιόβῃ ad
θ, 186.

(*Stephanus* Byz. v. Ἀἴμος ad α, 103. not. v. Πισιδία ad ε,
283. not.)

Telesilla ad ν, 289.

Theocritus ad (λ, 613. not.) ξ, 530.

Theodoridas ad γ, 444.

Theophrastus ad ψ, 167. not. ἐν φυσικοῖς ad κ, 510.

Thucydides ad γ, 71. 73. ξ, 230. (omnia ex I, 5.)

Timaeus (Gauromen.) ad υ, 302.

Timolaus ad γ, 267.

Tragici ad λ, 271. ρ, 208.

Tyrannio ad α, 174. ζ, 200.

Tzetzēs ad λ, 8. Comm. ad Lycophr. ad α, 75. not. κ, 2. not.
λ, 90. not. ψ, 310.

Xenophon ad δ, 65. (Laced. 15.) ν, 288. 89.

Zenodorus ad δ, 477. (ubi alii Zenodotus.)

Zenodotus ad α, 38. bis. c. Add. 261. 337. β, 41. 42. 81.
180. not. γ, 11. 50. 216. bis. 217. 228. 307. 313. 335

368. 378. 380. 489. δ, 1. 70. 162. 366. 370. 477. (alii Zenodorus). 498. ε, 132. 459. ζ, 1. 137. 256. 289 bis. η, 15. 41. 140. 217. 222. θ, 142. 251. ι, 116. κ, 41. 70. 160. 239. 351. (513. not.) λ, 26. 38. 93. 191. 249. 498. 501. not. μ, 15. 209. 284. 290. 297. 388. 422. ν, 213. ξ 8. 171- 231. 295. ο, 244. ρ, 111. 221. σ, 196. ἀφαιρεῖ ad δ, 62. 353. 498. η, 13. θ, 23. π, 104. 281. μεταποιεῖ ad δ, 158. περιγράφει ad γ, 400. ἀγνοεῖ ad λ, 245. ὑποπτενεῖ ad ξ, 22. ἐν ταῖς γλώσσαις ad γ, 444. οἱ περὶ Ζηνόδοτον ad γ, 11.

Zoilus ad ι, 60.

(Zonarae lexic. in ἕλα ad ρ, 445. not.)

III.

Index Rerum et Verborum notabiliorum.

Voces asterisco * notatae in lexicis non leguntur.

- Α** στερητικόν α, 214. γ, 279. 444. δ, 92. 824. ρ, 57. — ἐπιτατικόν β, 370. γ, 50. δ, 165. ἐπὶ ἰσότητος δ, 129. α τὸ ὁμοῦ γ, 165. 412. ζ, 268. ἄ δαυμαστικόν ξ, 361. ἄβυσσος γ, 91. ἀγάκλιτοι (accent.) α, 30. η, 39. ἀγαλμα γ, 274. 438. δ, 602. — ἀνέθημα μ, 347. ἀγαμαι β, 67. ζ, 168. ἀγαμέμνων θ, 75 — 80. ω, 1. ἀγανός γ, 280. ἀγασσάμενοι β, 67. ἄγε β, 178. θ, 11. ἀγέωχος λ, 286. Ἀγῆνωρ α, 98. Ἀγκαῖος χ, 9. Ἀγλαοφήμη μ, 39. ἀγλευκῆς ζ, 273. ἀγνοεῖται στίχος λ, 245. ἀγνώσασκε ψ, 95. not. ἄγνος, ὄ, ι, 427. ἄγορά ρ, 52. ἀγρόνομοι (accent.) ζ, 106. ἄγνυά β, 388. Ἀγχίαλος α, 255. 259. ἀγχιβαθῆς ε, 402. ἄδην τὸ δαμιλῶς δ, 721. — (spit.) ε, 290. Ἄιδης. Ad descriptionem inferorum λ, 385. 570. 593. ω, init. Ἄιδης Ὀλύμπιος ω, 1. ἀδήσειν φιλοτέον α, 134. ἀδιαμέτως λ, 185. not. Ἄδραστος λ, 326. φ, 295. not. Ἄδρηστη δ, 123. Ἄδρίας μ, 104. ἀεικέλιος ζ, 242. ἄειν, ἄειν etc. γ, 151. Ἄερόπη λ, 437. ἄετων augurium, civitas etc. β, 146. ἄζη, ἄζω λ, 587. ἄηθῶν (epith. ejus) τ, 518. Ἀηδῶν τ, 518. ἄηρ, μέλας ἐστίν η, 87. — ὁ καὶ ἡ ἄηρ η, 14. Ἀθάμας ε, 334. κ, 2. ἀθετοῦνται στίχοι α, 99. 356. β, 134. 137. γ, 199. 232. 464. δ, 12. 62. 163. 192. 285. 353. 498. ζ, 244. η, 13. 174. θ, 23. ι, 540. κ, 329. λ, 38. 52. 157. 161. 315. 399. 435. 458. 547. 603. μ, 53. 86. 124. ν, 333.

398. ξ, 132. 495. 504. ο, 19.
78. 91. 95. π, 104. 239. 281.
ρ, 134. 160. 181. σ, 229. 330.
τ, 130. 346. ψ, 218. Vid.
et προαθεῖν, ὑπονοεῖν, οὐκ
ἦσαν — et in Ind. Scriptt. s.
v. Aristarchus, Aristophanes,
Diocles, Zenodotus etc.
- Ἀθηνᾶ et ejus attributa, alleg.
α, 96. 270. 327. β, 383. 420.
433. γ, 21. ε, 5. η, 140. —
πολιᾶς ξ, 533. — Πρόνοια
cogn. γ, 267. not. ω, 1.
- Ἀθῆναι (numerus) ξ, 199. Vid.
Ἐργυρῆς. Ἀθηναῖοι δ, 547.
- ἄθηρολογός (spir.) λ, 128.
- ἄθροικτος κ, 329. not.
- ἄθροός (spir.) α, 27.
- αι et ε p. 586.
- αἶα et Αἶα (fons) λ, 239.
- Αἶαιη ι, 32.
- Αἶας Δοκρός λ, 384.
- Αἶαι, Αἶη κ, 381.
- αἶανέα δ, 626.
- αἶγιρος, δ, ε, 64.
- αἶγιοχος ι, 154.
- Αἶγλη ρ, 208.
- Αἶγυπτος ποταμόχοστος δ, 356.
- Αἶγυπτος οὐρανόθεν ρεῖ δ,
477. Αἶγυπτιοι γ, 324. ι, 84.
- Ἄιδεω trisyllabum λ, 635. not.
- ἄϊηλος p. 589.
- Αἰήτης κ, 137. 138.
- Αἰθίοπες α, 22. 23.
- αἰθουσα, ο, 146. σ, 101.
- αἰθρος ξ, 318.
- αἰκτός κ, 20.
- αἶμα οἱ παῖδες θ, 531.
- αἶμασιά ξ, 10.
- αἶματοδόχος γ, 444.
- αἶμνιον γ, 444.
- αἰνή κ, 491.
- αἰνιγματώδης λόγος ξ, 508. ρ,
468.
- αἰνοπαθής μ, 313.
- αἶνες ξ, 508.
- αἶξ (genus) ξ, 106.
- αἰολεῖς, αἰολική διαλ., αἰολικῶς
β, 68. 169. δ, 94. μ, 284.
ξ, 82. 280. ρ, 221. not. σ, 70.
αἰολική κλισίς δ, 806. — ἐπι-
τασις α, 284.
- de recens. HomERICA vid.
Ind. Auct. in Homer. recens.
- Αἰόλη insula κ, 1. — filia Aeoli
κ, 6.
- Αἰολίαι νῆσοι κ, 1.
- Αἰολίδουε μ, 301.
- Αἰόλος κ, 2. 6.
- αἰσυννήτης θ, 258.
- Ἀΐων μ, 69.
- αἰτιατική ἀντι γενικῆς τ, 27.
η, 40. Cf. ἀντίπτωσις
- Αἰχμῦδικος vel -οκος σ, 85.
- Ἀκάμας λ, 321.
- ἀκατάλληλος δ, 613.
- ἀκάχησθαι (accent.) δ, 806.
- ἀκαστρια ξ, 383.
- ἄκνησις κ, 161.
- ἀκόλουθια, ἀκόλουθον α, 112.
215. 275. 389. λ, 275. μ, 75.
- ἀκόλουθοι οἱ ποιμένες ξ, 327.
- ἀποθεῖν κ, 508. λ, 521. 597.
- ἄκουή γ, 97. not.
- ἄκουος η, 64.
- Ἀκραγαντινοὶ κ, 1.
- ἀκρατήφρων, -όφρων τ, 530.
- Ἀκρείσιος π, 118.
- ἀκρίβεια Ὁμήρου η, 126.
- ἀκριδοφάγοι θ, 222.
- ἄκρες ι, 400. ξ, 2.
- ἀκρίσειν ι, 400.
- ἀκροπορος γ, 463.
- ἀκτιή β, 355. ο, 180. not.
- ἄκυλον κ, 242.
- ἄκυλος μ, 89.
- ἄλα et ἄλα ρ, 455.
- ἀλάλησθαι μ, 284.
- Ἀλακκομενής δ, 766.
- ἄλαστον ξ, 174.
- ἄλατα γ, 441.
- ἄλη ρ, 23.
- Ἀλέκτωρ, δ, 10.
- Ἀλεξάνδρεια δ, 355.
- Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν ι, 44.
ὁ Πριάμων ψ, 218.
- ἄλες ὄρνιθοί λ, 123.
- ἄλεις ω, 419.
- ἄλη ὁδός β, 273.
- ἄλιβας ξ, 201.
- Ἀλιθέρης (spir.) β, 157.
- ἄλιτότενος ξ, 288.
- ἄλιτρός ε, 182.
- ἄλιεῖν γ, 237.
- Ἀλκιμέδη μ, 69.
- Ἀλκιμαῖον (-αῖον) λ, 326. ο, 248.
- Ἀλκιμακίδον σχῆμα κ, 513.
- ἄλλα ἀντι τοῦ δῆ θ, 236. κ, 174.

- ἀλλεπάλληλος λ, 233.
 ἄλλη et ἄλλη ε, 71. ζ, 138. λ, 385. ξ, 35.
 ἀλληγορεῖν β, 433. — ἀλληγορία δ, 384. — ἀλληγορικῶς γ, 332. δ, 445. 456. κ, β.
 ἀλλοιόμορφος η, 199.
 ἄλλοτε cum duob. acutis η, 200.
 * ἄλμα, κλάδος σ, 70.
 * Ἀλοῦδνη δ, 404.
 * Ἀλπεις ζ, 204.
 ἄλση ἐπιθαλάσσια κ, 508.
 Ἀλύβη, -ας ω, 304.
 ἄλγειν ι, 398.
 ἄλφα α, 349. ν, 261.
 * Ἀλφειός (sic) ἴσται τοὺς ἄλφους γ, 489.
 * Ἀλφεισίβεια λ, 287.
 ἄλωη α, 193. ζ, 293.
 ἄμα α, 98.
 ἄμαθος β, 326.
 * Ἀμακλιίδης κ, 2.
 * Ἀμακός, Ἀμανός τ, 518.
 * Ἀμαξ, ἢ Ἀρκτος ε, 273.
 ἄμαρτησαμι ξ, 406.
 * Ἀμασιλος, Ἀμάσιχος, Ἀμεύσιμος, Ἰμεύσιμος α, 277. δ, 797.
 ἄμανρός δ, 824.
 ἄμβροσιος δ, 445. ο, 8.
 * Ἀμρικός, Ἀμειράκη, δ, 797. c. not.
 * ἄμεταδοσία ρ, 407.
 ἄμηχανος τ, 363. π.
 * Ἀμμος ν, 96.
 ἄμνιον γ, 444.
 * Ἀμνιός ποταμός τ, 188.
 ἄμύθεν πόθεν α, 10.
 ἄμολγῶ δ, 841.
 ἄμορβός χ, 299.
 ἄμός α, 10.
 ἄμοτιν ζ, 83.
 ἄμπελος χρυσῆ λ, 521.
 ἄμπτιφαί ο, 83. Cf. κάμβαλε.
 ἄμπωτις μ, 104.
 ἄμυδις (spir.) δ, 659.
 * Ἀμυθάων λ, 290. μ, 69.
 * Ἀμύκλα, Ἀμύκλας δ, 22.
 * Ἀμφιάναξ λ, 326.
 * Ἀμφιάραος λ, 326.
 ἄμφιβολία γ, 391. ε, 148.
 * Ἀμφιγυῖαι θ, 300.
 * Ἀμφιδάμας υ, 66.
 ἄμφικασίς ρ, 231.
 * Ἀμφιμυθία ρ, 297.
 ἄμφιπολος femina, α, 136.
 * Ἀμφισσα σ, 85.
 * Ἀμφιτροίη γ, 91. δ, 404. ε, 422.
 — Ἰσοσίδωνια γ, 91.
 * Ἀμφιτρούων λ, 266. πρὸς Τηλεβόας, antiqua cantio, γ, 267.
 ἄμφιφορὸς β, 349.
 * Ἀμφίων duo ejusd. nom. λ, 262. 281. 283. τ, 518.
 ἄμφουδὶς λ, 597. ρ, 237.
 ἄμως, ἄμωςγεπῶς α, 10.
 -αν pro -αι α, 2. not. 2.
 ἀναβιβάζω de Orac. Praef. p. XII
 ἀνάγειν pro ἄγειν ἰον. σ, 89.
 ἀναγωγίαι διπλῆ λ, 134.
 ἀναδιπλασιασμός γ, 28. 41.
 ἀναζωγραφεῖν η, 59.
 ἀναθήματα α, 152. μ, 347. π, 185.
 ἀνακεφαλαίωσις λ, 38.
 ἀνακύπτομαι δ, 733.
 ἀναλδος, ἀναλτες ρ, 228.
 * ἀναμφαδόν (sic) η, 199.
 ἀναπαλαίαι retractare θ, 567.
 ἀναπλήρωσις τῆς Ἰλιάδος γ, 248.
 ἀνάπτωσις (accent.) λ, 274.
 * Ἀναρκία δ, 797.
 * ἀναστρεπτεῖον α, 218. η, 152.
 ἀναστροφή ζ, 89. δύναμι γ, 137. λέξεως θ, 403.
 ἀνατροπὴ κατηγορησμένη ι, 297.
 ἀναφέρεσθαι δ, 285.
 ἀναφορά α, 255. ἀναφορικῶς ἀντι τοῦ δεικτικῶς α, 185. ἀναφορικῶν ἀντι ἀνταποδοτικοῦ γ, 126. ἀναφορικῶς ξ, 161.
 ἀναφωνεῖν, ἀναφώνησις α, 242. β, 127. 284. 367. cum pot. ad β, 20. ε, 82. 101.
 ἀναψηλάφησις α, 321.
 ἀνδραγρία θ, 332.
 ἀνδρακάδα ν, 14.
 * Ἀνδροκλῆς κ, 6.
 ἀνδρῶν α, 356.
 ἀνειδωλοποιεῖν α, 145.
 ἀνεμάλοι εὐναί λ, 249.
 ἐνεξικακτεῖν α, 93.
 ἀνεψιά η, 54. ξ, 68.
 ἀνῆς σημαίνει τέτταρα α, 1. p. 8. sq.
 ἀνθέλκομαι λ, 18.
 * Ἀνθεμούσσα μ, 39.
 ἄνια α, 193.

- ἀνοικονόμητος β, 63.
 ἀνομβρέω β, 81.
 * ἀναρρόφῃσις μ, 105.
 ἀναπαδοαίς ζ, 83. 228. ἀνα-
 ποδοτικόν γ, 126.
 Ἄντεια λ, 326.
 * ἀντέκφρασις α, 429.
 * ἀντεξισάζω λ, 309.
 ἀντί pro ἀντί τοῦ Add. ad α,
 208.
 ἄνιζα ρ, 225.
 * ἀντιδιασπαιλικός μ, 33.
 ἀντιδιαστολή α, 365.
 Ἄντικλεια α, 75.
 Ἄντικλος δ, 285.
 ἀντιμεθίστημι δ, 612.
 Ἄντιόπη τ, 518. p. 517. not. 4.
 ἀντιπαραχώρησις ξ, 485.
 ἀντίπτωσις γ, 445. ε, 477. ζ, 60.
 η, 216. λ, 531.
 Ἄντισσα γ, 169.
 ἀντιστροφή β, 315. δ, 802. —
 ἰωνική ε, 155.
 ἄντιτα ρ, 51.
 ἀντίφρασις μ, 70.
 * ἀντοικονομῆν (?) γ, 296. p. 102.
 ἀντανυμία ἀναφορική α, 185.
 ἀνώσις δ, 92.
 Ἄξιος (accent.) λ, 238. not.
 ἀοιδοί ε, 325. γ, 267.
 ἄορα et ἄορας ρ, 222.
 ἄοραστής δ, 165.
 * ἀπάνθισμα α, 443.
 ἀπαντᾶν γ, 184. 226. λ, 84. 90.
 cf. ὑπαντᾶν.
 ἀπαράλλακτος ζ, 102.
 ἀπερέμφατος λ, 74. — ἀντί προσ-
 ταιτικῶν β, 305. ε, 30. 342.
 349. η, 222. — ἀντί εὐντικῶν
 η, 313.
 ἀπαρτίζω ν, 377.
 Ἄπειραῖος η, 8. not.
 ἀπείρων, ἀπέραν α, 98. not.
 ἀπή γῆ η, 25.
 ἄπιος ἄργια ξ, 10.
 ἀπλοικός η, 313.
 ἀπό ἀντί τῆς παρά ζ, 12. 18.
 — ἀναστρεπτεῖον η, 152. —
 λείπει ξ, 144.
 ἀποβιβάζω θ, 80. v. Praef. XIII
 ἀποδακνῶν decido ut lacrima
 ρ, 208.
 * ἀποδεκτρώω λ, 579.
 ἀπόδοσις ρ, 361.
 ἀποθήκη φ, 5.
 ἀπόκειμαι, ἐνδοξός εἰμι ι, 19.
 ἀποκοπή γ, 14. 146. — τοῦ ω
 α, 276.
 Ἀπόλλων κουροτρόφος τ, 86. —
 Νεσμήμιος ν, 155.
 ἀπόλυτος (ἀντανυμία) ξ, 38.
 ο, 317.
 ἀπομαγδαλία κ, 217.
 ἀπομυμι β, 377. ο, 437.
 ἀποξύν α, 127.
 ἀπορεῖν α, 327. γ, 216. ἀπο-
 ρία α, 1. p. 9. γ, 332. δ, 1-
 η, 83. κ, 190.
 ἀπροκίασμα λ, 213.
 ἀπρόσφορος pag. 582. 585.
 ἀπώτασις μ, 75.
 ἀπότομος Praef. XIII
 ἀπουρανόθεν λ, 13.
 ἀπαραντικῶς δ, 140. ἀποφατι-
 κῶς β, 377.
 ἀποφαίλιος θ, 177.
 ἀπριάτην ξ, 317.
 ἄππια π, 31.
 Ἄραμβοι δ, 84.
 ἄρασσειν ε, 248.
 Ἄραγιός ὁ Πέλοπος δ, 10. 22.
 Ἄραγιφόντης α, 38.
 ἄραγιτης, ἄραγι etc. λ, 579. η.
 Ἄραγος, ὁ, β, 120. π, 471. — ὁ
 πολυόμματος α, 38.
 Ἄραγος, τὸ σ, 246.
 Ἄραγῶ etym. μ, 70.
 Ἄρεθουσα ν, 408. c. not.
 Ἄρεστωρ β, 120. η.
 ἄρετή δ, 629. ν, 45. ρ, 322. σ,
 133. — νεωτερικῶν ὄνομα β,
 206. — ἄρετης κάλλος ο, 16.
 Ἄρετή Xenophontis et Telesil-
 lae ν, 289.
 Ἄρητη α, 329. η, 54. 56. λ, 338.
 Ἄρητος λ, 287.
 Ἄρι pro Ἄρεσσαρχος η, 221.
 ἀριζήλωσ μ, 453.
 ἀριστοκρατία θ, 390.
 ἄριστον, δεῖπνον etc. β, 20.
 Ἀρκείσιος π, 118.
 Ἀρχτος, Ἀμαξια ε, 270.
 Ἀρχιμάχη. -οθήκη τ, 518. ν, 66.
 Ἀρμονία θ, 266. λ, 326.
 ἄρμονιά ε, 248.
 Ἀρμονίδης ο, 223.
 ἄρναῖος σ, 5.
 Ἀρνακία, Ἀρναία δ, 797.

- Ἀρπυιαί α, 241. μ, 69. τ, 518.
 ν, 66.
 Ἀρπυκίη κ, 108.
 Ἀρτεμις καὶ Τιθωνός ε, 1. —
 παρ' Ὀμηρῶ οὐδέποτε ἄρσε-
 νας φονεῦει ε, 124. — κουρο-
 τόφος ν, 71.
 Ἀργυμικον ὄρος ν, 96.
 ἀρχαία συνήθεια α, 275.
 Ἀρχιλοχος et Ἀρισταρχος con-
 iusi κ, 193. c. Add.
 ἀρῶ τὸ ποτιζῶ γ, 408. not.
 ἀσάμινθος, ἀσάμνθος γ, 468.
 τ, 553.
 Ἀσία, ἠπειρος η, 8.
 ἀσπειτον δ, 75.
 ἀστεϊσμός β, 273. ϑ, 272. ἀστει-
 ως β, 386.
 Ἀστερίς, νῆσος δ, 486.
 ἀστεράσκοι α, 99. γ, 71. ν, 398.
 ξ, 188. τ, 4.
 Ἀστροδία, -ωδία, -οπία α, 277.
 δ, 797. ο, 16.
 ἀστέρων κίνησις α, 267.
 ἀστράγαλος, εὐτελής τ, 28.
 Ἀστυκρατεία κ, 6.
 Ἀσυόχη λ, 520. 521.
 Ἀστυπαλαία χ, 9.
 ἀσυλία λ, 459.
 ἀσύναρθρον ζ, 289.
 Ἀσφαλίαν δ, 216.
 ἀσφοδελός λ, 539.
 Ἀσωπὶς ἢ Κέρκυρα ε, 35. Ἀ-
 σωποῦ παῖς ἢ Ρόδη ρ, 208.
 ἀτάσ ἀντὶ τοῦ γάρ δ, 236.
 Ἀταρπῶ, Μοῖρα η, 197.
 ἀτθίς νεωτέρα β, 410.
 Ἄτλας α, 14.
 ἄτομον σχῆμα β, 195. v. Praef.
 XIII
 ἀτρεκίς, -έως α, 214. π, 245.
 ἀτρήγετος β, 370.
 ἄττια ζ, 57. π, 31.
 Ἀττική διάλεκτος ν, 373. — λέ-
 ξις β, 319. — συνήθεια σ, 367.
 — σίνιαξις τ, 27. — φράσις
 κ, 216. ο, 98.
 ἀττικῶν Ὀμηρος σ, 2. ἀτι-
 κόν λ, 250. ο, 157. — ἔθος
 γ, 332. ἀττικός πλεονασμός
 δ, 38. Ἀττικοί γ, 444. η,
 126. ι, 168. ξ, 352. π, 175.
 (μελαγχρῆς) τ, 393. Ἀττικῶν
 ἰδίωμα η, 50. λέξις α, 10.
 Ἀττικῶν νεωτέροι ϑ, 186. ἀτι-
 κικός α, 204. γ, 14. γ, 251.
 476. δ, 581. 639. μ, 372. σ,
 350. ν, 104.
 ἀττικῶς εἰ ἀντὶ τοῦ confusa η, 32.
 ἀτύζω μ, 111. not.
 αὐ ἐρυσάντες γ, 453.
 αὐγουστία, αὐγουστήρα ε, 215.
 αὐδήεσσα ε, 334. not. λ, 8.
 αὐλήεσσα ε, 334.
 αὐλος τ, 227. — (spir.) α, 272.
 αὐξήσις. De Augmentis vid.
 p. 582. 585. Vid. et infra
 ῥεο —
 ἀυπαλόν κ, 305.
 αὔρα (spir.) α, 272. — λείπει
 η, 119.
 Ἀυτόλκκος κ, 277. τ, 432. φ, 22.
 Ἀυτόμηδης, αἰοῖός γ, 267.
 αὐτός, αὐτοῦ non nisi ἀναφορι-
 κῶς Homerus ξ, 161. — et
 αὐ τοῦ, αὐ τοῖσι α, 109. ξ, 161.
 αὔο, αὔω α, 272. τ, 306.
 ἄφαρ β, 94. — (spir.) β, 169.
 ἀχανία ι, 373.
 Ἀχελῶος ζ, 204.
 ἄχερδος ξ, 10.
 Ἀχέρων κ, 514.
 Ἀχιλλῆος ὄπλα λ, 547. — καὶ
 Ὀδυσσεῶς νεῖκος ϑ, 75 — 80.
 ἀχρεῖος, ἀχρειώδης σ, 163.
 ἄχλος δ, 41.
 ἄψ α, 276.
 ἄωρος μ, 89.

B.

- Βαγγετία α, 259.
 βάλανος κ, 242. φ, 47.
 βαρβαρισμός λ, 76.
 βάρβιλος κ, 242.
 βαρύτεον ν, 183. Cf. δασυν-
 βασιλεῖς latiori sensu α, 72. η,
 49. ξ, 336.
 βασιτόμιον ν, 438.
 βάτος ν, 103.
 βέλη χρυσθένια α, 262.
 Βελλεροφόντης α, 318.
 βηματίζειν, -σμός ζ, 318.
 βῆσσα τ, 435.
 βιάζω α, 249. ξ, 239.
 Βίαις λ, 287. ο, 230.
 βίσιος β, 123.
 Βλεισσηνη, Βλίσση γ, 293.
 Βοηθός vel -ός δ, 22. not.
 βοιωτικόν δ, 555.

Βορέας ι, 166. ξ, 533. Βορέα-
 δαι μ, 69.
 βουγαίε σ, 79.
 βουκολικόν ι, 456.
 βουλή γ, 128. ξ, 55. ἐβούλοντο
 ου βεν. α, 234.
 Βουπρασιεύς vel -ίδης γ, 267.
 βουρς, βύρσα δ, 436. — άσπίς
 σ, 79.
 βουστασία κ, 411.
 Βουχέτιον, Βούχετος σ, 85.
 Βουίης ε, 272.
 βραχέϊαι τρεῖς ἀλλεπάλληλοι ξ,
 485.
 Βρενδέσιον, Βρεντήσια, Βρεντί-
 σιον, Βροντήσιον α, 184.
 βροτός άθανατος γ, 3.
 βροῦλον ε, 463. ν, 103.
 βύκτης κ, 20.
 βυσσός; βυθός θ, 273.
 βύσσω κ 20.
 βωμός της εστίας ξ, 159. βω-
 μοῖ, αἱ βάσεις η, 100.

Γ.

γαμήλιοι θεοί α, 38. γαμήλια
 γ, 360. n.
 Γαμηήδης λ, 521.
 γάρ. αρχεσθαι από του γάρ κ,
 190. μ, 153.
 γαστήρ, γάστρη in navi ε, 249. n.
 γαστρομαργος β, 245. σ, 2.
 γανλός (accent.) ι, 223.
 γαυριάω κ, 132.
 γέ μιν ε, 205. not.
 Γελανίων δ, 22.
 γελοίω τ, 346.
 γενεά γ, 245.
 γενική αντί αιτιατικής ν, 14. —
 αντί δετικῆς ε, 125. — μεταγε-
 ται εις ευθειαν η, 87.
 γένος ἔλλειπει τ, 294.
 Γερμαστός γ, 177. 178.
 Γεοήνη, Γεήνη, Γεήμιος γ, 68.
 γεῦμα, de δόρη μ, 439.
 γῆ σφαιρική καὶ κυκλική α, 98.
 β, 1. — plur. γαῖ η, 127.
 γῆρα, et -αἱ κ, 316. not.
 Γῆρι nom. dub. δ, 12.
 Γηρόνης μ, 85.
 Γίγαντες η, 59. 206.
 γίγνεσθαι, γίνεσθαι p. 587.
 γλάπτω, γλάφω, δ, 438.
 γλαυκά (τὰ) τῶν ζῶων γ, 135.

Γλαῦκος cantor γ, 267.
 γλαύσω α, 221.
 γλώσσας ἀποτέμνειν γ, 332.
 γνώμη β, 95. not. γνωμικόν
 η, 310. — σχῆμα ο, 74. — κός
 στίχος δ, 691.
 γομφωτήριον ε 246.
 γούνατα θεῶν α, 267.
 γοργός, γοργότης α, 110. β, 284.
 300 363.
 Γορτυνία, Γορτύνη, Γόρτυς γ,
 293. 296.
 γρ. de hac sigla vid. α, 361. not.
 β, 105. 169. 244. 334. not.
 cum Add. δ, 119. not. 552.
 not. θ, 434.
 γράμματα ἡγρόων ἥραες θ, 163.
 γραμματική αρχαία α, 254. (cf.
 γραφή)
 γραμματικοί σ, 2.
 γράφειν, γλάφειν δ, 438.
 γραφή v. Homeri Recens. γρα-
 φη αρχαία α 52. Cf. μήρ et
 ΟΙΟ et γραμματική.
 γῆς mensura η, 113. cf. γῆον.
 γυναικίαις λ, 224.
 γυναικωνίτις α, 356. ν, 387.
 γίνις λ, 224.
 γῆον mensura σ, 374. cf. γῆς
 χωρτός φ, 54.

Δ.

δ litterae cognatio cum j. β,
 20. not.
 Δαίδαλος λ, 321.
 δαίμονες θνητοί κ, 323. cf. 471.
 δαίμονες σιδήρον φοβούνται
 λ, 48.
 δαιτυμών δ, 621.
 δαΐφρων ο, 510.
 δαμνάω, -ημι λ, 221. n.
 δασυνητέον, δασυνητέον vid.
 Add. ad α. 27. δασυντέον
 α, 326. β, 185. Cf. βαρυτέον.
 δασμόν, δεσμόν θ, 355. n.
 δάφνη κοιροθάλια τ, 86.
 δέ αντί του γάρ δ, 236. ρ, 261.
 σ, 229. φ, 1. — λείπει μ,
 77. — περισσός η, 47. — πλεο-
 νάζει ξ, 87. — παρά σύνταξιν
 κείται ο, 246.
 δέατο ζ, 242.
 δειλίη ρ, 599. n.
 δεικνυμι δ, 59.

- δεικτικόν, δεικτικῶς α, 185. 389.
 λ, 353.
 δειλατα μ, 252.
 δειλετο η, 289.
 δειλη β, 167. ι, 121. ο, 29.
 * δειλιγίζω dub. ρ, 599.
 δειπνέω et -ίζω δ, 535. λ, 411,
 δειπρον β, 20. η, 215.
 * δελφῖνος, ὄ, in navi η, 252.
 Δεξαμενός φ, 295.
 δεξιά quae β, 148. 154.
 δέπα ο, 466. δέπα κ, 316.
 δεροδέσκειτο (sic) ε, 82.
 δέρτρον λ, 579.
 δέσμα, δέσματα, δεσμεῖα α, 204.
 δεσμόν, δασμόν θ, 355. n.
 * δέρτρον not. ad λ. 579.
 δεύει pro δεῖ α, 254. n. δεύη
 et -ει ibid.
 Δευκαλίον κ, 2.
 δεῦτε θ, 11.
 δῆ χρονικῶς δ, 260.
 δῆσις, δῆσις p. 585.
 Δημόσθεος δ, 276.
 δηλήμονες ε, 118.
 Δημήτηρ ε, 121. 123. ζ, 164. μ, 61.
 Δημήτηρ ε, 34. 125.
 δημοκρατικός χρότος σ, 368.
 Δημοδόκη α, 98.
 Δημόδοκος alter γ, 267. bis.
 δῆμος ζ, 3. male ut propr. α,
 103.
 Δημοφῶν λ, 321.
 διά, λείπει θ, 122. — ἀντί τοῦ
 εἰς ι, 143. — cum acc. η, 40.
 Δία κ, β. λ, 631. — νῆσις λ, 325.
 διαγαγάτησις β, 315.
 διαγράφειν λ, 525. n.
 διαξενκτικός α, 165. — συνδεσ-
 μοί δ, 546.
 Διάνη γ, 91. c. Add.
 διαίτα πάλαια ξ, 429. διαιτη-
 τικόν δ, 228.
 * διακοιλαινῶ δ, 438.
 * διακορῶ α, 38. c. Add. διά-
 κτορος α, 38. c. Add. ε, 43.
 διάλεκτος α, 92. — ἐγχώριος γ,
 378.
 διαληπτέον α, 4.
 διαμερίζειν α, 379.
 * διαπέρασμα δ, 671.
 διασαφητικός α, 165.
 διασκευαστής λ, 584. χ, 31.
 διασπεῖρεσθαι Add. ad β, 102.
 διαστέλλειν δ, 627. διαστολή
 α, 355. γ, 50.
 * διαστολῶς α, 355.
 διάτορος, διατορεῖν vid. Add. ad
 α, 38.
 διδῆμι, διδένταν μ, 54. not.
 Διδύμη κ, 1.
 διέλος (dub.) ο, 29.
 διηκεῖος η, 241.
 διθανέες μ, 22.
 διπετής δ, 477.
 δικαιολογικόν β, 229.
 δίκη ξ, 59.
 Δικυλῆς γ, 489.
 Διόνυσος ι, 198.
 διόρθωσις μ, 89.
 Διόσκουροι λ, 298. τ, 518. p. 518.
 Διόσπολις δ, 126.
 διπλασιασμός liquidarum in cae-
 sura β, 338. n. δ, 37 n. Cf.
 σύμφωνα, et ἀναδιπλ.
 διπλή ε, 422. η, 137.
 δια- et δι- μ, 22.
 δίσκος δ. 626. θ, 190.
 δισσολογία α, 406. μ, 453.
 διαζέται μ, 439.
 δισυλλάβως, per spondeos ο, 334.
 δισώνυμος μ, 22.
 διφθογγογραφεῖν δ, 701. λ, 68.
 διφθογγος vox compendio scri-
 pta α, 22.
 δίφρος γ, 324. τ, 97.
 διχόνοια γ, 128.
 δίχρονος de syllaba duorum tem-
 porum κ, 60.
 Διώνη v. Διάνη.
 δμῶες δ, 644. η, 225.
 Δημήτωρ ρ, 443.
 δοάσσατο κ, 153.
 δόγμα Ὀμήρου β, 282.
 δοιά β, 46.
 Δολωνία α, 262.
 δόρπος β, 20. η, 215.
 δοικῆ ἀντί αἰτιατ. ι, 19.
 δούλη non Homericum δ, 12.
 δουλῆς τ, 370.
 Δουλίχιον α, 246. ξ, 397. ι, 24.
 φ, 347.
 δούπος ζ, 26. not.
 δραστή (δρηστή), θεράπαινα δ,
 123.
 δραστήρ, δρηστήρ δ, 818. n. — et
 δρησοῦνη, de coquinaria ο,
 321. σ, 76. vid. Praef. XIV

δράττομαι ι, 292.
 Δρεπάνη ε, 34.
 Δρυόπων φωνή α, 32.
 δρυόχος τ, 574.
 δυερός ζ, 201.
 δύναι, δύναι λ, 221. c. not.
 δύναμι ἀνάστροφῃ: vid. ἐς.
 Δωδώνη ζ, 204. ε, 327.
 ἡ δωρεάν δόσις ρ, 413.
 Δωριεῖς τ, 177.
 Δωριεῖς, δωρικῶς (de dialecto)
 α, 10. δ 619. λ, 579.
 δῶρον, ἡ ἀκτὴ ε, 429.
 Δωροδόχη ο, 16.

E.

ε, πλεονασμὸς ἀπτικὸς δ, 38. ε̄
 pleon. an in hiatu, not. ad μ.
 78. τροπὴ τοῦ ε εἰς ι γ, 41.
 ε et αι p. 586.
 ε̄ δ, 527.
 εἰς ἦλθον λ, 501.
 εἰς. εἰσαμεν γ, 151.
 ἐγγαμεῖν β, 319. n.
 ἐγγύς de temp. β, 165.
 Ἐγκέλαδος β, 421.
 ἐγκλίγειν de consopito acuto.
 ζ, 149. c. Add.
 ἐγκοιλία ε, 163. n.
 ἐγκοίτιον. -τερον ε, 50.
 ἐδεσματοθήκη ζ, 76.
 ἔδνα, ἔδνα α, 276. 277. β, 53.
 ἔδραϊα θεός ζ, 48.
 ἐθέλειν ἐπὶ τοῦ δινασθαι γ, 121.
 ρ, 321. ἐθέλω τρισυλλάβως
 γ, 272. ο, 317.
 ἔθικόν α, 173.
 ἔθνη ἀρχαῖα γ, 336. ε, 2. θ, 6.
 ι, 65. κ, 7.
 ἔθος ὀμηρικόν ε, 336. θ, 166.
 ει et ι p. 586. ει pro ἴ ob
 metr. α, 22. ει an η ante
 vocalem p. 586.
 εἰ-, εἰ- α, 326.
 εἶδατα α, 140. δ, 56.
 εἶδεναι: vid. οἶδα.
 Εἶδοθέα δ, 366. 384. μ, 69.
 not.
 εἶδωλον λ, 213. 602.
 εἶδωλοπλαστέω δ, 456.
 εἶη λείπει β, 33. — τὸ εἶσει θ,
 571.
 εἰκονισμός τ, 246.
 εἰκοστός χρονὸς τοῦ ἡρωικοῦ β,
 77. n.

ἐλλαπίνη α, 226. λ, 415.
 εἰληθερεῖν ι, 21.
 Εἰληθῦια β, 131.
 εἴλω α, 326.
 εἶναι, ἰέναι α, 406.
 εἴρερος θ, 529.
 εἴρωσθαι γ, 268.
 εἴρωνεια λ, 235. ε, 406. ρ, 407.
 — εἴρωνικῶς β, 306. α, 380.
 β, 306. ε, 402.
 -εις, εντος ε, 334. p. 207. not.
 εἰς ἄνην, ἀπτικῶς μ, 372.
 εἴση et ἴση p. 585. εἴσαι σα-
 νίδες χ, 128. n.
 εἴτα τ, 432.
 Ἐκάβη δ, 225.
 ἐκάστωθεν, -θι γ, 7.
 Ἐκατή κ, 139. μ, 85. 124.
 Ἐκβίος λ, 134.
 ἐκβράττω λ, 114.
 ἐκδήμιος γ, 82.
 ἐκδικησις δ, 167. ἐκδικία τ, 111.
 ἐκλαμβάνω β, 67.
 ἔκτα (quant.) α, 300.
 ἐπιτετόπισται ζ, 204. η, 321. κ,
 190. cf. ἐξωμισαι
 ἔκτοτε α, 212.
 Ἐλάρα η, 321.
 * ἐλάσσειν dub. δ, 607.
 ἔλαχεια ι, 116.
 Ἐλαῖται, ἴται, Ἐλαῖται λ, 521.
 Ἐλένη α, 328. δ, 11. 218. 220.
 -ης ὄρος γ, 267. n.
 Ἐλευθῆρ, -έριος δ, 563.
 Ἐλενος γ, 188. ε, 199. not. — n.
 Helenae δ, 11.
 * ἐλεφαντοχρῶτες τ, 562.
 ἔλη ι, 21.
 ἔλθειν λείπει λ, 223.
 Ἐλίκη ε, 272.
 ἔλικον, ἐλικοειδής α, 92. δ, 320.
 Ἐλικῶνος καὶ Κιθαιρώνος ἔρις
 γ, 267.
 Ἐλλὰς δ, 726. α, 344. λ, 496.
 ο, 80:
 Ἐλλην κ, 2.
 ἐλληνικὴ φωνὴ δ, 279. — ἐλλη-
 νικόν δ, 472.
 ἔμβρον ι, 243.
 ἐμβρωματίζω λ, 121.
 ἐμὲ ὀρθοτονομένη η, 220. 223.
 — ἀντιδιασταλτικὴ μ, 33.
 ἐμῆτο et ἐμοῖο α, 413. it. p. 587.
 ἔμπα ε, 205.

- ἔμπατος, ἔμπεος ν, 379.
 Ἐμπεδοκλείος γνώμη θ, 266.
 ἔμπης ε, 205. π, 143. σ, 354.
 ἔμπορος β, 319. cum Add.
 ἔμπροσθεν supra, infra, vid.
 Add. ad α, 127.
 ἔμφαντικός, ὡς ζ, 157. ι, 292.
 σφ. 481. κ, 130. λ, 531. ἔμ-
 φατικός ρ, 232. ἔμφασις α,
 204. ι, 297.
 * ἔμφροντις ν, 421.
 ἐν προ παρά vel περί σ, 44.
 ἐναλλάττονται λέξεις ρ, 30.
 ἔνδροσος ν, 245.
 Ἐνδυμίων ε, 1.
 ἐνέργεια ν, 79.
 ἐνεργητικὸν ἀντι παθητ. α, 404.
 ἐνιστός ἀντι μέλλοντος β, 222.
 γ, 396. δ, 485.
 ἐνήνοθεν ρ, 277.
 ἐνθα χρονικὸν α, 18.
 ἐνθυμηματικὸς λόγος α, 389.
 Ἐνιπέως λ, 238.
 ἐνίσπες γ, 101. δ, 314. ξ, 185. η.
 * ἐνναετία τ, 178.
 ἐννεάχρονος λ, 311.
 ἐννοδιῶ δ, 785. θ, 55. not.
 ἐνσπεύρειν, -οῦν, -ῶν β, 102. c.
 Add.
 ἐντελεῖς λ, 571.
 * ἐντίναγμα ρ, 231.
 ἔντομα λ, 23.
 ἐντρέπω θ, 167.
 ἐντυπῶς ν, 14.
 ἐνώπια δ, 42.
 ἐξ, ἡ διά, ε, 422. not. — λείπει
 ξ, 338. it. p. 589. not. 2.
 ἐξακιδεκάτη γ, 215.
 ἐξάλλαγή δ, 333. — ιδεῶν α, 284.
 ἐξάλλος λ, 134. not.
 ἐξέδρα ω, 208.
 ἐξειδοποιεῖσθαι ε, 160. Add. η,
 305
 * ἐξοδοντιζῶ σ, 29.
 ἐξώκειν δ, 556. cf. ἐκτιτόπισαι.
 ἐξώπροικα β, 195.
 ἐόν, ἐόν θ, 325.
 ἐπαιτή (accent.) σ, 128.
 ἐπακουμβίξω γ, 412.
 ἐπαλλακτικῶς ε, 481. Add.
 ἐπανάληψις θ, 268.
 ἐπανατινᾶσθαι β, 63.
 ἐπαιοδῆ τ, 457.
 ἐπανάλεις ξ, 5.
 ἐπαφροδίτως λ, 242.
 ἐπεὶ ι, 347. not. — βεβαιωτι-
 κόν γ, 103. — βεβ. και ἀρ-
 γόν δ, 204.
 ἐπει μ, 209.
 ἐπειθ pag. 587.
 ἐπειτα ν, 63.
 ἐπέκτασις α, 379.
 ἐπεξελεθεῖν λ, 570. not.
 ἐπεξεργασία ε, 489.
 ἐπήβολος β, 319. c. Add.
 ἐπήτης ν, 322.
 ἐπί π, 99. η. — ἀντι τῆς παρὰ
 ξ, 294. — προ ἐπάνω ρ, 357.
 — λείπει μ, 330. — περισσή
 γ, 195.
 Ἐπιόλης λ, 308.
 ἐπιβάτης β, 319.
 ἐπιγονις ρ, 225.
 ἐπιδιςάζειν ζ, 149. Add.
 ἐπιδόφρα ο, 51.
 ἐπιδύσασθαι not. ad ε, 337.
 ἐπίθεμα ο, 131.
 ἐπιθετικῶς β, 355.
 Ἐπικάση λ, 271.
 ἐπίκριον γ, 352.
 ἐπίκωπος β, 319.
 ἐπιμίλιον α, 276. η.
 ἐπιμερισμός δ, 797. not.
 Ἐπιμηθεύς κ, 2.
 ἐπινίπτεισθαι δ, 52. p. 123.
 ἐπίξεινον, -ηρον β, 237. η.
 ἐπίσφομαι β, 294.
 ἐπίρρημα ε, 71. η. λ, 565. —
 παρακλεισματικόν β, 178. —
 ποιότητος ρ, 43. — συντακτι-
 κόν α, 276. — σχελιαστικόν
 ξ, 415.
 * ἐπίσπαστον α, 441. η, 90.
 σ, 73
 ἐπισπεύσας ξ, 398. η.
 ἐπισαδόν ν, 54. π, 453. σ, 425.
 ἐπίσταμαι (agnosco, habeo) θ,
 142. Cf. ἐπίσημι
 ἐπιστημονικός η, 92.
 ἐπίστιον ζ, 265
 Ἐπίστροφος α, 177.
 * ἐπιτυπῶς ε, 253.
 ἐπίτασις γ, 50. δ, 92. ν. Add.
 105. ν. Add. 665. 697. η, 74.
 ι, 51.
 ἐπιτηδειότης δ, 134. Add.
 ἐπιφάνεια γ, 6.
 ἐπιφορά α, 268. θ, 266. η.

- ἐπιφωνεῖν β, 20. not. ἐπιφώ-
 νημα ε, 294. ι, 69.
 ἐπιωγαί ε, 404.
 ἐποίκιον ζ, 265.
 ἐπώνυμον η, 54.
 ἔρανος α, 225. 226.
 ἔργον ἢ γεωργία ξ, 222. βοῶν
 ἔργα κ, 98.
 ἔργω, ἔργω ξ, 411.
 ἔρεβινθοί, εὐτελής τ, 34.
 Ἐρμυβο. Ἐρμυνοί δ, 84.
 Ἐρεσσος γ, 169.
 Ἐρεχθεῖς η 81. ξ, 533.
 Ἐρικουσσα, Ἐρικώδης κ, 1.
 Ἐρινύες τ, 518. υ, 66.
 ἔρινός, ὄ, ἔρινόν ε, 281.
 Ἐρωϊνός θ, 322.
 ἔρωϊον π, 471.
 ἔρωμηνα α, 38. ε, 1. Add. ε, 453.
 Ἐρωμῆς ε, 29. ω, 1. — ἀλληγορικῶς
 α, 38. — ἐκάθηρε τὰς ὁδοὺς
 π, 471. καὶ Ἄργος ib. — inven-
 tor artium, τετραγώνος, ejus
 imago in lecti pedibus ψ, 198.
 Ἐρμιόνη δ, 4. ιι. λ, 521.
 ἔρουθρον erith. montis γ, 169.
 Ἐρύμανθος ὄρος καὶ ποταμὸς
 ζ, 103. 104.
 ἐρούω, τὸ υ βραχὺ ρ, 387.
 ἔρχο κ, 320. ρ. 347. not.
 ἔς, ἔς γ, 137.
 ἔσαντα κ, 453. π.
 ἔσθῆς (spir.) ε, 38.
 ἔσκετο δ, 705.
 ἔσπερος, ἔσπερα α, 422.
 ἔσπέσθαι, ἔσπωνται etc. δ, 826.
 not. et Add. χ, 324. not.
 ἔσσι α, 297. — ἐγκλιτέον α, 175.
 -έσπερος, -έσατος β, 190.
 ἔσχαρα ζ, 52.
 ἔσχευ, ἀνεῖλεν λ, 324.
 Ἐσχερία η, 321.
 ἔσω ἀντὶ τῆς εἰς λ, 579.
 ἔταροι α, 238.
 ἔταρμός π, 305.
 ἔτερος η, 126. λ, 258.
 ἔτης α, 238. — (spir.) δ, 16.
 ἔτεωνεύς δ, 22. 216.
 ἔτος de anni parte η, 117. π.
 εὐ, διάλυσις γ, 316.
 εὐαγγέλιον ξ, 155.
 εὐαγγελίζω υ, 131.
 εὐάδε π, 28.
 Εὐάνθης ι, 197.
 Εὐβοία η, 321. — κατοικήσαν
 Λοριεῖς τ, 177.
 * εὐγενής κ, 221.
 εὐδείελον ι, 21. β, 167.
 εὐεργής, et εὐεργής ρ, 267.
 εὐηγεσία τ, 113.
 εὐήνωρ δ, 622.
 εὐηγεσία, κακῶς τ, 113.
 εὐκαταφρόνητος β, 143. π.
 εὐκνημίδες β, 402.
 εὐκτικὰ καὶ προστακτικὰ ζ, 33
 37. ο, 24.
 εὐξάμενος ξ, 468.
 εὐπατέρεια λ, 236.
 Εὐρατάσσα λ, 326.
 Εὐρύκλεια α, 429.
 Εὐρύλοχος ο, 363.
 Εὐρύμαχος Φλεγυῶν λ, 262. 264.
 Εὐρυμέδων η, 56.
 Εὐρυνόη δ, 366.
 εὐρυόδεια γ, 453.
 Εὐρυοδία π, 118.
 εὐρύπορος μ, 2.
 Εὐρύπυλος ὁ Τελέστορος δ, 797.
 ο, 16. — ὁ Τηλέφου λ, 520.
 Εὐρυτία μ, 69.
 Εὐρύτιος Ἀπόλλωνι ἤρισεν θ,
 224. Εὐρύτιου ἵπποι φ, 22.
 Εὐρύτιος vel -ίαν Κένταυρος φ,
 295.
 Εὐρώπη κ, 302.
 * εὐτάλβατος dub. β, 390.
 εὐτελῆ ὀνόματα τ, 28. 34. Praef.
 VIII
 εὐφημία τ, 328. εὐφήμις λ, 203.
 εὐφροσύνη et εὐφρ. ζ, 156. not.
 Εὐχήνωρ σ, 85.
 εὐχρῶδες, εὐχρῶσον ξ, 24.
 * ἐφρευρετικὸς α, 349.
 Ἐφη dub. κ, 6.
 Ἐφιάλτης λ, 308.
 ἐφίσημι, ἐπισαίη, εἰδείη θ, 240.
 ἐφόλκιον ξ, 350.
 ἔφον 3. pl. (quant.) ε, 481. not.
 Ἐφύρη α, 259 β, 328.
 ἔχεν (ἐπιμελεῖσθαι, κρατεῖν, βα-
 σταλεῖν) α, 53.
 Ἐχέμηλος nom. fem. δ, 10.
 Ἐχεται σ, 85.
 Ἐχινάδες α, 105.
 ἐψιάω ρ, 530.
 ἔως, εἰως α, 326. — ἀντὶ τοῦ
 ἴνα ε, 386.

Z.

ζαῆς ε, 368. Praef. VII
 Ζάκυνθος α, 246.
 Ζαφελῆς β, 315.
 Ζεύξιππος δ, 12.
 Ζεύς κ, 494. — ἐν Κρήτῃ ε, 272.
 — ὁ ἄηρ α, 63. — νεφεληγε-
 ρέτης ibid. — γαμήλιος α, 36.
 et 38. — ἰκέσιος ε, 447. η,
 164. ι, 267.
 Ζεφύρος δ, 564. ε, 295. μ, 408.
 Ζεφύριον πεδίον δ, 563.
 Ζῆθος λ, 283. τ, 518.
 Ζηλήμων et ζήλωτις ε, 118.
 Ζῆλος μ, 453.
 Ζῆν' pag. 585.
 ζητεῖν α, 255. 261. 262. β, 51.
 γ, 341. η, 32. θ, 186. ι, 209.
 λ, 30. μ, 447. σ, 367. ζήτη-
 μα α, 255. 259. 262. γ, 341.
 δ, 279. ε, 334. η, 32. ι, 106.
 — Ἡρακλείδους β, 51.
 Ζήτης μ, 69. ξ, 533.
 ζῳάχεια θ, 332.
 ζῳή ξ, 96.

H.

η. πλειονασμός τοῦ η δ, 232. 563.
 — συναλοιφή τοῦ η γ, 14.
 η an ei ante vocalem in verbis
 p. 586. η et i ibid.
 ἦ et ἦ α, 175. 389. not. γ, 72.
 172. δ, 140. ο, 168.
 ἦ κοιμιστέον, διασαφητικός, οὐ
 διαξενκτικός α, 165. διασα-
 φητικός θ, 188. ἀντί τοῦ εἴ-
 περ (ἦπερ) α, 165. ἀντί τοῦ
 καί λ, 120. et Praef. XIV. ἦ
 ἔτι pro καί ἔτι σ. 268.
 ἦ ἀποφαντικός κ. 330.
 ἦ pro φῆ θ, 186.
 ἦ ν, 154.
 ἦα β, 289. κ, 156.
 ἦβη λ, 385. γ, 464. not.
 Ἠρησάνδρα δ, 22.
 ἦδέ, ἰδέ γ, 10. ἦδέ et ἦδε λ,
 233.
 ἦδε ἀναφορικῶς, περιπασιέον α,
 185.
 ἦδη χρονικῶς δ, 260.
 ἦε δ, 372. 643.
 ἦεροιδής β, 263.
 ἦθεῖε ξ, 57. ε, 147.

ἦθικῶς υ, 289. ἦθικῶς ἀναφο-
 ρεῖσθαι β, 33.
 ἦθος σ, 223.
 ἦια β, 289. ε, 368.
 ἦίθεος γ, 400. λ, 38. οἱ ἦίθεοι
 in mythol. qui, μ, 69. π.
 ἦκοι, ἰκοι ε, 194.
 ἦλακάτα, ἦλακάτη δ, 131. ζ, 53.
 η, 105.
 ἦλεκτρον vel -ος ρ, 208.
 ἦλεκτρον β, 120. δ, 22. λ, 266.
 ἦλιθοσεργός, ἦλιθοποιός Add. ad
 ξ, 464.
 ἦλιος, de ejus motu β, 1. κ, 86.
 τ, 306. magnitudine δ, 400.
 — ὁ χρόνος μ, 128.
 ἦλιον παῖδες ρ, 208. — βόες
 α, 8. μ, 128. 129. 301. 353.
 ἦλιτοεργός Add. ad ξ, 464.
 ἦλύσιον δ, 563. η, 324.
 ἦλύσιος δ, 563.
 ἦμαθίη δ, 702.
 ἦμαθόεις β, 214.
 ἦμας incln. δ, 652. π.
 ἦμέρας ἀρπαγή ε, 121. c. Add.
 ἦμέτερος. ἐς ἡμετέρου η, 301. et
 Add. ad β, 55.
 ἦμος (spir.) β, 1. ι, 168
 ἦν pro ἔφην θ, 186.
 ἦνορέα ξ, 247.
 ἦντινα α, 415.
 Ἠπειρος α, 186. 259. γ, 188.
 η, 8. σ, 84. — τῶν Φυάκων
 νῆσος η, 8. π. Ἠπειρώται ξ,
 327. Ἠπειρωτικά α, 259.
 ἦρ β, 1.
 ἦρα θ, 186.
 Ἠρα η, 91. κ, 494. — γαμήλιος
 θεά α, 38. Vid. Δαίμη.
 Ἠρακλῆς λ, 266. 269. φ, 22.
 — cum Scylla μ, 85. ἀποτε-
 θάναταμμένον ἐκ οἰδεν' Ὀμ. λ,
 601. ἐν ἄδου λ, 385. — Ἠρα-
 κλείον στόμα δ, 228. — Ἠρα-
 κλειδῶν κάθοδος φ, 13.
 ἦρεμα, α, 160. 193.
 Ἠρωίδης ρ, 208.
 Ἠρώδης δ, 188.
 ἦρος σ, 423. ἦρος genit. ζ, 302.
 not. ἦρες et Τρῶες, ἦρωικά
 et Τρωικά λ, 547. c. not. τ,
 174. — ἦρωικός (στίχος) β,
 77. — ἦρωίς λ, ὑπόθ.

Ἡσιόδιος χαρακτήρ ο, 74. —
Ἡσιόδος μεταγενέστερος δ, 477.
Ἡσθα λ, 235.
Ἡσθνη κ, 2.
ἦσαι, ἦσαι λ, 191.
ἦτοι θ, 87. ζ, 86.
ἦν diphth. (accent.) ν, 130. π.
Ἡφαίστεια, κ, 6.
Ἡφαιστος λ, 134.
ἦός, Ἡός διάφορα σημαίνει β,
1. ε, 1. θ, 1. Conf. Ἡμέρα.

Θ.

Θάλασσα ἡ ἕξω λ, 1. c. not. Θα-
λάσσης βάθος μ, 104.
Θαλεία, Θαλία ζ, 293. π.
Θαλλός ρ, 224.
Θαμά δ, 686.
Θάσος, μένος, Θράσος, α, 321.
Θαῖα ἄμπελος κ, 235.
Θαυμάζω β, 67.
Θαυμαστικόν η, 74. -κός λό-
γος δ, 269. 374. -κώς δ, 143.
λ, 519.
Θεῖσθαι εἰς θ, 372. c. not.
Θελξέπεια μ, 39.
Θεματοποιεῖν δ, 807.
Θέμις β, 242. ι, 486. — Θέμι-
δος ἀγαλμα β, 68. genit. Θέ-
μιτος ibid.
Θέμισεν ι, 486.
Θεοὶ τὰ ζοιχεία, οἱ ἀσέρες et
sim. α, 263. 267. ε, 2. ι, 4.
θεῶν γούνατι α, 267. De
Duis hominum formam in-
duent. ν, 222. θεῶν οἰκητή-
ρια ε, 79. θεοὶ de daemoni-
bus longaevis κ, 323.
Θεοκλύμενος ο, 223.
Θεολόγοι δ, 474.
Θεοχολασία θ, 232.
Θέρωνδρος λ, 326.
Θεράτης, Θέρσος β, 157. not.
Θέσ α, 297. ξ, 185.
Θεσπρωτία α, 259. ρ, 442.
Θεσσαλία α, 344. σ, 246.
Θῆβει Βοιωτίας λ, 262. ερρ.
326. Αἰγύπτου δ, 126.
Θηρίκλειον ι, 346.
Θηριόμοχος λ, 269.
Θησαυρίζω τ, 432.
Θησεύς λ, 321.
Θῆτες δ, 644.
Θορκός λ, 321.

Θοῦμις δ, 228.
Θόων δ, 767.
Θοῦρες φιλοπόλεμοι θ, 361.
Θρασκία μ, 408.
Θρηγκός η, 87. ξ, 10.
Θρινακρία μ, 124.
Θυμαρές, Θυμήρες κ, 362.
Θυμός, Θυμόν ἀέξειν β, 315.
Θύρηθρ. Θύρηθε, Θύρησι, Θύ-
ρηφι ξ, 352.
Θῦσαι, nunquam mactare, ξ, 446.
Θῶν, Θῶνις, Θῶνος δ, 228.

I.

ι εἰς η τρέπεται π, 317. ι et ei
p. 586. ι et υ vid. p. 582.
584.
ι προσγεγραμμένον καὶ ἐκφωνη-
θέν γ, 392. De Iota sub-
scriptili in cod. Iliadis Am-
bros. vid. p. 585 ερ.
ἱακόν β, 206. ἱακῶς η, 235. —
συστέλλειν η, 8.
Ἰαξος γ, 91.
Ἰάρδανος γ, 292.
Ἰασίων ε, 125.
Ἰασος λ, 281. σ, 246.
Ἰάσων scriptum- pro Ἰασίων ε,
125. not.
Ἰβηρες ω, 307.
Ἰγμενος λ, 7.
Ἰδαία μ, 69. not.
ἰδέ, ἡδέ γ, 10.
ἰδέα pro εἰδωλον ψ, 198.
ἰδικόν, ὡς η, 197. σ, 84.
* ἰδιολογεῖν α, 132.
Ἰδιος κατ' ἰδίαν η, 39. π, 31.
ἰδίωμα η, 50.
ἰδιῶται β, 349. ἰδιωτικόν η, 197.
Ἰδομενεύς ν, 259. τ, 174. 183.
Ἰερά κ, 1.
Ἰεραπύνηιοι γ, 444.
Ἰησοῦς θ, 409.
Ἰθάκη ρ, 207. 294. προσάρε-
τιος γ, 296. not.
Ἰθακος ρ, 207.
Ἰθύνω δ, 434.
Ἰκάριος α, 285. β, 52. δ, 1. 797.
ξ, 68. ο, 16. Ἰκάριος ὁ Βωώ-
της ε, 272.
Ἰκεσία κ, 1.
Ἰκέμιος θεός η, 164.
ἰκέται invicem dicuntur π, 422.
ἰκρίον, ἰκρίον γ, 352. ε, 163. π.

- ἴκτης (spir.) ρ, 352.
 ἴκω, ἴκω ε, 194.
 Ἰλιακά α, 284. τ, 175. τὸ Ἰλια-
 κόν de eo quod in Iliade ζ,
 224.
 ἴλλοι σ, 11.
 ἴλλος α, 255.
 Ἰλλυριοί (lingua) ε, 281.
 ἴλος α, 255.
 ἰμείρεσθαι Add. ad α, 58.
 ἰμύσιμος δ, 797. c. not.
 ἰνα α, 13. c. not. ι, 353. Ali-
 ter α, 167. β, 70. Vulg. Ali-
 ter λ, 593.
 Ἰναχος β, 120.
 ἰνδάμιος ξ, 206. not.
 Ἰνδοί δ, 84.
 Ἰνώ α, 38. ε, 334.
 Ἰξίαν φ, 303.
 ἰξός ε, 231.
 Ἰοκάστη λ, 271.
 Ἰοκάστης vel Ἰόκατος κ, 2. 6.
 Ἰοκλῆς λ, 326. n.
 Ἰόλη φ, 22.
 ἰονθοί ξ, 50.
 ἰουλοι λ, 319.
 Ἰπποδάμια φ, 295. 303.
 Ἰππόλυτος, Ἰππολύτειον λ, 321.
 Ἰππομέδουσα τ, 518.
 Ἰππότης κ, 2.
 ἰρός, ἰρός ν, 348. ρ, 181.
 ἰρινον β, 339.
 Ἰρις σ, 6.
 Ἰρος alias Ἰλος α, 259.
 ἰσθμιον, ἰσθμός ο, 29. σ, 300.
 Ἰσμιρος ι, 40.
 * ἰσοκάμπανος δ, 129. not.
 * ἰσοπέραστος α, 98.
 ἰσος. ἐν ἴσῳ τῷ — α, 33.
 ἰσοῦ ἐξῶτος β, 95. 97.
 Ἰσχαιμος τ, 457.
 Ἰταλία α, 184. 317. λ, 157.
 Ἰτυλος, Ἰτυς τ, 518. υ, 66.
 Ἰφθῆ κ, 6.
 Ἰφθίμη δ, 797.
 Ἰριάνασσα ο, 225.
 Ἰφικλῆς λ, 266.
 Ἰφικλος λ, 287. 290. 326.
 Ἰφιλόχη δ, 10.
 Ἰφισ λ, 326. (p. 380.)
 Ἰφίτος φ, 22.
 ἰχθυοφάγοι θ, 222.
 ἰχθός p. 589.
 Ἰώ σ, 246.
- Ἰωλκός γ, 4.
 Ἰωνες (de dialecto) ε, 248. η,
 87. σ, 89. ἰωνικόν δ, 233.
 270. 434. 555. 662. 679. π,
 12. ἰωνική διαλέκτις ξ, 485. —
 μετάθεσις γ, 180. — συστολή
 α, 234. — ἰωνικῶς η, 86. Ad-
 de ἰακόν, ὡς.
 ἰωτογραφεῖν δ, 701.
- Κ.
- Κάδμος λ, 262.
 * καθέκαστα (τά) σ, 227.
 καθευθε (accent.) δ, 304. ζ, 1.
 κάθιζε cf. πάριζε
 καθολικῶς λαμβάνειν α, 356.
 καθόλου, η, λ, 274.
 καί abundat α, 175. σ, 150.
 λείπει α, 167. — ὑπερβιβα-
 στεῖον η, 74.
 καιρός vel καιρός, in textura,
 καιρομα, καιρωσός η, 107.
 καιτάεις δ, 1.
 κακοφραδίη β, 236.
 Κάλαϊς μ, 69. ξ, 533.
 Καλοκαγαθίας εἰκόν ν, 289.
 Καλυψά α, 14. 52.
 Καλχηδονία ε, 283.
 Κάλας ν, 259.
 Κάμανδρος p. 592.
 Καμερόνα ζ, 4.
 κάμβαλε ζ, 172. Cf. ἀμπέμψαι
 * καμνοκαύστρομα σ, 27.
 παννάβιον φ, 391.
 κανονίζω ι, 347.
 Κάνωβος δ, 563. ζ, 204.
 κάπη α κάπω δ, 40.
 κάπος ε, 468.
 Καρικόν πλοῖον δ, 355.
 καρτερός ο, 534.
 Κάροφη γ, 270.
 καρχήσιον β, 425.
 Κασάνδρα γ, 134. λ, 384.
 κάπανα κ, 242.
 Κάστιοι λ, 299. ξ, 204.
 κατά, περιουσία η, 85. — ἀνα-
 στρέφεται σ, 257. — ἀντι τῆς
 ἀπὸ ibid.
 καταβιβασμός ε, 248. et Add.
 καταβρόξιεν per ο an ω, δ, 222.
 κατάγεισθαι κ, 140.
 καταδέχεσθαι λ, 16.
 κατακίνησις β, 315.
 κατακλείς σ, 294.

κατάκηρος ε, 313.
καταλέγειν γ, 80. 97.
* καταμύξαι α μύσσω ρ. 589.
* καταξενία σ ὑπόθ.
κατάρτιον β, 427. ο, 283. not.
κατάρχεισθαι γ, 445.
κατωσκευάζειν δ, 563.
κατάσασις α, 334.
* καταφλία ο, 146.
καταχρηστικῶς β, 53 δ, 418. γ,
160. ρ, 299 ω, 231. 462.
κατέχευε ι, 361. not.
καυιδίαν ν, 31. (η, 39.)
Καύκασος ζ, 204.
Καύκων, Καύκωνες γ, 366.
κειμήλια, α, 276. not. β, 195.
κείσθαι quid, ι, 297.
κείω τὸ κλῶ ξ, 425.
κεκράκτης θ, 408.
κελάδοντα β, 421. π.
κέλης ε, 371.
κελλῶριον α, 140.
Κελτικὸν πέλαγος ρ, 208.
κενοτάμιον δ, 584.
Κένταυροι φ, 295. 303.
κεραμευός β, 290.
κεράνν. κέρασσε, ἐνέχεεν, ε, 93.
κ, 322. π. κέρητο γ, 266.
κεράσβολος ψ, 167.
κεφαλαίριον φ, 353. ε, 318.
* κερατοφυεῖν δ, 85.
* κεραυνοβλήσαντα ε, 118.
Κερεβέρτοι λ, 14.
Κέρκυρα ε, 34. 35. ζ, 3. η, 8.
79. ν, 130. Cf. Φαιακία, Σχε-
ρία.
κερτομίας λόγος λ, 53.
κεφαλαιωδῶς η, 241.
Κεφαλληνία α, 246. ρ, 207. ν,
187. — Κεφαλληνία α, 246. —
Κεφαλληνία ι, 26. ξ, 97.
Κέφαλος λ, 321.
κήνιοι dub. λ, 521.
κήρυξ ο, 319.
Κήτειο λ, 521.
κήϋξ ο, 479.
Κιθαριῶν κ 494. — Κιθαριῶ-
νος καὶ Ἑλικῶνος ἕρις γ, 267.
Κίκονες ζ, 103. ι, 39. 40.
κικύω λ, 579. not.
Κιμμέριοι κ, 86. λ, 14.
Κινύρας ρ, 443.
Κίρκαιον κ, 135. μ, 3.
Κίρκη, ὁ ἐνιαυτός, κ, 350.

κινῶν ε, 93.
κισσύβιον ι, 346. ξ, 78.
κίστη ζ, 76.
Κίχυρον β, 328. π.
κλείς νεοτέρων Λακωνῶν θ, 443.
Κλεισθήρα τ, 518.
Κλειόπατρα, μ, 69.
κλέπτειν τὸ ἐπιθυμεῖν φ, 397.
κλήϊδα (sic) α, 442.
κλίμα, μ, 39.
κλινοπόδιον θ, 278.
κλίσιον ω, 209.
κλισμός α, 145.
κλύθι μεν et μοι β, 262. not.
ζ, 239.
Κλυμένη κ, 2. λ, 326.
Κλυταιμνήστρα α, 300. 325. γ,
303.
Κλυτόνηος θ, 124.
— κλυτος, accentus horum com-
positorum α, 30. c. Add.
κλώθες, Κλωθά η, 197.
κλώνες ζ, 160.
κνωδαλον ρ 317.
Κνωσσού ἐπίγειον τ, 188.
κωδομεύειν σ, 27. not.
κοιμίζειν α, 165. δ, 372. ν. Add.
κοινός. ἀπὸ κοινοῦ ν. Add. ad
γ 104. — οὐ κοινῶς α, 389.
κοινή θ, 224. not.
* κοιτάριον ξ, 50.
κοῦτος β, 358. η, 137.
κόλλα φ, 407.
κολοβός γ, 470. δ, 582.
Κολοφῶν ν, 259.
Κόλχοι μ, 69.
Κολωνός λ, 271. πληθυντ. ξ,
199.
κόνιζα κ, 305.
κόραξ, ὁ λεγόμενος, α, 441. φ, 46.
Κόραξ ν 408.
κορεῖσθαι λ, 290. not.
κόρη, σ, 279.
Κόρινθος α, 259.
Κόρυκτα ν, 130.
κόρη Praef. p. XIV
Κόρυθος δ, 11.
κορῶνη α, 441. η, 90. φ, 46.
κόσμος α, 263.
κουρῆδιος λ, 430.
κουρῆξ φ, 188. ν. Praef. XIV
κουροθάλια τ, 86.
κουροτρόφος Ἄρτεμις ν, 71.
κοῦσπος θ, 529.

- * κραβατοπόδιον θ, 278.
 κρανεία κ, 242.
 κρασις vid. p. 585.
 κραταις, Κραταις λ, 597. μ, 124.
 Κράτος ε, 125.
 Κρεοντιάδης λ, 269.
 Κρέων γ, 267.
 Κρηθεύς κ, 2. λ, 237.
 Κρήτες αὐτόχθονες τ, 176. —
 (dialect.) γ, 444.
 Κρήτη ε, 125. ξ, 199. τ, 174.
 183. 518. ν, 66. 302. κατώ-
 κρησαν Δωριεῖς τ, 177. Tele-
 machi iter in Cretam α, 93.
 c. not. δ, 702.
 * κρήκιον dub. η, 90.
 κρήκος φ, 46.
 κρήνω. ἀποκριθεῖς προ -ινθεῖς
 p. 587.
 κροκόπεπλος β, 1.
 Κρόνος Sardoium υ, 302.
 κρότοι, κρότανες ρ, 300.
 Κτιμένη κ, 441.
 Κύδων, Κύδωνες, Κυδωνίς γ,
 292. τ, 176.
 Κυθήρεια θ, 288. σ, 193.
 Κύθηρα δ, 517. θ, 288.
 κύθρου η, 87.
 Κυκλάδες δ, 500.
 κύκλος, Κυκλικοί v. Ind. Auct.
 κυκλική v. Add. ad η, 115.
 * κυκλικῶς δ, 248. η, 115. c.
 Add.
 Κύκλωπις η, 206. ι, 106. 112.
 275. 508. κ, 1.
 κύλα etc. ω, 1.
 κυνηγετική λέξις β, 185.
 κυνομνία χ, 299.
 κυνοραϊσταί ρ, 300.
 Κυνόσουρα ε, 272.
 Κυπρίων νόμος σ, 29.
 Κυπρογένεια, unde, θ, 362.
 Κύπρος α, 184. ρ, 442. 443. η.
 κύριος. τὸ κυριώτερον ζ, 89.
 κυριωννιῶν ζ, 28.
 Κυταῖς δ, 228.
 κύων Διὸς ἠφραϊστέυκτος τ, 518.
 υ, 66. Cf. 302. κύων, νόσος
 υ, 66.
 Κώκυτος (accent.) κ, 514. η.
 ὁ Κωμικός, de Philemone μ, 89.
- Α.
- λαγαρός στίχος γ, 230.
- * λαγμός ι, 335.
 λαίρτης γ, 425.
 Λαίρτης π, 118.
 λαίλαψ μ, 400.
 Λαῖος λ, 274.
 Λαισιργόνες κ, 86.
 λαῖμα η, 35.
 Λακεδαιμων πόλις καὶ χώρα δ, 1.
 λαμβάνω προ προσλ. Add. ad
 α, 215.
 Λάμος κ, 81.
 Λαμπητής, vel Λαμπτήη, ρ,
 208.
 Λαοδάμεια δ, 797.
 Λαοδίη α, 277.
 * λαοξουργεῖν ξ, 223.
 Λασσόη λ, 235.
 λαύρα ζ, 128.
 λαφύραγωγία γ, 71. π, 207.
 λαχαναία, λαχανιά η, 127.
 * λαχανοφόρος η, 127.
 λάχεια κ, 508.
 Λάχησι (sic) η, 197.
 Λάραχος ε, 334.
 λέβης γ, 440. τ, 386.
 λέγειν αἰμασιᾶς σ, 359.
 λεία α, 398. τ, 432.
 Λεία γ, 293.
 λείπει δ, 132. η, 119. ξ, 389.
 et vide καί, δέ, εἶ, ἀπό, πα-
 ρά, περί, ὡς, εἴη, ὄν.
 λεκάνη γ, 467.
 Λέλεγες γ, 366.
 Lexica antiqua e commentariis
 haurientia: not. ad θ, 365.
 et ο, 13.
 λέξο κ, 320. not.
 Λεοντίνοι κ, 1.
 Λέσβος γ, 169. δ, 343.
 λέσχη σ, 329.
 λευκή πέτρα ω, 1.
 Λευκοθέα ε, 334.
 Λευκὸν πεδίον ε, 334.
 λευκόπωλος τ, 518.
 Λεύκος τ, 174.
 Λεωπάτρα, κ, 6. not.
 Λήδα, λ, 298.
 Λήθης πεδίον λ, 51.
 λήξεσθαι, ληξεία οὐκ αἰσχρὸν
 γ, 71. 73.
 Λητώ ἢ νύξ ζ, 106. 163.
 λιάνων γ, 455. λιήρας p. 536.
 λιβύη δ, 84. η, 8.

λίγεια ι, 116.
 Λίγεια Siren et Musa μ, 39. ϑ,
 254. not.
 λιχοφίς λ, 597. ρ, 237. τ, 450.
 Λιχύνιος αὐδός γ, 267.
 Λιλύβαιον λ, 107.
 λίμνη γ, 1.
 λιμός (genus) ι, 315.
 Λιπάρα ϑ, 274. κ, 1.
 λίπος ι, 394.
 Λίσσις γ, 293.
 λίτα α, 130. κ, 353.
 λογισπκόν γ, 14. 18.
 Λοκρός λ, 326.
 λοῦσαι. quid, ζ, 215. Cf. παρ-
 θένοι.
 λόχος α, 98. υ, 49.
 λύγος ι, 427. — τὸ σκότος τ,
 306.
 λύειν α, 1, 255. 259. γ, 147. η,
 54. 64. μ, 374. ξ, 223. —
 τῇ λέξει α, 33. — κατὰ λέξιν
 ϑ, 147. λ, 239. — τῷ προ-
 σώπῳ α, 33. γ, 147. λ, 239.
 Cf. λύσις.
 λυκάβας ξ, 161. τ, 306.
 Λύκος λ, 269.
 Λυκούργου νοσοθεσία δ, 63.
 Λύκτος τ, 174.
 λύσαν pro λύσαν δ, 39.
 Λυσιππη ο, 225.
 λύσις α, 1. p. 9. 255. 259. β,
 75. γ, 73. 147. 332. δ, 260.
 364. ε, 333. 385. η, 54. 64.
 ϑ, 77. 279. ι, 60. 399. κ,
 190. 240. — τῆς ἀπορίας ι,
 399. Cf. λύω.
 λύχνος τ, 34.
 λώβη β, 323.
 λωβούς τῶν ὠτίων ἔκοπτον β,
 323.
 λωτός, Λωτοφάγοι δ, 603. ι, 84.
 κ, 1.

M.

Μαγνησία φ, 303.
 μάγοι μ, 124. κ, 137. Cf. μαν-
 τεία.
 μαζός. παῖς μαζῶ α, 215.
 Μαῖρα λ, 326.
 Μακάρων νῆσοι δ, 563.
 Μακεδόνες (dial.) π, 31.

μακόν κ, 163.
 Μάλεια ι, 80.
 Μάλεον v. Μάλιον.
 μάλη ι, 329.
 μάλιον, μαλλίον α, 443. not. δ,
 135.
 Μάλιον, -εον, -ειον γ, 296.
 μάλλη ε, 467. Add.
 Μανδύλας ξ, 327.
 μαντεία et μαγεία δ, 403. 456.
 Μάντιος, -ιος ο, 223. 242.
 Μαραθῶν η, 80.
 μάρασος κ, 242.
 μάργον ζῶον σ, 2.
 Μαρδύλας ξ, 327.
 Μάρων ι, 197. 198.
 Μαράνεια ι, 40.
 Μασσαγετικόν ϑ, 222.
 μάσταξ δ, 287.
 ματαιολογία, ματαιοπραγία, μα-
 ταϊότης κ, 77.
 μέγα, ἐπιθῆμα σ, 229.
 μεγαλοῦρημονίη δ, 505.
 Μεγαπενδης δ, 11.
 Μεγαρικά κεράμια β, 290. not.
 Μεγης ξ, 330.
 Μιδη δ, 797.
 Μέδουσα ι, 106.
 μεθό λ, 471.
 μείλιον α, 276. n. β, 195. —
 vel million, milliare, π, 471.
 μέλαγχρος dub. π. 175.
 Μελόμπος λ, 287. ο, 225.
 μελάνθρον ξ, 12.
 Μελάνθεια κ, 2.
 Μελανίππη κ, 2.
 Μέλος κόλπος ϑ, 294.
 Μελέαγρος λ, 302.
 μελέθημα δ, 650.
 Μελία β, 120.
 μελιθηδής, μελίγηρος α, 1. Add.
 p. 562. not. 2.
 μελικέρως κ, 235.
 Μελικέρτης ε, 334.
 μέλλει qua signif. α, 232. ζ, 165.
 Μέμωνον δ, 188.
 Μέμφρις δ, 356.
 μέν αντί τοῦ δῆ δ, 376.
 Μενελαΐτης δ, 563.
 Μενελάος δ, 11. 228. — ἐν Δελ-
 φοῖς γ, 267. — ἐν Δήλῳ ζ,
 164.
 λιγδην χ, 278.

- Μερμελλίδας δ, 797.
 μερικώς λαμβάνειν α, 356.
 Μερόπη, duae ejus nom. τ, 518.
 μέρος. από μέρους β. 1. εἰς μέ-
 ρος λόγου λήγειν θ, 224. not.
 Μέροψ τ, 518.
 μέσος. μέση λέξις δ, 406. διά-
 μέσον γ, 139.
 μεσόσυλος vel -ηλος τ, 37.
 Μεσογήη φ, 13. 15. Μεσήνη
 γ, 4. λ, 281.
 μετά ἀντι τοῦ ἐν ο, 227. — ἀν-
 τι της ἐπί θ, 47. — ἀντι τοῦ
 ὑπάρχει φ, 93.
 μετάβασις δ, 625-
 μεταγράφειν α, 356. δ, 84. γ,
 230. not.
 μεταδήμιος, μεταδόρησις δ, 194.
 μετάθεσις α, 155. — ὑπερθέ-
 σεως διαφέρει γ, 180.
 μεταίχμιον θ, 208.
 μεταίληψις α, 68. ι, 327. 391.
 μεταίληπται dub. γ, 195.
 μεταμύνια (sic), μεταμύλια β,
 98.
 μεταξυλογία π, 383.
 μεταπλάττειν γ, 38. μεταπλασ-
 μός γ, 293. η, 197. ζ 264.
 μεταποιεῖν στίχον α 424. δ, 158.
 Μεταπόντιον ω. 304.
 Μετάρατις ω, 304.
 μεταφορά α, 378. γ, 476. δ, 1.
 30. 329. π, 12. σ, 249. με-
 ταφορικώς α, 238. γ, 392. δ,
 313. 490.
 μετοχή οὐ τὸ αὐτὸ ῥήματι δυ-
 ναμένη μ, 181. c. Add.
 Μετώπη σ, 85.
 μή et οὐ λ. 613. not.
 Μήδη δ, 797.
 Μήδεια κ, 137. δ, 228.
 Μήθερμα γ, 169.
 μήκη, η, ι, 124.
 Μήκων δ, 500.
 μηλοειδής η, 104.
 μήνη ξ, 457.
 μήνις β, 315.
 μήπω et μήπως ν, 123.
 μήϛ α, 275.
 μήτηρ. ἀπό μητέρον οὐ ὄχημα-
 τίξει Όμηρος ρ, 134.
 μήχιστα ε, 299.
 μήκισμα π, 471.
 μίλος ι, 125. — et μίτος con-
 fusa λ, 321. not.
 Μιλήσιος Πανδάρους, τ, 518. υ,
 66.
 Μίμας γ, 169. 172. κ, 2.
 μίμνειν λ, 210,
 μίν α, 97. κ, 210. π.
 Μινύας η, 324. λ, 281. not.
 Μίνως τ, 178.
 Μινώταυρος λ, 321.
 μιξέλλην θ, 294.
 Μίου θυγάτηρ λ, 281. π.
 μισῶ μνήμονα συμπότην γ, 332.
 341.
 μίτος η, 107. Cf. μίλος
 Μιτυλήνη γ, 169.
 μνηστήρες ἱερῆι β, 300. υ, 250.
 μνηστήρων ἕριθμος β, 51.
 μνησιθηροκρατία ν, 397.
 μόδια pl. β, 355. π.
 μοι ἀπόλυτος ξ, 38.
 Μοῖραι η, 197.
 μοιχάρα, μοιχαλῶνα θ, 269.
 μολισκω κ, 466.
 Μολαυσοί, Μολασσία γ, 188.
 μονῶδες ε 334. π.
 μόρος ἢ μοῖρα α, 34.
 μοῦστρον ζ, 83.
 μῦσαι ω. 1.
 μοισεῖον ξ, 204.
 μοχλόλιθος ι, 240.
 μός π, 151.
 μυθητής, μυθητής, μυθίας φ
 71. π.
 μυθικώς γ, 372. σ, 192.
 μῦθος, σαισις φ, 71.
 μῦθα εὐτελές ὄνομα τ, 34.
 Μυκήνη β, 120.
 Μύκωνος δ 500.
 Μύλαι μ. 301.
 μύλη ὁ μηρός, η, 104.
 μύνομαι φ, 71. not.
 μυρολαίος ι, 84.
 * μύσσω pro ἀμύσσω p. 589.
 μύσταξ κ, 279.
 Μυσῶν ἔθνος λ. 521.
 μυχός. τῷ μυχῶ τῶν δεινῶν δ.
 92. v. Add.
 μύσφ γ, 299.
 μῶλυ, μωλύειν κ, 305.

N.

ν, πλεονασμός τοῦ ν σ, 5.

Ναΐδες γ, 104.
 νάκος ξ, 530. 533.
 Ναΐξος δ, 500.
 ναυαρχίς θ, 35.
 Ναυκρατίς δ, 356.
 ναύλοχος κ, 141.
 Ναύπλιος δ, 797. λ, 197. 202.
 ναυσί et ηνοιό η, 39. et Add.
 ad α, 30.
 Ναυσίθοος η, 56.
 ναυσιπλοῦτος (accent.) α, 30. c.
 Add. η, 39.
 Νείλος δ, 356. 477. 563.
 νεκροί λ, 14. — σίδηρον φοβοῦν-
 ται λ, 48.
 νέκνυα pag. 2. α, 1.
 νεκρομαντεία κ, 517. ω, 1.
 νεογενής δ, 336.
 Νεομήμιος Ἀπόλλων υ, 155.
 Νεοποντός pag. 5.
 Νεοπτόλεμος γ, 188. δ, 4.
 νέποδες δ, 404.
 Νέστωρ γ, 245. ω, 1.
 νεωτερικόν λ, 601. μ, 70.
 νεώτεροι γ, 14. 188. 307. δ, 9.
 563. η, 25. 59. κ, 395. λ, 134.
 318. 298. 325. μ, 86. 89. τ,
 518. φ, 27.
 νῆ στερητικόν δ, 349. θ, 507. —
 ἐπιτατικόν τ, 498.
 νήδυμος δ, 793.
 Νηϊάδες ι, 22.
 Νηϊόν α, 186. γ, 81. ι, 22.
 Νηΐς τ, 518.
 Νηλεΐς β, 120. γ, 4. λ, 281. sqq.
 Νῆον pro Νηϊόν γ, 81.
 Νηρικον α, 186 ν, 351.
 Νηριτος α, 75. 186. ι, 22. ρ, 207.
 νῆσις pro πόλις ρ, 207. c. Add.
 Νιδόστρατος δ, 11.
 Νιόβη τ, 518.
 νοθεύειν λ, 568. μ, 445. ν, 320.
 ο, 19. 45. π, 101. 152. 281.
 ρ, 475. 501.
 νόμος βαρβαρικός υ, 302.
 νόσος ἰερα γ, 489.
 νομμηρία ξ, 162. υ, 155.
 ναῦς α, 3. 101. γ, 128.
 Νυκτεΐς τ, 518.
 νύμφαι ἐξ ὕδατος κ, 350. — αἰ
 ἄνδρας ἔχουσαι λ, 38.
 νύμφιος, ὑπαξ η, 65.

νῦν ε, 146. — ἀντι τοῦ διή π,
 270.
 νυρδή λ, 160. not.
 νιχθημερον μ, 439. τ, 306.
 νύχος τ, 34.
 νάνυμος, νάνυμος ξ, 182. n.
 Ξ.
 ξείνος, νῦν ἄλλοτριος ρ, 382.
 ξέσματα α, 204.
 ξέστης α, 136.
 ξεστικῶς γ, 278.
 ξῆνος β, 237. n.
 ξιφηφορεῖν ρ, 4. φ, 74.
 ξιφοθήκη θ, 404.
 Ξοῦθος κ, 6.
 Ξύλοχος δ, 335.
 Ξύμβληται (accent.) η, 204.
 * Ξύστωρ πρὸ Ξυστήρ χ, 455.

Ο.

ο ἐκτείνεται δ, 384.
 ο, ἦ, τό. τό em. ante verba
 materialiter posita, vid. Add.
 ad α, 208. τοῦ τοῦ ι, 40. not.
 τῆς πρὸ τῆς ταύτης β, 206.
 ὁ μὲν — ὁ δὲ — η, 103.
 ὁ ἀντι τοῦ ὅτι β, 45.
 Ὀαῖνη λ, 235.
 ὀβελίζειν γ, 241. δ, 93. 515.
 μ, 163. ὀβελίσκοι γ, 71. 460.
 ὀβριμοπάτρη α, 101.
 ὀγκειον, ὄγκιον, ὄγκοι φ, 61.
 not.
 ὄγχναι η, 115.
 ὀδάξ α, 381.
 ὀδύσασθαι α, 62. — ὀδυσαμέ-
 νος τ, 410. n.
 Ὀδυση τ, 136. n.
 Ὀδυσεια, de ea pag. 7. α, 284.
 ε, 29. — ἀναπλήρωσις τῆς
 Ἰλιάδος γ, 248. — οὐ χωρι-
 στίον τῆς Ἰλιάδος τ, 28. cf.
 Praef. VIII
 Ὀδυσεΐς υ, 119. — etym: α, 21.
 75. — πτολίπορθος α, 2. — με-
 γαλόφωνος ι, 491. — ἐν Δελ-
 φοῖς γ, 267. — ἐν Ἀθήναις ξ, 164.
 αὐτοῦ καὶ Ἀχιλλεῶς νεῖκος θ,
 75 — 80.
 * ὀδυσεῖω α, 21.
 ὀδῶδυσταί ε, 423.
 — οἰεῖς δ, 1. p. 118.

- ὄθι pro οἷε ε, 280. not.
 ὀθόνη ε, 260. η, 107.
 Ὄθρου λ, 287. not.
 οἷ ξ, 415.
 οἷ ἀντι τοῦ αὐτοῦ ο, 230.
 οἷα θαυμαστικῶς ρ, 514. σ, 143.
 vid. οἷον.
 Οἶβαλος ο, 13.
 οἷδα. εἰδέναι, memorare, α, 300.
 not. γ, 303. n. Vid. et α, 238.
 313. β, 148. οἷδας α, 10.
 337. οὐκ οἷδε τὸν εἶχον κ,
 242. λ, 525.
 Οἰδεύη ι, 197. c. not.
 Οἰδίπους λ, 271. 275.
 οἷς (sic) ι, 425.
 οἰκισθελῶς ε, 50.
 οἰκείος λόγος α, 96. ἡ οἰκεία
 α, 198.
 οἰκεύς ξ, 2. 4.
 οἰκησις Ὀδυσσεῶς δ, 678.
 Οἰκλῆς. Ἰοκλῆς λ, 326.
 οἶκος α, 356.
 οἰκονομεῖν η, 16. οἰκονομία τῆς
 ὑποθέσεως α, 328. οἰκονομ-
 κόν γ, 366. οἰκονομῶς α,
 127. 327. γ, 360. δ, 248. η,
 11. 16. μ, 103. ν, 356.
 οἰκτερίζουσι (sic) δ, 740.
 Οἰκνύς ε, 121. sed vid. not.
 Οἰνοπιῶν ι, 198.
 Οἰνοτροι α, 184.
 Οἰνοτρόποι ζ, 164.
 οἶνος: vina varia κ, 235.
 ΟΙΟ antiqua scriptura pro ου
 ιου et οι ιου. Add. ad ε, 72.
 οἷον et οἷα θαυμαστικῶς λ, 519.
 ρ, 514. σ, 143.
 οἰστρος χ, 299.
 Οἰχαλία θ, 224.
 οἷγται et ἄχετο α, 1. p. 8.
 οἷον, τὸ πέπεισμαι ο, 31.
 ὀκρούεις σ, 33.
 ὀκιάπους ε, 432.
 ὀλβος ν, 42.
 ὀλοθυρικόν ὄργανον λ, 128.
 ὀλολυγμός γ, 450.
 ὀλοόφραν α, 52. λ, 322.
 Ὀλυμπος γ, 171. not. ε, 50. 55.
 ζ, 42. 44. 45. Ὀλύμπιος Ἀ-
 δης ω, 1.
 ὄμαδος α, 365.
 ὀμηριον, ὀμηρικόν ἔθος γ, 103.
 δ, 124. — ὀμηρικῆ χρήσις η,
 126. ὀμηρικόν δ, 472. ὀμη-
 ρικῶς δ, 158.
 Ὀμηρος ἐπιτίξων σ, 17. Ὀμη-
 ρου μεγαλόνο α, γ, 81. — οἷ
 μεθ' Ὀμηρον β, 319.
 ὀμνύναι β, 373. 378.
 * ὀμοιοκατάληξις η, 115.
 ὀμοιωματικὸς λόγος δ, 269.
 Ὄμφάλη φ, 22.
 ὀμφαλοῖς τ, 172.
 ὀμφαξ, ὀμφακίζω η, 123.
 ὀμωνυμία γ, 71. δ, 91.
 ὀμως, ὀμοῖς λ, 565. ν, 405.
 ὀνείροπομπός η, 137.
 ὄνομα: nomina significantia in
 familia Penelopes, vid. Add.
 ad δ, 216. v. et not. ad α,
 429. Cf. δ, 630.
 ὄνομακλυτος τ, 183.
 ὄνοματοποιεῖν β, 386.
 ὄπως confus. c. οὔτως et ὀμοίως
 Vid. Add. ad η, 149.
 ὄξυνητέον Add. ad α, 27.
 * ὄξυπτιής γ, 372.
 ὄπισθεν Add. ad α, 127.
 ὀπλίαι et ὀπλίσασθαι β, 289.
 not.
 ὄπου π, 306.
 ὀπιεῖσθαι v. ὀπι.
 ὄργυ: α, 325. λ, 312.
 Ὄρετης γ, 307. δ, 4.
 ὄρθαιον γ, 50. Praef. VII
 ὄρσιτικῶς ε, 80.
 ὄρσος μετὰ φιάλης α, 134.
 ὄρμος σ, 295. 300.
 ὄρρός ι, 221. ρ, 225.
 Ὄρσίλοχος et Ὄρσι. γ, 489. ο, 16.
 ὄρσοθίρα χ, 130.
 Ὄρτυγία ε, 123.
 ὄρυμαγδός, ὄρυμαδός α, 133.
 Ὄρχομενός λ, 281. 285. 459.
 heios γ, 324.
 ὄσος ἀντι τοῦ οἷος μ, 86.
 —σαν δ, 284.
 Ὄσσα α, 283. λ, 315.
 ὄσσε δ, 662.
 ὅτε ι, 168. — ἀντι τοῦ ἐπειδή
 μ, 22.
 ὅτιον, ὅτιων κ, 39.
 ὅτι init. scholiorum ζ, 8. not.
 λ, 430. n. Vid. et Add. ad
 α, 238. ζ, 8. n.
 ὅτινα θ, 204.
 ὀτινέσθαι, non ὀπι, γ, 332. 341.

οὐ et μή λ, 613. not.
 οὐδ'άλα ρ, 455.
 οὐδέ πλεονάζει ϑ, 32.
 οὐδέ ποσῶς δ, 1.
 οὐδηβαιόν γ, 14. not.
 οὐδησσαι κ, 136.
 οὐδ'όλως δ, 255.
 οὐδός ρ, 196. 455. χ, 130.
 οὐκ ἦσαν οἱ στίχοι α, 356. γ,
 303.
 οὐλή τ, 393. οὐλαί γ, 441.
 οὐλος ζ, 231.
 οὐν παραπληρωμ. λ, 350.
 Οὐπίς ε, 121.
 οὐπω not. ad β, 1. p. 48.
 οὐρανός cf. Ὀλυμπος.
 οὐροδρομεῖν γ, 178. λ, 58.
 οὐρον τῶν ἡμίωνων ϑ, 124.
 οὐχ cum apostropho δ, 636. n.

Π.

παθαίνεσθαι ψ, 1. not.
 παθητικόν ἀντί ἐνεργητικοῦ δ,
 47. η, 83. σ, 8.
 Παιήων δ, 231.
 παιπάλιμος κ, 97.
 παλαιμοσύνη ϑ, 102.
 Παλαίμων ε, 334.
 παλαιοί (οἱ) α, 62. β, 323. 354.
 421. 425. γ, 71. 267. 309. ϑ,
 29. τ, 163. χ, 74.
 παλαιφάτος τ, 163.
 παλαιστής, ὁ ἀγκών α, 252.
 Παλαμῆδης δ, 797.
 παλαστήσασα α, 252.
 παλιλλοχεῖν η, 251.
 παλιντροπα α, 394.
 Πάλλας, Παλλάς α, 252.
 Παμβώτης γ, 188.
 πᾶν et πᾶν not. ad ν, 31.
 Πανδάρως vel -εος vel -ης τ,
 518. υ, 66.
 Πανδίων τ, 518.
 Πανδώρα κ, 2. c. Add.
 πανῆμαρ ν, 31. not.
 πανομφαῖος α, 283. et p. 501.
 Πανόπη λ, 581.
 πάππα ζ, 57.
 παρά cum Dat. vel Acc. ρ, 414.
 — λείπει ρ, 282. — πάρα
 ἀντί τοῦ εἰσὶ ε, 16.
 παραβάλλω ε, 433.

παραβάτης β, 319.
 παραβολή δ, 791. ε, 434. μ, 86.
 ν, 81.
 Παραβάτης γ, 188.
 παραγεσθαι, παρηχθαι π, 468.
 παραιτεῖσθαι γ, 366. δ, 199.
 ζ, 149. η, 313. ϑ, 102.
 παρ'αθεις α, 30. c. Add. ρ, 231.
 * παρακατιόν λόγος λ, 90.
 παρακολούθημα γ, 382.
 παρακόπτειν ν, 358. π.
 παραλαμβάνω. παρείληπται γ,
 195. π.
 παραλανθάνω. παρέκαθεν (ὁ εἰ-
 χος) τὸν Ἀρίσταρχον. δ, 511.
 παραλογίζομαι λ, 364.
 παραπλαγιάζεσθαι ε, 440.
 παρατατικός ι, 297. π, 347. —
 ἀντί β' ἀορ. δ, 1. — παρατα-
 τικῶς δ, 184. — ἐν παρατά-
 σει β, 1. p. 48. ε, 466.
 παρατηρεῖν β, 68. 130. δ, 184.
 πάραλις, ἡ δορεῖ δ, 156.
 παρεδοχικῶς γ, 486.
 παρέξ μ, 276. 443. — (accent.)
 ε, 439.
 παρενδοκίμεις ε, 209.
 Παρθάν μ, 39.
 παρθῆνοι τοῖς ἥρωας λούουσι
 γ, 464. ζ, 221. υ, 297.
 παρίζεχ (accent.) δ, 311.
 παρήμι. παρῆσθαι, deesse, ι,
 19.
 Πάρσις δ, 264.
 παρίσθμα σ, 300.
 παρῆσται ε, 469.
 παρ' α, 163. cum not. et Add.
 it. λ, 58.
 παροιμία. ἤλιξ ἤλικι τέρπει γ,
 36. — μισῶ μνήμονα συμπο-
 τιν γ, 332. 341. — καὶ ζω-
 λῶν δρόμος ϑ, 329. — ἀπὸ
 τῆς καλαμῆς τὸν σιάχυν ξ,
 214. πολλά μεταξὺ πέλει κ.
 τ. λ. χ, 9.
 παροιμιῶδες η, 36.
 παρολκή α, 168. ϑ, 258.
 παρνοποιεῖσθαι γ, 303.
 πατρίς δ, 521. ι, 533.
 Πάτροκλος et -ῆς δ, 343. λ, 468.
 πατρώζω β, 273.
 Παφλαγονία γ, 366.
 Πάφος ϑ, 363.

- Πάχυνον λ, 107.
 πειράων δ, 545.
 πείρασθ ε, 289.
 πειράτης γ, 73.
 Πειράθους λ, 631.
 πείροντες κ, 124.
 πέλειν, πέλεσθαι σ, 367.
 πέλεκυς, υος γ, 454.
 Πέλλας β, 120. γ, 4. λ, 281.
 Πελοπόννησος δ, 99. η, 25. σ,
 246. τ, 177.
 Πέλωρον λ, 107.
 πενηκοντός dub. γ, 7.
 πέπλος-ε, 230-σ, 292.
 πέραμα δ, 671.
 Περσέλαος (sic) ρ, 207.
 περί αντί του περιωσότερον σ,
 248. λείπει δ, 317. λ, 421.
 ξ, 144. ελλείπει γ, 232.
 Περιάκως λ, 287.
 Περιβοία η, 56. κ, 6.
 περιγραφεύειν ρ, 245. 400. λ, 525.
 περιήκεια, περί κήλα ε, 240.
 Περιήλιος δ, 797.
 Περιμήδης, αοιδός γ, 267.
 * περιουσιότης ξ, 7.
 περιπέτεια δ, 69. cf. Add.
 περιπέτεια α, 35. δ, 726. πε-
 ριπέττων σχήμα β, 195.
 περιόρηδης Praef. XIV
 περίφορσις γ, 472. η, 50.
 Περούπτολις π, 118.
 Περσεφόνη λ, 539.
 Πέρση κ, 139.
 πεσός α, 107.
 Πήγασος ι, 106.
 πηγυλίας (accent.) ξ, 476.
 πήδος, είδος ξύλου η, 328.
 Πήλιον λ, 315. φ, 303.
 Πηλούσιος γ, 68.
 Πηγελόπη α, 277. 329. δ, 797.
 ξ, 68. ο, 16.
 Πηρώ λ, 290.
 Πισοία ε, 50.
 Πισοση μ, 39.
 πίτωξις κ, 242.
 Πλαγκται πέτραι μ, υπόθ.
 πλατή χειρσσία λ, 128.
 πλείθρον λ, 577.
 Πλειάδεις ε, 272. μ 62.
 πλεονασμός άπικός δ, 38. —
 ποιητικός α, 326. — litterar.
 vel syllabarum α, 381. γ, 41.
 γ, 237. γ, 418. μ, 417.
 πληγάδες μ, 69.
 πληθυντικόν αντί ενικού ξ, 28.
 πληθυντ. ουδέτερον σύν θήμ.
 πληθ. β, 156.
 πλήρης σ, 150. εκ πλήρους α,
 175. δ, 519. ε, 104. ζ, 131.
 not. ξ, 195.
 πλίγμα, πλίκες, πλίσειν ξ, 318.
 πλινθιον (πλίνθρον dub.) ζ, 70.
 ο, 131.
 Πλοῦτος ε, 125.
 Πλουτώ λ, 582.
 πλόειν τό πλήθειν τ, 122.
 πνεύμα. De spiritibus p. 582.
 584. — spiritus in mediis vo-
 cibus additus β, 185. not. μ,
 89.
 ποιείν. πεποιημένοι λέξεις, ε,
 402.
 πολεμιστήριος θ, 294. π, 360.
 πόλις ξ β. — Ίθάκης κ, 416.
 Πολύδαμα δ, 228.
 Πολυδέκως λ, 299.
 Πολύδος φ, 22.
 Πολυκάση π, 118.
 Πολυκόριον ρ, 207.
 * πολυλίτος ε, 445.
 * πολυμετάβολος α, 1.
 Πολυμήλα μ, 69.
 Πολυμηλος α, 277.
 Πολυνηίης λ, 302.
 πολύς (ό, ή) δ, 709.
 Πολυφείδης ο, 223.
 * πολυφέρβη λ, 423.
 Πολύφημος pag. 4. α, 69. 70.
 198. ι, 106. 403.
 πονέω, έσω, ήσω α, 207.
 πόνος β, 334.
 πόντος δ, 474.
 πόποι α, 32.
 πόρδαλις δ, 156.
 Πορθάων μ, 39.
 πορθμός ο, 29.
 πόρις κ, 410.
 Ποσειδών α, 22. γ, 91. ε, 293.
 η, 91.
 Ποσειδωνία, ή Αμφιτρίτη γ, 91.
 ποταπός ξ, 491.
 πότινα ε, 215.
 ποσάς ε, 1.
 * πραγμνίσις κ, 235.
 προαιή (accent.) γ, 274. π,
 πλησσω β, 213.
 προίν δ, 255.

πρῖνος (genus) ε, 64.
 *προαθιτειν α, 185. cum Add.
 πρό post τό om. Add. ad α, 58.
 προαιακροισις η, 208.
 προαναφρονειν α, 154.
 προβατιωδης Add. ad σ. 5.
 Πρόβωλος, αιδός γ, 267.
 προδιεξηγημένον σχήμα κ, 513.
 πρόδομος ξ, 5.
 προικός ν, 15.
 Προΐτου θιγαίρες σ, 225. Προΐ-
 τος άλλος λ, 326.
 *προκατασκευασμα α, 262.
 προκοπή ν, 20.
 Πρόκοις λ, 321.
 προκλητικώς α, 161. μ, 240.
 *προναύκληρος θ, 163.
 *προξενίζω α, 277.
 προσοικονομειν η, 16, 35. τ, 175.
 προς λείπει λ, 66. — αντί του
 από θ, 29. — pendet ab omisso
 σημειουται, Add. ad ζ, 224.
 προσθήκη α, 297.
 προστερνίζεσθαι β, 77.
 προσυνίστημι η. 11. v. Praef.
 XIII. ι, 187.
 προσφέρειν dub. β, 131.
 προσωδία. De Accentibus vid.
 p. 532. 584.
 προσωποποιειν μ, 184.
 *προφέρτερος dub. θ, 186. η.
 *προχνητικός α, 136.
 Πρωινή κ, 2.
 πρωθύστερον δ, 411. ε, 90.
 πρωί et πρώτα ω, 28. η.
 Πρωτεσίλαος λ, 290.
 Πρωτεύς δ, 384. 542.
 Πρωτογένεια κ, 2.
 Πρωτοκλής κ, 2.
 Πρωτοκρέον κ, 2.
 Πτερέλαος ρ, 207 η.
 πτέρυγος (accent.) ρ, 588.
 πτυειν, εύτελες τ, 28.
 πτωτικόν α, 30.
 πυνών κ, 517.
 Πύθια, άγών γ, 267.
 Πυθαγό θ, 80.
 πυλημάχος γ, 380. η.
 Πύλος γ, 7. εν Μεσσηνη γ, 4.
 λ, 281.
 πυριήκης (accent.) ι, 387.
 Πυριπλεγέθαν κ, 514.
 πύργος, πύργα σ, 312. ρ, 362.

Πύρρα κ, 2. — urbs γ, 169.
 πω not. ad β, 1. p. 48.
 πώς, θαναμαστικόν σ, 223.

Ρ.

ρά η, 235. θ, 450.
 *Ραδάμανθος et -υς η, 324.
 *ραπήγνυται dub. ξ, 383.
 ράχης ε, 231. κ, 161.
 ραψωδία α, 21.
 *Ρσιθρον α, 186.
 ρέξαι ρτο ρήξαι ζ, 38.
 ρεο- augm. ζ, 59.
 *Ρήγιον κ, 2.
 ρήξει τό βάψαι γ, 349. η.
 *Ρηξήνωρ η, 56.
 ρήτόν (τό) α, 166.
 ρητορικός λόγος α, 389.
 ρίγα -ήσω -άσω ε, 116.
 ριόν ε, 281.
 *Ρόδη ρ, 208.
 ροδοδάκτυλος β, 1.
 ροίζος (genus) ι, 315.
 ροίσιος, ρουσιώδης ι, 125.
 ρύμη ν, 195.
 ρυτός ξ, 10.
 ρωνόναι τόν τόνον γ, 137.

Σ.

σ πλεονάζει γ, 41. χ, 324.
 Σαλμωνεύς λ, 237.
 Σάμη, Σάμος α, 246. δ, 671. σ,
 29. Σάμος φ, 71.
 σαμφύχινον β, 339.
 σανδάλιον ξ, 350.
 Σαρακηνοί δ, 84.
 σαροδόμον ν, 302.
 Σάρδος, ή, ν, 302.
 Σαρούσα σ, 223.
 σαρπάζω α, 389.
 σάρον ν, 149.
 σεβαστικός α, 215. ρ, 28.
 Σέθλος δ, 617.
 Σέθρος ξ, 278.
 σείο et σοίο α, 413.
 Σειρήνες β, 39. 52.
 Σελήνη ε, 1.
 σείλιον ε, 72.
 σεμνένειν θ, 170.
 σευα. έσόμενος (accent.) ε, 314.
 νοι.

σημαινομένων ἀκόλουθον γ, 184.
 μ, 75.
 σημασία δ, 384.
 σημειοῦσθαι α, 35. γ, 231. 317.
 345. δ, 62. 123. 580. 613. 624.
 644. 678. 682. σημειοῦνται
 om. v. not. ad ζ, 8. et Add.
 ad α, 238. et ad ζ, 224.
 Σθένης γ, 259.
 -σι α, 168. 379.
 σίαλος β, 300. v, 163.
 σίδηρον φοβούνται νεκροὶ καὶ
 δαίμονες λ, 48.
 Σιδονίη. Σιδόνιοι δ, 84. v, 285.
 σιγματοειδής ω, 208.
 Σικανός ποταμός ω, 307.
 Σικελία ι, 25. λ, 107. σ, 85. τ,
 518. v, 66. 383. ω, 307. Σι-
 κελικά δόγματα θ, 266. p.
 290. extr. Σικελοί, -ῶται v,
 383.
 Σικυώνιοι ἵπποφοροὶ λ, 271.
 Σίντιες θ, 294.
 Σίπια nomen corruptum canto-
 ris γ, 267. n.
 Σίτυλος λ, 582. τ, 518.
 σισιλιγμός ι, 394.
 κατά τὸ σιωπώμενον γ, 313. κ,
 108. λ, 158. v, 185. ρ, 501.
 v, 137. Cf. ρ, 4.
 Σίσυφος κ, 2. λ, 385.
 σκαίωρεῖν, σκευαίωρεῖν β, 212.
 σκαλμός δ, 782. θ, 53.
 Σκύθαι λ, 14. Σκυθικόν θ, 222.
 Σκύλλα μ, 85. 105.
 Σκύρος λ, 509. c. Add.
 σκύφος, ὁ, τὸ, ξ, 112.
 *σμικρύνσεις η, 225.
 σμυγερός γ, 195. not.
 σμίξω τὸ v βραχὺ ρ, 387.
 σολοικισμός, σολοικοφανές λ, 76.
 90.
 σόλος δ, 626. θ, 190.
 Σόλυμα, Σόλυμος, Σόλυμοι ε,
 282. 283.
 σομφός γ, 466.
 σπάθη, σπαθηρά Add. ad θ,
 403.
 Σπάρτη δ, 1.
 σπειροῦν, ἄν, εν vid. ἐνσπ.
 σποδελός λ, 539.
 σπονδείος ὄλος ὁ εἶχος ι, 167.
 σπένδυλοι ε, 231.

*σταθμίξω δ, 129.
 σταῦλον stabulum ω, 209.
 στελεῖον (accent.) στελεόν, στε-
 λσα ε, 236.
 στεναχὴ ε, 83.
 στενωπός β, 388.
 στεφνίξασθαι dub. β, 77.
 Στερόπη μ, 39.
 στίχειν δ, 277.
 στιχηδόν ξ, 161.
 στιχοποιία ω, 1.
 στίχος compendio η, 30. — λα-
 γασάς γ, 230. — σρηκώδης
 κ, 69. — διὰ μέσου γ, 139. —
 ἐν χρήσει ο, 410. Versus jo-
 cularis in cod. Vind. v, Add.
 ad α, 329.
 στοιχειακῶς β, 433.
 στραγγίξιν μ, 351.
 στρεψοῦσθαι, μ, 351.
 Στρογγύλη κ, 1.
 Στράφιος γ, 307.
 Στύξ κ, 113. 514.
 συγκοπή ξ, 176. ρ, 51. 73. —
 τοῦ ι α, 276. — συγκοπαί
 ἀναβιβάζουσι τοὺς τόρους θ,
 245.
 σύγκρισις ι, 13.
 συγκριτικὸν ἀντι ἀπλοῦ γ, 125.
 συγχρησθαι v. Add. ad δ, 339.
 συλληπτικὸς ζ, 2. θ, 61. 224.
 Συλώ λ, 235.
 σύμφωνα. Consonae duplicatae
 p. 587.
 συναίρεσις λ, 191. de Contra-
 ctione litteris expressa vel non
 vid. p. 585.
 συναλοιφή γ, 14. α, 134.
 συναίρεσις κ, 515.
 ἀπὸ συνδέσμου ἄρχεσθαι ὁμη-
 ρικόν δ, 472.
 *συνδέματος α, 238.
 συνεκδοχή, συνεκδοχικῶς α, 277.
 γ. 486. ι, 469.
 συνέμπτωσις ε, 281.
 συνετίξιν α, 346. not.
 συνένω (sic) δ, 545.
 συνεύχεσθαι ζ, 181.
 συνήθεια α, 232. 251. 275. σ.
 229. — ἀπτική σ, 367.
 συνήθως ρ, 287.
 συνίξεις of. συναίρεσις

συνίστημι η, 241. n. adde β, 171.
 η, 225. 333. λ, 619. Vid. et
 προσυτίσθημι ει σύσασις
 αννηνώ δ, 545. n.
 συντακτικόν επίρρημα α, 276.
 σύνταξις σ, 18. — ἄπικη θ,
 197. τ, 27.
 πρὸς συνάντημον γ, 184. μ, 75.
 συνωρίς δ, 590.
 Σύρα, νῆσος ο, 403.
 σύς ἐν ἄλλοιρίῳ πεδίῳ σ, 29.
 συζαλτέον de syllaba per solam
 caesuram longa ε, 48.
 σύστασις δ, 81. 537. θ, 236.
 συστολή ἰωνική α, 234. δ, 1. ζ,
 200. η, 8. in positione δ, 1.
 ρ, 387.
 *συφορβέω ρ, 208.
 σφάγια, σφάγιον λ, 577. not. λ,
 593. σφάγιον culter γ, 444.
 σφαιρομοῦχια θ, 372. not.
 Sphalmata pro varr. lectt. ρ,
 50. n.
 σφέλας ρ, 231. σ, 394.
 σφήνες ρ, 231.
 Σφιγγὸς αἰνίγμα λ, 271.
 σφίν θ, 506.
 σφροδελόν λ, 539.
 σφόνδυλοι ε, 231.
 σφυραί pro σφύρα λ, 603.
 σφῶν δ, 62.
 Σχερία ε, 34. ζ, 8. η, 321.
 σχῆμα ἀντίστροφον γ, 408. —
 γνωμικόν ο, 74. — χορηγίης
 α, 110. — τῆς διαλύσεως η,
 103. — παραληπτικόν δ, 240.
 — σολοικοφανές λ, 76. — ση-
 μαιομένων ἀκόλουθον μ, 75.
 not. — περιττόν, ἄτομον
 (ἀπότομον) β, 195.
 σχηματίζειν ἀπό μητέρων ρ, 134.
 σχηματισμός ἄπικός η, 301.
 σχίνος, σχῶνος ν, 103.
 Σάβαλος δ, 617.
 Σώσων ποιημός ε, 441.

T.

τάλαντον δ, 129.
 Ταλθύβιος τ, 175.
 Τάλως Praef. XIV
 Τανάγρα ε, 121.
 ταναήκης δ, 257.
 *τανηληγῆς λ, 398. not.

τανόν ι, 464.
 Τάνταλος λ, 582. τ, 518. υ, 66.
 Ταῦροι β, 80.
 Ταῦρος ἄστρον μ, 62.
 τύφος α, 417. γ, 309.
 Τάφος α, 105. 417. γ, 309.
 τάχα α, 251. β, 89.
 τε περισσός β, 182. — male in
 textu pro δέ ζ, 101.
 τεκίριον not. ad μ, 417.
 τέθριππα δ, 590.
 Τειρεσίας κ, 494. λ, 90.
 Τέλεσθον vel Τελευτῶν δ, 797.
 ο, 16.
 τέμενος ζ, 293. ρ, 299.
 Τεμένη, Τέμωα, Τέμωον α, 184.
 Τίτεδος θ, 294.
 Τεραψιχόρη θ, 488. μ, 39.
 *τέσφιον μ, 417. n. ξ, 307.
 τέτιν ε, 58.
 τετράσειρον ν, 81.
 τέττα ζ, 57.
 τεῦξε, ἰακῶς η, 235.
 τεχνικοί λ, 76. τεχνικῶς σ, 269.
 τεων (accent.) λ, 502.
 τξιβίκια ρ, 300.
 τζύπα τ, 233.
 τῆ θ, 477. ι, 347. τ, 305.
 τῆε β, 183. δ, 11.
 Τηλεβόαι α, 105. λ, 266.
 Τηλέγονος pag. 5. λ, 134.
 τηλεκλυτός ρ, 587.
 τηλεκλυτός (accent.) α, 30.
 Τηλέμαχος π, 118.
 Τηλεπάρου, Τελεπορα κ, 6.
 Τηλέπυλος κ, 82.
 Τηλεφος λ, 520. 521.
 Τηριδάη δ, 12.
 Τηρύγετος ζ, 103.
 τηρύση ο, 13. not.
 Τιθών δ, 187. Τιθωνός ε, 1.
 Τισάμενος δ, 4.
 Τιτυός η, 324. λ, 581.
 τλιάω. τετλάμεν male pro τέτλα-
 μεν ν, 314. not.
 Τηάλος ζ, 204.
 τῶ α, 214.
 τοίσε α, 208. c. Add. γ, 496.
 τοῖσδεα (accent.) ν, 258.
 τοκῆς οἱ πρόγονοι η, 54.
 τολύπη α, 238. δ, 490.
 τομία λ, 23.
 Τοριδάη (dub.) δ, 12.
 τραγωδία de poesi epica θ, 499.

542. τραγωδός, τραγωδεύς ὁ
 αἰδός γ, 267. φ, 542.
 τραπέζαι η, 174.
 * τρέλοφος τ, 177.
 τριστάται γ, 324.
 Τριτογένεια γ, 378.
 Τριφυλία γ, 366.
 * τριφυλλιον δ, 603.
 τριψομερεῖν dub. β, 204.
 Τροίη τρισυλλάβως λ, 510. ι-
 συλλάβως ε, 39.
 τρόπις ε, 249. π. μ, 51.
 τροπός φ, 53.
 τρούξω τὸ ὑ βράχῳ ρ, 387.
 Τρωγλοδίτης δ, 84.
 Τρωϊκά, ἡρωϊκά· Τρώων, ἡρώων
 λ, 547. π. τ, 174.
 τρωπῶ α, 1. Add. pag. 562.
 Τυρδάρες, -ου λ, 299.
 Τυρφηνακὸν πέλαγος κ, 1. — κλι-
 μα μ, 39.
 Τυρῶ β, 120. λ 235. 287. 290.
 τυφλώτιω λ, 91.
 Τ.
 ü et ï vid. p. 582. 584.
 * ἴδρα μ, 89.
 ἡμῆν τῆς καρδίας ι, 301.
 ἕπαντῶν α, 239. κ, 210. cf.
 ἀπαντῶν
 ἕπαρ τ, 547.
 ὑπειρεσία κ, 78.
 ὑπερβατός μ, 3.
 ὑπερβιβαζέειν η, 74. ὑπερβι-
 βασμός ε, 253. Add. ad ε,
 248.
 * Ἰπερείη ζ, 4.
 * Ἰπερησία ο, 254.
 ὑπέρθεις γ, 180.
 * ὑπέροπονδος α, 134.
 ὑπερφιάλος α, 134. β, 320.
 * Ἰπερφας λ, 326.
 ὑπό γ, 81. — ἔμφασιν ἔχει δ,
 386. — παρέλκει π, 10. —
 cum genit. (sub) ι, 329. —
 Vid. ὑφ' ἐν.
 ὑποδιασολή p. 582. et p. 588.
 (ad II. α, 188.)
 * ὑποζωγραφεῖν ε 121. π.
 * ὑποκατιών ε, 254
 ὑπομνήματα β, 133. δ, 618. λ,
 525. et Add. ad γ, 188. ὑπο-
 μνηματιζέειν ποι. ad γ, 408.

ὑπονοεῖται στίχος μ, 250. ν, 390.
 ὑποπιτέειν στίχον β, 206. μ,
 104. ξ, 22. 162. ο, 31.
 ὑποτακτικά καὶ εὐκτικά ζ, 33.
 37. nott. ο, 24.
 * ὑποτοπεύειν η, 80.
 * Τριεύς ε, 121. nott.
 ὑφ' ἐν κ, 169. μ, 70. 98. ὑπὸ
 ἐν σ, 282. ὑφ' ἐν ὁ στίχος α,
 354. η, 263. De signo Hy-
 phen vid. p. 584.
 ὑφίστασθαι δ, 517.
 * Ὑφιπίλη δ, 797.

Φ.

Φαέθουσα ρ, 208.
 Φαέθων λ, 326. ρ, 203.
 Φαίαιες ζ, 195. 204. 244. η,
 8. 16. 318. φ, 100. 383. ν,
 119. Φαιακία ζ, 195. 204.
 η, 79. 324. ν, 119. 154. Cf.
 Σχεορία, Κέρκυρα.
 Φαίαιε ν, 130.
 Φαίδρα λ, 321.
 Φαιστός γ, 296.
 Φαλαγγός κ, 6.
 * φαλαγγίτης γ, 380. π.
 Φαληγεύς δ, 797.
 Φαριδάς αἰδός γ, 267.
 Φάρος δ, 355.
 Φάραλος δ, 9.
 φασί, φασθαι vid. φημί.
 φασμιέλουσα μ, 70.
 Φάσις μ, 70.
 Φεαί, Φεαί γ, 488. ο, 297.
 Φεραί γ, 488. δ, 798. ο, 297.
 Φερημων κ, 6.
 Φίρης μ, 69.
 Φερσεφόνη κ, 491. λ, 539. — alia
 λ, 281.
 φέρω. φέρε β, 178. φέρεται
 δ, 93. οὐκ ἐφέροντο α, 171.
 185. ο, 74. τ, 130. Cf. ἀνα-
 φέρεσθαι
 φερόντημος τ, 409.
 φημί. φησί an φασί α, 263. π.
 δ, 589. 797. ε, 47. nott. 110.
 182. 202. η, 270. λ, 274. π.
 430. π. Cf. et φασί α, 58.
 262. — φασθαι, φασθε ζ, 200.
 φῆς, φῆς, φῆς η, 239.
 Φῆμιος α, 325. γ, 267.

ἀήνη γ, 372.
 ᾠδή, ᾠδήι γ, 488. ο, 186.
 297. κτ. Θεοῖ
 φθάνειν μ, 85.
 φθείης β, 368. φθείτο λ, 330.
 φθία δ, 9. λ, 496.
 φιλάμων τ, 432.
 φιλοκαλεῖν τι δ, 490.
 φιλοκίτης θ, 220.
 φιλομηλίδης δ, 343. ρ, 134.
 φίλος α, 238. cum Add γ, 184.
 not.
 φιλόσοφοι α, 136. — ἀρχαῖοι
 σ, 2.
 *φιλοφρονηματικός ξ, 145.
 Φιλωνίς τ, 432.
 Φινεύς μ, 69.
 φλάμουλον λ, 579.
 φλάκιον β, 349.
 Φλέγοι η, 59.
 Φλεγδαί λ, 262. 264.
 Φληγυῖα σ, 85.
 φλίβω ρ, 221. not.
 φλοιά η, 87.
 Φοίβη μήτηρ Ἀπόλλωνος γ, 279.
 Φοίνικες, Φοινίκη θ, 163. ν, 285.
 Φοινικοῦσα, -ώδης κ, 1.
 Φοίνιξ δ, 818.
 Φορμίσ λ, 134.
 Φόρμυς α, 72. λ, 134. μ, 85.
 ν, 96.
 φρένες ι, 301.
 *φρενοβλάψεια (sic) ο, 233.
 Φρονία ε, 125.
 Φρόνιον γ, 7.
 Φύλιος, Φυλάκιος μ, 301.
 Φύλακος λ, 287.
 φύση Add. ad σ, 44.
 φύω vid. ἔφην
 Φωκεῖς, dialect. α, 320.
 φωλιός ε, 182. θ, 177.
 X.
 Χαῖρε ν, 39.
 χαλιμάζειν (χαλικάζειν, χαλιβά-
 ζειν) ψ, 2. n.
 χάκιξ, χάκις σ, 359. τ, 530. ψ,
 1. not.
 χαλίφρων τ, 530.
 Χαλκηδονία ε, 283.
 χάπτιον δ, 40. not.
 Χάριος, Χαριώδης, Χαριδημος α,
 325. not. et Add.

χάρις ἀντι τοῦ χαρά ζ, 29.
 χαριτες θ, 266. λ, 459.
 χάσδιον δ, 50.
 χασμωδία. Hiatus in ε pleo-
 nast. not. ad μ, 78.
 *χαννόφρων δ, 371.
 χεμαίνω θ, 108.
 Χείρων Argonautas mittit μ, 69.
 χείσεται, ἀπικώς α, 17.
 χέρονιβον α, 136. γ, 440.
 *χερόνιπτα (dub.) δ, 52.
 χήτειος λ, 521.
 χιτών ξ, 513. λ, 410.
 χλαῖνα ξ, 513.
 χλωραύχενες τ, 518.
 Χλώρις, Χλωρίς λ, 281. n.
 χοῖνιξ τ, 28. Praef. VIII
 χόλος β, 315.
 χοιτήριον ν, 399.
 χρεία (syntax.) δ, 634.
 χρεῖωδης ζ, 116.
 χρῆσις. ἐν χρῆσει α, 410.
 χρῆσαι creditor et deb. π, 422.
 χρόνος εἰκόσις β, 77. χρόνον
 ἐναλλαγὴ ζ, 86. θ, 290. —
 Signa Quantitatis vid. p. 582.
 584.
 Χροσιππος κ, 6.
 χωράφιον α, 378.
 οἱ χωρίζοντες Praef. VIII
 χύτιλος ζ, 80.
 ψ.
 ψάμαθος β, 326.
 ψήγμα η, 243.
 ψηλαφάω α, 349. ν, 261.
 ψηφολογητός ψ, 46.
 ψιαθώδης ε, 256.
 ψιλά. Tenuis ante asperum vid.
 p. 585.
 ψυχοί, ψυχχοί, ψυχοί ι, 219.
 ψυχο η, 123. 126. ι, 219.
 ψυκτήρ η, 123. ι, 219.
 ψύξω τὸ ν βραχύ ρ, 387.
 Ψυρά, Ψυρία γ, 171.
 ψυχή λ, 51. 90. κ, 517.
 *ψύχρα subst. ε, 467. n. et Add.
 ξ, 476. n.
 Ω.
 -ω pro ων in compar. β, 180.
 not.
 Ωγγυος α, 85.
 ὀγγύια τὰ παλαιά α, 85.

- Ὠγγία α, 85. δ, 556. ε, 55.
 100.
 Ὠγγιη Ὠγγιλία, Ὠγγίλιον α, 85.
 ὠδῶ β, 111. — οὐδῶποτε τοπι-
 κόν α, 182. γ, 125.
 ὠδός α, 154. 325. γ, 267. θ,
 383.
 -ώεις δ, 1.
 ὠκεανός θάλασσα λ, 10.
 ὠρα ἢ κωλή μ, 89.
 ὠραι μ, 131.
 ὠρεῖν μ, 89.
 Ὠρίθνα ξ, 533.
 Ὠρίων ε, 121. 272.
 ὡς ἀντι τοῦ ὅτι α, 227. β, 232.
 — ἀντι τοῦ ὅσον ς, 344. —
 ἀντι τοῦ τοσοῦτον η, 109. —
 σημαίνει τὸ ὅμως ε, 430. —
 λείπει δ, 708. τ, 34. 230. —
 ἐν μέρει λόγου παραξύνετι
 λ, 160. π.
 ὠταῖος α, 134.
 ὠτειλή τ, 393.
 Ὠψ (accent.) α, 429.

E r r a t a .

- p. 12. not. 1. scr. 185.
 — 22. schol. 139. scr. *αἰδοῖη*
 — 23. sch. 152. scr. *παιδιά*
 — — — 154. scr. *μνησηροφονία*
 — 49. not. 1. ante *κυνηγεσίς* ins. *ἀπό*
 — 52. lin. 6. pro Q. scr. B.
 — 62. extr. pro 20. scr. 21.
 — 68. not. extr. pro *μεν* scr. *μευ*
 — 76. lin. 2. scr. *ἀμετάβλητον*
 — 83. schol. 17. pro *γ*, 334. scr. *β*, 334.
 — 88. sch. 109. scr. ll. *η*, 334.
 — 91. sch. 153. scr. *δῖαν*
 — 93. not. pro *ediderit* scr. *edidisset*
 — 97. sch. 248. scr. *καλῶς*
 — 107. sch. 352. scr. *ὁ φίλος τοῦδε, ἀντί*
 — 118. lin. sursum 12. pro *ἑαυτόν* scr. *ἑαυτήν*
 — 159. lin. 2. pro *εἰς* scr. *εις*
 — 173. sch. 847. lin. 2. pro *μέρος* scr. *μέρως*
 — 179. Scholio *Ἠπειρόνδε* praefige numerum 56.
 — 187. lin. 4. pro *μηδ'* scr. *μηθ'*
 — 193. Primo huj. pag. scholium praefige num. 206.
 — 205. lin. 5. scr. *Ἐλίκη*
 — 201. lin. 2. Post Q. adde Pal.
 — 227. sch. 89. scr. *προθέσεις*
 — 271. lin. sursum 4. scr. *πλησίον*
 — 283. not. 1. lin. 2. pro *η* scr. *ἦ*
 — 289. Scholio *Ἄμφ' Ἄρως* praefige num. 267.
 — 291. sch. 268. post *ἀνακτος* pro puncto comma ponendum
 — 292. Scholio *Ἡὺτ'* praefige num. 280.
 — 295. lin. sursum 11. pro *Ed.* scr. *text. ed.*
 — 318. lin. 14 scr. *ἄν*
 — 324. sch. 387. lin. 6. pro *πυριεικέα* scr. *ΠΥΡΙΕΙΚΕΑ.* ut lemma
 — 399. not 1. lin. paenult. Dele voculam *e* ante *ms.*
 — 427. not. 2. pro *ἀγάσασθαι* scr. *ἀγάσθαι*
 — 428. sch. 213. pro *Ἰκείσις* scr. *Ἰκείσιος*
 — 432. lin. 2. pro *ἦν* scr. *ἦν*
 — 464. not. 2. scr. *ἦ κ'*
 — 475. Scholio *Ὁμήγησε* praefige num. 468.
 — 480. lin. ult. Post *γένος* ins. *ἄκουν*
 In Indice p. 620. v. *ζητεῖν*, pro *Ἡρακλείδους* scr. *Ἡρακλείδου*

